

Giới thiệu Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)

Tên gốc: Mê Vụ Vi Thành, Sương mù vây thành

Thể loại: dân quốc, ngược vừa vừa, OE

Editor: Cù Cải Ngổ

Số chương: 26 + một ngoại truyện đặc biệt

Nhân vật: Dịch Liên Khai, Tần Tang, Phan Kiện Trì, Dịch Liên Thận, Dịch Liên Di, Mẫn Hồng Ngọc

Cuộc gặp gỡ định mệnh đầy bất ngờ

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân giữa thời kỳ loạn thế, giang sơn đẹp rực rỡ như một bức tranh.

Nhất thời hào kiệt, quốc gia tình thù, khi quay đầu chỉ thấy bóng đêm

Bị trói buộc giữa hai danh phận: Tam thiếu phu nhân cùng học sinh trung học

Vì để đạt được mục đích mà huynh đệ Dịch gia tàn sát lẫn nhau.

Du học sinh Trung Quốc tại trường sĩ quan lục quân nhật bản

Phong trần nữ tử danh tiếng vang xa;

Cát Cù Nhứt Phương đại quân phiệt....

Một cuộc truy đuổi cùng cứu viện đã đem những người này gắn kết lại.

Những dục vọng che giấu dưới lớp mặt nạ không muốn người biết.

Trộm cắp, ám sát, đe dọa, hết thảy thủ đoạn sau lưng, thế lực khắp nơi, ván cờ với những niềm tin khác nhau, cũng chỉ là tranh đoạt tài phú cùng lợi ích.

Mà vĩ đại âm mưu như một trường võng, sớm ở bọn họ chung quanh lặng yên đầy đặc...

Mây mù dày đặc có đại niền đại, quyền thế giang sơn trước mặt, hay không còn có tình yêu nhỏ nhoi?

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tần Tang bị bệnh vào mùa hè, lúc dần khá hơn thì trời cũng bắt đầu trở lạnh. Hôm nay lại mới đổi đại phu mới, má Chu lo lắng, tự mình đi thay cô hốt thang thuốc, thuận tiện mang về cho cô một tượng Chúa thổ (1). Tần Tang nhìn tượng Chúa thổ bằng đất, mới biết là vừa mới đến Trung Thu. Cô nhìn Chúa thổ làm bằng đất sét, nhớ lại không ít chuyện hồi còn bé. Đang thất thần, má Chu sợ nhà bếp đem thuốc sắc hồng, nên bản thân tự mình đứng ở hành lang canh chừng, thổi thổi qua rồi bưng cho Tần Tang uống. Tần Tang ngửi thấy mùi thuốc liền nhú mày, má Chu còn giống như đồ trẻ nhỏ nói: “Tiểu thư, thuốc này tôi ném thử rồi, tuyệt đối không đắng đâu, thật đấy!”

(1) Tượng Chúa Thổ là biểu tượng văn hóa địa phương của Bắc Kinh thường được làm vào dịp Trung Thu.

Mỗi tượng Chúa Thổ mang một ý nghĩa khác nhau, ví dụ: Chúa Thổ cười một con cạp màu vàng tượng trưng cho sự may mắn đối với trẻ em và sự phát triển về nghề nghiệp. Còn Chúa Thổ cười Kỳ Lân thì tượng trưng cho sự may mắn trong học tập. Và Thổ cười nai thể hiện những mong muốn tốt nhất cho sự thăng tiến. Cũng không phải thuốc đắng, dù sao có đắng hay không cũng đã uống được vài tháng rồi, má Chu là người hầu cũ duy nhất còn ở lại, thời điểm Tần Tang được gả tới, vốn dĩ mang theo bốn người, sau lại thất lạc, nên chỉ còn có má Chu ở lại bên cạnh cô. Tần Tang không đành lòng phạt ý bà, cầm lấy chén thuốc uống một hơi cạn, cũng không cảm thấy quá đắng. Má Chu vội bưng chén trà tới cho cô súc miệng, lại cầm theo một đĩa mứt mơ để

cho cô át đi cái đắng còn sót lại trong miệng Mơ để lâu, thành ra có chỗ hơi đen, ăn vào miệng càng thêm ngọt đến phát ngáy. Tần Tang bị bệnh mấy tháng liền, có rất nhiều thân nhân, bằng hữu đều tới thăm nhưng cô đều là không tiếp; có vài lần cần dùng đến tiền gấp, má Chu suy nghĩ kĩ càng quyết định, dành nưồn con dấu của Tần Tang cùng số con để dành đi đến ngân hàng, việc chuyển tiền vô cùng dễ dàng. Các chi phí nhỏ nhặt như các thứ nhu yếu phẩm hàng ngày đều đã được thanh toán một phần, nên bọn họ còn có thể tiếp tục duy trì được. Hôm nay xem ra tinh thần Tần Tang khá tốt, bà không nhịn được liền khuyên nhủ: “Tết này, là ngày cả nhà đoàn viên, tiểu thư...”.

Tần Tang biết bà muốn nói gì, vì thế nói: “Má Chu, bà nghỉ một lát đi, tôi cũng mệt rồi, muốn ngủ một tí”. Má Chu lại rút khăn tay bên sườn áo ra, lau một bên khóe mắt, nói “Phu nhân lúc ra đi, tôi đã đồng ý với người là sẽ chăm sóc tốt cho tiểu thư. Tiểu thư cũng không suy nghĩ cho bản thân thì cũng suy nghĩ cho phu nhân ở dưới cữu tuyền chứ, phu nhân nếu biết tiểu thư chịu khổ thế này thế nào cũng khó chịu”. Tần Tang không muốn nghe đến bất cứ ai nhắc tới mẫu thân của mình – nhất là trước loại tình huống như thế này. Má Chu còn lải nhải liên tục nói “Cô gia chính là hơi cáu kỉnh một chút, chứ tâm tư không hề xấu... Nếu không phải có người ở sau lưng bơm đặt thị phi, tại sao có thể đối xử như vậy với tiểu thư...”. Tần Tang thật không muốn nghe bà nói nữa, miễn cưỡng cười nói “Má Chu, tôi mới tốt lên một chút, bà lại nói những lời này làm gì?”. Má Chu nhìn thấy môi của Tần Tang một chút huyết sắc cũng không có. Đại phu vốn có nói sâu lo nên mới sinh bệnh, gần đây uống vô số thuốc mới có chút khởi sắc. Bà sợ Tần Tang cơ thể lại chuyển biến xấu đi, vì thế mới miễn cưỡng nói chuyện khác, nói: “Hôm nay đi lấy thuốc, tiểu thư người đoán xem tôi gặp ai”. Không đợi Tần Tang đáp lời, lại nói: “Tôi gặp được Đặng tiểu thư, chính là lúc còn ở trong trường, người cùng tiểu thư có quan hệ tốt nhất – Đặng tiểu thư”.

Tần Tang không chịu nổi trong lòng bỗng khó chịu, lấy ngón tay vạch lên cờ màu của Chúa thổ, một mặt cờ hồng, một mặt cờ xanh lục, lại một mặt cờ vàng ... Cờ màu ở trong gió bay phát phới... Cô cùng nhóm bạn học đi theo phía sau cờ, vừa đi trên đường vừa hô to khẩu hiệu... Ngày đó thời tiết sáng sủa như vậy, bầu trời như ngói màu lam, trong vắt tựa như mặt kính lưu ly, mà trên tấm kính phủ từng đám rồi lại từng đám mây trắng nõn, uốn lượn như khăn lụa trắng. Cô cùng Đặng Dục Lâm đi đến nóng bức cả người, đem khăn lụa cởi xuống cầm ở trong tay, theo thanh âm khẩu hiệu mà vẫy tựa như đang vẫy một biểu ngữ vậy. Sau lại bị Lịch Vọng Bình thấy được, còn chê cười các cô gior cờ hàng. Đã hai năm, nghĩ đến chuyện trước kia, không còn cảm giác đau ở trong lòng nữa, nhưng ngược lại có cảm giác vô cùng tệ. Tựa như mẫu thân mất, như phụ thân bắt ép cô gả cho Dịch Liên Khải. Chỉ mới có hai năm thôi mà ngày đó lại trở nên xa xôi, mơ hồ giống như ở một thế giới khác vậy. Và cô giống như sớm đã đi trên sông Nại Hà, uống bát canh của Mạnh bà vậy, kỉ niệm đều lúc có lúc không, không thể nào tìm lại được.

“Đặng tiểu thư còn nhận ra tôi, cùng tôi nói chuyện một hồi, nghe nói tiểu thư bị bệnh, nói muốn đến xem người “

Tần Tang nghe xong càng cảm thấy khó chịu, trước người cùng mọi việc đã xảy ra, cô vốn đã chết, nhưng ông trời lại không cho chết, giữ cô lại trên đời này tiếp tục chịu đựng. Đặng Dục Lâm lúc trước còn giúp cô, còn ở trong nhà lấy trộm tiền đem ra cho cô. Cô nhớ rõ Đặng Dục Lâm lòng bàn tay nóng hổi, đem rất nhiều tiền mặt cùng đồng bạc trắng khó khăn giữ ở trong tay. Đặng Dục Lâm ánh mắt sáng rực, con ngươi đen nháy nhìn cô háo hức, vội nói: “Tần Tang, bạn đi đi! Đi ra nước ngoài đi, bỏ trốn để đến với ánh sáng và tự do”.

Ánh sáng và sự tự do sao... cuối cùng cô lại chưa trốn đi được bị mắc kẹt trong đầm lầy này, còn thể diện gì gặp lại bằng hữu đây.

Má Chu lo lắng hỏi: “Tiểu thư, người có chỗ nào một mồi trong người sao? Vì sao trên mặt không có chút huyết sắc nào”.

Cô không muốn nói nhiều lời, chỉ thuận miệng “Ừ” một tiếng. Má Chu vội thu xếp đưa cô lên lầu, giúp cô mở chăn, thả màn ra, rồi đưa cô nằm xuống nghỉ ngơi. Tần Tang bị bệnh vài tháng nay, nằm trên giường rất nhiều. Vừa nằm xuống, lập tức thiếp đi, một mồi nhắm mắt lại.

Chờ cho tiếng bước chân “Đốc Đốc” của má Chu biến mất ở ngoài cửa phòng, Tần Tang lại mở mắt ra. Ở trong phòng hiện tại vẫn bố trí như tân phòng, màn thủy Hồng Lăng phủ xuống vẫn phảng phất mang theo không khí vui vẻ. Trượng trên đỉnh được thêu bức bách tử đồ(2), còn là loại hoa văn mang hơi hướng thời cổ, từng đường thêu dày dặn, từng đoàn hoa phủ xuống, tưởng chừng như thẳng xuống người mà rơi xuống, ngấm lâu làm choáng váng cả người. Tần Tang nhắm mắt lại, người giống như đang nằm trên thuyền, nhẹ nhàng lay động. Toàn bộ thế giới đều như lay động, lay động đến cả nỗi sợ trong lòng cô, càng làm cho cô có một loại cảm giác mơ hồ và bất lực.

(2) Đây là bức bách tử đồ được thêu trên vải đỏ:

Tần Tang đang lo lắng Đặng Dục Lâm sẽ thật sự sẽ đến, nhưng chuyện này cũng không thể trách má Chu được.

Má Chu đối với chuyện này nhiều lắm chỉ biết được Đặng tiểu thư cùng tiểu thư nhà mình có quan hệ tốt, hiện tiểu thư nhà mình đang bị bệnh, mỗi ngày ở nhà đều khó chịu, nên mới nhiệt tình muốn để Đặng tiểu thư đến thăm tiểu thư nhà mình, nói chuyện với cô, giúp tiểu thư thấy khá hơn. Tần Tang căn bản là không muốn nhìn thấy Đặng Dục Lâm, mỗi ngày nghĩ tới trong lòng lại thêm phần khó chịu. Vì vậy qua ba, bốn ngày Đặng Dục Lâm cuối cùng cũng đến, má Chu ngược lại thật cao hứng, nghe người gác cổng đến thông báo nói có vị tiểu thư họ Đặng đến thăm, liền tự mình đến thượng phòng nói cho Tần Tang biết. Tần Tang bất lực, đành thay quần áo ra gặp Đặng Dục Lâm.

Hai năm không gặp, Đặng Dục Lâm cũng không thay đổi là mấy, có khác là tóc đã cắt ngắn đi, vốn là từ bó sam(3) chuyển sang mặc đầm, chẳng qua nét tròn trịa trên mặt vẫn như cũ mang một chút thiếu nữ, trẻ con. Cô nhìn thấy Tần Tang, đầu tiên nở nụ cười, lộ ra hàm răng chính tề trắng như gạo nếp, nói: “Ồ, Tần Tang bạn gầy đi rồi!”. Tần Tang thấy nhìn thấy nụ cười Đặng Dục Lâm vẫn như trước đây hoạt bát, xinh đẹp, trong lòng không biết đang nghĩ gì. Đặng Dục Lâm nắm lấy tay cô nói: “Vài năm qua rồi không gặp, mình có rất nhiều chuyện muốn nói với bạn”. Má Chu ở bên cạnh thấy đáng vẻ này của hai người, lại nhớ đến thời tiểu thư chưa lấy chồng, vị Đặng tiểu thư này cũng thường xuyên đến nhà cùng tiểu thư hai người thì thăm to nhỏ, nói chuyện vô cùng thân mật. Cho nên bà gọi hai nha đầu bày hoa quả, điểm tâm với nước trà lên, rồi lặng lẽ bảo hạ nhân lui xuống hết, để cho hai người nói chuyện

(3) Đây là bó sam :

Tần Tang hồi phục lại tinh thần, hồi tưởng hai năm qua của Đặng Dục Lâm, thì ra Đặng Dục Lâm hai năm trước đi ra nước ngoài, ba tháng trước vừa mới trở về đây. Không ngờ ngày ấy đi trên đường lại gặp được má Chu, ngày trước Đặng Dục Lâm đều đi đến Tần gia, nên mới gặp được má Chu, hỏi về Tần Tang mới biết được chỗ ở hiện tại của cô. Đặng Dục Lâm lại nhắc tới không ít bạn học cũ, có người ra nước ngoài, có người cùng vị hôn phu tham gia quân cách mạng. Tần Tang im lặng không nói lời nào, nói một lúc Đặng Dục Lâm nghiêm mặt lại nói: “Tần Tang, mình lần này tới là có chuyện cần bạn giúp một tay.”

Tần Tang đột nhiên thấy cô trịnh trọng lạ thường, không khỏi nói: “Hiện tại, mình cùng cá chậu chim lồng (4) đều giống nhau, có năng lực gì giúp bạn chuyện quan trọng đây.”

(4) *mất tự do, bị nhốt lại một chỗ.* Đặng Dục Lâm nở nụ cười, trong mắt lại mơ hồ mang chút ưu sầu: “Trừ bạn ra, thật là mình không nghĩ ai khác có thể giúp mình được”. Thì ra Đặng Dục Lâm có một người anh họ bởi vì cùng người ta kết thành thù oán, nên bị vu oan là tai mắt của quân cách mạng, bị nhốt trong nhà lao Phù Viễn, ít ngày nữa sẽ bị thẩm tra. Đặng Dục Lâm lần này tới chính là muốn tìm người thông qua khiến việc lớn thành việc nhỏ, việc nhỏ hóa thành không, rồi đem người nộp tiền bảo lãnh đưa về. Đặng Dục Lâm nói: “Biểu ca của mình là vốn là một tên công tử, làm sao có thể đi cầu kết với quân cách mạng được? Năm ngoái chỉ vì tiệm cầm đồ của nhà anh ấy cùng người ta kết thù oán nên mới bị người ta mưu hại. Anh ấy từ nhỏ ở nhà đã được nuông chiều từ bé, căn bản chưa trải qua trái đắng bao giờ. Nếu ở lại trong đại lao mấy ngày, chỉ sợ đi của mình phát điên lên mất. Dì mình hai mươi tuổi đã thủ tiết, chỉ có mình biểu ca là con trai, nếu không phải thực sự không có biện pháp, thì mình cũng không dám tới làm phiền bạn”.

Tần Tang còn chưa kịp nói, Đặng Dục Lâm lại nói: “Dù tốn bao nhiêu tiền cũng được, đi mình chỉ có mỗi một cậu con trai duy nhất này, chỉ cần đưa được người thả ra, cho dù có táng gia bại sản cũng chấp thuận”. Một mặt nói, một mặt lại coi sắc mặt của Tần Tang, chỉ thấy Tần Tang nhũn mề, qua một hồi lâu mới nói: “Chuyện như vậy, mình cũng xin nói thật với bạn, việc này tuy hi vọng rất nhỏ nhưng bạn vẫn trịnh trọng đi giao phó cho mình, mình cũng không nên từ chối bạn, chỉ sợ không làm được, lại làm tổn thời gian của bạn”.

Đặng Dục Lâm biết Tần Tang vốn là người có chủ kiến, hơn nữa xét theo tình bạn của cô Tần Tang thì chắc chắn cô ấy sẽ đồng ý. Tần Tang hiện tại đã được gả cho Tam thiếu gia Dịch Liên Khải con trai của Giang Tả tuần duyệt sử – Dịch Kế Bối. Đặng Dục Lâm đã sớm hỏi thăm rõ ràng, con trưởng của Dịch Kế Bối, mười năm trước ngã ngựa rồi gãy xương cột sống, nằm liệt ở trên giường. Dịch Kế Bối liền đối với con thứ Dịch Liên Thận đặt hết hi vọng, hiện tại tuổi càng cao càng coi trọng Dịch Liên Thận hơn, đại sự đều giao cho Dịch Liên Thận xử lý. Vốn Dịch Liên Khải là người nhỏ tuổi nhất, lại là con vợ hai, nên không được tham gia việc quân nhưng hiện tại tình Giang Tả đều là thiên hạ của mình Dịch gia, Dịch Liên Khải mặc dù không có binh quyền, nhưng rốt cuộc cũng là người của Dịch gia, chỉ cần nói một câu, chuyện đem người thả ra chẳng qua chỉ là một cái nhấc tay. Không nghĩ Tần Tang lại như vậy mà khéo léo từ chối, Đặng Dục Lâm không khỏi hỏi: “Không biết bạn có vấn đề gì khó khăn sao?”.

Tần Tang trong lòng đau đớn, nhưng lại sợ Đặng Dục Lâm sinh hiểu lầm, chỉ nói: “Quy củ của nhà bọn họ, là mình không thể can thiệp vào những chuyện ở bên ngoài được”. Đặng Dục Lâm “Ừ” một tiếng dài, Tần Tang lại hạ quyết tâm nói: “Nhưng biểu ca bạn cũng giống như biểu ca mình. Bất luận thế nào, mình chắc chắn cũng sẽ thử một lần, nếu không được, mình chắc chắn sẽ nói lại với bạn”.

Đặng Dục Lâm không khỏi cảm thấy vui mừng, đứng lên cầm tay Tần Tang, nói: “Nếu làm khó bản thân, ngàn lần đừng nên miễn cưỡng.”

Tần Tang cười, nói: “Mọi chuyện trên đời này luôn luôn có chỗ khó xử, nếu không đến mức khó xử cũng đã không đi làm rồi”.

Đặng Dục Lâm cùng cô hai năm không gặp, nhưng sau khi gặp lại chỉ cảm thấy bạn học hoạt bát xinh đẹp ngày trước mình biết, nay lại phảng phất bộ dạng trầm cảm của mấy vị thiếu phu nhân thời xưa. Giờ phút này nghe được cô nói ra những lời này, ánh mắt trong vắt chớp động, dường như đã quyết định. Sự hoạt bát trước đây lại mơ hồ xuất hiện, rất giống với phong thái cũ của Tần Tang.

Đặng Dục Lâm vừa cảm kích vừa cảm động, nắm tay cô rồi nhẹ nhàng lắc, chỉ cảm thấy ngón tay cô rất lạnh, cũng nắm chặt lấy tay mình. Hai người thiên ngôn vạn ngữ (5) nhưng lúc này đây đều chỉ ở đây nắm tay rồi nhìn nhau cười.

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 1-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tuy là nói vậy nhưng sau khi tiễn Đặng Dục Lâm xong, Tần Tang lại đem mọi chuyện từ từ cân nhắc một hồi. Ngày hôm sau mới phân phó má Chu, thu dọn hành lý. Má Chu bối rối, xem bộ dạng cô lúc này không giống như trở về nhà mẹ đẻ, bởi vì kể từ khi phu nhân qua đời, trừ ngày thứ ba lại mặt (1), tiểu thư đều không bước vào Tần gia nữa bước. Vì thế nhện không được liền hỏi: “Tiểu thư, người đây là muốn đi đâu ?”

(1) Cô dâu mới cưới hồi về khi ở nhà chồng thường rất nhớ nhà nên theo tập tục dân gian thì ngày thứ ba sau đám cưới, chú rể cùng cô dâu quay lại nhà mẹ đẻ của cô dâu. Tần Tang thở dài, chậm rãi nói: “Bà không phải cứ luôn khuyên ta, lùi một bước trời cao biển rộng (2) hay sao.”

(2) Ý câu nói này là biết lùi lại nhường nhịn thì cuộc đời sẽ rộng mở hơn rất nhiều. Má Chu bây giờ mới hiểu cô là đang muốn đi đâu, trong lòng không khỏi thấy vui mừng, cầm chìa khóa gọi đám hạ nhân mở nhà kho trên tầng áp mái, đem các rương mở ra hết ra, lấy một ít quần áo linh tinh rồi xếp lại vào trong vali, sau đó phái người sắp xếp xe, bận rộn hơn nửa ngày cũng coi như là tạm ổn.

Tần Tang đổi bộ sườn xám để đi ra ngoài, y phục này vốn là may để mặc vào mùa xuân nhưng cô lại bị bệnh vào mùa hè nên cả người gầy đi rất nhiều, eo éch (3) dần rộng ra. Sườn xám là kiểu nguyệt sắc miêu xuân trùu (4), loại vải này mềm mọng và nhẹ, vạt áo trên dùng chỉ màu ngân xuyên thấu lên một nhánh của cành hoa mai làm cho càng khinh bạc sơ tà (5), lót bên trong màu xanh biếc trong vắt như ánh trăng, hư hư ảo ảo ở trong lòng người. Má Chu lúc này bước vào, thấy cô ngồi ở dưới cửa sổ, cửa sổ hướng về hướng Nam, mặt trời buổi sớm lúc này đang chiếu về hướng Tây nên chỉ có một nửa ánh sáng chiếu qua khung lưới cửa sổ. Khung cửa sổ này có ngàn vạn hoa văn hình như ý(6), được in trên tấm gỗ giống như Miêu Hồng Quyển(7) từng khung từng khung một. Cô chống khuỷa tay lên bàn, tay còn lại chậm chậm vạch lên trên bóng cửa sổ, một ô lại vẽ một nét, động tác vừa nhẹ lại chậm, giống như đang viết chữ. Má Chu không thể không khuyên nhủ: “Nếu là tiểu thư đến chỗ cô gia, lại vừa hay đúng dịp lễ Trung thu, bộ quần áo này có phải hơi đơn giản một chút?”

- (3) vòng eo
- (4) Kiểu sườn xám màu xanh trời bóng nhạt
- (5) Ý chỉ màu bóng bạc lên.
- (6) Khung cửa sổ hoa văn như ý:

(7) Đây là miêu hồng quyển (quyển này giống với quyển tập viết, chỉ cần viết đè lên chữ mẫu có sẵn để viết):

口	口	口	口	口	口	口	口	口	口		
山	山	山	山	山	山	山	山	山	山		
水	水	水	水	水	水	水	水	水	水		
广	广	广	广	广	广	广	广	广	广		
心	心	心	心	心	心	心	心	心	心		
小	小	小	小	小	小	小	小	小	小		
公	公	公	公	公	公	公	公	公	公		
王	王	王	王	王	王	王	王	王	王		
巾	巾	巾	巾	巾	巾	巾	巾	巾	巾		
白	白	白	白	白	白	白	白	白	白		
牛	牛	牛	牛	牛	牛	牛	牛	牛	牛		
乌	乌	乌	乌	乌	乌	乌	乌	乌	乌		
禾	禾	禾	禾	禾	禾	禾	禾	禾	禾		

Tần Tang mới tỉnh lại thần trí, nhìn qua y phục trên người, không cho là đúng nói: “Cứ mặc cái này đi!”.

Má Chu biết vị tiểu thư nhà mình khi đã quyết định thì sẽ không nghe người ta khuyên nữa, chỉ đành hỏi: “Xe đã chuẩn bị xong rồi, tiểu thư khi nào thì bắt đầu đi?”. Tần Tang nói: “ Bây giờ chúng ta đi!”. Trầm ngâm một lát nói: “Bà ở nhà giữ nhà, ta đem má Hàn đi là được rồi “.

Má Chu đáp một tiếng, rồi đi gọi má Hàn lên, rồi giúp mấy hạ nhân xách đồ tùy thân của Tần Tang đều chất lên xe hơi. Má Chu không khỏi lo lắng, nhớ tới lần trước cô gia cùng tiểu thư cãi nhau một trận rồi khi tiểu thư bị bệnh nặng, cô gia đều chưa từng về qua nhà nhìn lấy một cái, vợ chồng mà tình cảm với lại lạnh nhạt như thế khiến bà ở bên cạnh cũng cảm thấy trong lòng không mấy dễ chịu. Chỉ lo tiểu thư đi chuyến này, lỡ may trong lời nói lại đụng chạm tới cô gia, vậy biết bao giờ mới yên ổn được đây. Nhưng những lời nói thênày bà cũng tuyệt nhiên không thể nói ra trước mặt tiểu thư được, cũng chỉ mong tiểu thư sớm nhận ra tránh tự mình đi làm khổ mình, bà cũng chỉ mong cho hai người họ có thể bỏ qua cho nhau, rồi hòa giải với nhau.

Dịch Liên Khải ngay từ tết Đoan Ngọ đã đi lên Chi Sơn nghỉ hè, núi Chi Sơn là một ngọn núi xanh biếc, cao chót vót nằm ở phía Bắc thành Xương Nghiệp, dưới chân núi nước sông chảy xung quanh thành, dòng chảy xiết, hướng Nam hợp vào với thành Vĩnh Giang. Hai sông lớn chảy quanh liền đem Xương Nghiệp thành kẹp ở giữa, mặt trời chói chang chiếu xuống làm hơi nước bốc hơi lên, mười vạn dặm thành Xương Nghiệp cũng bị hấp hơi lên làm

cho càng nóng bức khó chịu. Vậy nên những kẻ có tiền ở Xương Nghiệp, phần lớn đều đi nghỉ hè trên biệt thự ở trên Chi Sơn, mỗi dịp hè, phú thất trong thành đều không còn nữa, tất cả đều đưa nhau lên núi nghỉ hè hết đến tết Trung Thu năm sau mới trở về thành.

Chi Sơn cách thành Xương Nghiệp hai trăm dặm, nhưng bởi vì mùa hè hàng năm đều có vô số kẻ giàu có lên núi nghỉ mát nên đường lên núi tất nhiên đều là đường nhựa. Xe hơi ầm ầm một lúc, một vài giờ sau cũng đến nơi. Tần Tang không mang nhiều hành lý, nên trước sau chỉ có hai xe đi dọc theo đường nhựa quanh co hướng lên phía đỉnh núi mà đi.

Người nhà Dịch gia trong tay nắm giữ quân đội Giang Tả, Tuân duyệt sử hành dinh tuy được thiết lập ở Phù Viễn nhưng Xương Nghiệp là nơi trấn giữ vô cùng quan trọng của Giang Tả, cho nên ở đây đều có trọng binh. Dịch Liên Khải tuy không có chức vụ gì ở trong quân đội, nhưng Đốc quân Xương Nghiệp Cao Bội Đức là tâm phúc nhiều năm của bên cạnh Dịch Kế Bối, do đó đối với vị tam thiếu gia Dịch gia này cũng coi như có chút ưu đãi, phá lệ. Vậy nên biệt thự trên núi Chi Sơn của Dịch Liên Khải, vừa có vị trí đẹp, không những thế diện tích lại rộng lớn, tọa lạc ở ngay trên đỉnh đồi. Đường nhựa càng đi càng vào sâu, gần khi hoàng hôn khí trời bắt đầu ảm đạm, xa xa chỉ thấy phía trước có nơi đặt rào chắn, loáng thoáng thấy mấy tên lính trình sát mang theo súng dài đi gác. Vùng này đều có biệt thự của những người có chức vụ quan trọng trong quân đội, do đó nên có trạm gác cũng không có gì kỳ lạ. Đến trước đây thép gai, tài xế dừng xe lại, xuống cửa xe đi theo quan quân xuất trình giấy tờ.

Phía trạm gác nghe thấy là Dịch Tam thiếu phu nhân, liền nhanh chóng mở rào thép, để xe hơi đi qua. Xe hơi đi lên một đoạn liền quẹo vào con đường nhỏ, nói là đường nhỏ thật ra thì cũng đều là đường nhựa, hai xe song song bon bon đi cạnh nhau. Con đường này một bên là Thanh Sơn, một bên còn lại là Khê Thủy, lúc trời chiều dần ngả về hướng Tây, ánh tà dương vàng nhạt chiếu trên Khê Thủy, dòng suối lấp lánh, vòng quanh thành đá gồ ghề, gió thổi ào ạt. Bầu trời sáng tím, núi xanh nhạt được ánh sáng chiếu vào làm lộ ra những ngọn đồi xa, hiện ra màu xanh sơn thủy, phong cảnh đẹp đến tuyệt trần.

Tài xế theo đường cũ đi, biết ngoài con đường này không có con đường nào khác để dàng thông đến biệt thự chính. Sắc trời dần dần tối, cây cối hai bên đường thấp thoáng bóng mờ, càng đi càng tối đen, cho nên tài xế mở hết tốc lực hướng lên phía trên núi, cả khu rừng chỉ có ánh sáng đèn pha sáng rực; không ngờ trong rừng bỗng có bóng người, theo sau đó một con ngựa lao ra ngoài. Người trên lưng ngựa không ngờ trên đường lại có xe đang đi, vội thắt chặt dây cương, con ngựa bị hoảng sợ lại bị dây cương kéo lại, không khỏi hí một tràng dài, thiếu chút nữa đem người trên lưng đem quật xuống.

Tài xế đã sớm thắng xe lại, người trên lưng ngựa thì ra là một cô gái trẻ, cô gái trẻ bị làm cho kinh sợ, không khỏi lấy tay lau trán, nhìn như muốn khóc. Lúc này trong rừng bỗng ồ ồ ào một tràng, có vài con ngựa lao ra. Trời đã tối, bốn phía đều là rừng rậm, chỉ thấy người cưỡi ngựa tới mặc quân phục, vây quanh cô gái trẻ vào giữa, có người nhảy xuống ngựa, dắt dây cương, còn có người hướng về phía tài xế hét lên: “Đọa ngựa của chúng tôi hoảng sợ đến thế, nếu người bị ngựa quật cho ngã xuống, các người có chịu trách nhiệm nổi không?”. Phía sau lại có người chạy tới, mơn đến xe nhìn kĩ biển số xe, sắc mặt thay đổi, nói: “Đây không phải xe trong nhà sao?” Tài xế vốn bị dọa cho hết hồn, lúc này linh hoạt hơn, từ trong cửa sổ thò đầu ra, nói: “Ai là kẻ đứng đầu? Thiếu phu nhân đang ở trong xe!”

Tài xế hét lên một tiếng, mọi người lập tức yên lặng, chỉ nghe được tiếng gió thổi qua rừng cây, sào sạt, còn có tiếng côn trùng Hoắc Hoắc vài tiếng. Những người này đang vô cùng lúng túng, vội vàng bước xuống ngựa. Người đứng đầu kia là kẻ đặc lực nhất bên người Dịch Liên Khải – Tổng phó quan, Tổng phó quan xuống ngựa đi tới bên cạnh xe hơi, cung kính chào, cúi thấp tay yên lặng chờ Tần Tang xử trí. Tần Tang vốn không muốn làm to chuyện, biết những người này thường ngày đi theo Dịch Liên Khải gây chuyện khắp nơi, đến bây giờ cũng đều là vô pháp, vô thiên. Thấy tình hình như vậy, cũng chỉ gật đầu, hỏi: “Lan Pha (8) ở trên núi sao?”

(8) tên tự của Lan Pha (giống như Mộ Dung Phong tên tự là Bửu Lâm vậy.) Cô đối với những người ở bên cạnh Dịch Liên Khải xưa nay đều rất khách khí, lại rất ít gọi thẳng tên tự của Dịch Liên Khải. Tổng phó quan mặc dù đứng yên đó không động nhưng trong đầu lại biến chuyển rất nhanh, Tổng phó quan biết Dịch Liên Khải nhiều tháng nay chưa từng về nhà, hôm nay vị thiếu phu nhân này lại tìm lên tận trên núi, cũng không biết cô muốn gì. Dịch gia mặc dù là một gia đình văn minh, nhưng do lại tự mình khai mỏ mở phủ, nên quy tắc cũng vô cùng quy củ. Tổng phó quan nghe được câu hỏi của cô, lại không dám trả lời. Hắn trộm coi sắc mặt của Tần Tang, thấy cô dường như rất bình tĩnh, vì vậy nói: “Thưa, Công tử gia buổi chiều ra Lục Nguyệt Đàm câu cá, có lẽ bây giờ đã trở lại rồi”.

Tần Tang gật đầu một cái, ngẩng đầu nhìn ánh đèn lóe lên cách đó không xa, nói: “Đi thôi!”

Lúc này xe đã tiến rất gần tới biệt thự, xe chạy nhanh trong chốc lát đã tiến vào cửa sắt hoa (9). Biệt thự trên núi Chi Sơn đều mang phong cách Tây Dương, trang viên của Dịch gia cũng không phải ngoại lệ, đều là do người nước ngoài thiết kế, điển hình mang phong cách miền nam Hoa Kỳ. Cây cột màu trắng cao chót vót, đá cẩm thạch nổi lên cuộn xoáy hoa tuyết (10); tất cả cửa, cửa bằng gỗ mun được điêu khắc tinh tế, thấp thoáng ở dưới rừng cây, làm cho càng thêm thâm sâu, hoàn mỹ. Trước biệt thự có xây một đài phun nước hình tròn, xe chạy dọc theo đài phun nước vòng quanh đến khúc ngoặt liền dừng lại ở hành lang ngay bên dưới vòi phun nước. Tổng phó quan đặc biệt nhún bọ, tự mình chạy tới mở cửa xe cho Tần Tang. Tần Tang biết xưa nay mỗi khi hắn nhún bọ như vậy hẳn là không có chuyện gì tốt, mà đặc biệt Tổng phó quan hôm nay làm bộ làm tịch như thế, không biết có chuyện gì mà lại khiến cho chột dạ tới vậy. Cho nên Tần Tang chỉ nói: “Người vào trong thông báo một tiếng, nói cho anh ta biết là ta tới”.

(9) Cổng sắt hoa là kiểu như thế này.:

(10) Cột bằng đá cẩm thạch nổi hoa tuyết.: Tổng phó quan đã sớm sai người đánh ngựa chạy về, trước đó đã sớm thông báo lại, bộ mặt tươi cười: “Lời này của thiếu phu nhân, bọn thuộc hạ không biết trả lời như thế nào. Đây cũng là nhà của phu nhân, thiếu phu nhân cần gì phải thông báo lại”. Hai người đang nói chuyện, đèn trong biệt thự sáng lên, có rất nhiều gia nhân ra đón, cung kính chào một tiếng: “Thiếu phu nhân!”, sau đó đi ra phía sau lấy hành lý trên xe ra, riêng Tổng phó quan tiến lên phía trước một bước, tự mình đẩy cửa đôi bằng gỗ gụ ra cho Tần Tang, làm một bộ dạng hết sức cung kính.

Tần Tang đứng ở trước mặt người làm, chẳng tiện nói thêm gì, cất bước đi lên bậc thềm tiến vào trong đại sảnh. Mỗi bước chân lên thềm, chợt nghe trên cầu thang đột nhiên có vô số có tiếng chớ sủa; bầy, tám con chó lớn, ví như đàn sói đang lao nhanh như gió xuống cầu thang, sủa “Oăng, Oăng” ầm ĩ, hàm răng trắng sắc nhọn đem cô vây vào giữa. Má Hàn đi theo sau lưng Tần Tang bị dọa đến hồn siêu phách lạc, run rẩy kéo tay áo Tần Tang, hét lên: “Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân....”

Tần Tang giống như không thấy đàn chó to đang vây mình ở giữa đó, mắt nhìn thẳng cứ đi về phía trước. Người cô thoáng động, con chó đầu đàn không ngừng phát ra âm thanh trầm thấp, cả đám chó to còn lại tất cả rũ đầu lười thờ O O, lộ ra hàm răng trắng sắc bén, má Hàn bị dọa đến mức hét lên: “Thiếu phu nhân, đừng động đấy!” Tần Tang khẽ nhu mày, gạt tay má Hàn ra, đợi chúng tấn công, chợt trên lầu có người lười biếng huyýt sáo, đám chó sói kia quay đầu ừ ừ bỏ chạy lên cầu thang, quần ở bên chủ nhân không ngừng thờ phỉ phỏ.

Tần Tang ngẩng đầu lên, nhìn thấy Dịch Liên Khải đứng ở cửa cầu thang tầng hai, áo sơ mi Tây, quần quân phục màu vàng nghệ, chân mang một

đôi dép trong nhà màu vàng, làm cho cô vô thức nhìn, người nọ lại nhìn cô một cái, nói: “Cô tới đây làm gì?”

Tần Tang thường ngày vốn sẽ không kiên nhẫn nói chuyện với anh, chỉ cần thấy cái bộ dạng công tử của anh liền cảm thấy chán nản. Chẳng qua là đã tới rồi, không thể vì một phút nóng giận mà thiếu kiên nhẫn được nữa, vì vậy nhàn nhạt nói: “Tôi không thể đến đây sao?”.

Dịch Liên Khải cười lạnh một tiếng, Tần Tang vốn là do phụ thân anh bắt ép cưới về, trước khi qua cửa, Tần Tang từng nghe nói vị thiếu gia này sống phóng túng có nghề, coi những chuyện đứng đắn chẳng bao giờ chịu làm lấy phân nửa. Hai người bọn họ vốn là do cha mẹ quyết định hôn nhân ngoài miêng, Dịch Liên Khải lại là sau khi kết hôn cũng không có nửa điểm thay đổi, vẫn luôn là cái loại tính khí công tử gia này, cũng may Tần Tang kể từ khi vào cửa biết thức thời, trừ ba dịp trở về Phù Viễn vấn an, thường ngày cũng không can thiệp chuyện anh ta đi đâu, mới coi như là sống yên ổn với nhau. Mấy tháng trước hai người cãi nhau một trận, Dịch Liên Khải phũ tay bỏ đi, chạy luôn vào trong núi nghỉ hè, trò vui trong núi rất nhiều, anh vốn trải qua những ngày tự do tự tại, sớm đã đem Tần Tang vứt ở sau lưng, không nghĩ tới hôm nay cô lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

“Cô chạy lên núi là muốn làm cái gì đây?” Dịch Liên Khải nhướn nửa hàng lông mày: “Tôi nói cho cô biết, cô đừng hòng mà học đòi mấy cái loại phụ nữ ngoài kia nói cái gì mà nữ quyền rồi đi can thiệp vào chuyện của tôi, nhà của chúng tôi không có cho phép việc đó”.

Tần Tang ngồi xe nửa ngày trời đến cơm tối cũng chưa được ăn, nghe anh ta nói thế cũng nhàn nhạt nói: “Tôi không phải đến để can thiệp vào chuyện của anh. Đến tết Trung Thu rồi, chỗ phụ thân cũng nên qua chúc tết một tiếng.”

Dịch Liên Khải sắc mặt vẫn âm trầm như cũ, hung hăng nhìn chằm chằm mặt cô, nói: “Cô coi cô là cái gì? Mà dám lấy phụ thân ra uy hiếp tôi?”.

Tần Tang không lên tiếng, Dịch Liên Khải cười lạnh, trực tiếp đi xuống cầu thang, đám chó kia theo sát từng bước của chủ nhân, chỉ nghe thấy âm thanh rầm rập của bốn chân đi xuống cầu thang; anh đi vòng qua người Tần Tang, mắt nhìn thẳng nghênh ngang rời đi.

Tần Tang không biết anh ta đi đâu, Tổng phó quan cũng không thấy nữa, ngược lại có một gia nhân tiến lên hỏi: “Thiếu phu nhân còn chưa dùng cơm tối? Có cần gọi nhà bếp làm không ạ?”

Cô chẳng có ý định ăn cơm, chỉ có chút cảm giác hơi đói ở dạ dày, thờ dãi nói: “Vậy thì nấu cháo đi, sau đó đưa lên phòng cho ta”.

Lúc mới cưới, Dịch Liên Khải có đưa cô lên núi hưởng tuần trăng mật, bởi vì khi ngủ cô nhạy vô cùng, lại sợ tiếng ồn, mà Dịch Liên Khải tính khí lại là loại thiếu gia nóng nảy không nhịn được. Cho nên hai người ở hai gian phòng riêng, cùng nằm trên một dãy hành lang. Về sau khi đã quay trở lại Xương Nghiệp cũng như vậy chia phòng mà ngủ; Tần Tang như cũ ở phòng ngủ của mình, nơi này vốn mỗi ngày đều có người dọn dẹp, phũ bụi, cho nên hết sức sạch sẽ. Má Hàn lúc này dặn dò gia nhân xếp đồ đạc hành lý ra, rồi nhà bếp đưa lên bát cháo Nhất Hải, cũng chuẩn bị bốn loại rau ăn cùng.

Má Hàn thay cô đem cháo cho vào chén nhỏ, nói: “Thiếu phu nhân, nguội rồi, ăn ấm sẽ thấy ngon hơn đấy ạ”.

Tần Tang cau mày, múc vài thìa cháo ăn lấy lệ, coi như cho có, đáng tiếc nhà bếp lại chuẩn bị vài món ăn đặc biệt, nên việc cầm đũa lên lại làm cô không muốn ăn thêm. Má Hàn nhìn thấy cô như vậy, lại nhớ tới chuyện vừa xảy ra, cho rằng cô đang hờn dỗi thiếu gia, nhưng Dịch Liên Khải từ trước đến giờ đều như vậy, cô cũng không biết khuyên thiếu phu nhân như thế nào, vì vậy thu dọn bát đũa, lặng lẽ lui ra.

Căn phòng này của Tần Tang thật ra là một khu rất lớn, bên ngoài có phòng khách nhỏ, bên trong thì là một gian phòng ngủ cực lớn, ở bên trái là phòng tắm, bên cạnh phòng tắm là phòng thay quần áo. Tuy nơi này mặc dù không giống với chỗ ở Xương Nghiệp là dùng ống dẫn nước nóng từ nồi đun nước xuống, nhưng lại gần nguồn suối nước nóng nên trực tiếp dẫn nước suối đến phòng tắm biệt thự. Dịch Liên Khải vốn dĩ trong thức ăn và quần áo là một kẻ rất sành sỏi, vì vậy bốn tấm ở đây không giống với những nơi khác, đều đặc biệt vận chuyển từ Pháp tới không chỉ lớn mà còn có chân trụ bằng vàng (11). Tần Tang mặc dù xuất thân từ gia đình giàu có, nhưng khi nhìn thấy mấy đồ vật như vậy, không khỏi cảm thấy xa hoa vô cùng. Một mỗi cả một ngày, má Hàn đã chuẩn bị xong cho cô một bồn đầy nước nóng, cô tắm qua rồi thay đổi sang bộ đồ ngủ.

(11) Bồn tắm kiểu Pháp có trụ chân (vuốt) bằng vàng: Ngủ đến tầm canh ba, Tần Tang đột nhiên tỉnh lại. Trong núi vẫn không có một tiếng động nào, ngoài cửa sổ chỉ có tiếng côn trùng kêu chít chít, cô cảm thấy dựng hết tóc gáy lên, đang định với tay kéo dây đèn bàn thì từ trong bóng tối có một bàn tay vươn ra cầm chặt lấy cổ tay cô. Cô chỉ cảm thấy mùi rượu nồng nặc phả vào cổ mình, tay kia dọc theo cánh tay của cô rồi thăm dò đi lên, đưa tay vào trong áo cô, mò mẫm ngực của cô, cô đang mặc đồ ngủ sa tanh cực kì rộng, lúc này vừa kinh ngạc vừa giận dữ, nhưng anh ta lại cười lên – lại còn là cười mỉa mai, hơi thở vừa xa lạ mà lại quen thuộc, phả thẳng vào mặt cô.

Tần Tang vốn rất ghét như thế, nhưng lúc này lại không muốn trở mặt với anh ta không ngày mai lại không thể nói chuyện bình thường với nhau được. Cho nên im lặng không lên tiếng, nhưng tránh không được mà cả người cứng cả lên giống như người gỗ. Cô vốn định cắn răng cố chịu đựng nhưng không nghĩ tới anh ta đã đem tay rút ra, rồi nhạo báng: “Tôi biết cô không bao giờ để cho tôi tiện nghi dễ dàng như vậy – bình thường chỉ dựa vào người cô thôi so với lên trời còn khó hơn, hôm nay cô lên núi là vì chuyện gì, cô không cần nói tôi cũng biết rõ.”

Tần Tang mò mẫm đem cúc áo cài lại, quay lưng về phía anh. Anh lại mạnh tay lập tức đem cô quay trở lại: “Cô nói đi! Rốt cuộc là tại sao? Nói đi!”.

Tần Tang biết anh thường ngày chính là kiểu tính khí thiếu gia cáu kỉnh, có rượu vào càng không thêm nói lý lẽ, liền đem cổ tay cô bóp nát, cô cũng không có ý định gạt ra, chỉ nói: “Anh đừng có cật say rượu mà gây chuyện ở đây.”

“Tôi biết cô chính là muốn tôi điên lên”. Ánh mắt của anh trong bóng tối sáng lấp lánh, giọng cười khoái trá: “Cô còn mong tôi chết đi ấy chứ”.

“Tôi biết cô chính là muốn tôi điên lên”. Ánh mắt của anh trong bóng tối sáng lấp lánh, giọng cười khoái trá: “Cô còn mong tôi chết đi ấy chứ”.

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù* (*Sương Mù Vây Thành*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2-1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tần Tang nhìn khuôn mặt anh trong bóng tối, cảm thấy đỡ đáng ghét hơn bình thường có lẽ do cô đang nghĩ đủ tất cả các cách để đi qua được ai lần này. Cô nhìn anh một lát, anh càng trở nên tức giận nói: “Cô nhìn cái gì?”.

Tần Tang không nói lời nào, chỉ đặt tay lên vai của anh, Dịch Liên Khải định hất tay cô ra, nhưng lại vô thức giữ lấy tay cô ngược lại nắm chặt lấy. Ánh mắt cô trong bóng đêm sáng như ánh sao, có chút ít ánh sáng như đang phản chiếu xuống bóng mặt hồ lấp lánh. Hơi thở cũng ngọt ngào, phảng phất mùi thơm vụn vặt yếu ớt lan tỏa khắp nơi. Dịch Liên Khải đẩy tay cô ra rồi bật dậy khỏi giường, cúi đầu đi tìm dép. Tần Tang nằm yên không động, nhìn anh đang tìm đồ, càng gấp thì lại càng không tìm được. Anh dễ dàng tìm thấy một chiếc, nhưng chiếc còn lại có lẽ đã rơi vào gầm giường. Anh đang nghĩ như vậy, thì bỗng nhiên cảm thấy không tìm thấy thì không tìm nữa, có gì mà anh lại phải đi.

Với ý nghĩ như thế anh bấu môi nằm lại lên giường một lần nữa, đem cô kéo vào trong lòng ngực mình, đột ngột hôn xuống phía dưới, râu cằm của anh mọc lởm chởm. Cô càng tránh thì càng bị anh ghì lại, gò má mềm như vỏ trứng gà vừa mềm lại vừa trơn, Tần Tang giằng co lại không khỏi cảm thấy đau.

Trong lòng anh bỗng khẽ động, ngày trước mỗi lần bị đau, cô cũng chỉ im lặng chịu đựng. Vậy mà lúc này đây lại làm cho anh có cảm giác muốn ức hiếp cô, như bị kích thích vậy.

Cô giống như con cá hoặc giống một chú chim nhỏ không chịu an phận nằm ở trong tay anh mà ra sức giãy dụa, bắt qua cũng không thoát được lòng bàn tay của anh; Tần Tang tuy trong lòng không thấy tự nhiên nhưng lại cảm thấy hơi thở của anh ở bên tai mình, đẩy một vài cái không thấy anh nhúc nhích gì, đành mặc kệ, ngược lại Dịch Liên Khải thì lại thờ dãi.

Tổng phó quan đều cả ngày không rời Dịch Liên Khải nửa bước, tất cả những việc lớn nhỏ đều không thể thiếu hán ở bên cạnh. Buổi sáng hôm nay, Tổng phó quan như thường lệ đi lên tầng hai, không ngờ lại thấy gia nhân từ trong phòng Dịch Liên Khải đi ra, trong tay còn cầm khăn vải trắng, chắc là mới dọn dẹp phòng xong. Tổng phó quan kinh ngạc: “Sớm vậy đã dậy rồi?”

Gia nhân kia cười cười nói: “Còn lâu mới dậy, ngài ấy ngày nào mà chả đến chiều mới ra khỏi giường.”

“Vậy người đây là ...” Tổng phó quan thắc mắc song thấy anh nhìn khăn mặt trong tay mình, gia nhân kia chỉ cười rồi chỉ về phía đầu hành lang, nói: “Còn chưa dậy đâu.”

Tổng phó quan nghe thấy thế không khỏi kinh ngạc, cũng may anh thấy cảnh này nhiều cũng quen rồi cho nên trong lòng thầm cân nhắc một chút rồi xoay người đi xuống lầu. Anh ở dưới tầng hút thuốc lá một lát, rồi anh đưa điều thuốc cho gia nhân hút cùng sau đó lại thấy người gác cổng cùng một đám gia nhân đứng tán chuyện phiếm. Đang nói đến mức vô cùng náo nhiệt, chợt nhìn thấy má Hàn người hầu ở bên cạnh Tần Tang đi đến, má Hàn cùng lắm chỉ mới hơn 20 tuổi, bình thường đều ở phòng cao cấp nên rất ít nói chuyện với các gia nhân khác. Cô đứng ở cửa chẳng nói câu gì, Tổng phó quan cùng mấy gia nhân nhìn thấy cô, Tổng phó quan bèn mở đầu trò đùa: “Hôm nay ngọn gió nào đưa em đến đây vậy.”

Má Hàn mặc đồ giống mấy người gia nhân bên cạnh, đều là áo vải xanh, có khác là cô không bện tóc thành hai bên như trẻ con mà bện một cái đuôi sam ở phía sau (1), đây đều là quy củ của Giang Tả, phụ nữ kết hôn rồi có thể tết tóc đuôi sam. Một gia nhân thừa dịp cô cùng Tổng phó quan nói chuyện liền lảng lảng đi ra phía sau rồi kéo đuôi tóc sam của cô. Má Hàn đang không đề phòng, suýt nữa thì ngã ra phía sau, cô cầm bện tóc ở trong tay không nhận được mắng: “Thằng khỉ gió, không biết trên dưới gì hết, đừng để ta đi nói lại với bên trên lúc đó đem người đi lột da bây giờ”.

(1)Đuôi sam:

blog.sina.com.cn/u/1049538510

Cô gắt lên bọn gia nhân thấy liền cười ầm cả lên, Tổng phó quan nói: “Các người đừng trêu cô ấy nữa, có khi cô ấy bây giờ thực sự đang có việc phải làm đấy”.

Gia nhân đều nói: “Vị ở trên kia còn chưa dậy, làm sao có thể có chuyện gì phải làm được chứ.”

Má Hàn nói: “Thiếu gia thì chưa có dậy, nhưng thiếu phu nhân đã dậy từ sớm rồi, kêu tôi chuẩn bị xe nói là phải đi lên núi ngay bây giờ”.

Mấy gia nhân đều không tin nói: “Mới sáng sớm, làm gì có chuyện đi lên núi, thiếu phu nhân muốn đi lên đồi chỉ ít cũng phải ăn cơm trưa xong mới đi chứ.”

Đang nói đến đó chợt nghe thấy tiếng rung chuông, thấy từ phòng trên truyền xuống, quả nhiên là phát ra từ trong phòng Tàn Tang. Sợ Tàn Tang sót ruột đám gia nhân liền kêu má Hàn: “Người nhanh lên đi kia, có khi thiếu phu nhân đang tìm người đấy.”

Má Hàn cũng sợ để Tàn Tang chờ lâu, vội quay đầu đi, cô mới vừa đi thì Tổng phó quan cũng chợt nhớ ra, vội mạnh vào bắp đùi, nói: “Chết”.

Gia nhân nhìn theo không hiểu chuyện gì, Tổng phó quan kiểm mĩ khắp nơi rồi vội vã đi lên trên, một gia nhân thấy vậy liền cười hắc hắc: “Thiếu phu nhân rung chuông, người gấp làm cái gì?”

Tổng phó quan chỉ lo đội mĩ, vội kéo cửa ra không quay đầu lại nói: “Các người thì biết cái gì, vị kia hôm qua ngủ ở chỗ nào, có khi chính ngài ấy đang cho gọi người.”

Hắn vội vàng lên lầu, thấy phòng lớn có mấy nữ gia nhân cầm quần áo khăn lông đi ra đi vào, nên đành đứng chờ ở cửa ho khan một tiếng thông báo, quả nhiên nghe được tiếng Dịch Liên Khải nói: “Vào đi”.

Tổng phó quan rất ít khi vào căn phòng này, nên bước đi vô cùng cẩn thận, đi trên thảm càn không phát ra âm thanh nào, chỉ thấy phòng trong bên cửa khép hờ có thể thấy Tàn Tang đang mặc quần áo ngủ, ngồi trước gương chải tóc, anh rũ mắt xuống không dám nhìn kĩ. Dịch Liên Khải ngồi ở phòng bên ngoài dựa vào ghế salon hút thuốc lá, Tổng phó quan xuôi tay đứng thẳng người cung kính. Dịch Liên Khải sớm đã thay sang áo sơ mi kiểu Tây hiện tại đang để chân đặt lên trên gối tựa thêu (2), vừa rung chân vừa hát Côn Khúc (3) nghe không rõ anh đang hát cái gì. Một lúc lâu sau, đột nhiên cao giọng gọi: “Xong chưa? Mỗi lần ra cửa đều để ta phải nói.”

(2) Kiểu gối tựa sofa vậy :

(3) Côn khúc là loại hình ca kịch phổ biến ở Trung Quốc thời nhà Thanh và đầu thời Trung Hoa dân quốc trước khi lụi tàn vào giữa thế kỷ 20, đặc biệt là trong thời gian Cách mạng Văn hóa

Tổng phó quan bị dọa cho giật mình, lúc này mới biết anh đang nói với Tàn Tang. Nhưng phòng trong không có một âm thanh nào, nhưng hiếm khi Dịch Liên Khải lại kiên nhẫn như thế, chỉ ngồi ở chỗ đó hát thêm đôi câu. Lúc này cánh cửa vừa mở, thấy một mình Tàn Tang đi ra chắc là cô đã trang điểm xong, Tàn Tang mặc một bộ sườn xám màu xanh lá Bích Hải Đường Xuân Thủy (4), đeo thêm một đôi hoa tai Phi Thúy Thu Diệp (5), lại càng thướt tha hơn, liền nói: “Lúc ở một mình thì mãi không chịu dậy, đến lúc ở cùng nhau thì lại thức giục hoài”.

(4) Sườn xám kiểu màu xanh lá có thêu lá hoa Hải

(5) Hoa tai Phi Thúy Thu Diệp :

Dịch Liên Khải không trả lời, quay đầu hỏi Tổng phó quan: “Xe chuẩn bị xong cả chưa?”.

Tổng phó quan chân đứng nghiêm, và nói: “Thưa, đã chuẩn bị xong rồi ”

“Vậy thì đi thôi” Dịch Liên Khải lúc này mới đứng lên, anh mặc dù vốn học hành chẳng ra sao nhưng dù gì anh cũng từng học ở trường Tây Dương trong nhiều năm mới trở về nước, nên bình thường cả người đều mang trên mình phong thái của một quý ông. Vì vậy, vừa đứng dậy liền xách túi giúp Tàn Tang. Tổng phó quan hướng Tàn Tang cúi chào một cái rồi đi xuống lầu chuẩn bị xe.

Chờ Dịch Liên Khải cùng Tàn Tang đi xuống thì xe hơi đã đợi sẵn ở cửa, má Hàn cầm một cái giỏ đựng đồ ăn Nhặt đi theo Tổng phó quan ngồi lên xe hơi ở phía sau.

Tàn Tang ngồi trên xe nhìn ra bên ngoài, hiếm khi được ngày trời nắng nên không khí trong núi đặc biệt tốt, trời trong xanh như vừa được gột rửa, mây trắng như được tôi luyện lên, mà ở đằng xa núi Thanh Phong thật là to lớn, đoạn đường lên đỉnh núi đều là đường nhựa. Nói là leo núi nhưng trên thực tế người đến nghỉ hè đa phần đều là ngồi xe mà đi lên đỉnh. Tuy núi Chi Sơn này mặc dù cao nhưng địa thế của đỉnh núi lại rất thoải, ở xa có một gò đất lớn được lát sỏi để làm bãi đậu xe. Sau khi xuống xe, đi lên thêm tầm trăm bước nữa chính là nơi cao nhất của Chi Sơn – Tuyết Thúy đỉnh.

Gió trong núi rất lớn, Tàn Tang chỉ mặc một cái áo khoác choàng bên ngoài lại bị gió thổi tung lên, làm lộ ra lớp lót hoa sen màu xanh, cũng có chút hơi ngại ngùng, xấu hổ. Dịch Liên Khải ít khi tâm tình lại tốt như vậy, cho người quét dọn đỉnh, gia nhân vội vàng xếp nệm trải ra, lại bày biện đồ ăn lên

trên bàn đá, Dịch Liên Khải hướng Tần Tang nói: “Thấy thế nào, có phải rất giống với phong cảnh ở Bắc Âu hay không?”

Thời điểm Tần Tang được gã đi, Dịch Liên Khải từng có ý định muốn đi Bắc Âu hưởng tuần trăng mật, nói thẳng ra là muốn kiếm có đi ra nước ngoài chơi nhưng hết lần này đến lần khác Tần Tang đều bị bệnh nên đành bỏ kế hoạch. Hôm nay Tần Tang cũng phá lệ trở nên hiền hòa hơn, ngồi xuống uống nửa ly rượu vang trắng cùng anh, ăn một chút bánh kem điểm tâm. Cô vốn không quen uống rượu nên lúc này hai gò má đã ửng hồng, Dịch Liên Khải không khỏi cười cô: “Tửu lượng y như trẻ con, uống một tí đã say rồi”.

Tần Tang nghiêng mặt ngắm nhìn phong cảnh, đây là nơi cao nhất ở Chi Sơn, nhìn ra được một hồ nước rộng lớn màu xanh biếc êm dịu thu hết vào tầm mắt , mà ở xa lại là một đạo bạc trắng quanh co, chính là dòng Thuận Giang, nước sông quanh co chảy vào Sương hồ, kết hợp lại và đổ về hướng Nam. Ở đây đưa mắt nhìn có thể thấy một phần tường thành màu xám mờ nhạt, đó chính là trọng trấn của Giang Tả – Xương Nghiệp. Trong lòng cô bỗng suy nghĩ đến rất nhiều chuyện, lúc này không khỏi thở dài một cái.

Âm thanh cô thở dài rất bé vốn không thể nghe thấy được, bỗng thấy trên mặt rất lạnh, thì ra là Dịch Liên Khải đang cầm hoa tai của cô, nhẹ nhàng kéo, hỏi: “Điều gì khiến em thở dài vậy?”.

Những gia nhân kia cũng tránh sang một bên đình, trong đình bây giờ chỉ có hai người họ, nhưng Tần Tang đem tay người kia gỡ ra, nói: “ Người ta thấy bây giờ”.

Dịch Liên Khải đang có tâm trạng tốt, nên cũng không đi so đo làm gì, chỉ néo mặt cô một cái, nói: “Nếu vậy, đem chuyện trong lòng em nói tôi nghe xem nào.”

Tần Tang nói: “Tôi có thể có chuyện gì được chứ. Nếu anh chịu đối xử tốt với tôi một chút, ít nhờ tôi bao che giúp anh ở trước mặt phụ thân là được rồi.”

Dịch Liên Khải không sợ trời, không sợ đất chỉ là có chút sợ Dịch Kế Bối, nhưng mà lúc này núi cao hoàng đế lại ở xa, lão cha đang ở tận Phù Viễn cũng không cần lo sợ làm gì. Liên cười cười đáp lại với cô: “Quanh năm suốt tháng cũng không quay về nhà cũ hại em lo lắng thành cái bộ dạng như thế này đây!”

Tần Tang nói: “Vậy nên tôi đang muốn cùng anh thương lượng đây, lần này trở về dù gì cũng phải có ít đồ cho đại ca đại tẩu, còn có nhị ca nhị tẩu nữa, coi như có chút lễ.”

Dịch Liên Khải lại không đồng ý, nói: “Lão đại thì không nói làm gì, nhưng lão nhị ở đó, còn muốn cái gì nữa? Cả thiên hạ này đều là của lão nhị, chúng ta còn tốn sức làm cái gì?”.

Tần Tang nói: “Chúng ta ở riêng bên ngoài, cũng không thể không mang cái gì về được.”

Dịch Liên Khải cười nói: “Tôi hiểu rồi, thì ra cái em lo là lo về chuyện tiền bạc. Được rồi yên tâm đi, vấn đề tiền bạc tôi sẽ thay em nghĩ cách, em cũng đừng nên lo lắng nữa”.

Tần Tang biết anh ta là kẻ chả có nghề nghề gì, nhưng do anh là con cưng của Dịch Kế Bối nên hàng năm đều được cấp cho một khoản tiền nhỏ, hơn nữa tên Cao Bội Đức lại có ý nịnh bợ, nên mấy cửa hàng bạc, bán buôn đều có cổ phần của anh thành ra anh tiêu tiền cũng tự nhiên hoang phí vô cùng. Tần Tang cảm chân lý thủy tinh, móng tay vô thức vạch lên ánh sáng chiếu vào vách của thân chiếc ly, miệng lại nói: “ Anh cho rằng tôi tìm anh vì muốn có tiền sao?”.

Dịch Liên Khải nói: “Tôi biết rõ em không phải vì tiền mà tới tìm tôi”, lại gần bên tai cô cười nhẹ: “Em là vì nhớ tôi đúng không?”

Tần Tang hai má ửng hồng, quét mắt nhìn anh một cái, nói: “Anh nghiêm chỉnh một chút đi có được không?”.

Dịch Liên Khải nói: “Tôi hiện tại đang rất nghiêm chỉnh, chắc trong lòng ai không đứng đắn thì mới cảm thấy tôi không đứng đắn mà thôi.”

Tần Tang biết anh ta xưa nay luôn là cái ngữ điệu này, nếu như so đo thì mãi cũng không xong, vì vậy nói: “Vậy chúng ta nói chuyện đứng đắn đi, con của cữu cữu họ hàng bà con xa của tôi không biết đặc tội với kẻ nào bị người ta vu oan là quân cách mạng. Vị biểu ca này mặc dù tôi chưa từng gặp qua, nhưng tôi biết tội này là người ta cố tình đổ oan anh ý, cho nên tôi nhờ anh đi tìm người nói giúp, nếu xác định là hiểu nhầm thì thả người ra là được”.

Dịch Liên Khải lắc đầu nói: “ Loại chuyện này tôi sẽ không làm đâu, lần trước chỉ vì cháu ngoại của lão Vương, tôi liền đứng ra bảo đảm đưa hán ra ngoài, nhưng không biết tại sao lão Nhị lại biết, liền ở trước mặt phụ thân tố cáo tôi, nói tôi can thiệp việc quân, những chuyện như vậy tôi sẽ không làm nữa, không làm thì người ta cũng không kiêng kỵ mình”.

Tần Tang biết huynh đệ bọn họ diện mạo cùng suy nghĩ đều rất khác nhau, hơn nữa Dịch Liên Khải lại là con thứ xuất (6) , cùng với con đại phu nhân là lão Đại, lão Nhị vốn xưa nay không hề hợp nhau. Cũng may Dịch Liên Khải ngoài ăn chơi đàng điếm ra thì những cái khác đều không có hứng thú. Dịch Kế Bối thấy anh như vậy thật không ra thể thống gì, đành phải tổ chức đám cưới cho anh rồi đuổi cổ tống ra ngoài Xương Nghiệp cho đỡ ngứa mắt ông, mà Dịch Liên Khải cũng chỉ ước không phải ở cạnh ông ta để tha hồ làm gì thì làm.

(6) Con của vợ lẽ, trên danh nghĩa con vợ lẽ không được quyền tham gia quân vụ của gia đình, nên DLK không được tham gia quân vụ

Tần Tang hạ ly rượu xuống, hướng về phía anh từ từ mỉm cười: “Nếu anh đã thấy khó như vậy, vậy tôi đành đi tìm đại tẩu giúp cho vậy”.

Con dâu cả Dịch gia cũng là do bố mẹ mai mối cưới hỏi về, thuở nhỏ cũng là thanh mai trúc mã của lão Đại, nhưng kể từ khi Dịch Liên Di nằm liệt giường, Dịch gia còn định đến nhắc tới chuyện hoán sính lễ, nhưng vị đại thiếu phu nhân này lại không đồng ý. Vị này vốn mang phong cách phụ nữ phong kiến ngày xưa trên lưng chỉ biết có “Nữ giới”, “Nữ huấn”, cho rằng nữ nhân vô tài mới là đức, qua cửa đã hơn mười năm rồi tới bây giờ mỗi ngày đều như cũ chỉ mặc vạt áo qua váy (7) , âu phục cũng chưa mặc bao giờ mặc lấy một lần, thậm chí còn không ra cổng trước không bước cổng sau. Bởi vì như vậy nên Dịch Kế Bối càng coi trọng cô con dâu được hỏi cưới về này hơn. Đại phu nhân của Dịch Kế Bối sau khi qua đời trong nhà đều là vị đại thiếu phu nhân này làm chủ mọi việc. Dịch Liên Khải vừa nghĩ tới chị dâu chân nhỏ (8) kia liền thấy buồn cười, nói: “ Thua em thật rồi cái đấy cũng nghĩ ra được, vị đại tẩu kia sẽ có cách hay sao?”.

(7) Đây là kiểu váy của đại tẩu :

(8) Ý Dịch Liên Khải là đại tẩu là người phụ nữ cổ hủ, vì chỉ phụ nữ ngày xưa mới có tục bó chân cho chân càng nhỏ càng tốt. “Trưởng tẩu như mẫu, chuyện này anh không quan tâm, bảo tôi biết trông cậy vào ai được đây? Tôi không có cách nào khác là cùng đại tẩu nói chuyện một chút, phiền đại tẩu nghĩ đề ý qua đùm một chút.”

Dịch Liên Khải quả nhiên sắc mặt âm trầm xuống, đặt ly rượu lên trên mặt bàn, “Hừ” một tiếng, Tần Tang thấy sắc mặt anh ta khó coi, liền cười nói: “Thôi! Coi như tôi chưa từng đề cập qua việc này”

Dịch Liên Khải cười lạnh một tiếng, nói: “Tôi lại rất muốn nhìn xem người mà cô muốn đưa ra khỏi đại lao là người như thế nào mà cô lại dám dùng kẻ khích tướng này với tôi.”

Tần Tang nghe anh nói thế, liền im lặng không nói tiếp nữa. Vào buổi trưa, Sương Hồ dưới chân núi phản chiếu sắc trời, giống như một cái kính phóng to mọi thứ, sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ tựa như hàng vạn con kim xà đang nhảy múa, những ánh sáng vàng nhỏ kia phản chiếu đến chỗ kính mắt của Dịch Liên Khải, giống như hai luồng ánh sáng kì lạ đang nhấp nhô, nhảy múa. Không nhìn ra được bên dưới tròng kính kia, anh rút cuộc đang có biểu cảm gì. Qua một lúc lâu mới nghe anh cười lạnh một tiếng, nói: “ Cô lên núi, cũng chỉ vì chuyện này thôi có đúng không?”

Tần Tang đem mặt dờn mặt đi chỗ khác, không đề phòng, anh duỗi cánh tay đem tất cả cốc chén, đồ trên bàn tất cả đẩy xuống đất, rơi xuống vỡ thành từng mảnh.

Bên ngoài đình gia nhân nghe thấy âm thanh đồ vỡ liền chạy tới, vừa nhìn thấy Dịch Liên Khải đang tức giận không khỏi nín thở, đứng ở đó không dám nhúc nhích. Tần Tang đang ngồi ở trước bàn, vụn chén bát bắn ra tứ phía, có chút mảnh sứ văng đến vạt sườn xám của cô, cô khẽ nhíu mày ngồi ở đó không nhúc nhích.

Dịch Liên Khải quay đầu không nói chuyện với cô nữa, Tổng phó quan vội vàng đuổi theo sau, dường như nghe thấy anh đang nói gì đó, Dịch Liên Khải lại không nói tiếng nào nổi giận bước đi. (Dịch câu kinh, đúng là Dịch câu kinh)

Mấy gia nhân lúc này mới phát hiện ra trên tay Tần Tang có vết thương do bị mảnh sứ văng trúng vào, má Hàn kêu lên một tiếng “ Ai đó” rồi vội bước lên dùng khăn tay sạch đem vết thương dề lại, rồi nói: “Bây giờ thì tốt rồi, sao mọi chuyện lại thành ra thế này chứ?” Tần Tang không muốn để ý lời cô, miễn cưỡng đứng lên, nói: “Trở về thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù* (*Sương Mù Vây Thành*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi về biệt thự má Hàn dùng băng gạc băng bó lại vết thương lại một lần nữa, Tần Tang cũng không bận tâm Dịch Liên Khải đi đâu. Đến buổi chiều, phòng bếp mời cô xuống nhà dùng cơm cũng chỉ mình cô xuống lầu ăn cơm, má Hàn vô cùng lo lắng sợ cô đang tức giận nhưng Tần Tang lại mang một bộ dạng bình thản, ung dung. Mấy ngày liền, Dịch Liên Khải cũng không thấy mặt mũi đâu, có khi lại dẫn theo một đám gia nhân đi chơi bởi ở đâu rồi cũng nên. Má Hàn muốn khuyên Tần Tang đi ra bên ngoài tản bộ giải sầu, nói: “Thiếu phu nhân cả ngày ở nhà buồn bức không tốt đâu, người nên đi lên núi một chuyến, có câu nói “Lục Nguyệt đàm, Thất Nguyệt thác, không tới Chi Sơn không hiện phúc” (1), người đi ra ngoài cho khuây khỏa một chút cũng được mà”.

(1) Ý câu này là nếu đến Chi Sơn mà không đi hai nơi này thì coi như chưa từng đến vậy. Tần Tang thấy đi cũng được không đi cũng chả sao, nhưng má Hàn nhiều lần khuyên nhủ, nên bắt đầu đi cô đành đổi sang bộ quần áo đơn giản thuận tiện cho việc đi bộ đi tới Lục Nguyệt đàm chơi.

Ý định ban đầu của cô đi xung quanh các vùng nước vì Lục Nguyệt đàm và Thất Nguyệt thác đều là thắng cảnh trên núi Chi Sơn nên Dịch Liên Khải mỗi lần lên núi nghỉ hè đều thỉnh thoảng mang cần câu ra Lục Nguyệt đàm câu hắc cốt cá (2). Anh ta mỗi lần giận dữ là đều không thấy bóng dáng đâu, Tần Tang thấy chuyện kia vẫn phải từ từ thuyết phục anh ta vậy. Lúc này cô không mang theo ai, một mình dọc theo đường núi quanh co, khúc khuỷu mà đi lên, cũng may con đường dẫn tới Lục Nguyệt đàm đều được trải khá nhiều đá rêu xanh rất rộng và bằng phẳng, trên đường thỉnh thoảng lại gặp kiểu phu kéo xe, bọn họ lên nhìn y phục của cô cũng không hề có ý muốn câu khách nên đoạn đường Tần Tang đi lên núi càng thanh tĩnh hơn.

(2) Cá hắc cốt :

Mặt trời mới mọc lên không lâu, sương mù cũng dần dần phân tán ra, gió thổi tới mang chút lạnh của đầu mùa thu. Tần Tang đang mang một đôi giày dầy được làm bằng sa tin, đi lên cũng không vất vả lắm. Bây giờ cô cần bản chẳng có tâm trạng để đi ngắm cảnh, cho nên chỉ cúi đầu xuống mà đi, đi một lát đã đến Lục Nguyệt đầm. Cô lúc này mới dựa vào một bên thanh trượt (3) mà nghỉ ngơi, thấy hai kiệu phu đang ngồi trên tảng đá hút thuốc nói một tràng giọng địa phương, một hỏi một đáp, không biết đang bàn luận chuyện gì, ngoài ra còn có một bà lão bán hoa quả, đem giỏ trúc đặt lên trên tảng đá với người mức nước ở trong đầm ra. Lục Nguyệt đầm tuy được gọi là đầm nhưng thật ra lại là một hồ cá nhỏ, nước ở đây đặc biệt sâu, trong veo thấy được cả đáy, mơ hồ tràn ngập màu xanh thăm thẳm, phản chiếu lại ánh mây lặng lặng trôi trên trời, giống như lưu ly kính vậy. Tần Tang đứng trên bờ đầm nhìn xuống nước một chốc, bỗng nghe được một tràng âm thanh trong rừng truyền ra, thì ra là mấy vị phú thương đến đây thả câu, mấy gia nhân mang lưới câu thả xuống làm cho đầm nước cũng trở nên ồn ào, huyền ảo vô cùng, Tần Tang không chịu được ồn ào nên liền quay người đi dọc theo núi hướng đến Thất Nguyệt thác.

(3) Thanh trượt ở đây là hai thanh ở chỗ nghỉ chân gần hồ (như hình) :

Đoạn đường đi lên Thất Nguyệt thác lại không có một bóng người. Trên đồi yên tĩnh vô cùng chỉ thì thoảng mới nghe thấy tiếng chim hót ở tận sâu bên trong rừng cây truyền ra, không biết nó đang hát vang những gì. Thất Nguyệt thác nằm ở trên thượng nguồn của Lục Nguyệt đầm, mặc dù không tráng lệ nhưng lại cực kì âu nhã, là một loại thắng cảnh khó tìm. Đi một lúc lâu, xuyên qua rừng, xa đã nghe thấy tiếng thác nước đổ xuống ào ạt. Tần Tang theo đường núi đi qua một tảng đá rêu lớn thì đã cảm thấy hơi sương phủ lên mặt, thì ra là đã đến chỗ thác nước, thác nước tựa như bạc luyện đổ xuống phía trên động đá.

Đá xanh được thác nước đổ xuống, rêu xanh phủ khắp nơi, làm con đường thật trơn trượt, không dễ dàng băng qua được. Lúc này Tần Tang vừa ngẩng mặt lên nhìn thác nước vừa tiếp tục bước đi, chợt có tiếng người kêu lên: “Cẩn thận dưới chân.”

Tần Tang cúi xuống thì nhìn thấy có hòn đá hơi lõm xuống dưới, bên trong lại chứa đầy nước, bản thân lại dẫm phải thế là đôi giày coi như đi tong. Cô cẩn thận đi qua thác nước rồi mới ngẩng lên nhìn người có ý tốt nhắc nhở cho mình, người nọ ngồi ở trên một tảng đá xanh to bên cạnh thác nước lại vừa vịn có thể thấy đường dẫn lên núi, thấy cô liền cười nhẹ.

Tần Tang thấy cậu ta trẻ như vậy khá giống một sinh viên đại học, liền nói: “Thank You.”

Người nọ cũng “Í” một tiếng, hỏi: “Bạn học ở trường nào? Đi lên núi này cũng là để vẽ phong cảnh hay sao?”

Tần Tang lúc này mới để ý bên cạnh cậu ta có đặt một giá vẽ, nhưng cũng chưa thém dựng nó lên, cậu ta thấy cô không đáp, liền cười cười: “Nơi này cảnh đẹp làm cho lòng người say mê, nhưng tôi lại không có cách nào mô phỏng được, nên đành ngồi ở đây ngắm cảnh thôi, ngắm cái đã mấy giờ trôi qua rồi”. Vẫy vẫy tay với Tần Tang: “Bạn cũng lên đây nhìn thử đi, từ đây có thể nhìn đến tận trên đỉnh thác, góc độ rất khác so với ở dưới”, vừa nói liền đứng dậy, đưa tay về phía Tần Tang.

Tần Tang cũng là người từng đi học đại học nên cũng mang theo không ít tư tưởng tân thời, đối với tư tưởng nam nữ thụ thụ bất thân cũng không coi trọng lắm. Không do dự cầm tay nhờ cậu ta lấy đà đưa cô lên trên tảng đá lớn. Quả nhiên từ đây nhìn lên thác nước càng thêm khúc chiết mỹ lệ, xung quanh bọt nước bắn ra tựa như mưa tuyết, thú vị nhất là bọt nước được ánh mặt trời chiếu vào dường như có chút cầu vồng mờ ảo xuất hiện, gió thổi vào hơi nước liền biến thác nước thành một viên ngọc lục bảo lấp lánh, không thể không nói rằng nơi này thật mỹ lệ vô cùng.

“Có đẹp hay không?”

“Rất đẹp.”

Người nọ nghe thấy tiếng khen của cô tựa như đang có ý khen ngợi mình, trong lòng có chút rung động, nói: “Thật ra thì cái tốt nhất ở trên núi này, tất cả đều là một chữ tĩnh. Đáng tiếc cứ đến mùa hè, người người dẫn nhau đi lên núi, chen lấn chật chội chả khác gì Phương gia kiều ở dưới kia là mấy”.

Phương gia kiều là khu vực phồn hoa nhất trong thành Xương Nghiệp, tên tuy có một chữ “kiều” nhưng thật ra lại là một con đường lớn, hai bên đường đều là tiệm bách hóa lớn cùng với hiệu đồ Tây, mọi ngày đều có vô số dòng người đi qua đây, tàu điện kêu leng keng ồn ào, chật chội đến không chịu nổi. Tần Tang thấy cậu ta so sánh như vậy, không khỏi cười, hỏi: “Cậu cũng là người Xương Nghiệp sao?”

“Tôi nguyên quán ở Phù Viễn cơ.” Cậu ta nói: “Nhưng mười năm trước nhà tôi mới chuyển đến Xương Nghiệp này.”

Tần Tang nghe thấy cậu ta là người Phù Viễn, trong lòng không khỏi thất thần, cậu ta lại hỏi: “Còn bạn? Bạn vẫn còn đang đi học à?”

Tần Tang lắc đầu, cậu ta lại hỏi: “Vậy bạn cùng người nhà lên núi hay là sống ở trong núi này?”

Tần Tang không muốn nói nhiều chỉ hỏi: “Hôm nay cậu ở đây là để vẽ tranh phải không?”

“Ừ, tôi cho bạn xem”. Cậu ta dựng giá vẽ lên, Tần Tang nhìn thì ra là vẽ tranh sơn dầu nhưng chỉ có phác phác qua một vài nét, chỉ thấy hình dáng của núi đá, không thấy bóng thác nước ở đâu. Tần Tang mặc dù không hiểu về hội họa, nhưng Dịch gia lại rất thích những thứ hào hoa, xa xỉ này, trong phủ đề không ít tranh của những nhà danh họa Tây Dương. Cô thấy rất nhiều rồi nên cũng đủ thấy người này bút lực không tồi chút nào.

Cậu ta nói: “Phong cảnh của Trung Quốc, thật ra vẫn nên dùng quan niệm nghệ thuật truyền thống của Trung Quốc mới có thể biểu hiện ra được, tuy bức tranh này thể hiện được ba chiều nhưng suy cho cùng vẫn kém hơn một bậc”.

Tần Tang khẽ cười, cậu ta còn định lên tiếng, chợt ở xa có người gọi: “Thiệu Hiên! Thiệu Hiên!”

Cậu ta xoay người hô: “Tôi ở đây!”

Người kia không nghe thấy cậu ta đáp lại, như cũ kêu lên: “Thiệu Hiên, cậu ở chỗ nào?”

Cậu ta lại hô to hai lần nữa, người kia mới nghe thấy, đi dọc đường núi đi xuống, nhìn thấy cậu ta đứng trên tảng đá, vỗ tay cười nói: “Cậu chọn chỗ tốt thật đấy, một người đã đủ giữ quan ai, thật khiến cho người ta được khai thông!”

Thiệu Hiên cười nói: “Chớ có nói xằng bậy, ở đây còn có một vị cô nương, đừng có thiếu lễ phép như vậy dọa cô nương nhà người ta sợ bây giờ.”

Người kia nói: “Cậu lại nói vớ vẩn rồi, vị cô nương nào ở chỗ này? Sao tôi lại không thấy?”

Thiệu Hiên quay đầu nhìn lại, phía sau quả nhiên chả có ai, Tần Tang đã sớm đi khỏi đó rồi. Cậu ta vội vàng đi đến mép hòn đá, dòm quanh sơn đạo, chỉ thấy bóng y phục xanh lam nhạt của cô loáng thoáng trong rừng đã sớm xa khuất.

Người vừa tới chính là bạn thân của Thiệu Hiên – Ngô Phụng Hoa, hần ba bước leo lên tảng đá lớn, cũng cúi cổ xuống nhìn: “Cậu rốt cuộc đang nhìn cái gì vậy” chỉ thấy mấy bụi cây trong rừng rậm ngoài một màu xanh nhạt ra thì chẳng thấy bất cứ thứ gì.

“Tôi đang nhìn tiên nữ”.

Ngô Phụng Hoa không nhịn được cười lớn: “Núi này toàn là rừng rậm, chẳng lẽ lại có tiên nữ?”

“Thanh nhã như lan, mắt ngọc mảy ngài, không phải tiên nữ thì còn có thể là gì được?”

Ngô Phụng Hoa vỗ vỗ vai của Thiệu Hiên: “Cậu vẽ tranh đừng có mà tẩu hỏa nhập ma luôn đấy chứ, núi này có tiên nữ sao, cậu có chắc là cậu không gặp phải “tiên nhân khiêu”(4) đấy chứ? Chỉ sợ nếu đúng là “tiên nhân khiêu” thật vậy thì không xong thật rồi!”.

(4) Tiên nhân khiêu là loại lừa đảo có tổ chức (một dạng tiếng lóng), ở đây là chỉ mấy cô em gái hay đi lừa đảo mấy công tử hay đi lên núi. Bởi vì trước khi lên núi, mẫu thân của Cao Thiệu Hiên vô cùng lo lắng, liên tục dặn dò nói trên núi có cái gọi là “tiên nhân khiêu”. Có lẽ vì mùa hè khách lên núi nghỉ hè nhiều, người địa phương ở đây đều cảnh báo nói “tiên nhân khiêu” chính là kỹ nữ, đặc biệt hay đi câu dẫn mấy vị thiếu gia nhà giàu rồi sau đó lừa hết tiền bạc, vậy nên Ngô Phụng Hoa mới nói như vậy.

Không để Cao Thiệu Hiên hất tay hần ra, vội nói: “Có phải là tiên nữ thật không? Để tôi còn biết chứ.”

Thu lại giá vẽ đi xuống núi trở lại biệt thự Cao gia. Lúc ăn cơm, Ngô Phụng Hoa thấy Cao Thiệu Hiên vẫn mang bộ dạng bơ phờ, không nhịn được trêu: “Xem ra cậu đúng là gặp tiên nữ thật rồi, mới gặp mặt một lần mà đã hại cậu mang bệnh tương tư thế này.”

Cao Thiệu Hiên thờ dài, cũng không trả lời, chỉ dứt từng hạt cơm một vào trong miệng. Ngô Phụng Hoa thấy bộ dạng của cậu ta, không khỏi cười nói: “Chỉ Sơn lớn như vậy mà cậu có thể ở thác nước gặp được tiên nữ, vậy thì thể nào chả có ngày gặp lại được?”

Cao Thiệu Hiên nghe hần nói một câu như vậy, không khỏi cảm thấy vui mừng: “Chắc chắn rồi!”

Từ đó trở đi ngày nào cậu ta cũng vác giá vẽ lên Thất Nguyệt thác, vừa vẽ cây cỏ lại vừa hi vọng có thể gặp được Tần Tang. Liên tiếp mấy ngày đều không gặp được, mỗi ngày đều mang hi vọng đi, mang thất vọng về. Đến ngày thứ tư, trong núi lại có mưa to, trời như vậy không thể đi ra ngoài được chỉ đành đóng cửa trong phòng ngồi vẽ tranh, mặc dù người ở trong phòng nhưng tâm lại cứ nghĩ về ngày đó gặp được Tần Tang ở thác nước bèn nhủ mảy mỉm cười, mọi thứ như vẫn còn hiện ra trước mắt cậu rõ mồn một, không nhịn được liền cầm bút lên phác họa.

Ngô Phụng Hoa đến phòng vẽ thấy cậu ta đang cầm bút vẽ ra nét phác thảo vừa nhìn tới không nhịn mà được tán dương: “Đây là vị tiên nữ ngày đó cậu gặp sao? Chả trách lại hại cậu bị bệnh tương tư, quả nhiên là tuyệt đại giai nhân.”

Cao Thiệu Hiên nghe hần nói thế, càng thấy mát mắt buồn bã, ném cây bút xuống, vòng qua giá vẽ mà đi, không nhịn được bèn than thở: “Chỉ Sơn rộng lớn như vậy, tôi ngay cả tên cô ấy còn chưa biết.”

Ngô Phụng Hoa cười nói: “Cậu ngay cả tên con gái người ta cũng không hỏi, thế nào lại biến thành cái bộ dạng tương tư như vậy.”

Cao Thiệu Hiên buồn bã nhìn bức tranh, nói: “Ngày đó cô ấy mặc một bộ quần áo vải, một chút đồ trang sức cũng không mang, nhìn giống mấy cô sinh viên hoặc là giống mấy cô thôn nữ xuống chân núi đi học”

“Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều súc” (5) Ngô Phụng Hoa dạy trán nói: “Nếu là sinh viên, vậy thì dễ rồi, tôi đảm bảo tìm bằng được cô ấy ra cho cậu.”

(5) *Câu thơ* “Thanh thủy xuất phù dung, Thiên nhiên khứ điều sức”

(Dịch: Nước trong tạo hoa sen, Thiên nhiên từ điều khắc mà ra)

Được dựa trên bài thơ “*Kinh Loạn Li Hậu Thiên Ân Lưu Dạ Lang Úc Cự Du Thư Hoài Tặng Giang Hạ Vi Thái Thủ Lương Tế*” của Li Bạch Cao Thiệu Hiên nói: “Núi này ít người lắm chắc, có khi cũng có hơn một ngàn hộ, cậu có biện pháp gì tìm được người chứ?”

Ngô Phụng Hoa cười đen tối, nói: “Thua cậu thật rồi, đường đường là Đại thiếu gia – con trai duy nhất của ngài Đốc quân, muốn tìm người chả phải dễ dàng như trở bàn tay hay sao.”

Cao Thiệu Hiên tức giận không vui: “Chuyện ý thế ức hiếp người khác, tôi tuyệt nhiên không bao giờ làm, cũng không cho người bên cạnh mình làm.”

Ngô Phụng Hoa nói: “Chút chuyện thế này sao có thể nói là ức hiếp người được, chủ ý của tôi cậu cứ nghe trước đã nếu cảm thấy không được thì bàn bạc lại cũng không muộn”.

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù* (*Sương Mù Vây Thành*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3-1

Chủ ý hay của Ngô Phụng Hoa chính là, lúc này trong núi cũng không thiếu người quen đang nghỉ hè ở đây, chỉ bằng mời họ đến biệt thự tham gia dạ vũ long trọng, mời tất cả bằng hữu quen đến đây. Sau đó mượn cớ rằng nhân viên chiêu đãi không đủ, phái người đi mời người dân địa phương vùng này tới giúp đỡ.”

“Chiều này hay ở chỗ là, vì đây là dạ vũ nên các vị quý phu nhân đến rất đông đảo, nên chỉ có thể tuyển nữ, tuổi không nên quá lớn, tốt nhất là sinh viên, bởi vì các phu nhân quyền quý đều có kiến thức, hiểu phong nhã, nên tuyển sinh viên nữ làm chiêu đãi viên tạm thời là vô cùng thích hợp”

Cao Thiệu Hiên thấy chủ ý này của hắn, ngẫm lại quả thật không sai, vì vậy hỏi: “Nếu không tìm được hoặc là cô ấy không chịu làm chiêu đãi viên thì sao đây?”

Ngô Phụng Hoa nói: “Cùng lắm thì coi như chúng ta tổ chức một buổi dạ vũ thôi, chẳng lẽ có như vậy cậu cũng cảm thấy rắc rối hay sao?”

Cao Thiệu Hiên nghe xong cũng cảm thấy không có gì khó khăn, hơn nữa lại đang ôm một loại tư mã đương tác hoạt mã y (*là loại hi vọng chờ đợi*), cùng lắm coi như là mình thử vận may một chút. Liền lập tức kêu quản gia, nói mình muốn chuẩn bị một buổi dạ vũ long trọng.

Người vào nghỉ hè trong núi đa phần đều là người giàu có không thì cũng là người quyền quý nên tam nhật nhất tiểu yến, ngũ nhật nhất đại yến (*ba ngày một tiệc nhỏ, năm ngày lại một tiệc lớn*), đa phần đây đều là những cuộc vui hàng đêm ở quanh vùng này. Vì vậy quản gia cũng không thấy ý tưởng này có gì lạ, chẳng qua thiếu gia nhà mình thường ngày đều là người vốn rất an tĩnh, rất chán ghét việc xã giao thông thường. Không ngờ lúc này lại nói muốn tổ chức vũ hội, có lẽ mấy tháng nay ở trong núi đã thấy quá ư là buồn chán rồi.

Cao Thiệu Hiên lại dặn dò đi tìm thêm mấy chiêu đãi viên tạm thời, điều này làm quản gia có chút không hiểu: “Nếu người không đủ thì chúng ta vào trong thành gọi thêm người lên không phải được rồi sao ạ, tại sao phải tìm trên núi làm gì? Trong núi toàn phu xe với nông phu, nếu khá hơn thì chỉ có người buôn bán, sợ lúc đó tay chân vụng về phục vụ không tốt lại thành chuyện cười mất.”

Cao Thiệu Hiên mất kiên nhẫn nói: “Bảo người đi tìm thêm người thì cứ đi tìm đi, còn đứng đây dài dòng làm gì?”

Rất hiếm khi thấy cậu ta mất kiên nhẫn như vậy làm quản gia sợ đến khúm núm, ngay lập tức phái người đi quanh vùng hỏi thăm qua những người sống trên núi xem có thể tìm được sinh viên nữ nào thích hợp, đồng ý đi làm chiêu đãi viên tạm thời hay không.

Loan tin rầm rộ như vậy, thấy công việc vừa đơn giản lại có tiền thưởng nhiều, nhà mấy người có con gái đều đồng ý cho con của mình tới. Thiệu Hiên xem qua một lượt đều không phải người mình từng gặp ở thác nước ngày hôm đó, trong lòng không khỏi thấy thất vọng. Cứ như vậy cho đến tận hôm vũ hội, không tìm được người muốn tìm mà cũng không thể làm gì hơn, nên mọi hứng thú đều chẳng còn nữa.

Ngô Phụng Hoa biết cậu hoàn toàn không có hứng thú gì ở buổi vũ hội này nhưng thiếp mời đã gửi đi rồi, trong núi này các nhân vật có máu mặt ở đây đều là nể mặt Cao đốc quân mà tới đây tham gia. Ngô Phụng Hoa đang định đi xuống đảm nhiệm việc chiêu đãi khách khứa, nhưng thấy bộ dạng không vui của Thiệu Hiên. Đành tìm một chỗ trống khẽ nói với cậu: “Hôm nay người tới đa phần đều là do nể mặt lệnh tôn mà đến. Hơn nữa thiếu gia của Dịch tuần duyệt sử cũng tới, dù gì cậu cũng là chủ tiệc không thể bày ra bộ mặt rầu rĩ như vậy được.”

Cao Thiệu Hiên miễn cưỡng lên tinh thần, cũng may có nhiều người ăn xong liền theo tiếng nhạc cùng nhau bước xuống sân nhảy, bắt đầu khiêu vũ. Cao Thiệu Hiên thấy từ như tri ca như lâm (*theo mình hiểu là TH thấy cảnh uống rượu nhiều như nước, không biết có phải không nữa*) vậy, không thể chịu nổi cái sự phồn hoa lãng phí này, mà tin tức của giai nhân càng ngày càng xa vời, càng nghĩ càng thấy buồn hơn. Lúc này bỗng có người vỗ lên bả vai một cái, quay đầu lại nhìn thì ra là Dịch Liên Khải

Cậu cùng anh ta không hề quen biết nhau, chỉ biết vị thiếu gia này vốn là một khách quen ở trong chốn phong nguyệt. Hôm nay dự tiệc cũng mang theo một vị nữ tử diễm lệ, có người nhận ra đó là Mẫn Hồng Ngọc nổi danh ở Phù Viễn, Ngô Phụng Hoa vốn là kẻ lắm chuyện đã sớm chỉ cho cậu thấy: “Đó chính là người mới mà Dịch thiếu gia vô cùng cưng chiều, nghe đâu Dịch gia Tam thiếu phu nhân vì cô ấy mà tự mình đi lên núi, ai dè kết quả lại được một trận bẽ mặt.”

Cao Thiệu Hiên nghe qua như gió thổi bên tai, lúc này thấy Dịch Liên Khải mang theo chút ý cười, hỏi: “Lâu rồi không thấy mặt cậu, lần cuối chúng ta gặp là ở trong phủ nhĩ.”

Cao Thiệu Hiền cười nói: “Phải rồi.”

Dịch Liên Khái lại nói: “Tôi có một chuyện riêng vốn định nhờ vả lệnh tôn, nhưng nghĩ qua nghĩ lại thì lại không dám hướng lệnh tôn mở miệng ...” Kéo vai Cao Thiệu Hiền lại, nói nhỏ: “Lão cha tôi dạo này đang rất tức giận với tôi, chuyện này nếu để cho ông ấy biết thế nào cũng phiền toái to nên tôi muốn nhờ Cao công tử giúp tôi, không biết có được hay không?”

Cao Thiệu Hiền nghe anh ta nói vậy, liền nói: “Công tử gia, anh lại khách khí quá rồi, anh đã phân phó thì Thiệu Hiền tôi nhất định sẽ cố hết sức giúp đỡ”

Dịch Liên Khái cười nói: “Gọi là phân phó tôi nào dám chứ...” hạ thấp giọng xuống, nói: “Nói ra thật là quá xấu hổ, vị bạn học cũ của tôi họ Phan, tên Kiện Trì bị bắt giam ở Phù Viễn. Trong nhà biết chuyện khóc lóc sụt sùi rồi sai người đến nhờ vả tôi, nhưng cậu cũng biết những chuyện như thế này tôi cũng không tiện ra mặt. Tôi nghĩ nếu như lệnh tôn có thể đánh động một chút với bên Phù Viễn, tìm cách đem người thả ra, gia phụ tất nhiên cũng không thể nghĩ ngờ đến tôi được.”

Ngữ khí của anh mặc dù là đang thương lượng nhưng Thiệu Hiền biết chuyện này vốn dĩ không thể thương lượng được. Nếu Dịch Liên Khái không phải đang ở tình huống khó xử, cần tránh mọi sự nghi ngờ nên đành mượn tay phụ thân mình giúp đưa người ra ngoài thôi, vì vậy đáp: “Xin Dịch công tử yên tâm, chuyện này Thiệu Hiền chắc chắn sẽ dốc hết sức làm, thay anh chu toàn mọi việc”.

Dịch Liên Khái cười cười vỗ vỗ vai: “Đa tạ, đa tạ.”

Cao Thiệu Hiền được Dịch Liên Khái nhờ cậy không dám chậm trễ ngay lập tức buổi tối hôm đó gọi một cú điện vào trong thành. Cao Bội Đức nghe thấy con trai kể lại đầu đuôi mọi chuyện, cái sự tình này vốn chỉ cần một cái nhắc tay là xong mà cũng khiến cho Dịch Liên Khái nợ mình một cái ân huệ, vui vẻ lập tức gửi một mật điện xuống Phù Viễn, chỉ nói đơn giản là cháu trai của vợ mình bị bắt nhầm. Quan trấn ở Phù Viễn xưa nay vẫn còn nợ ân tình của Cao Bội Đức, nhận được phong mật điện liền ra lệnh cho ngục giám đem Phan Kiện Trì thả ra ngoài. Thấy vị này là cháu trai của Đốc quân không những đem thả ra mà còn điều hai người hộ tống đến tận thành Xương Nghiệp, cũng may Phù Viễn đến Xương Nghiệp có một tuyến đường sắt thông với nhau nên chỉ một đêm đã tới nơi cực kì tiện lợi.

Phù Viễn bên này vừa thả người ngay lập tức gửi lại mật điện cho Cao Bội Đức, Cao Bội Đức liền bảo thư ký tới bến xe đón người, rồi dùng xe đưa thẳng lên trên núi để Cao Thiệu Hiền đưa đến chỗ của Dịch Liên Khái. Cao Thiệu Hiền vốn rất tò mò, nghĩ thầm vị Phan thiếu gia này bị bắt giam mà có thể khiến cho người đường đường là Tam thiếu gia của Duyệt tuân sử phải ra mặt nói giúp dùm thì nhất định lai lịch không thể là người bình thường được. Ai ngờ người được đưa lên núi chỉ là một thanh niên ăn mặc quá đỗi tầm thường, chỉ được cái tướng mạo thanh tú, hào hoa phong nhã cũng mang dáng dấp của phần tử trí thức. Cao Thiệu Hiền xưa nay đối với người như vậy luôn có ý muốn làm quen liền hết sức khách khí, theo lễ tiết của phương Tây cùng anh ta bắt tay, nói: “Phan công tử đã để anh chịu ủy khuất rồi, tôi lập tức đưa anh đi gặp Dịch công tử.”

Người nọ cực kì trầm mặc, nghe đến ba chữ “Dịch công tử” lại đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Cao Thiệu Hiền một cái, Cao Thiệu Hiền chỉ thấy ánh mắt của anh ta quá sắc bén nhìn mình mang theo chút khí khái anh dũng nhưng trong chớp lát liền sụp xuống, nói: “Đa tạ.”

Đây là lần đầu thấy anh ta mở miệng nói chuyện, Cao Thiệu Hiền chỉ cảm thấy thanh âm của anh ta cực kì trầm thấp, lại thấy anh dù mặc một bộ đồ Tây nhưng ở cổ lại không có đeo cà vạt mà chỉ nói rộng hai cúc áo ra, dưới cổ hiện lên những vết thương tím đen lại, có lẽ trong ngục bị người ta làm hình. Cao Thiệu Hiền cũng biết sau khi anh bị cho là cách mạng Đảng nên bị bắt, thế nào cũng bị làm hình, nhưng bởi vì cậu ta từ khi sinh ra cho đến giờ đây là lần đầu tiên nhìn thấy trên thân người có vết thương đáng sợ như vậy không khỏi rung mình một cái.

Phan Kiện Trì thấy bộ dạng của cậu ta cũng đoán lờ mờ được cậu ta đang nghĩ gì. Vì vậy đưa tay lên cài lại cúc áo, cũng không biết có phải chạm vào vết thương hay không mà chỉ thấy hai hàng lông mày của anh khẽ nhú lại, thấp giọng nói: “Bộ dạng của tôi ề ề sẽ dọa cho Dịch công tử sợ hay là để tôi nghỉ ngơi ít ngày đã rồi hằng đến gặp mặt.”

Cao Thiệu Hiền nói: “Chuyện này vốn là do Dịch công tử tự mình cản dận tôi nên tôi cũng không dám tự ý quyết định hay chúng ta cứ đi gặp Dịch công tử trước đã, để anh ta thấy anh bình an vô sự thì mới có thể yên tâm được.”

Phan Kiện Trì thấy cậu ta đã quyết như vậy đành đồng ý, vì vậy Cao Thiệu Hiền liền đưa anh đến biệt thự của Dịch Liên Khái thăm hỏi.

Cao gia biệt thự cách Dịch gia biệt thự không quá xa, nhưng đường núi lại rất quanh co, tài xế cũng phải mất một lúc lâu khó khăn lắm mới đến được. Đến cửa biệt thự, người gác cổng biết đây là biển số xe của Cao gia, cho nên đã sớm ra mở cửa tươi cười chào đón, mở cửa xe ra cho Cao Thiệu Hiền nói: “Cao thiếu gia tới thật không phải lúc, công tử nhà chúng tôi đã đi ra ngoài từ sáng sớm rồi.”

Cao Thiệu Hiền ngăn ra một lúc, đứng lúc đó trên đường núi truyền đến tiếng còi xe, quay đầu lại nhìn thì ra là xe hơi của Dịch Liên Khái quay về.

Một tiếng còi này giống như bị sét đánh, làm cả người Cao Thiệu Hiền đứng bất động tại chỗ, không thể cử động, ngây cả người ra. Ở đằng kia Tần Tang nghe được có người vào thăm hỏi liền chào một tiếng, quay đầu lại thì nhìn thấy Cao Thiệu Hiền đứng ở đó, không khỏi giật mình. Người gác cổng liền nói: “Vị này là con trai của Cao đốc quân, tới gặp mặt công tử gia nhưng công tử còn chưa có quay lại.”

(Đơn giản cái cổng của Dịch gia thì ở dưới, còn biệt thự Dịch gia thì trên đồi, nên Cao Thiệu Hiền thấy xe của của Tần Tang đang đi xuống định đi ra ngoài chứ không phải Tần Tang mới từ ngoài về)

Tần Tang cũng không đáp lời, ánh mắt hướng về người phía sau lưng Cao Thiệu Hiền, trên mặt liền không còn một chút huyết sắc nào. Cao Thiệu Hiền chỉ nghĩ cô đã nhận ra mình, cậu ta nằm mơ cũng không nghĩ đến người mình vẫn tâm tâm niệm niệm để trong lòng thì ra lại là phu nhân của Dịch Liên Khái. Bây giờ tâm trí cậu vô cùng loạn không biết phải làm cái gì mới ổn đây, chỉ thấy Tần Tang tay đang cầm áo choàng đính đá hoa, dường như đang run rẩy.

Trong lòng bỗng cảm thấy hỗn loạn vô cùng, đột nhiên nghĩ cô ấy nhìn mình thất thố như thế chẳng lẽ lại có một ý tứ khác với mình (thanh niên này ảo tưởng ghê) ... Một ý nghĩ còn chưa kịp hình thành, ý chí lại ra lệnh cho cậu không được suy diễn lung tung. Bên cạnh còn có rất nhiều hạ nhân, nếu như để cho người ta nhìn ra được cái gì thì chẳng phải là gây ra đại họa rồi sao? Mình bị ô danh cũng không sao nhưng cô là nữ tử, nếu danh dự bị ảnh hưởng thì chẳng phải mình chết cũng không đến hết tội hay sao? Vì vậy ngay lập tức khom mình hành lễ: “Thiếu phu nhân.”

Tần Tang đang để hồn ở nơi nào, ngay cả bản thân cũng không biết mình đang nghĩ cái gì. Nghe thấy tiếng đó mới từ từ hồi phục lại tinh thần, miễn cưỡng cười: “Cao thiếu gia khách khí rồi.”

Cao Thiệu Hiền định nói với cô: “Không biết công tử gia khi nào mới trở về?”

Tần Tang trong nháy mắt không biết trong đầu quần quanh bao nhiêu là suy nghĩ, chỉ là không hiểu mộng ảo trước mắt mình đây là thật hay là giả, không biết kết thúc là ở đâu nữa. Miễn cưỡng đành cười với Cao Thiệu Hiền: “Nếu không ngại mời Cao thiếu gia vào trong nhà trước chơi đã, Lan Pha đi không biết đến khi nào mới quay về nữa được.”

Cao Thiệu Hiền thấy cô đứng ở đó, cả người còn đang phát run lên không thể không nói có một chút đáng thương. Lại nghĩ thầm chắc chắn cô đang thấy thân phận của mình vô cùng đáng nghi, nhưng rõ ràng ngày ấy mình cùng cô ở trong núi chỉ có nói chuyện phiếm với nhau thôi đâu có làm gì mạo phạm đến cô đâu, vì sao cô nhìn mình lại hoảng sợ đến vậy? Trong lòng không khỏi thấy kì lạ, mặc dù mới gặp liền cảm thấy có tình cảm thật nhưng lại không nghĩ tới việc cô đã lấy chồng rồi, hơn nữa lại Dịch Liên Khải phu nhân nữa. Nghe nói Dịch Liên Khải là cái loại hoa hoa công tử (1), nếu không phải Dịch gia quy định nghiêm khắc, cấm cưới vợ bé, nói không biết chừng Dịch Liên Khải không biết còn có bao nhiêu vị phu nhân nữa đây. Có người vợ hiền lành xinh đẹp như vậy mà không biết quý trọng, nghĩ đến thế trong lòng Cao Thiệu Hiền không khỏi có chút đáng tiếc. Nhìn thấy cô hoảng sợ đến như vậy liền suy đoán là cô sợ Dịch Liên Khải biết được cô cùng mình đã từ nói chuyện với nhau nên mới như vậy, từ đó thấy được tên Dịch Liên Khải đó rốt cuộc hống hách đến cỡ nào.

(1) loại lãng nhãng đó

Trong lòng cậu đang nghĩ như vậy, người làm dẫn họ đi về phía trước, Tần Tang liền lên tiếng: “Mời Cao thiếu gia đi bên này.”

Biệt thự của Dịch gia, Cao Thiệu Hiền đã từng tới mấy lần nhưng mọi lần lại không giống như hôm nay nên bỗng dưng thấy thấp thòm bất an vô cùng. Nữ bộc rót xong trà liền lui xuống, Tần Tang trấn định một chút, nói: “Cao thiếu gia mời dùng trà.” Dừng một chút nói tiếp: “Lần trước không biết là Cao thiếu gia đã thất lễ rồi.”

Cao Thiệu Hiền không nghĩ là cô sẽ nhắc tới lần gặp vô tình trước, lại không tránh được trong lòng hoảng loạn một trận nhưng vẫn như cũ không dám tự mình suy đoán suy nghĩ của cô, chỉ đáp: “Lúc đó Thiệu Hiền cũng không biết thân phận của phu nhân, mong phu nhân lượng thứ.”

Tần Tang nói: “Cao đốc quân thường ngày cũng từng giúp đỡ chúng tôi rất nhiều, xin Cao thiếu gia đừng khách khí như vậy.”

Cô nói rất khách khí nhưng chẳng hiểu vì sao giọng nói cô có chút run rẩy, có lẽ là bởi vì cô đang cảm thấy lạnh. Cô vừa vào nhà đã có người cung kính chào rồi cầm áo khoác đem cất đi. Bây giờ cô đang ngồi trên ghế salon, mặc bộ một sườn xám hoàng gấm nước khương (2) được làm cực kì tinh xảo, Cao Thiệu Hiền đem ánh mắt rũ xuống trên khay trà và bình hoa bằng đá cẩm thạch bóng Thu Lan phối với vài ngọn cỏ lau, nghiêng nghiêng vô tư như số mực. Nhìn xuyên qua chiếc bình lại nhìn thấy bóng của cô mờ ảo, đặc biệt là bóng lưng vừa nhỏ mà dài của cô. Trong lòng càng cảm thấy hỗn loạn, cũng chỉ trả lời rất khách khí, thế nhưng lại không biết mình đã nói những gì nữa. Hai người ngồi ở kia, Tần Tang rất chu đáo hết hỏi về đốc quân lại hỏi về phu nhân đốc quân còn nói thêm vài câu phiếm nữa. Cao Thiệu Hiền lúc này trong lòng ngực đã thoáng an định một chút, lúc này hơi thất thần, Tần Tang nói vài câu mà không thấy cậu ta trả lời đành kêu lên một tiếng: “Cao thiếu gia...”

(2) sườn xám màu vàng gừng lấp lánh kim tuyến

Cao Thiệu Hiền lúc này mới từ trong mộng tỉnh lại, vội vàng nói: “Chẳng hay phu nhân có lời gì muốn nói với tôi.”

Tần Tang thấy cậu ngày ấy, nếu không có vài phần trí thức thì cũng là kiểu người có tí nhanh nhẹn vậy mà tại sao hôm nay cả người lại ngơ ngác giống hệt nấy kẻ một sách thế này. Cô đang đầy bụng tâm sự nên căn bản chẳng muốn để tâm đến chuyện đó nữa, chỉ nói: “Không biết lần này Cao thiếu gia đến đây là vì có chuyện riêng gì quan trọng. Nếu như không tiện nói ra cho tôi biết, thì mời ở lại đây ăn bữa cơm đã, có thể Lan Pha đến chiều mới quay về được.”

Cô mặc dù nói chuyện rất lịch sự nhưng sâu xa lại uyển chuyển mang ý đuổi khách. Cao Thiệu Hiền nói: “Tôi chỉ là sinh viên thì có chuyện gì quan trọng được chứ. Chẳng qua công tử gia có căn dặn tôi làm một chút chuyện nhỏ, bây giờ đã có kết quả rồi nên tôi mới đến đây thông báo qua.” Dừng một chút lại nói: “Nếu như được cảm phiền phu nhân chuyển lời lại cho công tử nói rằng Phan thiếu gia đã được thả ra, xin công tử hãy yên tâm.”

Đến lúc này cậu mới nhớ tới mình còn chưa giới thiệu cho Tần Tang vị Phan Kiện Trì này. Vì vậy liền nói: “Vị này chính là Phan thiếu gia, là bạn học cũ của công tử gia.” Lại hướng sang Phan Kiện Trì nói: “Vị này chính là Dịch gia thiếu phu nhân, không biết anh có biết không.”

Phan Kiện Trì từ khi vào nhà đều im lặng không nói một câu gì, lúc này mới giương mắt nhìn Tần Tang một cái, sau đó cung kính chào, nói rất nhẹ: “Kính chào phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Sương Mâu* (*Sương Mâu Vây Thành*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 3-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tần Tang viên mặt nóng lên, tựa như bất cứ lúc nào nước mắt cũng sẽ chảy ra vậy. Dịch Liên Khải mấy ngày qua đối với cô rất hờ hững, cô vốn tưởng chuyện này không thể trông mong thêm gì được nữa, không nghĩ tới sẽ có kết quả ngoài mong đợi như vậy, càng không hề ngờ tới rằng, người được cứu ra lại là Phan Kiện Trì mà không phải ai khác. Cô như muốn khóc thất thanh lên thành tiếng, chỉ là cố gắng kiềm chế kiểm nén lại, trong tay nắm chặt một góc của chiếc khăn tay, vô nát nó lại. Lúc này ngay cả một câu cũng không nói nên lời, Cao Thiệu Hiền thấy thần sắc cô khác thường, giống như uống rượu say vậy, hai gò má đỏ bừng, trên trán đã có một lớp mồ hôi. Cho rằng cô thân thể không được khỏe, vì vậy đứng lên nói: “Đã quá rầy phu nhân lâu

rồi, Thiệu Hiền xin phép trở về trước”.

Tần Tang không biết lần này người kia đi, đến lúc đó sẽ có chuyện gì xảy ra với anh(*Tần Tang lo cho Phan Kiện Trì*). Trong lòng không khỏi cảm thấy rối loạn, ngược mắt lên, nhìn anh đang đứng ở phía sau, nhưng anh lại nhẹ nhàng ra hiệu lắc đầu với cô. Trong lòng cô lúc này là một cảm giác bi thương, nước mắt cũng tự nhiên trào ra, đành vội vàng làm bộ dạng ho khan một cái, quay sang Cao Thiệu Hiền miễn cưỡng cười: “Cao thiếu gia cực khổ rồi, vừa rồi nông phu trong núi có đưa đến một ít đồ tươi sống, tuy trong núi cũng không phải đồ ngon gì, nên nếu như Cao thiếu gia không ngại, hay là cứ ở đây dùng cơm đi đã. Nếu không để cho Lan Pha biết chuyện nhất định trách tôi không chu toàn”.

Cô tuy lúc này nhắc tới Dịch Liên Khải, nhưng trong lòng lại như bị kim đâm vào, có một loại cảm giác sợ hãi ập tới. Cô nghĩ nếu như Dịch Liên Khải trở lại đây, trông thấy Phan Kiện Trì, nói không biết chừng mình sẽ để lộ ra sơ hở gì đó. Việc cấp bách nhất lúc này, là không được để cho Dịch Liên Khải nhìn ra được cái gì. Lần này không gặp được Dịch Liên Khải, Cao Thiệu Hiền nói không chừng sẽ lại đem anh đến đây lần nữa. Muốn tránh để anh không phải gặp Dịch Liên Khải, tự bản thân mình thật sự cô không có biện pháp, chỉ đành tùy cơ ứng biến vậy, có lẽ buổi tối khi Dịch Liên Khải trở về, mình đã có thể nghĩ ra biện pháp không biết chừng. Nhưng rốt cuộc biện pháp gì mới ổn thỏa được đây, bản thân cô gấp đến độ cả thân đều là mồ hôi. Cao Thiệu Hiền thấy cô im lặng không nói gì, hơn nữa khi nhắc đến Dịch Liên Khải, tuy nhẹ nhàng nhưng vẫn thấy được có chút đau khổ bên trong, trong lòng mềm nhũn, lo lắng cô không thể giúp mình truyền lời lại được, không khỏi nói: “Như vậy chúng tôi đành cung kính không bằng tuân mệnh vậy”.

Tần Tang liền gọi: “Má Hàn”.

Cô đứng dậy đi phân phó người hầu, đi qua đi lại trước ghế sa lon, tuy rằng cô đang đi giày cao gót, thế nhưng dẫm lên trên thảm, lại mềm mại không có lấy một tiếng động. Hình như chỉ trong nháy mắt, đã đi tới trước mặt. Có một loại xa xa nhàn nhạt hương khí, phảng phất theo hướng người đi mà âm thầm tới, rồi lại nhạt nhẽo dần đi. Cao Thiệu Hiền trong lòng không nói nên lời buồn không có lí do, nhìn đến Phan Kiện Trì, mong anh không nhìn ra được đầu mối gì. May là Phan Kiện Trì cũng đang thất thần, mắt đang nhìn lên bình hoa trên bàn trà.

Hai người bọn họ lặng lẽ ngồi ở một chỗ cùng lắm chỉ trong chốc lát, Tần Tang đã quay trở lại. Cô trấn định một chút, ngay cả nụ cười cũng tự nhiên hơn rất nhiều, hướng Cao Thiệu Hiền nói: “Nghe nói Cao thiếu gia từng đi du học ở bên ngoại quốc. Không biết đây là quốc gia nào?”

“Nước Mĩ”

“Nước Mĩ về âm nhạc và mỹ thuật tạo hình đều vô cùng tốt” Tần Tang nói: “Nghe nói phong cảnh cũng rất tốt.”

Cao Thiệu Hiền tranh thủ hỏi: “Phu nhân vì sao không thử xuất ngoại một chuyến, cho dù là đi chơi cũng cực kì thú vị”

Tần Tang nói: “Phụ mẫu đều ở đây, cũng không dám đi xa... Dù sao họ cũng đều là người lớn tuổi cả rồi..”

Nói đến đây cô có chút khó chịu, nhưng vẫn cười cười: “Chúng tôi đều là những người tương đối cổ hủ, chỉ sợ đã để Cao thiếu gia chê cười rồi”.

Cao Thiệu Hiền nói: “Thiếu phu nhân chỉ sợ so với Thiệu Hiền còn trẻ hơn rất nhiều, tại sao lại tự nói mình cổ hủ được chứ?”

Cứ như vậy rành rọt nói chuyện với nhau, chẳng được bao lâu, má Hàn đi tới thông báo, nói nhà bếp đã chuẩn bị thỏa đáng. Vì vậy Tần Tang liền mời Cao Thiệu Hiền xuống nhà ăn. Cô vốn là chủ nhân, nên rất khách khí: “Mời Cao thiếu gia, mời Phan tiên sinh...”

Cao Thiệu Hiền liền đứng dậy đi xuống phòng ăn, Phan Kiện Trì đi phía sau cậu, cố ý đi chậm lại. Quả nhiên Tần Tang im lặng không lên tiếng, người xen vào giữa, đột nhiên đem cái gì nhét vào tay anh. Sau đó đi thẳng xuống nhà ăn.

Biệt thự của họ tuy rằng mang kiểu dáng Tây Âu, nhưng lại có hai phòng ăn một Trung, một Tây. Bởi vì Dịch Liên Khải bình thường mời khách đều là dùng phòng kiểu Tây Âu này, vậy nên nhà bếp cũng có biết làm món ăn theo kiểu nhà hàng Tây. Cao Thiệu Hiền vừa ngồi xuống, nữ phó liền tiến đến, thay cậu mở khăn ăn. Tần Tang sẵn tiện nói: “Hôm nay ăn đồ ăn Trung Quốc, lại dùng bộ đồ ăn kiểu Tây, cũng mong Cao thiếu gia cứ tự nhiên, nhập gia tùy tục”.

Cao Thiệu Hiền thấy cô nói chuyện với mình rất khách khí, giống y như bà chủ lớn, trong lòng không biết tại sao khó chịu không nên lời. Liền cười nhạt nói: “Đã sớm nghe đầu bếp ở chỗ công tử gia đặc biệt ngon, hôm nay quả nhiên được khai mở nhãn giới”.

Đầu bếp Dịch gia chính là đầu bếp nổi danh có tiếng ở Giang Tô, làm món hấp cá hắc cốt, tự mình lấy muối đổ nước canh sương (*canh lược Xương*) lên, nóng hổi bùng lên bàn, ngon không gì sánh được. Có rất nhiều món vùng núi ngon, tuy rằng món ăn đơn giản, nhưng lại tương đối được. Tần Tang tuy là không uống rượu, nhưng lại bảo người hầu mở một bình Hương Tân, cười với Cao Thiệu Hiền nói: “Lan Pha không ở nhà, cũng không có ai khác tiếp khách, Cao thiếu gia và Phan tiên sinh đành để hai người uống một mình vậy”

Bữa cơm này ba người ăn mà chả có vị gì, cũng may là rất nhanh đã ăn xong bữa ăn, đầu bếp Tây Âu còn mang cà phê lên. Cao Thiệu Hiền thấy Tần Tang dường như về mặt nào, vì vậy liền dẫn Phan Kiện Trì cáo từ. Tần Tang nói: “Chờ Lan Pha quay về, tôi sẽ nói cho anh ấy biết hai người tới thăm, bảo anh ấy bao giờ đến quý phủ thăm hỏi”.

Cao Thiệu Hiền luôn miệng nói: “Không dám”.

Tần Tang cũng không khách sáo, tiễn đi một đoạn rồi đi vào bên trong.

Cô lên lầu về phòng của mình, nhưng mà tâm thần rối bời. Nằm phục ở trên giường, cảm thấy rất hỗn loạn. Mơ mơ màng màng nhớ lại tới lúc còn ở trường, có gốc cây ngô đồng lớn, có một nhà lầu cũ thấp thoáng phong cách Tây Âu. Bóng cây sâu thẳm âm u, từng phiến từng phiến lá cây ngô đồng như lòng bàn tay nhỏ, tinh tế dày đặc che đi ánh nắng mặt trời. Ánh dương tinh tế xuyên qua kẽ lá rơi xuống, ánh mắt Lịch Vọng Bình* cũng tròn bóng sáng sủa, giống như được ánh mặt trời chiếu sáng. Anh nắm tay cô, nói khẽ với cô: “Tần Tang đi với anh. Chúng ta cùng nhau đi ra nước ngoài”.

**Thật ra thì mình search hán việt thấy Phan Kiện Trì tên thật có 3 cái họ lận là Lê, Li, Lịch(细) (mình lấy Lịch vì chap 1 mình đã lỡ dịch như thế rồi)*

Cô lại một mực lắc đầu, nước mắt bắt tri bắt giác chảy xuống. Cô khóc, khóc cho đến tận khi tỉnh lại, thì ra tất cả lại chỉ là một giấc mộng Nam Kha**, thế nhưng đã khóc đến ướt cả một phần gối. Cô chậm rãi ngồi dậy, hóa ra trời đã tối rồi, bên ngoài vang lên âm thanh xào xạc, dường như trời

đang mưa.

***Giác mộng Nam Kha có nghĩa sự phú quý vinh hoa chẳng khác nào một giấc mộng. Diễn tích này xuất phát từ sách “Nam Kha ký thuật” của Lý Công Tá đời Đường. Trong sách có kể truyện Thuần Vu Phần nằm mộng thấy mình đi lạc vào một nước tên là Hòe An, được vua Hòe An cho vào bái yết rồi gả con gái, cho làm phò mã và đưa ra quận Nam Kha làm quan Thái thú, cai trị cả một vùng rộng lớn, vinh hoa phú quý tột bậc. Khi tỉnh dậy, Thuần thấy mình nằm dưới gốc cây hòe có một chỉ về phía nam, bị một đàn kiến bu quanh. (Trung Quốc)*

Thuần nhớ lại giấc mộng của mình, so sánh với thực tế chung quanh, thấy rằng: Cây Hòe là nước Hòe An, cành cây phía nam là đất Nam Kha. Từ diễn tích này, người ta rút ra các thành ngữ: Giác Nam Kha, Mộng Nam Kha, Giác Hòe, để chỉ những gì tốt đẹp của cuộc đời thường ngắn ngủi, công danh phú quý như giấc chiêm bao.

Cô đứng dậy mở cửa sổ nhìn ra ngoài, quả nhiên là trời đang mưa. Từng hạt mưa tí nỉ đem hoàng hôn từng điểm từng điểm một đan vào trong màn đêm, bốn phía đều là mưa mù mịt, rơi xuống bụi chuối tây trên cây ở lầu dưới, lộp bộp bịch bịch rung động, ngược lại lại mang đến cảm giác mát mẻ. Gió trên núi vốn là rất lớn, lúc này lại chẳng thấy đâu nữa, chỉ có mưa trắng xóa, đem cả ngọn núi xa xa, những cái cây gần bên, tất cả đều bao phủ lại, xa xa gần gần chỉ còn lại một mảng mưa thế lương.

Cô bắt giấc cả người rét run, đang định đóng chốt cửa sổ lại, thì thấy đèn ô tô lóe sáng, chiếu sáng trong màn mưa sáng như lưỡng đóm tuyết (hai cụm tuyết), giống như vô số bướm trắng bay trên cột đèn, cuộn cuộn thành một đoàn một đoàn, bay lượn lung tung, hai luồng ánh sáng này đi qua góc khuất của cửa sổ rồi biến mất, âm thanh từ động cơ ô tô giảm dần từ xa đến gần, cô phục hồi lại tinh thần, đã trẻ thế này rồi không thể nào có ai tới đây được, nhất định là Dịch Liên Khai đã về.

Cô chỉ nghĩ người ra có vài giây, rồi lập tức chạy tới chỗ phòng tắm, vội vã mở vòi rửa mặt tẩy đi nước nết trên mặt. Nhìn hai mắt ở trong gương, vừa đỏ lại vừa sưng, nhìn cái đã biết là vừa khóc xong. Đồ ngủ trên người thì nhăn rúm lại, vì vậy cô vội vã thay bộ đồ ngủ khác, rồi quàng bộ đồ cũ đi, đã nghe thấy tiếng bước chân của Dịch Liên Khai lên lầu. Cô bỗng cái khó ló cái khôn, tiến thẳng đến bồn tắm mở vòi nước, tiếng nước ào ào xả xuống, cửa phòng mở kèn kẹt một tiếng, chỉ nghe thấy Dịch Liên Khai kêu: “Tần Tang?”

Cô luống cuống tay chân, vội vội vàng vàng nói: “Anh chờ vào, tôi đang tắm.”

Ngày đó ở trên đỉnh nghĩ nát, Dịch Liên Khai cùng cô hung hãn cãi vã một trận. Bất quá Tần Tang từ lúc kết hôn đến giờ luôn biết rằng anh là kiểu không nóng, không lạnh như vậy (là lúc dịu dàng, lúc tệ bạc). Cho nên bất luận âm ỉ cũng được, cãi vã cũng được, cô không hề để ý đến anh. Tuy anh đúng là rất tức giận với cô, mặc dù trong lòng cũng không tình nguyện, nhưng vẫn nói Cao Thiệu Hiền đem Phan Kiện Trì thả ra. Anh cho rằng chuyện này đúng là làm mất hết cả mặt mũi của anh, nên vì thế ở trước mặt Tần Tang cũng không hề đề cập đến. Hôm nay về đây cũng là bởi vì trời mưa, trong núi chả có nơi nào để đi. Không ngờ vừa trở về, đã nghe má Hàn nói cho anh biết Tần Tang đang khó chịu trong người, ngủ nửa ngày vẫn chưa dậy, cơm tối cũng không có ăn. Anh vốn không định để ý tới, ai ngờ đi lên lầu lại thấy đèn phòng Tần Tang lại sáng, bắt giấc đi vào. Vào lại không thấy người đâu, vì vậy mới gọi cô một tiếng, không ngờ Tần Tang lại đáp lại một câu như vậy. Anh đầu tiên là ngăn người ra, nghe tiếng nước chảy ào ào từ trong phòng tắm, có hơi nước nhàn nhạt bốc hơi lên, từ khe cửa tràn ra ngoài, có một mùi hương yếu ớt, chả biết từ đâu mà tới, lượn lờ ập tới, không tránh được có cảm giác nhu mì, ướt át, làm cho người khác tìm đập thành thịch.

Tần Tang lưng dựa vô cửa, nghe thừ động tĩnh bên ngoài, không biết Dịch Liên Khai đã đi chưa. Đang lúc cảm thấy thấp thòm bất an, tay cầm ở cửa bỗng nhiên chuyển động, cô bị dọa cho giật mình, Dịch Liên Khai lại cười nói: “Em mở cửa ra đi, tôi cũng muốn tắm rửa một chút, chúng ta cùng tắm chung luôn”.

“Không được!”

Dịch Liên Khai cười nói: “Tốt thôi, tôi cởi sẵn y phục trước, chờ em tắm xong, tôi vào tắm”.

Tần Tang vừa thờ phào nhẹ nhõm, không nghĩ tới lúc này Dịch Liên Khai tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng lại dùng hết sức phá cửa. Cô không kịp đề phòng, cửa đã bị anh phá ra. Dịch Liên Khai nhìn thấy tóc mai của cô phất phơ, trên người chỉ mặc một đồ lót màu trắng, chân tay luống cuống đứng ở đó, nói không ra có một loại cảm giác vô cùng khả ái (đáng yêu ㄟ). Không khỏi cười ha ha, không nói gì liền ôm cô bế ngang lên, Tần Tang giãy dụa, nhưng đã bị anh đem vô bồn tắm lớn. Trong nháy mắt cả người lẫn y phục đều đã ướt đẫm, cô suýt là bị sặc nước rồi, bản thân vừa sợ lại vừa giận, Dịch Liên Khai ôm cô, cười hi hi nói: “Chúng ta cùng tắm với nhau đi”.

Tắm thôi mà cũng đã mất gần hai giờ, Tần Tang vốn lo rằng Dịch Liên Khai nhìn ra được sơ hở gì từ mình, nhưng kết quả hai người cứ dây dưa qua lại, anh ở bên cạnh cũng chả nói gì, tắm xong cứ thế đi ra chỗ giường mà đổ xuống, ngủ ngay lập tức. Tần Tang mở to mắt, không buồn ngủ chút nào, tay Dịch Liên Khai để ngang ở bên hông cô, nặng trĩu làm người ta hít thở không thông. Vốn cô đã đẩy tay của anh ra, thế nhưng trong chốc lát, anh trở mình, lại lần nữa đưa cánh tay tới.

Tần Tang nhớ tới rất lâu về trước, thời gian lúc còn tân hôn. Cô buổi tối hay nằm mơ thấy ác mộng, lúc ấy cô và Dịch Liên Khai đều tương kính như tân (tôn trọng lẫn nhau), có đôi lúc cô từ trong mộng khóc tỉnh lại, anh lúc nào cũng hỏi cô, cô cũng chỉ nói là nhớ mẫu thân, anh luôn ngồi dậy lấy cho cô một chén trà nóng, để cho cô định thần ngủ tiếp. Thế nhưng qua mấy tháng sau, Dịch Liên Khai có mối nói cũ đã lộ ra nguyên hình, đối với cô càng ngày càng quái tính (như đã nói ở trên lúc lạnh lúc nóng), mà cô lại chẳng kiên nhẫn và để khoan dung như vậy, nên rốt cuộc đến một ngày cũng chẳng chịu nổi nhau nữa.

Nhấn nhịn tuy cũng đã đi đến giới hạn, nhưng ai ngờ vẫn có thể kéo dài được đến hai năm trời, chỉ là không ngờ kiếp này vẫn còn có thể gặp được Lịch Vọng Bình, lưng cô có một tảng mồ hôi lạnh, Đặng Dục Lâm rõ ràng cái gì cũng biết, vậy mà lại thoái thác mình đi cứu Phan Kiện Trì. Đặng Dục Lâm cũng biết rất rõ Phan Kiện Trì chính là Lịch Vọng Bình. Thế nhưng vì sao lại không nói rõ cho mình biết? Lễ nào sợ mình thấy chết không cứu sao? Hay là còn có ý đồ khác?

Cô càng nghĩ càng thấy sợ, trong lòng dường như có một luồng khí lạnh tuyệt vọng. Giống như mình đã bước chân vào một cạm bẫy tầng tầng lớp lớp nào đó, bốn phương tám hướng đều là thập diện mai phục đang chờ cô. Cô tự an ủi lòng mình, Lịch Vọng Bình chắc chắn sẽ rời đi, anh nhất định sẽ thấy lời nhắn của mình, chính mình đã đưa tờ giấy kia cho anh. Nếu như anh thật sự là ở trong đảng Cách mạng, chẳng lẽ còn ngu ngốc hồ đồ ở đây chờ chết sao? Chỉ cần anh chạy thoát được, như vậy việc còn lại mình có thể ứng phó được.

Lỡ như thật sự không ứng phó được thì cùng lắm là chết mà thôi. Sống như vậy, chết có gì đáng sợ sao?

Trong lòng cô âm thầm truyền cho mình chút dũng khí, từ từ tính toán, nếu như ngày mai Dịch Liên Khải hỏi tới, mình phải trả lời như thế nào đây. Người cô nhờ anh cứu, Phan Kiện Trì vừa mới ra tù đã mất tích, nói không chừng anh sẽ càng này sinh nghi ngờ. May mà không có chứng cứ, chỉ cần cô cắn chặt miệng không khai, Dịch Liên Khải cuối cùng cũng không đến mức coi cô là đồng phạm mà đưa đi thẩm tra.

Cô một bên nghĩ như vậy, một bên từ từ chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này ngủ rất say, dường như chỉ ngủ trong chốc lát mà lại nằm mơ. Nghe thấy tiếng Dịch Liên Khải đang nghe điện thoại, mơ mơ hồ hồ, bởi vì cách xa, nên thanh âm của anh tương đối rõ ràng lại gián đoạn: “..... Không được.....Nhìn kỹ xem... Chớ giết chết...”

Vừa nghe đến chữ “chết”, cô bỗng nhiên ngồi dậy, trời đã sáng từ sớm rồi, chỉ là rèm cửa chưa được kéo lên, bên ngoài phòng khách đã được mặt trời chiếu vào một nửa. Dịch Liên Khải đang mặc áo ngủ, đứng dưới ánh nắng mặt trời nghe điện thoại. Thân hình anh vạm vỡ, từ phía sau nhìn đến, làm cho Tần Tang có một cảm giác rất xa lạ — Dịch Liên Khải lại đột nhiên quay đầu, nhìn cô đang ngẩn ngơ ngồi ở trên giường, nên cười cười với cô. Quay lại nói với người trong điện thoại: “Cứ như vậy đi”. Sau đó cúp điện thoại.

Cô giật mình, chỉ sợ anh đã nghi ngờ, có khi lại đang bày ra mưu kế gì đó, làm cho mình vạn kiếp bất phục (dễ thương quá đi). Mắt mở to trừng trừng nhìn anh đang bước tới. Bên ngoài ánh sáng rực rỡ, cả người anh lại ngược với chiều của ánh sáng, nhìn không ra trên mặt đang có biểu cảm gì, chỉ thấy anh từng bước tiến tới gần, giọng nói hiếm khi ôn hòa như vậy, hỏi: “ Sao không ngủ thêm một chút nữa?”

Tần Tang theo bản năng ngược nhìn nét mặt của anh: “Anh đang gọi điện thoại với ai vậy?”

Dịch Liên Khải cười cười: “Cùng một người bạn, nói chuyện cổ phiếu, làm sao?”

Tần Tang quay mặt đi: “Không có gì”

“Đang tốt lành mà, tại sao lại tự dưng mất hứng?” Dịch Liên Khải ngồi xuống giường, đệm lò xo cực kì mềm, toàn bộ đều hạ xuống. Tần Tang vốn định trốn đi, nhưng anh lại tiện thể nắm lấy hông của cô: “Hôm nay trời đẹp, em có muốn ra ngoài đi dạo một chút không?”

“Tôi thấy không khỏe, không muốn đi ra ngoài”.

“Em làm sao mà lại cảm thấy không khỏe?” Dịch Liên Khải lại thấp giọng cười cười, ở bên tai cô hỏi: “ Có phải đêm qua đã làm em mệt rồi phải không?”

Tần Tang vừa thẹn vừa giận, đẩy anh ra, nằm xuống giường, đắp chăn che đầu lại. Dịch Liên Khải lại cười, tới kéo chăn của cô: “Khuê phòng chỉ nhạc, thậm chí họa mĩ,(theo mình hiểu là âm thanh của khuê phòng có thể đem làm tranh vẽ, chuyện phòng the ý mà), không biết em đã nghe nói tới chưa?”

Tần Tang trong lòng giận dữ, giữ chặt không chịu buông ra, hai người đang kéo co qua lại, tự dưng nghe được bên ngoài có tiếng cửa Tổng phó quan nhẹ nhàng gõ cửa, kêu lên hai tiếng: Công tử gia”

Dịch Liên Khải không khỏi giận dữ, hỏi: “Làm sao?”

Tổng phó quan nghe được tiếng của anh, giật mình, nơm nớp lo sợ đáp: “Thưa ... công tử nhà Cao đốc quân tới ...”

Dịch Liên Khải nghe là Cao Thiệu Hiên, đành kiềm nén lửa giận đứng dậy rửa mặt, sau đó thay y phục đi xuống lầu gặp khách. Tần Tang trong lòng lo lắng, vì vậy một lát sau, cũng lặng lẽ xuống lầu. Vừa đi xuống cầu thang, xa xa đã chợt nghe thấy tiếng cười, tiếng cười kia lại là từ đại sảnh truyền tới. Tần Tang vốn đi một đôi giày sa tanh, bước lên thảm, không gây ra một tiếng động nào, đi thẳng đến phòng thiên thính **

** Đây là phòng thiên thính.

Căn phòng thiên thính này được bố trí giống như gian hút thuốc, do vậy nên Dịch Liên Khải mới mời Cao Thiệu Hiên đến đây hút xì gà, Tần Tang từ sườn bên mở phiên lý liễu mắt một cái, chỉ thấy khói thuốc khắp nơi, Dịch Liên Khải cùng Cao Thiệu Hiên ngồi ở một bên sofa, đang cùng nhau nói chuyện, mà người ngồi một mình bên kia ghế sofa, chính là kẻ đang dùng tên giả Phan Kiện Trì – Lịch Vọng Bình.

Tần Tang sợ hãi nghĩ đây không phải là chuyện đùa, nghĩ thầm rõ ràng ngày hôm qua chính mình mạo hiểm truyền tờ giấy ấy cho anh rồi, vì sao anh còn không tranh thủ lúc buổi tối mà chạy trốn? Hơn nữa lại nghe ngang đến trước cửa, lỡ như Dịch Liên Khải nhìn được ra được cái gì, thì biết làm thế nào bây giờ? Lúc trong lòng đang hoảng sợ, bỗng có người ở sau lưng gọi: “ Thiệu phu nhân!”. Đem cô hù cho giật cả mình.

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù* (*Sương Mù Vây Thành*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 4-1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cô nhìn lại thì ra là người hầu đem bánh tới, thấy cô nên cung kính chào một tiếng. Ba người ở đại sảnh đều nghe thấy được, Dịch Liên Khải quay đầu đã trông thấy cô, liền vẫy vẫy tay: “Lại đây, chào hỏi Cao thiếu gia với Phan tiên sinh đi”.

Tần Tang tự trấn định bản thân, chậm rãi đi tới, nói: “Hôm qua Cao thiếu gia mang theo Phan tiên sinh có tới đây, đúng lúc anh lại không có ở nhà”.

“Thật vậy sao?” Dịch Liên Khải đột nhiên thích thú: “Hôm nay khí trời thật rất tốt, hay chúng ta ra ngoài đi săn thú đi! Tần Tang cũng đi cùng đi, mọi người không biết chứ, vị phu nhân này của tôi, trước đây tôi có dạy cô ấy cưỡi ngựa, tiêu tốn khá nhiều thể lực, nhưng mà vẫn chỉ tạm chấp nhận được, bản sủng cũng là tôi dạy cho cô ấy, mười phát thì đến chín phát không trúng”.

Cao Thiệu Hiền thấy Tần Tang đi tới, cho nên không được tự nhiên lắm. Nghe Dịch Liên Khải nói như vậy, cũng chỉ im lặng. Tần Tang không hề nhìn đến Phan Kịch Trì, chỉ nói: “Anh để cho tôi yên đi, trên núi vốn đang yên ắng bình yên, anh lại huyền não đến gà chó cũng không yên”.

Dịch Liên Khải cười nói: “Đùa một chút thôi mà, nháo cái gì”. Rồi bảo người đi chuẩn bị ngựa đem tới, Tổng phó quan là người đảm đương công việc này, lập tức đi chuẩn bị thỏa đáng, tự mình đến chỗ Dịch Liên Khải báo cáo: “Thưa, phu nhân không có ngựa ở nơi này, nên thuộc hạ chuẩn bị cho phu nhân một con tiêu hạ mã (**con ngựa được đánh dấu**), con ngựa này rất dễ bảo”.

Dịch Liên Khải nói: “Ngựa người chuẩn bị cho ta, đem cho cô ấy đi”.

Tổng phó quan đáp một tiếng, Dịch Liên Khải lại giục Tần Tang đi thay đồ đi săn, Tần Tang đang thấy bất an trong lòng, nếu không đi, lại sợ anh sẽ nghi ngờ. Không còn cách nào khác đành thay sang bộ đồ đi săn kiểu Anh Quốc, đảm người hầu đã dắt ngựa tới trước mặt chủ nhân. Cao Thiệu Hiền chưa từng thấy cô mặc đồ đi săn nên luôn cảm thấy vị thiếu phu nhân này, mới gặp thì thanh nhã như lan, gặp lại thì quyền quý sang trọng, bây giờ khi gặp lần thứ ba rồi lại có một loại anh tuấn (**tư thế oai hùng**) quyền rũ, có chút khiến người ta ngỡ ngàng.

Tần Tang miễn cưỡng cười cười. Cao Thiệu Hiền thấy vợ chồng họ trêu đùa nhau, trong ngực có cảm giác không nói lên lời, đành ngẩng đầu nhìn ngọn núi ở xa xa. Dịch Liên Khải hỏi: “Phan tiên sinh có biết cưỡi ngựa không?” Tần Tang không tự chủ được quay đầu lại, thấy Phan Kịch Trì mỉm cười nói: “Tôi sẽ thử một lần xem sao?”. Dứt lời lập tức trèo lên ngựa, động tác rất thành thạo. Tần Tang tuy trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng lại sợ Dịch Liên Khải nhìn ra cái gì, nên chỉ làm bộ không thèm để mắt tới. Bốn người phóng ngựa dọc theo sơn đạo, phía sau còn có người hầu trên lưng mang theo rất nhiều đồ đạc, và hơn chục con chó săn theo sau, dọc đường cả người và chó đuổi theo lẫn nhau.

Đến khi đến giữa ngọn núi, người hầu mới thả sợi dây xích chó ra, chó săn lúc này như mũi tên rời cung, vọt hết vào rừng tìm kiếm con mồi. Một lúc sau đã đuổi theo gần sát mấy con thỏ rừng, Dịch Liên Khải ở trên ngựa liền giơ súng ngắm bắn. Tiếng bang bang phát ra vài phát, liền trúng hai con thỏ rừng. Mấy con chó săn điên cuồng chạy tới, tha con thỏ đâm dĩa máu tới trước ngựa, để lại con mồi rồi sủa một trận. Mấy người hầu đi theo cắt một miếng thịt bỏ lớn quãng về phía chó săn bên này. Mấy con chó săn đều cao đến nửa người, nhìn giống như một đám ác lang, bao vây cắn xé miếng thịt bỏ để ăn, có âm thanh nhai nuốt đều đều, Cao Thiệu Hiền chưa từng thấy qua chuyện này, liền cảm thấy da đầu mình tê dại, đành quay mặt sang chỗ khác không dám nhìn tiếp. Dịch Liên Khải kêu tên cậu, hỏi: “Thiệu Hiền, tại sao anh không bắn phát nào?”

Cao Thiệu Hiền nói: “Tôi vốn xưa nay không thích tham gia những chuyện săn bắn kiểu này, hôm nay là do công tử gia mời đi nên tôi mới đi thôi” Dịch Liên Khải cười lớn, nói: “Cậu rất là thẳng thắn, cùng lệnh tôn đều giống y như nhau đều không giả mù sau mưa (**mệnh hót**) mà nói láo”. Cao Thiệu Hiền cười cười, nói: “Công tử gia đúng là người chân thật nói lời thẳng thắn”

Bọn họ ở trong núi được một lúc, bắt được mấy con thỏ cùng với chim trĩ, Dịch Liên Khải ngại không muốn đựng tay tới mấy con mồi lớn hơn, liền thúc ngựa đi lên đầu tiếp tục hướng vào núi sâu mà đi. Tần Tang không quen cưỡi ngựa, bị bỏ xa phía sau, đúng lúc Cao Thiệu Hiền đang dừng lại uống nước. Phan Kịch Trì lặng lẽ thúc ngựa đi bên cạnh cô, Tần Tang nhận lúc người hầu không có ở đây, liền hạ thấp giọng hỏi: “Vì sao không chịu rời đi?”

Phan Kịch Trì lúc này mới giương mắt lên nhìn cô, cũng không trả lời câu hỏi của cô, chỉ khom người, nắm thật chặt dây cương của ngựa. Và như thế lại bỏ lỡ mất một cơ hội nói chuyện, vì Cao Thiệu Hiền lúc này đã cưỡi ngựa đuổi kịp phía sau, Tần Tang chỉ đành cười, nói chuyện với cậu: “Cao thiếu gia cưỡi ngựa thật không tồi, là học của ngài Cao đốc quân sao?”

“Không phải đâu, tôi ở nước ngoài có thời gian lại cùng bằng hữu đi cưỡi ngựa, nên học được thôi”.

Ngay sau đó Tần Tang lại hỏi về thái độ, con người nước ngoài như thế nào, Cao Thiệu Hiền cùng cô nói chuyện, trong lòng vừa vui lại vừa buồn. Vui vì có thể cùng cô tiêu遣 tự tại cùng nhau nói chuyện, buồn là trong lòng có một tảng băng mắt không thể nói cho ai biết. Tần Tang tuy cùng cậu nói chuyện, nhưng trong lòng lại có chút lo lắng. Hai người đang nói chuyện đều buông dây cương ra, để ngựa tùy ý đi dạo, không biết chuyện gì xảy ra. Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy rừng cây ở phía trước có một tiếng ngựa hí, ngay sau đó một trận ồn ào nổi lên, thấy nhiều người la lớn thất thanh. Thì ra không biết tại sao con ngựa của Dịch Liên Khải đột nhiên bị hoảng sợ, Dịch Liên Khải liền tục kéo dây cương lại, nhưng con ngựa kia lại liều mạng liên tiếp đá hậu, giống như phải đem bằng được người trên ngựa quật ngã xuống dưới. Mọi người kinh hoàng lung tung, một chốc không biết phải làm cái gì, con ngựa sợ hãi quay đầu định chạy vào rừng.

Con ngựa chạy vô cùng nhanh, cơ hồ trong nháy mắt đã dẫm lên vai người hầu đi theo, mắt mở to hướng về phía Cao Thiệu Hiền và Tần Tang lao tới. Lần này lại bất ngờ có biến cố phát sinh, Tần Tang cả người ngã ra, mà Cao Thiệu Hiền phản ứng cũng không kịp, ngay lúc này trong nháy mắt, đã có một người cưỡi ngựa vòng qua lao tới, lập tức người nọ vừa vịn nhào vào, lấy cánh tay cầm chắc lấy dây cương của kinh mã. Con ngựa kia hí dài một tiếng cả người dựng lên, người nọ cũng không buông tay, suýt nữa bị ngựa quật té xuống. Hai con ngựa điên cuồng hí dài cả người con ngựa dựng thẳng lên, người nọ vẫn sống chết kéo dây cương của ngựa Dịch Liên Khải không buông. Dịch Liên Khải cưỡi ngựa rất điêu luyện, nhận cơ hội liền húc bụng ngựa, ai ngờ ngựa lại càng như nổi điên lên, nhảy loạn xạ. Người nọ bị dây cương ngựa kéo đi thật xa, chân vẫn còn kẹt ở trên bàn đạp của yên ngựa mình, hai con ngựa đi hai hướng ngược nhau, mắt mở to, sợ người nọ sẽ bị xé làm đôi, mọi người kinh hô không ngừng, người nọ cũng quyết không buông tay, chân bị kẹt vô bàn đạp ngựa liền đá ra, cả người bị kinh mã kéo lê lên trên không trung, con ngựa kia nhảy loạn hết lên, cũng không bỏ qua cho người kia, cuối cùng cả người lẫn ngựa đều lao vào cây đại thụ. Như tạo ra một hàng rào chắn, Dịch Liên Khải cuối cùng cũng kéo lại dây cương, người hầu theo sau liền xông lên, ôm chân ngựa, kéo dây cương, cuối cùng cũng đem ngựa để xuống được. Dịch Liên Khải xoay người nhảy xuống ngựa, tất cả mọi người đều kinh hồn bạt vía. Tổng phó quan lên tiếng hỏi: “Công tử gia có bị thương chỗ nào không?”

Dịch Liên Khải lắc đầu, quay đầu vẫn thấy Phan Kịch Trì đang kéo dây cương ngựa, vì vậy nói: “Phan tiên sinh, mau buông tay ra đi!”.

Thì ra người nọ kéo ngựa lại, chính là Phan Kiện Trì. Ngón tay Phan Kiện Trì đã sớm bị dây cương xiết chặt lại làm cho máu chảy ròng ròng, lúc này mới buông tay mình ra, máu chảy li ti li ti từ cổ tay chảy xuống, nhìn qua thật đáng sợ. Cả người anh cũng bị đung vào cây, trên mặt có nhiều vết trầy. Một vài người hầu dắt ngựa rồi đi, Tổng phó quan sai người mang thuốc trị thương đến, chữa trị cho Phan Kiện Trì. Cao Thiệu Hiền đã nhảy xuống ngựa, không nghĩ ngợi liền cầm dây cương ngựa của Tần Tang sợ ngựa của cô cũng phát điên lên. Dịch Liên Khải thấy sắc mặt Tần Tang tái nhợt, cứ như vậy ngồi im ở trên ngựa, lấy tay che lấy ngực, giống như đứa trẻ con bị dọa cho sợ, bộ dạng kia làm cho người ta thật là thập phần thương xót. Nên mới tiến tới vuốt tay ra, bế cô xuống ngựa.

Tần Tang từ trước đến nay vốn không thích trước mặt mọi người có cử chỉ thân mật như vậy với anh, nhưng có lẽ hôm nay vì bị kinh sợ, được anh nhẹ nhàng bế xuống ngựa, tuyệt nhiên không nói câu gì, dường như vẫn chưa tỉnh táo, mặt trắng như tờ giấy, lẳng lặng đứng bên người Dịch Liên Khải. Dịch Liên Khải thấy cả người cô đều run run, không khỏi nói: “Sợ sao?”

Tần Tang khẽ gật đầu một cái, thế nhưng lại lập tức khẽ lắc đầu. Kinh mã bị mọi người đè xuống, chỉ rên rì không thôi, bốn vó cong lên, còn muốn giầy dựa đứng lên. Tổng phó quan mắng: “Cái thứ súc sinh kia, xem ta hôm nay thế nào đập chết ngươi!” Đi sang một bên, sau đó nó sừng bắn.

Hắn chuẩn bị bóp cò, Dịch Liên Khải vội nắm thân súng, nhấc lên trên, chỉ nghe “bang” một tiếng, đạn liền bay lên trời. Tổng phó quan giật mình, kêu một tiếng: “Công tử gia”

Dịch Liên Khải chấp tay đứng ở đó, bình tĩnh phân phó: “Đem cái yên tháo xuống”.

Người đi theo hầu liền đáp ứng, đi tới bên cạnh Kinh mã, tách sợi dây ra, lấy dao bé cắt, đem toàn bộ yên ngựa tháo xuống đem tới. Dịch Liên Khải như cũ đứng yên tại chỗ, hai mắt nhìn yên ngựa, rồi đi lên phía trước, dùng mũi chân lật yên ngựa lên, nhìn vài lần, bỗng nhiên nhát nói: “Đem lớp lót trong xé ra”

Người theo hầu đáp ứng, sau đó đem yên ngựa đè xuống, dùng dao khéo léo cắt lột da bên dưới ra, sau đó đem lớp da bên trong đem bỏ hết đi, bỏ hết phần không quan trọng xong, tất cả mọi người không khỏi hít một hơi lạnh. Thì ra yên ngựa này, đều giấu những cây châm nhỏ lấp lánh ngay gần đệm đứng lên, những cái châm dài như lông trâu giấu ở bên dưới yên ngựa, ngựa đi một lúc lâu sau, đâm đâm xuyên qua vỏ, đâm thật sâu vào lưng ngựa, chà trách con ngựa kia đột nhiên phát điên lên, thì ra là do cái này gây ra.

Tổng phó quan tròn mắt há hốc mồm, Dịch Liên Khải tự mình đi kiểm tra con ngựa kia, khom người xuống nhìn, quả nhiên trên lưng ngựa đều có điểm máu nhỏ như kim đâm, không nhìn kỹ, thì chẳng thể nào nhìn ra được. Dịch Liên Khải liền đứng dậy, quay mặt lại hỏi Tổng phó quan: “Ngươi còn có gì để nói đây?”

Tổng phó quan kinh hãi, ngàn vạn lần không ngờ anh sẽ nói ra những lời này, sợ đến chân tay mềm nhũn quỵ trên mặt đất: “Công tử gia... Thuộc hạ... Thuộc hạ.. Việc này này thuộc hạ tuyệt đối không biết... Thuộc hạ thực sự không biết..”

“Ngựa là do ngươi chuẩn bị, yên ngựa cũng là do ngựa chuẩn bị”. Dịch Liên Khải trên cổ tay đang treo roi da buông thõng xuống, lúc này lại nắm chặt roi da măng xà, nhẹ nhàng vọt tới gần của hắn: “Ngươi nói ra thật đi, rốt cuộc chuyện này là sao?”.

Tổng phó quan thanh âm nức nở: “Công tử gia... Thuộc hạ thật sự không biết...”

“Ngươi là kẻ thân cận bên cạnh ta, ta đối với ngươi cũng không tệ, vì sao ngươi lại dám là ra chuyện như vậy?”

Tổng phó quan sợ hãi luôn miệng nói: “Công tử gia, tôi thực sự cái gì cũng không biết!”

Dịch Liên Khải cười cười, nói: “Nếu ngươi cái gì cũng không biết, thì giữ ngươi lại có tác dụng gì?” Rồi nhàn nhạt kêu lên một tiếng: “Người đâu?”

Hai người theo hầu tiến lên, Dịch Liên Khải chỉ về phía Tổng phó quan: “Cột vào sau ô tô, lúc nào kéo đến chết thì khi ấy mới được tháo ra!”

“Công tử gia!”

“Lan Pha!”

Cao Thiệu Hiền cùng Tần Tang đồng thời kêu lên một tiếng, đặc biệt thanh âm của Tần Tang, đã mất đi vẻ ôn nhu êm dịu mọi ngày. Cao Thiệu Hiền nhìn sang cô, chỉ thấy trên mặt cô không còn một chút huyết sắc, thanh âm lại trầm định trở lại: “Lan Pha, anh hãy nghe tôi nói một câu được không? Dù sao chuyện này cũng liên quan đến mạng người, không tra ra rõ ràng, sao có thể tùy ý mà xử trí như vậy được.”

Dịch Liên Khải lạnh lùng nhìn cô một cái: “Phụ nhân chi kiến!” (*cái nhìn phiến diện của phụ nữ*).

“Lan Pha!” Tần Tang thấy người theo hầu tiến lên định trói người, nhìn không được mặt biến sắc: “Anh cho rằng anh là ai mà dám coi mạng người như cỏ rác như vậy!”

Dịch Liên Khải quay đầu cười nhạt: “Tôi chính là coi mạng người như cỏ rác đấy, tam tông tứ đức, nữ huấn nữ giới của cô đâu hết rồi, ở đây chưa có chỗ cho cô xen mồm vào?”

Tần Tang tức giận không làm gì được, biết Dịch Liên Khải bây giờ lại đang giữ cái tính khí công tử kia ra, cho dù mình có làm gì cũng không ngăn được, chỉ đành nhìn sang Cao Thiệu Hiền cầu cứu. Cao Thiệu Hiền sớm định nói gì đó, thế nhưng Dịch Liên Khải xử lý phó quan của mình, đây vốn là chuyện trong nhà của Dịch gia, mình cũng không tiện khuyên ngăn. Nhưng thấy Tần Tang đang nhìn mình, trong lòng hiểu rõ ý cô. Đầu óc nóng lên, cũng không kịp nghĩ nhiều, vội tiến lên khuyên nhủ: “Công tử gia, người này tuy rằng đáng khinh, nhưng nề tình hân đã theo công tử gia nhiều năm, cũng nên thăm tra rõ ràng rồi hẵng xử lý”.

Dịch Liên Khải tuy rằng ngạo mạn thật, nhưng lại không thể không cho Cao Thiệu Hiền một chút mặt mũi được, cười cười nói: “Nếu Cao thiếu gia đã nói vậy” Sắc mặt trầm xuống, sẵn tiện nói: “Nhanh lên, còn để ta lặp lại lần nữa sao?” (*ý là nghe theo lời bạn Cao, không giết*)

Người theo hầu không dám phản bác lại, lập tức tìm một sợi dây, Tổng phó quan tuy rằng không ngừng kêu oan nhưng đám người hầu không thèm để ý đến hắn, vo thành một nắm to lá cây gai dầu * nhét vào miệng hắn, rồi đưa hắn đi trói thật chặt.

** Lá cây gai dầu tùy nhìn giống cần sa, nhưng nó là cây thuốc nam chứ không phải tên gọi khác của cần sa đâu*

Dịch Liên Khai cũng mất hết hứng thú đi sẵn: “Gọi người lấy ô tô lên đây, đón bọn ta về.”

Dịch Liên Khai cũng mất hết hứng thú đi sẵn: “Gọi người lấy ô tô lên đây, đón bọn ta về.”

Người theo hầu đáp ứng, cưỡi ngựa về biệt thự kêu xe lên. Dịch Liên Khai gọi người bồi thuốc trị thương cho Phan Kiện Trì, nói: “Hôm nay mới được lĩnh giáo, không ngờ Phan tiên sinh thân thủ lại tốt đến như vậy, không biết Phan tiên sinh là người ở đâu?”

Phan Kiện Trì nói: “Phan mỗ tốt nghiệp từ trường sĩ quan lục quân Nhật Bản, ở trường cũng từng học qua một chút cầm nã thủ**, không ngờ đến hôm nay lại có tác dụng”.

****là kỹ thuật tiêu biểu trong Nhu thuật Jujitsu**

Cầm nã thủ

Giống với môn Thiếu Lâm của Trung Hoa, Jujitsu cũng có kỹ thuật cầm nã. “Cầm” là bắt giữ, “nã” là bấu, véo. Khởi luyện bằng cách lấy năm đầu ngón tay và đầu ngón chân chịu đựng toàn thân, nằm úp trên mặt đất, hai cánh tay co lại, dãn ra theo thể hít đất, ngày nào cũng làm như vậy, lâu ngày sẽ luyện được ngón tay trở nên cứng cáp để áp dụng môn cầm nã thủ.

Cao Thiệu Hiền “A” một tiếng, nói: “Trường này tôi cũng biết, nơi này vô cùng có tiếng ở Nhật Bản, được Nhật Bản gọi là “cái nôi” của các sĩ quan cao cấp (*từ đây mà ra*). Chẳng ngờ rằng có một năm người đứng đầu khóa tốt nghiệp, lại là một du học sinh Trung Quốc, khiến cho người Nhật Bản vô cùng mất mặt, tôi còn nhớ khi gia phụ nói đến người này, lão nhân gia còn gờ ngón tay cái khen một tiếng giỏi, nói vị du học sinh này, người này đã chứng minh rằng người Trung Quốc không hề thua kém ai hết”.

Phan Kiện Trì lạnh nhạt nói: “Cao thiếu gia quá lời rồi, vị du học sinh Trung Quốc kia, bất quá cũng là anh ta tự mình cố gắng hết sức. Người Trung Quốc vốn không hề thua kém người Nhật Bản, thi được hạng nhất cũng chẳng có gì lạ”.

Cao Thiệu Hiền có chút không vui, nói: “Ngụ ý của Phan tiên sinh, tôi lại không cho là đúng, chẳng biết Phan tiên sinh lúc tốt nghiệp, đánh giá thành tích xếp thứ bao nhiêu?”

Cậu giọng nói có mang chút trào phúng, nhưng không ngờ Phan Kiện Trì nhìn cậu một cái, nhàn nhạt nói: “Phan mỗ là người xếp thứ nhất”.

Lời này vừa nói ra không chỉ Dịch Liên Khai, mà cả Tần Tang, Cao Thiệu Hiền đều thất kinh. Tần Tang kinh ngạc, anh trốn nhà đi đến Nhật Bản, chẳng những thế mà còn là người đứng đầu khóa tốt nghiệp của trường sĩ quan. Cả Cao Thiệu Hiền cũng bị dọa một trận, không ngờ Phan Kiện Trì chính là du học sinh Trung Quốc mà anh đã tán dương kia.

Dịch Liên Khai ngạc nhiên, nói: “Thì ra vị du học sinh mà Cao đốc quân hay tán thưởng kia lại là anh! Thế sao anh không chịu nói sớm? Lại đây, lại đây! Tối nay chúng ta nhất định phải uống cho đến khi không uống được nữa thì thôi, tối nay cũng coi như là an ủi anh, vì anh hôm nay đã cứu tôi, chúng ta không say không về!”

Bởi vì chuyện kinh mã kia, mọi người đều có phần mất hứng, lúc này Dịch Liên Khai lại tràn đầy hứng thú, lôi kéo Phan Kiện Trì hỏi đến chuyện anh lúc còn ở trong học viên quân sự. Phan Kiện Trì cũng không giấu diếm, kể một số chuyện về các sĩ quan cấp cao mà ít người biết đến nói cho anh nghe. Mãi cho đến khi ô tô tới, Dịch Liên Khai đang nghe rất thích thú, nên hướng Phan Kiện Trì nói: “Anh ngồi xe của tôi đi” Vừa nhớ ra ở đây còn Cao Thiệu Hiền thấy mình làm thế cũng có vẻ không thích hợp, vì vậy nói: “Tần Tang, em thay tôi nói chuyện với Cao công tử đi”.

Tần Tang cũng không muốn cùng Phan Kiện Trì trở về, nên liền gạt đầu. Còn đối với Cao Thiệu Hiền, việc này lại là niềm vui bất ngờ, chỉ là niềm vui này cũng chỉ là trong chốc lát, vì ở trên xe, cậu cũng biết không thể nói chuyện quá thoải mái với Tần Tang được, đều là mắt nhìn mũi, mũi nhìn quan tâm, đang hoàng ngồi yên một chỗ. Mà trong lòng Tần Tang cũng tràn đầy tâm sự, nên cũng cúi đầu không nói gì hết, hai người đều trầm mặc ngồi ở sau xe. Cao Thiệu Hiền ngồi ở kia, cảm thấy trên người cô có một mùi hương thanh nhã, ngập tràn khắp nơi. Nhưng biết nói gì bây giờ đây, trong lòng có một mảng mờ mịt, nhớ tới lúc ở giữa rừng, cô nóng vội muốn cứu người, chỉ là bất lực đành nhìn mình, bộ dạng thật khiến cho người ta cảm thấy thương tiếc. Khiến cho chỉ cần cô mở miệng muốn nhờ, mình tự nguyện vì cô làm bất cứ điều gì (dễ dụ thật). Chỉ đáng tiếc bông hoa này lại là một bông hoa có chủ rồi. Hơn nữa nhìn Dịch Liên Khai thái độ thờ ơ lạnh nhạt với cô, cũng chẳng ôn nhu, hay dịu dàng chăm sóc, chỉ có thể hình dung ra anh ta chính là một kẻ lỗ mãng, cộc cằn với phụ nữ. Cậu nhện không được đánh thờ dài, lo lắng bản thân mình không nhận được nữa, lại nói ra điều bất kính. Cũng may tài xế lái xe rất nhanh. Chỉ một chốc đã trở về biệt thự Dịch gia.

Dịch Liên Khai mời Cao Thiệu Hiền đi cùng mình, dĩ nhiên cũng coi Phan Kiện Trì là khách quý mà chiêu đãi, ra lệnh cho nhà bếp chuẩn bị bữa tối thịnh soạn. Tần Tang từ khi trở về liền đi lên lầu, đến chiều Dịch Liên Khai cho người mời xuống dùng bữa, mà Hàn xuống dưới nói rằng: “Thiếu phu nhân bị đau đầu, nói không muốn xuống ăn cơm tối”.

Bình thường Tần Tang đều bị bệnh nhẹ như vậy, nên Dịch Liên Khai cũng chẳng để ý nhiều, chỉ có Cao Thiệu Hiền buồn bã vô cớ. Trong bữa ăn, Dịch Liên Khai sai người mở một vỏ rượu Kiền Bình ngon tới, anh từ lượng vốn xưa nay rất tốt, Phan Kiện Trì cũng uống rượu rất mạnh bạo phóng khoáng, tính nết này thật là cực kỳ hợp với Dịch Liên Khai, sai người đi đổi thành một bát lớn. Cao Thiệu Hiền tuy rằng cũng không hay uống rượu, thế nhưng trong lòng lại tâm sự nặng nề, khó tránh việc mượn rượu giải sầu. Trong bữa ăn, Dịch Liên Khai không ngừng hỏi về chuyện ở trường quân đội, Phan Kiện Trì nói đơn giản, liên tục, làm sao để thi văn, làm sao thi võ mà đạt hạng nhất, làm sao ứng phó với giáo viên Nhật Bản hay bởi móc, làm sao để sinh tồn và quyết đấu ở thao trường với sinh viên Nhật Bản, cuối cùng đánh bại họ khiến họ như cỏ vữa gặp gió đã đổ gục... Thấy Cao Thiệu Hiền nâng chén uống liên tục, nói: “Nào cạn uống một chén lớn!” Ba người nói chuyện cũng náo nhiệt, uống cũng náo nhiệt. Chỉ là Cao Thiệu Hiền từ lượng khá kém, uống được vài bát to, sau đó say quá, phục ở trên bàn, hôn mê bất tỉnh.

Dịch Liên Khải thấy đáng về say rượu của anh, liền sai người hầu đưa anh đi vào trong xe, dùng ô tô hộ tống trở về.

Còn lại một vò rượu lớn, Dịch Liên Khải cùng Phan Kiện Trì nói chuyện, bắt gác đã đem hơn nửa vò rượu uống hết. Dịch Liên Khải còn định, mở vò rượu ngon nhất ra, Phan Kiện Trì thành khẩn nói: “Công tử gia, thực không dám giấu, tại hạ hôm nay liều mình giúp công tử, nếu như uống thêm nữa, tại hạ chỉ sợ tại hạ lại giống như Cao công tử, làm phiền người hầu công tử gia không thôi ra ngoài”.

Dịch Liên Khải cười ha ha, nói: “Tốt thôi, trên tay anh còn đang bị thương, tôi cũng không miễn cưỡng anh nữa”. Sau đó sai người dọn đồ ăn ra, một nồi lẩu nóng hổi được dọn lên, bữa ăn có chút món thanh mát nhẹ nhàng. Trong bữa tiệc tối rất lạnh, chỉ nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng côn trùng chít chít, thì thoảng có một vài con bướm đêm bị ngọn đèn dầu thu hút bay vào trong sảnh, nhưng lại lao mình vào cửa kính, không bay vào được. Sau đó dừng một lát, rồi lại bay lên xung quanh, lại lao xuống đụng vào cửa kính.

Phan Kiện Trì nhìn bướm đêm sau lớp cửa kính vẫy đôi cánh, trầm ngâm nói: “Hôm nay có một câu, Phan mỗ nhờ rượu mờ mịt, định nói ra nhưng sau đó lại do dự, không biết có nên nói hay không”. Dịch Liên Khải cũng đã ngà ngà say, cười nói: “Hôm nay anh đã cứu mạng của tôi, còn sợ gì mà không dám nói ra?”

Phan Kiện Trì ngẩng đầu nhìn anh, Dịch Liên Khải chỉ thấy ánh mắt anh sáng rực, nghe anh chậm rãi nói: “Phan mỗ lớn mật, khuyên công tử gia một câu, đêm nay lập tức đem Tổng phó quan giết chết, ngày mai chỉ cần nói hấn sợ tội tự sát là xong, cho nhà gia đình hấn một ít tiền để ổn thỏa chuyện này là được”

Dịch Liên Khải lấy làm kinh ngạc, vịn vào bàn từ đứng lên, nhìn Phan Kiện Trì không rời, qua một lúc nở nụ cười: “Phan tiên sinh uống say rồi sao?”

Phan Kiện Trì sắc mặt thản nhiên không đổi, cũng không tránh né ánh mắt của anh: “Công tử gia, kế sách này vốn dĩ rất chột lọt, Dịch Liên Thận dù cho sau này có biết, cũng không thể thoát được. Thiếu gia nhà Cao đốc quân lúc đó cũng đang cùng với công tử gia, chính là nhân chứng tốt nhất, chứng minh Tổng phó quan thật sự có tâm địa xấu xa muốn hãm hại công tử gia. Thế nhưng nếu công tử gia để lại tính mạng của hấn, Dịch Liên Thận khôn khéo lợi dụng như vậy, tương lai chắc chắn cũng sẽ trở mình được”.

Dịch Liên Khải chậm rãi ngồi xuống, tiện tay cầm ấm trà trên bàn, rót cho mình một ly trà, chậm rãi nói: “Anh nói những lời này, tôi một câu cũng không hiểu. Tôi với lão nhị tuy có chút hiềm khích, nhưng dù sao cũng là anh em ruột thịt, anh không cần ở đây gây mất tình huynh đệ chúng tôi như vậy. Tôi chỉ coi như anh uống say, nói mê thôi, nhưng lần sau đừng nói như thế nữa”.

Phan Kiện Trì cười, nói: “Tôi dù sao cũng chỉ là người ngoài, công tử gia không tin tôi cũng phải thôi. Chỉ là muốn nhắc công tử gia một câu, thiếu phu nhân hôm nay nương tay cầu tình cho hấn, chưa biết chừng ngày mai sẽ tìm cách khốc lột hấn rồi đòi thả Tổng phó quan ra cũng nên, công tử gia đã ngâm đắng nuốt cay đến tận bây giờ rồi, tương lai lại rất có tiền đồ... còn có ba ngàn dặm giang sơn như họa...” Anh khẽ cười một tiếng: “Chớ đừng để một vị phu nhân mà lại lỡ mất”.

Dịch Liên Khải chậm rãi uống nước trà, trầm ngâm không lên tiếng. Phan Kiện Trì đem đầu ngón tay đang cầm trong tay ném xuống, nói: “Điều nên nói, điều không nên nói, tôi đã nói xong rồi, công tử gia nếu muốn giết người diệt khẩu, thì bây giờ hãy cho tôi ba phát đạn đi”.

Dịch Liên Khải gác chén trà xuống, tỉ mỉ quan sát người nọ, thấy anh một thân hào hiệp lại có vẻ bất kham, tựa hồ không để ý đến chuyện sống chết. Dịch Liên Khải quả thật lúc này trong ánh mắt đã có sát ý, nhưng nhìn thấy bộ dạng kìa của Phan Kiện Trì, lại bày ra bộ dạng thản nhiên giả vờ luyên tiếc, nhìn không được thờ dài, nói: “Anh hôm nay đã cứu mạng tôi, tôi vì sao lại đi giết anh được?”

Phan Kiện Trì cười ha ha: “Công tử gia là người làm việc lớn, thống nhất thiên hạ là việc trọng đại, sao lại có thể câu nệ thứ tình cảm yếu đuối nhỏ nhặt này được? Huống hồ hôm nay tôi không cứu công tử gia, công tử gia cùng lắm cũng chỉ ngã ngựa một chút, tuyệt nhiên sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Công tử gia ngã càng nặng, tuần duyệt sử lão nhân gia càng đau lòng hơn. Tôi hôm nay đã kéo dây cương con kinh mã, chỉ sợ đã làm hỏng khổ nhục kế của công tử gia. Công tử gia muốn giết tôi là đương nhiên, sao trong lòng lại có nửa phần áy náy được?”

Dịch Liên Khải cười cười, nói: “Anh sai rồi, tôi thực sự không hề muốn giết anh”. Anh hứng thú đánh giá Phan Kiện Trì, nói: “Tôi chỉ muốn biết, tôi cuối cùng đã lộ ra sơ hở gì, mà khiến anh có thể nhìn ra được đầu mối?”

Phan Kiện Trì nói: “Công tử gia một chút sơ hở cũng không hề lộ ra, nếu như đêm nay dứt khoát giết chết Tổng phó quan, Dịch Liên Thận trong lòng chắc chắn cũng sẽ có nghi hoặc, nhưng khổ nhục kế này trước mặt tuần duyệt sử đại nhân lại rất có tác dụng, thuận tiện khiến cho lão nhị gánh chút tội danh. Lại làm cho đại soái cho rằng, vì sợ Tổng phó quan làm bại lộ mọi chuyện, nên lão nhị mới giết người diệt khẩu”.

Dịch Liên Khải không khỏi cười lớn, phòng ăn bốn bề đổ xuống dưới sàn bằng pha lê, bật kín bốn phía, tiếng cười của anh vang vọng ở giữa phòng ăn, mãi mà không dứt. Anh cười một lúc lâu mới lên tiếng: “Thuận tiện khiến cho lão nhị gánh chút tội danh... Những lời này thật sự là... thú vị... rất thú vị”.

“Lẽ nào ý định của công tử gia không phải như vậy sao? Nhất thạch nhị điêu, nhất tiễn xong điều (*một hòn đá ném trúng hai con chim, một mũi tên trúng hai con nhạn*). Vừa xử lý được kẻ đối phương cô ý xếp vào bên cạnh mình, lại vừa khiến cho đại soái đối với lão nhị có chút bất mãn”.

P/s: Thật ra Tổng phó quan vốn là người của Dịch Liên Thận cài vào bên cạnh Dịch Liên Khải để giám sát, nên DLK mới làm cách này để vừa diệt gián điệp vừa khiến DLT mất tín nhiệm với Dịch Kế Bối. Khi Phan Kiện Trì nói dùng vì “một vị phu nhân” mà làm lỡ việc lớn, có thể hiểu không phải Thiệu Hiền xin được cho Tổng phó quan mà là Tân Tang (đủ để biết DLK với TT như thế nào rồi đấy)

Bạn đang đọc truyện *Sương Mâu* (Sương Mâu Vây Thành) được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quy củ Dịch gia vốn rất nghiêm cẩn, đặc biệt là cấm gái gú, cờ bạc, chứ đừng nói đến chuyện cưới thêm vợ bé. Tuy rằng Dịch Kế Bối bên trái có vợ bé, bên phải lại có

một phu nhân, nhưng ba nhĩ tử lại được ông dạy dỗ rất đàng hoàng. Dịch Liên Khải tuy hay vui chơi thật nhưng trước quy định nghiêm khắc của lão phụ còn không dám vượt qua Lôi Trì nửa bước (**Không dám quá trốn, nhờn với lão nhân gia**). Lúc này nhìn thấy Tần Tang đang nhìn mình, tâm trạng càng bức tức, nói: “Cô đi lên lầu trước đi”

Tần Tang coi anh như người ngoài, chả tiện cùng anh cãi lộn, liền nhàn nhạt nhìn anh một cái, đứng dậy đi lên lầu. Cô ở trong phòng từ trước đến giờ luôn an tĩnh, tiện tay cầm tạp chí Tây Dương coi qua một chút, phút chốc chợt nghe thấy dưới lầu có tiếng xe ô tô vọng lại. Má Hàn tiến đến nói cho cô biết: “Công tử gia mang theo nữ nhân kia ngồi xe hơi đi ra ngoài rồi à.”

Điều này cô cũng đoán được, má Hàn lại nói cho cô biết: “Ngay cả Phan phó quan mới tới kia cũng không cho phép đi theo, công tử gia thật là... còn nữ nhân kia, cái loại không biết ngượng dám tìm tới tận cửa, đúng thật là đồ không biết xấu hổ”.

Tần Tang nghĩ, Phan Kiện Trì mới đến, mà mình đã nói với anh rằng đây là bà con của mình, Dịch Liên Khải không muốn gọi anh đi theo cũng đúng thôi. Có lẽ đây là một cơ hội tốt. Vì vậy cô nói với má Hàn: “Phan phó quan kia hiện tại đang ở đâu? Ta đang muốn đi vào trong thành mua một ít đồ đạc, kêu Phan phó quan đi cùng ta đi”.

Má Hàn nghĩ cô đang giận đối Dịch Liên Khải, liền cười nói: “Thiếu phu nhân đi ra ngoài mua sắm cũng tốt, ở nhà suốt cũng buồn chán”. Sau đó liền giúp cô thay y phục, rồi xuống lầu gọi người chuẩn bị xe.

Dịch Liên Khải vốn chả phải người có chức vụ gì trong quân đội, nếu nói là phó quan thì thực ra cũng chỉ là người hầu theo sau, cùng lắm thì cũng đứng đầu được lũ người hầu, cũng không được mặc quần trang, chỉ theo anh ta ăn chơi phóng túng mà thôi. Phan Kiện Trì vẫn là âu phục giấy da, tác phong nhanh nhẹn hầu hạ cô lên xe, ngồi ở cạnh chỗ tài xế. Cô đầy bụng tâm sự, thế nhưng trên xe còn có cả tài xế, nên cũng không tiện nói ra, chỉ đành lẳng lặng nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Xe nhanh như chớp đi từ trên sơn đạo xuống, chỉ phút chốc đã tới được trấn trên. Ở đây tuy rằng chỉ là một trấn nhỏ, nhưng do nơi đây toàn là những người có địa vị đến nghỉ hè, nên cũng tương đối là nhộn nhạo. Hai ngã tư đều hoàn toàn được lát bằng đá xanh, trái phải đều có cửa hàng ở hai bên, bày bán rất là đầy đủ những mặt hàng hóa thực phẩm, quần áo, nhiều loại hàng chả kém với bên trong thành Xương Nghiệp là mấy, chỉ là giá cả có hơi đắt hơn một chút.

Phan Kiện Trì vẫn rất là quy củ đã thực hiện thì cá thập tức thập (**đã làm một thì phải đủ mười**), đầu tiên đi xuống xe, rồi mở dù giúp Tần Tang che nắng cho cô. Tần Tang sau khi xuống xe, mở túi cầm tay ra đưa cho tài xế mười đồng bạc, nói: “Phan phó quan đưa ta đi dạo phố, có khi sẽ đi vào một tiệm ăn nhỏ ăn cơm luôn, người dùng xe ở đây, rồi cũng đi ăn cơm luôn đi”.

Tài xế rất vui mừng, nhận lấy đồng bạc đi ra ngoài. Phan Kiện Trì đi theo sau Tần Tang, cùng cô đi qua mấy cửa hàng, cũng mua mấy món đồ. Khéo léo giúp cô che dù, cũng khéo léo xách theo một ít y liệu (**vật liệu may mặc**), cùng các loại chỉ hạp (**hộp chỉ**). Tần Tang tuy rất có nhiều chuyện muốn nói với anh, nhưng chung quy lại không nói ra được, thẳng tới khi mặt trời đã nhô cao lên trên trời, trên đường cũng bắt đầu bị hấp nhiệt, cô đứng lúc gặp được một tiệm ăn Tây đối diện trên đường, nên liền đi vào.”

Tiệm ăn Tây này phục vụ rất chuyên nghiệp, nhất là phục vụ ở bên trong của tiệm ăn Tây, đều có một con mắt vô cùng lợi hại, vừa nhìn cách ăn mặc của Tần Tang, liền biết được cô là người có địa vị rất lớn, phía sau lại còn dẫn theo một người hầu che dù và xách đồ cho, rõ ràng là vị này thuộc các gia đình thế gia vọng tộc đi vào trong núi nghỉ hè, có thể đây là một vị thiếu phu nhân, phục vụ nhiệt tình vui cười chào đón, đầu tiên cúi đầu thấp xuống, sau đó dẫn hai người đi lên trên tầng 2.

Vào buổi chiều việc làm ăn có vẻ trì trệ lại, toàn bộ lầu hai cũng chỉ có hai người họ ở đây. Đồ ăn nóng được bày lên trên chiếc khăn trải bàn hoa cả độc được*, ánh mặt trời xuyên qua lớp kính thủy tinh chiếu vào, chiếu vào tạo thành những sọc hoa văn vàng nổi, một tia rồi lại một tia, dường như muốn đem đôi mắt của con người đốt cháy hết đi.

***hoa cả độc được**

Tần Tang cầm lấy ly nước đá cũng không uống, chỉ từ từ xem những giọt nước đọng lại ở trên thành ly, đột nhiên có một giọt nước rơi xuống, thấm vào lòng bàn tay cô có hơi lạnh một chút. Cô để ly xuống, ngược mắt nhìn Phan Kiện Trì, nhẹ giọng hỏi: “Anh rốt cuộc là đang muốn làm cái gì đây?”

Phan Kiện Trì cười cười, cũng không trả lời. Tần Tang tâm trí vô cùng rối loạn tầm tối, nói: “Anh đã từng đi du học ở Nhật Bản, đáng lý ra trở về có thể làm nên sự nghiệp, vậy vì sao anh lại tình nguyện ăn nhờ ở đậu, bị người khác sai khiến chứ?”

Phan Kiện Trì mỉm cười: “Mọi người đều có chí riêng, nhưng tôi thì lại chẳng có một thân hoài bão gì, cùng lắm chỉ là một thư sinh, không có bối cảnh cũng không có chỗ dựa vững chắc, vậy thì sẽ có kẻ nào để ý đến tôi đây? Thật ra Dịch công tử đối xử với tôi rất là xem trọng, cái gọi là sĩ vi tri kỷ giả từ (**làm quan theo sau cho đến chết**) này, tôi nghĩ cũng rất đáng giá”.

Tần Tang ngàn vạn lần không ngờ rằng anh sẽ nói ra những lời như vậy, trong lồng ngực huyết khí sôi sục, nói không nên lời cảm giác phẫn nộ và thất vọng. Phan Kiện Trì nói: “Trước đây cô hướng về phía tôi, đáng tiếc tôi lại chẳng có gia phụ quyền thế, cũng chẳng phải thế hệ trâm anh thế phiệt gì, phụ thân cô coi thường tôi cũng chả sai. Sau đó mẫu thân tôi lại bán đất của ông bà tổ tiên để lại cho để đưa tôi đi Nhật, tôi không thể không có ý niệm phải phấn đấu trong đầu được, đáng tiếc rằng có danh hiệu là người đứng đầu thì sao? Đồng học ở Nhật Bản của tôi đều là con cháu của gia đình quyền thế, bọn họ ra chiến trường được làm quan chỉ huy, thậm chí còn được lên làm tướng, mà tôi thì thế nào? Về nước thì rơi vào cảnh bốn phía đều gặp phải trắc trở, lại còn bị người ta đổ kị hãm hại bất vô trong ngục. Hoài bão sao? Sự Nghiệp sao?” Anh tựa như đang tự giễu cợt mà cười cười: “Không có lấy một chỗ dựa, không có tiền bạc, rốt cuộc cũng bị người ta nghiền nát dưới chân như một con kiến mà thôi”.

Tần Tang im lặng một hồi, mới nói: “Anh thật sự muốn đi theo Dịch Liên Khai?”

Phan Kiện Tri nở nụ cười: “Nhân dĩ sĩ đãi ngã, ngã dĩ quốc sĩ đãi nhân”(Người đã đối xử tốt với tôi, tôi cũng đối xử tốt với người).

Tần Tang rót cuộc nhện không nổi nói: “Tôi còn tưởng anh vốn là người thuộc đảng Cách mạng, không nghĩ tới lại là kẻ lác đầu xòe đuôi...” Nói đến đây lại không muốn nói ra những từ tục tĩu, ít nhiều cũng vì đây là người cũ của mình mà nhẫn nhịn, nên cũng chỉ có thể nuốt câu đang định nói tiếp xuống. Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, dưới ánh nắng chói chang người đi trên đường lác đác, trên đường chỉ còn có ánh sáng mặt trời sáng rực. Lúc này đang là tiết “Thu lão hồ”(nắng gắt cuối thu)dịp nắng gắt nhất trong năm, từ sáng đến tối đều rất nóng. Trái phải hai bên đường các cửa hàng cũng bở phờ, các biển quảng cáo cũng lằng lằng ở dưới ánh mặt trời, vẫn im lìm không nhúc nhích. Có lẽ bởi vì chưa phải lúc vào phiên chợ, nên trên đường rất im ắng, chỉ có một người cắt tóc đặt quang gánh ở một góc đầu phố, trú vào bên dưới bóng râm. Người thợ cắt tóc cũng bở phờ, chốc lát lại nghe thấy “Rắc” đánh vào miếng sắt một tiếng.

Buổi chiều vắng vẻ, lại nghe thấy tiếng sắt va vào nhau, càng trở nên an tĩnh hơn.

Cô vốn cho rằng anh liều lĩnh ở lại đây, có thể muốn nói gì đó với mình, không ngờ rằng hôm nay nói chuyện, lại làm cho cô thất vọng đến cực điểm. Ban đầu cô còn ôm một chút mong ngóng rằng anh là bởi vì mình mà ở lại Dịch gia này, nếu anh thực sự ở trong đảng cách mạng thì càng tốt. Nhưng không ngờ lí do mà anh đã chọn, lại là các lý do gây khó chịu cho cô nhất.

Phan Kiện Tri rót cuộc cũng khe khẽ thở dài, nói: “Tôi hi vọng cô hiểu rằng con người ai cũng có chí hướng riêng”.

Tần Tang nói: “Tôi không thể hiểu nổi, và tôi cũng hi vọng anh đừng ở lại Dịch gia này”.

Phan Kiện Tri không nói gì, chỉ cười cười.

Lần này nói chuyện, tất nhiên là kết thúc không được vui vẻ gì. Tần Tang trên đường trở về nhớ lại, trước đây mình và Đặng Dục Lâm có xem qua một bộ phim, hai người đều khóc thút thít trách nam nhân phụ bạc, nhưng lại không ngờ được hoàn cảnh khó xử như vậy lại rơi xuống người mình. Cô nghĩ, tuy Dịch Liên Khai làm việc gì mình cũng không can thiệp vào được, nhưng có đôi lúc cao hứng cô cũng ở thế ở bên cạnh nói được đôi lời với anh, nhưng Phan Kiện Tri lại khác, mình biết anh ta đã sớm không còn là Lịch Vọng Bình năm xưa nữa rồi, nếu còn giữ anh ta ở lại chỗ này, không sớm thì muộn cũng hại đến mình.

Kể từ khi cô có suy nghĩ như vậy, luôn nghĩ đến chuyện ở trước mặt Dịch Liên Khai thử nói chuyện qua, không ngờ Dịch Liên Khai mấy ngày liên tiếp đều chẳng gặp mặt được, mà Phan Kiện Tri cũng hay đi sớm về trễ. Dịch Liên Khai cả đêm không về nhà cũng là chuyện bình thường, hạ nhân trong nhà đều đã quen hết rồi, chỉ có má Hàn thay cô tức giận, mỗi ngày đều cẩn thận từng li từng tí, không dám nhắc đến Dịch Liên Khai trước mặt của cô. Ba bốn ngày sau, rốt cuộc Dịch Liên Khai cũng quay trở về biệt thự.

Tần Tang đang ngồi ở phía sau hành lang đọc sách. Đình viện (*sân nhà*) phía sau có một gốc cây cây hạnh vô cùng lớn, lúc này tán lá trở thành bóng râm, che đi hơn nửa ánh sáng mặt trời chiếu xuống hành lang. Ở dưới bóng cây còn đặt một chiếc ghế đan bằng mây, bên cạnh còn có nơi để bàn trà, bày trà bánh lại còn có hoa quả. Lá cây xen kẽ ánh mặt trời, lấp lánh lấp lánh từng tia chiếu xuống trang sách, giống như một con bướm vàng, nhẹ nhàng đậu lên rồi lại bay đi mất. Quyển sách “Phù sĩ đức”** mới đọc được một vài trang, chợt nghe thấy có tiếng còi xe ô tô, không những thế còn có tiếng người xôn xao ồn ào, vậy chỉ có thể là Dịch Liên Khai về thôi. Quả nhiên không sai, trong chốc lát từ xa đã nghe thấy tiếng cười của anh, hơn nữa còn mang theo giọng nữ nhân cười ha ha hi hi, Tần Tang cảm thấy đặc biệt chói tai.

**** Phù sĩ đức (Fau st)** là tác phẩm kịch của thi sĩ, nhà soạn kịch, tiểu thuyết gia, nhà khoa học, chính khách, nhà triết học Đức lỗi lạc Johann Wolfgang Goethe (1749-1832). Tác phẩm gồm hai phần,

Phần I được xuất bản vào năm 1806, phần II được Goethe nhuận sắc và hoàn thành vào 1832, trước khi tác giả từ giã cõi đời.)

Cô đang định đứng dậy, lại nhìn thấy Dịch Liên Khai không đi tới một mình, mà còn ôm theo Mẫn Hồng Ngọc nghênh ngang đi tới. Tần Tang nhú mày, liền muốn rời đi. Nhưng hết lần này đến lần khác Dịch Liên Khai cứ gọi cô: “Lại đây, Hồng Ngọc muốn gặp em một lần, đây chính là thiếu phu nhân nhà ta!” Mẫn Hồng Ngọc nhẹ mắt lại cười – vô cùng quyến rũ, thanh âm giống như vài sa tanh, vừa mềm vừa mượt: “Thỉnh an thiếu phu nhân!” Vừa nói vừa khúc khích cười khê: “Ngày ấy đã muội mạo phạm tới trước cửa, chưa có đến chỗ thiếu phu nhân thỉnh an, là Hồng Ngọc thất lễ rồi”. Theo lễ cũ liền vén áo lên thi lễ. Cô ta đáng người tương đối bắt mắt, đáng đi lại nhẹ nhàng khéo léo, tựa như mây bay nước chảy sinh động vô cùng.

Tần Tang không muốn để bọn hạ nhân chê cười, đành nhìn xuống một hồi, hoàn toàn không thèm để ý đến Mẫn Hồng Ngọc, đứng dậy muốn rời đi.

Không ngờ sắc mặt của Dịch Liên Khai trầm hẳn xuống, buông Mẫn Hồng Ngọc ra tiến lên vài bước, kéo cô: “Tôi đã từng nói gì với cô rồi!”

Tần Tang vốn không muốn để ý đến anh, trên người anh lúc này mùi rượu cùng với mùi thuốc lá nồng nặc. Cô theo bản năng giơ tay lên che mũi, nói: “Buông tay anh ra!” Dịch Liên Khai nói: “Người đã đến tận đây chào cô rồi, cô lại dám ngó lơ người ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tần Tang tức giận nói: “Anh đem một nữ nhân chẳng ra gì về đây, rốt cuộc là có ý gì? Nếu như anh đã chà coi hôn nhân của chúng ta ra cái gì, vậy thì ly hôn đi.”

Dịch Liên Khai cười lạnh nói: “Ly hôn thì ly hôn, cô nghĩ tôi sợ hay sao? Nếu không phải trước đây lão nhân gia ép tôi, thì sao tôi lại phải lấy cô về làm gì? Cô cho là chỉ dựa vào vài phần nhan sắc của cô, mà tôi phải nâng cô lên sao?”

Tần Tang không muốn cùng anh nhiều lời, quay đầu xoay người đi lên lầu. Chỉ nghe thấy Dịch Liên Khai vẫn đứng đó, cười lạnh.

Dịch Liên Khai lúc này đã quay về về mặt đường hoàng cũ, dứt khoát mang theo Mẫn Hồng Ngọc ở lại đây, mỗi ngày đều ở trong nhà uống rượu tán tỉnh mua vui. Tần Tang thì lại luôn nhốt mình ở trong phòng ngủ, cả ngày không ra ngoài, nhắm mắt làm ngơ. Má Hàn có khuyên nhủ vài lần, nhưng cũng chẳng có tác dụng. Kéo dài như vậy vài ngày, làm ngơ không nổi nữa, vì cũng đã qua tết Trung thu rồi.

Tần Tang đành đánh tiếng cho Dịch Liên Khai, rồi ra lệnh cho người hầu thu xếp hành lý xuống núi. Chờ sắp xếp xong hành lý, Dịch Liên Khai đã sớm chuẩn bị xe xong, mang theo Mẫn Hồng Ngọc cùng nhau trở về thành Xương Nghiệp. Tần Tang dù sao cũng không đi cùng xe với họ, nên cũng lười để tâm tới.

Chỗ ở của Dịch gia nằm ở trung tâm thành Xương Nghiệp, má Chu đã sớm trông mòn con mắt, suy đoán rằng lúc này Dịch Liên Khai cùng Tần Tang đã cùng nhau trở về. Hôm đó bà đang ở tiền sảnh thêu thùa, đã nghe thấy tiếng còi đội lại, sau đó lại có tiếng ồn từ chỗ người gác cổng trước truyền vào, bà nghĩ thầm có khi tiểu thư và cô gia đã trở về rồi. Vì vậy vội vã buông cây kim xuống đi ra ngoài, quả nhiên thấy trước cửa có đậu mấy chiếc ô tô, má Hàn xuống xe trước tiên, đỡ tay Tần Tang đi xuống xe. Má Chu cười tươi nghênh đón, kêu một tiếng: “Tiểu thư...” Bỗng nhìn thấy xe hơi ở phía sau, Dịch Liên Khai cũng đang xuống xe, má Chu buồn bực tại sao hai người họ lại không đi cùng xe với nhau, lại thấy Dịch Liên Khai đưa tay ra, một bàn tay đặt lên tay anh, một thân sườn xám ngân hồng bạc bên trong tay áo có mười đầu ngón tay, được sơn màu đỏ vô cùng diễm lệ, ngay sau đó một thân ngân hồng bạc từ trên xe đi ra, thì ra là một nữ nhân lãng lợ trẻ tuổi.

Má Chu lấy hết sức làm kinh hãi, thấy Tần Tang bộ dạng không quan tâm, giống như chẳng nhìn thấy cái gì hết, trực tiếp đi lên lầu trở về phòng. Má Chu vội vàng đuổi theo phía sau, sắp xếp đi lấy chậu nước cho Tần Tang rửa mặt, hầu hạ cô thay đồ, dùng nước sôi pha trà, lại hỏi: “Tiểu thư người có đói bụng không, để tôi đi kêu nhà bếp làm ít điểm tâm.”

Tần Tang lắc đầu, má Chu đẩy một bụng câu hỏi, nhưng một chữ cũng không dám hỏi Tần Tang, chờ giúp Tần Tang thay y phục xong, liền lặng lẽ lui ra ngoài. Còn chưa kịp đi xuống lầu, đã thấy má Hàn cầm hộp đựng trang sức đi lên lầu, nên liền kéo cô vào hỏi. Má Hàn không nhịn được, đem đầu đuôi ngọn ngành mọi chuyện trong núi toàn bộ đem nói hết cho má Chu, còn nói: “Thật sự là bị yêu tinh quấy nhiễu mà, ở trong núi đã như vậy được một thời gian rồi, thiếu phu nhân cũng bị chọc cho tức giận đến mức cả đêm đều không ngủ được.. Tôi thấy công tử gia đúng thật là bị con hồ ly tinh kia mê hoặc rồi, không những thế còn dám mang về nhà trong...”

Má Chu vừa tức vừa phẫn nộ, nhưng bà không thể làm được gì, nên chỉ có thể dùng lời khuyên nhủ an ủi cô mà thôi. Tần Tang biết rõ dụng ý của bà, vì vậy nhàn nhạt cười, nói: “Bà yên tâm đi, nếu anh ta không để ý đến ta, ta đành một mình quay về Phù Viễn vậy.”

Má Chu lại hiểu sai ý cô, cho rằng cô đang cảm thấy cực kỳ uất ức trong lòng, nên mới phải đi cầu cạnh Dịch gia trường bối phân xử cho mình, nên nói: “Tiểu thư thường ngày quá hiền lành, tục ngữ có nói nhân thiện bị nhân khi (*Người hiền hay bị khinh khi*), mà thiện bị nhân kỵ (*ngươi tốt bị người đố kỵ*). Cô gia lần này thật sự quá đáng quá rồi, phải để đại soái dùng gia pháp giáo huấn lại mới được.”

Tần Tang chỉ cười cười, không nói lời nào.

Mới quay về nhà lớn mọi chuyện đại sự rất nhiều, cũng bởi vì cô là thiếu phu nhân nên các lễ vật đặc biệt, hành lý các thứ đều có thể giao cho nữ phó và người hầu xử lý, hơn nữa mọi thứ đều phải do đích thân cô nhọc lòng sắp xếp, nên đành lên tinh thần cũng lộn xộn mất ba ngày, mọi chuyện cũng đã gần xong. Dịch Liên Khai sai người đem mấy hành lý cá nhân vào khoang hạng nhất, rồi sau đó đáp xe lửa quay về Phù Viễn. Bất ngờ nhất khiến cho Tần Tang và má Chu lại không hề nghĩ tới, đó là Dịch Liên Khai lại có thể mang theo Mẫn Hồng Ngọc cùng nhau quay trở về Phù Viễn. Tần Tang ngược lại, nghĩ thầm anh ta lại dám đường hoàng làm ra cái chuyện thế này, đúng là mất mặt mà. Má Chu thì sau lưng lại nguyên rủa “hồ ly tinh”, “Lạ xướng phụ” (*đồ kẻ nữ thất tiết*) vô số lần, thế nhưng ngoài có thể chửi ra, bà chẳng làm gì được hơn nữa.

Dịch Liên Khai từ trước cho tới bây giờ không bao giờ để Tần Tang phải ngồi một mình ở trên một khoang, vì Tần Tang hay sợ hãi không đâu, trên xe lửa lại ngồi bốn chôn không yên. Lần này anh dẫn theo Mẫn Hồng Ngọc, hai người ngồi chiếm một khoang, sau đó Phan Kiện Trì cũng mang theo mấy người hầu, ngồi ở trên một khoang nữa. Má Chu tức giận mắt có tia máu, nhưng Tần Tang lại bày ra cái bộ dạng thế nào cũng được, cô căn bản cũng không muốn cho má Chu đi, bởi vì bà đã lớn tuổi hơn nữa bốn ba khắp nơi thế này cũng quá cực khổ rồi. Nhưng dù sao bà cũng là của vú em hồi môn của mình, Dịch gia ở đẳng này lại không hề dễ dàng như vậy bởi họ rất chú ý đến các quy củ, hơn nữa bà lại còn hay đa nghi. Vì vậy đành để cho má Chu dẫn đầu, mang theo bốn nữ hầu theo cô, chỉ để lại má Hàn ở Xương Nghiệp trông coi tư gia. Xe lửa đi rất nhanh, Tần Tang có chút say xe, nên sau khi lên xe đều ngủ thiếp đi. Ngủ ngơi một lát, má Chu đã chuẩn bị trà cho cô súc miệng, một bên còn chuẩn bị điểm tâm, vừa nói với cô với về tục giận: “Phan phó quan mới tới kia thật không biết phải trái đông tay gì hết, nhìn hần mượn oai hùm, mà đem thiếu phu nhân người nhà phản không thêm để mắt đến”.

Tần Tang trong lòng vốn rất miễn cưỡng, tiện tay cầm cốc trà lên, yên lặng không lên tiếng.

Má Chu lại nói: “Tiểu thư đừng trách tôi nói nhiều, Tổng phó quan kia, cũng chẳng phải người tốt, chỉ biết xúi giục công tử gia ra ngoài làm chuyện cần quấy. Bây giờ lại có Phan phó quan kia, cũng là một dạng với nhau cả thôi. Tiểu thư quá hiền lành rồi, nghe tôi nói đi, sao tiểu thư không dùng chút ít thủ đoạn, với những người như vậy, tiểu thư chỉ cần lời kéo về phía mình, thì còn sợ không biết được tung tích của công tử gia sao hoặc bằng không để cho anh ta nghe lời, biết mạnh nhẹ thế nào...”

Tần Tang không kiên nhẫn được nữa: “Bà đừng nói thêm nữa, để cho người ta nghe thấy, thì còn ra cái dạng gì.”

Má Chu lúc này mới ngừng lại, Tần Tang ngồi ở trước bàn, lắng nghe tiếng bánh xe cuộn cuộn, leng keng leng keng, leng keng leng keng, tiếng xe lửa nhàm chán vô vị, thẳng một đường về phía nam, ngoài cửa sổ xe lửa cảnh đồng ruộng hiện ra, tựa như một bộ phim tua đi tua lại, cũng rất ư là nhàm chán.

Xe lửa dừng ở trạm Phương Gia Điểm để thêm nước tạo ra hơi nước, dừng lại hơi lâu một chút. Phương Gia Điểm là nơi đóng quân quan trọng, chỉ huy đồn trú Điều sư trưởng nghe nói Dịch Liên Khai ở trên xe, nên nịnh bợ, sai người đem ít nước hoa quả qua. Lại điều tới một sĩ quan không biết Tần Tang là ai, cho nên khi hắn lên xe đã vội đi đến chỗ khoang của Dịch Liên Khai, thấy Mẫn Hồng Ngọc là một cô gái trẻ, liền nghĩ vị đây chắc là Tam thiếu phu nhân, vì vậy một câu: “Thiếu phu nhân”, nịnh hót một phen. Dịch Liên Khai vốn rất ngạo mạn, lúc này lại rất cao hứng, nên cứ để hắn tiếp tục hiểu nhầm. Có một nữ hầu vừa đi lấy ít đồ trở về nói cho má Chu biết,

má Chu tức giận muốn chửi ầm lên, Tần Tang nhàn nhạt nói: “Có gì phải tức giận, sĩ quan kia chỉ theo ý anh ta mà nói thôi.”

Sĩ quan của Điều sư trưởng vừa đi, Mẫn Hồng Ngọc lại kêu nữ hầu đem tặng giỏ hoa quả này xuống chỗ khoang của Tần Tang, má Chu vừa thấy, giống như đổ thêm dầu vào lửa, đem giỏ hoa quả ném ra bên ngoài cửa sổ xe. Nữ hầu kia thấy bề mặt, liền hừ một tiếng rồi rời đi. Một lúc sau Dịch Liên Khải đích thân đi tới, đứng ở cửa khoang cười nhạt: “Làm phiền rồi phải không?”

Tần Tang trong lòng mệt mỏi, nâng chung trà lên, không hề lên tiếng.

Má Chu thường ngày cực kỳ giữ bốn phận, lúc này lại bất chấp, thay mặt Tần Tang nói: “Cô gia, Tôi cũng xem như là vú em hồi môn của tiểu thư qua đây, người khinh dễ tiểu thư nhà chúng tôi như vậy, tôi không thể mở to mắt mà nhìn được!”

Với cái tính khí kia của Dịch Liên Khải, làm sao có thể chịu được một hạ nhân dám nói như vậy với mình, tâm trạng rất tức giận, liền lạnh lùng nói: “Người đâu? Chẳng lẽ còn đề ta phải ra tay?”

Người hầu thấy như vậy, cũng không thể không đi về phía trước, Tần Tang đứng lên, hai mắt nhìn chăm chú anh, thản nhiên nói: “Anh dám sao?”

Người hầu tuy rằng rất tuân theo chỉ thị của Dịch Liên Khải, nhưng lại thấy Tần Tang đứng ở đó, cô thường ngày đều nhẹ nhàng yêu kiều, lúc này lại như thay đổi thành một người khác vậy, giữa hai hàng lông mày có một loại hàn khí không tả được, giống như lấy hết khí thể xung quanh mình, bọn họ chỉ biết ngậm miệng kìm: “Thiếu phu nhân...”

Dịch Liên Khải đẩy người hầu ra, tiến tới vài bước, nhấc tay “Bốp” một cái, đánh mạnh vào mặt Tần Tang. (nếu mình không đọc qua truyện trước thì mình cũng thấy bạn Khải này thật là Khốn nạn)

Tần Tang cả người choáng váng, anh lần này ra tay thật sự quá nặng, đánh cho cô một cái lão đảo cả người, chóng lên bàn trà, chỉ cảm thấy trên mặt nóng hừng hực đau đớn khó chịu, ngay cả lời cũng không nói được câu gì. Phía sau Dịch Liên Khải là Phan Kiện Tri theo sau, nhìn thấy tình hình như vậy vội vàng tiến lên, kéo Dịch Liên Khải lại: “Công tử gia! Công tử gia chuyện gì cũng đề từ từ giải quyết đã!”

Mấy người nữ hầu mới dần tỉnh ngộ, má Chu tiến lên đỡ lấy Tần Tang, Dịch Liên Khải lại nổi giận bùng bùng: “Họ Tần kia, cô đừng tưởng cô được gả cho tôi, dù cho cô có là thiếu phu nhân. Tôi cũng nói cho cô biết, cô nếu như biết thức thời, biết thân biết phận một chút, tôi sẽ không để cô thiếu ăn thiếu uống, thiếu đồ để mặc. Đừng cho rằng cô dựa vào ba phần nhan sắc mà khiến cho tôi phải đề ý đến cô, cô chán sống rồi!” Tính tình anh vốn thô bạo, nói rồi tiến lên định đá một cái. Phan Kiện Tri sợ hãi dùng sức kéo anh lại, nhưng trong khoang tàu vốn rất chật hẹp, Tần Tang không thể tránh được, một cước kia rốt cuộc đã đá vào trên vạt áo sùan xám, cũng may là Dịch Liên Khải bị Phan Kiện Tri kéo lại, nên cũng chỉ có 7, 8 phần lực mà thôi, nên bất quá giống như trước đập cho Tần Tang lão đảo, trên sườn xám lụa mỏng màu ngọc trai, đã có một vết chân in lên.

Người hầu nghe thấy âm thanh huyền ảo, đã sớm xông lên, kéo lại khuyên ngăn, liên tục khấn đầu, khuyên Dịch Liên Khải bỏ qua. Những nữ hầu cũng tiến lên, vây quanh đỡ lấy Tần Tang ngồi lên chỗ giường mềm.

Tần Tang không có khóc, cũng không cảm thấy đau, nhưng trái tim lại thất lại, giống như khi mẫu thân mất, cô đang ở trường biết được tin, liền chạy về nhà, trên đường về tìm giống như bị người ta nắm chặt, bốp thật chặt vào, từng đợt từng đợt co thắt lại. Giống như bị mắc kẹt trong cổ họng, từ từ nổi lên chút ý nghĩ xấu xa, tại sao người khác không bị như mình, mà chính mình lại bị như vậy, tại sao chỉ có mình là lại rơi xuống vũng lầy như vậy chứ, tại sao chứ?”

Má Chu một bên lau nước mắt một bên khuyên: “Tiểu thư người khóc đó sao? Khóc to lên cũng tốt, nhưng đừng để bản thân bị ủy khuất... Cô gia không biết bị trúng tà gì... Mà dám làm chuyện như vậy với tiểu thư...”

Cô ngay cả một giọt nước mắt cũng không có, chỉ là không chịu được, nghĩ thầm chửi việc gì mình phải khóc cả, dù anh ta có đánh mình thì sao, từ trước đến giờ anh tuy rằng không đánh cô, nhưng đều nặng chửi cô rất khó nghe. Anh ta nói cũng không sai, thân phận này là do cô lấy được, cha của cô dùng một nửa tài sản để có được hôn nhân này, ở trong mắt người khác đều là Tần gia leo lên Dịch gia quyền quý.

Má Chu kêu nữ hầu tìm một căn phòng, sai người kiểm một đại phu xem vết thương trên mặt cô. Vì trên mặt cô vẫn còn rất đau rát, nên Tần Tang vô thức tránh một chút, má Chu giống như đồ trẻ con khuyên cô: “Thiếu phu nhân để đại phu xem thử nào, nếu không sẽ bị sưng lên bây giờ.”

Lấy túi chườm nước đá lên mặt, đau rát cũng giảm bớt đi, cảm giác nóng bỏng trên da cũng dần dần nguội bớt đi. Cô cả người đều mê mẩn, má Chu lại hầu hạ cô thay y phục, cô cũng để cho họ tùy ý làm gì mình thì làm, trong lòng cô không nghĩ gì cả, yên tĩnh vô cùng. Thay xong y phục má Chu lại đỡ cô ngồi xuống, cô vẫn lấy tay để túi đá chườm để ở trên mặt, đá bên trong dần dần tan ra, giọt nước ngưng đọng lại theo cổ tay cô đi thẳng vào trong tay áo, như một cơn rần băng nhỏ vậy, tràn đi không có một tiếng động nào, đi đến khuỷu tay rồi trượt xuống. Con rần mỏng kia lạnh như đá, dọc theo huyết mạch chảy trên cánh tay, đi vào, đi vào sâu bên trong, tiến thẳng đến tim, đau đến không còn cảm giác. Cô nghĩ, dù thế nào mình cũng không thể chịu đựng thêm được nữa. Bây giờ cô chỉ nghĩ đến cảm hận mà thôi, cảm hận tại sao mình mấy ngày trước không hạ quyết tâm, đem mọi chuyện ở Xương Nghiệp giải quyết một thể luôn cho xong. Trong nhà ở Xương Nghiệp, dưới lầu trong phòng hát yên tĩnh (*phòng hát thuốc*) có một tủ kính bằng gỗ lim, bên trong có đặt một khẩu súng dài bằng ngà voi được chạm trổ hoa văn, có người nói rằng súng này đã từng được tiên Thanh nhiếp chính vương dùng qua, tuy rằng niên đại đã quá lâu rồi nhưng sử dụng vẫn vô cùng tốt, năm ngoài cô có thấy Dịch Liên Khải dùng qua cái này, cô cũng biết hóa được đạn được để ở trong ngăn kéo chỗ nào... Ý niệm đáng sợ trong đầu lại xuất hiện trong chớp mắt, như là một cơn thú gầm rú xung quanh cô, mang theo không khí trào dâng ứ đọng, như là thủy triều mùa đông, lạnh lẽu ảm đạm và có sương mù, cô lấy lại bình tĩnh, bên ngoài có tiếng gõ chuông, xe lửa dần dần chạy đi.

Lúc này bên ngoài khoang có người nhẹ nhàng gõ cửa, má Chu mở rộng cửa nhìn, hóa ra là Phan Kiện Tri, càng thêm phần tức giận, ngăn trước cửa nói: “Có chuyện gì? Không nhìn thấy thiếu phu nhân không thoải mái sao?”

Phan Kiện Tri chậm rãi nói: “Công tử gia nói, đi xe lửa rất khó chịu, nên chúng tôi quyết định trước hết xuống ở Phương Gia Điểm, có thể đổi sang ô tô, hoặc có thể đổi sang thuyền. Thỉnh thiếu phu nhân cứ về Phủ Viễn trước, không cần đi cùng với chúng tôi.”

Má Chu vừa nghe xong, tức đến run người, Tần Tang lại nghĩ sao cũng được, Phan Kiện Tri sai mấy tên người hầu, trên danh nghĩa là hầu hạ nhưng lại giống như để giám sát. Má Chu trừng mắt mở to nhìn Dịch Liên Khải mang theo Mẫn Hồng Ngọc xuống xe, Phan Kiện Tri đi theo sau hai người, lấy ra một ít hành lý, đứng ở trên nguyệt thai*, Mẫn Hồng Ngọc dương dương tự đắc, quay lại cửa sổ cổ các cô gửi một nụ hôn gió, má Chu tức giận như muốn lao ra song cửa chửi bới, Tần Tang chỉ nhắm mắt làm ngơ, tự nhiên không quan tâm gì cả.

**Nguyệt thai*

Xe lửa đến Phù Viên đã là buổi tối, Phù Viên là thành quan trọng nhất của Giang Tả, đi đến gần trạm xe lửa, đã thấy đèn đuốc thấp sáng trung, hơi nước đầu xe sương trắng phun ra từng đoàn ở nền nguyệt thai. Tàn Tang cứ đến khoảng thời gian này là lại quay về Phù Viên, hướng ra cửa sổ xe nhìn, chỉ thấy chỗ nguyệt thai trống rỗng, đến một người cũng không thấy. Cách đó không xa trạm xe lửa có một loạt nhà dân, xa hơn nữa, là rừng cây tối om. Phía sau cánh rừng nọ là một tường thành, không xa thành lâu có một Phù Hồ sóng biếc dập dờn, yên ả mênh mông. Phù Viên địa thế hiểm trở, ba mặt đều là núi vây quanh, một mặt còn lại thì chính là Phù Hồ này chiếm nửa cái cảnh quan trong thành. Toàn bộ thành Phù Viên, thật ra được xây dọc ven hồ quanh co khúc khuỷu, rất nhiều người cũng chọn xây nhà ở bên hồ. Vì đều ở cạnh thủy, nên phong cảnh thập phần tú lệ. Lão trạch (*nhà cũ*) của Dịch gia, ngay ở bên hồ lại là một tòa viện vừa to lại vừa thâm sâu.

Trước khi đi đã gửi một bức điện đến thông báo, nên khi xe lửa dừng hẳn, Dịch gia đã phái người leo lên khoang. Đứng đầu là quân gia lão trạch Vương thúc, ông đã làm ở đây từ thời phu nhân của Dịch Kế Bối còn sống, ở Dịch gia trong nhiều năm, thê tử của ông cũng là nhũ mẫu nuôi Dịch Liên Thận lớn lên, nên Dịch Liên Khai đặc biệt khách khí, gọi ông một tiếng “Vương thúc”. Tàn Tang thấy ông, cũng cười cười: “Làm phiền Vương thúc đã tới đây đón ta rồi”.

Vương quân gia thói quen vô cùng cẩn thận, cười luôn miệng nói: “Tam thiếu phu nhân lại chê cười bộ xương già này rồi.” Lại hỏi: “Tam thiếu phu nhân đi đường đã cực khổ rồi.” Ông ta cũng là một người thông minh, tuy không thấy Dịch Liên Khai, trong lòng cũng phiền muộn, nhưng cũng không hỏi thêm gì nhiều. Cùng Tàn Tang trước tiên xuống xe, đứng trên thai thượng (*thai thượng vẫn là nguyệt thai nhẹ*) đã thấy Dịch gia đã sớm phái xe đi tới, Vương thúc tự mình hầu hạ Tàn Tang lên xe, má Hàn do là nữ hầu tùy thân nên ngồi ở bên cạnh tài xế. Vương quân gia cũng ngồi ở bên cạnh tài xế, khác với những người hầu khác ông lại chào hỏi nhiệt tình người hầu và xách túi hành lý giúp.

Từ trạm xe lửa đi ô tô đến lão trạch Dịch gia, ngắn nhất cũng phải mất hai hai giờ đồng hồ, xa xa có thể nhìn thấy miếu thờ đầu phố, từ miếu thờ đi qua, thấy vài cây liễu tương đối lớn, bao bọc xung quanh hai cánh cửa sơn đỏ ở đầu đường, còn có hai hàng cánh vệ đeo trường thương đứng ở đó, trên lầu của nguyệt môn động* ở ngoài treo hai sọt đèn lồng lớn, bên trong có thể chứa cả trăm điện đăng, sáng trong như tuyết phản chiếu xuống mảnh đất trống trước môn động, sáng rõ như ban ngày. Gió thổi cành là cây liễu khẽ động, có thể thấy tường cao được phủ bằng dây thép, đầu toàn gai nhọn.

**Nguyệt môn động là cả cái này, còn môn động là cái cửa vòng ở dưới*

Xe vẫn không hề dừng lại, đi thẳng qua hai tòa môn lâu mới dừng lại, đối diện với tòa môn lâu chính là tường được xây bằng ngọc lưu ly* làm bình phong ở cổng, xe dừng ngay ở dưới bình phong phù điêu trước cổng. Ngày thường khi hai người trở về, người hầu trong nhà sẽ đi ra, cười hi hi tiến lên phía trước, đồng thanh kêu lên một tiếng: “Tam công tử thỉnh an!” “Thiếu phu nhân an khang!” “Tam công tử, tam thiếu phu nhân đã về!” Náo nhiệt đến tận lúc khi họ tiến vào trong nhà.

**Bình phong bằng ngọc lưu ly*

Nhưng hôm nay lại vắng vẻ đến lạ thường, chính phòng cũng không có ai đi ra đón, Tàn Tang vừa xuống xe, đúng lúc có một trận gió thổi đến người, làm cô không khỏi rùng mình. Lúc này, từ phòng chính có một người đi ra, tuy chỉ mặc đồ ngày thường, nhưng tư thế này vừa nhìn là biết đây là một quân nhân. Người nọ không nhanh không chậm bước đi thong thả đi ra, trên mặt còn mang theo ba phần ý cười: “Tam muội đã trở về rồi sao?”

Tàn Tang thấy anh ta, không khỏi giật mình ngoài ý muốn, nhưng vẫn kêu một tiếng: “Nhị ca.”

Người này chính là con thứ của Dịch Kế Bối – Dịch Liên Thận. Anh bởi vì quanh năm đều ở trong quân đội, nên có vẻ ngoài đen gầy anh tuấn, khí chất tự nhiên rất xuất chúng, so với Dịch Liên Khai quân là áo lụa, quả thực nửa điểm cũng không giống nhau. Tàn Tang mọi lần rất ít khi nhìn thấy vị nhị ca này, hơn nữa Dịch Liên Khai mỗi khi đề cập đến anh, đều là có chút khinh thường. Dịch gia là một gia đình kiểu cũ, xưa này đều là đích thứ phân minh trường ẩu có tự (*chính thất thứ thất thứ tự rõ ràng, bề trên luôn là nhất*), Dịch Liên Thận do hay bận việc quân vụ, mà cô cũng chỉ ba năm mới về lão trạch một lần, nên hai người tất nhiên không thể gặp nhau nhiều được. Do vậy cô rất khách khí: “Nhị ca đã trẻ thế này rồi, nhị ca còn muốn ra ngoài làm việc sao?”

Dịch Liên Thận lại cười cười, nói: “Ta không đi ra ngoài làm việc, ta là có ý ở chỗ này đợi Tam muội muội. Tam đệ vì sao không cùng muội trở về?”

Tần Tang thấy anh ta tuy trên mặt đang cười, thế nhưng ánh mắt lại mập mờ, không có lấy nửa phần ý cười, cô không khỏi hỏi: “Phụ thân đại nhân đã trở về chưa? Muội muốn đi đến thỉnh an phụ thân trước đã.”

Dịch Liên Thận lại cười: “Không vội.” Giọng điệu của anh khi nói đều rất là bình tĩnh, nhưng Tần Tang lại bất giác vô cùng run sợ. Chỉ thấy anh giơ tay lên, vỗ tay “Bốp bốp” hai tiếng, có vài tên hộ vệ đầy đủ vũ trang không biết từ đâu đi ra, giơ súng lên phía trước, Dịch Liên Thận từ từ bước ra sau, nói: “Tam muội muội trên đường đã cực khổ rồi, đương nhiên là vô cùng mệt mỏi, trước tiên cứ nghỉ ngơi cho khỏe trước đã.”

Tần Tang từ từ hiểu ra, cũng biết là đang có chuyện gì đó đã xảy ra, nhưng chính xác chuyện gì thì không tài nào đoán được. Vài tên lính hộ vệ tuy có giơ súng ra, nhưng đối với cô rất cung kính, đưa cô đến phía đông ở trong viện. Vừa bước vào cửa, Tần Tang liền biết rằng không chỉ có chuyện xảy ra, hơn nữa còn là chuyện lớn. Bởi vì mấy người vợ bé của Dịch Kế Bối, cả đại thiếu phu nhân, còn có Hiếu Dung nữ nhi của Lục di nương, năm nay mới được 5 tuổi, đều ở đây cả. Toàn bộ nữ quyến đều bị đưa đến tại nơi này, nói hẳn ra là bị giam lại nơi đây, bởi vì cửa phòng bên ngoài đều bị khóa trái hết, lúc lính hộ vệ mở khóa, người ở trong phòng đều sợ đến mặt tái xanh, lại thấy người đi tới là Tần Tang, mọi người trong phòng đều sợ hãi. Qua một lúc thật lâu sau, mới có người chân bé * “độc độc” đi tới chào hỏi cô, thì ra là Đại thiếu phu nhân. Cô tuy rằng thần sắc vẫn hơi hoảng sợ, nhưng vẫn kéo tay của Tần Tang, định nói gì đó nhưng lại bị nghẹn lại nơi cổ họng, một lúc sau mới nói: “Tam muội muội... Muội vì sao lại trở lại đây!” Mấy bà vợ bé lau nước mắt, mà vị Lục di nương người được Dịch Kế Bối sủng ái nhất, đang ngồi ở trên sạp gỗ từ đàn ôm lấy con gái Hiếu Dung của mình trong tay, hai mắt nhìn thẳng xuống đất, giống như bị hoảng sợ cực độ. Dịch Kế Bối nữa đòi người chỉ có duy nhất ba nam hài tử, không có nữ nhi, nên khi có tiểu nữ này thì hết mực nuông chiều, bây giờ cô bé đang nằm mẩu thân, đôi mắt mở to nhìn khắp phòng.

****Xin đính chính một chút đó là vị đại tẩu này đúng là bố chân thật chứ không phải Dịch Liên Khải nói đùa như mấy chương trước mình đã chú thích, bây giờ đọc kỹ mới biết (hình ảnh bố chân)***

Người ta quan niệm rằng chân càng bó vé lại được thì càng dễ gả vào gia đình khá giả hơn.

Tần Tang hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Câu cô vừa hỏi vốn chả có gì, nhưng Lục di nương lại “Oa” một tiếng khóc to lên: “Chúng tôi đều suy sụp hết cả rồi!” Ngoài cửa sổ lính hộ vệ dùng báng súng đánh “Bang bang” vào kính thủy tinh, quát: “Không được khóc nữa!”

Lục di nương cứ như thế bị dọa cho một cái, ngay lúc này thu lại thanh âm, nhưng Hiếu Dung trong lòng bà lại đang khóc lớn lên, nhờ giọng nói rất nhẹ: “Mẹ... Con sợ...”

“Bảo bối ngoan đừng sợ... Bảo bối đừng sợ...” Lục di nương thì thảo đồ dành nữ nhi của mình, vỗ lưng của Hiếu Dung, vỗ về cô bé. Đại thiếu phu nhân mắt hồng hồng, kéo Tần Tang: “Tam đệ đâu rồi? Sao tam muội lại trở về đây một mình?”

Tần Tang tiếp tục hỏi: “Đại tẩu rốt cuộc đã xảy ra việc gì?”

Đại thiếu phu nhân nước mắt chảy ra lần nữa rồi kè, thì ra đêm qua Dịch Kế Bối vừa trở về, không biết vì sao đã gọi Dịch Liên Thận đến mắng cho một trận, một lúc sau Dịch Liên Thận đi từ phòng chính đi ra được một lúc, thì vài người hầu lại nghe Dịch Kế Bối mắng to qua cửa: “Chẳng khác nào súc sinh, xem ta ngày mai trừng trị người thế nào!”

Dịch Kế Bối xưa nay tình tình đều như cục than nóng bỏng tay, đối với nhi tử của mình thì cực kì nghiêm khắc, Dịch Liên Thận thì cứ hai đến ba ngày lại bị mắng một trận, nếu không phải chuyện công sự thì cũng là việc tư, nên từ trên xuống dưới mọi người đều đã quen rồi, trong nhà không ai dám vòng vo thêm nữa. Đến lúc chiều Dịch Kế Bối đang mở tiệc chiêu đãi vài vị đồng liêu tại gia, trong đó có cả chủ tịch của Phù Châu – Trương Hi Côn, bữa tiệc đã ăn được phân nửa, Dịch Kế Bối tự nhiên đưa ra chủ ý muốn miễn tất cả chức vụ của Dịch Liên Thận trong quân đội, mọi người đều đang ngơ ngác nhìn nhau, lúc đó ngay tức thì Dịch Liên Thận đã mang theo một đội quân đàn đã lên nòng đi vào.

Dịch Kế Bối thấy nhi tử của mình dẫn theo đội cảnh vệ đi tới, tự nhiên chửi ầm cả lên, nhưng không đợi ông kịp mắng xong, đội cảnh vệ sau lưng Dịch Liên Thận đã “Rầm rầm” kéo súng, Dịch Kế Bối vốn đã bị bệnh cao huyết áp, chửi mắng đến hai mắt đảo liên tục, toàn thân co quắp lại, miệng sùi bọt mép, nghẹn đầu đột quỵ. Mấy vị lý trưởng sợ mặt cắt không còn một giọt máu, ba chân bốn cẳng chạy đến đỡ Dịch Kế Bối dậy, chỉ thấy đầu của Dịch Kế Bối cứng ngắc lại, không nói được nữa, không khỏi loạn thành một đám. Riêng chỉ có chủ tịch Phù Châu Trương Hi Côn vẫn trấn định thông thả, thậm chí còn múc thêm một bát canh vì cá nóng hổi, ung dung chậm rãi nói: “Đại soái bất thành linh bị bạo bệnh, chuyện này là đột nhiên xảy ra, vì đề cho thể cục tạm thời ổn định, ta đề nghị đề nghị công tử tạm thời giữ chức đốc quân, chứ vị thấy thế nào?”

Mấy vị lý trưởng kia nào dám nói một chữ không. Nhưng vẫn bị đội cảnh vệ đưa vào trong phòng khách, đến nay vẫn chưa có tin tức gì. Dịch Liên Thận sau đó lập tức hạ lệnh đóng cửa tòa nhà, chỉ được phép đi vào chứ không được phép đi ra. Lúc đó toàn bộ nữ quyến còn chưa biết chuyện gì đã bị đội cảnh vệ của Dịch Liên Thận đem phủ bao vây lại giống như thiết thông (*tòa nhà bọc thép, có lẽ là thế*), lại nghe nói đại soái đang bị bệnh. Ngay trong lúc này, nhà bếp sai người vừa vận đem thức ăn mang lên, người kia thật sự rất lạnh lợi, lẹ làng chạy tới hậu viện nói hết đầu đuôi sự việc cho Lục di nương biết, Lục di nương nhất thời khóc lớn lên muốn liều mạng mà đi, cuối cùng bị ngăn lại rồi đưa về, sau đó Dịch Liên Thận sai người đưa hết nữ quyến đem nhốt vô một chỗ.

Hiện tại Dịch Kế Bối sống chết không rõ, mà tất cả nữ quyến lại đang bị giam ở chỗ này, không hề biết bên ngoài đã có chuyện gì xảy ra.

Tần Tang không ngờ rằng mới qua một ngày ngắn ngủi mà gia biến đột nhiên đã phát sinh thành như vậy, liền ngồi ở trên sạp giường, ngơ ngàng nhìn Đại thiếu phu nhân. Đại thiếu phu nhân mắt sưng lên như quả hạch đào, nói: “Chúng ta chính ra đều là phế nhân cả, lúc này chỉ mong tam đệ có thể trốn được kiếp nạn này, tam đệ là cùng muội quay trở về sao?”

Tần Tang gạt đầu, lại lắc đầu. Đại thiếu phu nhân khóc ròng nói: “Đây là cái nghiệt gì vậy, Nhị đệ sao có thể hồ đồ đến thế.”

Tần Tang nghe cô vừa khóc vừa nói, có một loại cảm giác toàn thân đều bị rơi vào trong cạm bẫy, dần dần càng thêm thê lương đau khổ hơn. Cô nhớ tới lúc Dịch Liên Khải giữa đường xuống xe, không biết là nên vui hay nên buồn đây, cũng không thể đoán trước được gì, nếu như nói mình buồn thì, mình đã bị giữ lại trong thiên la địa võng này, còn anh thì đang ở bên ngoài, nói không chừng đã cao chạy xa bay rồi, nhưng lại không biết được Diêu sư trưởng kia theo phe của ai, nếu như hẳn chọn làm tâm phúc của Dịch Liên Thận, có lẽ sẽ theo lệnh anh ta, đem Dịch Liên Khải bắt giam lại, vậy mọi chuyện coi như xong rồi.

Cô nhìn đồ bày biện trong phòng, nhớ tới bản thân mình lúc mới vào Dịch gia, cảm thấy mấy thứ đồ bày biện này quá là xa hoa, ngay cả chi phí ăn mặc cũng vậy, dù mình cũng xuất thân trong một gia đình đại phú nhưng từ khi về đây mới được mở mang tầm nhìn rất nhiều. Không những thế Dịch Kế Bối lại còn là nắm giữ một phương riêng, nắm quyền trong tay, Giang Tả bề ngoài (*kiêu ngạo*), những người đứng đầu các địa phương không ai không mềm mỏng vài phần, trong Dịch gia trạch tuyệt đối dân thường không thể đi vào được, đem hai chữ tiền và quyền để miêu tả thì đều là nông cạn, đèn kim ngọc mãn đường cũng không so sánh được, vậy mà khắp phòng bây giờ chỉ thấy nữ quyến khóc lóc ỉ ôi, đều là thái độ sầu muộn, vinh hoa phú quý rốt cuộc chỉ là một giấc mộng lớn. Hiện tại huynh đệ như bùn đất (*ý là chả có tình cảm gì*), phụ tử phân bội lẫn nhau, ở đây lại biến thành lồng giam, làm liên lụy đến bọn họ phải chịu cảnh bỏ tù khôn đồn này.

Các cô bị nhốt ở nơi này, phòng bếp tuy có thể đưa thức ăn trực tiếp nhưng không thể nào vào được, bởi vì ở trên cửa của căn phòng này vừa vặn có một cái miếu động (*giống lỗ chó thôi nhưng là cho mèo vào*), cũng vì phu nhân của Dịch Kế Bối trước kia rất thích nuôi mèo, tuy rằng khi bà tạ thế rồi nhưng cái miếu động này chưa kịp chặn lại, bây giờ lại có công dụng rất tốt là đưa cơm nước vào bên trong, đưa nước nóng vào cũng được, đều lấy từ chỗ động này từ từ lấy lên, tuần tra mã tiền bên ngoài cũng không quan tâm các cô nói chuyện gì, Dịch gia nữ quyến sao có thể chịu nổi ủy khuất như vậy được, đêm khuya vắng người, mọi người ở dưới ngọn đèn điện hai mắt đều nhắm nghiền, cũng không nói lấy nửa câu, càng thêm phần sợ hãi và sầu khổ. Cũng may là ở đây có ba bốn gian phòng, có vài cái giường và yên thấp*, cũng coi như có thể ngủ qua loa được. Tần Tang trên đường đến đã vô cùng mệt mỏi, cùng với Đại thiếu phu nhân, nằm chung với nhau trên một chiếc giường, chỉ chớp mắt được một lúc, nghe thấy tiếng bước chân của hộ vệ tuần tra bên ngoài, liền giật mình tỉnh dậy.

**Yên thấp là sạp giường nằm để hút thuốc*

Đại thiếu phu nhân cũng chưa có ngủ, hai người bốn mắt đều nhìn nhau, không biết phải làm gì. Lúc này Hiếu Dung đột nhiên tỉnh giấc, “Oa” một tiếng khóc lớn lên. Lục di nương ôm cô vỗ về, nhưng không làm cô thôi khóc được. Người ở trong phòng đều bị đánh thức, Đại thiếu phu nhân cũng đứng lên, đưa tay lau trán cho Hiếu Dung, nhưng trán lại nóng hừng hực. Cô thấy hai gò má cô bé đỏ bừng lên, nói: “Chẳng lẽ là bị cảm lạnh rồi sao?”

Tần Tang từng ở trường học qua môn cứu hộ của Tây Dương, liền đưa tay tìm mạch đập của đứa trẻ, nói: “Sốt cao như vậy, lỡ may bị thương hàn thì hỏng.”

Đại thiếu phu nhân gấp gáp mà chả biết phải làm như thế nào cho phải, Tần Tang đến bên cửa sổ, nói lớn tiếng: “Các người đi gấp nhị công tử nói, tứ tiểu thư bị bệnh, thỉnh ngài ấy đưa đại phu tới đây.”

Lính hộ vệ bên ngoài không đáp lời, Tần Tang phẫn nộ nói: “Nói cho Dịch Liên Thận biết, tứ tiểu thư đang bị bệnh, muối ấy cũng là muối ruột của anh ta, anh ta đã không lo lắng cho thì thôi, vậy mà còn tro mắt nhìn muối ruột của mình bị ốm chết! Anh ta đã bức lão nhân gia tức chết rồi, bây giờ còn đi bức em út của mình hay sao? Tôi biết anh dám làm ra chuyện như vậy thì cũng dám đem toàn bộ nữ quyến trong phòng này đem giặt sạch, nhưng tôi nói cho anh biết phàm là nữ nhân chúng ta còn một kẻ sống sót, thì tuyệt đối không bỏ qua cho anh!”

Tất cả mọi người bị lời nói của cô làm cho hoảng sợ, nhất là Đại thiếu phu nhân, cứ liên tục kéo ống tay áo của cô, Tần Tang cũng chẳng để ý tới. Trầm tư một lúc, xoay người đi múc nước lạnh, nhúng cho khăn mặt lạnh, sau đó đắp lên trên trán của Hiếu Dung. Lục di nương nói: “Tiểu hài tử vốn không chịu được lạnh như vậy...” Tần Tang nói: “Sốt cao thế này phải dùng nước lạnh hạ nhiệt đã, nếu để sốt nặng quá sẽ ảnh hưởng đến thần kinh thì hỏng thật rồi.” Sau đó mang chậu nước ấm lại, để Đại thiếu phu nhân giúp một tay cởi dùm quần áo của Hiếu Dung, cô dùng nước ấm lau dưới nách và chỗ đầu gối cho Hiếu Dung, chỉ thấy hô hấp của Hiếu Dung vẫn khó thở như trước, trên mặt còn đỏ bừng bừng, nhưng nhiệt độ có giảm xuống một chút. Lục di nương thấy cách này hữu hiệu, không khỏi vui mừng. Cứ như vậy cứ vài người thay phiên nhau làm, đem tiểu hài tử lau người, đến lúc trời sáng, Hiếu Dung lại bị sốt nặng trở lại.

Lục di nương muốn khóc to lên, nhưng lúc này chợt nghe thấy tiếng cửa mở vang lên, một tên hộ vệ đeo súng, dẫn một tên đại phu trên lưng mang hòm thuốc đến, đây chính là người hay xem bệnh cho người của Dịch gia – Tôn đại phu. Ông thường hay vào Dịch phủ xem bệnh, nhưng nhìn trong này toàn người là người, không khỏi cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Lục di nương thấy Tôn đại phu như nhìn thấy vị cứu tinh, nước mắt rơi như mưa, khóc đến nỗi không nói lời nào. Đại thiếu phu nhân lập tức đưa Tôn đại phu đến chỗ Hiếu Dung khám bệnh, Tôn đại phu liền ngồi xuống xem mạch tượng, người hộ vệ nọ chỉ đứng ở cạnh cửa, Lục di nương chỉ khóc, đại thiếu phu nhân cũng không dám nói nhiều, vẻ mặt cũng rất sầu khổ nhìn Tôn đại phu.

Tôn đại phu bắt mạch xong, định viết đơn thuốc. Vốn bình thường ông xem bệnh cho Dịch gia đều có chuẩn bị sẵn bút mực để viết, thế nhưng trong này lại không có, Tần Tang liền nói với người lính hộ vệ kia: “Cảm phiền người, đưa Tôn tiên sinh ra ngoài viết toa thuốc.” Người lính hộ vệ kia không nghĩ ngợi gì, xoay người định gõ cửa cho người ở bên ngoài, không nghĩ khi mới quay lại, đã bị Tần Tang cầm ghế dài bằng gỗ lim, dốc hết sức đập mạnh lên trên đầu của hắn. Người lính hộ vệ kia không hề phòng, kêu lên một tiếng rồi nằm mềm trên mặt đất.

Chuyện này đột ngột xảy ra, khiến toàn bộ nữ nhân trong phòng đều ngây người, Tôn đại phu nghẹn giọng nhìn trần trần, chỉ có Tần Tang vô cùng trấn định, cời bỏ ý phục cùng trưởng thượng của lính hộ vệ, lớn tiếng nói: “Tôn đại phu, cảm phiền ngài xem qua giúp ta một chút, tối hôm qua ta nhức đầu cả đêm, ngài có thể bắt mạch qua cho ta chứ.” Sau đó vừa nói, một bên ánh mắt ra hiệu bảo Tôn đại phu vào phòng trong.

Tôn đại phu thấy cô cảm thương thương bên mình, không thể làm khác được đành lùi dần vào bên trong, Tần Tang một bên cầm súng ép buộc ông ta, một bên lại ra hiệu tay nói mọi người “chớ lên tiếng”, Đại thiếu phu nhân lấy tay che miệng, lục di nương hoảng sợ nhìn cô, mấy bà vợ bé khác cũng mở to mắt nhìn, không dám lên tiếng.

Tần Tang vừa đi vào trong phòng, lại nói với Tôn đại phu: “Tôn đại phu, làm phiền ông cời y phục ra.”

Tôn đại phu sợ đến toàn thân run rẩy, tiếng hàm răng kèn kẹt vang lên, hoàn toàn không nói nên lời: “Tam... Tam... Thiếu phu nhân... Việc này... Không thể được...”

Tần Tang lại đặc biệt trấn tĩnh: “Ta chỉ muốn mượn quần áo của ngài mặc tạm thôi, nếu ta có thể ra khỏi viện này, cũng không liên lụy đến tiền sinh.”

Tôn đại phu bây giờ mới biết được là do mình suy nghĩ lệch lạc (nghĩ bậy nghĩ bạ rồi), run rẩy vội vã cởi nút áo ra, đưa áo bên ngoài cho cô. Đại thiếu phu nhân lúc này mới đi vào, nhìn thấy tình huống này, sợ đến choáng váng đầu óc, Tần Tang lại nhỏ giọng nói: “Đại tâu, mau đưa cho muội một sợi dây!” Đại thiếu phu nhân như tỉnh mộng, gấp đến độ tay chân luống cuống: “Ồ đây không có sợi dây nào cả...”

Tần Tang cái khó ló cái khôn: “Tâu mau mau, đem cho muội vài bó chân lại đây!”

Đại thiếu phu nhân thấy lung tung mắt đỏ hết lên, nhưng đều im lặng, ngồi ở một chỗ tháo vài bó chân ra rồi vội đưa tới cho cô, Tần Tang đem Tôn đại phu bỏ lại thành một cái bánh chưng, sau đó đem khăn tay nhét vào miệng ông, nhỏ giọng nói với đại thiếu phu nhân: “Đại tâu, không ngờ... tâu đến vài bó chân cũng đem cho muội.”

Đại thiếu phu nhân cả đời này cũng chưa từng ở trước mặt nam nhân lạ nào lộ ra chân bó của mình, thấy Tôn đại phu trợn mắt, nhìn mình chăm chăm, lung tung đến phát khóc, thế nhưng không dám không nghe lời của Tần Tang, nên... vài bó chân cũng tháo ra đem cho cô. Tần Tang đi ra bên cạnh người lính hộ vệ bị đập ngất kia kéo vào buồng trong, nhưng dù sao sức cô cũng có hạn, kéo thế nào vẫn không nhúc nhích. Lúc này Lục di nương đặt Hiểu Dung lên giường, đi đến giúp Tần Tang một tay, từ đi nương ngồi đi nương cũng đều tỉnh lại, lại gần giúp kéo hân ta vào, dùng sức của cửu ngư nhĩ hổ (**chín trâu hai hổ**), rốt cuộc cũng lôi được tên lính hộ vệ kia vào buồng trong. Tần Tang đem nón trên bộ quần trang tháo xuống, sau đó cũng dùng vài bó chân đem trói chặt tay chân hắn, không ngẩng đầu nói: “Đưa cho tôi cái khăn tay.”

Có người đưa đến một cái khăn tay cho cô, cô vừa nhìn thì ra là lục di nương, không suy nghĩ nhiều, cô liền đem khăn tay kia nhét vô miệng tên lính hộ vệ kia. Cả người cô mồ hôi mồ kê nhễ nhại, lúc này mới lau mồ hôi trên trán, nói: “Chúng ta phải thương lượng một chút, mọi người ai muốn theo tôi ra ngoài?”

Lục di nương thấp giọng nói: “Hiểu Dung ở đây, ta không thể đi được. Hay cứ để Đại thiếu phu nhân đi theo cô đi.”

Đại thiếu phu nhân lại nói: “Tôi bó chân thế này làm sao có thể đi nhanh được đây? Lục di nương tốt nhất đi theo tam muội đi, Hiểu Dung cứ để đây cho tôi chăm sóc.”

Tần Tang nói: “Đây không phải lúc nường nhìn lẫn nhau, còn tiếp tục lè mè nữa thì không biết còn có chuyện gì xảy ra đâu. Từ đi nương vốc người tương đối cao, chân cũng không bị bó, mặc đồ của Tôn đại phu rất thích hợp, tôi và đi tư cùng đi. Nếu như tôi có thể thoát ra được, sẽ nhất định tìm cách cứu mọi người ra.”

Từ đi nương sợ hãi đáp ứng một tiếng, hai người lập tức thay y phục, Tần Tang gầy nhom, mặc bộ quần trang vào rộng vô cùng, lục di nương giúp cô kéo chặt thắt lưng lại, Đại thiếu phu nhân run run nói: “Tam muội, đi tư hai người nhớ cẩn thận.”

Tần Tang đội nón lính lên đầu, khéo léo đem toàn bộ che giấu cho thật kỹ, từ đi nương sắc mặt tái nhợt, đành miễn cưỡng trấn định, nói: “Đi thôi.”

Tần Tang trên lưng đeo trường thương cúi đầu gõ cửa, lính hộ vệ bên ngoài liền mở cửa ra, cô trước tiên bước ra, đi tư mặc áo dài của thầy bói, lại đem mũ đen dạ của Tôn đại phu kéo xuống thật thấp, lính hộ vệ quả nhiên không hề để ý tới, cúi đầu xuống tiếp tục khóa cửa. Tần Tang nhìn lên, thấy trong viện có bốn đèn năm trạm gác, tất cả đều đứng ở dưới cửa sổ, giương súng đứng im, cũng may không có ai chú ý đến họ. Đi qua đình viện, Tần Tang trong lòng không khỏi bồn chồn, sợ hãi không thôi, thường ngày viện từ này đi có vài chục bước chân là tới rồi, nhưng hôm nay vài chục bước chân cứ như mấy trăm bước chân vậy, khiến cô lo lắng không thôi, hận không thể cất bước chạy một mạch cho xong, nhưng cũng chỉ có thể đi từ từ, thời tiết kiểu như vậy, cũng chưa đi đến trước nguyệt môn động, mà toàn thân đã ra toàn mồ hôi rồi. Cô nghe thấy tiếng chân phía sau của từ đi nương, tuy không mất trật tự, nhưng lại xen kẽ âm thanh “kèn kẹt” rất khẽ, cô suy nghĩ một hồi lâu mới nghĩ ra thì ra là tiếng của hai hàm răng va vào nhau, cô lại không thể quay đầu nói cho từ đi nương biết, chỉ đành đi tiếp về phía trước. Mất mớ to rốt cuộc cũng đi tới được trước nguyệt động môn, lúc này mới nhớ cửa chính nhất định không ra ngoài được, cô trong đầu nhanh chóng xoay chuyển bước nhanh, quyết định đi ra phía sau phòng bếp. Cô nghĩ rằng, tuy cả nhà đều bị nhốt lại, nhưng nhiều người như vậy cũng đều phải ăn, nên thế nào nhà bếp cũng phải phải người ra ngoài mua thức ăn, không biết chừng mình có thể nhân cơ hội này mà đi ra ngoài. Ai biết rằng khi vừa mới tới trước nguyệt động môn, bỗng thấy một đội cảnh vệ tiến đến, dẫn đầu là Dịch Liên Thận. Tránh cũng không thể tránh nổi, từ đi nương sau lưng cô sợ đến mặt cắt không còn một giọt máu, “Rầm rầm” một tiếng hòm thuốc trên vai cũng rơi trượt trên mặt đất.

Đúng lúc đó, Tần Tang không hề do dự mà giờ trường thương lên, nhưng đội cảnh vệ Dịch Liên Thận mang theo, rầm rầm ai ai cũng đều giờ trường thương về phía hai người họ, Dịch Liên Thận thấy y phục cùng thần sắc của hai người, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại thấy cực kỳ tức cười, cuối cùng cười ha ha lớn lên.

Tần Tang ghim súng ngắm về phía anh, trừng mắt nhìn.

Dịch Liên Thận cười đến không nổi nữa, lúc này mới bắt đầu, thông thả ung dung bước đến trước mặt cô, lại cười nói: “Tam muội muội... Ta luôn không rõ vì sao, trước đây lão tam nhất định phải cười bằng được muội về. Ngày hôm nay cuối cùng ta cũng hiểu rồi, thì ra muội thực sự là... Thú vị! Thú vị! Thú vị vô cùng!”

Tần Tang lạnh lùng nói: “Có tin hay không tôi mới phát bắn chết anh.”

Dịch Liên Thận lại coi như không thấy trường thương trong tay cô, cười nói: “Cách bắn súng của cô là do lão tam dạy sao? Lão tam này, hần mọi thứ đều kém cỏi, duy chỉ có bắn súng coi như cũng tương đối khá, không biết tam muội có học được vài phần sơ qua từ hần không.” Anh ta chỉ tay vào chính mình nói: “Ta đang đứng đây, cô nhớ bắn vào chính giữa, cô chỉ cần nổ súng, toàn bộ những người này đều là cận vệ của ta, tất cả đều là những tay thiện xạ, từ trước đến giờ chưa phát nào trượt, ở đây hơn hai mươi khẩu súng đều chĩa vào cô, ta đảm bảo chỉ cần cô dám bóp cò khuôn mặt xinh đẹp của cô lập tức thành tổ ong vỡ vụn ngay. Khi đó chỉ sợ lão tam nhìn thấy cũng chả nhận ra cô nổi.”

Tần Tang cắn chặt môi dưới, không nói gì, từ đi nương sau lưng cô sụt sịt khóc. Dịch Liên Thận thấy Tần Tang sắc mặt trắng bệch, nhưng cũng không cầu xin tha thứ, ngay cả cây súng ghim ở trên tay cũng không hề run rẩy, càng cảm thấy thú vị vô cùng, cười tùm tùm nói: “Tam muội muội, muội cùng đi tư làm thế nào mà cái trang thoát ra khỏi chỗ đó đây? Đề ta đoán, có lẽ muội đánh bất tỉnh Tôn đại phu và tên lính hộ vệ kia... Chắc chắn... Chiều đó quả thực là hết sức chiêu phu lưu lượng (**quá đẹp, quá xuất sắc**), thật phiêu lưu liêu (**cái này y cũng như cái trên**). Dự định đi vào, đi hoa tiếp mộc, man thiên quá hải *. Tôi bước tiếp theo hai người liền kim thiên thoát xác. Tam muội, muội quả là khiến ta đi được thấy thế nào là nữ nhân trung (**nữ nhân tài giỏi**), nhất đẳng nhất năng kiến (**giỏi giang vô cùng**), nhất đẳng nhất đậm đại (**có gan lớn vô cùng**), cũng thuộc loại có dũng có mưu. Ta từ trước đến nay đều đã đánh giá thấp muội, đánh giá thấp muội cũng giống như mấy nữ nhân chỉ biết ở trong nhà khác.”

**Đi hoa tiếp mộc(Đòi hoa ghép cây) ý chỉ việc làm xấu trá, đổi trắng thay đen.*

Man thiên quá hải(Giấu trời qua biển) ý chỉ lợi dùng người khác không ngờ tới mà lẫn trốn. Man thiên quá hải là kể đầu tiên trong 36 kế của

Tần Tang nói: “Nhị ca nghĩ tôi không dám nổi sừng sao? Nhị ca nghĩ giờ phút này nhị ca có thể nắm chắc thật hay sao? Lan Pha không hề cùng với tôi quay trở về đây, chỉ cần anh ta còn ở bên ngoài, nhị ca đừng nghĩ đến chuyện một tay che trời!”

Cô cũng chỉ đành đối trên lừa dưới, nếu Dịch Liên Thận đã bắt giam được Dịch Liên Khai, vậy thì đúng là không tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra... Không ngờ sắc mặt Dịch Liên Thận lại khẽ đổi một chút, cười nói: “Tam muội thật sự miệng lưỡi rất sắc bén, tuy rằng tam đệ đã chạy thoát, nhưng tam muội còn đang ở đây, ta không sợ không đưa được hân về đây.”

Tần Tang tâm trạng quay mòng mòng, không rõ ý tứ của anh ta là gì, chỉ đoán anh ta đang nói dối thế, trong lòng nghi ngờ không chắc chắn, Dịch Liên Thận lại cười nói: “Tam muội, muội trước tiên là bỏ sừng xuống trước đã, lỡ không may lại tự làm tổn thương mình, sao ta có thể giao muội nguyên vẹn lại cho lão tam đây.”

Tần Tang lạnh lùng nói: “Muốn tôi bỏ sừng xuống cũng được, nhưng nhị ca phải để cho tôi được gặp đại soái đã.”

Dịch Liên Thận nói: “Phụ thân đại nhân đang bệnh, chắc sẽ không muốn gặp muội đâu.”

Tần Tang nói: “Nhị ca đừng nên gạt người, tôi biết phụ thân có khi đã chết rồi.”

Dịch Liên Thận cười nói: “Tam muội không cần dùng mấy lời thế này để dụ ta nói ra, muội biết cũng chẳng để làm gì hết. Xung quanh muội bây giờ không còn đường trở ra nữa, ta khuyên muội ngoan ngoãn quay trở lại phòng, chờ tam đệ quay trở về đây thì hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Sương Mâu (Sương Mâu Vây Thành)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6-1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tần Tang thờ dài, nói: “Nhị ca, nhị ca cũng biết Lan Pha đối xử với muội như thế nào rồi đấy, muội cũng không dám trông mong gì anh ta sẽ nhớ đến tình nghĩa phu thê. Chuyện ngày hôm nay đều là do muội sai, là muội tự ý hành động không biết suy nghĩ, đây là chủ ý của một mình muội, cũng là muội buộc đi Tur đi theo muội, đi Tur không thể không làm theo, xin nhị ca đừng nên giận chó đánh mèo với người khác. Từ muội muội thật sự là bị bệnh thật, muội biết nhị ca sẽ không bỏ mặc sống chết của người khác đâu, hơn nữa còn là người một nhà của mình nữa, hi vọng nhị ca cấp cho từ muội một bác sĩ thật tốt để xem qua bệnh. Từ muội dù sao cũng là nữ nhi duy nhất trong nhà, con bé còn rất nhỏ, nhị ca hãy thương tình cho con bé, dù sao con bé cũng là muội muội ruột của nhị ca.”

Dịch Liên Thận thấy cô nhận hết lỗi về mình, không khỏi cười nói: “Muội muội yên tâm, ta thật sự không hề chọc tức lão nhân gia, cũng không đi bức chết tiểu nhân.” *(tiểu nhân ở đây là người yếu thế hơn mình)*

Tần Tang nghe anh ta nói những lời này với mình, trong lòng không khỏi lo lắng, đem qua những lời cô nói bất quá chỉ là để kích tướng mà thôi, lúc này lại thấy anh ta cười mỉm nhìn mình, cũng không giống như đang tức giận, vì vậy thân nhiên cười: “Nhị ca vốn là đại nhân đại lượng, sẽ không đi chấp nhặt loại nữ nhân chỉ biết quanh quẩn trong nhà như muội chứ.”

Dịch Liên Thận nói: “Loại nữ nhân chỉ biết quanh quẩn trong nhà mà lại lợi hại được như muội đây, ta e rằng cả đời này cũng chưa từng nhìn thấy người thứ hai.”

Tần Tang nói: “Muội có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là loại ngoài mạnh trong yếu mà thôi, còn làm cho nhị ca tức giận nữa. Huống chi thuộc hạ của nhị ca dùng hơn hai mươi khẩu súng chĩa thẳng về phía muội, muội nếu như dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ gì, lập tức sẽ bị bắn thành tổ óc vò vè ngay, nói thật ra, muội trong lòng đang rất sợ.”

Dịch Liên Thận bật cười, nói: “Tam muội muội, lão tam làm sao lại đi lấy một tên hề như muội vậy chứ, lúc già bộ đáng thương trông tới thật là đáng thương, nhưng một khi đã dám to gan, thì ngay cả giết người phóng hỏa cũng không sợ.”

Tần Tang phát cáu, nhưng lại cười nói: “Nhị ca lại quá khen rồi, nếu trong lòng muội không bị dọa cho sợ đến như vậy, thì muội tuyệt đối không dám ra cái hạ sách này đâu. Nói thật nhị ca đây mới là anh hùng thực sự, đứng ở đây sừng để ở trước, quả thật muội nói cả nửa ngày cũng không nói hết về phi phạm của nhị ca.”

Dịch Liên Thận mỉm cười: “Được rồi, trước tiên muội thu sừng lại đã, vũ đạo lộng thương *(múa dao lộng kiếm)* không phải chuyện nữ nhân nên làm. Quay về lại làm cái vị di nương sợ hãi, còn có cả đại tâu và tứ muội nữa.”

Tần Tang nghe được trong lời anh nói có ý uy hiếp, không sai toàn bộ nữ quyền của cả phủ này đều nằm trong tay anh ta, huống chi mình đang bị vây lại, hòng súng đèn ngòm kia toàn bộ đều chĩa về phía mình và Tứ di nương, bây giờ tuyệt đối không có một tí cơ hội nào cả, chỉ có thể bỏ sừng xuống. Người lính canh vệ cầm súng chậm rãi tới gần, đem trường thương trong tay cô tước đi, sau đó Dịch Liên Thận nói: “Hộ tống tam thiếu phu nhân cùng tứ di nương quay trở lại” anh cười cười: “Buổi trưa nay, ta sẽ tổ chức thiết yến giúp tam muội tẩy trần.”

Tần Tang không biết anh ta đang có ý định gì, trong lòng nghi ngờ không thôi, nhưng bản thân mình đã bị giữ lại ở đây, cũng giống như con cá nằm trên thớt vậy, chỉ đành bình lai tương đang, thủy lai thổ yếm *(bình tôi tương đánh, nước tôi đất găn)* vậy. Cô ung dung thông thả nói: “Vậy xin đa tạ nhị ca trước.”

Hai người bị đưa về nhà trên, lục di nương thấy các cô bị hộ vệ giờ súng áp giải về, đặc biệt hơn là Dịch Liên Thận còn đi theo phía sau, nhất thời sợ đến suýt ngất đi. Dịch Liên Thận đi tới phòng trong, tiến vào nhanh như chớp đi thẳng đến bỏ khăn trong miệng Tôn đại phu ra, nói: “Tam muội thật sự là nghịch ngợm, đã khiến cho Tôn tiên sinh bị kính hách rồi, ta nhất định sẽ bắt muội ấy đến nhận lỗi với ngài. Muội muội của ta bệnh thật sự rất nặng, khẩn xin Tôn tiên sinh hãy ở lại đây mấy ngày, chờ đến khi muội ấy khỏi hẳn rồi mới trở về.”

Tôn tiên sinh được tháo dây trói ra, tay chân mới rã rồi, lại được cánh vệ của Dịch Liên Thận đỡ đứng lên, trông ông giống như muốn khóc đến nơi rồi, không biết khi

nghe những lời vừa này có phần chán nổi hay không nữa. Dịch Liên Thận nho nhã lễ độ, sai người mang mực đem tới, mời ông viết đơn thuốc cho Hiểu Dung, rồi sai người đưa Tôn đại phu đến hậu viện an bài chỗ nghỉ ngơi. Tàn Tang lúc bấy giờ mới hiểu được câu đã vào không thể ra ở phủ này, ngay cả là đại phu có đi vào đi chẳng nữa thì cũng không thể đi ra ngoài được.

Chờ tới khi Tôn đại phu vừa đi, Dịch Liên Thận liền sai người đem tên lính bị trói kia đưa ra ngoài, tạt một thùng nước giếng vào người hắn, lính hộ vệ kia chậm rãi tỉnh dậy, thấy mình bị trói thật chặt nằm dưới đất, không kịp để hắn nói nhiều lời “bang bang” đem người lính hộ vệ kia bắn chết.

Cả phòng nữ quyền đều bị dọa cho một trận, đại thiếu phu nhân không dám nhìn, tứ di nương tuy không khóc nhưng cả người đều run rẩy, mấy vị di nương khác thì sợ đến mặt xám như tro, chỉ có Tàn Tang tay nắm chặt lại, nhìn máu tươi chảy ở miếng gạch vuông trên mặt đất, từ từ chảy tới chân cô, cô vẫn không nhúc nhích, tựa như cũng bị dọa cho sợ đến choáng váng rồi.

Dịch Liên Thận sai người đem thi thể kéo ra ngoài, sau đó đem nước tẩy sạch vết máu ở dưới mặt đất, chỉ trong chốc lát, cả căn phòng đều được lau dọn sạch sẽ, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra hết, Dịch Liên Thận không quay đầu lại, chỉ nói với Tàn Tang, rằng: “Tam muội đừng quên bữa thiết đãi trưa nay, đến lúc đó ta sẽ cho người đến mời.”

Trong phòng lặng im như tờ, mọi người đều im như tượng đá. Anh ta đã đi một lúc lâu rồi, nhưng đại thiếu phu nhân vẫn không tài nào nhìn được, chạy đến góc bên cạnh, “ợc” ỏi ra một tiếng, tứ di nương toàn thân mềm nhũn, miệng sùi bọt mép ngồi phịch xuống, lục di nương có kéo như thế nào cũng không dậy nổi, cứ tựa như đồng bùn nhão ở dưới đất vậy, họ không còn dũng khí để trốn thoát lần nữa. Hơn nữa, sau chuyện này Dịch Liên Thận chắc chắn sẽ tăng cường phòng vệ bên ngoài, nên họ hoàn toàn không có khả năng bỏ trốn được nữa rồi.

Cô lại nghĩ đến lúc buổi trưa đến chỗ anh ta tẩy trần, nhất định đây là một bữa Hồng Môn Yến* rồi. Có lẽ bữa thiết đãi này là bữa cơm cuối cùng của cô chẳng, ai mà biết được đây? Anh ta ở trước mặt nữ quyền đem tên hộ vệ kia giết chết, cho dù xem như là giết gà dọa khỉ đi chăng nữa cô cũng chẳng sợ, cô dù gì cũng đã thấy nhiều người chết nhiều lần rồi, lần trước là Tổng phó quan, lần này lại là vừa này, cô hiện tại không sợ gì cả, tuy cô chỉ có một mình ở nơi đây, cô nhớ Đặng Dục Lâm trước đây từng nói cô nhu nhược, nhưng cô ấy căn bản không biết rằng mình luôn nhu nhược như vậy bởi vì mình luôn nghĩ cho cha mẹ, cũng là vì nghĩ cho Lịch Vọng Bình, cô luôn vì người khác mà lo nghĩ, nhưng bây giờ cô chỉ có hai bàn tay trắng, lại càng không sợ gì hết, vì cô chỉ có một mình thôi.

*** Hồng Môn Yến được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm**

Kì lạ là cô bây giờ vô cùng kiên định. Nói là tiệc thiết đãi nhưng cũng chỉ bày ra ít sơn trân (đồ ăn trên núi hay sơn hào), có chỗ đặc biệt hơn là ăn cơm trong Thủy tạ* ở Tây Viện, nơi này được xây nên để thưởng ngắm cây quế. Chỗ này tuy vốn là khu vườn bị bỏ hoang của một vị vương công nào đó thời Thanh, sau lại được Dịch gia xây dựng lại, trùng tu thành đình Thái nhà khách, tuy nhiên vẫn giữ nguyên cây cối và khối đá được điêu khắc khéo léo ở đây. Khi đến dịp Trung thu, bên cạnh Thủy Tạ phía trước có hai gốc cây kim quế** được hơn 100 trăm tuổi, hai cây quế to lớn vô cùng, cành lá đang có lấm tấm hoa vàng, hương thơm ngào ngạt vô cùng. Sắc trời đang trở nên âm trầm, vào buổi chiều có trận mưa nhỏ, mưa phùn nhẹ rơi vào trong ao, cá hồng đùa nhau, cùng với hoa sen ào ào theo tiếng mưa, trong không khí còn có mùi ẩm trầm xen lẫn với mùi của hoa quế thoảng thoảng hương thơm, còn cảm thấy chút hơi lạnh của mùa thu, tiếng gió dần dần nổi lên. Khung bên dưới cửa sổ có một chiếc bàn vuông, vừa vặn cho Tàn Tang cùng Dịch Liên Thận hai người cùng ngồi. Bên ngoài cửa sổ dài là Hà trì, nghe tiếng mưa rơi vang vọng lại, rơi xuống lá sen có tiếng rì rào, tạo nên một loại cảm giác rầu rĩ thần thờ. Nhà bếp đang làm món cua chưng, Dịch Liên Thận nói: “Lưu đích khô hà thính vũ thanh (Ngắm sen nghe tiếng mưa), cũng chỉ có nơi này là có thể khả dĩ nhập thi (có khả năng sáng tác thơ) được, ở những nơi khác đều quá là dung tục.”

***Thủy tạ là nhà trên hồ**

**** hoa kim quế**

Tàn Tang nói: “Nhị ca xưa nay vốn là người rất văn nhã, đọc đủ các loại thi thư, ăn mặc cũng rất đỉnh đạc, không có nửa phần tục khí.” Dịch Liên Thận cười tùm tùm nói: “Cho dù muội có rót vào tai ta nhiều lời ngon ngọt như vậy đi nữa, ta cũng sẽ không trúng kế của muội đâu, sẽ không đem muội thả ra dễ dàng như vậy được. Nhưng nói thật, muội nói mấy lời ngon ngọt như vậy, thật ra cũng có tác dụng đấy” Tàn Tang thấy giọng nói anh không nghiêm túc như vậy, không khỏi rét run trong lòng, nói: “Nhị ca là huynh trưởng, sao lại nói lời không nghiêm túc như vậy chứ?” Dịch Liên Thận cười nói: “Ta có nói muội dùng mỹ nhân kế với ta sao, muội lo gì chứ?” Tàn Tang nhàn nhạt nói: “Nhị ca xin nhị ca hãy tôn trọng muội, Tàn Tang này tuy rằng chỉ là một nữ nhân, nhưng nếu bị ép buộc, đừng khí nhảy xuống Thanh Trì vẫn có. Mặc dù cái ao

này không sâu, nhưng cũng đủ khiến muối chết đuối được rồi. Nếu như muối chết, tội lỗi của nhị ca lại tăng thêm một cái. Thí phụ bức muối sát em dâu (**Giết cha bức muối giết em dâu**), truyền đi thật là không được tốt lắm đâu. Lẽ nào nhị ca muốn học Lý Thế Dân*, hay còn muốn học Ung Chính hoàng đế thời Thanh**? Nhị ca đừng quên Ung Chính hoàng đế cho dù có nhượng bộ cho viết bộ “Đại giác nghĩa mê lục”, cũng không bị được miệng lưỡi của thiên hạ.

*Việc lên ngôi của ông rất nổi tiếng qua “Huyền Vũ môn chi biến”, ông đã khiến hai người anh em của mình là Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát bị giết chết tại cửa Huyền Vũ, Trường An

Huyền Vũ môn chi biến là sự kiện tranh giành quyền lực diễn ra vào ngày 2 tháng 7 năm 626 khi Tán vương Lý Thế Dân, một người con trai của Đường Cao Tổ (vị hoàng đế sáng lập nhà Đường), trong cuộc đua giành ngôi vị với anh mình là Thái tử Lý Kiến Thành đã tổ chức một cuộc phục kích trước cửa Huyền Vũ, trên con đường tới cung của Đường Cao Tổ, giết chết Lý Kiến Thành cùng em là Tề vương Lý Nguyên Cát. Sau khi biết chuyện, Đường Cao Tổ đã truyền ngôi cho Lý Thế Dân, tức Đường Thái Tông, còn mình làm Thái thượng hoàng cho đến hết đời.

****Ung Chính** tên húy là Dận Chân ai xem Bộ Bộ Kinh Tâm thì đây là Từ a ca nên biết tại sao Tán Tang lại nói thế rồi nhé. (còn không biết thì nên xem, không lên wiki vì dài lắm) nhưng theo “Đại giác nghĩa mê lục” có tố cáo Ung Chính là kẻ “mưu phụ”, “ép mầu”, “giết huynh”, “sát đệ”, “tham tài”, “hãm sát”, “hoang dân”, “ưa nịnh”, “xu nịnh”. Nhưng bộ “Đại giác nghĩa mê lục” này được ghép từ một bộ khác do Tăng Tĩnh viết về tội trạng của Ung Chính, nên đoạn kia cũng vậy, cả quyển này không hẳn là chỉ viết về tội của ông.

Dịch Liên Thận cười ha ha, nói: “Trách không được lão tam lại bị muối làm cho thất kinh bát đảo như vậy, muối quả thực là rất thú vị đấy.” Tán Tang thờ dài, nói: “Nếu anh ta quả thật bị muối khiến cho thần kinh bát đảo, thì đã sớm cùng muối trở về đây rồi.” Dịch Liên Thận nói: “Đúng vậy, tết Trung thu, hẳn bỏ lại tam muối ở đây thật không nên.” Anh tự mình cầm bình rượu, giúp Tán Tang rót một chén rượu. Loại rượu này là rượu nếp ngọt đặc sản của Phù Viễn, mùi rượu thơm, rót vào chén trắng trong, phảng phất chút mùi ngọt. Tán Tang nói: “Đa tạ nhị ca, muối không uống được rượu.” Dịch Liên Thận cũng không miễn cưỡng cô, chỉ nói: “Điện báo báo lại cho ta rằng hai người tuy cùng lên xe lửa, nhưng hẳn lại giữa đường đi xuống xe. Ta liền cân nhắc một hồi, hẳn tại sao lại xuống xe sớm như vậy, rõ ràng ta còn chưa có phát động sự tình gì, hẳn làm vậy rốt cuộc là có tình hay vô ý đây?” Tán Tang nói: “Muối cũng không ngại nói cho nhị ca biết, anh ta ở trên xe cãi nhau với muối một trận, vì vậy tức giận liền đi xuống xe, lúc này anh ta ở đâu muối cũng không biết nữa.” Dịch Liên Thận cười nói: “Ta cũng đâu có nghi ngờ tam muối. Tam đệ hành tung như thế nào, ta cũng không để tâm đến, hẳn dù sao cũng chỉ có một bàn tay trần, sao có thể tạo ra sóng gió gì được.”

Tán Tang gật đầu, nói: “Nhị ca, bây giờ toàn bộ quyền hành đều do nhị ca nắm giữ, lại có phụ thân đại nhân trong tay, cho dù người ta có thuyết tam đạo tứ (**nói xấu sau lưng**) đi chăng nữa, cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ được.” Dịch Liên Thận thờ dài, nói: “Cũng không chắc, Lý Trọng Năm vừa phát điện báo tới, nói không đồng ý để cho ta tiếp quản chức vụ đốc quân, còn nói muốn lấy mạng của Trương Hi Côn nữa, lão còn uy hiếp nói muốn đi đến Thừa Châu gặp hai cha con Mộ Dung mượn binh giúp lão một tay, khiến ta đang rất phiền não đây.”

Tán Tang trong lòng không khỏi nhảy dấy lên, chẳng biết anh ta đang nói thật hay nói đùa nữa, Dịch Liên Thận nói: “Cao Bội Đức càng đáng ghét hơn, vừa mới gửi điện phát tới, nói rằng nếu đại soái bị bệnh nặng, hẳn thỉnh cầu được mang binh về phía nam. Trên mặt nói là đi thăm bệnh, nhưng thật ra là muốn bức vua thoái vị, có ý muốn tạo phản.” Tán Tang không lên tiếng, Dịch Liên Thận lại nói: “Bạt kiếm tứ cổ tâm mang nhiên (**Rút kiếm ra xung quanh tâm mờ mịt**)... Phóng nhãn vọng khứ (**Đưa mắt quay lại nhìn**), thực sự không ai hiểu cho ta. Phụ thân đã không hiểu ta, những người khác càng không hiểu ta, chỉ có thể ngồi ở đây, thật là ứng với bốn chữ – cô gia quả nhân (**người cô đơn**)).”

Tán Tang chậm rãi nói: “Phụ thân đại nhân vốn rất yêu thương nhị ca mà, sớm muộn gì cũng có một ngày, phụ thân đại nhân sẽ đưa hết quyền hành giao cho nhị ca thôi, nhị ca cần gì phải nóng vội như vậy chứ, ngược lại lại khiến người ta có chuyện để nói về nhị ca.”

Dịch Liên Thận lắc đầu, nói: “Ta nếu không chịu động thủ, chỉ sợ lão tam đã đem bì dái (**thất lưng da**) xương cốt của ta toàn bộ đem thu đi hết rồi.” (**ý chỉ giết không để lại mảnh nào**)

Tán Tang nói: “Anh ta vốn quen sống phóng túng rồi, chuyện quân chính đại sự cứ nói đến là anh ta lại đau đầu, tuyệt nhiên sẽ không đi tranh cái gì đó với nhị ca được. Huống hồ nhiều năm như vậy, nhị ca suy cho cùng vẫn là cánh tay phải của phụ thân, phụ thân hà có gì mà lại vì anh ta mà đi xem thường nhị ca được chứ.”

Dịch Liên Thận cười không nói, chỉ nhìn cô từ trên xuống dưới. Tán Tang bị anh ta nhìn trong lòng bỗng sợ hãi, cổ trắn an bản thân mình, trong tay nắm chặt bát của đồng đồ, giấu cây kéo nhỏ ở trong lòng bàn tay, mở hời dầm dĩa. Lại nghe Dịch Liên Thận nói: “Muối và hẳn đã làm vợ chồng được hai năm rồi, rốt cuộc vẫn không nhìn ra được hẳn là dạng người như thế nào sao?”

Tán Tang nói: “Nhị ca chỉ sợ là nhị ca với anh ta có hiểu nhầm nhỏ rồi, làm sao anh ta có thể xứng được, cùng là anh em máu mủ ruột thịt với nhau, anh ta xưa nay

vốn luôn hành xử lỗ mãng như vậy, nếu có lỗi lầm gì với nhị ca, cũng mong nhị ca tha thứ cho một chút.” Dịch Liên Thận cười ha ha, nói: “Muội muội diễn trò này, cũng làm cho ta được cười một trận no bụng rồi. Nhưng việc muội lấy hân, thật sự làm ta không ngờ được đấy.”

Tần Tang ôn hòa bình tĩnh nói: “Nhị ca chuyện này đâu có gì đáng để nói đến, nhị ca cũng không nên dùng lời như vậy để mỉa mai muội muội.”

Dịch Liên Thận cười nói: “Xem ra muội thật sự là không biết – Vị tam đệ kia của ta, vừa thấy muội liền yêu thích rồi, nhất định bắt phụ thân phái người đến cầu hôn. Nghe nói lệnh tôn đại nhân thấy hân nhân phẩm không được tốt, vì vậy cũng uyển chuyển từ chối. Nhưng không lâu sau, việc làm ăn của lệnh tôn có vấn đề xảy ra, bị người ta lừa lấy một khoản tiền rất lớn. Tài sản tư nhân cũng bị ngân hàng đem đóng băng, các chủ nợ kéo đến ùn ùn suốt mấy đêm liền, hết lần này đến lần khác đều phải đem ruộng đất đi thế chấp cho quân đội. Lệnh mẫu vốn thân thể không được khỏe, vừa tức vừa sốt ruột, bệnh đến không dậy nổi, qua một thời gian, dĩ nhiên là buông bỏ trần thế. Sau đó muội muội nghi học về nhà thương tang mẫu, lại bị phụ thân bắt ép, hơn trăm ngày sau đã được gả cho tam đệ ta rồi.”

Tần Tang nói: “Tôi không tin lời anh đâu.”

(mình đổi cách xưng hô vì Tần Tang bây giờ đang không tin và cũng chẳng có hơi đâu gọi nhị ca này nọ nữa)

“Tên lừa đảo đó rất có tiếng, tên là Phó Vinh Tài. Hân đã làm ra một cái bẫy rất hoàn hảo, dụ lệnh tôn nhảy vào trong đó, mà tên Phó Vinh Tài đó là một tên vô lại có nghề, lúc đó lấy của tam đệ ta năm nghìn đồng đại dương, cho nên làm việc cực kỳ cẩn thận. Đáng tiếc là hân vừa được hưởng năm nghìn đại dương thì cũng mất mạng luôn, lúc vớt được thi thể của hân thì đều phù nề hết cả không nhận ra được ra được là ai với ai nữa.”

“Tôi tuyệt đối sẽ không tin anh đâu”

Dịch Liên Thận cầm cái búa đồng nhỏ, gõ vào vỏ cua, nhàn rỗi xác thực lại: “Vị tam đệ kia, từ nhò bụng dạ hân đã đầy tâm tư rồi, giỏi nhất là tính kế người khác. Lần này để hân chạy thoát. Thành thật ra trong lòng ta cũng có một chút lo sợ bất an. Cũng may là tam muội lại đang ở trong tay ta, có mùi thơm ngon ở đây, ta còn sợ hân không cắn câu chặc.”

Tần Tang nói: “Nhị ca không nên đi ly gián vợ chồng chúng tôi như vậy, tôi tuy gọi anh một tiếng nhị ca, nhưng không có nghĩa là tôi sợ anh. Đến thời điểm này rồi mà anh còn muốn gây chia rẽ giữa tôi và Lan Pha...”

“Hân dù sao cũng coi như đã góp một nửa phần vào việc giết chết mẫu thân cô, tin hay không thì tùy cô.” Dịch Liên Thận cẩn thận lấy thịt cua trắng tuyết ra, chấm vô đĩa chanh gừng, hoàn toàn thờ ơ. “Ta ly gián hai người cũng chả để làm gì, hiện tại lão tam không biết ở chỗ nào, không biết chừng tương lai cô thấy hân, cũng sẽ không một phát bắn chết hân ngay đâu. Ta chỉ cảm thấy cô là một nữ nhân rất thú vị, không nên bị lão tam lừa gạt thêm nữa – nhưng thật ra hân cũng thật sự rất thích cô, thích đến cái độ cái đầu cũng bị hong luôn rồi.”

Tần Tang nói: “Anh sai rồi, nếu anh ta thật sự nhớ đến tình phu thê dù một chút, cũng sẽ không để tôi quay trở về chỗ này một mình. Nếu như anh ta thật sự biết anh muốn làm gì, nếu như anh ta cố ý nửa đường xuống xe, cũng sẽ không để tôi quay trở về đây một mình.”

Dịch Liên Thận cười nói: “Kẻ ngu ngốc, chính vì hân thích cô, cho nên mới để cô về đây một mình. Bởi vì hân biết nếu cô trở về đây một mình, ta sẽ không dám làm khó cô. Còn hân, sẽ đi thuyết phục một đám thính bá lãnh tướng, những người đó nào đâu có thuộc dạng dễ đối phó, huống hồ còn liên quan đến việc anh em trong nhà chúng ta, thế nào cũng có vài kẻ muốn giết hân để đến chỗ ta tranh công, dù sao hân cũng là huynh đệ ruột thịt của ta, ta cũng không tiện giết hân, nếu như có thể thay ta hạ thủ, không phải càng thể hiện lòng trung thành hơn sao. Hân ta một mình đơn độc mạo hiểm như vậy đã đủ nguy hiểm rồi, việc gì còn phải dắt cô theo để bị liên lụy chung... Lỡ như hân có thể làm được, có thể phát binh xuống phía nam vây hãm Phù Viễn, ta cũng không thể đem cô nhốt lại được, đành phải dùng cô cùng hân thương lượng với nhau. Còn nếu hân không làm được, một mình hân chết ở trong loạn quân, cũng không liên lụy tới cô. Hân vì cô mà lo nghĩ như vậy, chẳng lẽ còn không phải là thích cô đến đầu óc mê muội rồi sao?”

Tần Tang lắc đầu, nói: “Anh ta nếu quả thật thích tôi, nhất định sẽ giữ tôi lại ở bên cạnh mình, để tôi cùng anh ta sống chết với nhau, chứ không phải phu thê bán thị đồng lâm điều, đại nạn lâm đầu các tự phí sao (*Vợ chồng vốn như chìm ở chung một rừng, đại họa đến mỗi người tự bay đi. Vợ chồng vốn thân thiết, nhưng đến khi gặp đại họa tức là chết, thì tự mình lo chồng chọi với cái chết.*). Nhị ca đoán sai rồi, anh ta nếu như thấy cái gì đó bất tiện mà không cảm được, sẽ tiện tay vứt bỏ. Anh ta đã để tôi đơn độc trở về đây, bất quá cũng chỉ để tung hỏa mù mà thôi. Ở trong mắt đàn ông các người, cho tới giờ chỉ toàn là thiên hạ, chỉ toàn là đại sự, tôi rất cuộc cũng chỉ là phận nữ nhân, vốn không hề quan trọng gì, sẽ không có người đem tôi để ở trong lòng đâu. Giống như nhị ca, lẽ nào sẽ vì một nữ nhân, mà buông bỏ ba ngàn dặm giang sơn như họa sao?”

Dịch Liên Thận bị cô nói đến ngẩn ngơ cả người, nâng ly rượu lên chậm rãi uống một chén. Tần Tang nhìn mưa phùn rì rào, lấp đầy ao sen, gió gửi vào không khí chút hương hoa tỉnh tế, hoa quế nở thật đúng lúc, màu xanh ngọc bích dịu dàng, nhị hoa vàng phả ra hương thơm, mưa phùn kéo dài đường như nhò dãn, được gió thổi vào xen lẫn hương thơm lúc có lúc không, đình đài lầu các ở xa, đều bị màn mưa che phủ.

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mấy ngày sau, Dịch Liên Thận đối với cô cũng có vài phần kính trọng, mọi ngày đều mời cô dùng bữa, những lúc như thế đều không đề cập đến chuyện của Dịch Liên Khái nữa, ngược lại lại cùng nhau đàm đạo thi từ ca phú. Dịch Kế Bối luôn được xưng là “Nho tướng” (*vị tướng nhà nho*), ngoài việc ngang ngược bạo tàn ra, ông cũng được người trong và ngoài nước công nhận là một thư nhân. Dịch Liên Di, Dịch Liên Thận từ thuở nhỏ đã được danh sư dạy dỗ, tuy không được gọi là học xuyên suốt hoàn toàn kiến thức Trung Quốc và Phương Tây, nhưng nói về học thuật cũ thì lại rất có nền tảng. Dịch Liên Thận thi thoảng cao hứng, còn có thể ngâm vịnh đối câu, có thể sáng tác một bài thơ thất tuyệt hoặc ngũ luật. Tần Tang tuy đã từng học ở trường Tây Dương, nền tảng kiến thức khi còn bé cũng không hề tệ, nên cũng thấy Dịch Liên Thận đối thơ cũng không tồi, rất có khí khái mạnh mẽ. Tuy Tần Tang mỗi ngày đều cùng anh ta nói chuyện phiếm, nhưng trong lòng lại rất sốt ruột, bởi vì trong phủ cảm được đi ra ngoài, vậy nên tình hình bên ngoài một chút cũng không biết được, thậm chí ngay cả tin tức trong phủ, cũng hoàn toàn bị chặn đứt. Nhưng cứ nói chuyện phiếm như vậy cũng có chỗ tốt. Chẳng hạn như cô có thể nhân cơ hội này nói ra một ít yêu cầu nho nhỏ, đem nữ quyền rải ra giam lỏng. Bởi vì gian nhà bây giờ

họ ở tương đối nhỏ hẹp, mọi người đều bị nhét chung vô một chỗ, ăn không ngon mà đến ngủ cũng không ngon. Từ di nương ngày đó bệnh cũ lại tái phát, vừa thấy mấy tên lính liền sợ đến sùi cả bọt mép, đành phải thuốc thang liên tục, mà ở chung lại cực kỳ bất tiện. Mấy yêu cầu đơn giản như vậy Dịch Liên Thận đều đáp ứng cô hết, nhưng cô nhiều lần nói, muốn gặp nhị tẩu, thì Dịch Liên Thận lại không chịu.

Nếu thật sự bây giờ Dịch Kế Bối còn sống, cũng mong là bệnh tình của ông không bị chuyển biến xấu đi, thế nhưng bệnh trúng gió là loại bệnh đặc biệt rất nguy hiểm, không biết tình hình bệnh trạng của ông như thế nào rồi. Tuy cô rất ít khi nghĩ đến Dịch Liên Khải, lúc nghĩ đến cũng chỉ là chột lóc lên thôi, nhưng nhiều năm như vậy rồi cô chỉ thấy anh sống rất phóng túng, cho tới tận bây giờ cũng chưa thấy anh nghiêm chỉnh hẳn hơi bao giờ. Lần này gặp phải đại biến không may này, nếu như Dịch Liên Khải quả thực giống như lời Dịch Liên Thận nói, anh ta thực sự định mang theo lục quân vây thành thì... Nếu như Dịch Liên Thận chỉ là ăn nói lung tung, không biết chừng giờ này Dịch Liên Khải đã trốn đi thật xa rồi.

Cô mỗi lần nghĩ tới Dịch Liên Khải, cô sẽ theo bản năng không muốn nghĩ đến nhiều. Ngày ấy Dịch Liên Thận nói vậy cô chẳng hề tin. Nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn có chỗ hoài nghi, giống như một hạt giống, đang rục rịch nảy mầm, dần dần từ dưới đất chui lên. Trong lòng cô biết lời Dịch Liên Thận chín phần là giả (*thật ra người ta viết là 99% là giả nhưng vì nó hiện đại quá nên...*), nhưng chiêu này của Dịch Liên Thận xuất ra, khiến cho mình hai mắt chỉ biết trơ ra rồi vào cạm bẫy của anh ta, bởi vì cô quả thật không hề thích Dịch Liên Khải tí nào. (rốt cuộc anh đã làm gì để TT ghét anh thế này)

Gia đình có biến cố lớn nên cô mới bị ép gả cho Dịch Liên Khải, không có cách nào khiến cho phụ thân từ bỏ chuyện gả cô cho Dịch Liên Khải được. Cuộc sống hôn nhân đều như ở trong một đám bùn lầy, cô như cá thiếu nước, đau khổ giãy dụa cuối cùng vẫn là phí công. Mà đặc biệt Dịch Liên Khải đối với cô đều là hi nộ vô thường, đôi lúc còn lật mặt rất nhanh. Rất khó để lấy lòng được anh, hoặc có thể cô vốn chẳng hề muốn đi lấy lòng anh làm gì, nhưng cho dù cô muốn, cô cũng biết là việc này là vô tông hạ thủ (*không có cách nào làm được*). Dịch Liên Khải giống như bầu trời vào tháng sáu vậy, đôi lúc thì sấm chớp âm ỉm, đôi khi thì trời lại mây thu sương mù. Quá khó để hiểu được anh, mà cô trong lòng cũng không muốn hiểu anh ta làm gì.

Cô thậm chí còn nghĩ, so với Dịch Liên Khải, Dịch Liên Thận còn dễ ứng phó hơn nhiều, tuy Dịch Liên Thận lòng dạ độc ác thủ ác, nhưng được cái bề ngoài lại tao nhã, chỉ cần dùng có chộc gì đến anh ta là được, anh ta luôn là một bộ dạng lễ độ nho nhã như vậy, nhưng có đôi khi cũng lật mặt rất nhanh, có nét giống các thế gia công tử khác, nếu ngày ấy Tần Tang chưa từng thấy anh ta ra lệnh giết người, thì sẽ bị anh ta lừa bịp cho đến chết mất. Được cái anh ta mỗi ngày đều đối xử với mình có phần rất nhẹ nhàng, chắc chắn là có dụng ý sâu xa gì đó, nhưng cô nghĩ mãi cũng không ra. Mỗi ngày cô cũng được đi ra ngoài một chút, tạm thời đều không bị nhốt ở trong căn nhà nhỏ như trước nữa, coi như vạn hạnh trong bất hạnh vậy.

Cô hiện tại mỗi ngày đều lo lắng cho Đại thiếu phu nhân, cũng vì hiện tại tình hình của Dịch Liên Di như thế nào cũng không biết được. Nhưng cũng may là Dịch Liên Di đều nằm liệt ở trên giường, nên Dịch Liên Thận cũng không để anh vào trong mắt mình, đoán có lẽ chỉ bị giam lỏng lại thôi. Mỗi ngày đều như vậy kéo dài mãi, đảo mắt cái nửa tháng đã trôi qua, Dịch Trạch lớn như vậy cũng tự nhiên rất yên tĩnh, đối với thế giới bên ngoài một tiếng động cũng không truyền tới được. Tần Tang tuy rằng mỗi ngày đều có thể gặp Dịch Liên Thận, nhưng không hỏi thêm được bất cứ tin tức gì cả, càng không biết thời cuộc bên ngoài rốt cuộc đã biến chuyển như thế nào, chỉ đành bó tay mà thôi.

Hôm nay trời mới vừa tờ mờ sáng, Tần Tang lại đột nhiên bị hàng loạt âm thanh trầm muộn đánh thức dậy. Đại thiếu phu nhân nhìn cô trong phút chốc rồi ngồi dậy, không khỏi hỏi: “Cái gì vậy?”

Đại thiếu phu nhân lắng tai nghe, nói: “Hình như là tiếng sấm.”

Tần Tang đột nhiên kéo tay cô, nói: “Tiếng pháo, là tiếng pháo đấy!”

Đại thiếu phu nhân vẫn còn hồ đồ, nói: “Đang yên đang lành, sao lại có tiếng pháo được chứ?”

Tần Tang nói: “Là đang đánh trận, nên mới có tiếng pháo, gần như vậy nhất định là ở bên ngoài thành đang đánh trận. Ngoài thành có tiếng pháo, có khi chúng ta bị bao vây rồi.”

Đại thiếu phu nhân “Chao ôi” một tiếng, nói: “Không biết đang đánh nhau với ai? Tại sao chúng ta lại bị bao vây? Làm thế nào bây giờ đây?”

Tần Tang lắp bắp nói: “Không biết nữa... có lẽ nào Lý Trọng Năm đã đến rồi chẳng. Có lẽ đã đem binh đi xuống phía nam rồi...” Cô thậm chí còn nghĩ, có khi chính là Dịch Liên Khải.

Cho dù là ai, chỉ sợ Dịch Liên Thận bây giờ đang đối mặt với nguy hiểm, Phù Viễn tuy là nơi đóng quân quan trọng, cũng là thủ phủ của tỉnh Phù Châu, nhưng chỉ trong vòng nửa tháng mà đã có tiếng pháo ở bên ngoài thành rồi, nếu đúng là xuôi binh về phía nam, thì quả là thần tốc quá rồi.

Tần Tang liền nghĩ, hay có khi Giang Tả có người tạo phản, có người không phục, muốn làm phản. Dịch Liên Thận tuổi còn rất trẻ, kể ra cũng chỉ ở trong quân đội được một thời gian thôi, Dịch Kế Bối đều đã đào tạo tâm phúc bên cạnh mình cả rồi, về phía các lữ trưởng sư trưởng, thì chưa biết chừng còn đang có tâm tư khác, mỗi người đều tự có tính toán riêng cho mình. Chẳng hạn như Lý Trọng Năm, ngang nhiên phát điện đến toàn quốc muốn mượn binh qua sông, hoặc như Cao Bội Đức, cũng ngang nhiên muốn dẫn binh xuôi xuống phía Nam, mà Phù Viễn lại phòng thủ kiên cố như vậy. Hiện tại nghe tiếng pháo oanh oanh liệt liệt, biết chắc là đã vậy thành rồi.

Trận này tựa hồ phải đánh rất lâu, bởi vì Phù Viễn thành nổi tiếng là dễ thủ khó công, nên cũng phải giao chiến mất nửa ngày, mới nghe tiếng hỏa được ngoài thành dần thưa thớt. Đại thiếu phu nhân gấp đến độ đi vòng quanh phòng, thế nhưng ngay cả cửa cũng không ra ngoài được, cũng chỉ biết sốt ruột mà thôi. Tần Tang thấy bên cạnh tú có một cái máy thu phát, đột nhiên nhanh trí, nghĩ thầm nhiều ngày qua như vậy rồi mà mình lại không hề để ý tới cái này, máy thu phát tất nhiên thế nào cũng sẽ bắt được đài phát thanh của Trung Quốc và bên nước ngoài, nghe được phát thanh cũng có nghĩ là biết được tin tức bên ngoài, mình quả là ngu ngốc quá đi.

May mắn thay là vẫn chưa quá muộn, Tần Tang đem máy thu phát xuống, ở trong chăn mãi mê, đánh liều lạng lẹ điều chỉnh các kênh, rốt cuộc cũng tìm được một kênh phát thanh ngoại quốc, nói toàn tiếng Anh, Tần Tang cố gắng nghe, lại không dám vén chăn lên, chỉ đành dán lỗ tai lên trên loa, rốt cuộc cũng nghe thấy câu được câu không, thì ra mười ngày trước tuần duyệt sử Thừa Châu Mộ Dung Thần muốn “Viên Nam” (*muốn đem quân cho mượn đi xuống phía nam*), đại quân vừa xuất phát đã đi qua Phụng Minh quan, mượn đường chỉ huy Tề Châu đi xuống phía nam, cùng Cao Bội Đức qua sông giăng co. Cao Bội Đức tuy không phục ở dưới chướng Dịch Liên Thận, nhưng vẫn kiên trì không lùi về phía sau, có thù hằn ở trên sông, Hai quân qua vài lần giao chiến, vẫn thắng bại bất phân, đúng lúc này Lý Trọng Năm nhân cơ hội tuyên bố Nghĩa Châu tách ra riêng, ngay lập tức điều binh từ phía Đông tiến vào Phù Châu, mặt khác Vọng Châu, Vân Châu tất cả đều tuyên bố tách riêng ra, hưởng ứng Lý Trọng Năm. Mà Lý Trọng Năm lúc đến Phương Gia Điểm, liền lôi kéo thêm Dịch Liên Khải tham gia cho anh làm thống soái liên quân, còn tự xưng là quân đến cứu viện Dịch Kế Bối, nói Dịch Liên Thận động binh biến có ý đồ giết cha. Truyền thông trong ngoài nước đối với trận đánh lần này đều tranh nhau đưa tin, có người nói đây chỉ là việc gia đình của Dịch gia, có người còn nói Dịch Kế Bối đã chết rồi, thế cục Giang Tả bây giờ không có người nào có khả năng đàn áp được, vì vậy mới có chuyện quần hung nổi dậy như thế này.

Đại thiếu phu nhân nhìn sắc mặt Tần Tang nghiêm trọng như vậy nghe máy phát, thấy đều toàn là nói tiếng nước ngoài. Đại thiếu phu nhân trong lòng sốt ruột, thế nhưng

lại không dám làm phiền cô, cuối cùng đợi đến khi Tần Tang bỏ máy phát xuống, cẩn thận để lại chỗ cũ rồi, Đại thiếu phu nhân mới hỏi: “Thế nào? Rốt cuộc là ai đang đánh tới?”

Tần Tang nói: “Là liên quân đánh tới.”

“Liên quân nào? Liên quân này là thuộc quân của ai?” Đại thiếu nãi nãi trong đầu không có ý tưởng gì hết, hỏi: “Liên quân là địch sao? Đại soái của bọn họ là ai?”

Tần Tang cũng không nói lời nào, nghĩ thầm Dịch Liên Khai mặc dù trên danh nghĩa là thống soái, nhưng đội quân lại thuộc về Lý Trọng Năm, trận này vốn dĩ chỉ là anh em trong nhà cãi cọ lẫn nhau, nhưng cuối cùng chẳng biết được hươu chết thuộc về ai. Dù cho cuối cùng liên quân có thắng đi chăng nữa, nhưng Lý Trọng Năm nào phải nhân vật dễ đối phó, chỉ sợ Dịch Liên Khai đối với hắn chỉ là lớp nguy trang bên ngoài, một khi đã thắng rồi, Dịch Liên Khai dù sao cũng chỉ là con tốt thí, Lý Trọng Năm thế nào cũng qua cầu rút ván. Nếu như thua, Lý Trọng Năm sẽ không giữ lại Dịch Liên Khai để làm gì, nói không chừng còn có thể giết chết anh ta, để dễ dàng đàm phán với Dịch Liên Thận. Nghĩ như vậy, bất luận là thắng hay thua, tình cảnh của Dịch Liên Khai đều nguy hiểm vô cùng, cô không khỏi khẽ thở dài một cái. Đại thiếu phu nhân nhìn cô thở dài như vậy, đoán trong lòng cô đang rất rối rắm, liền đi tới an ủi cô vài câu. Đại thiếu phu nhân đối với thế cục bên ngoài đều dốt đặc cán mai, nên cũng chỉ qua loa khuyên nhủ, cũng không thể giúp cô có chút cảm giác an ủi nào.

Ngày hôm đó bởi vì đã bắt đầu khai chiến, nên Dịch Liên Thận cũng không thấy xuất hiện như trước nữa. Tần Tang mấy ngày liền đều chờ đợi trong lo lắng, vừa mệt lại vừa rầu rĩ, nằm phục ở trên giường ngủ liến thật say. Đến lúc cô không ngủ được nữa, ngủ được bao lâu đã giật mình tỉnh dậy, lúc tỉnh lại chỉ thấy Đại thiếu phu nhân đang quỳ trước cửa sổ, dáng vẻ có vẻ tiêu tụy.

“Đại tẩu.”

Đại thiếu phu nhân vốn bó chân, nên đứng dậy có hơi bất tiện, Tần Tang giúp cô một tay dịu cô đứng dậy, Đại thiếu phu nhân khuôn mặt u sầu nói: “Ai, rốt cuộc thì nhị đệ cũng là người một nhà của ta, ta cầu xin Bồ tát phù hộ cho đệ ấy, cầu cho liên quân gì kia mau lui binh đi, chiến tranh cũng không phải chuyện tốt gì, đặc biệt còn là người khác đến tận cửa đánh chúng ta nữa.” Lại hỏi Tần Tang: “Muội nghĩ cuộc chiến này, nhị đệ có thắng được không?”

Tần Tang khẽ thở dài, nghĩ cũng thật may, may là mình không nói cho cô biết chuyện này có liên quan đến Dịch Liên Khai, nếu như cô biết, nhất định sẽ nghĩ hai anh em đánh nhau có gì hay chứ, vị thiếu phu nhân này vẫn luôn mang tư tưởng cũ, thế nhưng có khi tư tưởng cũ cũng có chỗ tốt của nó, tốt ở chỗ hiểu ít, thì hạnh phúc hơn rất nhiều.

Lúc buổi tối, đêm khuya thanh vắng, Tần Tang nghĩ tới, rốt cuộc trận này, mình mong là ai thắng đây? Nếu như Dịch Liên Thận thắng, có thể cả đời này mình cũng không thể gặp lại Dịch Liên Khai được nữa. Bởi vì cô biết Dịch Liên Thận đang giữ cô như một quân cờ trong tay, một ngày nếu như cô mất đi giá trị lợi dụng, kết cục rất khó có thể nói được. Còn nếu như Dịch Liên Khai thắng thì sao? Có phải mình sẽ quay lại cuộc sống như trước chăng? Cuộc sống ngày trước cô kỷ thực không hề muốn nhớ tới. Trong nháy mắt cô lại nhớ đến Lịch Vọng Bình, nhưng Lịch Vọng Bình cô biết đã chết rồi, ở trong lòng cô, từ khi anh đã nói ra những lời đó, Lịch Vọng Bình đã chết thật rồi, kẻ còn sống chỉ là Phan Kiện Tri mà thôi, đối với cô cũng chỉ là người lạ.

Tần Tang nghĩ lúc này đang có chiến tranh, nhưng cũng chẳng khác ngày thường là mấy, cũng đều bị nhốt ở trong phòng, chỉ nghe bên ngoài thì thoảng có tiếng pháo, từng đợt súng vang lên rồi lại dừng, dừng rồi lại vang. Ngoại trừ Dịch Liên Thận không mời cô qua nói chuyện phiếm ra, những thứ khác tất cả đều không có gì thay đổi. Một ngày dài như sông vào mùa đông, trên mặt sông cũng đã sớm đóng băng lại, mà nước lại ở sâu dưới mặt băng, chậm rãi, không một tiếng động, chảy về phía trước. (tả ngày dài thôi mà -_-). Mà tương lai như thế nào, đâu có ai biết được.

Duy chỉ có một việc, Tần Tang cuối cùng cũng đã gặp được vị nhị thiếu phu nhân kia. Từ khi xảy ra gia biến đến nay, nhị thiếu phu nhân vẫn chưa từng xuất hiện. Tần Tang được hộ vệ mời tới, mới biết tình cảnh của vị nhị tẩu này so với nữ quyền đều không khác nhau là mấy. Có khác là cô vẫn ở trong viện của mình, bên người cũng có nhiều lính hộ vệ hơn, trên danh nghĩa là bảo hộ, kỳ thực ra cũng chẳng khác giám sát là mấy. Tần Tang thấy tình hình như vậy, liền biết không thể nói được gì nhiều với cô rồi. Hơn nữa nhị thiếu phu nhân còn đang mang thai sáu tháng, bụng to ra nên cuộc sống cũng hơi có bất tiện, nhưng vẫn cho người bày một bàn đầy thức ăn, nói là Tần Tang đã trở về lâu, còn chưa đón tiếp chu đáo được cô.

Nhị thiếu phu nhân hỏi: “Đại tẩu có khỏe hay không?”

Tần Tang nói: “Đại tẩu vẫn tạm ổn.” Còn chủ động nói: “Mấy di nương cũng rất khỏe, tứ muội muội tuy là bị bệnh, nhưng mấy ngày nay nghe nói đã khá hơn rồi.”

Nhị thiếu phu nhân nói: “Vây là tốt rồi.”

Nói linh tinh vài câu xong, nhị thiếu phu nhân lặng lẽ ngồi chung với Tần Tang, hai người ngồi ở đó ăn cơm, liên khoai* trên đầu bằng bạc thanh âm lay động rất nhỏ có thể nghe thấy được. Sớm hào hai vị nuốt xuống cũng không trời, ăn được một nửa thời gian, đột nhiên nghe tiếng pháo nổ, bởi vì đánh rất gần, cho nên gian nhà ở đây cũng rung theo, trên tường nhà rơi xuống rất nhiều bụi. Nhị thiếu phu nhân bị tiếng pháo làm cho hoảng sợ, rơi chiếc đĩa trên mặt đất cũng không biết, kinh hãi lấy tay đỡ ở trên bụng mình, Tần Tang thấy cô như vậy, chỉ cảm thấy ngũ vị trần tạp (*nấm vị chua, cay, mặn, ngọt, đắng trộn lại với nhau*).

**liên khoai là trâm cài đầu hay đĩa cài đầu*

Nhị thiếu phu nhân ngẩng đầu lên, chỉ cười cười với Tần Tang, nói: “Thân thể ta rất mệt mỏi, phiền tam muội điu ta lên lầu nghỉ ngơi một chút.”

Trên lầu là phòng ngủ, hộ vệ cũng không tiện đi theo sau, nhưng có mấy nữ hầu vẫn tiến lên theo các cô. Nhị thiếu phu nhân trên đường đi lên cũng không nói gì nhiều, thẳng đến khi vào phòng ngủ, Tần Tang thuận tay đóng cửa lại, nhị thiếu phu nhân mới nhẹ nhàng thở dài, nhẹ nhàng hướng Tần Tang gật đầu.

Tần Tang với nhị thiếu phu nhân cũng không quen biết nhau nhiều, bởi vì Dịch Liên Thận với Dịch Liên Di bất hòa với nhau, bọn họ đều ở tại biệt cư bên ngoài, chị em dâu họ có một năm ăn tết mới gặp được nhau lấy một lần, nhị thiếu phu nhân rõ ràng có chuyện gì đó muốn nói với cô, nhưng mấy nữ hầu kia lại một tắc không rời, canh giữ các cô liên tục, đây đều là phụng mệnh của Dịch Liên Thận mà làm. Tần Tang bỗng nhiên nhanh trí, thấp giọng dùng tiếng anh hỏi: “Nhị tẩu có lời gì muốn nói với muội sao?”

Nhị thiếu phu nhân cùng đại thiếu phu nhân khá là tương phản với nhau, nhị tẩu là một người rất thời thượng, trước đây nhị thiếu phu nhân cùng Dịch Liên Thận là đồng học với nhau, cô vốn là một tiểu thư tân thời vừa đi du học trở về. Cưỡi ngựa, khiêu vũ mọi thứ đều biết rõ, hơn nữa rất hay kể chuyện bằng Tiếng Anh và Tiếng Pháp.

Nghe Tần Tang nói tiếng anh, mắt cô ấy sáng ngời, rồi dùng tiếng anh nói chuyện với Tần Tang: “Thay ta khuyên bảo Peter. Từ khi xảy ra chuyện đến nay, anh ấy vẫn luôn cự tuyệt không gặp ta, ta nghe nói anh ấy đã từng gặp qua muội rồi.”

Peter là tên tiếng Anh của Dịch Liên Thận, Tần Tang thấp giọng nói: “Nhị tẩu, người so với ta vẫn là hiểu rõ tính cách của nhị ca hơn cả, anh ta đã hạ quyết tâm làm như vậy, làm sao lại nghe lời muội khuyên ngăn được.”

Trong mắt nhị thiếu phu nhân từng đột sáng từng điểm từng điểm đều tối tăm lại, sau một lúc lâu mới nói tiếp: “Nếu vậy, muội cứ giúp ta khuyên anh ấy gặp ta một lần được không?”

Tần Tang lại nghĩ chuyện phu thê bọn họ lại gọi một ngoại nhân như mình đi truyền lời, đúng là cổ quái thay. Ngờ ra một lúc, mới lên tiếng: “Muội mấy ngày qua đều chưa từng được gặp nhị ca, nhưng nếu gặp được nhị ca, muội sẽ tận lực truyền lời lại.”

Nhị thiếu phu nhân cầm tay cô, ngón tay của cô hơi lạnh, nói với Tần Tang: “Cảm ơn muội.”

Ăn cơm xong, nhị thiếu phu nhân tự mình đưa Tần Tang đến trước cửa viện.

Tần Tang trở lại nói cho Đại thiếu phu nhân biết, cũng chỉ nói chuyện hôm nay cô gặp qua nhị thiếu phu nhân, mà không nói ra chuyện hôm nay hai người các cô ngồi nói chuyện gì với nhau.

Đại thiếu phu nhân chỉ thờ dãi: “Đúng là nghiệt chúng mà, không biết sao bây giờ lại hội nháo đến như vậy. Nhị đệ làm vậy mà hoàn toàn không biết gì cả, ta chỉ mong nhị đệ sớm mau mau hiểu ra, còn liên quân kia cũng mau mau rút đi.”

Liên quân vẫn chưa diệt trừ được, đánh hơn nửa tháng. Căn bản cả hai bên đều ở thế giằng co trên dưới, chẳng ngờ lúc này liên quân lại có viện trợ từ nước ngoài. Không biết Dịch Liên Khải du thuyết (***vận động hành lang***) thế nào, lại khiến cho đồng doanh (***Nhật Bản***) đồng minh rất dứt khoát dừng mọi hoạt động hòa giải. Còn nói về việc dừng mọi hoạt động hòa giải thì chính là đem đồng doanh hạm đội chuyển đến xác nhập vào Vĩnh Giang, dọc theo đường sông Tây tiến, phá vỡ hoàn toàn kho lương thức Kỳ An trọng yếu lương thực của Phù Viễn, Phù Viễn bị cắt đứt mấy nguồn thủy sản lương thực trọng yếu, rốt cuộc Phù Viễn chỉ có thủ thành được hơn một tháng, đành trong ngoài cùng nhau đàm phán với nhau. Điều kiện để hòa đàm cực kì hà khắc, Tần Tang lén lút nghe máy phát thanh nói toàn tiếng anh, liên quân đưa ra hơn mười điều kiện đàm phán, Tần Tang nghe xong liền biết Dịch Liên Khải sẽ không chấp thuận.

Dịch Liên Thận đã không thể kháng cự thêm được nữa, lần này chiến tranh kết thúc rất nhanh, thương pháo vang lên nửa ngày mới dừng, bỗng nhiên Dịch Liên Thận cho người đi mời Tần Tang tới.

Tần Tang cũng không biết rốt cuộc tình hình ngoài thành như thế nào, vì mỗi ngày tuy đều có tiếng pháo nổ đùng đùng ở bên ngoài, nhưng trong phủ lại yên lặng như trước.

Khí trời bắt đầu trở lạnh, đại thiếu phu nhân rảnh rồi không có việc gì làm, ngồi may một cái áo bông bằng tơ tằm dài, nói là may cho lão gia tử.

Vị tẩu tẩu này là người cực kỳ hiểu thuận, hàng năm đều may vài món đồ mới cho Dịch Kế Bối, thế nhưng hiện tại Dịch Kế Bối sống chết ra sao còn chưa rõ, nhưng áo choàng năm nay thì vẫn phải làm.

Tần Tang tuy không biết may y phục, nhưng cũng bắt chước cô cùng nhau thớ bông tơ, hai người đều đang bẽ bộn, thì lính hộ vệ liền mở cửa tiến vào, nói Tần Tang là Dịch Liên Thận có lời mời.

Không biết anh ta có dụng ý gì, nhưng cũng không thể không đi được. Tần Tang hơn nửa tháng nay đều không gặp qua Dịch Liên Thận, vì anh chắc cũng phải bận rộn việc quân vụ nhiều, đoán anh ta cũng chả có tâm trạng tâm sự với mình. Hiện tại lại sai người đến mời cô tới, cũng không biết là lành dữ ra sao, dễ dàng nhìn ra được, tình hình chiến đấu bây giờ đã quy về một dạng, thế nhưng cô không biết rằng liên quân đã thắng, còn quân đội Phù Viễn vẫn còn giữ được.

Dịch Liên Thận không mặc quân trang, chỉ mặc một bộ trường bào đứng ở trong trời đông giá rét, mặt mày hơi gầy một chút, nhìn qua cũng có vài phần dáng điệu của thư sinh nho nhã. Lần này tuy vẫn thiết yến ở trong nhà thủy tạ, nhưng hoa quế đã tàn, cỏ huyền* đã khô vàng cả lại, sắc trời đang dần tối lại, đám mây xám dần buông xuống, trong đình viên càng âm đạm đi vài phần. Vì trời lạnh nên khung cửa đều bị đóng lại, dưới mặt kính chỉ thấy lá sen dưới hồ cũng héo rũ lại, mặc dù trời trong, nhưng gió mùa tây thổi một chỗ, cũng có vài phần hiu quạnh. Tần Tang thấy trên bàn có bày rượu thức ăn nghi hoặc cầm đũa, không khỏi chần chừ do dự, Dịch Liên Thận nói: “Lần trước ta thay tam muội tẩy trần, lần này là bữa để tiễn tam muội rời đi.” Tần Tang lặng im không nói gì, Dịch Liên Thận khẩu khí thập phần ung dung nói: “Vị tam đệ kia của ta quả là rất thú vị, lúc hòa đàm hẳn muốn ta đưa lão phu xuất ra ngoài thành, nhưng không có một câu nào nhắc đến cô, nhìn hẳn khó xử như vậy, ta thay hẳn cũng sốt ruột dùm, không biết khi nào hẳn mới nói đến nội dung chính đây.”

****Cỏ huyền hay còn gọi là cỏ vong ưu***

Tần Tang nói: “Nhị ca lại quá lời rồi, muội sớm đã nói Tần Tang chỉ là một nữ nhân mà thôi, tất nhiên anh ta sẽ không để muội ở trong lòng rồi. Đại trượng phu sao lại có thể để ý chuyện nữ nhi thường tình được, ở trước việc đại sự một nữ nhân có đáng gì đâu.”

Dịch Liên Thận cười ha ha, nói: “Tam đệ của ta vốn là một người đàn ông làm nên đại sự sao, vậy cứ nghỉ như thế đi.” Anh ta vẫn như cũ tự mình cầm bình rượu, rót cho Tần Tang một chén, nói: “Lần trước muội một giọt rượu cũng không uống, lần này phải nể mặt ta uống đi chứ.”

Tần Tang nói: “Nhị ca, muội không biết uống rượu, mong nhị ca đừng miễn cưỡng muội.”

Dịch Liên Thận nói: “Rượu này muội không muốn uống cũng phải uống.” Thanh âm của anh tùy hứng, phảng phất có chút hời hợt, “Bởi vì ... trong ly rượu này có độc, xyanua* là loại độc mà đặc vụ Anh Quốc thích sử dụng nhất, có thể khiến cho vừa uống vào trong miệng đã chết ngay tức khắc, không phải chịu thêm bất cứ đau đớn gì.” Tần Tang không hề nghĩ ngợi, cầm ly rượu lên uống một hơi hết sạch, khiến Dịch Liên Thận hơi bất ngờ. Cô căn bản không uống được rượu, uống nhanh quá suýt nữa thì bị sặc, lấy hơi mãi mới nói: “Chà có mùi vị gì cả, không biết khi nào mới chết ngay được đây.”

**mình nghĩ cái này là Kali xyanua, có mùi hạnh nhân có hình thức bề ngoài giống như đường và hòa tan nhiều trong nước. Nó gây ngộ độc bằng cách ngăn chặn quá trình trao đổi chất của các tế bào và không cho các tế bào hemoglobin lấy được oxy. Chất kịch độc này phản ứng cực nhanh, nạn nhân có thể chết ngay sau vài giây tiếp xúc. (ai đọc Conan chắc cũng biết chất độc này)*

Dịch Liên Thận vỗ tay liên tục nói: “Tần Tang à! Tần Tang! Cô quả đúng là một diệu nhân, tại sao lại chịu gả cho một tên như Dịch Liên Khai vậy, tiểu tam có tài đức gì mà có thể có một thê tử như cô vậy.”

Tần Tang nhàn nhạt nói: “Nhị ca uống say rồi, nhị ca cùng nhị tẩu làm một đôi cầm sắt mới hợp với nhau, nhị tẩu mới đích thị là hiền thê của nhị ca, nhị ca chớ đừng khi dễ nhị tẩu.”

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7-1

Dịch Liên Thận tuy vẫn mỉm cười rất nhẹ thế nhưng giọng nói lại rất nghiêm túc: “Ta có một câu muốn nói với muội, muội nhất định phải nhớ kỹ. Dịch Liên Khai đúng là rất thích muội, thế nhưng muội nói đúng, nếu có lúc thật sự nguy hiểm đến tính mạng hẳn sẽ không đem muội để trong lòng được. Nên muội ngày sau nếu ở bên cạnh hắn, nhất định phải vô cùng cẩn thận. Hắn ta vốn là kẻ bạc tình, bạc nghĩa, thâm sâu khó lường. Muội phải cẩn thận, nhất định phải cẩn thận đấy.”

Tần Tang nói: “Đa tạ nhị ca đã chỉ dạy, hai tháng nay muội đều được nhị ca chăm sóc tận tình, Tần Tang không thể không báo đáp được.”

Dịch Liên Thận lại cười rộ lên: “Ta chiếu cố cho muội cũng chẳng xuất phát từ ý tốt gì, về phần báo đáp sao... Ta cũng không cần đến.” Anh lấy đĩa gấp thức ăn, ngân nga ngân nga:

“Đối tử đương ca, nhân sinh kỷ hà

Thí như chiêu lộ, khứ nhật khổ đa...

Nguyệt minh tinh hỉ, ô thước nam phi.

Nhiều thụ tam tấp, hà chi khả y?

Sơn bất yếm cao, thủy bất yếm thâm.

Chu công thổ bộ, thiên hạ quy tâm...”

(nghĩa: Uống rượu đối ca, nhân sinh có bao nhiêu

Giống như sương mai, ngày đi lại sầu khổ

Trăng sáng sao thưa, ô thước bay về nam

Cây uốn lượn ba vòng, có sao phải tựa vào?

Núi không ngại cao, sông không ngại sâu.

Chu Công nhả bộ, thiên hạ đều quy thuận)

Đến lúc ngậm đến chỗ: “Ồ thước phi nam, nhiễu thụ tam tấp, hà chi khả y” mấy câu ngậm vịnh này, nghe qua có vẻ giống như lời người đang than thở. Câu ngậm cuối cùng đổi lên “Thiên hạ quy tâm” anh cũng từ từ hiện lên ý cười tươi: “Thiên hạ quy tâm. . Thiên hạ quy tâm. .” Nói xong ngẩng mặt lên trời thở dài, “Kỳ thực lấy thiên hạ phiên toái này để làm gì? Bên ngoài trời thu mát mẻ, bất quá chỉ là một giấc mộng dài mà thôi!” Đều đưa lên trên chén “leng keng” rồi đem tất cả chén đưa hất xuống đất, ngoài cửa hộ vệ nghe thấy có tiếng động, liền cầm trường thương lao vào. Thấy chỉ là chén bát rơi xuống đất, lại thấy Dịch Liên Thận cùng Tần Tang yên lành ngồi ở kia, cũng không thấy có chuyện gì xảy ra cả, vì vậy lại lặng lẽ lui ra ngoài. Dịch Liên Thận nói: “Tam muội, ta có chuyện muốn giao phó cho muội, muội nhất định phải đáp ứng cho.”

Tần Tang nói: “Nhị ca cứ nói, phàm là chuyện Tần Tang có thể làm, muội sẽ cố gắng hết sức mà làm.”

Dịch Liên Thận nói: “Việc ta đang làm, nhị tẩu muội không hề biết gì hết, cô ấy kì thực là một người rất đáng thương. Trên lưng ta bây giờ mang danh bất nhân bất nghĩa bất trung bất hiếu, không thể để cô ấy bị ta làm liên lụy tới được, hi vọng ngày sau muội có thể chăm sóc tốt cho cô ấy.” Tần Tang thất kinh, lúc đầu chỉ đoán là tình hình chiến đấu không được ổn cho lắm, nhưng nghe Dịch Liên Thận nói ra những lời này, mới biết có lẽ không chỉ là không ổn, mà còn đã đại bại luôn rồi.

Tần Tang nói: “Nhị ca yên tâm, Tần Tang sẽ cố gắng hết sức.”

Dịch Liên Thận cười cười, nói: “Ta nếu có muội muội ruột tốt như muội, thì thật là tốt bao nhiêu.”

Đêm hôm đó, tiếng pháo còn chưa dứt, chiến đấu kịch liệt một đêm. Đại thiếu phu nhân sợ đến ngủ không được thối mái tại sao tiếng súng vẫn còn vang lên ở ngoài phủ? Bọn họ còn định đánh đến bao giờ? Nhị đệ nếu thua thì phải làm sao bây giờ? Như thế nào mới ổn đây? Tần Tang vẫn cố trấn an cô, hai nữ nhân đều tỉnh cùng nhau đợi đến khi hừng đông lên, trời mới vừa tờ mờ sáng, tiếng súng cũng ngừng hẳn. Tiếng pháo đã dừng từ lâu, khắp nơi đều yên tĩnh đến đáng sợ. Đại thiếu phu nhân cứ quỳ ở trước cửa sổ đọc kinh, lúc này Tần Tang đề kế cô như vậy, các dây thần kinh của con người khi bị co thắt đến cực điểm có chút tin tưởng, có lẽ trong lòng sẽ cảm thấy tốt hơn. Cửa phòng bị mở ra, Tần Tang kéo đại thiếu phu nhân ra phía sau, tiện tay cầm lấy cây kéo, kéo này là kéo lúc trước dùng để may y phục, được đặt ở ngay trên bàn. Không nghĩ tới có vài người vừa đi tới, trong đó lại có Phan Kien Tri đang mặc quân trang, khiến cho cô không kịp nhận ra anh. Ánh mặt trời từ phía sau chiếu vào người anh, khiến cho cả người anh đều mờ mờ ảo ảo, cô liền nhớ tới rất nhiều năm về trước lần đầu tiên khi nhìn thấy anh, khi đó ánh mặt trời cũng vàng rực trong veo như vậy, anh quay đầu lại nhìn về phía cô cười, dưới đuôi lông mày đều tràn đầy ánh dương ấm áp. Cô thiếu chút nữa là đã kêu lên một tiếng “Vọng Bình” giống như rất nhiều năm về trước vậy, tuy nhiên tất cả từ lâu đã cảnh còn mà người đã mất rồi. Số phận cũng thật tức cười, lại còn tàn nhẫn với cô như vậy. Phan Kien Tri khom mình hành lễ, nói: “Thiếu phu nhân, công tử gia bảo tôi đến đón người.”

Dịch Liên Khai không hề trở về lão trạch của Dịch gia, cũng bởi vì ở đây liên quân cùng quân đội của Dịch Liên Thận đã chiến đấu vô cùng ác liệt, trên tường, trên cửa chính, trên bậc thang bằng đá, khắp nơi đều là vết máu. Trên đất thi thể nằm chất la liệt, có người chết cứng ngắc lại, có người còn chết không kịp nhắm mắt, có người từ từ chỉ còn không đầy đủ, rất có thể đã bị pháo bắn trúng, chết vô cùng thảm. Tần Tang được Phan Kien Tri dìu đi qua đồng ngỗng ngang đó, cô chỉ cảm thấy đột ngột mà thôi, vì có quá nhiều người chết đến như vậy. Ông đưa cô đến trụ sở bộ tư lệnh của thành phố, sau đó đem cô an bài nghỉ ngơi ở trong một gian phòng, không lâu sau má Chu cùng một nữ hầu đi tới.

Từ khi ở lại Dịch trạch cô đều bị giam lỏng lại, nên chưa từng nhìn thấy qua má Chu. Má Chu tiến lên ôm cô rồi khóc lớn một trận, nói: “Tiểu thư của tôi, tôi còn nghĩ rằng không còn được gặp người nữa rồi.”

Tần Tang cảm giác như mình đang nằm mơ, tình dậy một cái đã xong hết cả rồi, tất cả lại trở về như ngày trước, hết thảy đều như vậy. Cô chẳng biết tình hình bên Dịch gia lão trạch ra sao rồi, Phan Kien Tri vừa đưa cô đến nơi này liền đi mất, bên ngoài hành lang rất yên tĩnh, đứng ở ngoài cửa đều có hai tên lính canh đang đứng, cô đành để má Chu đi hỏi thăm xem sao.

Vệ binh kia đối với cô cực kì cung kính, nói: “Phu nhân, hiện trên đường bây giờ còn có đạn lạc, để an toàn, toàn thành đã đưa ra lệnh giới nghiêm rồi.”

Tần Tang biết có nóng vội cũng vô dụng, chỉ có thể từ từ nghĩ cách để gặp được Dịch Liên Khai đã. Má Chu vẫn còn đang cần nắn, bởi vì y phục của các cô tất cả còn đang ở Dịch gia lão trạch, má Chu nói: “Đến cả quần áo để tắm giặt cũng không có, không biết đêm nay còn có thể trở về nhà hay không nữa.” Tần Tang nhớ tới lúc ra ngoài cửa nhìn thấy đồng thi thể kia, sợ rằng mình cả đời này cũng không dám quay về nhà cũ nữa.

Sau khi ăn tối xong bầu trời cũng tối đen hẳn lại, trên hành lang truyền đến tiếng âm thanh gầy da đi tới, bên ngoài còn có tiếng người gõ súng lên chào (**đây là cách chào trong quân đội**). Bỗng cửa phòng bị đẩy ra, Dịch Liên Khai liền đi tới, Tần Tang chưa bao giờ thấy anh mặc quân trang cả, nên dĩ nhiên cảm thấy rất không quen, anh ta so với trước đây có vẻ gầy đi lại còn đen hơn nữa, giống như một người hoàn toàn khác vậy. Má Chu cảm thấy lo lắng nghĩ đến chuyện ở trên xe lửa, sợ anh vẫn giữ khuôn mặt như trước với cô.

Dịch Liên Khai tháo nón xuống, đưa cho Phan Kien Tri, cười nhìn mặt cô một chút. Nói: “Em khí sắc cũng không hề tệ đâu.” Đợi đến khi Phan Kien Tri cùng má Chu đều lui ra, Tần Tang mới từ tốn nói: “Tư lệnh tốt lành!” (**Dịch Liên Khai là tổng tư lệnh cũng có thể gọi là thống soái**) Dịch Liên Khai đem giày da cởi ra, thay bằng một đôi dép, một bên cười nói: “Nào nào, em đừng có lạnh lùng với tôi như vậy nữa. Tôi biết em vẫn còn ghi hận tôi, tôi đến tạ tội với em đây còn không được sao.”

“Anh đem nhị ca đi đâu rồi?”

“Tôi có thể đem được anh ta đi đâu được sao?” Dịch Liên Khai đem bà vai cô kéo qua, bắt cánh tay của mình vòng qua người ôm lấy cô, “Sao em lại không hỏi xem tôi như thế nào rồi? Mấy ngày qua không gặp được nhau, em không nhớ tôi chút nào sao?”

Tần Tang lại đẩy anh ra: “Tôi đi nhớ anh làm gì, một cuộc gặp vẫn chưa đủ sao?”

Dịch Liên Khai cũng không hề tức giận, ngược lại chỉ cười hi hi: “Đó cũng đâu phải là tôi cố ý làm như vậy, cũng là do bất đắc dĩ thôi. Tôi ở đây cho họ tôi với em rồi, nếu không được, em cứ đánh tôi đi, có được không?” Anh thường ngày đi, có được không?” Anh thường ngày đi là kiểu người kiêu ngạo, phóng túng độc đoán, với cô cũng rất ít khi nhẫn nại, bình thường hai người họ đều là chằm chọc đối đầu lẫn nhau, không phải âm ỉ thì cũng là nháo loạn lên một trận. Nhưng hôm nay anh lại đi nhỏ giọng mềm mại như vậy với mình, đúng là hiếm có mà, Tần Tang nghĩ anh ta như biến thành một người khác vậy, không hề giống với ngày trước, nhìn thế nào cũng không giống, không biết nói thế nào cho đúng đây.

Tần Tang không có tâm trạng cùng anh ta dây dưa nữa, vì vậy nói: “Phụ thân thế nào rồi? Tôi muốn về xem thử đại tẩu với nhị tẩu nữa. Phụ thân đại nhân bệnh nặng chưa tỉnh, cũng không thể đi chuyển đi được, đã mời đại phu giỏi nào đến xem qua chưa?”

Anh nói rất nhẹ nhàng: “Ngày mai em trở về xem thử, cũng chưa muộn.”

Tần Tang nói: “Không cần biết anh muốn làm cái gì, nhưng trong nhà có cả người già còn có tiểu nhân (*tiểu nhân ở đây là người yếu thế*), anh đều không thèm liếc mắt tới, chỉ đem một mình tôi đưa ra ngoài, nếu để cho người khác biết thì rớt cuộc ra cái dạng gì đây.” Dịch Liên Khải cười lạnh nói: “Trong nhà có người già, có tiểu nhân, bọn họ có khi nào coi ta là người hay không. Cái nhà ta đã chịu đựng quá đủ rồi, chuyện thành ra như bây giờ, đều là bọn họ gieo gió gặt bão mà thôi. Ta muốn xem xem ai dám nói cái gì nào.”

Tần Tang tức giận quay đầu không thèm để ý tới anh, anh lại vừa cười vừa trêu chọc cảm của cô, “Giận thật sao? Em sao tính tình lại như vậy chứ? Tôi tát em một cái không phải chỉ để cho người ta nhìn hay sao? Nếu em thật sự giận, thì tôi cho em đánh lại một cái được không?”

Tần Tang nói: “Ai thích đi đánh anh”

Dịch Liên Khải cười nói: “Em không thích nhưng tôi lại rất thích.”

Mãi cho tới sáng ngày thứ hai, Dịch Liên Khải vẫn không để cho Tần Tang quay trở lại Dịch trạch. Tần Tang không nhịn được, chỉ đành sai má Chu quay về hỏi thăm Đại thiếu phu nhân, ai mà ngờ được má Chu quay lại lại mang về một tin động trời.

Nhị thiếu phu nhân đã chết.

Tần Tang không nói lên lời, một lúc lâu sau mới hỏi, “Vậy nhị ca đang ở đâu?” Nghe nói thì ra Dịch Liên Thận tranh thủ lúc đang chiến loạn trong đêm đã chạy trốn mất, lúc đó thế cục rất hỗn loạn, vệ binh liều mạng che chắn cho Dịch Liên Thận trốn ra ngoài thành. Nhưng Dịch Liên Thận trốn đi lại không mang theo thẻ tử kết tóc xe duyên của mình, sáng sớm hôm sau nhị thiếu phu nhân cũng uống thuốc tự sát.

Tần Tang nghe được tin này, mặc kệ vệ binh ngăn cản, xông thẳng ra hành dinh, quay về Dịch trạch một chuyến. Dịch gia đại trạch đã quét dọn sạch sẽ từ lâu, những thi thể trước đây đều không còn lại gì, vết máu đều được gột rửa sạch sẽ. Nhị thiếu phu nhân đã được chôn cất rồi, nhưng linh đường của cô còn được để ở trong phòng, lúc Tần Tang quay trở về, đại thiếu phu nhân đã khóc lóc lời kéo cô một hồi: “Nhị muội sao lại nghĩ quẩn như vậy chứ.. Nếu không suy nghĩ cho mình thì cũng phải suy nghĩ cho đứa trẻ trong bụng mình chứ, một xác hai mạng đúng là nghiệt chướng mà...” Tần Tang biết dù cho không nghĩ quẩn trong lòng, cũng không thể không chết được.

Tần Tang tỉnh táo lại cân nhắc, ngày ấy Dịch Liên Thận phó thác nhị tẩu cho mình, lại không ngờ kết quả lại thành ra như vậy, là do mình quá bất cẩn rồi, nghĩ rằng vị nhị tẩu này dù gì cũng chỉ là một nữ nhân, còn là chị dâu nữa, Dịch Liên Khải chưa chắc sẽ dùng thủ đoạn độc ác gì, không nghĩ đến anh ta lại dám đi diệt cô tận gốc như vậy. Cô bói vì chuyện này mà tranh cãi kịch liệt với anh ta một hồi. Cuối cùng cũng không thêm đề ý đến anh ta nữa. Đối lại Dịch Kế Bối bị bệnh, cô cũng thường xuyên quay trở về Dịch phủ hơn, đại thiếu phu nhân vẫn phụng dưỡng ở bên cạnh giường bệnh của Dịch Kế Bối như trước. Dịch Kế Bối bệnh tình lúc đầu đã thập phần nguy hiểm rồi, cũng may Dịch Liên Khải đã mời một bác sĩ bên Đức đến đây chữa bệnh, cũng đã đỡ hơn nhiều. Tuy rằng sau khi bị bệnh Dịch Kế Bối đều bị giam lỏng tại tỉnh thất, nhưng lại rất có lợi trong việc dưỡng bệnh. Mấy ngày qua đều bình phục rất nhiều, tuy rằng không thể nói chuyện được, nhưng thần chí lại khôi phục hoàn toàn, thỉnh thoảng cũng mở mắt ra, nhận biết được người nào với người nào. Dịch Liên Khải vì bận rộn quân vụ, nên cũng ít khi quay về, mặc dù vậy có thời gian thì đều tận lực cố gắng tận hiếu, còn mời thêm cả danh y Đông Doanh đến chữa bệnh cho Dịch Kế Bối.

Tần Tang mấy ngày liền không hề nhìn Dịch Liên Khải, cũng không muốn cùng anh nói chuyện, thế nhưng khi thấy anh mời bác sĩ Đông Doanh tới, thật sự rất khó chịu. Cô thừa dịp Dịch Liên Khải quay về thăm bệnh, còn ở trong phòng khách chưa đi, liền đi đến phòng khách nói với Dịch Liên Khải: “Tôi có chuyện muốn nói với anh.” Cô đã mấy ngày nay chưa cùng anh nói chuyện, cũng không thêm nhìn mặt anh lấy một lần. Dịch Liên Khải thấy thế liền phát tay, tất cả mọi người đều đi ra ngoài. Phan kiện Tri là người rời đi cuối cùng, thức thời giúp bọn họ đóng cửa lại, mang hộ vệ thoái lui đi xa, tiện cho hai phu thê họ nói chuyện riêng với nhau.

Dịch Liên Khải cười cười: “Thế nào? Hết giận rồi hả?”

“Phụ thân xưa nay ghét nhất là lũ người Nhật Bản, luôn nói bọn chúng là lũ lòng lang dạ sói, tại sao anh lại có thể mời một bác sĩ người Nhật xem bệnh cho phụ thân được.”

Dịch Liên Khải nói: “Phụ thân cũng không đâu có biết hẳn là người Nhật, hơn nữa bác sĩ người Nhật kia y thuật rất tốt, có thể trị hết bệnh cho lão phu tử, cần gì phải câu nệ hẳn là người Nhật hay là không.”

Tần Tang hỏi: “Vừa nãy tôi còn nghe được cái tên Nhật Bản kia nói tiếng anh rằng các anh cho người Nhật mượn quân cảng của ta có đúng hay không?”

Dịch Liên Khải vốn không hề tức giận, nhưng khi nghe được câu nói này mới chậm rãi thu lại ý cười: “Đây là việc công cô không nên hỏi đến.”

“Quân cảng là của nước chúng ta, tôi cũng là người nước ta, vì sao lại không được hỏi đến?”

Dịch Liên Khải cười nhạt: “Thật đúng là làm phản rồi... Cô cho rằng cô là ai? Đừng tưởng nhiều ngày qua tôi dễ ngọt cô, cô liền tự đưa mình lên cao đến vậy. Từ lúc nào đến phiên cô hỏi đến việc công sự của tôi, nếu đem phía nam Vĩnh Giang phủ nghĩa mấy châu tất cả đều nhường cho người Nhật, cũng không đến lượt cô nhiều chuyện.” Anh ta còn chưa nói xong, Tần Tang đã gờ tay lên đem hết toàn lực tát cho anh ta một cái. Dịch Liên Khải theo bản năng tránh được, một đòn này đánh vào một bên tai của anh, anh trước giờ chưa bao giờ chịu thua thiệt như vậy, gờ tay định đánh lại, Tần Tang cũng không có ý định tránh, ngược lại ngẩng mặt lên: “Anh đánh đi, hay anh lấy súng một phát giết chết tôi cũng được, tôi tại sao lại được gả cho một người như anh chứ...” Cô bất giác rơi nước mắt: “Đây là bán nước anh có biết không?”

Dịch Liên Khải giận dữ không nói câu nào nổi giận dùng đũa phui tay áo bỏ đi.

Tần Tang thương tâm đến độ, nằm ở trên bàn, khóc nức nở một lúc. Cô lúc đầu đối với cuộc hôn nhân này, đều là ả nham chịu đựng, Dịch Liên Khải tuy không học vấn, không nghề nghiệp, nhưng cô cũng vẫn luôn nhẫn nại với anh ta, chỉ là không ngờ giờ đây anh ta lại quay đầu với chuyện quốc gia đại sự như vậy. Đối với người trong nhà lại không hề có tình cảm, thậm chí còn bức tử anh trai và chị dâu mình. Đối với quốc gia lại tự lợi cho mình, ngang nhiên để cho nước ngoại cường thuê quân cảng của mình. Gả cho một người như vậy, thật là sống không bằng chết, cô khóc càng lớn hơn, từ bé đến giờ mình cũng chưa từng thương tâm đến vậy. Dù cho trước đây bị ép gả cho Dịch Liên Khải cô cũng chưa khóc lấy một lần, khi đó nghĩ khổ đến mấy mình cũng có thể chịu được, không nghĩ tới bây giờ tâm đều hóa thành tro rồi, nhịn không được mà khóc rống lên. Nước mắt thấm ướt ống tay áo, quần áo chất liệu bằng Thượng Lôi Tư đâm vào mặt lạnh lẽo vô cùng, cũng thấu xương vô cùng. Cũng không biết cô khóc đến bao giờ, phía sau đã có tiếng người nhẹ giọng gọi: “Phu nhân.”

Cô quay lại nhìn, thì ra là Phan Kiện Trì. Cô nhìn dáng vẻ của anh, trong ánh mắt anh có một chút thương cảm, lại có một loại thần sắc khó nói, hình như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Cô căn bản đang ghét Dịch Liên Khải vô cùng tận, điều đầu tiên nghĩa đến cũng là Phan Kiện Trì cùng anh ta đều cá mè một lứa với nhau, đúng là ngu ru tâm ngu, mả tâm mả mả. Vì vậy đặc biệt chán ghét ngay cả nói chuyện cũng không muốn cùng anh ta nhiều lời, lập tức lau đi nước mắt, lãnh đạm nói: “Có chuyện gì?”

“Công tử gia nói phu nhân trong người đang khó chịu, liền lệnh cho thuộc hạ đưa phu nhân quay về hành dinh nghỉ ngơi.”

“Tôi không về, tôi sẽ ở lại nơi này.”

Phan Kiện Trì nói: “Phu nhân hay người cứ về nghỉ ngơi trước đi, có việc gì cứ để thuộc hạ làm giúp cho.”

Tần Tang nhìn không được cả giận nói: “Anh đi nói cho công tử gia nhà anh biết, tôi sẽ không cùng quân bán nước ở chung cùng một phòng với nhau đâu, tôi quyết định sẽ ly hôn với anh ta, nếu như anh ta không đáp ứng, ta sẽ trực tiếp đưa lên tòa án, thỉnh tòa án xử cho tôi với anh ta ly hôn.”

Phan Kiện Trì hơi bất ngờ, chợt nói: “Phu nhân bớt giận, công tử gia tuy rằng hành sự có chỗ cũng không được ổn, nhưng xin phu nhân đừng để tâm, mong phu nhân hiểu cho ngài ấy. Huống chi chuyện hôn nhân đại sự, phu nhân đừng chỉ vì giận dữ mà tranh cãi lẫn nhau mất hòa khí, để người ngoài có cớ mà chế cười. Hơn nữa công tử gia đưa ra hạ sách này cũng là do bất đắc dĩ...”

“Có một ngàn một lí do để nói vạn bất đắc dĩ, tôi sẽ không để bị lừa đâu. Anh đi nói cho anh ta biết, tôi không thể chịu nổi những gì anh ta đã làm. Anh ta hiện giờ quyền cao chức trọng, nắm quyền trong tay, tôi xuống nước cầu xin anh ta để cho tôi đi, cũng không ở đây vướng bận gì anh ta thêm nữa, anh ta giải nhân bên ngoài rất nhiều, cứ chọn lấy một người kết hôn cùng là được rồi. Hành vi của anh ta như vậy, thứ cho tôi không có cách nào có thể làm thế tử của anh ta thêm nữa.”

Phan Kiện Trì nói: “Phu nhân đây đều là lời nói khi tức giận, công tử gia tuy trên danh nghĩa là thống soái (**hay là tổng tư lệnh**), nhưng trên thực tế liên quân kia đa số đều là người của Lý Trọng Năm, công tử gia chỉ là chỉ huy không chính thức, người chỉ huy vẫn không thay đổi. Nếu như không phải là để mau chóng kết thúc chính sự cũng không ra hạ sách như vậy...”

Tần Tang ngắt lời anh: “Anh không cần thay anh ta viện lý do thoái thác, nói chung tôi đã quyết rồi, nếu như anh ta không muốn, ta liền nhờ pháp luật giúp đỡ vậy.”

Phan Kiện Trì khẽ thở dài một cái, nói: “Phu nhân hà tất vì việc công sự mà giận dữ với công tử gia, hơn nữa quân cảng chẳng qua cũng chỉ là cho thuê mà thôi phu nhân vì sao lại không thể thông cảm cho công tử gia.”

Tần Tang lạnh lùng nói: “Mấy năm trước tôi còn nhớ tôi cùng anh hai ta đi trên phố biển tình, phản đối chính phủ cho Đức thuê đảo. Anh đã từng nói với tôi, lũ cường quốc kia bên trong là dạng như thế nào, người qua đường ai ai cũng biết. Một tác sơn hà một tác máu, trên đó là biết bao nhiêu máu của những người đã hi sinh, cũng là một phần của nước nhà không thể để nó mất đi được. Khi đó anh không hề giống như bây giờ, anh mới đi qua Nhật trở về liền thay đổi thành loại Hán gian. Anh có là người tham lam vinh hoa phú quý đi chăng nữa, tôi cũng không trách anh, anh theo Dịch Liên Khải tôi cũng không trách anh, nhưng anh lại giúp anh ta làm Hán gian tôi không thể nào chịu được. Anh ta không xứng làm trọng phu của tôi, về phần anh, tôi cũng rất hối hận vì từ trước đã quen biết anh, tôi khuyên anh nên cắt đứt sớm đi, đừng nói giáo cho giặc.”

Phan Kiện Trì trầm mặc trong chốc lát, mới thấp giọng nói: “Tiểu Tang tôi có điều muốn nói với em.” Tần Tang nghe anh gọi mình “tiểu Tang”, giống như lúc bọn họ còn quen nhau, anh đều gọi mình cái tên như vậy nhưng lần này nghe lại, lại không có cảm giác thân quen gì, ngược lại lại thêm phần khó chịu, cô ghét đến nhàu mảy lại: “Tôi với anh không có gì để nói hết, anh đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7-2

Phan Kiện Trì thấy cô như vậy, cũng biết tính tình cô rất ngang bướng, cũng không thể vấn hồi được, vì vậy trầm ngâm, xoay người lại đi tới một bên cửa sổ, mở một góc rèm cửa ra xem, hai mắt hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh, thấy trong viện không có ai, chỉ có hai, ba con chim sẽ đậu xuống bãi cỏ phía sau cây sồi xanh, thông thả từng bước mở xuống dưới cỏ, xung quanh thật phần an tĩnh, bên ngoài cửa tròn chỉ có lính hộ vệ, không đeo trường thương bên người. Anh lần này quay về bên cạnh người cô, thấp giọng nói: “Tiểu Tang, tôi có một chuyện muốn nhờ tới em. Chuyện này nếu như không phải không có cách nào, tôi cũng không mở miệng nhờ tới em. Em nếu có thể nguyện ý giúp tôi, tôi sẽ cảm kích vô cùng, nếu như em không muốn thì tôi cũng không miễn cưỡng em.”

Tần Tang thấy anh nói như vậy, cảm thấy vô cùng kì quái, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng: “Chuyện gì?”

“Lý Trọng Năm mấy ngày hôm trước có gặp một đặc sứ Nhật Bản, bọn họ mật đàm cho nhau gần nửa giờ đồng hồ, nội dung cuộc trò chuyện thì không ai biết được là gì. Sau đó Lý Trọng Năm còn gửi đến cho Dịch Liên Khải một phong mật điện, mật điện này không hề qua tay người thứ hai, mà được trực tiếp giao cho thư ký riêng của Dịch Liên Khải. Tôi tìm mọi cách để lấy được phong mật điện đó, nhưng chỉ thấy một dãy chữ số, không thể giải được mật mã vì tờ giải mã lúc nào cũng ở trong túi công văn bên cạnh người của Dịch Liên Khải, là loại bao da của Italy đặc chế ra, có một hộp mật mã vô cùng phức tạp.” Tần Tang vạn vạn không ngờ rằng anh lại nói như vậy, kinh ngạc nhìn anh, cảm thấy anh với người mình biết hoàn toàn không hề giống nhau.

Phan Kiện Trì sợ có người đi đến, giọng nói càng thêm vội vàng: “Tiểu Tang, mật mã của túi văn kiện kia tôi không biết là gì. Em có thể nghĩ cách, mở túi công văn của Dịch Liên Khải ra rồi tra cho tôi biết rốt cuộc mật báo kia nói cái gì được không?”

Tần Tang máy giãy sau vẫn không nói gì, huyết sắc trên mặt đều biến mất, chỉ nhìn anh: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Phù Viên tình thế hiện giờ tương đối phức tạp, quân đội của Lý Trọng Năm ở Kỳ An cũng đang án binh bất động, mà Dịch Liên Khải ở bên trong thành cũng chỉ là một quân cờ, nếu như biết người Nhật Bản và Lý Trọng Năm đang muốn gì, chúng tôi có thể tìm cách ngăn cản được bọn họ.”

“Chúng tôi?” Khóe miệng cô khẽ run, âm thanh cũng bắt đầu run rẩy: “Rốt cuộc thì anh là ai?”

“Tôi là người như thế nào không quan trọng, nhưng Tiểu Tang chuyện này vốn rất nguy hiểm, tôi cũng không muốn để em bị kéo vào, nếu như không phải tình huống cấp bách, tôi cũng sẽ không đi nói cho em biết làm gì, trễ nữa là sẽ không còn kịp ngăn chúng lại nữa đâu. Tôi ở bên cạnh Dịch Liên Khải chẳng qua mới chỉ được một thời gian ngắn, anh ta hoàn toàn không tin nhiệm tôi, rất nhiều việc quan trọng tôi không thể tiếp xúc được, nhưng chuyện lần này lại là việc khẩn cấp...”

“Anh điên thật rồi... Việc này nếu để cho người khác biết được, anh còn có thể sống hay sao?” Cô bỗng dần dần hiểu ra kinh ngạc nhìn anh: “Chẳng lẽ đây là lí do anh ở bên cạnh Dịch Liên Khải sao? Anh chán sống rồi!”

“Tiểu Tang” anh dùng thanh âm rất nhẹ ngắt lời cô, anh còn nở nụ cười cười, “Tôi đã nói với em rồi, trên đời này có nhiều thứ so với tính mạng của tôi còn quan trọng hơn. Nếu như em nguyên ý giúp tôi, tôi rất cảm kích em, còn nếu như em không muốn, vậy em cứ đi nói cho Dịch Liên Khải biết là được rồi.”

Tần Tang nhìn anh, nói không nên lời cuối cùng lại có một loại cảm giác sợ hãi, kinh ngạc, là bàng hoàng hay hoảng loạn cũng không biết nữa, hoàn toàn không nhận ra nam nhân trước mặt mình là ai. Kể ra thời gian gặp nhau rất ngắn ngủi, cô và anh đã từng xa cách trùng dương, hôm nay lại gần trong gang tấc mà lại như xa cách biển trời, cô vừa cùng Dịch Liên Khải cãi nhau một trận nhất thời tức giận, nhưng bây giờ đã tỉnh táo lại hơn nhiều. Anh rút cuộc là đang muốn làm gì— cô đột nhiên có một tầng sợ hãi ở sâu bên trong mình, bây giờ cô có chút sợ hãi Phan Kiện Tri đang đứng trước mặt mình, hay có thể nói, là Lịch Vọng Bình đang đứng trước mặt mình mới đúng, anh thân nhiên đem hết mọi chuyện kể cho cô nghe, vì sao? Chẳng lẽ vì họ từng có quá khứ với nhau? Anh lao đầu vào nguy hiểm như vậy, vì sao lại đi tin nhiệm cô? Anh không sợ cô thật sự đem chuyện này nói cho Dịch Liên Khải biết sao?

“Anh điên thật rồi, nếu như để Dịch Liên Khải biết anh ta sẽ không bỏ qua cho anh đâu.” Tần Tang nói: “Tôi sẽ không đi nói cho Dịch Liên Khải biết đâu, nhưng tôi cũng không muốn anh đi làm chuyện này, quá là nguy hiểm bất luận để bất cứ ai biết được đều chỉ có con đường chết mà thôi. Anh đã thấy anh ta giết người bao giờ chưa? Anh ta thật sự là một tên sát nhân, anh đã nhìn thấy mấy xác chết bị phơi thây trong phủ hay chưa? Còn có nhĩ tẩu nữa, nhĩ tẩu chỉ là một nữ nhân mà thôi, đối với chuyện nhĩ ca làm cái gì cũng không biết, anh nghĩ anh ta khi biết được chuyện này sẽ làm gì với anh? Một khi anh ta biết được anh chắc chắn không còn đường sống, việc này quá là nguy hiểm, anh không thể làm nổi đâu.”

“Tôi nguy hay không nguy cũng không quan trọng.” Phan Kiện Tri... Không, Lịch Vọng Bình nhìn cô, hoàn toàn ung dung bình tĩnh nhìn cô, giống như ngày trước vậy, anh đều nhẹ giọng hỏi cô, anh hỏi cô: “Tiểu Tang, em có chịu giúp tôi hay không?”

Tần Tang cảm thấy mình như là mới trải qua một cơn ác mộng. Mơ rằng Phan Kiện Tri bình tĩnh nói ra hết với mình, thấy anh khó khăn lắm mới tin tưởng mình. Nhưng trong lòng cô biết vô cùng rõ ràng, rằng đây đều là thật, tất cả đều là thật. Anh nói với cô một dãy chữ số rất dài, không ai hiểu nó biểu thị cho cái gì. Anh không biết, cô lại càng không biết, hiện tại cô chỉ biết rằng, anh muốn cô giúp đỡ anh, giúp anh tìm thấy bản dịch, tìm ra dãy chữ số này có ý nghĩa gì. Cô trí nhớ vốn rất tốt, nhập dãy số anh vừa nói cho cô vào trong đầu ngay lập tức, nhưng cô vẫn cảm thấy hết hoảng, hết thấy đều thấy hết hoảng, không biết bao lâu, cô vẫn còn mê man, giống như ở trong mộng chưa tỉnh lại. Lúc cô đã ngồi lên xe hơi, trên đập bàn(via hè)hộ binh đứng rất đông, Phan Kiện Tri thì ở trong một chiếc ô tô khác, đội vệ binh tiến lên phía trước, hộ tống cô trở về bộ tư lệnh. Lúc xuống xe cô cuối cùng cũng quyết định giúp anh, Phan Kiện Tri tiến lên mở cửa xe cho cô, cô nói với anh: “Anh đi hỏi tư lệnh xem, tối hôm nay anh ta có quay về dùng bữa không.”

Phan Kiện Tri nhìn cô thật kỹ, cô cũng không nhìn lại anh, cô lo mình sẽ thất thố mất. Cô giúp anh việc này không phải bởi vì tình xưa vẫn còn, mà là cô cho rằng việc này đúng, nên cô mới làm. Cô từ trước đến giờ cũng chưa từng làm qua loại chuyện như vậy, khó tránh trong lòng có chút hồi hoàng. Lúc thay quần áo, má Chu bụng chèn trà lên cho cô, thấy hai má cô ửng đỏ, không khỏi hỏi: “Tiểu thư, người làm sao vậy? Trên mặt ửng hồng thế này hay là bị phát sốt rồi?”

Tần Tang bình tĩnh lại, nói: “Không có gì đâu, vừa nãy gió thổi hơi lớn quá thôi.” Cô nhấp một ngụm trà, sau đó đi tới bàn trang điểm nhìn mình trước gương một chút, quả nhiên thấy hai gò má của mình đỏ ửng cao lên, nghĩ tại sao mình lại không có tiền đồ như vậy chứ, có chút chuyện nhỏ thôi mà cũng loạn hết đội hình lên rồi, nếu như để Dịch Liên Khải nhìn ra kể hồ gì, đại sự sẽ không xong mất. Cho nên cô đem chén trà nóng kia, uống từng ngụm từng ngụm, quả nhiên thấy an tĩnh trở lại. Cô nghĩ nếu như anh ta đã quay về nhà rồi (*nhà ở đây là Phủ Viễn*), chắc cũng không phải xử lý công vụ nhiều. Phòng làm việc của anh, cô cũng chưa đi vào bao giờ cả. Tất thấy mọi chuyện đều chỉ có thể tùy theo hoàn cảnh mà xử trí thôi, bao giờ gặp được anh ta rồi nghĩ cách sau cũng được. Thế nhưng nếu như anh ta vẫn giận dữ không thêm quay về, vậy thì mình không có cách nào ôn hòa mọi chuyện được rồi, bởi vì buổi chiều ở trong phòng khách, mình đối với anh có chút không được khách khí cho lắm, cô chưa bao giờ nóng giận đến như vậy, lẽ đâu anh ta lại như trước đây, vừa giận dữ cái mười ngày hay nửa tháng sau cũng không thêm quay lại, vậy thì nguy to rồi. Lúc buổi tối, Dịch Liên Khải quả nhiên không quay trở lại ăn tối, Tần Tang đợi đến tận đêm khuya, cũng không thấy anh quay lại, chỉ đành ăn tạm cái gì đó, rồi đi ngủ trước. Ngủ được một giấc ngắn, lại giật mình tỉnh dậy, đang định kêu “Má Chu”, lại nghe thấy có người đang đi đến phòng ngủ, tiếng bước chân kia quả là quen quá đi.

Cô liền im lặng không lên tiếng, quả nhiên cửa phòng mở ra, đèn điện bên ngoài chiếu thẳng soi sáng cái bóng của người nọ, người nọ để trường thương trên mặt đất, thì ra là Dịch Liên Khải. Anh không để ý đến việc cô ngồi dậy, liền nằm lên trên gối của mình, ánh mắt giống như ánh trăng vào mùa đông vậy, ánh sáng nhạt, màu trắng và mỏng, hình như có chút hàn khí. Dịch Liên Thiện cười lạnh một tiếng, xoay người đang định đi, Tần Tang lại nói: “Anh đã uống bao nhiêu rượu vậy?”

“Ai cần cô lo chứ?” Mặt Tần Tang lạnh lại nói: “Ai muốn quân anh chứ — là anh tự mình đến đây trước mà!” Cô rất ít khi dùng khẩu khí như vậy nói chuyện với anh, Dịch Liên Khải khá bất ngờ, cho là cô lại muốn cùng mình cãi nhau, đứng đó không hề nhúc nhích. Tần Tang rời giường xô dép đi tới, ghé sát vào áo sơ mi của anh người ngồi, cau mày nói: “Mùi hôi bốc lên tận trời rồi, còn nồng nặc mùi rượu nữa chứ. Chỉ sợ giờ này đến nước nóng cũng không có, cho nên anh đi ra so fa bên ngoài ngủ đi” Dịch Liên Khải nghe xong câu cuối cô nói bất giác thấy buồn cười, một bên cười một bên ôm lấy cô: “Làm sao? Em sợ tôi làm em ngại thờ ơ?”

“Có nói thì cứ nói đi, động tay động chân làm gì?” Tần Tang một bên đẩy anh ra một bên thì trốn tránh: “Ria mép rậm rạp, chọc vào khó chịu!”

Bóng đêm càng sâu càng dày hơn, tấm màn bên ngoài cửa sổ bằng lụa thấm thấu vào trong phòng thứ ánh sáng màu xanh, giống như vỏ trứng trắng men, hoặc giống như một người đang khiêu vũ trong ao đầm dưới ánh đèn lồng đỏ vậy, thánh thoát phản chiếu vàng sáng nhàn nhạt. Dịch Liên Khải lúc ngủ, cánh tay càng giữ chặt lại, thiết chặt ở dưới eo của cô. Tần Tang nhẹ nhàng đưa cánh tay anh ra, nhưng không bao lâu sau, anh lại vò ý ôm eo của cô tiếp, Tần Tang hết cách, đành lấy gối trên đầu mình, nhẹ nhàng đưa vào trong Lòng Dịch Liên Khải, thấy anh ôm gối, ngủ rất ngon.

Tần Tang khoác áo choàng ngủ vào, màn mờ trong bóng đêm, không dám thở thành tiếng đẩy cửa đi ra ngoài, quay đầu nhìn về phía Dịch Liên Khải liếc nhìn, thấy anh hô hấp đều đều, ngủ cực kì say. Tần Tang mới lặng lẽ đi ra ngoài, bên ngoài phòng trà quả nhiên có đặt một túi công văn đen, túi công văn này Dịch Liên Khải luôn để bên người không rời. Phía trên có một hộp khóa to, bên trên có một dây số khóa A Rập, có lẽ thứ Phan Kiện Tri muốn lấy nằm ở bên trong. Cô nhìn túi công văn, chỉ thấy có người rết run, cô gắng hết sức giữ bản thân bình tĩnh, tuy rằng thủ mình cần lấy ở ngay trước mặt, nhưng ổ khóa này phải có mật mã mới có thể mở được, không có cách nào khác, cô nhìn ổ khóa suy nghĩ một lát, quyết định mở thử một lần xem sao. Đầu tiên cô thử ngày sinh nhật của Dịch Liên Khải, vẫn không thể mở được, tiếp theo cô thử biến số xe mà Dịch Liên Khải hay ngồi, cũng đều không được. Sau đó số điện thoại, biến số nhà, thậm chí cả sinh nhật mình cô cũng thử qua, nhưng đều không mở được. Trong lòng đang lo Dịch Liên Khải sẽ tỉnh dậy, đang định để túi công văn lại chỗ cũ, bỗng nhiên quyết định thử một dãy số khác. Bàn là cái khóa kêu “Bang” một tiếng nhỏ, rồi mở ra. Trái tim cô như đang muốn nhảy dựng lên vì vui sướng, vội vàng rút hết đồ bên trong ra, có một vài tờ văn kiện nhỏ, phía trên đều toàn là chữ số, bốn số thì lại ứng với một chữ, cô mặc dù chưa từng thấy qua kiểu như vậy, nhưng cũng đoán ra đây chính là tờ giải mật mã. Phan Kiện Tri đã nói cho cô một dãy số, cô cố gắng ghi nhớ, tựa như khắc sâu trong lòng mình, lúc này cầm tờ giải mã, tìm ra từ tương ứng, nhưng cũng chỉ được một câu ngắn ngủi, cô cả tấm lưng toát

mồ hôi lạnh ướt đầm. Lúc sau đem bản giải mã để lại chỗ cũ, ngón tay trên hai bàn tay khẽ run nhẹ, cũng may những chi tiết nhỏ Phan Kiện Trì dặn cô cô đều nhớ rõ: Đem bản giải mã đều để nguyên y sì chỗ cũ, tờ nào trước tờ nào sau đều không được khác đi, rồi đem khóa lại như cũ, số như thế nào thì phải để nguyên dạng như trước... Anh dặn đi dặn lại, cô cũng khéo léo nhất nhất làm theo, không để lại một giấu vết gì. Sau đó đem túi công văn để lại chỗ cũ, thậm chí cô còn đeo một chiếc găng tay trắng nữa để mờ nữa... Nhìn mãi đến khi không còn kẻ hở nào, cô mới quay trở về phòng ngủ. Dịch Liên Khải vẫn chưa tỉnh, cô chậm rãi đem gối đầu ở trong ngực anh rút ra, sau đó nằm xuống. Anh ngủ rất say, hơi thở ấm nóng phả sau gáy của cô, Tần Tang thì lại không ngủ được, mở to hai mắt nhìn trần nhà, yên tĩnh đợi bình minh lên.

Tần Tang ngủ không được tốt lắm, mà Dịch Liên Khải lại dậy từ rất sớm, hiện tại dù sao thì cũng đang trong thời kỳ chiến tranh, không thể so với lúc trước được, Dịch Liên Khải thay bộ quần áo lụa ra, không còn bộ dạng như trước nữa. Tần Tang tỉnh thần cũng không được tốt, xoa mắt định đứng dậy, Dịch Liên Khải cũng biết cô không quen có người ngủ cùng, nên ngủ không được nhiều. Đường như cảm thấy áy náy, tuy vội vàng thay quần áo nhưng vẫn nói: “Em đừng dậy vội, trời vẫn còn sớm, Em ngủ thêm một tí đi một lúc nữa hẵng dậy.”

Tần Tang biết anh có việc nên phải xuất môn cùng với Phan Kiện Trì, suy nghĩ bây giờ vẫn chưa phải là cơ hội để mình cùng Phan Kiện Trì có thể nói chuyện với nhau, sợ sẽ khiến anh làm cho anh sinh nghi. Vì vậy liền nằm xuống, nhìn Dịch Liên Khải mặc quần áo xong, cả người đều mặc quần trang, cảm trương thương lên rất hợp, vì vậy nhìn không được hỏi: “Anh đang định đi đâu đây? Tại sao lại phải đeo theo trường thương?”

“Đi ra ngoài thành nhìn một chút, hôm nay phải bắn chết mấy tên gian tế” Dịch Liên Khải đeo thắt lưng xong lại đi tới thay cô đắp chăn lên đến cổ: “Mặc phong phanh như vậy, cả cánh tay đều đem hở hết ra ngoài, thảo nào cứ nói là khó chịu, cũng không sợ bị lạnh hay sao.”

Tần Tang nghe anh nói hai chữ “gian tế”, trong ngực đều đập loạn xạ, hai lỗ tai đỏ ửng cả lên. Dịch Liên Thiện lại hiểu sai ý, kéo vành tai cô lại, vén tóc mai nhẹ nhàng hôn lên một cái, nói: “Buổi trưa tôi không thể về ăn cơm với em được, để buổi tối tôi sẽ về với em, được không?”

Tần Tang kéo chăn che đầu lại, nói: “Ai muốn anh về, có công sự thì mau đi đi, cứ lè mà lè mè ở đây.”

Dịch Liên Khải nở nụ cười, đi ra cửa.

Anh vừa đi ra ngoài, liền mất cả một ngày. Tần Tang sau giờ Ngọ mới đi xuống giường, đi ăn, sau khi ăn xong bỗng nghe có tiếng má Chu đang nói chuyện với người ta, vì vậy cô gọi má Chu, hỏi: “Là ai tới vậy?”

“Là công tử gia phái Phan phó quan trở về, nói là ở ngoài thành bắt được mấy con thỏ con, bảo anh ta trở về đưa cho tiểu thư chơi.”

Tần Tang nói: “Được rồi, cho anh ta vào đi.”

Phan Kiện Trì mang theo một giỏ trúc, bên trong có bốn, năm con thỏ con lông xù, cũng không lớn hơn nắm đấm là bao, chen chúc như là mấy quả bóng lông cừu, cực kì dễ thương.

Tần Tang thấy vậy không khỏi mỉm cười: “Cái này thật thú vị.”

Phan Kiện Trì cảm thấy một con thỏ con, đặt ở trong tay của Tần Tang, con thỏ con sợ đến run bần bật ngồi xồm ở trong tay Tần Tang, không dám cử động.

Vì má Chu cứ đứng ở một bên, nên Tần Tang chỉ đành hỏi: “Anh về đây, thì ai theo hầu anh ta vậy?”

“Ở đó có thành phòng bộ tư lệnh vệ đội rồi, xin thiếu phu nhân cứ yên tâm, ngoài thành đều có quân đội đóng giữ, nên rất an toàn.”

“Không phải nói là đi làm công sự sao, sao lại đi săn thú rồi.”

“Thật ra là xử quyết vài người xong, trên đường trở về ngài ấy nhìn thấy một ổ thỏ, công tử gia vốn bắn súng rất giỏi, nên bắn một phát đem thỏ lớn bắn chết, từ trong ổ lôi ra được đàn thỏ con, phân phó tôi về đưa cho thiếu phu nhân chơi.”

Tay Tần Tang không khỏi run lên, gương mặt hỏi: “Thỏ lớn đâu rồi?”

“Đã đưa đi phòng bếp...” Phan Kiện Trì có vài điểm ngại nói ra: “Công tử gia nghĩ thiếu phu nhân sẽ thích cái này... nên mới cố ý làm...”

Tần Tang cầm con thỏ con trong tay bỏ lại vào trong giỏ trúc, nhàn nhạt nói: “Anh đem cái này đi đi, tôi không thích.”

Phan Kiện Trì hình như không muốn thế, liền bắt đầu nói: “Đây là hảo ý của công tử gia...”

“Hảo ý của anh ta tôi không nhận nổi, anh đem đi đi.” Tần Tang không muốn nhìn qua ổ thỏ con trắng tuyết kia nữa, “Đem đi đi.”

Phan Kiện Trì lên tiếng: “Dạ.” Mang theo giỏ trúc đi ra ngoài.

Má Chu lại tới khuyên nói: “Tiểu thư sao phải làm như vậy chứ, cô gia đã phái người đem về đây, cũng là muốn cho tiểu thư được vui vẻ mà thôi, tiểu thư không nên bắt khan tăng diện khán phạt diện (*không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt phạt*) như vậy...”

“Ổ thỏ con kia vừa mới cai sữa... chỉ vì ta thích, mà anh ta bắn một phát bắn chết mẹ của lũ thỏ con kia còn lấy chúng nó ra cho ta chơi nữa, loại không có tính người như vậy, ta chịu không nổi.”

Phan Kiện Trì lảng máng nghe cô nói, im lặng đưa tay cho vào trong giỏ trúc, mò ở dưới bụng của con thỏ con Tần Tang vừa thả vào giỏ, quả nhiên mò ra được một viên hình tròn. Anh cho vật kia vào lòng bàn tay, sau đó mang theo giỏ thỏ con đem ra ngoài.

Theo anh trở về còn có một vệ binh đứng ở dưới lầu, nhìn thấy anh không khỏi hỏi: “Tại sao lại xách ra rồi?”

“Không phải nói, Thiếu phu nhân vừa nghe đến chuyện đem thỏ lớn bắn chết liền mất hứng. Ngay cả ổ thỏ con cũng không cần.”

Vệ binh cười nói: “Lời này tuyệt đối không thể nói với công tử gia, nếu không không chỉ nổi giận một trận là xong đâu.”

“Không nói đâu.” Phan Kiên Trì tiện tay đem gió thổi con giao cho một nữ hầu: “Nhớ nuôi nó cho thật tốt, không chừng có lẽ hai ngày nữa thiếu phu nhân cao hứng lại thấy thích thì sao.”

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bởi vì câu nói kia Tần Tang, má Chu trong lòng hơi chậm một nhịp, chỉ sợ Dịch Liên Khai sau khi quay về, không biết chừng lại đấu khẩu với Tần Tang cãi vã một trận. Ai mà ngờ được Dịch Liên Khai tuy rằng đến tối mới quay về, nhưng Tần Tang vẫn chờ anh về ăn cơm chiều cùng, cũng không hề nhắc tới chuyện mấy con thỏ con.

Má Chu nghĩ Dịch Liên Khai từ khi được nhậm chức trong quân đội, cả người đều phảng phất về trầm ổn hơn rất nhiều, không nóng nảy giống như trước kia nữa, mà Tần Tang cũng không hay giận dữ giống như trước nữa, hai người đều vô cùng hòa thuận, hiếm có khi lại được một đoạn cảm sát hòa mình đích nhật từ (**cảm sát cùng nhau hót vang dưới ánh mặt trời, ý hòa hợp**)

Hoàng hôn hôm đó đổ xuống một trận tuyết nhỏ, tân chủ tịch tỉnh Phù Châu mới nhậm chức Giang Cận Nghĩa đặc biệt nịnh bợ, phái người đưa tới mấy khối thịt hươu lớn. Tần Tang gọi người sai đem xiên que sắt lên để đi nướng rồi đưa đến phòng trong, tự mình nướng thịt hươu, phết thêm một ít mật.

Má Chu biết Dịch Liên Khai rất thích ăn thịt hươu, nên khi thấy Tần Tang chuẩn bị đồ nướng, trong lòng không khỏi vui mừng. Cô gia từ trước đến giờ tuy rằng đối với tiểu thư không được tốt, mà tiểu thư nhà mình vốn tính tình lạnh lùng, nên cũng chẳng thêm nề mặt cô gia chút nào. Cuối cùng bây giờ tiểu thư cũng đã hiểu được rằng nam nhân thì phải dụ dỗ một chút mới được. Chỉ cần tiểu thư chịu dùng chút thủ đoạn lôi kéo, thì dù cho cô gia bây giờ có là tổng tư lệnh, cũng sẽ ngoan ngoãn ngay.

Nhiều ngày liên tiếp Dịch Liên Khai đều trở về nhà ăn, nhưng hôm nay không biết xảy ra việc gì, thậm chí tà đảng đã bắt hỏi lại, hữu đảng đã bắt hỏi lại (**chờ trái chờ phải cũng không thấy về**)

Má Chu thấy đêm đã khuya rồi, rượu cũng đi hâm nóng lại nhiều lần, xiên nướng thịt bị đốt đỏ đã nguội dần, nguội dần thì lại đốt đỏ, má Chu đi khuyên nhủ: “*Tiểu thư hay là người ăn trước đi, nhìn như thế này chắc là do việc công sự giữ lại đây, có khi nửa đêm cô gia mới về được.*”

Tần Tang trong lòng lại đang suy nghĩ chuyện khác, nghe má Chu giọng nói khuyên nhủ mình, sợ bà nhìn ra được sơ hở gì.

Dịch Liên Khai thỉnh thoảng nếu có thời gian đều sẽ trở về nhà, nên Tần Tang chỉ làm tùy tiện mấy khối thịt để ăn, cô đang lo lắng đến không còn bụng dạ nào để ăn nữa, vì vậy cô uống lấy nửa ly rượu, quả nhiên thấy trong lòng ấm áp hẳn.

Ăn xong thêm một bát cháo, lúc này đồng hồ đã điểm hơn mười hai chuông rồi, Tần Tang liền nói: “*Nhìn thế này chắc không trở lại đâu, đem những thứ này dọn đi, rồi mở cửa sổ ra cho thoáng khí.*”

Gian nhà vừa nướng thịt xong, nên còn có chút mùi thịt nướng, má Chu mở nửa phần cửa sổ ra, bỗng nhiên “Ồ” lên một tiếng, nói: “*Một trận tuyết lớn đây.*”

Tần Tang đi tới trước cửa sổ, chỉ cảm thấy gió lạnh thổi tới, ngoài cửa sổ có một mảng ánh sáng bạc nhàn nhạt. Đèn đường chiếu xuống dưới một góc trắng mờ mờ không chỉ trên nóc nhà có màu trắng, mà trên cành lá cây cối đều tích một tầng tuyết trắng, trời đất bây giờ giống như đang kéo sợi bông, kéo dài mãi.

Tần Tang uống rượu nóng xong nhiệt độ cơ thể cũng ấm lên, bị trận gió tuyết này thổi qua, không khỏi hít hơi một cái.

Má Chu liền vội đóng cửa sổ lại, nói: “*Gió đêm bây giờ giống như dao nhỏ vậy, tiểu thư cẩn thận lại bị cảm lạnh.*” Vừa nói vừa đi tới một góc đem tấm thảm tới, khoác lên đùi của Tần Tang.

Tần Tang đắp tấm thảm, người uể oải ngồi trên ghế salon nhìn hạ nhân thu dọn dụng cụ nướng thịt, vốn định bảo mình muốn nghỉ một chút, nhưng ngoài trời tuyết đang rơi, hệ thống lò sưởi trong phòng lại đốt rất mạnh, nên bất giác đã ngủ quên lúc nào không hay.

Cô ngủ được một giấc ngắn, đang ngủ một chút thì lại có người đi tới, cô tưởng má Chu. Cô buồn ngủ đến không mở mắt nổi, mông lung nói rằng: “*Các người đi ngủ trước đi, ta ngồi nghỉ ở đây thêm một lúc nữa...*”

Người nọ cũng không lên tiếng, đưa cánh tay tới, cô chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ tênh, cả người bị người nọ bế lên. Mở mắt ra nhìn, thì ra là Dịch Liên Khai, không khỏi nói: “*Sao anh đến mà không có một tiếng động nào vậy?*”

Dịch Liên Khai thấy hai gò má cô ửng đỏ, hơi thở có mùi rượu, liền cười nói: “*Chính em uống say ngủ quên mất, mà lại đi trách tôi vào không có tiếng động nào.*”

“*Ai nói tôi uống say.*” Tần Tang nói: “*Chờ anh về ăn thịt quay, chờ qua chờ lại cũng không thấy đâu, Rượu thì lạnh, nên tôi mới uống có nửa chén thôi, ai bảo anh không chịu về.*”

Dịch Liên Khai vốn đang một bụng khó chịu, không ngờ trở về liền nhìn thấy phu nhân của mình ôm tấm thảm hải đường xuân mỏng ngủ quên mất, bộ dạng khi ngủ kia giống y như bức sĩ nữ đồ (**bức tranh mỹ nhân**) quyen rũ động lòng người vậy, thêm cả mấy câu hờn dỗi kia, lại khiến cho người ta lên tận chín tầng mây, nói: “*Đừng nhắc tới nữa, tự dưng có vấn đề hệ trọng giữ đến, nếu không sẽ trở về cùng em ăn thịt quay lâu rồi.*”

Tần Tang thuận miệng hỏi: “*Đã xảy ra chuyện gì sao, chẳng lẽ lại muốn giao chiến sao?*”

Dịch Liên Khai chau mày nói: “*Chỉ sợ so với chiến tranh còn phiền phức hơn...*”. Anh không nói tí mĩ, chỉ chuyển hướng nói tiếp, “*Có cái gì ăn không, tôi ngay cả*

com tôi cũng chưa được ăn, dạ dày bây giờ đang sôi sùng sục đấy.”

Tần Tang rung chuông gọi má Chu lên, dặn bà phân phó nhà bếp nấu ít mỳ, còn dặn nhà bếp nấu thêm một đĩa thịt hươu nữa. Còn cô cầm bình rượu nhỏ, tự mình hâm nóng lại.

Dịch Liên Thận trong lòng đang không thoải mái, liền ngồi xuống ăn xong đĩa thịt hươu cùng vài chén rượu, rồi lại ăn thêm một chén mỳ nóng hổi, lúc này cả người mới tự nhiên thả lỏng, mặt say tai đỏ bừng, vì vậy nên mới cởi cúc áo quần trang ra, nói: *“Kim vân thiên dục tuyết, nắng ấm nhất bôi vô?” (Đêm nay trời đầy tuyết, có thể uống một chén hay không?)*

Tần Tang rất ít khi thấy anh khoe chữ, nghĩ không khỏi buồn cười, nói: *“Quả nhiên là được lên làm tổng tư lệnh có khác, ngay cả cách nói chuyện cũng không giống trước nữa, nho nhã văn vẻ hơn nhiều.”*

Dịch Liên Thận cười, lại cầm chén rượu lên, uống một ngụm, nói: *“Từ trước đến nay em đều coi thường tôi, tất nhiên sẽ thấy tôi chỗ nào cũng không thuận mắt nổi.”*

Tần Tang sảng giọng: *“Ai dám coi thường anh, nói năng bậy bạ.”*

Dịch Liên Khải kéo tay Tần Tang, từ từ vuốt ve vòng ngọc phi thủy trên tay cô, nói: *“Em đối với tôi ra sao, trong lòng tôi đều biết. Tiểu Tang em trước đây được gả cho tôi cũng không hề cam tâm tình nguyện gì.”*

Tần Tang nghe thấy mấy lời này không biết phải trả lời như thế nào mới phải, chỉ thấy anh nhìn mình không chớp mắt, không khỏi nói: *“Nói mấy lời như vậy làm gì—có tự nguyện hay không tự nguyện đi nữa, dù sao tôi bây giờ cũng đã sớm được gả cho anh rồi. Nhưng nếu anh tốt với tôi một chút, ít hờ ra là lại tính khí cậu ấm thì...”*

Cô một câu còn chưa nói xong, bỗng thấy trên mu bàn tay nóng lên, thì ra Dịch Liên Khải đã hôn lên mu bàn tay của cô, cô thấy rút tay ra cũng không ổn, mà để tay cho anh hôn cũng không ổn, đang do dự, đã thấy anh ngẩng đầu lên nói: *“Tiểu Tang, ngày trước tôi rất phóng túng, mong em đừng để ở trong lòng. Thật ra ngày đó tôi đánh em một cái, trong lòng tôi rất khổ sở, khi em nhìn tôi, tôi đã nghĩ cả cuộc đời này em cũng sẽ không để mắt tới tôi nữa. Khi đó tôi nghĩ rằng, chỉ bằng lúc đó cứ để em xuống xe cùng mình, mặc kệ không muốn biết tương lai của em sẽ ra sao đi nữa... Cũng may là tôi đã không để em đi theo tôi, nếu như có chuyện gì không hay xảy ra, tôi đã nghĩ nếu tôi chết trong loạn quân kia, em cũng sẽ không phải đau lòng. Bởi vì lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, tôi tát em một cái, còn đập cho em một đập như vậy, nếu em nghĩ đến việc tôi chết rồi, cũng sẽ không cảm thấy đau lòng...”*

Tần Tang vụn vụn đều không nghĩ tới anh sẽ một lần đem tất cả nói ra như vậy, rượu nếp ngọt tuy rằng ngấm rất chậm nhưng lại rất dễ say, Dịch Liên Khải bụng rỗng chưa ăn gì đã uống rượu, cuối cùng đã say rồi. Anh lăm lăm nói cái gì đó, nhưng lại ngủ quên luôn trên bàn dài.

Tần Tang nhìn anh ngủ say, trong lòng ngũ vị phức tạp, không nói được đây là tư vị gì nữa.

Qua một lúc lâu, Tần Tang mới nhẹ nhàng đẩy anh một cái, thấy anh ta hoàn toàn bất tỉnh rồi, chỉ đành cầm thám tới khoác lên người anh, nhìn anh ở dưới ánh đèn, đang nằm ngủ say.

Tần Tang chậm rãi ngồi xuống sofa, nghĩ đến lúc trước, lúc mình vừa được gả cho anh, anh đối đãi với mình cũng rất tốt, cũng có vài phần quan tâm chăm sóc, đáng tiếc mình không thích anh, qua một thời gian dài, đối với tính khí cậu ấm của anh, cũng không chịu được nữa, hai người cuối cùng dĩ nhiên luôn chằm chọc chĩa mũi nhọn vào nhau.

Hơn nữa từ lúc nghe Dịch Liên Thận nói ra chuyện về Phó Vinh Tài, cô tuy rằng luôn mồm nói không tin, nhưng ở trong sâu thẳm trong đáy lòng luôn luôn có một chút hoài nghi, nên đối với Dịch Liên Khải càng thêm ác cảm.

Bản thân mình lúc giúp Phan Kiện Trì nhìn lên tờ giải mật mã, chỉ nghĩ mình là vì quốc gia đại sự, chứ mình không có chút tâm tư riêng nào cả. Tuy cô chỉ cảm thấy vừa ghét vừa mắc ói với Dịch Liên Khải, nhưng đêm nay nghe anh nói ra, lại khiến cho cô suy nghĩ rất nhiều điều.

Lúc này thấy anh ngủ ở kia, Tần Tang hơi ngăn người ra, cũng không thể để anh ngủ phục trên bàn cả đêm được, nhưng gọi mãi anh cũng không chịu dậy, cô đành phải đi ngủ trước.

Dường như ngủ được một lúc, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo lên, vào đêm khuya đặc biệt chói tai. Tần Tang đang định đứng lên nghe điện thoại, nhưng Dịch Liên Khải đang ở gian ngoài cũng bị đánh thức dậy, mở hai mắt đỏ bừng ra, đi loạng choạng đến bên cạnh điện thoại, dường như còn chưa tỉnh rượu hoàn toàn.

Anh nhận điện thoại nghe hai câu gì đó, rồi nói: *“Tôi biết rồi.”* Rồi đem điện thoại cúp xuống.

Anh cúp điện thoại xuống, rồi lại trở về phòng ngủ, Tần Tang cũng không hỏi thêm gì nhiều. Sáng sớm ngày hôm sau, Dịch Liên Khải đã rời giường đi làm công sự.

Tần Tang rất bình tĩnh, cho đến khi người gác cổng đưa báo hôm nay tới, cô mới biết hôm qua đúng là có chuyện lớn xảy ra.

Thì ra, phía Nhật Bản vừa cử mật sứ đến ký hiệp định thuê quân cảng, không ngờ vừa xuống xe lửa một cái, đã bị thích khách ám sát.

Vị này không chỉ là một mật sứ, mà còn là thượng úy của hải quân Nhật Bản, hơn nữa lại là cận thần thân tín của Đô đốc hải quân Nhật Bản nữa.

Liên quân cũng phòng bị rất nghiêm ngặt, đối với hành tung của vị mật sứ này cũng thập phần bí mật, không ngờ thích khách lại lẫn trong hàng ngũ quân cảnh vệ, nổ súng ở khoảng cách gần, nổ ba phát súng, chĩa thẳng vào chính giữa người, trong đầu đạn đều có độc. Tuy lúc đó đã đưa được mật sứ đến bệnh viện, nhưng thương thế quá nặng, vô phương cứu chữa.

Một mật sứ Nhật Bản đã chết, mà còn là cận thần thân tín của đô đốc Hải quân, nên truyền thông trong và ngoài nước đều rầm rộ đưa tin là chuyện đương nhiên, cũng chẳng biết từ nơi nào rò ra nguồn tin muốn cho người Nhật thuê quân cảng, lập tức trên đường phố tổ chức biểu tình đòi yêu sách.

Lý Trọng Năm bị công kích nặng nề, một mặt phủ nhận việc mình cho Nhật Bản thuê quân cảng, một mặt thì cực lực trấn áp học sinh biểu tình, một mặt lại còn phải ứng phó với con giận của quân đội Nhật Bản, một mặt còn lại phải đi trấn an các nước hữu bang khác.

Trong lúc này lại rơi vào thế tứ diện sở phong, phúc bối thụ địch (**Bốn mặt đón gió, hai lưng đều có địch**). Ngay cả Mộ Dung Thần ở Vĩnh Giang, cũng hùng hồn phát điện tín đến vài nghìn chữ lặn, mắng lớn Lý Trọng Năm là quân bán nước, tuyên bố sẽ đưa quân xuôi về phía nam, trừ tặc trùng gian (**Tiêu diệt phản tặc trùng trị kẻ gian**).

Liên tiếp mấy ngày liền, trong thành Phủ Châu đều là một là một mảnh xơ xác điêu tàn, bởi vì mấy ngày liền học sinh đều đi biểu tình, nên quân đội phải ra lệnh giới nghiêm.

Dịch Liên Khai trên danh nghĩa vẫn là chỉ huy liên quân, tất nhiên là vô cùng bận rộn. Mấy ngày liền đều đi sớm về trễ, nên Tần Tang thi thoảng mới gặp được anh. Anh đều là nhũn mảy, tựa hồ như không thể chịu nổi được nữa.

“Biểu tình, biểu tình... Biểu tình là có thể cứu quốc được sao?” Dịch Liên Khai phát bực, “Một đám học sinh không biết trời cao đất rộng là gì! Ngang nhiên đi dân truyền đơn, hô khẩu hiệu phải đánh quân phiệt, hoàn chính nội các sao. (**hoàn chính nội các là trả lại quyền lực cho chính quyền**) Ngay thơ quá rồi! Hiện nay nội các yếu đuối bất lực, nếu không nhờ tuần duyệt sử khắp nơi làm chủ, thì không phải đã sớm bị người ta một lần đánh bại hết rồi sao, còn dám nói hoàn chính nội các? Hừ...đám nội các kia, làm gì có người nào có khả năng đâu?”

Tần Tang có một tầng lo lắng. Theo như báo chí nói rằng sở trị an đã bắt hơn mười học sinh rồi, cô uyển chuyển khuyên nhủ: “Học sinh huyết khí bừng bừng, hành sự tất nhiên có chút kích động. Đem đám học sinh kia giam lại, sợ rằng các nhân vật có máu mặt lại thái nan thái hiểm (**khó có thể chấp nhận được**), hù dọa họ một chút rồi đem thả họ ra thôi, cũng đừng nên tính toán với một đám học sinh làm gì.”

“Dù sao chúng ta cũng không hề chống đối với chính quyền, sợ gì thanh nghị (**bị nói**) chứ!” Dịch Liên Khai giọng nói mĩa mai, rốt cuộc nhịn không được lại thờ dài, nói: “Lão nhị từ trước đến nay đều nắm hết quyền hành, khi đó tôi cũng rất xem thường anh ta. Bây giờ mới biết đây là một lò than hóa đôi (**một lò than đôi**), không hợp để ngồi lên.”

Tần Tang cũng không dám nhiều lời xen mồm vào, chỉ sợ anh sinh nghi. Đến buổi chiều, nghe thấy Dịch Liên Khai gọi điện cho sở trị an, ra lệnh đem thả hết tất cả học sinh ra, cô lúc này mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Cứ đến thứ hai cô lại quay về Dịch Gia Lão Trạch, lại gặp được một đám học sinh đang biểu tình, vốn con đường rất nhỏ hẹp, lại có một đám học sinh trùng trùng điệp điệp tiến lên, ô tô cũng vì thế mà bị chặn đứng lại, không thể di chuyển được.

Tần Tang ngồi ở trong xe, nhìn đám học sinh xung quanh đang biểu thị đầy phần nộ, vô số người còn giơ biểu ngữ hô khẩu hiệu, xung quanh đều là tờ truyền đơn rơi trắng xóa như tuyết, có người thấy ô tô, còn nhét tờ truyền đơn vào bên trong.

Được một lúc thì bỗng có người kêu lên một tiếng: “*Đây là xe của sở đồn trú bộ tư lệnh!*”

Học sinh biểu tình khí thế hùng hổ xông tới, nhiều người đâm đá cửa xe, có người còn la hét đòi đập xe, tài xế định lái xe xông ra ngoài, thế nhưng ô tô bốn phía đều là người, xe căn bản không lái đi được. May là ô tô này là ô tô chống đạn, cứ khóa cửa xe lại, ngồi ở bên trong xe cũng tạm thời an toàn, nhưng người bên ngoài cứ liên tục nện vào cửa kính xe, vô cùng phần nộ, tạm thời không cách nào khống chế được. Khiến Tần Tang cùng một nữ hầu, thấy cảnh này sợ đến choáng váng.

Tần Tang đi ra ngoài đều không thích mang theo nhiều người, nên chỉ có một vệ sĩ và tài xế ngồi ở bên trái bên phải thôi, tuy rằng mang theo súng, nhưng dựa vào tình hình bây giờ thật sự là không có cách nào xoay sở được, đầu đầy mồ hôi, chỉ biết nhìn Tần Tang “*Thiếu phu nhân!*”

“*Không được nổ súng.*” Tần Tang nói: “*Bên ngoài tất cả đều là học sinh, không được làm bị thương người khác.*”

Người bên ngoài lúc này không biết từ đâu lượm được một hòn gạch, hung hăng ném vào cửa sổ xe, tuy rằng là kính chống đạn, nhưng vẫn có vết nứt, dù chưa bị vỡ.

Những người đó thấy có tác dụng, liền huyên náo, mỗi người đều lượm một viên gạch ném tới. Chỉ trong chốc lát cửa sổ xe đã bị vỡ nát, một vài người tiến tới muốn mở cửa xe bị khóa trái lại, nữ hầu kia sợ đến kêu to một tiếng.

Vệ sĩ quay người đưa súng cho Tần Tang, sau đó xoay người sang chỗ khác, rút ra một cây chùy thủ hướng về phía mấy người kia chém lung tung xung quanh. Loạn được một lúc, đột nhiên ô tô nghe thấy một tiếng “*Đoàng*” vang lên, nhiều người ở đây đều kêu lên sợ hãi, mọi người dần dần né ra từ phía.

Tần Tang hỏi: “*Sở trị an tới sao?*”

Tài xế nhìn xung quanh, nói: “*Hình như không phải đâu.*”

Tần Tang nghĩ thầm, ở giữa đường nổ súng, có thể là quân đội của sở trị an đã tới, nếu như lại nổ súng nữa, chỉ sợ lại đã thương đến người dân vô tội, vì vậy liền nói: “*Lái xe qua xem, nhìn xem ai đang nổ súng.*”

“*Thiếu phu nhân hay cứ quay về hành dinh trước đã.*” Vệ sĩ quay đầu nói: “*Hiện trên đường bây giờ loạn như vậy, xin phu nhân cứ quay về hành dinh trước đã.*”

Không đợi Tần Tang nhiều lời, tài xế liền nổ máy xe, một đường lái thật nhanh quay về đồn trú bộ tư lệnh.

Tần Tang đã nghĩ rất nhiều chuyện, ngược lại buổi tối khi Dịch Liên Khai đã trở về, nghe nói cô ban ngày ở trên đường gặp chuyện, vô cùng giận dữ, đem đội vệ binh mắng cho một trận, khiến trách hấn không bảo hộ cô cho thật tốt.

Tần Tang nói: “*Đừng có trách móc bọn họ, là tôi không thích dẫn theo nhiều người, và lại chỉ đi một đoạn đường ngắn thôi, ai mà biết chuyện lại thành ra như vậy. Tôi bây giờ vẫn ổn mà, hà tất anh phải nóng giận như vậy chứ*”

Dịch Liên Khai nói: “*Bây giờ thời cuộc rất hỗn loạn, trong thành cũng không còn như ngày xưa nữa rồi, cho nên càng phải cẩn thận hơn mới phải. Lần sau ra ngoài, nhất định phải dắt theo đội vệ binh. Mấy ngày nay Phan Kiện Trì không cần theo tôi nữa, em gọi hắn đến mang theo người bảo vệ em đi.*”

Tần Tang nói: “*Tôi không ra ngoài nữa là được rồi. Hôm nay tôi cũng vì muốn đi thăm phụ thân, trên đường về ai ngờ gặp phải chuyện như vậy. Dù sao lão trạch bên kia cũng còn nhiều phòng trống như vậy, chỉ bằng về đó ở, ở bên kia cũng tiện hơn mà.*”

Dịch Liên Khai cau mày nói: “*Chuyện này để sau hẵng nói.*”

Tần Tang biết anh không muốn quay về Dịch Gia Lão Trạch, liền không nói thêm gì nữa.

Dịch Liên Khai lại nói với cô: “*Nhiều ngày qua có một việc công sự làm tôi rất nhức đầu, đành phải làm phiền em giúp đùm rối.*”

Tần Tang không khỏi ngạc nhiên, bởi vì Dịch Liên Khai từ trước đến nay đều không bao giờ nói chuyện công sự với cô cả, từ khi cô lên xem trộm tờ giải mật mã đến nay, để tránh nghỉ ngơi, cô rất ít khi chủ động cùng anh đến cập đến việc công sự. Không ngờ rằng bây giờ anh lại chủ động đề cập đến như vậy.

Lại nghe Dịch Liên Khai khê thờ dài nói, “*Thừa Châu đốc quân Mộ Dung Thần lực lượng quân đội hùng hậu, ở Vĩnh Giang cùng Mạnh Thống Soái đánh nhau vài lần. Liên quân của Phùng Lý ở phía Tây lại nhảy vào hồ hào hai bên đình chiến. Mộ Dung Thần liền giả mù sau mưa, nửa thật nửa đùa đưa một người đến hòa đàm, Lý Trọng Năm không chịu gặp vị đặc sứ hòa đàm này, liền đẩy tôi ra hòa đàm, vì đặc sứ này tôi cũng không muốn tiếp đãi, thế nhưng người này thân phận rất đặc biệt, có chút bất tiện không thể không tiếp đón, nghĩ qua nghĩ lại, đành phải giả bệnh. Cho nên em thay tôi đứng đón tiếp anh ta.*”

Tần Tang cười khanh khách, nói: “*Tôi không hiểu chuyện kia của các người là gì, nhưng cho tôi đi tiếp đãi đặc sứ hòa đàm do đốc quân Thừa Châu phái tới đây, quả đúng là trò cười mà.*”

Dịch Liên Khai cười nhạt: “*Em có biết Mộ Dung Thần là người là không thể đùa được không? Em biết người ông ta phái tới là ai không? Chính là con của ông ta – Mộ Dung Phong.*”

Tần Tang không khỏi ngẩn người, nửa ngày sau mới lên tiếng: “*Nghe nói Mộ Dung Thần chỉ có một nhi tử, tại sao lại để anh ta qua Giang Nam đơn giản như vậy chứ?*”

Dịch Liên Khai vuốt cằm nói: “*Không sai, Mộ Dung Thần đúng là chỉ có một cậu con trai, năm nay mới mười sáu tuổi, liền được ông ta dẫn theo vào trong quân đội. Lão thất phu này không chỉ là người rất thủ đoạn, mà còn rất có khí phách. Đối với con trai duy nhất của mình không hề có một chút kiêng kỵ nào, còn dám đưa tới Giang Tô đàm phán, mật sứ Nhật Bản vừa mới bị ám sát, lúc này tất cả các báo của trong ngoài nước đều mở mắt dõi theo, ai mà dám động thủ Mộ Dung Phong dù chỉ nửa phần đây, rõ ràng là Huyền Vũ diệu uy mà (*y chí là hành động thể hiện cái uy cái oai phong*), đưa nhi tử mình ra hát xướng làm trò mà. Vậy thì chúng ta cũng nên tiếp đón anh ta cùng anh ta hát xướng mới được.*”

Nói đến đây, Dịch Liên Khai tâm tình lại tự dung tốt hẳn lên, chìa tay ra nhéo mặt Tần Tang một cái: “*May mà tôi tuy rằng còn trẻ không có nhi tử, nhưng lại có một vị phu nhân như hoa như ngọc, hì hì, cũng không đến nỗi lép vế ha.*”

Anh cợt nhả trêu đùa cô như vậy, Tần Tang xưa nay đều không buồn tiếp lời anh.

Buổi chiều Dịch Liên Khai có công vụ khác, nên ăn xong cơm tối liền mang theo vệ binh đi ra ngoài, chỉ để lại Phan Kiện Tri và một đội vệ binh ở lại, phân phó xuống dù có việc gì xảy ra cũng không được rời Tần Tang.

Phan Kiện Tri bắt đầu việc canh giữ ở bên ngoài, Tần Tang lại dễ dàng ngồi mãi trong phòng như vậy chỉ có trong tiểu thuyết, Phan Kiện Tri thừa dịp má Chu đang pha nước trà, hướng Tần Tang ra hiệu nháy mắt.

Tần Tang biết anh có chuyện muốn nói với mình, vì vậy sai má Chu xuống dưới nhà nói với vệ binh gác đêm nghỉ ngơi, nói họ đã quá vất vả rồi.

Đội má Chu vừa đi, Phan Kiện Tri nhanh chóng bước tới cạnh cửa, nhìn thấy vệ binh ở hành lang đang đứng rất xa, vì vậy nhanh đi tới, nói khẽ với cô: “*Mộ Dung Phong kia, nhất định phải giết chết.*”

Tần Tang tay run lên một cái, chén trà trong tay tràn ra ngoài vài giọt, cô đặt chén trà xuống, cố gắng bình ổn lại, hỏi: “*Vì sao?*”

“*Quân phiệt ở khắp nơi đều tự làm theo ý mình, cứ như vậy chia năm xẻ bảy, khiến cho cường quốc tùy ý xâm lược. (quân phiệt ở đây là các vị chống đối chính quyền, tự cai quản một châu riêng)* Đây là cơ hội vô cùng tốt để ra tay, Mộ Dung Phong là con trai duy nhất của Mộ Dung Thần, nếu như hắn chết ở Giang Tô này, Lý Trọng Năm sẽ trăm miệng cũng không thể cãi lại được, Mộ Dung Thần sao ông ta có thể đơn giản bỏ qua như vậy được? Quân đội Thừa Châu cùng quân Phù Châu nhất định sẽ khai chiến, Thừa Phù hai phái quân phiệt thực lực đều tương đương nhau, trận này nếu đã bắt đầu đánh, thì bất luận là ai thắng ai thua, đều lưỡng bại câu thương (*hai bên đều bị thiệt hại*)

“*Các anh rốt cuộc muốn làm gì? Không gây ra chiến loạn chẳng lẽ không được hay sao? Ám sát mật sứ Nhật Bản là vì muốn ngăn cản việc cho thuê quân cảng, nhưng vì sao bây giờ lại muốn ám sát cả Mộ Dung Phong? Mộ Dung Thần mặc dù là quân phiệt, nhưng nếu như không có ông ta ở Thừa Châu, thì nước Nga đã sớm chiếm lĩnh hết đường sắt ở Thừa Châu rồi. Vì sao ngay cả một thiếu niên mới mười sáu tuổi vô tội cũng định ám toán chứ? Các anh rốt cuộc muốn làm gì?*”

“*Tiểu Tang...*” Phan Kiện Tri thanh âm rất nhẹ, như từ rất xa truyền đến, thế nhưng rõ ràng anh lại đứng ở ngay trước mặt của cô, anh thấp giọng nói: “*Tôi không có cách nào có thể giải thích với em...Mọi chuyện trên đời này đều không phải đơn giản, có thể em không hiểu, nhưng hắn đã là con của Mộ Dung Thần, thì cho dù hắn mới mười sáu tuổi, cũng là đặc sứ hòa đàm do quân Thừa Châu phái tới. Chúng tôi đều không ám toán người vô tội, đều là do xuất thân của hắn mà ra, đây chính là số mệnh của hắn rồi.*”

“*Chuyện như vậy tôi sẽ không giúp anh làm.*” Tần Tang nói: “*Lần trước mật diện của đặc xứ Nhật Bản là tôi đã dịch cho anh. Sau này tôi vì chuyện này mà mất bình tĩnh mấy ngày liền, nhưng tôi vẫn cho là đúng, ngay cả khi thấy các anh dùng phương thức hèn hạ như vậy. Nhưng lần này tôi tuyệt đối sẽ không giúp anh đâu, Thừa Phù nhiều năm giao tranh như vậy, nếu như lại khơi mào chiến hỏa, không ít người vô tội sẽ tan cửa nát nhà, trôi dạt khắp nơi, tôi sẽ không giúp anh làm chuyện này đâu.*”

“*Tiểu Tang, thuốc đắng dã tật, thời cuộc bây giờ, chỉ có thể dùng thuốc mạnh thì bệnh mới khỏi hẳn được, nếu muốn thiên hạ được thái bình, cũng chỉ có thể dùng trượng đánh xuống trước chúng ta vốn không có quân đội ở trong tay, chỉ có thể khơi mào để quân phiệt nội đấu với nhau, để cho chúng tự mình tiêu vong lẫn nhau.*”

“*Không cần nói nữa.*” Tần Tang nhàn nhạt nói: “*Tôi không muốn khơi mào tai họa chiến tranh, chiến tranh xảy ra rất nhiều người khổ. Bắt đầu bách tính cũng khổ. Kết thúc bách tính cũng khổ. Quốc gia đại sự tôi hoàn toàn không hiểu, nhưng tôi không muốn thấy có người vô tội bị khổ khổ đau.*”

Phù Viễn ở Giang Nam, khí hậu ở từng khu vực đều ôn hòa, mặc dù là mùa đông, nhưng trời quang ấm áp, chỉ cần trời thay đổi một cái, lại lạnh lẽo u ám ngay. Sáng sớm hôm nay mưa lạnh rả rích. Sau giờ ngọ, hạt mưa tinh mịn dần dần thưa thớt, có một trận gió bắc thổi qua, lại còn nghe thấy âm thanh vi vu nhẹ – vang lên, thì ra mưa đã chuyển sang thành tuyết.

Tuyết hạt châu gỗ vào cửa sổ, phát lên âm thanh hơi vang. Trong phòng đã đốt nóng cái ống khí thủy, rùng rục ấm áp. Bông tuyết dính trên cửa sổ, chốc lát liền hóa thành bọt nước, chậm rãi chảy xuống, trên thủy tinh lờ mờ sương vẽ ra từng đường nước, đan xen khắp nơi, thế nhưng chỉ trong chốc lát, rất nhiều hơi nước đắp lên dần, khiến cho cửa sổ giống y như ma hoa thủy tinh*, không còn thấy rõ bên ngoài nữa.

****ma hoa thủy tinh là hoa văn trên mặt kính.***

Má Chu không tin tưởng mấy người nữ hầu kia, nên tự mình vào phòng để quần áo lấy ra một cái áo bành tô bằng da rái cá đem ra, một bên vừa phui áo bành tô, một bên nói thầm: “*Thời tiết như thế này, nhất định đi ra ngoài sẽ bị cảm lạnh mất.*”

Tần Tang cầm chuỗi lược đòi mời ở đó chài đầu, không biết đang nghĩ gì, tự nhiên hạ thấp lược trong tay xuống, cô gần đây mới uốn lại tóc, nên chút tóc màu đen sẫm lại xoắn xoắn rồi bù mắc ở trên răng lược, trên mặt cũng không còn một chút huyết sắc nào.

Má Chu thấy cô hai hàng mi đều nhắm lại, không khỏi hỏi: “*Cô gia thực sự không đi cùng tiểu thư sao?*”

Tần Tang nói: “*Anh ta có việc rồi.*” Cô không muốn nhiều lời với má Chu. Cô để cái lược xuống sau đó đứng lên mặc áo bành tô vào, mặc xong bành tô, nhìn mình trong gương trong chốc lát, hướng má Chu nói: “*Đi thôi.*”

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Má Chu cảm túi theo cô xuống lầu, Phan Kien Tri đã sớm ở chờ ở dưới đó, thấy các cô đi ra, vội vàng mở cửa xe.

Từ lần trước gặp nạn trên đường, Dịch Liên Khải luôn để Phan Kien Tri ở bên cạnh người Tần Tang, còn gọi thêm một ít vệ sĩ đi theo cùng, Tần Tang vì không muốn phiền phức như vậy, nên luôn tránh đi quá lâu, rất ít khi đi ra ngoài. Nhưng hôm nay lại là ngoại lệ, bởi vì đặc sứ hòa đàm Mộ Dung Phong được Thừa Châu phái tới đã đến Phù Viễn rồi, Dịch Liên Khải trốn tránh không gặp, sai chủ tịch tỉnh Phù Châu Giang Cận Nghĩa đến nhà ga đón tiếp, đưa Mộ Dung Phong đến tây viện ở Phạn điểm ở.

Ô tô từ sở đồn trú bộ tư lệnh đi ra, dọc theo Phù Hồ không được bao lâu, liền quẹo vào một lối rẽ, từ đầu ngã ba đã có sắp đặt một trạm gác, ba bước lại có một tổp năm bước lại có một trạm gác, cả con đường đều có thiết quân luật.

Tây viện Phạn điểm vốn là của một vị đại học sĩ thời Minh sau khi cáo lão hồi hương liền xây thành tư dinh, vườn trúc ở bên cạnh Phù Hồ rộng mênh mông, sơn thạch to lớn rất thú vị, lâm viên tinh tế, đăng lâu nhìn xuống còn thấy được hồ ở xa, phong cảnh ở đây quả là thắng cảnh, đã từng được rất nhiều tài tử ở Phù Châu này ngâm vịnh ca ngợi. Sau đó nơi này lại bị thương nhân ở Phù Châu đổi lại thành tây viện Phạn điểm, chuyên dùng để chiêu đãi khách quý, chỉ tiêu tự nhiên rất xa xỉ, lần này vì lý do an toàn, nên đã đem toàn bộ tây viện Phạn điểm bao vây xung quanh, cửa trước ở Phạn điểm cũng được canh phòng nghiêm ngặt.

Tần Tang vì ngồi ô tô chống đạn của Dịch Liên Khải, nên cả một đường đều đi nhanh như chớp, rất nhanh đã đến tây viện Phạn điểm.

Xa xa đã thấy bức tường màu trắng cùng ngôi đại môn của tây viện Phạn điểm, bên ngoài được trải thảm đỏ, ở nơi này, cảnh vệ càng canh phòng nghiêm ngặt hơn rất nhiều.

Tần Tang xuống xe, từ xa đã nhìn thấy Trần Bồi ra chào đón, Trần Bồi là chủ nhiệm ban hậu cần, lần này cũng là người phụ trách việc tiếp đãi khách. Tần Tang đối với thuộc hạ của Dịch Liên Khải luôn không thân thiết gì mấy, Trần Bồi người này cô chưa từng gặp qua, chỉ thấy hắn ta có chút niềm nở, nhưng lại hết sức cẩn trọng.

Trần Bồi hiện tại đang mặc một thân quân trang, đeo găng tay trắng ra bộ nâng vành nón, làm lễ chào bộ (*cách chào trong quân đội*), sau đó hơi khom người cúi chào: “*Phu nhân hảo*”.

Tần Tang luôn rất ghét điệu bộ như vậy, không nói thêm gì, chỉ hơi hoàn lễ chào lại.

Trần Bồi nói: “*Mộ Dung công tử đã sớm thay y phục nghỉ ngơi rồi, để thuộc hạ sai người nói cho ngài ấy biết phu nhân đã tới đây rồi.*”

Tần Tang nói: “*Là ta đã đến sớm quá rồi – bữa tối không phải 6 giờ mới khai tiệc sao? Không cần phải léo nhéo làm phiền khách quý nghỉ ngơi nữa, chốc*

nữa hăng nói.”

Trần Bồi nói: “*Vậy để thuộc hạ đưa phu nhân đi xem qua yến thính trước.*” (***yến thính là phòng tiệc nhỏ***)

Tuy tây viện Phạn điểm đều là kiểu lâm viên Trung Quốc, nhưng ở viên giác phía tây có một tòa nhà kiểu Tây Dương, nghe nói là cuối nhà Thanh được xây dựng nên, trước là cung tây viện nơi các nữ quyền đi lên ngắm hồ từ xa hay dùng, sau khi đổi tên sang thành Phạn điểm, ở đây liền biến thành tây xan thính (***phòng ăn cơm Tây***). Ở phòng khách lâu ba, phía nam có các cửa sổ dài bằng kính, ngoài cửa sổ có cột trụ được điêu khắc bằng đá cẩm thạch màu tuyết trắng, được bày biện tinh tế ở sân ngoài, đối diện với khối sông Phù Hồ rộng lớn.

Nhưng bây giờ đang là mùa đông, tuyết lại đang rơi, nên cửa sổ đều được đóng chặt lại, hệ thống sưởi trong phòng đốt lên rất nhanh, còn thả rất nhiều hoa tươi cắm vào trong bình, đi vào trong phòng vừa thấy ấm áp lại mang theo ít hương hoa, tựa như ấm áp vừa đủ lại tựa như có ý sâu xa.

Tần Tang nói: “*Ở đây có nhiều hoa quá, đem bớt đi một ít.*”

Trong Phạn điểm đã nhanh chóng được thay hết bằng người của Trần Bồi, nên hành động rất nhanh nhẹn, ba chân bốn cẳng đem bình hoa lấy đi một ít bông hoa bên trong. Tần Tang xem qua bố trí của yến thính, sau đó hỏi Trần Bồi: “*Hôm qua thay đổi thực đơn, sở ti vụ ở Phạn điểm chuẩn bị như thế nào rồi?*” (***sở ti vụ là sở chuyên chuẩn bị việc tiếp đón***)

Trần Bồi nói: “*Xin phu nhân cứ yên tâm, Phạn điểm có cho mời một vị đầu bếp từ Thừa Châu tới, đảm bảo sẽ không có vấn đề gì xảy ra.*”

Tần Tang gật đầu, lại hỏi qua một số chi tiết khác, Trần Bồi thấy thời gian không còn sớm, liền dẫn cô dọc theo hành lang trở về phòng khách.

Vừa mới bước vào cửa sảnh phòng khách, đã thấy một người mặc một bộ trường sam màu xanh thẫm – đó chính là thị vệ thân cận của Mộ Dung Phong, tuy rằng mặc trường sam, nhưng cũng không thể che giấu được khí chất phong thái quân nhân đặc biệt thấy rõ được, anh ta thấy Tần Tang đi vào cùng Trần Bồi, khí chất không hề tầm thường, phía sau còn dắt theo phó quan vệ sĩ theo cùng, liền biết vị này chính là Dịch phu nhân, lập tức cung kính hành lễ, mặt khác sai người đi thông báo cho Mộ Dung Phong biết.

Thiếu gia mới mười sáu tuổi của Thừa quân này mặt mày rất thanh tú, với tuổi của anh hiện giờ thật không hợp với vẻ trầm ổn hiện tại, thiếu niên này trông vô cùng chín chắn. Anh mặc một bộ đồ kiểu dáng Tây Âu hoa phục, lại bước từ trong đám thị vệ mặc trường sam đi ra, có dáng dấp giống như chúng tinh phùng nguyệt vậy (***sao sáng vây quanh mặt trăng, kiểu nổi bật***).

Xem ra đúng là Mộ Dung Thần rất yêu thương nhi tử này của mình, tuy cho anh xuống phía nam, nhưng tùy tùng đi theo lại rất đông, đội quân đều là dạng tinh nhuệ, quả nhiên là vô cùng đề ý đến sự an toàn của anh.

Mộ Dung Phong không hề đề cập đến chuyện Dịch Liên Khai không muốn gặp mình, ngược lại lại cùng Tần Tang nói chuyện phiếm với nhau, anh có vẻ cũng tương đối có phong độ.

Tần Tang trong lòng ngẫm vô cùng kinh ngạc, nghĩ thầm ai ai cũng biết Mộ Dung Thần xuất thân ở trong dân gian (***dân đen***), ngay cả con chữ cũng không biết được mấy, ai ngờ lại nuôi dạy được một nhi tử, đã biết cách nói năng thì thôi, đẳng này tâm tư lại rất kín đáo, còn nhỏ đã biết người biết ta, tương lai quả thật là phượng hoàng con thay phượng hoàng già cũng không biết chừng.

Cô cùng Mộ Dung Phong ăn bữa này, ăn cũng có chút thoải mái, Mộ Dung Phong từng đi du học ở Nga về, nên kiến thức rất uyên bác. Trong bữa ăn hai người đều chỉ nói chuyện phiếm liên quan đến âm nhạc nữ thuật hội họa, cũng không nói chuyện liên quan đến việc quân chính.

Tần Tang chú tâm chuẩn bị một vài món ăn, mặc dù ăn theo quy tắc kiểu Tây là mang từng món lên dần, nhưng mấy món chủ đạo ở đây phần nữa là đồ ăn tươi ngon ở Phù Châu, phần nữa còn lại là món ăn mang hương vị của Thừa Châu.

Tần Tang cười nói: “*Không biết khẩu vị của công tử như thế nào, nên đành mời một vị sư phụ ở Thừa Châu tới đây, làm một vài món ăn của Thừa Châu, mong rằng công tử sẽ coi Phù Viên này giống như Thừa Châu vậy.*”

Mộ Dung Phong cảm kích cô đã chiều đãi mình rất kỹ lưỡng tỉ mỉ, cũng vô cùng khách sáo với cô.

Hai người ăn xong bữa ăn lại theo quy củ của Tây Dương uống chút cà phê, Tần Tang chỉ ngồi một chút, rồi yển chuyển cáo từ: “*Công tử đi đường đã cực khổ rồi, xin công tử sớm nghỉ ngơi, tôi cũng không dám quấy rầy thêm nữa.*”

Mộ Dung Phong cũng rất khách khí, đưa cô ra đến vũ lang* bên ngoài, anh bởi vì cũng từng học ở trường Tây Dương, nên là người rất có quy củ, anh tự mình mở cửa xe era, rồi để tay lên cửa xe để Tần Tang lên xe (***để không cộc đầu ý mù***), Tần Tang luôn miệng nói: “Không dám.”

****vũ lang là hành lang dài để trú mưa hay để mưa không vào nhà.***

Mộ Dung Phong nói: “Tôi cùng với Dịch tam ca đều là thế giao chi nghị (**bằng hữu qua nhiều thế hệ**), tẩu phu nhân không cần khách khí như vậy.”

(**tẩu phu nhân ở đây không sai nhé, vì Mộ Dung Thần cũng gọi phu nhân của Dịch Kế Bối như vậy**)

Tần Tang thấy anh khách khí như vậy, cũng đành để anh tùy ý.

Chiều nay mặc dù không phải đại sự gì quan trọng, nhưng đây gọi là tiếp đãi cho có, nên bản thân cũng có chút mệt, ngồi trên xe Tần Tang lại suy nghĩ, Mộ Dung Thần sai Mộ Dung Phong xuống phía nam, không hẳn chỉ là một trò đùa, chỉ là người trong và ngoài đều cho rằng anh ta bất quá chỉ mới mười sáu tuổi, có thể hiểu được chuyện quân chính đại sự gì – bây giờ tự mình đã gặp qua anh ta, cô liền nghĩ lại, Mộ Dung Phong này là người không thể coi thường được.

Phan Kiện Tri dù sao cũng luôn ở bên cạnh cô, Tần Tang nghĩ thầm anh ta thấy nhiều cảnh vệ như vậy, nhất định sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ gì đâu.

Lúc cô trở về sở đồn trú bộ tư lệnh, thì Dịch Liên Khải đã sớm quay về đây rồi, anh đã đổi sang bộ quần áo ngủ cùng dép đi trong nhà, vô cùng nhàn rỗi ngồi ở đằng kia đọc báo.

Nghe thấy tiếng Tần Tang đi lên lầu, anh liền buông tờ báo xuống, nhìn Tần Tang đang đi đến, còn có má Chu cầm gắng tay và áo bành tô đi phía sau, vì vậy liền cười tươi đứng lên, nói: “Phu nhân đã cực khổ rồi.”

Tần Tang không thêm đề ý tới dáng vẻ làm bộ làm tịch của anh ta, chỉ nhàn nhạt nói: “Hôm nay anh về sớm vậy.”

“Tôi đây không phải là đang lo lắng chuyện kia em làm thế nào đấy sao.” Dịch Liên Khải hỏi: “Thế nào rồi? Chưa ăn có đúng không, để tôi cho gọi nhà bếp làm một ít mỹ thực không?”

“Sao anh biết tôi chưa có ăn gì?”

“Thiết đãi khách quý lại lạ mặt, vừa phải miễn cưỡng chu đáo, lại còn phải tìm chuyện để nói với anh ta, hơn nữa lại là nam khách – đều là nói đến mệt cả người ra, làm sao có thể ăn được đây.”

Dịch Liên Khải lại cười nói: “Quả đúng là mấy việc xã giao, tuy đều không hề thú vị, nhưng cũng chẳng có thể được ăn no.” vừa nói, vừa sai người phân phó nhà bếp, làm ít điểm tâm ăn khuya.

Tần Tang hướng lên trên nhìn mặt anh một chút, Dịch Liên Khải cười nói: “Em nhìn cái gì, lẽ nào tôi nói sai sao?”

“Anh nói đúng.” Tần Tang nói: “Mộ Dung Phong người này anh nên đi gặp mặt anh ta thử xem sao, người ta một câu Dịch tam ca, một câu lại thông gia thế giao chi nghị, mà anh lại trốn tránh không thèm gặp người ta.”

“Cái loại vất mũi chưa sạch, tôi gặp làm gì.” Dịch Liên Khải xem thường: “Nếu như lão nhân gia của hần ta tự mình đến đây, bất luận thế nào tôi đây cũng sẽ muốn được gặp một lần.” Lại nói: “Ngày mai lại tiếp đãi hần cái gì nữa?”

“Nói là đi dạo chơi trên hồ, nhưng thời tiết xấu như vậy, nên đành đi Hà Tĩnh tự ngắm hoa mai vậy, đều là danh lam thắng cảnh của Giang Tô cả thôi.”

Dịch Liên Khải ha ha cười nói: “Đạp tuyết tắm mai, cũng có vài phần thú vị.”

Một lúc sau nhà bếp đã đem mỹ thực tới, má Chu lấy cho Tần Tang một chén mỹ, rồi lại đem nước mỹ tưới lên trên, rất thơm nóng hôi hổi, Dịch Liên Khải nói: “Tôi cũng ăn một chút.” Má Chu liền sai lấy thêm một chén nữa, đưa lên cho Dịch Liên Khải.

Tần Tang một mặt ăn, một mặt lại quan sát anh: “Buổi tối lẩn lộn ở chỗ nào, mà bây giờ lại đói bụng như vậy.”

“Để không phải gặp Mộ Dung Phong kia nên tôi đã lấy cớ là mình đi Triệu hà rồi, nào dám ra ngoài lẩn lộn lung tung, nên từ sáng sớm đã phải quay về đây rồi, đến cơm tối còn chưa có ăn. Nếu không phải bây giờ nhìn thấy em ăn mỹ, tôi suýt nữa quên mất.”

Tần Tang không nói gì thêm nữa, lát sau mới nói tiếp: “Chẳng lẽ Mộ Dung Phong còn ở đây một ngày, anh liền tránh anh ta một ngày sao, thật sự không muốn gặp anh ta một lần sao?”

Dịch Liên Khải cười cười: “Thừa Phù hòa đàm là việc riêng của Mộ Dung Thần cùng với Lý Trọng Năm. Tôi trên danh nghĩa chỉ là tổng tư lệnh mà thôi, rảnh rồi đi làm việc này làm gì.”

Anh ta đã nói như vậy, tất nhiên là không muốn gặp rồi, nên ngày thứ hai vẫn như cũ lại là Tần Tang đứng ra, đưa Mộ Dung Phong đi Hà Tĩnh tự.

Hoa mai ở Hà Tịnh tự rất nổi tiếng, nằm ở phía sau Hà Tịnh trên núi, được mệnh danh là mai nhất bách linh bát chu (*mai một trăm linh tám gốc cây*), trong sáng dưới trời tuyết, hoa mai khẽ động, hương thơm tinh tế khẽ đi ra, gỗ đàn hương cũng là một loại danh phẩm, cùng với hoa mai đều sống ở trong sơn cốc.

Hà Tịnh tự ở ngay ngoài thành Phù Viễn, có người truyền nhau rằng quê thăm ở nơi này vô cùng linh, nên Hà Tịnh tự lúc nào nhang đèn cũng rất nhiều.

Hôm đó Tần Tang đưa Mộ Dung Phong đi du sơn, từ trạm gác trong thành liền phóng đi tới bên ngoài Hà Tịnh tự luôn, nhưng trời tuyết rơi rất nhiều, nên mai đỏ nở rộ, du khách ra ngoài thành thường mai đông như mắc cửi, có cấm cũng không hết được.

Trần Bồi không còn cách nào khác, chỉ đành an bài vệ sĩ, một bước cũng không được rời Tần Tang cùng Mộ Dung Phong.

Tần Tang nghĩ Phan Kiện Tri đã từng có ý muốn ám sát Mộ Dung Phong, nên đặc biệt cẩn thận, tìm lý do đem Phan Kiện Tri giữ lại ở sở đồn trú bộ tư lệnh trong thành, không dám để anh ra ngoài thành, Trần Bồi dẫn rất nhiều người canh phòng cẩn mật, đề phòng thích khách ẩn thân trong dòng người. Sau khi đặc sứ Nhật Bản bị ám sát, quân Phù Châu đều đặc biệt cẩn thận, giống như lần lên núi này vậy, sắp xếp một đội quân chưa từng được dùng qua, nói rõ đội quân này là để bảo vệ mình và thậm chí cả Dịch Liên Khải nữa.

Trụ trì của Hà Tịnh tự đã được sở đồn trú bộ tư lệnh thông báo trước, nên từ sớm đã sai một tiểu hòa thượng xuống cửa chùa tiếp đón.

Tần Tang không quen biết với nhiều người bên ngoài cho lắm, cũng may vị phương tượng này đã có danh tiếng từ rất lâu rồi, kiến thức của ông rất sâu rộng, kết giao cũng rất nhiều phú thất, nên tuy rằng có phần kính cẩn nhưng lại không quá niềm nở, làm cho người ta có cảm giác rất tự tại, phương tượng đại sư dẫn bọn họ vào trong núi, để khấn lạy thần phật, tiếp theo lại đưa đến sương phòng uống trà, nghỉ ngơi một lúc, sau đó đi vào phía sau núi ngắm hoa mai.

Mùa đông ở Hà Tịnh tự rất ít du khách, tám chín phần tới đây đều là để ngắm hoa mai, vòng qua bảo tháp đi xuống mười bậc thềm, đã nhìn thấy dưới đáy cốc có hoa mai nở rộ, tuyết đọng xuống vẫn chưa kịp tan ra, một biển mai đỏ, hương thơm trong vắt suốt mười dặm, giống như lối vẽ tỉ mỉ tô lên bức tuyết đồ xinh đẹp vậy.

Vẫn chưa kịp đi ra sau núi, đã nghe thấy trong rừng truyền đến âm thanh tranh chấp, tuy là cách xa nơi này, nhưng vẫn lóang thoáng nghe thấy, cũng không rõ cho lắm.

Tần Tang liền hỏi Trần Bồi: “*Có chuyện gì xảy ra vậy?*”

Trần Bồi nói: “*Sợ là có người đi lạc vào trong đây, để thuộc hạ đi xuống xem qua một chút.*”

Tần Tang cũng rất có trách nhiệm, nghe hẳn nói như vậy, liền gật đầu nói: “*Hành động cẩn thận đấy.*”

Vừa nói hết câu, liền nghe thấy mai lâm ơ xa lúc này có người lớn tiếng nói: “*Hoa mai ở đây tất cả đều là của Dịch gia hay sao? Cái gì mà Dịch phu nhân chủ, một à đàn bà gả cho một tên quân phiệt, mà cũng dám hoành hành ngang ngược như vậy!*”

Tần Tang nghe thấy, không khỏi có chút lúng túng, cô đang đi sau Mộ Dung Phong, nên đoán chắc anh cũng nghe thấy được, nhưng thần sắc của Mộ Dung Phong vẫn bình thường như trước, vẫn tiếp tục nghe phương tượng chỉ trở, nói đến các loại danh phẩm ở đây, tựa hồ như không biết gì hết.

Cô liền dừng lại, quay đầu về phía vệ sĩ nháy mắt ra hiệu, vệ sĩ liền vội tiến lại gần, Tần Tang thấp giọng nói: “*Đi đến chỗ Trần chủ nhiệm nói với ông ta, không nên cùng người rành rồi làm vướng bận nữa, tránh để làm phiền tới khách quý.*”

Vệ sĩ chạy thẳng về hướng mai lâm mà đi, chỉ trong chốc lát, đột nhiên nghe thấy một tiếng “đoàng”, giống như tiếng pháo nổ.

Không gian trong núi đang vô cùng yên tĩnh, tiếng này vừa vang lên vô số con chim bay lên vì giật mình, phạch phạch bay về phía núi.

Tần Tang lại bị dọa sợ, còn thị vệ của Mộ Dung Phong mỗi người đều để tay bên hông, đem Mộ Dung Phong vây vào giữa, vẻ mặt đầy sự cảnh giác.

Tần Tang đột nhiên hiểu ra, đó không phải là tiếng pháo nổ, mà là tiếng súng.

Các vệ sĩ lúc này đang ở trong rừng cũng đã giơ súng lên, trong lòng Tần Tang rất sốt ruột, nhưng lại không biết có chuyện gì đang xảy ra, đang định sai người xuống nhìn thử xem, thì đúng lúc này, Trần Bồi quay trở lại, nói với cô: “*Vừa rồi vệ binh súng bị cướp cò, xin phu nhân không cần hoảng sợ.*” Cũng quay ra chỗ Mộ Dung Phong nói: “*Đã quý rầy hứng thú đi chơi của công tử, thành thật sự xin lỗi.*”

Trần Bồi nói xong liền lui xuống dưới, Tần Tang cũng như cũ cùng Mộ Dung Phong hướng núi đi tiếp, đi được chừng mười bước, về mặt Mộ Dung Phong có chút do dự, nhìn thấy Trần Bồi không đi theo phía sau, vì vậy nói khẽ với Tần Tang: “*Tàu phu nhân, tiếng súng vừa rồi có chút kì quái thì phải.*”

Tần Tang trong lòng lo lắng, nhưng ngoài miệng vẫn an ủi: “*Không có việc gì đâu, Trần chủ nhiệm cũng nói rồi còn gì, là vệ binh súng bị cướp cò thôi.*”

Mộ Dung Phong lắc đầu: “*Vệ binh đều sử dụng trường thương, nhưng tiếng súng vừa nãy vang lên, lại là từ một khẩu Mauser* do Đức chế tạo, loại súng này quân đội Phù Châu rất ít khi sử dụng, chắc chắn không phải từ súng của vệ binh bắn ra.*”

Mauser của Đức

****Mauser c69 Red 9 của Đức, là loại súng ngắn tự động, nặng 1.130 kg, dài 288mm, rộng 140mm, vận tốc đầu nòng 425m/s, phạm vi tối đa 200m, được nhập vào Trung Quốc và được sử dụng rất nhiều trong thời kỳ nội chiến***

Tần Tang không ngờ được anh chỉ bằng một tiếng súng nổ, mà nghe ra được đây là loại súng gì, không khỏi hơi giật mình.

Mộ Dung Phong thấp giọng nói: “*Vốn có mấy lời Bái Lâm cũng không tiện nói ra, nhưng vị Trần chủ nhiệm kia có phải là tâm phúc của Lý thống soái (Lý Trọng Năm) hay không?*”

Tần Tang suy nghĩ một chút, cũng cẩn thận hỏi tương một phen, Trần Bồi kia lại lịch thể nào cô hoàn toàn không rõ, đành cười cười, nói: “*Chuyện nhân sự, tôi quá thật không rõ lắm.*”

Mộ Dung Phong đứng dưới một góc cây mai, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Tần Tang chia tay ra giữ lấy một cành mai, tựa hồ có phần thương thức mùi thơm của hoa mai, thấp giọng nói: “*Mộ Dung công tử có chuyện gì đừng ngại cứ nói thẳng ra.*”

Mộ Dung Phong vừa nhìn hoa mai, vừa nói: “*Không dám dối tâu phu nhân, phụ soái (người cha thống soái của tôi) sai Bái Lâm đi xuống phía Nam lần này, thật ra không có ý muốn hòa đàm, nếu như đúng là để hòa đàm, thì cũng chỉ muốn gặp chủ nhân chân chính thực sự của Giang Tà này thôi. Hành tinh Giang Tà, từ trước đến nay đều là nền tảng của Dịch gia, mọi chuyện đều do Dịch thống soái quyết định, chuyện thành ra như bây giờ phụ soái tôi chỉ cảm thấy thật là đáng tiếc. Dịch tam ca đối với tôi tránh né không muốn gặp, cũng nằm trong dự liệu của tôi rồi, Lý thống soái người này tính hay ngờ vực không có lí do, nhưng Dịch tam ca cũng là một con hổ con, liệu hẳn có chịu nằm một bên long sàng, mà để người khác ngủ ngon hay không đây?*”

(Bái Lâm là tên húi của Mộ Dung Phong, ai đã đọc Không kịp nói yêu em thì cũng biết rồi đấy)

Tần Tang ngẩng đầu lên nhìn Mộ Dung Phong. Anh lại bình tĩnh nhân nhả, lấy một cành mai xuống, nói: “*Lý Trọng Năm tính tình gian xảo, nói là mượn cái danh của tam ca, nhưng thực chất lại chiếm hết mọi thứ làm của riêng, phụ soái tôi cùng Dịch thống soái là anh em kết nghĩa với nhau, Dịch thống soái bị kẻ gian làm hại, phụ soái tôi cũng vô cùng tức giận thay, nên phụ soái cùng tôi đều nguyện giúp đỡ một tay cho Dịch công tử, xin tâu phu nhân chuyển lời cho tam ca, mong tam ca nhận lấy thành ý của phụ soái và Bái Lâm.*”

Tần Tang không ngờ anh lại nói một hồi những lời như vậy, vì vậy cười nói: “*Mấy chuyện đại sự như vậy, tôi hoàn toàn không hiểu, nhưng lời công tử nói, tôi nhất định sẽ chuyển không bớt đi một câu nào, chuyển đến Lan Pha.*”

Mộ Dung Phong cười nói: “*Tam ca trong lòng ôm trí lớn, lại có tâu phu nhân là một nữ anh hùng, không cần quá khiêm nhường như vậy.*”

Hai người vừa nói vừa cười đi về phía trước, trong mắt vệ sĩ đều cho rằng hai người chỉ đang bàn luận về hoa mai mà thôi.

Lúc ngắm mai cốc xong, trụ trì của Hà Tịnh tự đã mời bọn họ ăn một bữa đồ chay, vậy nên lúc về đến thành cũng là lúc gần hoàng hôn rồi.

Tần Tang ở trên đường suy xét hồi lâu, lúc nhìn thấy Dịch Liên Khải, đều đem toàn bộ lời của Mộ Dung Phong nói ra đem chuyển lại với anh.

Dịch Liên Khải lại một chút cũng không để trong lòng: “*Mộ Dung Thần phái con trai ông ta tới để tôi cùng Lý Trọng Năm xích mích với nhau, kể tệ như vậy mà hẳn cũng nghĩ ra được. Dám khuyên tôi đi tạo phản, trong khi trong tay tôi không có bất kỳ cái gì sao, làm sao tôi có thể cùng Lý Trọng Năm tranh chấp với nhau được.*”

Tần Tang đang tháo trang sức, rồi vừa chải tóc, vừa nói: “*Dù sao lời anh ta nói tôi đã chuyển lời cho anh rồi. Có nghe hay không là do anh, chủ ý thế nào, cũng là do anh thôi. Chuyện bên ngoài của anh, tôi cũng chưa từng hỏi tới, cũng không trông mong gì ở anh hết, tôi biết tôi chỉ đáng một phen rườì với anh mà thôi. Nhị ca anh cũng như vậy đấy thôi, cũng bỏ nhị tâu mà đi.*” Nghĩ đến nhị phu nhân đã tự sát, Tần Tang trong lòng không khỏi uất ức, bất giác thờ dài.

Dịch Liên Khải lại từ phía sau vòng tay ôm lấy cô, nói: “*Tôi sẽ trả lời cho em biết, tôi tuyệt đối sẽ không như nhị ca bỏ em ở lại, dù có thế nào đi chăng nữa.*”

Tần Tang lại cười lạnh một tiếng, nói: “*Ngày nào đó nếu để cho anh chọn giữa một bên là binh quyền, một bên là tôi, tôi đảm bảo anh sẽ chọn binh quyền chứ không phải tôi đâu.*”

Dịch Liên Khải lắc đầu, đưa ngón tay chạm vào chóp mũi cô một cái: “*Em đó, cứ suốt ngày suy nghĩ lung tung thôi.*”

Sáng sớm hôm sau, Dịch Liên Khải đã đi từ rất sớm rồi, lúc Tần Tang thức dậy, lại không nhìn thấy báo ngày hôm nay đâu, vì vậy hỏi: “*Báo hôm nay đâu rồi?*”

Má Chu nói: “*Sáng sớm nay công tử gia thức dậy thấy tờ báo, liền phát câu lên một trận, sau đó sai người đi ra ngoài thu hết báo hôm nay lại, còn tờ báo kia cũng không giữ lại, liền giao cho Phan phó quan rồi.*”

Tần Tang trong lòng hơi khó chịu, hỏi: “*Rốt cuộc tờ báo viết cái gì?*” Má Chu không biết chữ, nên chỉ ngón người ra: “*Cũng không biết nữa.*”

Tần Tang hỏi không ra đầu mối gì, liền sai bà đi gọi Phan phó quan lên đây, ai ngờ Phan Kiện Tri đã theo Dịch Liên Khải đi ra ngoài rồi, Tần Tang không còn cách nào, đành phải gọi vệ binh lên hỏi, hỏi biết bao nhiêu người mới biết được, buổi sáng báo đăng lên tin tức rằng vệ binh của Dịch Liên Khải bị cướp cò súng, bắn nhầm du khách vô tội ở Hà Tịnh tự, bởi vì người chết là một sinh viên ở đại học công lập của Phù Viễn, nên chuyện này bây giờ đang gây huyên náo rất lớn.

Tần Tang nhớ tới lúc đi du sơn thì có tiếng súng vang lên, không khỏi sợ hãi hoảng sợ. Liền vội gọi vệ sĩ tới hỏi: “*Công tử gia bây giờ đang ở nơi nào?*”

“*Đã đi đến bộ giáo dục họp rồi, nói là các học sinh đang muốn đi biểu tình nữa.*”

Tần Tang suy nghĩ một chút, nói: “*Phải người đi tìm công tử gia ngay, nói anh ta cần phải về nhà một chuyến đã, nếu anh ta có gọi điện về thì nói ta có chuyện cần tìm anh ta.*”

Người nọ đáp ứng đi ngay, không lâu sau, quả nhiên Dịch Liên Khải gọi điện về, giọng nói không được kiên nhẫn lắm: “*Tôi đang bận ở chỗ này một chút.*”

“*Phát súng đó không phải của vệ binh bắn.*” Tần Tang vốn có thể nói luôn cho anh biết, nhưng điện thoại ở đây đều là mạng lưới của quân sự, nên tổng đài có thể nghe thấy hết được cuộc nói chuyện này, vì vậy dừng một chút, nói: “*Anh cứ trở về một chuyến đi, tôi có lời muốn nói với anh.*”

Dịch Liên Khải trầm ngâm một lúc, nói: “*Được, chốc nữa tôi sẽ về.*”

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Anh nói như vậy, cũng không lâu lắm Tần Tang đã nghe thấy tiếng còi xe ô tô vang lên, Dịch Liên Khải đã trở về rồi. Anh vừa vào cửa y phục cũng không thay, hướng đến chỗ ghế salon ngồi xuống, sai má Chu đi pha trà, sau đó tiện tay đóng cửa lại, nói: “*Em biết được cái gì?*”

“*Hôm qua khi tiếng súng vang lên, Trần Bồi có nói là do vệ binh súng bị cướp cò. Sau đó Mộ Dung Phong nói cho tôi biết, tiếng đó không phải là tiếng của trường thương, mà là một khẩu Mauser do Đức sản xuất mà Phù quân lại không hay dùng loại súng lục này, anh ta còn hỏi tôi, Trần Bồi có phải là người của Lý Trọng Năm hay không.*”

Dịch Liên Khải sắc mặt âm trầm, ngồi ở ghế salon không hề nhúc nhích, ngón tay chỉ nhẹ nhẹ gõ lên tay vịn của ghế salon, giống như đang suy nghĩ điều gì đó.

Tần Tang rất ít khi thấy anh như thế này, cảm thấy anh tuy rằng ngày trước hay hi nộ vô thường, nhưng vẫn luôn giữ nét lịch sự ở bên ngoài. Hiện tại anh lại có chút thâm sâu khó lường, lại làm cho người ta không thể biết được anh đang nghĩ cái gì nữa.

Tần Tang lại nói: “*Có thể kiểm tra thử vết thương xem sao, sẽ biết ngay là dùng loại đạn nào, nếu đúng không phải đạn từ súng của vệ binh nổ, thì có thể giải thích rõ ràng mọi chuyện.*”

Dịch Liên Khải sắc mặt vẫn âm trầm như trước, cuối cùng thở dài, nói: “*Em không hiểu đâu.*”

“*Các người làm những chuyện gì, tôi quả thật là không hiểu được, tôi không hiểu vì sao nhị ca đang tốt lành lại muốn đem phụ thân đưa đi giam lỏng, tôi cũng không hiểu vì sao anh lại cùng Lý Trọng Năm xuất binh đi đánh nhị ca nữa, tôi càng không hiểu nổi các người, cuối cùng tranh giành nhau, rốt cuộc là tranh cái gì mới được. Địa bàn cũng đã rất lớn rồi, quân đội cũng nhiều lắm rồi, còn muốn đánh tới đánh lui đến bao giờ đây, họa chiến tranh chỉ khiến dân chúng thêm lầm than mà thôi, tại sao lại không thể sống hòa bình với nhau được chứ?*”

Dịch Liên Khải bỗng nhiên nở nụ cười lạnh: “*Phụ nhân chi kiến*” (*ý kiến của đàn bà con gái*)

Anh nói xong đứng lên, cầm mũ đi ra ngoài, Tần Tang hỏi: “*Vì sao còn muốn đi ra ngoài nữa?*”

Dịch Liên Khải nói: “*Người ta đã cố công đặt bẫy cho tôi chui vào, tôi cũng không nên phụ ý tốt này của người ta chứ.*” Tâm tình của anh có vẻ tốt dần hơn, “*Chuyện đã như vậy rồi, thì ta đành tương kế tựu kế, gây ông đập lưng ông mới thú vị chứ.*”

Đến buổi chiều, Tần Tang mới biết, bởi vì sự việc ngộ sát học sinh, nên Trần Bồi bị cắt chức, Dịch Liên Khải lúc này đã chỉ định phó quan của mình là Phan Kiện Tri lên thay phụ trách tiếp đãi bảo vệ an toàn cho Mộ Dung Phong.

Tần Tang nghe thấy thế có hơi biến động, lại càng hoảng sợ hơn, cô biết Phan Kiện Tri luôn có ý định đưa Mộ Dung Phong vào chỗ chết, hiện tại lại để anh ta đi phụ trách an nguy của Mộ Dung Phong, có khác nào đưa đầu dê vào miệng hổ đầu, nên cô rất lo sợ và bất an, cả đêm đều không ngủ được.

Đến ngày thứ hai, hai mí mắt bị sưng nhẹ, tinh thần rất kém, nhưng cô vẫn cố lên tinh thần. Vì cô có một lịch trình phải đưa Mộ Dung Phong đi du hồ.

Lúc ăn điểm tâm Tần Tang lấy tờ báo ra đọc những ô tin tức, hết tờ này lại đến tờ khác, đều ngồi đọc những ô tin tức trên đó, có báo viết rất thành thật không hề khách khí, đem Dịch Liên Khải mắng to một trận, gọi anh ta là phá gia chi tử, còn nói đội quân ở Thừa Châu không chịu chấp nhận nội các, là vì đã có thỏa thuận với mấy tên cướp nước, còn cùng bọn chúng đàm phán với nhau chia chiến lợi phẩm nữa. Về chuyện vệ binh bị cướp cò lần trước, càng miệt thị giới quân phiệt là một lũ hủ bại.v.v.

Tần Tang nhìn câu chữ sắc bén như vậy, cách hành văn trong đó cực kì gay gắt, nên vô cùng chăm chú đọc.

Dịch Liên Khải hôm nay không xuất môn sớm như mấy ngày trước nữa, nhìn cô đang đọc báo chăm chú, liền dùng đũa gõ xuống bàn một cái, nói: “*Ăn điểm tâm thì ăn đi, đọc cái gì mà lại chăm chú đến thế.*”

Tần Tang liền đề tờ báo qua một bên, Dịch Liên Khải lại cầm lên xem, Tần Tang lại cho rằng anh ta sẽ giận tím tái mặt mày lên, không ngờ Dịch Liên Khải lại đọc rất hăng say, vừa đọc vừa nói: “**Không tiếc dử hổ mưu bì (Câu thành ngữ này có nghĩa là bàn định với con cáo hoặc con hổ để lột da chúng. Nay thường dùng để ví về những việc bàn luận nếu phải hy sinh lợi ích của đối phương, thì nhất định không thành công.)**, tiểu nhân lật mặt, không theo luật pháp và tình thần dân chủ, quân phiệt thì hành cật cứ chỉ thực (chia cắt lãnh thổ để chiếm giữ và lập chủ quyền riêng, không phục tùng chủ quyền trung ương)..... Theo như những gì hần viết về tôi, quả thực tôi nên xấu hổ đến nỗi không còn mặt mũi nào đi gặp bách tính Phù Châu luôn rồi, Chắc chắn tôi nên phải người xuống hỏi thăm xem, cái người viết ra bài báo này có chịu đi làm thư ký cho tôi hay không đây.”

Tần Tang nghe anh nói vậy, liền ngẩng đầu nhìn anh một cái, Dịch Liên Khải cười cười: “Sao em lại nhìn tôi như vậy? Vô Tắc Thiên còn trọng dụng tài năng của Lạc Tân Vương* kia mà, tôi chẳng lẽ lại không bằng có một nữ nhân cách đây mấy nghìn năm hay sao?”

***một trong tứ kiệt nhà Đường là Lạc Tân Vương viết bản “thảo Vô Chiếu hịch văn”. Trong này là để kể tội Vô Tắc Thiên, khi Vô Tắc Thiên nghe mấy câu trong bài hịch, không những không hề tức giận giết Lạc Tân Vương mà còn cho bảo vệ và lưu truyền cho hậu thế.**

Tần Tang hừ một tiếng, không muốn nói gì thêm.

Dịch Liên Khải cười nói: “Tôi biết rồi, em thấy tôi coi thường nữ nhân như vậy không đồng ý phải không, em xem những điều em nghe em đọc ở trường Tây Dương, động một tí là lại lời ra phân rõ phải trái đúng sai với tôi, cứ nghe phải mấy câu như vậy, lại biến thành loại phụ nữ tân thời đòi nữ quyền đến là phiền phức.”

Tần Tang không muốn cùng anh cãi nhau, nên không thèm để ý đến anh nữa.

Dịch Liên Khải nói: “Xem ra Trần Bồi lần này cũng ủy khuất cho hần rồi, hần là người của Lý thống soái, tôi cũng không thể bắt chẹt hần quá được. Dù sao em cũng thay tôi đi thăm người nhà của hần một chút, đưa tặng ít đồ qua, hỏi xem bọn họ thiếu cái gì thì giúp.”

Tần Tang cười lạnh nói: “Chuyện như thế mà anh cũng nghĩ ra được. Chính anh đuổi Trần Bồi đi, bây giờ lại bảo tôi đi tặng quà cho người nhà của hần, thu mua nhân tâm như vậy, có tác dụng gì chứ.”

Dịch Liên Khải nói: “Tôi cũng không muốn đi làm chuyện này làm gì, em lúc nào cũng nói tôi là loại công tử, tôi làm chuyện này em lại bảo tôi thu mua nhân tâm. Tôi hiện tại trên danh nghĩa vẫn là một tư lệnh, còn em là tư lệnh phu nhân, có một số chuyện tôi không tiện ra mặt thì đành phải nhờ đến em, nhưng nếu em không muốn giúp tôi, thì tôi kêu phó quan đi làm cũng được.”

Tần Tang trong lòng khó chịu, lại nghe nhắc đến Phan Kien Tri, khiến Tần Tang không muốn để anh ta tham gia vào bất cứ việc gì nữa thì tốt hơn.

Trực giác nói cho cô biết, cô biết Phan Kien Tri rất nguy hiểm, để anh ta làm càng nhiều việc, thì cô càng cảm thấy nguy cơ càng nhiều hơn.

Cô không hi vọng Phan Kien Tri tiếp tục ở lại chỗ này, Dịch Liên Khải bây giờ là loại tâm tư không nhìn thấy được, từ trước đến giờ cô luôn cho rằng mình hoàn toàn hiểu tính tình của anh, nhưng hiện giờ xem ra, mình quả thật bị anh lừa gạt suốt thời gian qua rồi, anh là dạng người gì, có một chút cũng không biết được.

Cho nên cô nói: “Được rồi, được rồi, tôi đi là được chứ gì.”

Cô cùng Mộ Dung Phong đi ngao du Phù hồ, lại vừa vãn ở trong một quán ăn nổi tiếng ăn canh cá.

Ở nửa đường còn gặp học sinh đi biểu tình, cũng may Phan Kien Tri đã thu xếp người xong, đem học sinh kia ngăn hết ở hai bên đường, “Đã đảo quân phiệt” “Hoàn chính nội các” “Nợ máu trả bằng máu” “Giao hung thù ra” cứ hô mấy khẩu hiệu như thế liên tục bên tai không dứt.

Tần Tang sợ hai bên lại va chạm xích mích lẫn nhau, lại bắt giam thêm học sinh nữa, nên gọi Phan Kien Tri đến, căn dặn suốt không được làm gì họ.

Phan Kien Tri nói chậm: “Xin phu nhân yên tâm, thuộc hạ sẽ không làm khó đám học sinh kia.”

Tần Tang nghĩ, anh ta cũng là từ học sinh trung cấp đi lên, hiện tại tất nhiên sẽ không đi đối phó với đám học sinh đó, nên cũng có phần hơi yên tâm.

Cô đưa Mộ Dung Phong về tây viện Phạn điểm xong, bây giờ mới đi tặng chút lễ vật cho gia quyến của Trần Bồi.

Lúc cô từ trong nhà Trần Bồi đi ra, bầu trời đã tối đen lại rồi, dọc trên đường đi chỉ thấy cảnh giới nghiêm ngặt, trên đường không có lấy một bóng người, không khỏi cảm thấy buồn bức trong người, lúc trở về sở đồn trú bộ tư lệnh, lúc chuẩn bị xuống xe đã thấy toàn bộ đèn đuốc trong nhà sáng trưng lên, trong vườn đỗ rất nhiều xe ô tô, xe đen thui còn có màn che lại từng chiếc đều đỗ song song với nhau ở đây, thành một vòng tròn, co lại như nghiêng mãi mực tàu vậy.

Thấy vậy Tần Tang hỏi: “Tối hôm nay tổ chức hội nghị gì hay sao vậy?”

Vệ sĩ thay cô mở cửa xe nói: “Dạ. Có chỉ huy đồn trú cùng Giang Tả trưởng quan đều tới đây.”

Tần Tang nghĩ thầm, chỉ huy đồn trú cùng với trưởng quan hành tỉnh đều tới đây, nhất định là có chuyện rồi, nhưng không biết là chuyện gì đây, chẳng lẽ lại định cùng Thừa quân hòa đàm với nhau hay sao? Chẳng lẽ Lý Trọng Năm lại thay đổi chủ ý rồi sao?

Cô do dự đi lên lầu, vừa cởi áo bành tô ra, một nữ hầu cầm lấy treo lên, chợt nghe dưới lầu có tiếng nói chuyện, tiếng bước chân, vệ binh hô nghiêm một tiếng, chắc là hội nghị đã kết thúc rồi.

Má Chu rót một chén trà cho cô, Tần Tang liền nói: “Đi xem xem, nếu hội nghị đã xong rồi, hỏi thử công tử gia xem có muốn ăn cơm tối luôn không.”

Má Chu nghe lời đi xuống, không bao lâu sau trở về nói với cô: “Cô gia bảo còn có chút việc, bảo tiểu thư trước đi.”

“Bận chuyện gì mà đến cơm cũng không ăn.” Tần Tang thuận miệng nói: “Kệ anh ta đi, bảo nhà bếp chuẩn bị cơm đi.”

“Tiểu thư người không biết sao? Trong thành xảy ra chuyện lớn, học sinh biểu tình vây đánh đội cảnh vệ, Phan phó quan bị trọng thương, sở trị an còn cho

người nổ súng, nghe nói là đã bắn chết hai vị học sinh rồi, hơn nữa còn bắt rất nhiều người nhốt lại trong tù, hiện tại bên ngoài đều đang có lệnh giới nghiêm. Nghe các vệ binh nói lại, công tử gia đang phát cáu một trận, sự việc càng ngày càng ảm ỉ hơn.”

Phan Kiện Tri bị trọng thương sao, những lời này vừa vào trong tai, trong lòng Tần Tang rất nặng nề khó chịu, không biết thương thế của anh ta như thế nào rồi, có nguy hiểm đến tính mạng hay không? Không ngờ rằng mới qua một thời gian ngắn thôi mà mọi chuyện lại thành ra như vậy rồi, cô trong lòng rất rối loạn, để chén trà xuống, đứng ở trước cửa sổ, chỉ thấy một hàng xe ô tô đi ra khỏi cửa chính sở đồn trú bộ tư lệnh, đèn xe trắng tấp hình trụ lại sáng trong như tuyết, phá nát sự vắng vẻ trong màn đêm.

Không trăng cũng không có sao, cô nghĩ, có khi tối nay tuyết lại rơi hay sao?

Cô chẳng biết mình đã đứng ở cửa sổ bao nhiêu lâu nữa, nhà bếp đã mang đồ ăn lên, má Chu còn mời cô ăn vài lần, cô đều ngăn người không nghe thấy, má Chu biết cô luôn như thế này, nên cũng không miễn cưỡng nói thêm gì.

Không biết bao lâu sau, bỗng có người đưa ta khoát lên đầu vai của cô, làm cô giật mình.

Quay lại nhìn hóa ra là Dịch Liên Khải.

Cô miễn cưỡng cười cười: “Không phải anh bảo là anh bận sao.”

Dịch Liên Khải lại hỏi lại: “Tại sao cơm tối còn chưa ăn? Cơm canh đều nguội hết cả rồi.”

“Không có hứng ăn.” Tần Tang lại nói cho có lệ, “Buổi chiều tôi đi đến nhà Trần Bối, họ cứ khóc lóc sụt sùi, cũng thật là đáng thương.”

Dịch Liên Khải nói: “Những chuyện nhỏ như vậy, hà tất phải để ở trong lòng.”

Tần Tang trong tâm nhiều loạn, sợ anh nhìn ra điều gì, vì vậy đi ra cửa gọi má Chu, bảo đem thức ăn nguội xuống, sai nhà bếp làm lại mấy món ăn, để cô cùng Dịch Liên Khải ăn.

Dịch Liên Khải thấy cô cầm đũa, cúi đầu gầy gầy trong bát cơm, đôi lúc cũng ngẩng đầu lên cho ít đồ vào trong miệng, cũng không biết ăn được mấy hạt. Vì vậy anh cười gố một cái vào thành bát, nói: “Phu nhân, vì sao nuốt không trôi kim khóa ngọc lạp vậy?” (**hạt vàng, viên ngọc, cái này mình cũng chả biết là câu đùa gì nữa**)

Tần Tang không ngờ anh lại nói mấy lời trêu ghẹo này, liền nhìn anh một cái, Dịch Liên Khải liền cười ha ha.

Lúc này bên ngoài cửa lại có người hô lên một tiếng: “Báo cáo!”

Sở dĩ Tần Tang ở trên lầu hai, nên thuộc hạ của Dịch Liên Khải mỗi lần định lên lầu hai, đều phải hô báo cáo một tiếng.

Tần Tang nghe thấy thế, liền nói với Dịch Liên Khải: “Đừng có ăn nói lung tung nữa.”

Dịch Liên Khải biết có chuyện nghiêm trọng, vì vậy nói một tiếng: “Vào đi”, người vừa tiến vào chính là thư ký của Dịch Liên Khải, đầu tiên là hướng Tần Tang gật đầu chào: “Phu nhân!” sau đó trên mặt lại có chút do dự.

Tần Tang biết bọn họ có chuyện không muốn để mình biết, vì vậy đứng lên nói là đi rửa mặt, biết điều đi vào buồng trong.

Cô tuy đi tới buồng trong, nhưng lại cố tình, để cửa ngoài khép hờ, sau đó lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Chỉ thấy thư ký kia cúi đầu cùng Dịch Liên Khải xì xào bàn tán cái gì đó, mà khe cửa vốn rất hẹp, nên cô không thể nhìn được sắc mặt của Dịch Liên Khải ra sao nữa, cũng không đoán được bọn họ đang nói gì.

Không bao lâu sau, lại nghe Dịch Liên Khải nói: “Gọi người mang ô tô ra... Gọi điện thoại cho Mẫn tiểu thư...”

Thanh âm anh nói không lớn cũng không nhỏ, vừa để cho cô nghe thấy được, Tần Tang giật mình, không kịp nghĩ nhiều, đẩy cửa phòng ra, đi vài bước tiến tới: “Nửa đêm canh ba, anh còn đi đâu?”

Thư ký nhìn về mặt của Tần Tang không có lấy một ý cười, nghĩ cô đang muốn gây huyền não, mà mình bị kẹp ở giữa cũng không tiện cho lắm, vì thiếu phu nhân này từ trước đến nay rất mạnh mẽ, mà Dịch Liên Khải tính tình cũng rất là khó tính, vì vậy tìm một cái cớ, vội vã rời đi.

Dịch Liên Khải có chút do dự, không biết có ý định gì, lát sau mới lên tiếng: “Tôi có việc chính sự cần làm.”

“Việc chính sự gì mà nửa đêm rồi lại vội đi làm chứ? Tần Tang nhìn ánh mắt của anh, thanh âm không hề lớn, giọng nói cũng rất mềm mỏng chậm rãi.

Dịch Liên Khải biết tính của cô, nên bỗng nhiên cười cười: “Được thôi, nếu như em không tin thì cùng đi chung luôn cũng được.”

Một lúc sau, vệ binh tiến lên báo cáo là xe ô tô đã chuẩn bị xong rồi, Dịch Liên Khải liền đứng lên, nói với Tần Tang: “Đi thôi, chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Tần Tang lại không hiểu ý, nên vẫn như trước xì mặt nói: “Cũng quá nửa đêm rồi, đi ra ngoài đi dạo làm gì?”

Dịch Liên Khải một bên kêu má Chu đi lấy cho Tần Tang cái áo bành tô, vừa cười nói: “Được rồi, bà xã, coi như là tôi chịu tội với em không được sao? Sắp hết năm rồi, hà tất phải giận dỗi tôi làm gì rồi lại đi nóng giận không đâu? Em không phải luôn nói là muốn ăn mỳ vằn thắn hay sao, hiếm có được buổi tối rảnh rỗi như vậy, tôi cùng em đi ăn mỳ vằn thắn đi.”

Tần Tang lúc này mới hiểu ra một chút, liền nói: “Đã quá nửa đêm rồi, nên mang theo ít người thôi, nếu không mấy tờ báo nhỏ kia biết được, lại mắng mỗ lung tung.”

Má Chu đã sớm mang áo bành tô đi tới, Dịch Liên Khai tự mình cảm áo, mặc vào cho Tần Tang, thay cô cài nút đùm, nói: “*Bên ngoài sợ lại có tuyết rơi, ăn mặc kín một chút.*”

Má Chu thấy cô gia đối xử với tiểu thư có phần ôn tồn chăm sóc, không khỏi vui mừng. Liền đi xuống lầu lại gặp một đám vệ binh đang nói chuyện, có người nói: “*Hon nửa đêm rồi, trên đường bây giờ cũng có lệnh giới nghiêm, tự đứng lại muốn xuất môn làm gì?*”

Người kia đáp lại: “*Thiếu phu nhân nghe thấy chuyện liên quan đến Mẫn tiểu thư, không khỏi tức giận, nên công tử gia không thể không không chú trọng cẩn thận được... công tử gia tính khi vốn như vậy rồi, đột nhiên đối xử tốt với ai, thì chính là dứt khoát đối xử tốt thập phần. Đối với vị thiếu phu nhân này của chúng ta, tôi thấy ngài ấy đúng là nhân thiện vô cùng mà. Từ trước đến nay tuy rằng cũng dễ dàng vị Mẫn tiểu thư kia, nhưng cũng không tận tâm tận lực đến thế này...*”

Má Chu tuy không vui khi nghe những lời này, nhưng nghĩ đến chuyện thái độ của Dịch Liên Khai với Tần Tang hiện giờ quả thật đã thay đổi rất nhiều, nên cũng cảm thấy cao hứng lên.

Lại nói đến Dịch Liên Khai cùng Tần Tang hai người ngồi trên cùng một chiếc xe ô tô, còn có một chiếc ô tô chờ theo vệ binh đi theo sau, lạng lẽ từ sở đồn trú bộ tư lệnh đi ra.

Đến dưới lầu của viên ký, vì có lệnh cấm đi lại vào ban đêm, nên cửa tiệm cũng sớm đóng cửa, đến ván đóng cửa cũng đã đóng hết lại, nhìn từ khe cửa, chỉ thấy có ngọn đèn màu vàng lơ mờ.

Dịch Liên Khai ra lệnh cho vệ binh tiến lên gõ cửa, bên trong hỏi là ai đấy, vệ binh nói mấy câu, người làm thuê liền vừa chạy đi nói cho ông chủ, vừa mang cửa mở ra.

Ông chủ cửa tiệm liền ra đón, luôn miệng nói vô cùng cung kính, đưa hai người họ vào trong, cười hiền lành nói: “*Thật không ngờ lại được đón tiếp ngài tổng tư lệnh cùng phu nhân đến đây, nỗi canh gà người làm còn chưa kịp đưa lên lò, ngày mai trùng với tôm tươi mới được đưa đến đây, với cả phải gọi người nhào bột nữa ạ, còn phải làm thêm cả sủi cảo nữa. Mong tư lệnh cùng phu nhân đợi thêm một chút ạ.*”

Dịch Liên Khai nói: “*Không sao cả, đã tới đây rồi chúng ta đợi thêm một tí cũng không sao, người gọi người đi làm đi.*”

Ông chủ tiệm đáp ứng, dẫn bọn họ lên gian phòng trên tầng hai, rồi kêu tiểu nhị đem ít mứt hoa quả các loại lên, còn đem lên một bầu rượu nóng, rồi tự mình đi dời lò than lớn vào gian phòng, gian phòng tự nhiên ấm áp hơn hẳn.

Dịch Liên Khai thấy hắn có ý nịnh bợ, nói: “*Người không cần đứng đây phục vụ nữa, bao giờ vẫn thán được thì bung lên đây là được rồi.*”

Ông chủ tiệm biết những người quyền quý, thật ra tính tình đều rất quái gở, nửa đêm rồi còn điều binh đến tận đây, chỉ để ăn một bát mỳ vẫn thán thôi, nên thấy chuyện này cũng không lấy làm lạ gì, vì vậy luôn miệng đáp ứng đi ra ngoài.

Dịch Liên Khai thò tay hơ trên lò, thấy hai chậu than trái phải chưa bắt lửa mấy, liền cầm que lên gảy gảy mấy hòn than.

Than cháy hồng rất nhanh, lóe lên lóe lên giống như đá quý vậy, anh nhìn lò than ngẩn cả người.

Ở đây tuy có đốt đèn nhưng vì bên ngoài đường cấm đi lại vào ban đêm nên ở đây cũng không dám dùng đèn điện, mà trên bàn chỉ có một ngọn đèn theo phong cách cổ ngày trước bên trong được cắm một cây nến, ánh nến bị tấm lụa trắng bên ngoài bao lấy, mờ ảo, hiện ra như sóng gợn vậy. (*mình nghĩ đèn này là đèn lồng chăng?*)

Tần Tang đã nhiều năm nay chưa từng thấy qua đèn cây, nên khi thấy có chút hứng thú.

Vì Dịch Liên Khai ngồi gần chậu than, nên ánh lửa từ chậu than phản chiếu lên khuôn mặt anh, ánh sáng từ lò than với ngọn nến tuy không giống nhau, nhưng cũng khiến cho không gian phẳng phất ánh hồng.

Anh ngày thường vô cùng trắng trẻo, khí nóng từ lò than phả lên mặt anh, nhìn qua trông như anh mới uống rượu say vậy, hai gò má đỏ ửng lên, hai hàng mi đen kịt lại, ánh sáng phản chiếu lên làm nổi bật hai hàng lông mày, chỗ hốc mắt có hơi kéo xuống dưới, lộ ra rất rõ đường viền trên mắt, cứ như bức tranh tượng thạch cao trong sách phương Tây vậy.

Đặc biệt khi anh cúi đầu đùa nghịch than trong lò than, có những lọn tóc đen rũ xuống, che đi màu ngà trên trán anh, nhìn càng giống nhân vật trong tranh phác họa phương Tây hơn – Tần Tang chưa từng nhìn kỹ anh đến như vậy.

Thật ra trong cả ba anh em Dịch gia, tất cả đều khen Dịch Liên Khai lớn lên khôi ngô tuấn tú nhất, bởi vì mẹ đẻ của anh vốn là đại mỹ nhân tài sắc vẹn toàn nổi tiếng ở Giang Tô.

Bà không chỉ là một đại mỹ nhân không thôi mà đến lai lịch cũng rất là truyền kỳ.

Mẹ đẻ của Dịch Liên Khai họ Vân, gia phụ bà là một vị tướng trấn thủ biên giới, bà cũng chính là thiên kim tiểu thư thứ tám trong gia đình.

Khi đó Dịch Kế Bối bất quá cũng chỉ là một chiến sĩ du kích, so với một vị thiên kim tiểu thư kia, ông cũng chỉ là một quân nhân du kích, nên nhìn thấy rõ hai người họ khác nhau một trời một vực, nếu như thế sự không biến đổi khôn lường thì có thể cả đời này cơ duyên gặp được nhau của họ cũng không bao giờ có.

Sau khi thế sự thay đổi, Dịch Kế Bối trong thời kì loạn lạc lại làm nên sự nghiệp lớn. Còn vị Vân tiểu thư này, gia đình lại sa sút, sau trải qua mai mối, mới phải gả cho Dịch Kế Bối làm thiếp.

Vị Vân tiểu thư này xuất thân từ gia đình quyền quý, cho nên tri thức lễ nghĩa đều có cả, có thể làm thơ thưởng tranh, giỏi nhất là biết cách đối nhân xử thế, nên Dịch Kế Bối đặc biệt yêu chiều sủng ái bà.

Nhưng đúng là hồng nhan bạc mệnh, vừa sinh được Dịch Liên Khai xong thì bà cũng ốm đến không dậy nổi.

Tần Tang dù chưa gặp qua người mẹ chồng này bao giờ, nhưng cũng từng thấy qua hình của bà ở Dịch gia đại trạch, còn có những bài thơ bài văn cũ được truyền lại của bà, liền biết rằng bốn chữ “Tài mạo song toàn” kia của bà hoàn toàn không phải là hư danh, Dịch Kế Bối cũng được xưng là “Nho tướng” vì vậy nên với những bài văn

hay cũ của bà đều biên soạn lại để thể hiện hối hận, đối với vị thiếp thất xinh đẹp này của mình cũng đều rất thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tần Tang trước kia mặc dù chưa từng đặc biệt để ý tới chuyện này nhưng bí mật trong phủ nếu nhiều người nói qua nói lại sẽ chẳng thể giữ được mãi, cô tuy không ở Phủ Viễn này nhiều lắm nhưng cứ một câu rồi lại nửa câu tán phét cuối cùng chuyện này vẫn truyền đến tai cô. Cô biết rất rõ Dịch Kế Bối đối với đứa nhỏ mất mẹ từ sớm như anh tương đối là cưng chiều, phần nửa là do Dịch Liên Khai tính tình khôn khéo, giỏi nhất là lấy lòng của Dịch Kế Bối, cũng có một phần là do mẹ anh mất sớm cho nên đối với đứa con trai này ông cũng có chút thiên vị thương xót.

Dịch Liên Khai kinh ngạc thấy cô nhìn mình đến ngơ cả người, vì vậy cười hỏi: *“Làm sao lại nhìn tôi như vậy? Nhìn giống như chưa bao giờ được thấy tôi vậy.*

Tần Tang cũng thấy mình có chút thất thố, vì vậy cười cười, nâng chén trà lên uống một ngụm.

Dịch Liên Khai truy hỏi đến cùng: *“Em rốt cuộc đang nhìn trộm cái gì? Lẽ nào trên mặt tôi có hoa hay sao?”*

Tần Tang lúc đầu cùng anh đi ra ngoài, tuy chẳng biết anh định làm chuyện gì, nhưng thấy anh cố ý trêu đùa hoài, cũng đoán chuyện này cũng chẳng phải đại sự lớn gì, nên cũng thuận miệng nói: *“Tôi nhìn trộm anh, thấy anh quả thực lớn lên rất giống với di nương.”*

Tần Tang biết chuyện này nói ra lúc này quả không thích hợp, khó trách Dịch Liên Khai lại hơi ngần người ra, có vẻ đã hiểu người cô đang nói tới là ai, trên mặt anh thần sắc vẫn rất bình thường, nói: *“Á, má Trương trước kia cũng từng nói như vậy.”*

Má Trương này là người làm lâu năm tại Dịch gia, thậm chí bà còn là người mà mẹ đẻ của Dịch Liên Khai mang từ Vân phủ đem đi theo cùng, sau cùng bà cũng vừa là nhũ mẫu của Dịch Liên Khai luôn.

Dịch Liên Khai từ nhỏ đã mất đi chỗ dựa, nên đều là má Trương chăm sóc anh từ khi còn nhỏ, Dịch Liên Khai tính tình đặc biệt là hư hỏng, nhưng vị má Trương này ở trước mặt anh cũng có khả năng nói vài câu khuyên nhủ với anh.

Tần Tang từ lúc mới xuất giá có gặp qua vị má Trương này, nhưng tuổi của bà cũng khá lớn rồi, đã sớm không còn làm công cho gia đình nữa, lần đó cũng vì chuyện đám cưới mới quay lại Dịch gia mà thôi.

Tần Tang vẫn còn nhớ rõ người đàn bà nhỏ gầy kia, trên đầu có đeo một đoá hồng có vẻ rất vui mừng nhìn chăm chú xung quanh.

Dịch Liên Khai đã nhắc đến má Trương, nên cô cũng cố hỏi tiếp: *“Má Trương bây giờ đang ở đâu rồi?”*

Ai ngờ Dịch Liên Khai không kiên nhẫn được, nói: *“Bà ý hỏi hương dưỡng lão rồi, tôi làm sao biết được bà ý đang ở nơi nào chứ?”*

Tần Tang biết mình đã đụng vào cái đình không mềm cũng không cứng của anh, nên không lên tiếng thêm nữa. Một lúc lâu sau, bỗng nghe trên hành lang có tiếng bước chân, Tần Tang còn tưởng là mỹ nhân đã xong rồi, lại thấy có người nhẹ nhàng gõ cửa một tiếng, Dịch Liên Khai nói: *“Vào đi!”*, có người đáp lại thì ra là Phan Kiện Tri.

Tần Tang nghe người ta nói anh ta bị trọng thương, bản thân cũng lo lắng mất một thời gian, lúc này thấy anh, càng sùng sốt hơn.

Tuy trên cánh tay Phan Kiện Tri quần đầy băng gạc, quả thật đúng là bị thương, thế nhưng đi lại rất bình thường, nhìn không giống bị “trọng thương” một chút nào.

Phan Kiện Tri hơi khom người đi đến hành lễ, thấp giọng nói: *“Công tử gia, đã cử người mang ít tráng miệng lên rồi.”* Nói xong anh liền tránh sang một bên, ở phía sau anh có một người im lặng không phát ra một tiếng động nào đi tới.

Chỉ thấy người nọ mặc một bộ đồ của vệ binh, đầu đội nón lính, đem mũ kéo xuống rất thấp, ngay cả mặt cũng che đi phân nửa.

Phan Kiện Tri đóng cửa phòng lại, người nọ lấy mũ xuống, tuy vóc người vừa phải nhưng khí thế hiên ngang, anh hào đến bức người.

Tần Tang tuy có hơi mờ mịt vài phần, nhưng nhìn thấy đây chính là Mộ Dung Phong cũng không khỏi kinh ngạc.

Mộ Dung Phong mỉm cười, kêu một tiếng: *“Tam ca!”*

Dịch Liên Khai vẻ mặt tươi cười, tiến lên phía trước kéo tay anh ta, nói: *“Lục đệ đã đi xuống tận phía Nam này, nhưng mấy ngày gần đây ta đều không thể đến gặp được, cũng là do bất đắc dĩ, đã khiến cho Lục đệ chịu ủy khuất phải đi cải trang bí mật gặp gỡ như thế này, mong Lục đệ tha thứ cho ta.”*

Mộ Dung Phong nói: *“Tam ca, tình cảnh của tam ca bây giờ khó khăn trùng trùng, Bái Lâm đều biết hết. Hôm nay tam ca mạo hiểm đến gặp ta, Bái Lâm cảm kích khôn cùng.”* Quay qua Tần Tang khom người chào nói: *“Mấy ngày qua luôn được tâu phụ nhân tiếp đón, còn chưa có ở trước mặt cảm tạ được.”*

Tần Tang vội vàng đứng lên hoàn lễ, Dịch Liên Khai nói: *“Đều là người một nhà, hà tất phải khách sáo như vậy chứ. Không dám nói dối Lục đệ, ngu huynh chuyển này đi cũng không phải dễ dàng gì, kéo dài thời gian chút nữa, ta sợ sẽ có tin đồn truyền ra ngoài, chính sự vẫn quan trọng hơn.”*

Hai người đều xưng nhau là huynh đệ, rồi ngồi xuống nói chuyện.

Tần Tang đối với việc chính sự không biết gì hết, chỉ thấy hai người họ nói thầm rất nhỏ với nhau, tuy chỉ có Mộ Dung Phong nói rất nhiều câu, mà Dịch Liên Khải lại chỉ nhủ mầy lắng nghe, ngón tay không ngừng vuốt ve chén trà.

Cô biết lần này đi ra ngoài cũng là để cho Dịch Liên Khải bí mật gặp mặt Mộ Dung Phong, chuyện này tốn rất nhiều công sức lại còn rất rắc rối nữa, đương nhiên là để tính toán việc trọng đại rồi.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Phan Kiện Tri, thấy sắc mặt anh tương đối bình tĩnh, như không có bất cứ việc gì xảy ra vậy, thế nhưng dưới ánh mắt đó lại tựa hồ như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Cô lúc này mới kịp nhìn kĩ, thấy vài trắng bệch trên cánh tay anh có một chút vết máu mờ mờ, không biết thương thế kia của anh trầm trọng đến mức nào nữa.

Đang lúc tâm tư lộn xộn, bỗng bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó có tiếng vệ binh quát: “Người nào?”

Trong phòng đều đồng loạt yên tĩnh, Mộ Dung Phong cùng Dịch Liên Khải đều im lặng không lên tiếng, bốn mắt giao nhau.

Bên ngoài có một thanh âm nói: “Trưởng quan, mỵ vẫn thần được rồi ạ.”

Đoán là tiểu nhị của Viên ký lên đưa mỵ vẫn thần.

Vệ binh nói: “Đưa cho ta, để bọn ta đưa vào là được rồi.”

Dịch Liên Khải nghe thấy vậy, liền hướng Phan Kiện Tri nháy mắt, Phan Kiện Tri nghiêng mình ra lấy, tay phải của anh bị thương nên đành dùng tay trái bê hồng tát đại mâm* tiến đến, im lặng không nói gì đặt lên trên bàn.

***Hồng tát đại mâm: cái mâm gỗ màu đỏ**

Tần Tang thấy bát canh gà nước đầy ắp, ở giữa bát mỵ vẫn thần còn có sùi cảo màu trắng, ở bên trong mỵ vẫn thần còn có nhồi vào con tôm bóc vỏ. Trên mâm còn có mấy bát con nhỏ chồng lên nhau và một cái muôi, vì vậy cô cầm chiếc muôi lên đem mỵ vẫn thần bỏ vào trong hai cái bát nhỏ, một chén đưa cho Mộ Dung Phong. Mộ Dung Phong luôn miệng nói cảm ơn, Tần Tang liền đem bát còn lại khác cho Dịch Liên Khải. Dịch Liên Khải dùng một chiếc thìa khuấy canh gà nóng hổi hổi, thờ dài, nói: “Thành ý của lệnh tôn và Lục đệ, ta đã vô cùng rõ ràng rồi. Nhưng chuyện này rất nghiêm trọng, mà gia phụ tôi cùng lệnh tôn lại là anh em kết nghĩa với nhau, Lục đệ cũng biết rồi đây, lão nhân gia của ta tư tưởng cổ hủ, luôn cảm thấy việc trong gia đình là chuyện lên quan đến danh dự. Bây giờ gia phụ ta lại đang bị bệnh, ta cũng không muốn chọc cho ông ta tức giận thêm, nên cũng không tiện đáp ứng đệ được.”

(Mỵ vẫn thần ai ăn rồi đều biết mỵ vẫn thần màu vàng bên trong có ít sùi cảo, có thêm ít trứng nữa)

Mộ Dung Phong cười cười, nói: “Tam ca lo lắng điều gì ta đều biết hết, hiện tại thể cục thay đổi nhanh như chớp mắt, mong tam ca nhanh chóng quyết định, tránh lỡ mất cơ hội trời cho. Huống hồ Dịch thống soái giờ đây lại bị bệnh, mọi việc ở Giang Tả này tất nhiên đều là do tam ca quyết định rồi.”

Dịch Liên Khải thờ dài nói: “Tình hình thật sự của Giang Tả như thế nào, Lục đệ cũng không phải không biết, ta hiện nay dám tới gặp Lục đệ như thế này đã là mạo hiểm một chuyện rồi. Lý thống soái đối nhân xử thế như thế nào, ta không tự mình nói ra lục đệ trong lòng cũng hiểu rất rõ rồi.

Mộ Dung Phong mục đích lần này xuống phía Nam để cùng Dịch Liên Khải mật đàm, bàn đến lúc này rồi, mới coi như là bàn đến điểm mấu chốt. Mộ Dung Phong trong lòng có một thiên đại văn chương (**một quyển văn chương dài**), cần từ từ nói ra hết, nhưng lại bị những lời này của Dịch Liên Khải ngăn cản.

Vì vậy Mộ Dung Phong đành cười cười nói: “Thật ra tam ca không cần lo ngại gì cả, Lý thống soái tuy rằng trong tay nắm binh quyền, nhưng hần ta danh không chính ngôn không thuận, bất luận thế nào cũng chỉ có thể để tam ca làm chủ soái. Tam ca có hai chữ danh phận kia rồi thì bất luận vua hay dân, trung ngoại chư hầu (**bạn bè trong ngoài nước**), tự nhiên sẽ sẵn sàng giúp đỡ cho tam ca thôi, còn có phụ soái và ta cũng nguyện ý góp một phần nhỏ nữa.”

Dịch Liên Khải nói: “Lệnh tôn tình nghĩa sâu nặng, Lan Pha hết sức cảm kích. Chỉ là việc này liên lụy đến rất nhiều người, thành thật mà nói, nếu ta đồng ý việc này sợ rằng trước mặt dư luận cũng sẽ khó ăn nói.”

Mộ Dung Phong ôm theo tâm lý mạn thiên yếu giới, lạc địa hoàn tiền (**Chính là chỉ người bán có thể kêu giá lên tận trời, người mua có thể tùy tiện trả giá xuống đất, ý là MDP mang theo ý định mặc cả qua lại**), nghe anh nói vậy, cũng không hề nóng nảy, chỉ nói: “Tình tình của Lý thống soái, tam ca chẳng phải càng rõ hơn ta hay sao. Lý thống soái đồng ý cho người Nhật thuê quân cảng, chuyện này trong ngoài nước đều rầm rộ cả lên rồi, tam ca hà tất phải vì hần mà phải chịu oan uổng như vậy chứ. Tam ca cũng đã nói rồi, Dịch thống soái lão nhân gia ngài ấy tính tình bảo thủ, nếu như biết việc quân cảng bị cho thuê, về tình về lý tam ca cũng đều khó ăn nói... cho nên tam ca ngại gì không cùng hợp tác với nhau như người một nhà chứ, chẳng lẽ lại để mọi chuyện tình dang hai tay giao cho Lý thống soái hay sao.”

Dịch Liên Khải “Ồ” cười một tiếng, nói: “Lúc này bất cứ lời nào cũng chỉ là lời nói suông mà thôi, trong tay ta bây giờ đến binh quyền cũng không có lấy một người, đâu có khả năng đồng ý với đệ chuyện này được.”

Mộ Dung Phong nói: “Chỉ cần tam ca nói một câu, mười vạn đội quân Thừa Châu nguyện vì tam ca mà cống hiến hết sức lực của mình cho tam ca.”

Dịch Liên Khải lắc đầu: “Những lời trọng đại như vậy, thành thật ra mà nói, dù cho ai có làm Thủ tướng chính phủ đi chăng nữa, kỳ thật đều không có vấn đề

gì cả. Dù sao chính phủ cũng chỉ là đại diện cho một quốc gia mà thôi, mặc kệ ai nhậm chức thủ tướng, đều là vì quốc gia mà làm việc. Lệnh tôn muốn thành lập một nhóm người có thể đại biểu cho chính phủ, chính là muốn tốt cho quốc gia, cá nhân ta mà nói thì một chút ý kiến cũng không có. Thế nhưng các người muốn mượn đường sắt của ta để chuyên chở vũ khí, chỉ sợ gia phụ ta biết thì không dễ gì thông qua được.”

Mộ Dung Phong biết rõ hiện tại Dịch Kế Bối bệnh nặng chưa khỏi, ngay cả nói chuyện cũng khó khăn, mà Dịch Liên Khải lại đi nói những lời này, đây đều là lấy danh nghĩa của lão phụ anh ta ra uyển chuyển cự tuyệt mà thôi. Vì vậy nói: “Mượn đường để chuyên chở vũ khí cũng là vì muốn đối phó với Khương Song Hi ở Tây Bắc mà thôi, ta cũng phụ tử của mình dám lấy danh dự ra đảm bảo, tuyệt đối không lấy của Giang Tà một chút xiu nào cả. Tam ca còn có cái gì băn khoăn nữa đây? Chẳng lẽ lại lo lắng hai cha con chúng ta nói lời không giữ lời hay sao?”

Dịch Liên Khải nói: “Lệnh tôn chính là một đại anh hùng, nhất ngôn cửu đỉnh, điểm này ta chắc chắn tin, chỉ là với tình cảnh của ta hiện nay, nếu để cho Thừa quân qua sông, chỉ sợ không thể giúp đại quân di chuyển được, mà lại còn khiến ta mang trên lưng gánh cái danh bất trung bất hiếu. Thành ra từ danh chính ngôn thuận lại thành danh không chính ngôn không thuận mất, đến lúc đó Lý thống soái tùy tiện nói một câu, là có thể biến ta thành phạm nhân, khi đó ta cũng lệnh tôn cũng khó lòng hợp tác, cũng mất hết cơ hội. Hơn nữa Nhị ca ta đang ở Tây Bắc, hẳn dù sao cũng là huynh trưởng của ta lại còn từng theo gia phụ nhiều năm, trong quân đội lại có rất nhiều người quen cũ. Nếu như hấn đăng cao nhất hô (**kiểu hô hào**), nói không chừng lại rất có rất nhiều người giúp đỡ hấn cũng nên, đến lúc đó ta ở chỗ này cũng không được an ổn.”

Mộ Dung Phong nói: “Ý tứ của gia phụ cũng chỉ muốn dùng trí thôi, không hề có ý ép buộc, xuất binh chỉ là hạ sách mới làm mà thôi. Về phần Nhị ca, hẳn buông lời đại bất kính như vậy, cho nên gia phụ ta nguyện sẽ giúp tam ca một tay, đem Giang Tà thoát ly ra khỏi quân của Lý thống soái.”

Dịch Liên Khải nói: “Nguyện nghe tường tận hơn.”

Mộ Dung Phong vốn muốn nói lại thôi, lại đưa mắt lên nhìn, đầu tiên nở nụ cười, cười.

Dịch Liên Khải liền nói với Tần Tang: “Quá nửa đêm rồi, mọi người đều đã vất vả rồi, em dẫn bọn họ đi xuống dưới nhà ăn bát mì vằn thắn nóng đi, không được để lại bất kì người nào trên này cả.”

Tần Tang vẫn chưa nói gì, Phan Kiện Tri đã nói: “Công tử gia, như vậy không được an toàn...”

Dịch Liên Khải nói: “Ở đây đã bao vây giống như thiết giáp rồi, có cái gì không an toàn chứ. Người đưa thiếu phu nhân xuống phía dưới đi, đừng để chủ quán nhìn ra được điều gì hết.”

Phan Kiện Tri không còn cách nào khác, chỉ đành cảm áo bành tô của Tần Tang theo cô đi ra ngoài.

Tần Tang còn vô cùng tự nhiên, cả người đều đi thẳng một mạch xuống lầu, nhìn thấy ông chủ tiệm đứng khoanh tay ở đó, liền nở nụ cười với ông ta nói: “Làm phiền ông, hôm nay những người này đều theo ta ra ngoài, buổi tối trời lại rất lạnh, ông đi làm chút canh nóng cho họ ăn đi.”

Chủ tiệm chỉ nghe nói vị này là Dịch tam thiếu phu nhân nhưng thấy cô lại nhã nhặn với mình như vậy, không khỏi giật mình, nói: “Thiếu phu nhân cứ phải người xuống nói với tôi một tiếng là được rồi, tôi sẽ lập tức cho người kêu nhà bếp đi làm ngay đây.”

Một lúc sau làm hơn mười bát mì vằn thắn, cô liền bảo các vệ binh ngồi xuống ăn khuya.

Còn Tần Tang lại ngồi nghe ông chủ tiệm nói, khen nơi này có tay nghề làm mì vằn thắn là ngon nhất, thậm chí còn nói còn thuê cả người bên sở ti vụ đến đây nấu cho họ nữa.

Ông chủ tiệm cười đến dịp cả hai mắt lại, luôn miệng nói: “Thiếu phu nhân nhìn đến tay nghề của tiệm nhỏ chúng tôi, đó là phúc của tiệm nhỏ chúng tôi. Bao giờ cần mượn người, thiếu phu nhân cần bao nhiêu người cứ đến phản phó một tiếng, tôi liền cho gọi bọn họ đến quý phủ, tuyệt đối không làm chậm trễ chính sự của phu nhân đâu.”

Tần Tang vì vậy cười nói: “Ta làm gì có chính sự gì được chứ, bất quá chỉ có một sổ bằng hữu thỉnh thoảng tới thôi, bọn họ luôn chê đầu bếp nhà ta nấu đồ ăn ngày quá, nên ta cũng đã thử thuê đại ti vụ thử xem, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ có một mùi vị như vậy mà thôi.”

Ông chủ tiệm liền hứa theo cô, nói rất nhiều lời nịnh bợ. Tần Tang cùng ông ta một bên ngồi nói chuyện phiếm, một bên để ý đến Phan Kiện Tri đằng kia, quả nhiên anh đang rất để ý đến động tĩnh ở trên lầu.

Tần Tang trong lòng nghĩ anh vẫn chưa tiêu tan hết ý định ám sát Mộ Dung Phong trong đầu hay sao? Mộ Dung Phong lần này đến đây, cả trong và ngoài nước ai ai cũng đều biết, chuyện này nếu anh vẫn quyết định như vậy thì quả là rắc rối to.

Mộ Dung Thần chỉ có một cậu con trai duy nhất, đều đặt hết hi vọng trên nhi tử này của mình, đến lúc đó thế nào cũng khai mở chiến sự, mở rộng thăm sát Giang Tà, sinh linh đồ than, mọi người chỉ có con đường chết mà thôi. Nên cô cần phải nghĩ ra cách ngăn cản anh bằng được. Tuy rằng ngăn cản anh thì dễ, nhưng lại muốn Dịch Liên Khải không nhìn ra được bất kì kẻ hở nào,

nên cũng có đôi chút do dự.

Cô trong lòng suy nghĩ như vậy, lại nghe thanh âm Dịch Liên Khải đang gọi người ở trên lầu vọng xuống, vì vậy Phan Kiện Tri đáp ứng một tiếng rồi dẫn theo người đi lên lầu.

Tần Tang đứng có một lúc, đã thấy Dịch Liên Khải dẫn người đi xuống dưới lầu.

Thấy cô đứng ở chỗ kia, Dịch Liên Khải nói: “Dưới lầu lạnh như vậy, vì sao không mặc áo bành tô vào?”

Có người sớm đã đưa áo bành tô tới, nên Dịch Liên Khải tự mình mặc áo vào cho cô.

Phó quan trả tiền mấy bát mì vằn thắn, thậm chí còn thưởng thêm một vài đồng bạc trắng, ông chủ tiệm đương nhiên rất ân cần liền tiến tới đưa tiền bọn họ, thấy bọn họ đã lên xe hơi, còn đứng tại chỗ khom lưng cúi chào.

Bây giờ đã quá nửa đêm rồi, con đường trong thành rất yên tĩnh, chỉ có đèn xe chiếu xuống tuyết, không một tiếng động nào rơi xuống. Tàn Tang đang trong trạng thái buồn ngủ, trong xe lại rất ấm áp, xém nữa là ngủ gật mất.

Dịch Liên Khải lại nhẹ nhàng kéo váy cô, lúc đầu định giúp cô cài lại cúc áo, không định làm phiền tới cô nhưng trái lại cô lại tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn anh.

Dịch Liên Khải thấy cô tỉnh dậy, vì vậy nhẹ giọng nói với cô: “*Cũng sắp đến Tết rồi, trạch tử bên Xương Nghiệp cũng bỏ không gần nửa năm rồi, tôi đang nghĩ sẽ phải người xuống đó nhìn qua một chút.*”

Tàn Tang nghe thấy anh nói một câu không đầu không đuôi như vậy, nhìn qua tài xế một chút, rồi mới lên tiếng: “*Nếu không thì để tôi phải má Chu trở lại coi xem thế nào.*”

Dịch Liên Khải chần chờ một chút, nói: “*Để mấy ngày nữa rồi nói tiếp.*”

Tuy nói như vậy, nhưng việc công vụ của Dịch Liên Khải rất nhiều, sáng sớm hôm sau đã ra khỏi thành luôn rồi.

Tàn Tang sau khi xuống giường nhớ tới câu nói kia của anh, cảm thấy có chút gì đó không đúng cho lắm. Hôm đó Mộ Dung Phong cũng đã trở về Thừa Châu, nguyên do là do Giang Cận Nghĩa cứ liên tục bố trí tiết hai ngày liền cho người Nhật vô cùng náo nhiệt, tại Phù Châu, nên anh dùng Thừa Phù đường sắt liên kết với xe chuyên dùng quay trở về. (câu này là mình nghĩ vậy, vì bản convert nó làm mình hại não một hồi, nên mình đã viết theo ý hiểu của mình T.T)

Thời báo có nói đến lộ trình của Mộ Dung Phong, đại khái là đều viết là phí công đi qua đi lại, chẳng làm được trò trống gì hết.

Chỉ có Tàn Tang trong lòng rõ ràng nhất, Mộ Dung Phong cùng Dịch Liên Khải là cùng nhau mật đàm, không chắc đã cùng nhau hiệp nghị được cái gì hay chưa nữa.

Mộ Dung Phong vừa đi, Tàn Tang vô hình trung thở phào nhẹ nhõm, cũng vì Phan Kiện Trì bây giờ không còn biện pháp nào xuống tay với Mộ Dung Phong nữa rồi, bất luận thế nào rắc rối lần này đã qua đi rồi.

Dịch Liên Khải vốn luôn để Phan Kiện Trì đi theo cô, nhưng từ lần bị “trọng thương” lần trước, không hề thấy Phan Kiện Trì xuất hiện nhiều nữa, các vệ binh đều nói là Phan phó quan đang dưỡng thương.

Tàn Tang biết thương thế của anh không nặng lắm, nhưng lại lấy cớ như vậy để lảng tránh, chỉ sợ Dịch Liên Khải có việc bí mật gì đó giao cho anh đi xử lý cũng nên.

Tàn Tang ở chỗ này mấy ngày liền đều có tiệc xã giao. Đầu tiên là tiệc cưới của con gái Dư tư lệnh, sau đó lại là tiệc mừng thọ bảy mươi tuổi của lão phu nhân nhà Điều sư trưởng.

Điều sư trưởng chính là người quan trọng thân cận bên cạnh Lý Trọng Năm, trên danh nghĩa mặc dù chỉ là một sư trưởng thôi, nhưng thực chất lại ở phía bên trên nắm toàn bộ quyền lực quân chính của Phù Châu, đối với Dịch Liên Khải, cũng có một tầng ý giám sát.

Cho nên Dịch Liên Khải cũng không thể không giả dối một chút, một ngày trước lễ mừng thọ liền phái Tàn Tang đi Điều phủ, rồi đến ngày mừng thọ, còn định dắt theo phu nhân đến cùng để mừng thọ nữa.

Tàn Tang xưa nay đều rất đau đầu với mấy cái việc xã giao như vậy, nhưng vẫn không thể không đi được. Cũng may hôm trước ngày mừng thọ đến đó cũng chỉ tham gia chút tiệc rượu xong là có thể trở về rồi.

Điều sư trưởng bởi vì rất hoan hỉ, nên nhân dịp mừng thọ lão mẫu của mình đặc biệt tổ chức thật lớn. Điều gia vốn nằm trên đường Vũ Tĩnh, từ đầu ngõ có buộc dải lụa màu lên bãi phường*, cả con đường đều có mái hiên trắng cho đến cửa chính, hai bên đều được thanh tra do sở cảnh sát phái tới đây để tuần tra.

***bãi phường**

Cửa lớn bên ngoài Điều gia được sơn đỏ, có hai cánh vệ binh đứng ở đây vác trường thương nhìn qua rất uy phong lẫm liệt. Xe đến chúc thọ cũng đã sớm xếp một hàng dài trong con ngõ nhỏ, nên cảnh sát giao thông phải tăng thêm một trạm gác nữa, giúp tài xế ô tô đỗ xe lại.

Tàn Tang ngồi xe đến trước cửa Điều phủ, chỉ thấy ở đây tình hình thủy tiết bất thông(*nước chảy cũng không lọt qua được*), cũng may là cảnh sát điều chỉnh giao thông nhìn thấy biển số xe, biết đây là xe ở sở đồn trú bộ tư lệnh, lại thấy hai bên phía trên đều có đầy bộ binh đi cùng, liền biết đây đích thị là người nhà Dịch gia đến, cho nên hết sức điều chỉnh giao thông để cho ô tô kia thuận lợi chạy đến trước cửa của Điều phủ.

Hạ nhân của Điều gia đương nhiên thấy biển số xe cũng biết đây là ai nên thay phiên nhau đi vào thông báo: “*Dịch phu nhân đã tới.*”

Điều sư trưởng phu nhân tuy rằng bận đến chân không kịp chạm đất, nhưng nghe phu nhân của Dịch Liên Khải đã tới, liền tự mình ra nghênh đón, thấy Tàn Tang liền thân thiết đỡ tay cô: “*Mười mươi, làm sao lại làm phiền mười phải đến tận đây thế này!*”

Tuổi của Điều phu nhân so với Tàn Tang có hơi lớn hơn một chút, xưng hô cũng không cần quá khách khí.

Tàn Tang tuy cũng chẳng quen với vị Điều phu nhân này, nhưng khuôn mặt cũng phải nở nụ cười chào hỏi lại. Điều phu nhân đưa cô tiến vào thượng phòng, ở trong này

đều là nữ quyền của mấy vị quan chức trong quân đội, tuy cô cũng chẳng quen thân với ai ở đây, nhưng cũng đều từng nghe qua danh tính của họ.

Tần Tang nói chuyện qua loa cho có lệ, rồi có vị Tôn phu nhân kia đề nghị: “*Đi xem hí kịch giờ này còn sớm quá, chi bằng mọi người đánh mạt chược tám vòng trước đi.*”

Các phu nhân các thiếu phu nhân, tuy không thích đánh mạt chược nhưng cũng phụ họa đồng ý.

Tần Tang cũng không thích đánh mạt chược, nhưng thượng nhân trong phủ này đều đến đây chúc thọ, nên không thể không hòa đồng một chút, huống hồ ngoài mặt mà nói, dù sao Dịch Liên Khai cũng là tổng tư lệnh của liên quân, nên cô cũng coi như là dẫn đầu các nữ quyền ở đây, mà Điều phu nhân cũng coi cô là khách quý, vì vậy cô vừa gặt đầu một cái, liền bị vòng vây như ong vỡ tổ đưa đến thiên thính rồi (*thiên thính là cái phòng không gian mở ở ngoài vườn*)

Ngoài thiên thính đã được bố trí sẵn rất nhiều bàn chơi mạt chược, một loạt các vị phu nhân thiếu phu nhân đều ngồi xuống, cười nói rồi bắt đầu ngồi chơi bài.

Tần Tang vốn không am hiểu cái này, nên gần nửa ngày cũng không thắng được, bị thua mất hai hay ba nghìn đồng bạc trắng lặn. May mà cô cũng đã chuẩn bị từ trước, biết trường hợp thế này có muốn tránh cũng không tránh được, nên mang theo tiền mặt trong người cũng không ít.

Đánh xong mười sáu vòng, mà Điều phu nhân vẫn còn muốn đánh bốn mươi tám vòng nữa với cô.

Tần Tang cười nói: “*Ta phúc khí đầy rồi, ngồi lâu chút nữa ta sợ lại bị đau đầu mắt, Vương phu nhân đánh đi, ta đi dạo trong hoa viên hít thở một chút không khí mát mẻ đã, nghe nói tối hôm nay còn xem hí kịch nữa, ta phải đi lấy lại tinh thần để tối còn đi xem hí nữa chứ.*”

Điều phu nhân cũng biết cô đánh bài không được giỏi lắm, hơn nữa bây giờ cũng đã thua nhiều tiền như vậy rồi, cũng không tiện miễn cưỡng kéo cô vào chơi nữa. Vì vậy kêu tiểu nữ của mình ra, phân phó cô: “*Hào hảo chiêu đãi tốt Dịch phu nhân đây.*” Còn nói: “*Đây là tứ tiểu thư nhà chúng ta, tuy rất bướng bỉnh, nhưng cũng từng học đại học, coi như cũng có hiểu biết. Để cho nó cùng cô nói chuyện phiếm mấy câu giải sầu một chút cũng được.*”

Bạn đang đọc truyện *Sương Mâu* (*Sương Mâu Vây Thành*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Tần Tang không ngớt lời khiêm tốn, biết Điều phu nhân thế này là quá khách sáo với mình rồi, nên cô cùng Điều tiểu thư ngồi xuống ghé tràng kỷ, rồi có một ma ma già dâng nước trà lên.

Tần Tang thấy Điều tứ tiểu thư này không có cái tật thiên kim tiểu thư so với các vị thiên kim nhà quân phiệt khác, nên thấy cô quá mức hoạt bát đáng yêu, vì vậy cũng cùng cô chậm rãi nói chuyện phiếm với nhau.

Vị Điều tứ tiểu thư này tên là Điều Vũ Bình, từng học tại đại học Xương nghiệp khoa văn học, vừa từ Xương Nghiệp trở về đây, nên hai người nói chuyện với nhau tương đối hợp ý.

Mãi cho đến khi đến mời các cô tham gia tiệc, Điều phu nhân vẫn thấy hai người đang nói chuyện rất vui vẻ, liền tự mình đi tới, nói: “*Không ngờ tứ tiểu thư nhà chúng ta lại có duyên với thiếu phu nhân như vậy, thường ngày nó đều rất bướng bỉnh, nếu nó chịu học nửa điểm của thiếu phu nhân thôi, thì tôi cũng bớt ít tâm tư dạy bảo nó rồi.*”

Tần Tang nói: “*Tứ tiểu thư vốn là sinh viên tân thời, ngược lại phải là ta học tập cô ấy một chút mới đúng.*”

Điều phu nhân nhún nhường đương nhiên không nói thêm gì, nhưng Điều Vũ Bình nghe cô nói ra những lời này, không khỏi mừng rỡ, nghĩ vị phu nhân thiếu tướng này rất hòa nhã dễ gần, nên sau khi ăn tiệc xong xuôi, lúc đi nghe hí kịch, cô cố ý để lại hai chỗ ngồi, cốt để được ngồi cạnh Tần Tang.

Tần Tang đối với việc xem hí kịch này vốn không có hứng thú mấy, Điều Vũ Bình cũng không thích mấy dạng chèo trống náo nhiệt như thế này, hai người ban đầu còn nói về hí văn (*hay còn gọi là kịch nam loại hình sân khấu miền nam thời xưa*), sau đó lại bỏ kịch nam qua một bên nói về phim chiếu bóng.

Tần Tang khi còn bé không có nhiều bạn chơi cùng, sau khi lớn lên bạn đồng học cũng chỉ có mình Đặng Dục Lâm, hiếm có Điều Vũ Bình không cách biệt tuổi tác so với mình nhiều lắm nên cô tính tình cũng càng cởi mở hơn, cuộc trò chuyện giữa hai người cũng rất mới mẻ tươi vui, đó cũng là lí do hai người trò chuyện rất ấn ý với nhau.

Đến lúc chuyển đến giữa buổi hí liền đổi sang xướng cát tường hí, Điều Vũ Bình lại tự mình cố tình dẫn cô đến một phòng khách nhỏ ăn điểm tâm, uống chút cà phê.

Tần Tang thấy phòng tiếp khách này cũng gộp chung thư phòng lại với nhau, trong cả bốn chiếc tủ bên vách tường đều chất đầy tiểu thuyết trong nước ngoài nước và cả thư tịch, liền gặt đầu nói: “*Ở đây rất tốt, chỗ ta ở Xương Nghiệp cũng có một gian phòng như vậy, nhưng ở Phù Viễn này thì lại không có thư tịch gì cả. Cô ở đây có tiểu thuyết gì hay, cho ta mượn một hai quyển, tám hai ngày nữa ta sẽ đem trả lại cho cô.*”

Điều Vũ Bình cười, trên mặt còn có một đôi má lúm đồng tiền, thật sự là rất dễ thương. Cô ấy nói: “*Có nhìn trúng quyển gì thì cứ lấy đi là được, còn nói cái gì mà trả với không trả chứ.*”

Tần Tang nói: “*Có vay có trả, mượn thêm cũng dễ hơn nhiều. Ta không chỉ mượn cô một quyển hai quyển không đâu, nên nhất định phải trả lại mới được.*”

Điều Vũ Bình liền chọn mấy quyển tiếng Anh tiếng Trung tiểu thuyết tân thức đưa cho Tần Tang. Tần Tang đã cầm lấy mấy quyển sách, thì bỗng nhiên Điều Vũ Bình nhớ ra cái gì đó, liền đem quyển ở giữa cầm trở lại, lật bên trong quyển sách ra, đem một phong thư theo kiểu Tây Âu từ trong sách lấy ra, giả bộ một bộ dạng rất là tùy tiện, lẳng lẽ bỏ vào trong túi áo của mình.

Tần Tang thấy hai tai cô đều đỏ hết cả lên, liền biết phong thư này không hề bình thường.

Về mặt thiếu nữ như vậy, đương nhiên cô lúc còn ở trên giảng đường cũng đã từng trải qua, thấy thư của Lịch Vọng Bình gửi đến, liền lặng lẽ kẹp ở trong một trang sách, vì sợ để người khác biết được. Bây giờ lại như gọi lại, phảng phất giống như cách nhau cả một đời người, làm cho người ta không khỏi buồn vô cớ.

Điều Vũ Bình tuy đem thư giấu đi, nhưng thấy Tần Tang với mình cũng không thân quen cho lắm, sợ cô nghĩ ra được đầu mối gì, vì vậy làm bộ dạng thờ ơ như không, nói: “*Là một bạn gái thân của tôi, từ Xương Nghiệp viết thư gửi tới, mà tôi lại kẹp ở trong sách mà quên khuấy đi mất.*”

Tần Tang gật đầu, thuận theo ý cô nói: “*Tôi ở Xương Nghiệp cũng có một cô bạn gái thân, bắt quá cũng rất lâu rồi không có gửi thư đến, cũng không biết cô ấy gần đây như thế nào rồi. Ngày mai tôi cũng định viết cho cô ấy một phong thư chuyển phát nhanh, gửi lời hỏi thăm cô ấy một chút xem sao.*”

Điều Vũ Bình nghe được lời cô nói, biết rõ cô đang giải vây cho mình, liền biết mình nói dối thật không cao minh chút nào, thế nhưng hiềm thấy lại được Tần Tang bằng lòng thay cô cho qua hết chuyện này. Cho nên đối với Tần Tang bây giờ càng có thêm thiện ý hơn, mà lại càng có một phần cảm kích.

Cô mặc dù cả cô đều đỏ ửng hết lên, nhưng đột nhiên cũng rất nguyện ý đến hết tâm sự trong bụng mình nói ra hết cho Tần Tang nghe. Những lời này ngay cả phụ mẫu huynh đệ cô cũng không kể cho ai, nhưng không biết vì sao cô đối với Tần Tang lại có cảm giác tín nhiệm.

Cô đỏ cả mặt lên, cầm cái thìa khuấy cốc cà phê, chậm rãi nói: “*Thật không dám giấu, thiếu phụ nhân...*”

Tần Tang nói: “*Chúng ta không phải đã nói rồi sao? Đùng có khách khí với nhau như vậy, nếu như cô tự nguyện thì cứ gọi tôi một tiếng tỷ tỷ đi, tôi cũng rất thích có một tiểu muội đáng yêu như muội đấy.*”

Điều Vũ Bình rất cảm kích, ngẩng đầu lên nói: “*Tỷ tỷ, tuy muội với tỷ chỉ quen biết nhau sơ sơ. Thế nhưng không biết vì sao muội vừa thấy tỷ liền muốn đem hết tâm tư phiền não ra nói hết cho tỷ nghe, còn mong tỷ tỷ có thể đưa ra một chút ý kiến cho muội nữa.*”

Tần Tang nói: “*Tôi bắt quá cũng chỉ hơn muội có hai tuổi, chú ý chưa chắc đã cao minh hơn muội là bao. Nhưng nếu như muội có gặp phải rắc rối gì, mà ta có thể giúp gì được cho muội, ta nhất định sẽ vui vẻ giúp đỡ.*”

Chuyện này của Điều Vũ Bình vốn cô đều giấu diếm người nhà của mình, ngay cả bạn thân của mình cũng không hay biết gì. Cô cũng có một đồng học nữ rất thân, nhưng lại ở tận Xương Nghiệp, đã từ rất lâu rồi cũng không có tâm sự gì với cô ấy cả.

Hôm nay tuy là lần đầu cô gặp Tần Tang, nhưng cảm giác được cô ấy có một loại điềm đạm hiếm có cứ như người thân của mình vậy, nên hết thảy phiền não chất chứa trong lòng, cuối cùng không nhịn được đều nói hết ra một lần cho cô nghe.

Nói ra chuyện như vậy, cô lại có phần nói áp a áp ứng, cô sờ phong bì thư, mặt đỏ đến tận mang tai nói: “*Không dám dối gạt tỷ, phong thư này...phong thư này là anh ấy gửi tới.*”

Tần Tang nghe được chữ: “Anh ấy”, liền biết lá thư này cùng chuyện tình yêu nam nữ có liên quan đến nhau, cô vốn không hề thích quản chuyện riêng của người khác, nhưng thấy vẻ hốt hoảng của Điều Vũ Bình, lại làm cô nhớ tới mình cách đây hai năm trước.

Khi đó bản thân mình cũng lo lắng không yên giống vậy, cái kiểu dằn vặt này đích thị giống hết tựa hồ như chuyện cũ vẫn rõ ràng ở trước mắt mình vậy, nên nhịn không được mà mềm lòng, nhẹ giọng hỏi: “*Như vậy là muội cùng anh ta gặp gỡ nhau giấu diếm người nhà hay sao?*”

Điều Vũ Bình gật đầu, nói: “*Mặc dù muội không có ý kiến gì về chuyện gia môn không tương xứng, nhưng tỷ cũng biết đấy, người nhà muội... người nhà muội...*”

Nói tới đây, cô lại chậm rãi cúi đầu thấp xuống. Ngón tay cứ quẩn lấy khăn tay vắt phía trên vạt áo, bộ dạng thật là rầu rĩ.

Tần Tang thờ dãi, nói: “*Luyện ái chuyện tình, quan trọng nhất vẫn là ở duyên phận. Nếu như trong nhà không thông qua, thì đành cố gắng vượt qua trở ngại vậy.*”

Điều Vũ Bình lại như hạ quyết định quyết tâm định làm cái gì đó, ngẩng đầu lên nói: “*Nếu như thật sự không được, muội sẽ rời khỏi gia đình này, muội còn có hai bàn tay này, không đến mức không tự nuôi sống bản thân mình được.*”

Tần Tang nghe cô nói những lời này, ngược lại có chút xúc động, vì vậy nói: “*Đó cũng chỉ đường lui cuối cùng mà thôi, sự tình còn chưa đến mức không có cách nào vẫn hồi, hà tất phải ra hạ sách như vậy chứ? Nếu như gia cảnh nhà đối phương chỉ là nghèo khó mà thôi, ta ngược lại còn có thể từ đó mà suy nghĩ ra chút biện pháp, rồi đi nói với Diêu sư trưởng phụ nhân một câu.*” Cô lại tự giễu cợt mình một cái, “*Nói tới đây chẳng phải cuộc hôn nhân của ta cũng không hề môn đăng hộ đối đấy sao nhưng kết quả thì sao. Ta vốn xuất thân từ một nhà lái buôn, lúc đó vạn vạn lần không hề xứng với Dịch gia công tử còn gì.*”

Điều Vũ Bình nghe xong lời cô nói, liền vươn tay ra cầm lấy tay cô, thấp phần khẩn thiết lắc tay của cô, nói: “*Tỷ tỷ, người đừng nói như vậy. Nếu như có thể để phụ mẫu ta, chịu vứt bỏ thành kiến được thì đương nhiên không thể nào tốt hơn được nữa, nhưng muội hiểu cha mẹ của muội. Đại tỷ muội bởi vì tỷ phụ mất sớm, cho nên muốn tái giá, nhà chồng đều không có ý kiến gì với việc này, thế nhưng cha muội ngược lại lại mắng chửi tỷ ấy một trận, chửi tỷ ấy làm mất mặt tổ tông, thậm chí còn không chịu nhận tỷ ấy làm nữ nhi của mình nữa. Muội cứ nghĩ đến chuyện này trong lòng lại phát lạnh, chỉ sợ chuyện của muội, phân nửa hi vọng cũng đừng hòng có được. Tỷ tỷ, người có ý tốt muốn giúp muội, muội hiểu, nhưng muội không muốn tỷ bị kẹp giữ chuyện này.*”

Tần Tang mỉm cười, an ủi cô nói: “*Ta biết ta không đủ khả năng để có thể khuyên nhủ được Diêu sư trưởng, thế nhưng Diêu sư trưởng chắc chắn sẽ nể chút mặt mũi của một người.*”

Điều Vũ Bình nghe cô nói như vậy, sớm đã đoán ra ý tứ của lời cô vừa nói, chính là để cho Dịch Liên Khai đứng ra, đi gặp cha mình nói tốt đòi lời.

Tuy nói rằng Diêu sư trưởng không thể không nể nửa phần mặt mũi của Dịch Liên Khai được, thế nhưng liên quan đến loại chuyện thế này, nữ nhi không khỏi xấu hổ, vì vậy đỏ mặt nói: “*Muội đã coi tỷ tỷ như người một nhà rồi, nên muội mới nói cho tỷ biết chuyện này, nhưng tỷ tuyệt đối không được nói ra cho người không liên quan biết, muội không muốn như vậy.*”

Tần Tang cười nói: “*Muội yên tâm đi, ta tuyệt đối không nói cho người không liên quan biết đâu.*”

Điều Vũ Bình định nói cái gì đó, nhưng lại nghe thấy bên ngoài song cửa có tiếng bước chân truyền đến, ngay sau đó có người ở ngoài song cửa nói: “*Từ tiểu thư, phu nhân mời người cùng Dịch thiếu phu nhân đi xem hí, nói Phùng Khiếu Sơn chuẩn bị ra sân khấu rồi.*”

Phùng Khiếu Sơn nguyên là ở trong gánh hát Kiến Bình nổi danh, vang danh khắp Vĩnh Giang nam bắc này, nên màn kịch hôm nay đặc biệt mời anh ta lên xướng sau cùng. Anh ta còn chưa lên sân khấu mà phía dưới khán đài đã sớm có đầy người ngồi xuống.

Vì là Chúc thọ lão nhân gia nên mới mời cả một đoàn hí kịch đến, đã xướng từ khi rạng sáng cho đến tận một hai giờ lặn. Cũng vì khách nhân đều biết có Phùng Khiếu Sơn đến xướng hí kịch, nên cũng không có ai bỏ về trước cả.

Tần Tang đối với việc nghe hí này thật ra cũng không để tâm cho lắm, thế nhưng gia chủ đã đặc biệt niềm nở như vậy, cô không thể không miễn cưỡng hòa theo được. Cô vẫn như cũ cùng Điều Vũ Bình ngồi chung một chỗ với nhau, chợt nghe có người phía sau lưng mình xì xào bàn tán: “*Chẳng lẽ cô ta không biết sao?*”

“*Sao có thể không biết chứ, rõ ràng là đang giả bộ hồ đồ thôi.*”

Mấy lời cứ không đầu không đuôi đó cứ truyền đến tai cô, cô cũng không hề để ý đến.

Trên đài đang xướng bài **《Cam lộ tự》***, Phùng Khiếu Sơn xướng một câu: “Khuyến cáo thiên tuế gia sát tự hưu xuất khẩu” vừa dứt, dưới khán đài đã sớm rung âm trời âm thanh của tiếng reo hò vang lên, có tiếng khen, có cả tràng vỗ tay, âm ỉ đến độ có khi cả khu vực khán đài như muốn lật tung lên vậy. Phùng Khiếu Sơn quả nhiên rất được, rất có trung khí thập túc (*rất biết thu hút sự chú ý?*), nhất là đoạn điệu tây bì (*làn điệu trong ca kịch dân gian Trung Quốc đậm với dân nhĩ*) hát lưu loát từng câu từng từ một, làm người nghe ở đây nghe tràn đầy mê say.

**(Xin mọi người hãy bỏ ra chút thời gian đọc chú thích liên quan đến bộ kinh kịch này rồi hãy đọc tiếp, mình đã có hết sức đi mò tiếng Trung đem về dịch phần này để đọc đoạn sau sẽ dễ hiểu hơn một chút)⇨là một bộ kinh kịch được lấy đề tài trong truyện《Tam quốc diễn nghĩa》từ hồi thứ 54 đến hồi thứ 55. Diễn biến thông thường từ 《Hồi Kinh Châu》, cho đến 《Mỹ nhân kế》.Đồng thời còn được gọi là《Long phượng trình tường》. Các nhân vật chủ yếu: Kiều Huyền, Lưu Bị, Tôn Quyền, Ngô Quốc Thái, Tôn Thượng Hương, Triệu Vân, Kiều Phúc, Cô Hoa, Lữ Phạm. Nội dung liên quan việc Tôn Quyền gả con gái cho Lưu Bị là Tôn Thượng Hương đến Đại Chiến Xích Bích trong truyền thuyết.*

Diễn viên đóng vai Lão sinh (*trong tuồng cổ, thường hay đeo râu diễn tuồng*) kia, mặc dù nghe thấy hát rất hay, nhưng Tần Tang lại không hiểu hí mấy, hơn nữa cũng chả hiểu xướng kháng độc thoại cho lắm (*lời hát độc thoại*), chỉ thấy mọi người xung quanh đều khí thế bừng bừng, cô đành nín nhịn ngồi ở chỗ kia.

Một lát sau, trên đài mấy cung nữ vây quanh công chủ lui ra sau, thì bỗng nhìn thấy có vị hoa đán (*diễn viên đóng vai con gái..*) đang giả trang Tôn Thượng Hương* kia đeo mũ phượng mặc khăn quàng vai, vừa cất giọng một tiếng, cả sảnh đường đều có âm thanh hò reo. Có đôi ba người nhàn rỗi, không tự chủ được, quay đầu lại phía sau nhìn, đúng lúc đụng phải Tần Tang đang nhìn tới, liền vội vã quay đầu sang chỗ khác.

**Tôn Thượng Hương tên nhân vật trong vở kịch trên. Vị này Tôn phu nhân, một vị phu nhân của Lưu Bị, con gái của Tôn Quyền.*

Tần Tang thấy họ quay đầu lại quan sát mình, không khỏi cảm thấy có chút quái đản..

Trên đài Tôn Thượng Hương đã khẽ hé đôi môi đỏ mọng, xướng ra: “Tích nhật lương hồng phối mạnh quang...”(*sở dĩ mình không dịch mấy câu hí vì sợ hỏng ý hay của người ta J*)

Tuy cái cô hoa đán kia thoa son chút phấn, nhưng lại có một đôi mắt rất trong, nhìn qua thấy thật là quen mắt. Chẳng qua ở trong mắt Tần Tang, mấy lệ viên đào kếp giả trang này (*vũ nữ người diễn kịch*) cũng chỉ như người bình thường khác mà thôi.

Theo lý mà nói, đáng lẽ ra khi xướng xong câu này, những người ngồi ở dưới khán đài phải vỗ tay tán thưởng mới đúng, vậy mà hết lần này tới lần khác mấy người ở hàng trên chỉ nói chuyện với nhau, cả tiếng vỗ tay cũng thừa thối hẳn. Tần Tang trong lòng cảm thấy kì quái, bởi vì sau khi kết thúc tuồng **《Long Phượng trình tường》**, tuồng này từ trước đến giờ nổi tiếng có rất nhiều người thích, huống hồ hôm nay Kiều Huyền* chính là do Phùng Khiếu Sơn đóng, mà Tôn Thượng Hương cũng là một người rất chuyên nghiệp không kém đóng, thế mà tại sao ngay cả tiếng tán thưởng cũng không có một tiếng?”

**Kiều Huyền trong Tam quốc, chủ nhân của Kiều gia trang, có hai người con gái là Đại Kiều và Nhị Kiều được mô tả là những tuyệt thế giai nhân thời Tam Quốc. Hai chị em sau này lấy Tôn Sách và Chu Du và cũng được xem là một trong những nguyên nhân gây ra trận Đại chiến Xích Bích nổi tiếng*

Cô nhìn Tôn Thượng Hương xem như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục xướng, bộ dạng vẫn rất ung dung. Cô cũng chẳng nghĩ nhiều, lén lút ghé sang bên ghế Điều Vũ Bình hỏi: “*Vị công chủ này, chẳng lẽ xướng sai cái gì rồi hay sao?*”

Điều Vũ Bình nghe hí cũng không hiểu, nghe cô hỏi như vậy, liền quay đầu đi hỏi người khác, bỗng thấy ở trên góc Tây Bắc mọi người đều đứng hết lên, còn có vài người trong quân đội Phù Viễn chào theo nghi thức của quân đội.

Điều Vũ Bình nhìn xung quanh một cái, quay đầu cười với Tần Tang nói: “*Mau nhìn xem, là ai đang tới kia?*”

Tần Tang vừa nhìn tới, quả nhiên là Dịch Liên Khải. Anh đang mặc trường sam, chỉ dẫn theo hai người tùy tùng theo sau, bộ dạng lại rất chỉ là thoải mái.

Chỉ tại anh ta đến như vậy, nên vở hí kịch trên sân khấu không còn có ai nghe nữa.

Gia chủ đã sớm nghênh đón anh từ xa, nhưng bởi vì khoảng cách xa quá, nên Tần Tang không nghe được họ đang nói gì, cũng chỉ đoán họ đang nói rất nhiều lời khách khí với nhau mà thôi.

Điều phu nhân tự mình dẫn Dịch Liên Khải ra chỗ đám nữ quyền bên này, Tần Tang đã sớm đứng lên, cười hỏi: “*Vì sao anh lại tới đây?*”

Dịch Liên Khải trên mặt hàm chứa vài phần ý cười, còn cùng các nữ quyền khác gật đầu chào hỏi, mọi người đều không khỏi khách khí ngồi xuống, Điều Vũ Bình liền đem chỗ ngồi của mình nhường cho Dịch Liên Khải.

Anh nói: “*Không cần khách khí như vậy đâu, hôm nay tôi mới từ bên ngoài trở về, không biết bị cảm lạnh thế nào, mà đầu đang vô cùng đau. Nhưng nếu không quay lại đây thì lại quá là thất lễ rồi, nên định ghé qua đây chơi một chuyến. Hí kịch thì cũng không thể nghe được rồi, dù sao ngày mai cũng còn đến phủ một lần nữa. Có gì ngày mai xem kịch cũng được.*”

Tần Tang nghe anh ta nói bị đau đầu, liền hướng sang phía Điều phu nhân cáo từ trước, Dịch Liên Khải từ trước đến giờ trước mặt người khác luôn rất để ý phong độ, nên tự mình nhận áo bành tô của Tần Tang rồi tự mình mặc vào cho cô.

Điều phu nhân rất khách khí, dẫn theo Điều Vũ Bình tiễn họ ra đến tận cửa chính, nhìn bọn họ lên xe rồi mới đi vào trong nhà.

Tần Tang thấy Dịch Liên Khải sau khi lên xe, vẫn còn hơi chau mày, vì vậy hỏi: “*Anh có đau đầu lắm không? Có muốn tìm đại phu xem thử một chút không?*”

Dịch Liên Khải lại cười triển mĩ, nhỏ giọng nói: “*Đầu ta ngược lại không hề đau chút nào, bất quá tôi biết em không thích xem kinh kịch, hơn nữa đã nửa đêm rồi lại còn phải ngồi ở chỗ kia bất chuyện với một đám nữ quyến, nên lúc ấy tôi mới đau đầu thay cho em mà thôi.*”

Tần Tang nghe anh nói như vậy, không khỏi vừa cười vừa nói: “*Chỉ có anh mới có tâm tư như vậy thôi.*”

Dịch Liên Khải nói tiếp: “*Tôi đây là vì muốn tốt cho em thôi mà, lẽ nào em lại không cảm kích tôi chút nào sao?*”

Tần Tang nói: “*Được rồi, thế thì tôi cảm ơn anh vậy.*”

Dịch Liên Khải lại nói: “*Làm cho tôi đã hơn nửa đêm rồi, còn phải mau mau chạy đến đón em, tôi vì em mà nói dối như vậy, chẳng lẽ một câu cảm ơn là xong sao?*”

Tần Tang nói: “*Không nói chuyện với anh nữa, anh nói quanh co (1) chết đi được.*”

Trên mặt anh có một tầng trắng mỏng như phấn, lúc này lại hơi ửng đỏ, phảng phất giống như cánh hoa sen mùa hè vậy, từ cánh hoa trắng nõn lại lộ ra chút sắc đỏ, nói không nên lời được vẻ đẹp động lòng người này.

Dịch Liên Khải nhin không được giờ tay lên sờ mặt cô, nói: “*Bình thường tôi rất ít khi thấy em dùng phấn thơm.*”

Tần Tang nói: “*Đây là tiệc mừng thọ của bề trên, cũng phải trang điểm đẹp để một chút để cho anh đỡ bị mất mặt còn gì.*”

Dịch Liên Khải nói tiếp: “*Tục ngữ có nói nữ vi duyệt kỳ giả dung (nữ tử vì người nam nhân mà làm đẹp), theo lý mà nói em phải trang điểm cho tôi ngắm mới đúng, vậy vì sao thường ngày ở nhà em lại không thêm trang điểm chứ?*”

Hai người bọn họ trên đường nói chuyện một hồi, xe cũng đã đến nơi.

Vệ binh thấy bọn họ liền mở cửa xe ra, Dịch Liên Khải xuống xe trước, quay đầu cầm túi cho Tần Tang, rồi nâng (bế) Tần Tang xuống xe.

Tần Tang nghĩ việc này thật là ngại đi mà, nên vội vàng dùng tay đem tóc mai bị gió thổi sửa lại một chút.

Vào phòng, Tần Tang cởi áo bành tô ra, Dịch Liên Khải vẫn cầm túi của cô, đi theo cô vào tận trong phòng thay quần áo, Tần Tang ngẩng đầu nhìn qua mặt kính to vẫn nhìn thấy anh ở đây, không khỏi xụ mặt, nói: “*Người ta đi thay quần áo mà anh cũng đi vào theo, rõ thật là! Vừa này xuống xe anh cũng tẩy máy tay chân như vậy, làm cho người ta nhìn vào thật không hay ho gì mà.*”

Dịch Liên Khải thấy cô đang trách mắng mình, lại có một vẻ nhõng nhẽo không nói ra được động lòng người, nhin không được đưa tay ra ôm lấy hông của cô, nói: “*Thấy thì cũng đã thấy rồi, chúng ta đâu phải là kẻ trộm, em chột dạ cái gì chứ.*”

Tần Tang nói: “*Ai thêm chột dạ, là do cái tính tình này của anh làm cho người ta chán ghét mà thôi.*”

Dịch Liên Khải không khỏi nở nụ cười, Tần Tang thay xong quần áo, thấy anh lại đang vui vẻ như vậy, nhân cơ hội này nói: “*Được rồi, có chuyện tôi cần làm phiền anh một chút.*”

Dịch Liên Khải thấy cô nghiêm túc như vậy thật lạ, vì vậy hỏi: “*Chuyện gì?*”

Tần Tang liền đem chuyện của Điều Vũ Bình ra nói hết một hồi, còn nói thêm: “*Loại chuyện thế này, Điều phu nhân chưa chắc đã làm chủ được, tôi nghĩ anh nếu có thể cùng Điều sư trưởng đề cập đến, nói không biết chừng có khi lại được.*”

Dịch Liên Khải cười nói: “*Muốn tôi đi gặp Điều sư trưởng nói cũng được thôi, ngược lại chuyện này cũng rất dễ, nhưng tôi giúp em một chuyện như vậy, em định cảm ơn tôi thế nào đây?*”

Tần Tang nói: “*Chuyện này anh giúp tôi một chút, dù gì đây cũng là chuyện của Điều tiểu thư, anh nói giúp cho, cũng đã là giúp cho Điều tiểu thư rồi.*”

Dịch Liên Khải nói: “*Nếu đây là chuyện của Điều tiểu thư, vậy thì tại sao lại muốn em tới nói với tôi cơ chứ?*”

Tần Tang oán trách: “*Anh cái người này cứ thích quanh co (1) như thế nhỉ, một chút chuyện nhỏ như vậy cũng không chịu giúp cho tôi.*”

Dịch Liên Khải nghe cô nói những lời này xong, không biết vì sao tự dưng rất cao hứng, nhưng lại có ý nói: “*Vào buổi tối như thế này, mà em đã nói với tôi như vậy hai lần rồi đấy, ngược lại tôi muốn nhìn xem, rốt cuộc em hiểu thế nào là quanh co phiền phức né (1)? (1)Minh xin giải thích một chút cả ba chỗ mình đánh số (1) từ đó là nì wai 膩歪 mình tìm nghĩa thì ra rất nhiều nghĩa nhưng nghĩa chính là trong thời gian quá dài quá lâu mà cảm thấy phiền chán. Ý của câu nói của DLK lại mang nghĩa khác vì từ này cũng có nghĩa là một số hành động thân mật của đôi tình nhân với nhau nữa, một kiểu nói lái nghĩa J)*

Anh vừa nói, vừa hướng tới chỗ Tần Tang mà đi tới, Tần Tang đẩy anh chặn lại, rồi xoay người chạy vô phòng tắm, nói: “*Không cùng anh nói lung tung nữa, tôi đi tắm đây.*”

Sáng sớm ngày thứ hai, Dịch Liên Khải bởi vì ngủ dậy muộn, nên vội vàng thay y phục định đi ra ngoài.

Tần Tang vẫn chưa tỉnh hẳn, nhắc đầu dậy khỏi gối ngáp một cái, nhìn thấy anh đang thất nút âu phục, nói: “*Chuyện anh đồng ý với tôi, đừng có quên đấy.*”

Dịch Liên Khai không quay đầu lại, chỉ bặt nhìn vào trong gương: “*Tôi có đồng ý với em cái gì sao?*”

Tần Tang biết anh đang có ý trêu mình, vì vậy không để ý đến anh, lại nằm xuống gối nói: “*Tuy chuyện này cũng không cần gấp gấp gì, thế nhưng anh cũng vẫn phải để trong lòng đấy, có cơ hội thích hợp phải đề cập với Diêu sư trưởng ngay. Tục ngữ có nói ninh sách tam tọa miếu, bất hủy nhất môn thân (phá hủy ba ngôi đền, cũng không nên phá hủy một cuộc hôn nhân). Loại chuyện thế này nếu người ta nhờ tới tôi, tôi đương nhiên sẽ tận tâm tận lực đi làm...*”

Dịch Liên Khai nói: “*Người ta nhờ em, chứ không nhờ tôi. Hơn nữa loại chuyện này, tôi dù cho có nói lại với Diêu sư trưởng đi chăng nữa, nhiều lắm cũng chỉ gọi là cổ vũ mà thôi, tôi cũng đâu thể buộc người ta đem nữ nhi của mình đem đi xuất giá được. Còn nữa, em ngay cả sự việc còn chưa rõ chân tướng thế nào, đã tự mình ôm đồm vào người rồi. Nếu như Diêu tiểu thư này nhìn trúng thiếu tướng Mộ Dung Phong của Thừa Quân thì làm sao đây, lỡ đâu tránh không được lại giống Romeo và Juliet thì sao, nếu quả đúng là như vậy, lẽ nào tôi lại còn đi miễn cưỡng làm mai được hay sao?*”

Anh ngoảnh đầu lại thấy Tần Tang đang ngồi ở kia, ngẩn người bàng hoàng nhìn mình không khỏi cười nói: “*Em sốt ruột cái gì chứ, chuyện chung thân đại sự của người ta, em lo thành cái dạng như thế này rồi.*”

Tần Tang hồi phục lại tinh thần, nói: “*Thế mà anh cũng nghĩ ra được, Mộ Dung Phong mới có mười sáu tuổi thôi, Diêu tiểu thư làm sao lại đi để ý đến anh ta được!*”

Dịch Liên Khai cười nói: “*Cũng không thể chắc chắn như thế được, từ xưa đến nay mỹ nhân đều ái mộ anh hùng, mà Mộ Dung Phong thiếu niên anh hùng như vậy, nói không chừng Diêu tiểu thư đã nhìn trúng anh ta thì sao. Cô ấy nếu thật sự nhìn trúng thiếu tướng Thừa Quân ngược lại còn đỡ, chứ làm sao biết được mấy vì thiên kim tiểu thư này nghĩ cái gì, bọn họ đều ngây thơ hồn nhiên như vậy, cái gì cũng không hiểu, lỡ đâu cô ấy lại trúng kế của người khác, gặp phải dân lừa đảo, bị người ta lừa tiền lừa sắc cái, đến lúc đó mới thật sự là không ổn đấy.*”

Tần Tang nghe anh nói bậy bạ như vậy, tuy trong lòng biết rằng loại khả năng này khó có thể xảy ra, nhưng trong lòng vẫn có một phần ái ngại.

Chờ Dịch Liên Khai đi rồi, Tần Tang mới rời giường rửa mặt chải đầu, rồi đi đến Diêu phủ.

Bởi vì hôm nay mới đúng là ngày mừng thọ, nên từ giờ Ngọ đã bắt đầu xướng hí khúc rồi, còn có người nhà Diêu gia biểu diễn ảo thuật, còn có người khác thì ngồi kể chuyện ngày xưa. Nên toàn bộ Diêu phủ so với ngày hôm qua còn náo nhiệt hơn rất nhiều.

Diêu phu nhân thấy Tần Tang cùng Diêu Vũ Bình chơi thân với nhau, nên hôm nay cũng như trước để Diêu Vũ Bình bắt chuyện với cô.

Tần Tang thừa dịp không có người để ý tới, nói với Diêu Vũ Bình: “*Ta có lời này muốn nói với muội.*”

Diêu Vũ Bình liền tìm một chỗ trống, đưa cô đến phòng khách lần trước, còn không kịp ngồi xuống chỗ của mình, Diêu Vũ Bình đã cướp lời nói: “*Tỷ tỷ, chuyện ngày hôm qua muội thật sự một chút cũng không biết, ngay cả quân sự cũng bị gia mẫu mắng cho một trận rồi, đều là do chúng ta làm việc không được chu toàn, đã để tỷ tỷ bị ủy khuất rồi. Tỷ Tỷ xin tỷ đừng nóng giận, muội ở chỗ này xin bồi tội với tỷ.*”

Tần Tang nghe cô nói những lời này liền ngây người ra, không khỏi cười nói: “*Muội nói gì làm cho ta cũng hồ đồ luôn rồi, rốt cuộc ngày hôm qua xảy ra chuyện gì...*”

Diêu Vũ Bình nói: “*Muội biết tỷ tỷ là người đại nhân đại lượng sẽ không vì người ngoài mà chấp nhặt đâu. Gia mẫu hết lần này đến lần khác nói với muội, nói muội không nên ở trước mặt tỷ nói chuyện này nữa, tránh làm cho tỷ phiền não thêm. Thế nhưng muội nghĩ việc này là do người nhà muội làm sai, đáng lẽ ra không nên gọi cô ta tới đây, cho nên ngày hôm nay muội nhất định phải bồi tội với tỷ.*”

Tần Tang trong lòng vẫn rất mơ hồ, nhìn cô trịnh trọng hướng về phía mình khom lưng, liền vội vàng đỡ cô lên, nói: “*Được rồi được rồi, ta không hề tức giận.*”

Diêu Vũ Bình nói: “*Tuy rằng tỷ tỷ không tức giận, thế nhưng trong lòng ta rất chật vật. Mẫu Hồng Ngọc kia từ trước đến nay đều giống như hồ ly tinh vậy, mẹ muội cũng chẳng hề thích cô ta. Cái này cũng là do quân gia mời đến xướng hí, bởi vì gia mẫu muội có quá nhiều việc nên cũng không để ý kỹ, mới để cho tỷ tỷ bị ủy khuất đến vậy.*”

Bạn đang đọc truyện *Sương Mâu* (Sương Mâu Vây Thành) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tần Tang nghe xong, mới bỗng tỉnh ngộ ra, thảo nào nhớ tới cái vị hoa đán hôm qua mình nhìn thấy lại thấy rất quen mắt, thì ra lại chính là Mẫu Hồng Ngọc.

Chả trách ngày hôm qua mọi người lại nhìn mình bằng ánh mắt như vậy, lúc Mẫu Hồng Ngọc ở lên đài, còn có người quay đầu lại quan sát mình nữa, thì ra nguyên lai mọi chuyện lại là như vậy.

Mà mình ngược lại lại không biết gì hết, Dịch Liên Khai che giấu quá kỹ rồi, anh ta đi đến Diêu gia, chưa hẳn là không biết đến việc này, cho nên mới đặc biệt đến một chuyến đưa cô về, tránh để những người khác cười nhạo thêm nữa.

Bất quá ở trong mắt người khác, chẳng lẽ mình còn chưa đủ làm trò cười hay sao?

Bây giờ cùng vì Dịch Liên Khai đối xử với cô có phần đặc biệt ôn tồn hơn trước nên thái độ của Tần Tang đối với anh ít nhiều cũng có chút thay đổi. Cô nghĩ rằng anh

cũng không đến nỗi khó ở chung như vậy, nhưng giờ lại có chuyện không ngờ tới này xảy ra, Tần Tang mới nghĩ đây mới đúng thật là bản tính của anh ta, mà chính mình lại gả cho một tay phóng đảng như vậy, thật là bất hạnh lớn mà.

Có thể nói rằng tuy là mình được gả vào một gia đình lớn, nhưng nếu như lúc đó tuy mình không được gả cho Lịch Vọng Bình, thì dù sao cũng sẽ được gả cho người khác thôi, có thể không phải lương tình tương duyệt (**hai bên đều vừa ý nhau**), nhưng lâu ngày ở chung với nhau, chỉ cần mình chịu đổi đời chân thành thì đối phương ít nhiều cũng sẽ đổi đời lại với mình vài phần thật lòng. Chỉ ít cũng sẽ không ở bên ngoài làm ra những hành vi phóng đảng đến không thể chịu nổi như vậy.

Hôm qua mấy vị khách nhân kia không phải đều đang chê cười cô ở trong lòng hay sao. Hơn nữa đã trễ như vậy, Dịch Liên Khải còn đặc biệt tới đó một chuyến, mọi người điều biết lý do là gì, chỉ có một mình cô vẫn tưởng rằng anh ta thật lòng không muốn mình phải đi xã giao nữa, cho nên mới tới đó viện cớ thay cô rời đi trước.

Người như vậy, sao mình lại có thể giao phó chung thân đại sự cả đời cho anh ta được chứ!

Trong lòng cô mặc dù đang có từng đợt khó chịu, nhưng trên mặt một chút cũng không biểu hiện ra ngoài, ngược lại lại bình tĩnh hòa nhã nói với Điều Vũ Bình: “*Ta gọi muội ra đây, thật ra là muốn hỏi muội một chuyện.*” sau đó lập tức đem những lo nghĩ của Dịch Liên Khải từ đầu tới cuối đem nói ra hết, còn nói thêm: “*Ta ngược lại không hề nghi ngờ con mắt của muội đâu, nhưng ta cũng chỉ sợ muội bị người khác lừa gạt. Dù sao muội vẫn còn trẻ, nếu gặp phải kẻ lừa đảo, không biết chừng còn phải chịu thiệt thòi nữa.*”

Điều Vũ Bình nói: “*Muội hiểu ý tốt của tỷ tỷ, chẳng bằng để muội lúc nào đó hẹn người ta ra ngoài, cũng muốn để cho tỷ tỷ gặp anh ấy một lần xem sao, tỷ tỷ lúc đó tự nhiên sẽ hiểu.*”

Tần Tang nắm tay cô, nói: “*Vậy cũng tốt, ta cũng sẽ rất vui vẻ đáp ứng muội thay muội góp ý cho một chút.*”

Hai người bọn họ tránh đi nói chuyện một chút, lúc đi ra, cũng vừa đúng lúc gặp Dịch Liên Khải cũng vừa tới, vì vậy cùng đi ra ngoài tham gia tiệc rượu luôn.

Điều gia mặc dù người ở trong nhà đều tương đối là cổ hủ, nhưng ngoại trừ việc tổ chức thọ yến ra, thì cũng có tiệc rượu chiêu đãi theo kiểu Tây Dương, đặc biệt còn chuẩn bị cả một gian phòng lớn để phòng khiêu vũ nữa.

Dịch Liên Khải cũng rất yêu thích môn khiêu vũ, lúc Tần Tang mới xuất giá được một thời gian, cũng đã từng theo anh đi học vũ đạo, nên Dịch Liên Khải lúc này lại lôi cô vào khiêu vũ cùng. Tần Tang lúc này lại nghĩ đến chuyện Mẫn Hồng Ngọc ngày hôm qua, cảm thấy đặc biệt bức mình, nhưng mình đây lại đang ở trong nhà người khác, còn là khách nhân nữa, nên chỉ có thể nhàn nhạt nói: “*Anh cứ đi khiêu vũ đi, tôi ở đây cùng Điều tiểu thư ngồi xuống nói chuyện một chút.*”

Điều Vũ Bình biết Tần Tang đã đem chuyện của mình nói cho Dịch Liên Khải nghe rồi, cho nên lúc nhìn thấy Dịch Liên Khải, cũng cảm thấy có chút xấu hổ, đỏ mặt nói: “*Công tử gia xin cứ yên tâm, chỗ này còn có ta ở cùng với thiếu phu nhân mà.*”

Dịch Liên Khải nhìn Điều Vũ Bình ở kia, cũng không tiện nói thêm cái gì, đúng lúc có mấy bằng hữu quen đi tới, kêu tự của Dịch Liên Khải: “*Lan Pha tại sao lại không đi khiêu vũ đi kia?*”

Còn có người nói: “*Công tử gia đã lâu không khiêu vũ rồi, ngày hôm nay nhất định phải để cho chúng tôi được mở mang đầu óc một chút chứ nhỉ.*”

Những người đó đều thất chú ý nói (**bảy niệng tám lưỡi, ý tranh nhau mà nói**), túm tụm quanh anh, rồi tiến đến kéo anh vào trong sàn nhảy.

Tần Tang vốn rất ít xã giao bên ngoài, hơn nữa với cô nghe hí đánh bài khiêu vũ, tất cả đều không có thứ nào cô ưa thích cả.

Hôm đó Điều phủ xướng hí mãi cho đến hai giờ sáng mới chịu giải tán, nên lúc ngồi trên xe trở về, Tần Tang ở trên xe ngủ thiếp đi.

Mơ mơ màng màng chỉ cảm thấy Dịch Liên Khải đang bế cô ngang lên, thấy cô mở mắt ra, anh chỉ nói: “*Sao lại tỉnh dậy rồi.*”

Tần Tang nhìn anh đang ôm mình đi lên cầu thang, liền nói: “*Thả tôi xuống đi, tôi tự đi được.*”

Dịch Liên Khải nói: “*Em cũng không nặng mấy đâu, hơn nữa em xuống rồi, quay lên lầu lại không ngủ được đâu.*”

Tần Tang trong lòng thấp phần không vui, nhưng biết không lay chuyển nổi anh, nên đang lúc nói chuyện, Dịch Liên Khải đã đem cô ôm chặt lấy đi vào trong phòng, đặt cô lên trên giường.

Rất cuộc anh tự mình bế cô đi một đoạn đường như vậy, nên có hơi thở dốc, tiện thể ôm lấy Tần Tang, ngoe đầu nằm xuống gối, cả người nằm ở bên cạnh cô.

Tần Tang lại đẩy tay anh ra, tự mình tháo hết trang sức ra, Dịch Liên Khải nói: “*Em muốn đi tắm sao? Tôi đi giúp em mở nước vào bồn.*”

Bởi vì ở nơi này vốn không phải là nơi dễ ở, nên về sau đã cải biên thêm một phòng tắm ở bên ngoài phòng ngủ, Tần Tang không muốn để ý tới anh nữa, thấy anh đi ra ngoài xả nước, cô liền đứng dậy đem cửa phòng khóa trái lại.

Đợi đến lúc Dịch Liên Khải từ phòng tắm trở lại, cô cũng không mở cửa phòng ra, anh tức giận trong lòng, đập vào cửa hai cái, cũng không nghe thấy Tần Tang đáp lại mình, anh tức giận “Đùng” một tiếng đập một cú vào cửa phòng. Tần Tang lo lắng cửa phòng không chịu nổi mấy cú đá của anh, liền hé cửa ra, nhưng ai ngờ sau tiếng kia thì không còn có thêm một tiếng động nào nữa.

Một lúc lâu sau, Tần Tang nghe thấy chỗ cầu thang có tiếng bước chân “Thùng thùng” liên tục vang lên, chắc chắn anh đang tức giận, rồi đi ra ngoài rồi.

Đến sáng ngày thứ hai, má Chu đến hầu hạ cô rửa mặt chải đầu, cau mày thờ dài: “*Lúc này bình yên mới được có vài ngày thôi, mà đã lại nháo lên như vậy rồi...*”

Tần Tang trong lòng không kiên nhẫn, nên cũng không lên tiếng.

Lúc xế chiều, Điều Vũ bình gọi cho Tần Tang một cú điện thoại, đầu tiên nói chuyện phiếm với cô vài câu, sau đó ngừng lại một chút, nói: “*Ngày hôm qua muội đã hẹn anh ấy ra.*”

Tần Tang lên tinh thần, nói: “*Vậy để ta làm bộ tình cờ gặp, rồi nhìn trộm một chút coi, rốt cuộc anh ta là người như thế nào, mà lại khiến cho muội động lòng*”

như vậy. ”

Điều Vũ Bình đang mong còn không được, vì vậy nói: *“Muội hẹn anh ấy ba giờ chiều ở Tây Thắng trang, tỳ cũng tới nha, muội mời tỳ uống cà phê.”*

Tần Tang cười nói: *“Uống cà phê thì không thôi khỏi đi, nhưng tương lai nếu có thể uống một chén đông thang qua, thì ta lại rất vui lòng.”*

Điều Vũ Bình mặc dù là người Phù Viễn, nhưng cũng từng đi học ở phương Bắc nên tất nhiên cũng biết uống đông qua thang là cái diễn cổ gì, liền cảm thấy không khỏi ngại ngùng xấu hổ.

(Uống Đông qua thang hay gọi là uống canh bí đao là ý chỉ người mai mối, đây là thổ ngữ của người Bắc Kinh, trong Kim phần thế giai cũng có nhắc đến, ai muốn đọc tiếp thì mình để ở cuối bài.)*

Tần Tang biết da mặt cô vốn mỏng, nên cũng không tiện trêu đùa cô quá trớn quá, vì vậy nói chuyện khác để bỏ qua, cuối cùng hai người giao hẹn ba giờ chiều ở Tây Thắng trang gặp mặt, sau đó mới cúp máy.

Lúc đến thời gian đã giao hẹn, Tần Tang thay y phục, rồi bảo tài xế đưa mình đến Tây Thắng trang.

Tây Thắng trang nằm ở bên cạnh Phù hồ, vốn dĩ là tiệm đồ ăn Trung lâu đời từ lâu, sau lại bị người ta bán lại, giờ đổi thành tiệm ăn Tây Dương món Âu, làm ăn rất là hưng thịnh. Bây giờ lại đang là buổi trà chiều, không phải là giờ ăn cơm, cho nên người ở đây cũng không có nhiều lắm.

Tần Tang sau khi đến đây, liền thấy Điều Vọng Bình đã đến đây rồi, xa xa còn kêu cô một tiếng: *“Tỳ Tỳ”*, sau đó mặt còn hơi ửng đỏ nói: *“Anh ấy còn chưa có tới.”*

Tần Tang lại trêu ghẹo cô: *“Không phải xấu hổ, có khi anh ta lại không chịu tới thì sao.”*

Điều Vũ Bình nói: *“Muội cũng đâu có nói cho anh ý biết là còn hẹn cả tỳ ra đây đâu, nên nhất định anh ấy sẽ tới.”*

Tần Tang nói: *“Muội đúng là tiểu quý, muội không nói cho anh ta biết lỡ như quay lại một phát lại thấy anh ta đi tới, thì muội định giới thiệu ta với anh ta thế nào đây?”*

Điều Vũ Bình nói: *“Thì coi như là tình cờ gặp nhau thôi, chúng ta không phải là đã sớm nói xong chuyện này rồi sao? Hơn nữa tỳ cũng có thể thay muội kiểm tra thử xem, hảo hảo nhìn một cái xem người này rốt cuộc ra làm sao.”*

Tần Tang nói: *“Vậy cũng được thôi, ta không thể thoái thác rồi.”*

Ngay sau đó Tần Tang kêu bồi bàn đến, chọn lấy một chỗ tạm lánh đi, chỗ kia mặc dù là đối diện chéo với chỗ của Điều Vũ Bình, nhưng vừa vặn lại được bình phong* che hơn phân nửa, người từ bên ngoài nhìn vào sẽ không thấy được người ở chỗ này, nhưng người ở bên trong lại nhìn thấy rất rõ bên ngoài như thế nào.

***Mình rất thích mấy cái bình phong thế này rất đẹp.**

Tần Tang uống cốc cà phê, lúc uống được phân nửa, đột nhiên thấy Điều Vũ Bình đưa mắt ra hiệu với cô một cái, sau đó Điều Vũ Bình cười tủm tỉm đứng lên, nói rằng: *“Anh đã đến rồi?”*

Tần Tang trong lòng rất tò mò, không biết người Điều Vũ Bình thích rốt cuộc là hạng người gì, vì vậy từ phía sau tấm bình phong quay mặt sang, từ phía ngoài nhìn, nhìn thẳng lên bỗng như thấy sấm sét giữa trời quang vậy, cả người đều không khỏi giật mình.

Hóa ra người đi tới đây không phải là ai khác mà lại chính là Lịch Vọng Bình hay tên giả là Phan Kiện Trì.

Phan Kiện Trì cũng vụn vụn không ngờ tới ở chỗ này lại có thể nhìn thấy cô, cũng ngăn người ra.

Điều Vũ Bình làm bộ như vừa mới thấy Tần Tang, cười chào: *“O kìa, tỳ tỳ người cũng ở nơi này sao, thật là khéo à nha.”*

Ban đầu vốn là do các cô giao hẹn với nhau trước đó rồi, nhưng bây giờ Tần Tang lại có cảm giác những lời này như có một tầng ý tứ khác vậy, nghe đặc biệt thấy chói tai.

Lỗi tai cô ong ong cả lên, Phan Kiện Trì lại rất nhanh trấn định lại, tiến đến phía trước cúi người chào, kêu một tiếng: *“Thiếu phu nhân.”*

Một tiếng này như đã nhắc nhở Tần Tang, rằng mình đã sớm làm phu nhân của người khác rồi, hiện tại Phan Kiện Trì cùng Điều Vũ Bình có lưỡng tình tương duyệt đi chăng nữa, cũng không phải việc gì lạ.

Tần Tang miễn cưỡng nở nụ cười, nói: *“Không cần lễ nghi nhiều như vậy, thì ra là anh có hẹn với Điều tiểu thư ở đây.”*

Phan Kiện Trì cũng không nói nhiều lời, chỉ lặng lẽ khom mình.

Tần Tang nói tiếp: *“Thương thể của anh đã khá hơn chút nào chưa...”*

Phan Kiện Tri chậm rãi nói: *“Tạ thiếu phu nhân đã lo lắng, cũng đã khá hơn rồi, qua ít ngày nữa là có thể trở về làm việc rồi.”*

“Vậy cũng không cần gấp gáp quá đâu...” Tần Tang tuy nói chuyện với anh, nhưng lại cực lực tự kiềm chế, chỉ cảm thấy có cảm giác khó thở không nói ra được.

Loại cảm giác khó thở này không giống với những cảm giác khác, giống như hít thở không được thông vậy, khiến cô lại nghĩ đến trước đây ở trường Tây Dương, bầu không khí rất là côi mờ, trong tiết học môn thể dục còn được học môn bơi lội, lần đầu tiên lúc xuống nước dưới chân rất trơn trượt, cô gần như đã suýt chết chìm, lúc này cũng khó chịu y như vậy.

Khi đó chỉ nhìn thấy trên đầu mình có chút ánh sáng thôi, nhưng dù cho có chia tay ra cổ nắm lấy cái gì đó, nhưng rốt cuộc cũng không bắt được bất kỳ thứ gì... Cả người cứ ở dưới đáy bể chìm xuống... Chìm xuống...

Điều Vũ Bình thấy sắc mặt của cô trắng bệch ra, không khỏi đưa tay ra đỡ lấy cánh tay cô, hỏi: *“Tỷ Tỷ, người có chỗ nào không thoải mái sao? Tay tỷ sao lạnh như vậy...”*

Tần Tang lắc đầu, cố nói: *“Ta không sao...”* Lời còn chưa dứt, trước mắt đã tối sầm cả lại, cả người mềm nhũn ngã xuống đất.

Tần Tang ngất đi, mà lại có cảm giác giống như mê man thiếp lịm đi, giống như trở lại lúc trước khi mà mẫu thân của mình vẫn bị bệnh vậy, cô chăm nom ở trước giường bà, đã vài đêm không hề ngủ, không nhìn được liền buồn ngủ, thế nhưng trong mộng lung lại thấy mẫu thân ở trên giường đang xoay người, cô đang muốn với tay ra ngoài, nắm lấy tay mẫu thân, nhưng lại bắt phải một khoảng không trống rỗng. Trên người cô mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng, trong lòng cũng đã sớm dần dần hiểu ra được, rằng mẫu thân đã mất sớm rồi, và mình cũng đã rơi vào trong vũng bùn này nhiều năm rồi.

Nói là nhiều năm nhưng thật ra chỉ có ba năm ngắn ngủi mà thôi, bắt quá ba năm nay so với cả nửa đời người còn khó khăn hơn rất nhiều, cho nên lại khiến cho cô nghĩ đến nhiều chuyện đã qua từ rất lâu về trước.

Bao gồm cả lúc mẫu thân cô sinh bệnh, qua đời, rồi lúc mình đi xuất giá... Vậy mà lại chỉ mới có ba năm mà thôi...

Cô vừa nghĩ đến thế, lại không muốn mở mắt ra nữa, trong lòng chỉ hi vọng có thể vĩnh viễn ngủ mãi như vậy thì càng tốt. Thế nhưng bên tai lại ong ong như nghe thấy tiếng mưa vậy, hoặc giống như có rất nhiều người đang nói chuyện vậy, làm cho cô không thể không tỉnh lại.

Cô chậm rãi mở mắt ra, thấy mình đang nằm trên giường, trong phòng thực sự có không ít người, có rất nhiều bác sĩ Tây Dương mặc áo dài, còn có mấy người y tá nữa, mà Chu lo lắng nhìn cô, thấy mí mắt cô động nhẹ một cái, vô cùng phấn khởi nói: *“Tiểu thư tỉnh rồi! Tiểu Thư tỉnh rồi!”*

Mấy vị bác sĩ thấy cô tỉnh lại, dường như thở phào nhẹ nhõm, người đứng đầu liền nói với Dịch Liên Khải: *“Thiếu phu nhân đã tỉnh lại thì không sao nữa rồi, thuốc cũng không cần phải uống, chỉ cần nghỉ ngơi cho thật tốt là được rồi.”*

Tần Tang không nghĩ tới Dịch Liên Khải cũng đang ở chỗ này, người cô không muốn thấy nhất lúc này chính là anh ta, nên chỉ một mồi nhắm mắt lại, quay mặt đi chỗ khác.

Dịch Liên Khải liền sai má Chu đi tiễn mấy vị bác sĩ kia ra ngoài, một lúc sau trong phòng mọi người đều đi hết sạch, ngay cả người hầu cũng đều lui ra ngoài hết, chỉ còn lại hai người bọn họ ở đây.

Ở trước giường của Tần Tang, có một nệm thấp* Tây Dương, Dịch Liên Khải đang ngồi ở trên nệm thấp. Lặng lẽ nhìn Tần Tang. Tần Tang mở mắt, thấy anh vẫn như cũ đang nhìn mình, vì vậy nhân nhạ hỏi: *“Anh còn có chuyện nữa gì hay sao?”*

***Nệm thấp ...**

Cô nói những lời này vốn chỉ có ý đuổi khéo khách đi, cô cũng biết mình mà nói ra những lời này, theo như tính tình của Dịch Liên Khải, chắc chắn sẽ cùng cô đứng dậy huyền não một trận chomà xem

Bắt quá hôm nay cô trong người thập phần khó chịu, một chút cũng không muốn miễn cưỡng lấy lòng anh ta, cho nên liền muốn cùng anh ta nháo loạn rùm beng hết lên, tốt nhất là khiến anh ta không vui tức giận bỏ đi, để cho mình được thanh tịnh một mình.

Thế nhưng tuy rằng sắc mặt Dịch Liên Khải rất khó coi, nhưng lại nhẫn nhịn không nói chuyện.

Tần Tang thấy anh ta không phản ứng gì với mình, thật là hiếm thấy, vì vậy nói thêm: *“Tôi ở đây không có việc gì đâu, anh cứ đi làm việc của anh đi.”*

Dịch Liên Khải ngẩng đầu nhìn cô một cái, ánh mắt của anh hết sức kì quái, một lát sau mới nói: *“Tôi có chuyện muốn nói với em.”*

Tần Tang một mồi rã rời đến cùng cực rồi, không thể làm gì khác hơn là đem đầu tựa ở trên gối, nói: *“Hai ngày nữa hẵng nói được không? Bây giờ tôi rất mệt.”*

Dịch Liên Khải cười cười, thân thể lại không động, biểu tình càng ngày càng kì lạ: *“Hai ngày nữa hẵng nói, chỉ sợ là đã muộn rồi.”*

Tần Tang thấy anh như vậy không khỏi thấy kỳ quái, vì vậy hạ thấp người ngồi dậy, nói: *“Anh muốn cái gì đây?”*

“Tôi biết cô không muốn gặp tôi.” Dịch Liên Khải bình tĩnh trở lại, chậm rãi nói: *“Tôi cũng không trông mong cô sẽ chịu nghe những lời này tôi nói ra, bắt quá*

chuyện đã ra nông nổi như bây giờ rồi, tôi cũng nên nói thật với cô. Vừa rồi bác sĩ có nói với tôi, cô đã mang thai được hai tháng rồi.”

Tần Tang bỗng nhiên giống như bị đánh một kích vậy, cả người hơi ngửa về sau một chút, ngay cả trên môi một chút huyết sắc cũng không còn, chỉ nhìn chăm chăm vào Dịch Liên Khải.

“Cô bình thường hay giả thủ đoạn gì tôi đều biết hết, thuốc tránh thai của Tây Dương này, uống nhiều loại thuốc này đối với cơ thể rất có hại, cho nên ngày trước tôi đã đổi nó sang thành thuốc vitamin rồi. Tôi biết cô không muốn đứa trẻ này, thế nhưng nếu cô còn dám giống như năm ngoái, làm ra chuyện mà không ai ngờ tới nữa... Nếu cô còn dám làm chuyện như vậy nữa...” Anh cúi thấp người, nhìn mặt Tần Tang tái nhợt, lại mang như ý cười, gần từng chữ nói: “Tôi nhất định sẽ bắn cho cô một phát.”

Tần Tang môi khẽ run run, trên mặt một chút biểu tình cũng không có, thanh âm lại rất trấn định: “Anh đang nói cái gì vậy, tôi không rõ.”

“Cô còn phải ép tôi nói ra nữa sao? Cô năm ngoái tại sao bị bệnh? Cô nghĩ gì tôi thực sự không biết hay sao? Hải tử đã được ba tháng rồi, cô lại dám uống thuốc đem bỏ nó đi... Lúc đó tôi vẫn còn giả bộ hồ đồ, luôn cho rằng cô sẽ không đến mức nhẫn tâm đến thế...” Anh xoay cánh tay của cô lại, buộc cô phải nhìn mình, “Tôi lúc đầu vẫn còn mong ngóng chính cô sẽ tự mình đi nói cho tôi, thậm chí tôi còn nghĩ là do cô đa cảm, ngại ngùng gì đó. Nên tôi còn chờ cô đến nói với tôi nghe... Kết quả cô lại len lén đến bệnh viện, uống cái thứ thiên thương hại lý mà bác sĩ kê cho cô, kiên quyết đem hải tử phá bỏ, trở về còn nói là mình bị bệnh... Tôi vẫn luôn muốn thấy cho thật rõ cô, thấy rõ xem rốt cuộc trái tim của cô làm từ cái gì vậy? Đó cũng là một miếng thịt trên người cô mà, sao cô lại có thể xuống tay đem nó bỏ đi như thế? Trên đời sao lại có loại nữ nhân ác độc như cô chứ? Cô cho là cô làm việc rất cẩn thận hay sao? Cô cho rằng tôi không nói gì thì cái gì tôi cũng không biết sao? Tôi nói cho cô biết, nếu lần này cô còn dám làm ra chuyện như vậy nữa! Tôi liền để cô cùng hải tử chôn cùng với nhau!”

Tần Tang nhìn thấy anh nhìn mình hung dữ như vậy, giống như muốn đem mình đi ăn tươi nuốt sống luôn, cô đột nhiên có cảm giác như mình không còn chút sức lực nào nữa, cứ như bị nhốt trong lồng chim quá lâu rồi, nên ngay cả cách đề giãy dụa cô cũng quên mất luôn rồi.

Tê phá liễu kiểm* thì ra lại là mặt hung tợn đến như vậy, cũng khó trách được năm ngoái lúc ở Xương Nghiệp, mặc dù mình bị bệnh hơn nửa năm trời, nhưng anh ta ngay cả về nhà cũng không chịu, chắc lúc đó đã rất là tức giận rồi.

***Tir này là Tê phá liễu kiểm ý là không để ý mặt mũi, công khai quyết liệt, mấy chương trước mình đã rất sợ xuất khi gặp tir này mà không đi search nghĩa mong mọi người thông cảm cho nghĩa của nó như trên mới chuẩn**

Nhưng với một người như vậy, lẽ nào cũng có trái tim hay sao?

Cô chậm rãi nói: “Anh vì sao cứ bắt ép tôi? Ban đầu phụ thân anh làm chủ, sai người đến bàn chuyện hôn sự. Tôi cũng vì do phụ mẫu của mình, nên không thể không đáp ứng được. Lúc tôi xuất giá, tính tình của anh với tính tình của tôi đều không hợp nhau, tôi cả đời này bị giữ lại ở chỗ này rồi, thì cũng thôi đi, tôi gì mà anh vẫn bắt tôi sinh đứa bé này nữa... Anh nếu như thích tiểu hài tử đến như vậy, thì mặc kệ anh ở bên ngoài với ai sinh con ra, mang về đây đều giống như nhau cả thôi... Vậy vì sao vẫn không chịu buông tha cho tôi...”

Cô một câu còn chưa kịp nói xong, Dịch Liên Khải đột nhiên giơ tay lên, tát một cái lên trên mặt cô, cú này hạ xuống rất được, Tần Tang chỉ cảm thấy nửa bên mặt kia của mình không còn có cảm giác nữa, khóe miệng lại có một tia máu chảy ra, cô tự mình lau đi, cũng không hề khóc lóc.

Sắc mặt anh bùng đỏ, như là uống rượu say, anh nói: “Là do em mãi không chịu bỏ qua cho tôi...” Nói một câu như vậy, ngay cả mắt anh đều đỏ, quay mặt đi, một lúc lâu sau, giọng khan khan nói: “Xin lỗi, tôi không nên đánh em.”

Lại qua một lúc lâu sau, anh như đã trấn định hơn, nói: “Bản thân tôi vốn là do vợ bé nuôi dưỡng, đã quá là đáng thương rồi. Cho nên hải tử của tôi cũng không nên để cho thiếp thân sinh ra được. Em giận tôi thế nào cũng được, không thích tôi cũng được, nghĩ rằng tôi và em không hợp nhau cũng được, nhưng hải tử này phải là do em sinh ra, tôi chỉ cần một đứa thôi, sẽ không yêu cầu em sinh thêm đứa thứ hai. Em muốn cái gì tôi đều sẽ đáp ứng em, từ trước đến nay tôi luôn đối xử không tốt với em, tôi sẽ chịu tội với em. Tương lai nếu em không chịu được hải tử này, cũng còn có vú em sẽ nuôi thay cho em. Tôi đáp ứng em từ nay về sau sẽ không khiến cho em tức giận nữa, em muốn cái gì tôi đều sẽ làm cho em, hoặc là em nói tôi giúp chuyện của Diêu tiểu thư, tôi cũng sẽ lập tức đi tìm Diêu sư trưởng nói chuyện... Chỉ cần em bằng lòng sinh hải tử này ra, thì mọi thói hư tật xấu của tôi từ trước đến nay, tôi đều đáp ứng em mà sửa hết...” Anh nói đến đây, thanh âm dần dần thấp đi, qua một lúc lâu, lại ngẩng đầu lên nhìn Tần Tang.

Tần Tang cho tới tận bây giờ cũng chưa từng thấy vẻ mặt của anh như vậy.

Trong lòng cô vô cùng rối loạn, như là máy quay tơ vậy, lẫn vào nhau thiên ti vạn lữ (**muôn hình vạn trạng**), không nhìn rõ được manh mối gì.

Cô cố hết sức ngồi dậy, nói: “Vậy anh thay tôi đi tìm một người, tìm cho ra người này, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với hắn, hỏi xong, tôi sẽ nói về chuyện của chúng ta.”

Dịch Liên Khải hỏi: “Tìm người nào?”

“Là kẻ đã lừa tiền của cha tôi trước kia, tên hắn là Phó Vinh Tài. Lúc hắn ta lừa tiền của cha tôi, liền bắt vô âm tín, anh tìm hắn đi, tôi có vài lời muốn hỏi hắn.”

Cô một câu còn chưa nói xong, sắc mặt của Dịch Liên Khải đã thay đổi, cô nhìn chăm chăm ánh mắt của anh, nói: “Sao nào? Tìm ra người này với anh có hơi khó sao?”

“Cũng không phải chuyện gì khó.” Dịch Liên Khải đột nhiên thả lỏng, xem như không có việc gì nói, “Chẳng qua biến người mèn mông thế này, đây cũng không phải chuyện ngày một ngày hai có thể làm, vẫn nên từ từ tìm thì hơn.”

“Anh là tổng tư lệnh của liên quân, phái nhiều người đi tìm một người, cũng không phải chuyện khó gì.” Tần Tang cũng cười cười: “Trừ phi anh không muốn tìm được hắn ta.”

“Tôi tại sao lại không muốn tìm được hắn ta cơ chứ?” Dịch Liên Khải nói: “Hắn dám lừa tiền của nhạc phụ đại nhân, cũng là đã lừa gạt tiền của tôi. Tôi dù sao cũng là con rể, thế nào cũng sẽ tìm ra hắn, mới có thể làm tròn đạo hiếu được.”

Tần Tang chậm rãi gật đầu: “Anh có tâm như vậy là được rồi.”

Dịch Liên Khai nói: “Em yên tâm, tôi nhất định sẽ phái người đi tìm.”

“Nếu như hần bất hạnh đã chết rồi thì sao?”

Dịch Liên Khai dừng một chút, nói: “Còn chưa phái người đi hỏi thăm, làm sao biết hần đã chết chưa chứ?”

“Đầu năm nay binh hoang mã loạn, mạng người giống như cỏ rác vậy, nói sống thì sống, nói chết thì chết. Nếu như hần ta đã chết, thì tôi cũng muốn biết có chuyện gì xảy ra, cũng không muốn bản thân vĩnh viễn không biết gì hết.”

Dịch Liên Khai nói: “Em lại suy nghĩ lung tung rồi, tôi sẽ phái người đi tìm ngay, em tốt nhất là cứ an tâm mà điều dưỡng đi.”

Tần Tang chậm rãi thở dài: “Vậy thì cứ tìm cho ra được hần ta đã rồi nói sau đi.”

Dịch Liên Khai thấy cô trông rất là mệt mỏi rồi, vì vậy đứng lên, nói: “Em cứ nghỉ ngơi một lát đi, tôi kêu má Chu vào chăm sóc em.”

Tần Tang ừ một tiếng, cuối cùng đáp ứng, Dịch Liên Khai vốn đã đi đến chỗ cửa, nhưng lại nhịn không được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cả người cô đang vùi trong giường nhưng lông vịt, thân hình nhỏ nhắn, trên mặt và môi không có tí huyết sắc, càng lộ ra vẻ gầy yếu đáng thương.

Trong lòng anh phiền não vô cùng, sau cùng không khỏi thở dài một cái, cài cửa lại đi ra ngoài.

Dịch Liên Khai kêu má Chu đi vào với Tần Tang, còn mình thì đi xuống lầu, dưới lầu lại không có người nào cả.

Đi từ cầu thang xuống phòng khách phía đối diện, vốn ở đây là nơi sở đồn trú bộ tư lệnh hay làm việc, nhưng sau lại đổi thành nơi ở riêng, tuy rằng bố trí tương đối tráng lệ, nhưng vì chỗ này quá lớn, nên trông vẫn có vẻ trống rỗng như trước.

Lúc mới dọn vào, ở ngay giữa phòng có đặt thêm một tấm thảm Ba Tư to*, sau đó trên mặt thảm còn có bày một vòng ghế sofa xung quanh, trong góc tường còn bày một chiếc đồng hồ cổ có chuông quả lắc thả xuống, hiện tại quả lắc đồng hồ chậm rãi thỉnh thoảng lại đung đưa rung lên, rồi lại thoáng đung đưa, càng khiến cho căn phòng càng trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

***Thảm Ba Tư**

Dịch Liên Khai ngồi xuống suy nghĩ rồi đốt một điếu thuốc, trong phòng rất an tĩnh, có thể nghe được tiếng anh đang quẹt diêm, tiếng ma sát dụng vào nhau xoẹt xoẹt, ngược lại rất giống tiếng mưa... Quẹt một que, rồi lại quẹt một que nữa, như cũ vẫn không bắt lửa.

Anh đơn giản đem nó để vào trong chiếc gạt tàn, lại thử quẹt thêm lần nữa, lần này rốt cuộc cũng đốt được, vì vậy lại châm thuốc, rồi lại rút thêm một hai điều nữa hút, rồi lại tiện tay nhấn tắt.

Xa xa chiếc điện thoại trong phòng bỗng vang lên tiếng chuông, tiếng ding ding làm cho con người ta cảm thấy thật chán ghét. Anh nghe tiếng chuông một hồi, rốt cuộc lại đi ra hành lang ra hành lang bên kia gian phòng, chỉ chốc lát tiếng chuông điện thoại reo lên vài tiếng rồi hơi ngừng lại, có thể đoán được là ai gọi tới, quả nhiên một lát sau, chợt nghe thấy tiếng bước chân truyền tới, ở bên ngoài cửa trước gọi một tiếng “*Báo cáo*”

Người tiến vào chính là Phan Kiện Trì, Dịch Liên Khải đối với người thân cận bên cạnh mình đều không quá công nệ tiểu tiết, hơn nữa lúc này anh lại đang mặc thường phục, nên Phan Kiện Trì cũng không làm lễ chào kiểu quân đội với anh, chỉ hơi cúi người, nói: “*Mẫu tiểu thư đã gọi điện đến rất nhiều lần, nói là trong người đang rất khó chịu, hỏi rằng công tử gia có muốn đến gặp cô ấy hay không?*”

Dịch Liên Khải hơi nhú mày, Phan Kiện Trì thấp giọng, nhỏ giọng nói: “*Mẫu tiểu thư xưa nay đều không hay cố tình gây rối vậy đâu, chắc phải là chuyện gấp nên mới vậy.*”

Dịch Liên Khải lo nghĩ, nói: “*Gọi người cho chuẩn bị xe đi, ta đi chỗ này một lát sẽ quay trở lại. Người ở nhà đi, nếu thiếu phụ nhân có hỏi tới thì người nói ta đi ra ngoài gặp Diêu sư trưởng.*”

Phan Kiện Trì liền đi ra ngoài lệnh cho tài xế lái xe ra, còn an bài vệ sĩ ra cửa, sau đó tự mình hộ tống Dịch Liên Khải xuất đại môn, xong mới quay người đi. Ô tô đã đi thật nhanh, chỉ chốc lát đã quẹo vào góc đường, nhanh như chớp đã đi qua mấy con đường cái rồi, rồi sau cùng lại lái xe đi vào một ngõ nhỏ yên ắng.

Ở đây mặc dù cách khu phố sầm uất không xa, nhưng lại rất yên tĩnh, vừa rẽ vào trong ngõ, những ngôi nhà hai bên đường trong viện đều có trồng cây, nhưng đang là mùa đông, nên cành cây đều trơ trụi lại bị gió thổi lúc la lúc lắc, như là thê đánh dấu sách mà người Tây Dương làm ra vậy, vừa dẹt vừa màu bạc đất dựng thẳng lên trên bên dưới bầu trời xanh thẳm, rồi lại bị dòng nước liên tục làm cho đung đưa, hơi có chút lạnh lẽo.

***Trong Kim Phấn Thế Giai, nguyên văn là một người làm trêu ghẹo một người làm khác là má Hồ, nói bọn họ muốn uống Đông qua thang, má Hồ này vốn là người Tô Châu, nên không rõ uống đông qua thang là có ý gì. Nên người hầu này liền cố ý nói: “Nghĩa là người lấy lòng hòa giải”, lúc này lại có một người hầu khác trách nặng nói: “Người lại khi dễ người không hiểu thổ ngữ”. Nói là người lấy lòng hòa giải là nói những nói cười, đặt ở trong nghĩa đúng đại khái là người làm mai. Trái lại, nguyên văn đúng phải là: “Hát đông qua thang thị cung duy hòa lão sự” mới đúng**

Bạn đang đọc truyện *Sương Mâu* (*Sương Mâu Vây Thành*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chỗ ở của Mẫn Hồng Ngọc ở trong một căn tiểu lâu Tây Dương vô cùng tinh tế khéo léo, phía trước còn có một hoa viên, bởi vì được cây cối che lấp, nên trông có vẻ rất tĩnh mịch. Ô tô của Dịch Liên Khải bình thường khi tới đây, đều chỉ đến khi tới gần cửa mới bắt đầu bấm còi, người hầu trong nhà nghe thấy liền vội vã chạy ra cửa, mở đại môn, để ô tô lái vào trong.

Người hầu mà Mẫn Hồng Ngọc tin dùng cũng khá là thông minh lanh lợi, đã từ sớm lặng lẽ ở trong phòng khách đi ra đón ô tô đỗ lại ở dưới bậc thang, ngay lập tức tiến lên mở cửa xe. Dịch Liên Khải cũng không hỏi nhiều, sau khi xuống xe liền đi thẳng vào trong phòng. Vì ở đây có lắp đặt ống dẫn khí thủy (**giống bình nóng lạnh chằng?**), nên rất là ấm áp, vì vậy khi anh vừa mới tiến vào đã đem áo bánh tổ cởi ra, mũ cũng đem bỏ ra, đưa cho người hầu tùy ý treo lên.

Lại nghe thấy có người đang ở trên cầu thang cười một tiếng nói: “*Ai da, anh đừng cởi áo ngoài ra vội, chốc nữa chúng ta còn phải đi ra ngoài đấy.*”

Dịch Liên Khải không quay đầu lại nhưng cũng biết được tiếng cười yêu kiều kia là của ai, nên trực tiếp ngồi luôn lên trên ghế sa lon, người hầu đi pha nước trà, lại pha đúng loại trà Long Tĩnh mà anh thích. Anh bưng chén lên chậm rãi thổi thổi hơi nóng, trà mới ngấm vào nước nên rất nóng, hơi nóng lượn lờ bay lên phảng phất giống làn khói nhẹ, khiến cho khuôn mặt của anh bị hấp hơi lại càng mập mờ không rõ ràng hơn.

Mẫn Hồng Ngọc ngồi xuống đối diện cái ghế sa lon anh đang ngồi, cười nói: “*Tôi còn tưởng rằng hôm nay anh sẽ không chịu đi ra ngoài chứ.*”

“*Nếu ta không đi ra ngoài, thì cái tên họ Phan kia làm sao chịu yên tâm được đây.*”

Mẫn Hồng Ngọc “phù” cười một tiếng, nói: “*Thật chưa từng thấy qua người nào như anh vậy, cố ý để cho phụ nhân của mình cùng phó quan ở cùng một chỗ với nhau.*”

Dịch Liên Khải sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, Mẫn Hồng Ngọc biết anh đang chuẩn bị cáu loạn lên, nên liền vươn bàn tay như ngọc vừa nhỏ vừa thon ra, đặt trên vai của anh, sáng giọng: “*Trông anh lòng dạ hẹp hòi chưa kia, tôi biết người đó là tâm can bảo bối trong lòng anh, tôi cũng biết tôi thấp kém hơn người đó nhiều, nên không xứng đem cô ấy ra đùa giỡn như vậy, bất quá tôi cũng chỉ đang nghĩ đến mệnh khổ của mình mà thôi...*”

Cô đang nói đến hai chữ “Mệnh khổ”, vành mắt không khỏi đỏ lên, hàm răng trắng như nếp toan cắn đôi môi đỏ thắm, tựa như đang muốn khóc vậy.

Dịch Liên Khải lại cười cười, nói: “*Cô ấy làm sao có thể là tâm can bảo bối của ta được, bảo bối tâm can của ta ở chỗ này cơ!*” Nói xong anh lấy tay kéo, Mẫn Hồng Ngọc vốn vòng eo mềm mại, người lại nhẹ như chim yến, bị anh dùng lực nhẹ kéo lại như vậy, liền ngồi luôn lên trên đùi của anh.

Cô lại giống như đang muốn trách mắng cáu giận, lấy tay khê đẩy vai anh ra, nói: “*Anh cũng chỉ lấy mấy lời này để dỗ dành tôi mà thôi, lần sau gặp phụ nhân của anh thì hãy đừng, không cần thiết phải lãng phí dùng lời như vậy với tôi làm gì?*”

Dịch Liên Khải lại coi như trong lòng không biết, ôm hông của cô, nói: “Không biết em đã từng nghe qua chưa, thê không bằng được thiếp...”

Mẫn Hồng Ngọc lại xi một cái, nói: “Ai là thiếp của anh chứ? Đường đường là một tổng tư lệnh của liên quân, muốn cưới thêm vợ bé thì cũng phải có trà lễ chứ? Anh phải bà mối đưa trà lễ đến đã(muốn kết hôn thì nhà trai không thể thiếu trà làm lễ vật được, tìm hiểu thêm ở cuối bài *), để xem tôi có nguyện ý làm thiếp của anh hay không đã.”

Dịch Liên Khải cười ha ha một tiếng, nói: “Ta vẫn còn chưa nói hết mà, tục ngữ nói thê không bằng được thiếp, nhưng thiếp lại không bằng vụng trộm. Hai chúng ta như bây giờ không phải thật tốt hay sao, cần gì tục lệ lễ tiết làm gì?”

Mẫn Hồng Ngọc lại giẫy tay anh ra đứng lên, cười lạnh nói: “Càng nói càng không thể tưởng tượng nổi, đừng cho rằng tôi không biết anh về điểm này tâm địa gian xảo như thế nào đâu. Anh đừng chỉ giỏi nói ngon ngọt như vậy, anh trước đây đã từng đồng ý với tôi cái gì nào? Kết quả thì sao vừa về tới Phù Viễn, động một cái liền muốn giết người diệt khẩu. Tôi bây giờ đối với anh còn chút tác dụng, nếu như một khi tôi thật sự đã vô dụng rồi, chỉ sợ công tử gia anh ngay cả đạn cũng tiếc nữa viên không dám bắn tôi, liền lập tức sai người trói tôi lại, buộc vào một phiến đá rồi cho chìm xuống Phù hồ luôn cũng nên.”

Dịch Liên Khải lại chậm chậm lấy một điều thuốc từ hộp ra, tự mình quẹt bật lửa, đốt thuốc hút một hơi, lại rất hời hợt nói: “Em nếu như đã biết rồi, thì cũng nên biết điều đừng làm cản trở ta.”

Mẫn Hồng Ngọc cắn răng, chỉ cảm thấy từng đợt căm hận trào lên, người này có một dung mạo tương đối đẹp đẽ, nếu nói đúng thì phải là diện như quan ngọc (mặt trắng như ngọc hoặc miêu tả là rất đẹp), phong thái bất phàm, đặc biệt là lại có một đôi mắt sắc bén, có những lúc lại trông giống như một người rất nghiêm chỉnh đường hoàng, thật không biết là có bao nhiêu là ngang ngược.

Cô chỉ mới nghe nói đến thiết diện mỵ kiếm, bình quyền vạn lý*, thì ra lại là có thật.

***Thiết diện kiếm mỵ, bình quyền vạn lý : Kiếm mỵ ở đây là chỉ người có đôi lông mày thẳng tắp lên, lông mi cũng thuận theo đó mà thẳng lên, những người như vậy thường được tiên đoán là có phong thái hiên ngang, có uy tín có thể làm chủ vạn quân.**

Nhưng lúc này khí khái của anh lại bị che giấu hết đi, anh đang tựa trên ghế salon, rất bình thản để chân đặt trên một góc đôn thượng thêu hoa*, nhìn thế nào cũng chỉ giống một vị công tử trần tục nhanh nhẹn khỏe mạnh mà thôi, thế nhưng lòng dạ bên trong, chỉ sợ rằng đều toàn là sắt đá mà thôi.

***Đôn thượng thêu hoa là ghế để chân (do mình không tìm thấy cái này bằng vải nên mọi người cứ tạm tưởng tượng nó như thế này nhé)**

Cô một bên nghĩ như vậy, một bên tiếng nói có hơi khàn chút, nói: “Tôi cũng biết anh sớm muộn gì cũng sẽ không chịu dung nạp tôi, bất quá những chuyện kia của anh, tôi đều đã ghi hết vào trong một quyển sổ, nếu như một ngày nào đó anh thấy tôi thừa thãi, đừng trách tôi đem tất cả chuyện của anh công bố ra ngoài, các thế gia vọng tộc mà hợp lại với nhau thì anh chỉ có hươi rách cả chết mà thôi.”

Dịch Liên Khải hút một hơi “phù” rồi cười, lại đem điều thuốc trong miệng lấy xuống, ném một cái vào trong chiếc gạt tàn bằng thủy tinh, nói: “Ban đầu là tự em nói

muốn thay ta làm việc, ta cũng không có ép buộc em. Em lại đi trách ta ngoan độc xuống tay bức chết vợ của Dịch Liên Thận, đây là đang tự xuống tay hay sao? Em cùng Dịch Liên Thận ngày trước làm những chuyện kia, tuy em nói nửa giấu nửa diếm, nhưng ta cũng đã giả bộ đồ rồi. Lẽ nào em lại vì vợ của hần, mà lại định hưng sư vấn tội (khởi bình hồi tội)ta hay sao?”

Mẫn Hồng Ngọc ngược lại hít một hơi thật sâu, thanh âm lại mềm mỏng đi vài phần: “Tôi vốn cho rằng hần ta đã là một kẻ không có lương tâm rồi, không ngờ anh so với hần còn ác hơn nhiều. Đứa trẻ trong bụng nhị tẩu kia, dù sao cũng là thân sinh cốt nhục của anh, anh đã mất đi nhân luân đi quyến rũ cả nhị tẩu của mình thì cũng thôi đi, đằng này ngay cả hồ dữ còn không ăn thịt con...”

Cô còn chưa nói dứt lời, lại nghe thấy “Bốp” một tiếng, Dịch Liên Khải cho cô một cái tát.

Một tát này đánh xuống vô cùng ác độc, Mẫn Hồng Ngọc trên gò má trắng như tuyết bỗng cứng lại, đồng thời lại hiện ra một dấu tay màu hồng hồng, vài đường dấu tay còn bị sưng lên.

Cô cắn môi, nhưng không hề khóc, chỉ hung hăng nhìn chằm chằm Dịch Liên Khải

Dịch Liên Khải đánh người xong, lại chậm rãi lôi khăn tay trong trong túi áo âu phục rút ra, lau lau vết son phấn bị dính trên ngón tay, nói: “Nếu đã đi theo ta, cô nên biết rằng có những chuyện nên nói hay không, có một số chuyện khác lại không nên nói ra. Ta biết cô là đang chán sống rồi, thế nhưng trước khi mọi chuyện còn chưa giải quyết xong, cô không được phép chết.”

Mẫn Hồng Ngọc ngẩng mặt lên, từng chữ từng câu đều nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi không muốn chết đâu, tôi nhất định sẽ sống thật tốt sống để thấy kết cục của anh như thế nào. Vị phu nhân yêu kia giống như nhân từ châu (từ này được ví như người yêu thích) của anh vậy, nếu như biết những chuyện tán tạn lương tâm mà anh đã làm, để xem lúc đó cô ta sẽ đối đãi với anh như thế nào.”

Dịch Liên Khải liếc mắt nhìn cô: “Cô sẽ đi nói với cô ấy sao.”

Mẫn Hồng Ngọc cười rộ lên: “Tôi sẽ không đi nói cho cô ta biết đâu.” Cô chậm rãi nói: “Ác giả ác báo, vị phu nhân kia của anh không phải là đồ ngu, cô ấy sớm muộn cũng sẽ biết thôi, so với việc tôi cho cô ấy biết, còn ác hơn rất nhiều. Anh cứ chờ xem, một ngày nào đó anh thế nào cũng sẽ bị báo ứng thôi.”

Dịch Liên Khải nghe cô nói những lời lại hận mình thấu xương như vậy, ngược lại thần nhiên hút điếu thuốc: “Báo ứng của ta đã nhiều lắm rồi, nói thật ra, ta không hề quan tâm đâu.”

Mẫn Hồng Ngọc nhìn thấy anh ngồi ở chỗ kia, thần sắc vô cùng ung dung, hoàn toàn là một bộ dạng bất cần đời, giống như những lời họ đang nói với nhau, chẳng qua chỉ là những câu bông đùa mà thôi. Cô đột nhiên có cảm giác trong ngực mình có từng đợt khí lạnh tràn tới, người này chỉ mới có hơn hai mươi tuổi, chỉ vừa mới ra làm quan thôi, thế nhưng bàn về thủ đoạn độc ác, quả thật không người nào có thể bằng được.

Cô hầu như chưa từng thấy anh ta để tâm đến bất cứ ai hay bất cứ chuyện gì trên thế gian này cả, từ trước đến giờ chỉ có cảm giác rằng trong lòng anh còn có một vị trí rất nhỏ, chính là vị phu nhân kia của anh.

Bởi vì mỗi lần anh đều có điểm gì đó kì lạ, thì đều là do vị phu nhân của anh mà ra. Nhưng bây giờ xem ra, đến cả vị phu nhân kia tựa hồ cũng chỉ là một lớp nguy trang bên ngoài mà thôi, chỉ là một người anh ta đã thấy quen ở bên cạnh mình rồi hoặc chỉ là một người có tác dụng để nguy trang mà thôi.

Trong lòng cô cô rốt cục có chút lưỡng lự không chắc chắn, chỉ thấy anh ngồi ở chỗ kia xem thường hút điếu thuốc. Bên ngoài trời lại đang nổi gió, bên dưới cửa sổ lớn cây cối phát triển um tùm, loại cây này là cây tầm gửi mùa đông lá cũng không hề rơi xuống, ngược lại lại có những chùm quả đỏ mọng, cực kì đẹp đẽ.

Ngăn cách với cửa sổ hiện giờ, chỉ là cái lạnh thấu xương của gió phương Bắc đã sớm thổi đến trong vô thanh vô thức mà thôi, chỉ thấy bóng cây lay động liên tục, sau lưng anh hình thành một cái bóng rất kì lạ, ở phía sau bóng lưng của anh lại có một cảm giác rất lạ, cứ như nó (cái bóng) đang mọc thêm đôi cánh vậy.

Cửa sổ bên ngoài vốn có một gốc cây, hiện giờ gió lại đang nổi lên, cành cây liền đập vào phía trên cửa sổ, tại ra âm thanh rất nhỏ.

Tần Tang vốn đang ngủ, lại mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng nhánh cây kia đập vào cửa sổ, nên liền tỉnh lại.

Lúc trước khi cô vẫn còn ở trong kí túc xá, nếu như có hẹn với Lịch Vọng Bình, anh sẽ đến kí túc xá của cô ném hòn sỏi nhỏ lên phía trên cửa kính, âm thanh cũng sạt sạt giống như âm thanh của cành cây gõ vào cửa kính, vừa quen thuộc mà lại còn thân thiết. Cô vừa nghĩ tới Lịch Vọng Bình, thì lại tỉnh ngủ hoàn toàn.

Nằm ở trên gối trong chốc lát, hoàn toàn không hề thấy buồn ngủ chút nào, vì vậy chỉ đơn giản ngồi dậy.

Má Chu vốn đang ở bên ngoài thuê thừa may vá, thế nhưng lúc nào cũng rất chú ý đến động tĩnh ở trong phòng ngủ này, cô vừa mới ngồi dậy, má Chu đã buông cây kim ra, hỏi cô: “Tiểu thư, có muốn ăn chút gì hay không?”

Tần Tang lắc đầu, má Chu lại cười nói: “Lúc này đang là lúc thai nghén, chắc là trong miệng tiểu thư cũng thấy nhạt nhẽo vô vị lắm, ở trong nhà bếp có hầm nôi canh gà, để tôi cho gọi bọn họ lấy ít nước gà làm một chút mỳ nhé.”

Tần Tang hỏi: “Anh ta đâu rồi?”

Má Chu biết cô đang hỏi đến Dịch Liên Khải, vì vậy nói: “Bảo là có công sự, mới đi ra ngoài không lâu lắm. Tiểu thư, thật ra tôi thấy cô gia rất cố gắng để yêu thương người đồ chữ, lúc đó tiểu thư nhà Điều sư trưởng đem người đi về đây, nói là người ở trong quán cơm bị ngắt đi, làm cho cô gia bị dọa sợ một trận, tôi thấy mặt mũi ngài ấy trắng bệch cả ra. Còn đứng ở cửa cao giọng cho gọi người đi mời đại phu, đợi đến lúc đại phu đã đến rồi, vẫn tiếp tục canh ở bên cạnh giường của người, một chút cũng không hề rời đi.”

Tần Tang trong lòng đang rất chán ghét, nghe bà ta nói liên miên lái nhai như vậy, không nhịn được, vì vậy nói: “Anh ta ra ngoài một mình sao.”

Má Chu sừng sốt một chút, nói: “Đương nhiên là ngài ấy có dẫn theo người...”

“Phan phó quan sao?” Tàn Tang giọng nói như thê là không hề quan tâm tới, hỏi: “Anh ta cũng đi theo?”

Má Chu nói: “Phan phó quan không có đi theo ra ngoài.”

Tàn Tang gật đầu, nói: “VẬY bà đi kêu Phan phó quan lại đây, ta có lời muốn hỏi hần.”

Má Chu nói: “Tiểu thư, người bây giờ vẫn còn đang khó chịu, cần phải nghỉ ngơi. Nếu như có lời gì muốn nói, cứ để ta đi hỏi hần cũng giống nhau cả thôi mà.”

Tàn Tang vốn đang nửa dựa đầu vào đầu giường, hiện tại tóc dồn về một phía, nói: “Không có việc gì đâu, để ta tự mình hỏi hần.”

Má Chu chỉ nghĩ cô muốn đi gặp Phan Kiện Tri để gắng hỏi thử xem Dịch Liên Khai đã đi đâu, mặc dù trong lòng vẫn nghĩ thầm, nhưng vẫn hầu hạ Tàn Tang thay y phục, rửa mặt chải đầu xong, lúc này mới xuống phía dưới kêu Phan phó quan lên.

Cứ kéo dài như vậy, lúc Phan Kiện Tri lên lầu, thì bên ngoài trời đã tối rồi.

Vào mùa đông ngày rất ngắn, trong phòng Tàn Tang đã được đốt đèn lên. Cô mặc một bộ sườn xám chim công màu lam, phía trên còn thêu hoa mai đơn giản mà sáng sủa.

Cô ngồi trên ghế sofa phía sau còn có đặt một cái lạp địa đăng*, hiện tại ánh vàng của ngọn đèn cứ yếu ớt phủ lên trên người của cô, khiến cho bộ sườn xám màu xanh của cô ngược lại lại giống như một món đồ bằng sứ vậy, màu sứ trong trẻo nhưng lại khá lạnh lẽo, khuôn mặt của cô lại tái nhợt không có tí huyết sắc nào, làm người ta cứ nhớ đến bình trắng đựng mấy quả mơ vậy.

***Lạp địa đăng là đèn dài đặt ở dưới đất**

Phan Kiện Tri không thể không nhanh chân nhẹ nhàng đi lên, cô liền cảm thấy gì đó, liền ngẩng đầu lên. Lúc cô ngẩng đầu lên, ngọn đèn giống như nước chảy, từ phía sau cô chảy thẳng xuống, mà lỗ tai của cô, ở trong ánh sáng mờ kia lại thay đổi mang theo chút điểm đỏ phớt mờ mờ, cứ như là trái vải đông lạnh trên bàn sách của Dịch Liên Khai vậy. (?)

Nên anh ở nơi đó có hơi ngẩn người ra trong chớp mắt, anh ngập ngừng một chút, cũng không hành lễ ngay.

Tàn Tang lại thấp phần cẩn thận kêu lên một tiếng “Má Chu”, nháy mắt với bà.

Má Chu hiểu rõ là cô có chuyện riêng cần nói với Phan phó quan, vì vậy liền lấy kim chi đi ra bên ngoài, tiện tay mang cửa đóng lại luôn.

Tiếng đóng cửa rất nhẹ, tiếng “Rắc rắc” vừa vang lên, Phan Kiện Tri lại giống như bị chấn động một chút, hơi khom người xuống chào, thanh âm lại nhẹ nhàng đến nỗi không ai có thể nghe được: “Phu nhân”

Tàn Tang thấy anh gọi như vậy một tiếng, cả người cũng có hơi chấn động một chút, bất quá cô lại khôi phục lại thái độ bình thường như trước, chỉ vào một bên ghế sofa, nói: “Ngồi xuống đi.”

Phan Kiện Tri không cử động, nói: “Phu nhân có chuyện gì thì cứ nói đi.”

Tàn Tang nói: “Anh muốn làm cái gì, tôi không có hứng thú muốn biết. Anh theo Dịch Liên Khai, muốn lợi dụng anh ta làm những chuyện gì, tôi cũng sẽ không hỏi đến. Thế nhưng Điều gia tử tiểu thư, chỉ là một tiểu cô nương, vậy mà anh lại giờ thủ đoạn như vậy, có hơi quá mức hèn hạ quá rồi.”

Phan Kiện Tri hồi lâu không lên tiếng, chỉ trầm mặc nhìn ra ô cửa sổ.

Ngoài cửa sổ bóng đêm vô tận, chỉ có một mảng đen nhánh, cái gì cũng không nhìn thấy rõ được. Cửa sổ bằng kính phản chiếu bóng người bên trong, không hề nhúc nhích đứng im hồi lâu, thì ra lại chính là anh.

Anh nghe thấy tiếng cành cây bị gió lay động, đánh vào mặt kính thủy tinh – vang lên tiếng xào xạc, ngược lại giống như là tuyết đang rơi vậy.

Qua một lúc lâu, anh mới lên tiếng: “Tiểu Tang, em còn nhớ rõ trước đây vì sao chúng ta lại đi biểu tình hay không?”

Đương nhiên là cô nhớ rõ, bởi vì lúc đó nội các đáp ứng điều khoản của nước Nga, đem Xuyên Ly tam đảo cắt rời cho nước Nga. Lúc đó trong máu cô cũng nóng lên, trong lòng cô vẫn nhớ, không giống như bây giờ, cả người đều phẳng phát sự tri độn.

Khi đó chỉ có một bầu nhiệt huyết, nghĩ nữ tử cũng không hề thua kém nam tử, có thể đứng lên hô hào, trực tiếp đi ra ngoài phổ kháng nghị nội các làm nhục nước mất chủ quyền. Cùng hàng trăm đồng học suốt đêm không ngủ, vội vàng viết ra vô số băng khẩu hiệu, lấy ga trải giường làm biểu ngữ, trên đó viết “Trả lại chúng tôi Xuyên Ly tam đảo”, ở đầu đường, ở cuối hẻm, vô số tờ truyền đơn được tung lên trắng như tuyết, bọn họ như là thủy triều vậy, vượt qua sự bảo vệ của quân canh gác, xông vào trong nhà của bộ trưởng bộ ngoại giao cùng với bộ trưởng lý luận phải trái với nhau.

Bất quá mỗi khi nhắc lại chuyện này, lại thấy xa xôi tựa như là ở kiếp trước vậy.

“Khi đó tôi đã nói với em cái gì, em có còn nhớ rõ hay không?” Quân phiệt hui bại, thay phiên nhau chia trần cắt cụt, nội các thì bù nhìn, miệng cộp nhưng gan thỏ. Mấy tên quân phiệt này đều tốn thời gian giết hại lẫn nhau, không có kẻ nào là không dừng mãnh thiện chiến cả, vậy mà khi đối mặt với lũ cường quốc kia, thì người nào người nấy đều yếu đuối. Mộ Dung phụ tử chấp tay đem Hoàn Huyên cùng với Bắc Đại đem bán lãnh thổ cho người Nga, đó là hàng triệu diện tích rừng, tài nguyên khoáng sản, ruộng đất... Lý Trọng Năm cùng người Nhật thông đồng cho chúng thuê quân cảng, rõ ràng là muốn dân sói vào trong nhà, mà Khương Song Hy ở Tây Bắc lại cùng người Anh không rõ ràng mập mờ với nhau.”

“Mấy kẻ quân phiệt này, mỗi người đều tự mình có tính toán riêng, chỉ nghĩ đến chuyện cướp lương thực, đoạt địa bàn, đoạt cả chính trị tư sản, thế nhưng lại không có bất cứ người nào, là thật sự giúp cho đất nước này, nghĩ sẽ giúp cho quốc gia này hết. Bọn họ đều là tay sai cho lũ ngoại quốc. Nếu muốn để cho thiên hạ này được thái bình, nếu muốn để cho người trong nước có cuộc sống tốt hơn, thì trước tiên phải tiêu diệt được mấy tên quân phiệt này đã.”

Tần Tang kinh ngạc nhìn anh, thanh âm của anh lại cực kì nhỏ, anh chỉ cần thoáng nhúc nhích, hầu như đều không nghe thấy gì được.

Anh mỗi một câu mỗi một chữ, thanh âm đều như cũ vô cùng nhỏ, thế nhưng chữ nào chữ nấy lại cực chuẩn, phảng phất không phải chỉ là đang nói chuyện, mà là đang tuyên bố: “Tôi biết tôi ở trong mắt em là một tên khốn kiếp, thế nhưng tôi làm vậy cũng đâu phải là chỉ có cho tôi. Em biết phụ mẫu tôi, huynh trưởng của tôi, tỷ muội của tôi... đều chết như thế nào không?”

“Bọn họ đều chết ở trong trang ấp, lần đó Lý Trọng Năm và Khương Song Hy xảy ra nội chiến, đã hại chết bao nhiêu người? Chia rẽ biết bao nhiêu gia đình? Còn có bao nhiêu người như tôi đều tan cửa nát nhà? Em nghĩ rằng tôi không muốn báo thù sao? Em nghĩ rằng tôi không nghĩ sẽ thái thái bình bình mà sống tốt sao? Thế nhưng nước mất nhà tan, tổ trướng ở bên dưới liệu có được an toàn hay không?”

“Thủ đô lung lay sắp đổ, còn có thể gọi nó là nhà hay sao? Nhà của tôi đã bị hủy trong tay lũ quân phiệt rồi, còn có hàng vạn vạn gia đình khác cũng đều bị hủy trong tay những người này nữa. So với việc bọn họ đã làm, tôi chỉ lợi dụng tình cảm của một thiếu nữ với tôi, thì coi là đề tiện gì chứ.”

Tần Tang mở to hai mắt nhìn anh, trên mặt không khỏi lộ ra chút cảm xúc phức tạp, dường như vừa là thương xót, lại vừa là chật vật khó chịu.

“Em được gả cho Dịch Liên Khải, trong lòng tôi lẽ nào tốt hơn được hay sao? Trước đây em viết thư cho tôi, hẹn tôi chúng ta cùng nhau đi ra nước ngoài, lúc tôi nhận được lá thư đó, trong lòng cứ như bị dao cắt nhỏ ra vậy. Tôi biết tôi không có biện pháp nào có thể đem em đi, tôi cũng biết nếu tôi không mang em đi, em sẽ phải rơi vào bên trong hố lửa kia, nhưng tôi có cách gì đây.” Trong ánh mắt anh dần dần chứa đầy một tầng sương mù, “Tôi mỗi ngày đều ở bên cạnh em, em có biết mấy ngày đó của tôi ra sao không? Tôi nhìn em cùng hân... Hân đối xử như vậy với em, mấy ngày đó em trải qua thế nào... Tôi đều biết, thế nhưng tôi cũng chỉ có thể mở to mắt nhìn, trong lòng tôi cũng rất khó chịu chứ.”

Tần Tang cả người đều như mất đi sức lực, hơi ngửa ra sau, tựa ở trên ghế salon.

Anh rút cuộc lại đưa tay ra, dường như muốn sờ vào gò má của cô, nhưng cuối cùng lại không làm.

Trong phòng rất yên tĩnh nên có thể nghe thấy tiếng gió ở bên ngoài thổi vào, từng đợt lại từng đợt, nghẹn ngào, giống như có người đang khóc ở đâu đó vậy. Có lẽ là có tuyết rơi, cũng có lẽ là cây ở bên ngoài cửa sổ đập vào cửa kính, một trận xào xạc nhẹ – vang lên.

Sắc mặt của cô tái nhợt, trên môi chỉ có chút sắc đỏ, cả người gầy yếu giống như một tiểu hài tử vậy. Vừa bất lực lại vừa vô vọng, thế nhưng mắt cũng không chịu nhìn anh, vì trong lòng cô rất rõ, tất cả hết thảy đều chỉ là uống phở mà thôi.

Hơn nữa ở đây rất nguy hiểm, nhất là Dịch Liên Khải bất cứ lúc nào đều có thể quay trở về, mà đáng lẽ anh vốn không nên nói với cô nhiều lời như vậy, cũng tại vì cô buộc anh, cô dùng lời ép anh phải nói ra.

Anh rút tay lại, trong mắt một chút hơi nước cũng không có nữa, trên mặt cũng dần dần khôi phục lại sự bình tĩnh: “Tôi nên đi ra thì hơn, nếu không má Chu sẽ nổi sinh nghi ngờ.”

Cô rút cục cũng chậm rãi gật đầu, anh liền xoay người đi đến cạnh cửa, lấy tay mở chốt cửa ra, đi thẳng ra ngoài.

Má Chu lại xuống lầu làm điểm tâm, một lát sau, cầm lên một khay hồng tât*. Bên trong khay có một chén mỹ gà, ngoài ra còn có một chút đồ ăn nhẹ, bánh bao cũng được đựng trong một chiếc đĩa hình trái xoan.

***Khay được sơn màu đỏ chuyên đựng đồ ăn hình tròn**

Bà vừa bưng cái khay nóng hổi đi vào trong phòng, đã thấy Tần Tang một mình ngồi ở chỗ kia, mũi hơi đỏ, giống như vừa mới khóc xong. Má Chu trong lòng biết, cũng sợ rằng cô như vậy là vì Dịch Liên Khải đang tức giận, vì vậy buông khay, nói: “Cô gia cũng thật là, cho dù không quay trở về ăn cơm chiều, thì cũng nên gọi điện về nhà chẳng hạn. Hôm nay thấy trời lại có tuyết rơi rồi, vậy mà cũng không lo cho tiểu thư ở nhà sẽ lo lắng hay sao.”

Tần Tang có chút điểm ngờ ngẩn, như là đang có tâm sự gì đó, còn chưa kịp hồi phục lại tinh thần.

Má Chu nói: “Tiểu thư, ăn một chút gì đi, nếu không vì mình mà suy nghĩ, thì cũng nên vì hài tử trong bụng mà ăn chút gì đi à...”

Bà nói những lời này ngược lại cũng thôi đi, vừa nói ra lại khiến cho Tần Tang có hàng trăm nỗi lo hơn nữa, cô nhủ mảy nói: “Má Chu, ta không muốn ăn, bà đem những thứ này đem hết đi đi.”

“Cho dù là không muốn ăn, cũng phải ăn một chút đi à.” Má Chu giống như đang dỗ tiểu hài tử, “Buổi trưa nói là có hẹn với Diêu gia tử tiểu thư đi ăn, ăn được chút gì chưa, cũng không biết nữa, buổi tối đến một chút cũng không chịu ăn, một tí nữa dạ dày lại khó chịu cho xem.”

Tần Tang thập phần không nhịn được, má Chu liền nhìn sắc mặt của cô một chút, rồi đem khay hồng tất để lại trên bàn, sau đó tự mình lui ra ngoài. Bà vừa đi tới cầu thang, chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, một hồi rồi lại một hồi, vang lên liên tục. Bà thầm nghĩ nhất định là Dịch Liên Khải không dùng cơm, nên mới đặc biệt gọi điện thoại về nhà. Nên mặc dù chân của bà là chân bó, cũng muốn đi xuống dưới nghe điện thoại. Vẫn chưa kịp đi xuống lầu, phía dưới đã có người hầu khác nhận điện, vừa nghe xong hai câu, liền ngăn mặt lên hỏi: “Má Chu, thiếu phu nhân đã ngủ chưa? Sở đồn trú bộ tư lệnh của thành phố bên kia gọi điện thoại tới, nói là có chuyện gấp cần tìm thiếu phu nhân.”

Má Chu trong lòng cảm thấy kỳ quái, bởi vì sở đồn trú bộ tư lệnh bình thường gọi điện đến đều là chuyện công sự, cho tới bây giờ cũng chỉ tìm Dịch Liên Khải mà thôi. Nếu như Dịch Liên Khải không ở đây, thì cũng lắm là đi tìm thư ký của Dịch Liên Khải, hoặc là đi hỏi phó quan.

Vì vậy bà nói: “Thiếu phu nhân còn chưa ngủ đâu, để ta gọi ngài ấy cầm dây điện thoại vào đã.”

Trong phòng Tần Tang, vốn từng có một chiếc điện thoại nhỏ, nhưng bởi vì lo lắng cho cô không ngủ được, nên Dịch Liên Khải mới đem dây điện thoại rút ra, nên thường ngày nếu cô muốn gọi điện thoại, thì phải cầm dây điện thoại vào lại.

Lúc này chẳng biết trong điện thoại lại nói thêm câu gì, người hầu kia vội vã gọi má Chu, nói: “Tôi vẫn nên đi gọi Phan phó quan thì hơn, chớ quấy rầy đến thiếu phu nhân.”

Má Chu thấy người hầu nọ nói thế, cũng không có để ở trong lòng nữa. Bà xuống lầu tìm một đĩa mơ, cầm lên trên lầu.

Tần Tang thấy bà cầm cái này lên, không biết nên khóc hay nên cười đây, nói: “Ta không muốn ăn cái này.”

Má Chu nói: “Toan nhai lát nữa, nếu không muốn ăn chưa, chẳng lẽ lại là một vị tiểu thư.”

(Toan nhai lát nữa là để con trai là thích ăn chua, để con gái là thích ăn cay, khác với bên mình nhai trai ngọt gái chua)

Tần Tang lại càng phát sầu hơn, cô làm gì còn có tâm tư để nói giỡn đến mấy chuyện này nữa, chỉ đành cau mày, nói: “Thôi thôi, bà đi pha cho ta một chén trà nóng đi.”

Má Chu đang định đi pha trà, lại nghe thấy bên ngoài có người kêu một tiếng “Báo cáo”, hóa ra là tiếng của Phan Kiện Trì.

Vì Tần Tang vừa mới cùng anh ngồi xuống nói những chuyện bí mật với nhau xong, nên có đôi chút chột dạ, không khỏi có chút hoảng sợ. Nên một lát sau mới hỏi: “Có chuyện gì?”

Phan Kiện Trì nói: “Có một chuyện quan trọng, có lẽ nên nói cho phu nhân biết.”

Tần Tang trong lòng thấy kì quái, nói: “Anh vào đây nói đi.”

Phan Kiện Trì đi tới, thấy cô vẫn ngồi trên ghế sa lon, vẫn không hề nhúc nhích. Hơn nữa hai mắt hơi ửng đỏ, có lẽ là đã từng khóc. Anh biết rất rõ tại sao lại như vậy, nên trong lòng không khỏi có chút mềm yếu.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để nói đến chuyện này, vì vậy nói: “Phu nhân, công tử gia ở ngoài đó có chút chuyện, gọi tôi tới đó một chuyện.”

Chuyện này thường ngày vốn đều là như vậy, nhưng lần này Tần Tang trong lòng lại nảy lên chút nghi ngờ, bởi vì Dịch Liên Khải nếu đã đi ra bên ngoài làm việc, mà lại kêu thêm Phan Kiện Trì đi ra ngoài, thì cũng không nhất thiết phải lên tận chỗ cô để thông báo một tiếng như vậy, cô giương mắt lên nhìn anh, thấy thần sắc anh tuy trấn định, thế nhưng ánh mắt không bình tĩnh kia lại hoàn toàn bán đứng anh, bởi vì anh hầu như đang nhìn cô không ngừng, giống như bóng dáng của cô đang dần khắc sâu vào trong ánh mắt anh, có thể nói, dường như anh đang muốn dùng chính ánh mắt này, đem cô khắc sâu vào trong lòng mình.

Trong lòng cô sinh ra một loại dự cảm bất thường, cô hỏi: “Công tử gia các người, hiện đang ở chỗ nào?”

“Tư lệnh đang ở chỗ của Diêu sư trưởng.” Anh hạ thấp mắt xuống, như là bị ánh nhìn của cô nhìn rõ hết vậy, “Phu nhân nếu như không còn chuyện gì khác, Kiện Trì xin cáo lui trước.”

“Anh không nên đi.” Cô dường như bị âm thanh của chính mình làm cho hoảng sợ, nên lập tức nói: “Đã khuya lắm rồi, còn đi làm công sự gì nữa chứ? Nói là ta nói thế, bảo anh ta cứ về trước đi đã, có chuyện gì cứ để ngày mai hẵng nói.”

Phan Kiện Trì cười cười, dường như có một chút bất đắc dĩ nói: “Tư lệnh là người rất bận rộn, đại sự vẫn là quan trọng hơn...”

“Đại sự dù có quan trọng hơn nữa, cũng không thể không ăn không ngủ được.” Tần Tang cau mày, “Má Chu, bà nhanh đi gọi điện thoại đến Diêu sư trưởng quý phủ đi, nói ta trong người đang rất khó chịu, gọi anh ta nhanh trở về đây.”

Má Chu nghe nói thế, lại càng hoảng sợ hơn nói: “Tiểu thư, người khó chịu chỗ nào, thì nên mau đi gọi đại phu...”

“Đại phu mới vừa đi rồi, còn tới đây làm cái gì nữa.” Tần Tang hỏi hột nói: “Ta trong người chỉ là có chút khó chịu thôi, nói anh ta trở về đây là được rồi, bà nhanh gọi điện thoại đi.”

Má Chu trong lòng vui hơn một chút, nghĩ thầm tiểu thư cuối cùng cũng chịu khai thông đầu óc rồi, ngay cả làm nũng cũng đã học được rồi. Hơn nữa hiện tại cô lại đang mang thai, không cần phải nói, cô gia thế nào cũng phải quay về vì hài tử trong bụng cô. Bà nghĩ vậy, liền vui vẻ miễn cưỡng đi gọi điện thoại.

Phan Kiện Trì khẽ lắc đầu một cái, Tần Tang hiểu rõ ý tứ của anh. Lần này tuy dùng tới cách này, nhưng cũng chỉ được trong một thời gian ngắn mà thôi lẽ nào có thể dùng cách như vậy cả đời được sao, nếu như quả thật Dịch Liên Khải đã nổi lên lòng nghi ngờ đối với Phan Kiện Trì rồi, cô có kéo dài thời gian thêm cũng chỉ là vô dụng mà thôi.

Thế nhưng dù sao cũng phải làm thử một lần, cô không thể mở to mắt ra nhìn anh đi nhận lấy cái chết như vậy được.

Dịch Liên Khải nhận được điện thoại, quả nhiên rất nhanh thì quay trở về.

Má Chu vừa thấy anh, như nhìn thấy vị cứu tinh vậy, nói: “*Cô gia, người quay trở về rồi. Tiểu thư vẫn nói là khó chịu trong người, cũng không chịu ăn, lại không chịu đi ngủ, ngài ấy tuổi còn trẻ nên da mặt rất mỏng(hay xấu hổ), trong người khó chịu cũng không chịu đi mời đại phu, người đi hảo hảo khuyên nhủ ngài ấy đi.*”

Dịch Liên Khải trong miệng ưng thuận, tam cước lưỡng bộ (**đi nhanh chân lên**), đi thẳng lên trên lầu. Nơi này có một buồng trong nhỏ, bên ngoài còn có một phòng khách nhỏ, anh đang hơi do dự một chút, nhẹ nhàng đem cửa đẩy ra, đã thấy Tần Tang đang ôm đầu gối ngồi ở trên ghế sofa, ngẩn ngơ không biết đang nghĩ gì. Tuy trên người chỉ mặc một chiếc áo ngủ, thế nhưng tóc tai lại rất gọn gàng, hẳn là đã tắm sơ qua rồi.

Anh ho khan một tiếng, nhưng Tần Tang cũng không hề ngẩng đầu lên.

Vì vậy thanh âm của anh có chút chậm lại, nói: “*Má Chu nói em còn chưa ăn cơm, đúng lúc tôi cũng chưa có ăn chỉ bằng bảo nhà bếp đi làm, đem lên tôi và em cùng ăn.*”

Tần Tang lắc đầu, cô không hề đánh một chút son phấn nào, ngược lại lại càng khiến cho khuôn mặt lộ ra vẻ trắng ngần, đôi mắt như có điểm thêm chút son, nhưng trong ánh mắt bây giờ lại có cả sự buồn bã, trông như diện mạo ngày trước lại bị vật gì đó vô hình xóa hết đi vậy.

Dịch Liên Khải nói: “*Cũng không thể không ăn cơm được.*” Cô lại lắc đầu, hỏi: “*Anh đi đâu vậy? Trễ như vậy mới chịu quay về. Bên ngoài đang có tuyết rơi, đường lại không hề dễ đi, lỡ như tài xế lái nhanh thì sao...*”

Cô xưa nay đều không hề hỏi về hành tung của Dịch Liên Khải, tuy rằng lúc này giọng nói vẫn nhàn nhạt như trước, thế nhưng vào trong tai của Dịch Liên Khải, lại rất dễ nghe cứ như những lời Phật nói ra vậy, nhện không được có một loại cảm giác rất vui vẻ từ trong đáy lòng trào ra ngoài.

Anh cười nói: “*Không thể nào, bọn họ lái xe từ trước đến giờ đều rất chắc chắn, em đừng có lo lắng.*” Còn nói: “*Em nếu như không muốn ăn gì, thì để tôi đi lấy cho em một ít sữa bò, cũng không thể để bụng rỗng mà đi ngủ được.*”

Tần Tang nói: “*Tôi đã ngủ suốt cả buổi chiều rồi, lúc này không muốn ngủ nữa. Vừa tỉnh dậy lại không thấy anh, hỏi bọn họ thì lại không chịu nói rõ anh đi đâu rồi.*”

Dịch Liên Khải biết xưa nay cô không thích mình ôm cô chút nào, thế nhưng thấy cô núp vào bên trong ghế sofa kia, lại khiến cho anh có một loại cảm giác thương xót khá ái không thể nói lên lời, nên không thể nhẫn nhịn được, bèn đưa tay ra đem cô ôm vào trong lòng, nói: “*Tôi là sợ làm phiền đến em nghỉ ngơi, lại vừa bận có chút công sự, nên mới đi ra ngoài một chuyến. Em nếu ở nhà một mình buồn quá, thì ta mấy ngày nữa ít đi ra ngoài là được rồi.*”

Tần Tang đặc biệt nhu thuận, nằm ở trong lòng anh, không muốn nhấc lại, dường như có chút lười biếng, vịn vào cánh tay của anh, thật giống như dây leo vậy yếu ớt không có sức lực.

Dịch Liên Khải từ sau khi mình cưới cô về, cũng chưa từng thấy cô lộ ra bộ dạng không muốn rời xa như thế này, liền cảm thấy tâm hoa nộ phóng (**tâm hoa nở rộ, hay mở cờ trong bụng**).

Trên người cô có một mùi hương nhàn nhạt, hòa vào trong lồng ngực của anh, yên ắng đến mức ngay cả nhịp tim của chính mình anh đều nghe thấy hết. Dịch Liên Khải đến khẽ động cũng không dám, dường như chỉ sợ rằng mình mà khẽ động, cô lại khó chịu.

Qua một lúc lâu, anh mới thấp giọng nói: “*Trong người em khó chịu như vậy, có cần hay không mời đại phu đến?*”

Tần Tang khẽ lắc đầu một cái, nói: “*Trong lòng tôi đang rất sợ.*”

“*Sợ cái gì chứ?*” Anh có chút cảm thấy buồn cười: “*Nữ nhân khác, không phải khi mang thai đều bị ốm nghén hay sao.*”

“*Tôi không sợ cái này.*” Cô như là có chút bi thương, thanh âm cũng thấp dần, “*Bên ngoài loạn như vậy, anh dù sao cũng chỉ là một tổng tư lệnh liên quân trên danh nghĩa mà thôi, thế nhưng lại không biết có bao nhiêu người lại đang oán hận anh. Cật lực như vậy mà lại chẳng được cảm ơn, thì cần gì phải làm nữa chứ. Nếu không thì chúng ta cùng quay về Xương Nghiệp đi, trong lòng tôi thực sự...*”

“*Có gì phải sợ. Chính là bởi vì tôi chỉ có hư danh mà thôi, nên người ta cũng sẽ không xông đến chỗ của tôi. Đã biết rõ trong tay tôi không có lấy một người nào, mà lại đi giết tôi, thì có được lợi ích gì chứ? Em đừng lo lắng, chúng ta một ngày nào đó sẽ quay về Xương Nghiệp mà, chỉ cần chờ sức khỏe của phụ thân đại nhân khá hơn một chút thôi.*”

Tần Tang đem mặt vùi vào trong lồng ngực của anh, nói: “*Cho dù thế nào trong lòng tôi cũng đang rất loạn, mấy ngày nay anh cũng đừng có đi đâu đấy, ở lại đây với tôi, có được hay không?*”

Nghe thấy cô mềm giọng năn nỉ như vậy, Dịch Liên Khải làm sao có thể không đáp ứng được đây.

* Thông thường trong “Trà lễ” thời cổ đại nhà trai sẽ đưa đến nhà gái, ít trà làm lễ. Gọi là “Trà lễ”, hay còn gọi là “Cật trà”. Cũng bởi vì đem cây trà rời đi thì không lớn lên được, nhưng trồng cây lại cho ra hạt giống, nên ở trong phong tục cưới xin thời cổ đại, trà được ví như sự kiên trì không dời và tượng trưng cho việc sau đám cưới sẽ có nhiều con.

Ở vùng Giang nam tuy rằng trồng loại trà chỉ để nuôi tằm, mặc dù cũng không hay uống trà, cũng rất ít mặc quần áo tơ tằm trang sức. Nhưng đối với dân chúng ở đây lại luôn coi trọng tự nhiên, bọn họ cho rằng “trà” là một loại chỉ khi nào có tể tự mới sử dụng tới. Nên mới có khái niệm “Trà vi tôn quý chính thức”, nếu nói đến việc “Trà lễ”, đều là để biểu thị cho sính lễ kết hôn, cũng đại biểu cho người trong gia đình đối với chuyện cưới xin này cũng rất là kính trọng.

Bạn đang đọc truyện *Sương Mâu (Sương Mâu Vây Thành)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Nên liên tiếp vài ngày liền, Dịch liên Khải đều không đi ra ngoài, mà ở trong nhà làm công vụ. Ngay cả khi có người muốn tới gặp anh cũng là gặp ở trong nhà.

Trong quân Phù Viễn đều biết Tần Tang thân thể không được khỏe, mà Diêu sư trưởng phu nhân lại nghĩ là bởi vì tứ tiểu thư nhà mình hẹn Tần Tang đi ăn, cho nên mới có chuyện té xỉu kia, nên có ý đem lễ vật tới tận cửa hỏi thăm một hồi.

Rất nhiều người nhà gia quyến trong quân đội Phù Viễn, nghe nói Diêu sư trưởng phu nhân cũng tới thăm bệnh, cho rằng mình không thể là người lạc hậu được, vì vậy cũng đều tiến đến thăm hỏi. Dịch Liên Khải đều sai người cản lại, chỉ khách khí đáp lễ mà thôi.

Tần Tang nhiều ngày qua, đều đã dùng hết tâm tư bán linh của mình ra rồi, nhưng cô vẫn lo lắng mình sẽ để lộ chút dấu tích, vì vậy cứ ba đến năm ngày, đều lúc nóng lúc lạnh với anh một phen.

Dịch Liên Khải tính tình mấy ngày hôm nay đặc biệt tốt, mặc kệ cô có bắt lỗi cũng được, hay có ý cáu giận cũng được, thì anh cũng luôn chỉ bằng lòng chấp nhận mà thôi, nên hai người họ coi như sống cũng rất ổn.

Trong mắt má Chu khi nhìn thấy cảnh này trong lòng rất vui vẻ, lại nói với Tần Tang: “*Vẫn là nên có hài tử mà, người xem bộ dạng của cô gia bây giờ kia, quả là có hài tử từ là có được lòng nam nhân mà.*”

Tần Tang không nhịn được cứ nghe bà cứ một bụng nói nói.

Bởi vì trận tuyết lớn đã qua rồi, nên trong đại sảnh của phòng sưởi có đặt một nhuễn tháp. Tần Tang nghiêng người dựa vào chẩm thượng, nhìn thấy bên ngoài cửa sổ có một cây mai đỏ nở rộ.

Ở đây tuy rằng so với Dịch gia lão trạch nhà cao cửa rộng kia còn kém xa, thế nhưng trong viện lại trồng rất nhiều loại cây, đặc biệt ở phía tây cạnh phòng sưởi có hai gốc cây hoa mai, ngày thường nở vô cùng đẹp, tuyết trắng hồng mai, rất thanh cao hợp để ngắm chơi.

Tần Tang vì thấy hoa mai nở rất đẹp, liền nói: “*Mấy ngày nay không có đi qua thăm đại soái được còn chưa thành an được cả đại ca với đại tẩu nữa, hoa này không tệ, chỉ bằng chiết lấy hai cành phái người đưa qua, đưa cho Đại thiếu phu nhân cắm vào bình cũng được.*”

Má Chu nói: “*Đại thiếu phu nhân nghe nói tiểu thư trong người khó chịu, cho nên ngày hôm trước đã phái người đến, nhưng lại bị cô gia ngăn lại đành phải quay trở về. Cô gia gần đây đúng là thật lòng yêu thương tiểu thư mà, quyết không chịu để cho tiểu thư phải bận tâm bất cứ việc gì.*”

Tần Tang nghe má Chu nói cũng không nói gì thêm, sau đó liền “A” một tiếng, lại hỏi: “*Đại tẩu phái người đến, có nói đến sức khỏe của đại soái thế nào rồi hay không?*”

Má Chu nói: “*Vẫn như cũ thôi, cũng có vài vị đại phu luân phiên nhau trông coi, nhưng cũng không có gì khởi sắc cả, vẫn như trước ngay cả nói chuyện cũng không thể nói được.*”

Bà nói rằng: “*Trời bây giờ cũng quang rồi, hay là mời Đại thiếu phu nhân tới chơi một chút, cũng tránh cho tiểu thư một mình ở trong nhà cảm thấy khó chịu.*”

Tần Tang về mặt buồn ngủ, nói: “*Không cần đâu.*” Lại hỏi: “*Cô gia hôm nay đi ra ngoài, có dẫn theo vài người đứng không?*”

Má Chu nói: “*Cô gia sợ đánh thức tiểu thư dậy, nên từ sáng sớm đã lên lút đi ra ngoài rồi. Cũng không cho gọi người nào đi vào hầu hạ cả, lúc tôi thức dậy, đúng lúc gặp ngài ấy đi xuống lầu. Ngài ấy bảo có công sự quan trọng, nhất định phải ra ngoài một chuyến. Nói chờ đến khi tiểu thư rời giường rồi, mới được nói cho người biết.*”

“Phan phó quan cũng đi cùng anh ấy sao?”

“*Đúng ạ.*” Má Chu nói: “*Tôi thấy Phan phó quan lái xe ra cửa cho cô gia, sau đó cô gia lên xe, Phan phó quan cũng cùng ngài ấy ngồi lên chung một chiếc xe.*”

“*Bọn họ đi hướng nào, cũng không có nói hay sao?*”

“*Cô gia không có nói, nhưng tôi chỉ loáng thoáng nghe thấy tiểu Lưu lái xe nói, hình như là định đi ra ngoài thành. Bởi vì tôi thấy còn kêu người cột xích sắt lên trên bánh xe ô tô mà, nếu như muốn đi ở trong thành một chút, thì xe ô tô đâu cần dùng dây xích buộc vào làm gì, nhất định là muốn ra ngoài thành rồi, bên ngoài vừa có trận tuyết lớn xong, cho nên mới cần cột xích sắt vào bánh xe.*”

(Cột xích sắt vào bánh xe là để tránh trơn trượt, thích hợp đi trên địa hình tuyết.)

Tần Tang trong lòng ngực có một chút lo lắng ngẫm, thế nhưng má Chu nào có biết chuyện gì, nên cũng không dám hỏi kỹ quá.

Một lát sau, Tần Tang lại giống như đang tự lẩm bẩm, nói: “*Cho dù là có ra ngoài thành rồi, nhưng bây giờ cũng đã gần trưa rồi, chẳng lẽ lại không quay trở về ăn trưa hay sao?*”

Má Chu khuyên nhủ: “*Cô gia dù sao cũng ở nhà với tiểu thư được vài ngày rồi, nhất định là có rất nhiều công sự bị trì hoãn lại rồi. Tiểu thư người đằng có lo lắng, ngài ấy xong xuôi hết mọi việc rồi, thế nào cũng sẽ quay trở về mà.*”

Đến tận buổi trưa, Dịch Liên Khải quả nhiên vẫn chưa có quay trở về ăn trưa, đến tận lúc ăn cơm vào buổi tối rồi, cũng vẫn không thấy trở về.

Tần Tang trong lòng thập phần lo lắng, nhưng lại không biết anh đang ở đâu, nên căn bản không có cách nào gọi điện đi tìm anh được.

Mãi cho đến lúc trời tối khuya, một chút tin tức cũng không có, Tần Tang một mình ở nhà cũng chỉ tùy tiện ăn chút cháo, và ngủ qua loa thôi. Thế nhưng tuy đầu nằm trên gối, nhưng trong lòng đều rất loạn, căn bản không có lấy nửa phần buồn ngủ.

Đang trong lúc trần trọc, thì lại có tiếng điện thoại vang lên.

Dây cắm điện thoại trong phòng cô vốn đã bị rút ra, cho nên cú điện thoại này truyền thẳng xuống dưới lầu.

Tiếng chuông điện thoại rất ngắn ngủi một hồi rồi một hồi vang lên, mặc dù tiếng đó ở một nơi rất xa dưới lầu truyền tới, thế nhưng trong lòng cô vốn rất yên tĩnh, nên lại nghe thấy âm thanh này rất rõ ràng.

Chuông điện thoại reo lên được bốn năm tiếng, thì liền có người nhận điện.

Chẳng bao lâu sau, má Chu lại hốt hoảng tiến tới gõ cửa phòng, rất ồn ào nói: “*Tiểu thư!*”

“*Làm sao vậy?*” Cô liền vội vàng đem cửa phòng mở ra, lên tiếng hỏi: “*Đã xảy ra chuyện gì rồi hay sao?*”

Má Chu chỉ thấy cô khoác một chiếc áo ngủ ra mở cửa, đột nhiên nhớ ra tiểu thư nhà mình còn đang mang thai, nhưng bà lại không chịu được vô cùng hoang mang. Vì vậy cô sức nuột từng ngum nước bọt, lấy lại bình tĩnh, nói: “*Ổ chỗ của cô gia có xảy ra một chút sự tình, nghe nói là ô tô bị hư, sau đó bị trượt xuống rãnh, người thì không có vấn đề gì, chỉ là phải ở trong bệnh viện...*”

Tần Tang trong lòng lại đột nhiên bị động tới, giống như bị đập cho một cước vậy, cô lấy tay che ngực, nói: “*Là ai gọi điện tới?*”

“*Là vệ sĩ đem theo ra ngoài.*” Má Chu biết không thể gạt được cô, nói: “*Tiểu thư, thân thể người vẫn chưa khỏe, hay để ngày mai rồi hẵng đi tới bệnh viện thăm cô gia nhé...*”

“*Gọi người lái xe ra đi.*” Tần Tang dường như rất bình tĩnh, “*Ta sẽ đến bệnh viện ngay bây giờ.*”

“*Tiểu thư...*”

“*Bà đi lấy cho ta cái áo bành tô lại đây đi, ta đi thay trường sam đã.*” Tần Tang nói: “*Nhanh lên, còn cả mũ và cái bao tay nữa, cũng đem tới đây đi.*”

Má Chu không ngăn được mà cô lại cứ liên tục giục, nên chỉ đành vào phòng đựng quần áo tìm cho cô cái áo bành tô, rồi mở rương lấy mũ ra – má Chu rất thận trọng, chọn một chiếc mũ đính hải long mềm lấy ra, rồi đi tới hầu hạ Tần Tang thay y phục.

Chờ Tần Tang xuống lầu, thì tài xế ô tô cũng đã sớm dừng xe ở trước cửa. Má Chu theo Tần Tang đi cùng nhau, cũng bởi vì Dịch Liên Khải đã cố ý dặn dò qua, cho nên mỗi khi bọn họ xuất môn đều có vệ sĩ theo cùng.

Trước sau đều có hai chiếc xe ô tô, cùng đi nhanh tới bệnh viện, xa xa đã thấy trước tòa nhà có một trạm canh gác.

Gió buổi tối se lạnh, trạm gác đến đón người, trên lưng ai cũng đeo trường thương.

Dẫn đầu là Vệ đội trưởng tâm phúc của Dịch Liên Khải, hần nhìn thấy Tần Tang, “*Bà*” một tiếng nghiêm chào, chào theo kiểu trong quân đội, thấp giọng nói: “*Công tử gia đang ở bên trong, mời thiếu phu nhân đi theo thuộc hạ.*”

Tần Tang trong lòng hiểu rõ, nhưng không dám hoảng hốt khẩn trương, đi thẳng vào bên trong bệnh viện, mới biết được Dịch Liên Khải vẫn còn đang ở trong phòng

phẫu thuật.

Cô liền vịn tay vào tường, nhin không được kêu lên một tiếng.

Má Chu thấy sắc mặt cô trắng bệch, vội vàng đỡ cô ngồi xuống.

Tần Tang lắc đầu, ý vào bà đừng lo, thấp giọng hỏi Vệ đội trưởng: “*Rốt cục là có đã có chuyện gì xảy ra?*”

“*Vốn là định đi ra ngoài thành đến chỗ quân đội đang đóng quân xem thử, thế nhưng trên đường trở về lại gặp phải thích khách, đầu tiên chúng chôn mảnh thủy tinh dưới tuyết làm hư bánh xe ô tô, sau đó hướng vào trong đầu xe bắn.*”

“*Anh ấy bị thương ở chỗ nào?*”

Vệ đội trưởng trầm mặc một hồi, mới nói: “*Bên ngực trái.*”

Tần Tang trước mắt tối sầm, suýt nữa thì ngất đi.

Má Chu chỉ thấy cô cùng Vệ đội trưởng xi xào bàn tán cái gì đó, nói chuyện đến cả người ngoài cũng không nghe thấy được chút gì, bà cũng chẳng muốn nghe, chẳng qua là thấy tiểu thư nhà mình sắc mặt rất xấu, chỉ sợ cô gia thương thể có chút nghiêm trọng.

Má Chu sốt ruột nói: “*Tiểu thư, người đừng có nóng ruột mà, chờ thấy cô gia đã rồi hãy nói.*”

Tần Tang lấy lại bình tĩnh, nói: “*Má Chu, trong lòng ta đang rất khó chịu, bà đi xem xem có trà nóng hay không, rót cho ta một chén lại đây.*”

Má Chu vội vàng đáp ứng đi ngay, Tần Tang thấy bà đã đi xa rồi, vì vậy mới hỏi Vệ đội trưởng: “*Hiện tại đã ai biết chuyện này chưa?*”

“*Điều sư trưởng còn chưa có biết.*” Vệ đội trưởng dừng một chút, “*Thiếu phu nhân, chuyện này phải sớm ra quyết định.*”

Điều sư trưởng còn chưa biết, nói đúng hơn là việc này ngay cả Lý Trọng Năm cũng chưa biết.

Tần Tang thấy Vệ đội trưởng hai mắt chờ đợi nhìn mình, chỉ cảm thấy trong lòng ngực càng nặng nề hơn, cô nói: “*Ta cũng chỉ là một nữ nhân, không dám ra chủ ý gì, công tử gia của các người thường ngày coi trọng ai nhất? Để ta đi tìm hân thương lượng một chút.*”

Vệ đội trưởng do dự một chút, nói: “*Công tử gia ngày thường có quan hệ tốt với đại gia nhất(Dịch Liên Di), nhưng thân thể của đại gia lại có chút không được tiện, hơn nữa đã quá nửa đêm rồi, nếu như muốn về lão trạch lý, chỉ sợ sẽ lại kinh động tới không ít người.*”

Tần Tang vụn vụn không nghĩ tới Vệ đội trưởng sẽ nói ra một câu nói như vậy, cô nói: “*Quan hệ với đại gia tốt nhất sao? Thế nhưng đại gia vốn mặc kệ mọi việc rồi mà, hơn nữa hành động lại không được tiện...*”

Vệ đội trưởng gật đầu, lại nói: “*Chuyện của công tử gia, cũng là do đại gia giúp cho một nửa, vì đại gia rất bảo vệ công tử gia. Vốn là lúc nhị thiếu gia còn làm chủ nhà, thì công tử gia đã phải chịu không ít ủy khuất rồi, may là có đại gia ngấm ngấm chu toàn, nên công tử gia mới biết nhất cử nhất động của nhị thiếu gia được, vậy nên công tử gia mới không đến mức bị rơi vào thế yếu.*”

Tần Tang có nằm mơ cũng không nghĩ ra được, cái người đang nằm liệt giường Dịch gia Dịch Liên Di trưởng tử kia, lại còn có bản lĩnh đến như vậy.

Cô hơi ngần người, nói: “*Hiện tại Lan Pha bị trọng thương, ta nên đi tìm đại ca thương lượng hay sao?*”

Vệ đội trưởng gật đầu, nói: “*Thiếu phu nhân nên nhanh lên, nếu trễ thì chỉ trong chốc lát nữa thôi, Điều sư trưởng ở nơi đó sẽ nhận được tin tức, đến lúc đó chỉ sợ sẽ lại sinh ra thêm cơ sự gì nữa.*”

Tần Tang cố gắng tỉnh táo lại, nói: “*Người cứ tiếp tục canh chừng ở đây, ta sẽ trở lại lão trạch lý. Nếu như có người tự ý xông vào bệnh viện, thì các người có thể nổ súng.*”

Vệ đội trưởng nói: “*Thiếu phu nhân cứ yên tâm, chỉ cần thuộc hạ còn ở chỗ này, tuyệt đối không ai có thể xông vào.*”

Tần Tang gật đầu, xoay người đứng lúc thấy má Chu đang run run bụng chén trà nóng tới.

Cô liền nói: “*Ta không muốn uống trà, bà mau theo ta cùng quay trở về.*”

Má Chu không hiểu chuyện gì hết, liền đi theo cô lên xe, mãi mới biết được là phải quay về lão trạch lý. Hỏi cô, thì cô lại không nói lời nào. Má Chu chỉ nghĩ là cô phải quay về để gặp Đại thiếu phu nhân, vì vậy không hỏi nhiều thêm nữa.

Lão trạch lý này đã từ lâu rồi Tần Tang chưa đến, bởi vì Dịch Kế Bối bị bệnh, mà Dịch Liên Thận lại bỏ trốn, nên ở đây vắng vẻ vô cùng.

Xa xa chỉ thấy ở bên dưới cửa lâu có treo hai cái đèn lồng to, phủ lên trên lớp tuyết trắng mịn.

Tuy rằng Dịch gia là một gia đình tương đối hiện đại, nhưng vì là nhà tướng soái, nên ít nhiều cũng vẫn cố chấp giữ lại một ít điệu bộ cũ.

Sau khi nhị thiếu phu nhân mất đi, đèn lồng trên cửa cũng được đổi sang màu trắng, xa xa nhìn tới, ngọn đèn trắng giống như tuyết vậy, chiếu thẳng xuống con đường nhựa bên ngoài cổng.

Bên lề đường vẫn còn đọng tuyết chưa dọn hết. Mấy ngày trước có một trận tuyết rất lớn, trong thành cũng có người dọn tuyết, tuy đằng trước cổng lớn, đều đem tuyết dọn sạch hết, nhưng hai bên ven đường thì vẫn chưa có dọn sạch.

Trên mái hiên nhà có mấy thước băng cầu dài mấy thước, nguyên lai là vào ban ngày, mặt trời chiếu xuống mái nhà khiến tuyết tan chảy thành nước, rồi đến chiều tối, lại

bị hơi lạnh làm cho đông băng lại.

Ban đêm như vậy, gió lạnh thổi tới khiến cho tóc gáy đều dựng đứng hết lên.

Ô tô tiếp tục lái vào trong cửa lâu, sau đó dừng ngay trước phòng chính lúc đó Tần Tang liền xuống xe, cô tuy có mặc áo bành tô, còn đội cả mũ đeo cả bao tay, thế nhưng lúc xuống xe bị gió lạnh thổi tới, vẫn khiến cho lông tơ dựng hết cả lên.

Cô biết vợ chồng đại thiếu gia ở phía đông nên liền đi vào trong viện, nhìn thấy trên môn lý tầng hai có hai nữ hầu ra chào đón, nên cô hỏi thẳng luôn: “Đại thiếu phu nhân ngủ rồi sao?”

Buổi đêm lại có ô tô đi tới đây, khiến bọn người hầu trong Dịch gia đều cảm thấy rất bất an, nhưng sau lại thấy đó là tam thiếu phu nhân, nên mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm.

Liền có nữ hầu đáp: “Dạ chưa có đâu, Đại thiếu phu nhân sau khi ăn xong cơm chiều rồi thì thường thường còn phải tụng kinh hai canh giờ(4 tiếng đấy) nữa cơ, hiện tại vẫn đang ở trong phát đường tụng kinh.”

“Vậy ta sẽ ở trong phòng chính đợi tẩu ấy vậy.” Tần Tang lại suy nghĩ một chút, nói: “Nếu đại tẩu đang tụng kinh niệm phật, thì cũng không nên quấy rầy tẩu ấy. Đại ca đã ngủ chưa?”

Nữ hầu kia ngăn người ra, chắc hẳn vị tam thiếu phu nhân này cũng tin phật rồi, nên cũng biết thời gian tụng kinh không nên quấy rầy, vì vậy nói: “Đại gia cũng chưa ngủ, ngài ấy buổi tối đều ở trong phòng đọc sách, tam thiếu phu nhân muốn gặp đại gia hay sao?”

“Ừ” Tần Tang gật đầu, “Đã lâu rồi chưa gặp đại ca, ta đến vấn an đại ca trước vậy, tranh thủ đợi đại tẩu tụng kinh xong.”

Nữ hầu kia đã đưa cô đến một gian phòng cạnh phòng chính, Dịch gia lão trạch đều là những gian phòng kiểu cũ, nhưng bên trong lại là không gian mở hướng về phía Bắc, nên mặc dù không có ống dẫn khí thủy, nhưng vẫn hết sức ấm áp.

Tần Tang thấy vị đại ca kia đang dựa nghiêng vào chẩm thượng, phía trước có bày một thiết giá sách, ở trên còn đang mở một quyển sách Tây Dương, nói cái này là giá sách, nhưng lại được chế tạo đặc biệt, nên anh không cần tốn công tốn sức mà cũng có thể dễ dàng lật mở trang sách.

Tần Tang dựa theo những gì mình biết về Tây Dương, từ xa đã khom người, kêu một tiếng: “Đại ca.”

Dịch Liên Di liền ngẩng đầu lên, Tần Tang lúc này mới biết, vị đại ca này cùng Dịch Liên Thận, Dịch Liên Khải tuy có lớn hơn nhưng lại không hề giống nhau.

Anh so với Dịch Liên Thận, Dịch Liên Khải chỉ lớn hơn vài tuổi, thế nhưng mi thanh mục tú, trong thần sắc lại có vẻ mặc kệ danh lợi, chỉ giống như một thư nhân, căn bản không có chút cổ anh khí nào cả.

Tần Tang biết anh từ phản ngực trở xuống đều đã mất hết cảm giác, chỉ có hai tay là còn có thể nhúc nhích được thôi, cũng chính vì nguyên nhân này mà vị đại thiếu gia này, chỉ biết suốt ngày đọc sách giải sầu, chuyện quân vụ cũng chẳng hề hỏi đến.

Dịch Liên Di thấy cô cũng không thấy ngạc nhiên mấy, chỉ nói: “Tam đệ muội tới rồi sao?”

Sau đó sai nữ hầu dọn chỗ để uống trà, cũng không nhanh không chậm, giống như chỉ đang tiếp chuyện với một vị khách nhân bình thường thôi vậy.

Tần Tang thấy nữ hầu dâng nước trà lên, mới lên tiếng: “Hôm nay muội tới thăm đại ca, cũng là vì đại tẩu không ở đây, nên muội đến chỗ đại ca, tranh thủ đợi đại tẩu một chút.”

Dịch Liên Di mỉm cười, nói: “Ngài ấy còn phải tụng kinh rất lâu, làm phiền muội phải đợi rồi.”

Hai người bọn họ nói chuyện rất khách khí với nhau, nữ hầu vừa đẩy cửa đi ra ngoài, Tần Tang rút cuộc nhìn không được đứng lên, nói: “Đại ca, Lan Pha đã xảy ra chuyện rồi.”

“Ta biết.” Dịch Liên Di vẻ mặt không có lấy một chút ngạc nhiên nào, ngược lại lại thập phần thông dong, “Nếu không thì muội cũng sẽ không trễ đến thế này đến đây gặp ta.”

“Hiện tại anh ấy đang bị trọng thương, đang ở trong bệnh viện.” Tần Tang trong lòng hết sức phức tạp, “Chỉ còn có cách duy nhất này thôi, mong đại ca có thể đứng ra làm chủ. Điều sư trưởng là người của Lý thống soái, mà Dư tư lệnh cũng chỉ nghe lệnh của Lý thống soái mà thôi, chỉ sợ Lý thống soái sẽ nhân cơ hội này quay về, khiến cho Dịch gia ta càng thêm bất lợi.”

Dịch Liên Di nói: “Ta chỉ là một tên phế nhân, ngay cả đứng lên cũng không đứng nổi, làm sao có thể hiệu triệu tam quân đây? Dư Bá Khải mặc dù nắm giữ chức tư lệnh Phù Châu, nhưng lại không đáng để chúng ta phải lo lắng đến, nhưng Điều Kinh Nhân người này, tâm tư gian xảo, sẽ không dễ bỏ qua cơ hội này mà gây nên sóng gió đâu. Chuyện cấp bách bây giờ, chỉ có một kẻ duy nhất là phù để trừu tân* mà thôi.”(Trong 36 kế, Phù để trừu tân là Rút củi đậy nôi, đánh tiêu hao hậu cần để làm quân địch dần phải thua)

Tần Tang mờ mịt nhìn anh, anh lại nói: “Chúng ta sẽ phái người cho mời đại phu, nói đại soái đã tỉnh lại, hơn nữa còn có thể nói chuyện được. Mặt khác chúng ta sẽ phái người đi mời Dư tư lệnh đến, nói đại soái muốn gặp hắn.”

Tần Tang vốn tư chất thông minh, vừa nghe liền thấu đáo, lúc này dần dần đã hiểu được, cô nói: “Nếu Điều sư trưởng không tin thì sao đây?”

“Hắn có tin hay không tin đi chẳng nữa thì đều phải rút lui mà thôi.” Dịch Liên Di vẻ mặt điềm đạm, “Điều Kinh Nhân cấp bậc cũng chỉ là một vị sư trưởng mà thôi, tuy hai người đều trong trung đoàn nhưng phụ soái của ta lại là chỉ trưởng, hắn không thể nào đàn áp được đâu. Tuy hắn thật sự không tin, tin tức từ đây truyền tới là phụ soái đã có thể nói rồi đi chẳng nữa, thì hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ đâu.”

“Nếu như hắn thực sự tới tận đây, ta tất nhiên sẽ có biện pháp giữ hắn lại đây, bắt làm con tin. Lý Trọng Năm không phải kẻ ngu, lão ta không vào được trong thành Phù Viên, thì chỉ có thể ở bên ngoài lo lắng suông mà thôi. Nếu như lão ta dám ra lệnh cho đại quân công thành, đó chính là đã mạo phạm lớn

tới người trong thiên hạ này. Trước đây lão ta có thể đem tam đệ ra làm vỏ bọc nguy trang bên ngoài cho liên quân, thế nhưng hiện tại nếu lão ta dám động thủ lần nữa, thì tự nhiên sẽ danh không chính ngôn không thuận rồi.”

Tần Tang thờ dài một hơi, chỉ nói: *“Vậy tất cả cứ để cho đại ca làm chủ.”*

Cô cũng không dám dừng lại lâu trong phủ, nên ngay lập tức đi ra quay về bệnh viện.

Vệ đội trưởng đã bố trí cảnh giới giống hệt như thiết giáp vậy, đem bệnh viện bao vây nghiêm ngặt kín kẽ vô cùng.

Lời đồn truyền đi, rằng Dịch gia tam thiếu phu nhân bị động thai khí, nên Dịch tam thiếu gia trong bệnh viện suốt đêm cùng cô. Còn sai người vào trong thành tìm danh y khoa sản nổi tiếng nhất đến nữa, nói vậy có lẽ vị Tam thiếu phu nhân này tình hình thật sự không được ổn rồi.

Mà Tần Tang ở đây đúng là thập phần khó chịu, vốn là đi một vòng trong trời tuyết, cũng đã cực khổ lắm rồi. Nên lúc quay lại bệnh viện, không khỏi rất mệt mỏi.

Dịch Liên Khải cuối cùng cũng đã kết thúc phẫu thuật, đang được đẩy từ trong phòng phẫu thuật ra. Phát súng kia bắn vào anh vô cùng là nguy hiểm, nếu chẳng may tiến vào hai tác nữa, là sẽ vào tới tim rồi.

Vệ sĩ đi theo đều bị thương hết, nghiêm trọng nhất vẫn là Phan Kiện Trì, bị trúng đạn ở phía sau lưng, cũng may là không bị trúng vào trong tim, cũng phải làm phẫu thuật để lấy ra.

Tần Tang lúc này mới nghe tới chuyện Phan Kiện Trì cũng bị thương, các vệ sĩ đều nói, cũng may là có Phan phó quan cứu công tử gia một mạng, lúc đó vốn viên đạn kia định bắn công tử gia, cũng nhờ Phan phó quan nhanh tay nhanh mắt, đem công tử gia đẩy ra, nên đạn mới bất trật đi. Nhưng đáng tiếc tên thích khách kia quá nhanh tay cũng kịp bắn một phát bắn trúng Phan phó quan.

Tần Tang lúc này đã trong tình trạng kiệt sức rồi, má Chu luôn khuyên nhủ cô mãi, mà Vệ đội trưởng cũng đã sớm hạ lệnh cho bệnh viện tìm một gian phòng cho cô, cô liền thay y phục sau đó lên giường nghỉ ngơi, mê man một lúc liền thiếp đi.

Cô ngủ cũng không ngon, trong mơ cô thấy Dịch Liên Khải trên mặt đầy máu, trước ngực có một cái lỗ thật lớn, máu đều ồ ạt chảy ra ngoài, trông rất dọa người rất đáng sợ.

Anh hướng về phía cô cười mãi, nói: *“Điều này đúng như em muốn...”*

Trong lòng cô rất đau khổ, vừa quay đầu lại lại thấy Lịch Vọng Bình, cả người đều có vết máu, không kịp nói lời nào đã ngã nhào xuống mặt đất, cô liền chìa tay ra, thấy cả hai người không ai còn thở nữa. Cô sợ quá khóc lên, nước mắt chảy xuống, cũng không biết là mình đang khóc cho Dịch Liên Khải, hay là cho Lịch Vọng Bình nữa.

Đang trong lúc thương tâm như vậy, bỗng có người đẩy đẩy cô dậy, không ngớt lời: *“Tiểu thư! Tiểu thư!”*

Cô chậm rãi mở mắt ra, thì ra là má Chu, má Chu nói: *“Tiểu thư, công tử gia muốn gặp người.”*

Dịch Liên Khải vừa qua cơn thuốc mê, cả người đều nằm trên giường, ý thức vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, mắt nửa nhắm nửa mở, nhìn cô chăm chăm, giống như không hề chớp mắt vậy.

Trước ngực anh còn buộc băng gạc, tuy không có nhiều vết máu lắm, nhưng cả người đều suy yếu đến cực điểm rồi, lồng ngực hơi phập phồng, tựa hồ đến cả hô hấp cũng rất khó khăn, nhưng nhìn thấy cô ngồi xuống bên cạnh giường mình, miệng anh lại chậm rãi hướng lên, giống như đang muốn cười, thế nhưng đối với người đang bị thương như vậy chỉ cười thôi, cũng là một việc thập phần khó khăn rồi.

Anh nở nụ cười một lúc lâu, mãi mới làm cho cô nhìn ra, đó là một nụ cười.

Trong lòng cô rất đau xót, nhưng nghĩ đến tính hình bây giờ, rốt cục không nhìn được mà rơi nước mắt, nói: *“Anh còn cười được sao, tốt rồi một mình đi ra ngoài, bây giờ lại ra cái dạng này...”*

Dịch Liên Khải không có sức để nói chuyện, một lúc sau đã thập phần mệt mỏi rồi, liền nhắm mắt lại, mê man dần chìm vào giấc ngủ.

Giường của anh bị đẩy sang cho Tần Tang ngồi bên giường, Tần Tang thấy da tay anh khô vàng, không có lấy nửa điểm huyết sắc, vì vậy nắm tay của anh, thấy tay anh cũng rất lạnh, giống như toàn bộ máu trong cơ thể đều đã chảy hết đi rồi.

Cô nắm tay anh, chẳng bao lâu sau, rốt cục cũng ngủ quên mất.

Chờ đến lúc Tần Tang tỉnh lại thì trời cũng đã sáng rồi, cô đang đắp chăn nên rất ấm, nghe thấy trong phòng có tiếng người đang đi lại, liền lười biếng mở mắt ra.

Liền bị một màu trắng đập thẳng vào mắt, làm cho cô hơi ngẩn người, lúc này mới nhớ ra là mình đang ở trong bệnh viện. Mà người vừa nãy đang nhón chân định đi ra ngoài, cũng chính là Vệ đội trưởng.

Tần Tang ngồi dậy, nhìn Dịch Liên Khải vẫn chưa có tỉnh.

Cái gối màu trắng càng làm sắc mặt anh tái nhợt hơn, làm cho cô nhớ tới chuyện hôm qua mình đi gặp Dịch Liên Di.

Bởi vì bình thường đều không tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, cho nên khuôn mặt của Dịch Liên Di lại trắng theo kiểu không được khỏe mạnh, tựa như không có tí huyết sắc nào.

Cô rất ít khi nhìn thấy khuôn mặt của Dịch Liên Khải trong lúc ngủ, cho nên lúc này thấy thần sắc anh tiêu tụy như vậy, trên cằm còn mọc cả râu, cả người đều không giống với lúc bình thường.

Cô từ trước đến nay vô cùng vô cùng ghét anh, nhất là sau khi biết mình mang thai, liền cảm thấy anh thật đáng hận đáng ghét, hơn nữa còn liên quan đến cái thai trong bụng này, càng làm mình thập phần ghét anh thêm.

Nhưng bây giờ nhìn anh, không khỏi cũng có vài phần đáng thương.

Anh cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, chỉ lớn hơn mình có vài tuổi, mặc dù được mặc cẩm y ngọc thực mà lớn lên, thế nhưng lại không có mẫu thân ở bên cạnh, vừa là thứ xuất, mà đại gia đình lại có rất nhiều con, thành ra có thể những chuyện như không được chăm sóc chu toàn cũng thường hay xảy ra.

Nói như vậy những ngày anh từng trải qua, cũng không phải là dễ dàng gì, sau khi xuất giá, mình đối với anh, cũng không có lấy nửa phần yêu quý. Nhưng bây giờ nhìn lại, thấy anh có vẻ không khó để yêu quý cho lắm.

Cô ngăn người nhìn anh, má Chu ở trên ghế vốn là đang ngủ, cũng đã tỉnh lại.

Thấy cô ngồi im không nhúc nhích ở kia, vì vậy nhẹ giọng kêu lên một tiếng: “*Tiểu thư.*” Còn nói, “*Cô gia sẽ không có việc gì đâu, buổi tối ngài ấy cũng nhiều lần tỉnh lại, nhìn người một cái, rồi lại ngủ thiếp đi. Tiểu thư, cô gia đối với người, không giống như trước nữa rồi, người hãy tin ngài ấy sẽ sửa đổi được mà.*”

Tần Tang cau mày, nói một tiếng “*Má Chu*”, má Chu không dám nói thêm gì nữa, rón rén đứng lên đi múc nước, tiến đến hầu hạ Tần Tang rửa mặt.

Tần Tang rửa mặt mũi, sau đó phái má Chu về nhà lấy vài bộ quần áo và đồ dùng cá nhân, má Chu nói: “*Hãy cứ gọi điện về kêu người đưa tới, để tôi ở đây chăm sóc cho tiểu thư.*”

Tần Tang nói: “*Ta ở đây không có việc gì đâu, bà trở về lấy đồ đi, tiện thể giúp ta làm ít chuyện.*”

Má Chu hỏi: “*Tiểu thư muốn làm chuyện gì ạ?*”

Tần Tang nói: “*Bà trở lại lấy y phục đi, tiện thể gọi điện thoại cho tứ tiểu thư Diêu gia, nói ta ở trong bệnh viện không được thoải mái, mời cô ấy vào trong bệnh viện một chuyến, ta có chuyện cần nói với cô ấy.*”

Má Chu đáp ứng, Tần Tang lại nói: “*Cô gia bị thương là việc không thể nói ra ngoài, bà vạn lần đừng có lỡ miệng.*”

Má Chu nói: “*Tiểu thư người cứ yên tâm đi, tôi nhất định sẽ lo liệu ổn thỏa cho người.*”

Bạn đang đọc truyện *Sương Mâu* (*Sương Mâu Vây Thành*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tần Tang trong lòng mặc dù đều chỉ là suy đoán mà thôi, thế nhưng vẫn có chút mơ hồ lo lắng.

Đến buổi trưa rồi, mà má Chu vẫn chưa có trở về, trong lòng cô đã có phần ngấm sốt ruột, liền kêu Vệ đội trưởng lại, hỏi: “*Bên ngoài rốt cuộc tình hình như thế nào rồi?*”

Vệ đội trưởng nói: “*Thiếu phu nhân xin cứ yên tâm, đại gia đã bố trí xong xuôi cả rồi, không có sai sót gì xảy ra đâu.*”

Tần Tang khẽ gật đầu, trực tiếp quay trở về phòng.

Lúc này Dịch Liên Khải vẫn chưa tỉnh, cô ngồi dựa ở trên ghế, thấy hai bên bàn trà đều có bày biện một giò táo, vì vậy cầm một trái táo lên, ờ đó chậm rãi gọt vỏ.

Vừa gọt được gần nửa quả, thì Dịch Liên Khải đã tỉnh lại, anh bị thương chỗ phổi, nên vừa mới tỉnh lại không nhìn được ho khan.

Tần Tang vội vàng đề túi cát* xuống vết thương của anh, nói: “*Có chịu đựng đi, bác sĩ đã nói là không thể động tới vết thương được.*”

(*chèn bao cát giúp làm giảm máu bị chảy ra từ vết thương)

Dịch Liên Khải thanh âm cực kì yếu ớt, hỏi: “*Bên ngoài...thế nào rồi...*”

Tần Tang nói: “*Anh cứ yên tâm đi, tôi đã đi gặp đại ca rồi, anh ấy đã bố trí xong hết rồi...*”

Vừa mới nói ra xong, Dịch Liên Khải liền nắm tay cô thật chặt, sắc mặt liền thay đổi tối sầm lại: “*Em nói cái gì cơ?*”

Tần Tang bị anh nắm chặt tay, chỉ cảm thấy sức lực của anh khỏe đến kinh người, cũng bởi vì anh đang bị thương nhưng lại quá sốt ruột, nên cô mới nhìn đau nói: “*Tôi đi gặp đại ca, nói anh ấy đi ứng phó với Diêu sư trưởng...Chỉ nói là phụ thân đã có thể nói chuyện rồi, còn định đem Diêu sư trưởng lừa ông ta vào trong phủ mà thôi...*” Cô nói, nhìn khuôn mặt anh cũng thay đổi theo, không khỏi hỏi: “*Làm sao vậy? Có chỗ nào không đúng sao?*”

Dịch Liên Khải chậm rãi buông bàn tay đang nắm tay cô ra, quay sang phía cô cười cười, nhưng có lẽ vì động phải vết thương, nên nụ cười có vẻ âm ảm.

Anh nói: “*Cẩn thận đến mấy cũng có lúc sơ sót... thì ra đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu*...Không hề nghĩ tới kẻ đang nằm liệt giường kia, sau cùng lại có thể đi tính toán tôi như vậy...*”

(*Đương lang bộ thiên hoàng tước tại hậu bộ ngựa rình bắt ve sầu, chim sẽ chờ sẵn ở phía sau. Ý chỉ những người muốn làm một chuyện gì đó nhưng lại

bị người khác lợi dụng cơ hội để làm hại.)

Tần Tang kinh hãi: “*Anh nói là đại ca...*”

Dịch Liên Khai sắc mặt lại thêm tỉnh không hề sợ hãi như thường lệ, nói: “*Nếu như tôi đoán không sai, thích khách lần này tới, là do hấn phái đến.*”

Tần Tang chậm rãi ngồi xuống, qua một lúc lâu sau mới lên tiếng: “*Tại sao có thể như vậy ...*”

Dịch Liên Khai trầm mặc một lúc lâu, Tần Tang cũng không nói, chỉ nghe thấy tiếng gió bên ngoài thổi, cùng với tiếng tuyết đang tan chảy thành nước trên mái nhà, tích tích rơi xuống nền xi măng.

Tại lúc này đây, khi nghe thấy những thanh âm như vậy, lại càng khiến cho căn phòng càng thêm yên tĩnh hơn. Xung quanh yên lặng như nơi hoang dã không có người, trời cũng rất trong xanh.

Tuyết đọng trên mặt kính cửa sổ được ánh mặt trời chiếu vào, hiện ra một mảnh trắng trong suốt.

Cứ như vậy ánh sáng trắng lạnh lẽo chiếu vào trong phòng, ngược lại phản phát giống như ánh trắng, chiếu xuống làm trong lòng càng lạnh lẽo thêm.

Tần Tang trong lòng có hàng vạn ý niệm đi qua trong đầu nhưng lại nói không rõ là loại tâm tình gì nữa, có thể là đang thấy mất mát, hoặc là đang thấy rất ngỡ ngàng.

Con đường phía trước thật thê lương, tương lai lại gian truân... Chuyện như vậy lại đổ xuống đầu mình, trong tâm ngược lại chỉ có một mảnh trống rỗng.

Cô đã được sinh ra trên đời này được hai mươi năm rồi, mặc dù có rất nhiều chuyện vô cùng khó chịu xảy ra, thế nhưng cũng không phải là chuyện gì sóng to gió lớn cho lắm. Lần trước tuy có bị Dịch Liên Thận giữ lại trong lao ngục, nhưng ngược lại lại khiến mình trở nên dũng cảm hơn.

Nhưng cho tới bây giờ, cô lại chỉ có một loại cảm giác rất mờ mịt, cô chỉ biết kinh ngạc nhìn Dịch Liên Khai, Dịch Liên Khai cũng chỉ biết nhìn cô, qua một hồi lâu, anh mới thấp giọng nói: “*Lần này thua rồi, chỉ sợ khó lòng bảo toàn được tính mạng. Không ngờ tới cuối cùng cũng vẫn làm liên lụy tới em.*”

Tần Tang miễn cưỡng cười cười, nói: “*Đã đến lúc này rồi còn nói chuyện này để làm gì – Hơn nữa cũng chưa thấy có tin gì bất lợi trong lúc này cả.*”

“*Người bị liệt kia cần nhắc lại kế hoạch trong nhiều năm như vậy, sao có thể dễ dàng buông tha cho tôi được.*” Dịch Liên Khai nhìn lên trần nhà, lẩm bẩm nói: “*Hôm nay chỉ có thể hi vọng rằng lão đại cùng lão nhị đều không phải cùng một giuộc với nhau, nếu không hai người chúng ta, thật sự là sẽ chết ở chỗ này.*”

Tần Tang nghĩ đến cái chết của nhị thiếu phu nhân, trong lòng không khỏi cảm thấy thống khổ, cô nói: “*Từ trước đến nay tôi đều khuyên nhủ anh, anh một câu cũng đều không muốn nghe, nếu như...*”

Cô nói tới chỗ này, lại nghĩ chuyện lúc trước nhắc lại thì có ích lợi gì. Huống hồ Dịch Liên Khai sắc mặt vẫn còn tái nhợt giống như trước, hai mắt khép hờ, mà miệng vết thương lại chèn thêm bao cát, hầu như ngay cả hít thở cũng đều thật chậm, nên cô không đành lòng dùng những từ kích động lẫn nhau, chỉ nhẹ nhàng đứng dậy, nhẹ nhàng đem chân của anh kéo lên trên, thay anh đắp kín lại.

Suy nghĩ một chút, liền đứng dậy đi tới cạnh cửa, vừa mở cửa ra đã nhìn thấy bên ngoài hành lang ba bước lại có một tốp quân, năm bước lại có một trạm canh gác, vì vậy lại đóng cửa lại. Đem rèm cửa sổ giật kéo lại một cái, ngoài cửa sổ cũng có người đứng canh, rõ ràng đang định giam lỏng bọn họ.

Tần Tang tuy không tìm được bất kì may mắn nào trong chuyện này, thế nhưng khi thấy tình hình như vậy, vẫn không thể nhịn được mà trong lòng ngực bỗng phát lạnh, hơn nữa cũng rất lo lắng cho sự sống chết của mã Chu, cảm thấy mình đáng lẽ ra mình không nên sai bả gọi đến phủ của Điều sư trưởng, chắc hẳn bà đã bị Dịch Liên Di xem là kẻ đi mật báo tin tức, không biết đã đem đi xử trí như thế nào rồi.

Dịch Liên Khai thấy cô cứ nhìn ngó xung quanh, biết rõ tình hình lúc này giống như một nhà tù, thế nhưng lại không đành lòng thấy vẻ mặt thất vọng của cô, mà anh lại không biết nói lời nào để an ủi cô cả, hai người đều rất đối lập nhau nên chẳng biết nói gì, cũng may là trên người anh đang có thương tích, Tần Tang lại sợ anh lo âu, nên cũng không ở bên cạnh anh nói nhiều lời.

Tần Tang cùng Dịch Liên Khai bị giam trong bệnh viện, Vệ đội trưởng vẫn rất khách khí như trước, nói là muốn bảo vệ, thế nhưng lại điều động vệ binh một tấc cũng không rời.

Kể cả khi đưa cơm đến, cũng phải có vài người tới canh chừng. Tần Tang biết bọn họ đều âm thầm đề phòng, tránh cho hai người họ đào tẩu.

Nhưng hai người họ, một thì bị trọng thương, mà cô thì chỉ là một nữ nhi yếu đuối, lại còn đang có thai, làm thế nào mà chạy thoát nổi đây?

Cũng may là tuy bọn họ bị giam lỏng tại chỗ này, thế nhưng bác sĩ vẫn đến xem bệnh đều như trước, vệ sĩ cũng thường xuyên thay thuốc cho anh.

Thương thế của Dịch Liên Khai cũng không còn đáng ngại nữa, mỗi ngày lại dần dần tốt hơn nhiều.

Chỉ là trong ngoài đều bị cắt đứt, Tần Tang một mình ở chỗ này cùng anh, nên tất cả mọi chuyện, như rửa ráy, như ăn cơm, tất cả phải trông cậy vào Tần Tang.

Cô xưa nay đều chưa từng làm qua chuyện này, nên có chút thống khổ không khỏi luống cuống tay chân, nên Dịch Liên Khai đưa ra chủ ý, muốn kêu Vệ đội trưởng tìm một người hầu hạ cho mình.

Tần Tang một bên vắt khăn nóng, một bên thấp giọng nói: “*Anh an phận một chút đi, dù gì chúng ta cũng vẫn là tù nhân.*”

Dịch Liên Khai thấy tay cô bị nước nóng làm cho đỏ ửng hết lên, cuối cùng không nhịn được: “*Dù cho có là tù nhân, cũng không thể đối đãi như vậy với chúng ta được.*”

Tần Tang đem khăn nóng lau mặt cho anh, rất ấm cho nên cực kì thoải mái, Dịch Liên Khai nói: “*Không nên dùng nước quá nóng, nếu không chốc nữa tay lại bị bỏng mất.*”

Tần Tang cười cười, không nói gì thêm.

Cô tuy rằng không quen với chuyện chăm sóc bệnh nhân như thế này, thế nhưng qua hai ba ngày, làm cũng khá là trôi chảy hơn. Cũng may trong phòng có hai chiếc giường, cô mỗi ngày đều rất mệt mỏi, nên về đêm thì liền ngủ rất say, đến buổi sáng sớm hôm sau, lại dậy giúp Dịch Liên Khai đánh răng rửa mặt.

Giúp anh xong, thì mình lại đi rửa mặt. Lát sau điểm tâm được đưa vào, cô phải nâng Dịch Liên Khai dậy, cho anh ăn cháo.

Cứ bận rộn như vậy, nên ngược lại cũng dần dần quên đi cái khổ của tù đầy. Lúc đầu còn lo lắng Dịch Liên Di sẽ xuống tay giết hại, thế nhưng liên tiếp mấy ngày qua đều không có động tĩnh gì, hai người trái lại đã không còn lo lắng thấp thòm giống như lúc trước nữa.

Cứ như vậy chả biết gì hết đã qua bảy tám ngày, Dịch Liên Khai rốt cuộc tuổi còn trẻ, mặc dù bị trọng thương, nhưng cứ như thế này từ sáng đến tối, cũng đã có thể miễn cưỡng bước xuống giường được, Tần Tang vốn định dịu anh, nhưng Dịch Liên Khai lại tự mình vịn vào ghế, đứng ở đó nói: “*Em không được tới đây.*”

Anh đã mấy ngày nay không cạo râu rồi, thậm chí thể chất và tinh thần cũng bị lao lực quá độ, người gầy đi giống như tờ giấy mỏng vậy.

Tần Tang thấy anh khẽ run run đứng ở nơi đó, dường như lúc nào cũng sẽ ngã xuống vậy, nhưng anh nếu đã nói như vậy rồi, thì cô cũng không thể làm gì khác hơn được chỉ đành đứng yên tại chỗ, nhìn anh chậm rãi nhấc chân lên, một bước còn chưa bước đi được, chân đã lão đảo rồi, thiếu chút nữa thì ngã.

Cũng may anh cầm chỗ thành ghế dựa lưng, mới có thể đứng vững được, nhưng không khỏi vẫn đụng phải vết thương, vì vậy vồ xuống ngực, nhịn không được ho khan.

Anh ho một tràng, lại động trúng vết thương, nhất thời trước ngực cảm thấy rất đau nhức, hai mắt liền đen lại, thiếu chút nữa liền ngất đi. Nhưng anh vẫn cố gắng đứng đó, không muốn để Tần Tang nhìn ra cái gì.

Tần Tang im hơi lặng tiếng đi tới, đỡ một bên cánh tay của anh, nói: “*Chỉ cần mượn một chút điểm lực thôi là được rồi.*”

Dịch Liên Khai cũng không hề đem hết trọng tâm để ở trên vai cô, bắt quả chỉ dựa vào chút lực, chậm rãi để cô đỡ mình đi hai bước.

Đi thẳng đến bên cạnh ghế sofa, liền nhịn không được thở hồng hộc, Tần Tang tiện thể thay anh, lấy cho anh một chén trà nóng. Rồi lấy chăn đắp lên đầu gối của anh, thấy trên trán anh có chút mồ hôi, vì vậy lấy khăn lau mặt cho anh.

Dịch Liên Khai nói: “*Em đừng bận tâm nữa.*”

Tần Tang nói: “Càng không ngừng làm việc, thì trái lại càng thấy dễ sống hơn một chút.”

Dịch Liên Khai biết rõ cô có ý gì, bất quá hai vợ chồng họ bị giam ở chỗ này mấy ngày nay, tất cả tin tức ở bên ngoài đều không biết, tương lai rơi xuống cái dạng gì, cũng rất khó nói.

Gặp phải chuyện như vậy, nếu như lão đại lòng dạ độc ác, đương nhiên sẽ không giữ lại tính mạng của hai vợ chồng bọn họ.

Anh lại nói: “*Em cũng không nên sốt ruột, yên tâm đi, lão đại giữ lại tôi hẳn có chỗ hữu dụng, nếu không hẳn đã sớm động thủ rồi.*”

Tần Tang chỉ cười cười, nói: “*Tôi đi cạo râu cho anh nhé.*”

Dịch Liên Khai đưa tay sờ sờ cằm, thấy quả nhiên ria mép đã mọc dài rồi, vì vậy gọi người đem nước nóng với khăn mặt đến, còn muốn một cây dao cạo.

Vệ đội trưởng tự mình mang nước nóng tiến đến, giọng nói vô cùng cung kính, nói: “*Công tử gia nếu muốn cạo râu, thì xin nhẫn nại vài ngày nữa, dù sao thương thế cũng vừa mới khỏi, cạo râu chỉ sợ làm tổn thương nguyên khí.*”

Dịch Liên Khai cười lạnh nói: “*Tổn thương cái gì nguyên khí? Lẽ nào người ngay cả một con dao cạo nhỏ mà cũng không dám đem cho ta? Ta đã bị thương thành cái bộ dạng như thế này, người còn sợ ta cầm dao bỏ chạy được sao?*”

Vệ đội trưởng lại liếc trộm Tần Tang, nói: “*Công tử gia đã nhận được sự dạy dỗ của danh sư, còn về thiếu phu nhân, lại càng là nữ chung hào kiệt, thuộc hạ nghe nói qua thiếu phu nhân trước kia từng ở trong phủ cái trang đoạt thương dễ dàng vô cùng chút nữa thì đã trốn được ra ngoài rồi, nếu như không phải bị nhị công tử vừa vào bắt gặp, chỉ sợ lại gây ra có sự gì cũng nên. Mong công tử gia thứ lỗi cho thuộc hạ, thuộc hạ mặc dù đối với chi nghĩa của công tử gia ngày trước không thể nào đền đáp được, nhưng đại công tử đối với thuộc hạ ân trọng như núi, mong công tử gia tha thứ cho tại hạ ân nghĩa đều khó toàn đôi bên.*”

Dịch Liên Khai tức giận run cả người, cuối cùng không nói nên lời. Anh thường ngày trong lời nói đều cực kì sắc bén, tuyệt đối không khoan dung cho kẻ khác, lúc này cũng là như vậy, chắc là phải nên giận lắm đây.

Tần Tang nhìn thấy tình hình như vậy, liền nói với Vệ đội trưởng: “*Đa tạ người đã xem trọng chúng ta, nếu như người không đem cho chúng ta dao cạo, thì phiền người đi ra ngoài cho.*”

Vệ đội trưởng vừa đi, Tần Tang đã đem cửa đóng lại ngay lập tức.

Dịch Liên Khai mặt đều đỏ hết cả lên, qua nửa ngày mới nói: “*Hồ lạc bình dương bị khuyến khi*! Không hề nghĩ tới lại rơi vào hoàn cảnh như thế này!*” Một lời vừa nói ra, lại động vào vết thương, cho nên không khỏi bị ho khan.

(*cạo xuống đồng bằng bị chó khinh thường, ý chỉ bị thất thế đến tép riu cũng kkhinh thường)

Tần Tang chậm rãi thay anh vỗ lưng, còn khuyên nhủ: “*Hà tất anh phải cùng loại người như vậy chấp nhận chứ, hẳn nếu đã có nhiệm vụ cạnh chừng chúng ta, tự nhiên sẽ đề phòng việc chúng ta chạy trốn thôi.*”

Dịch Liên Khai nắm tay cô, chỉ cảm thấy ngón tay cô hơi ẩm ướt, thậm chí cả tiếng thì thầm nhỏ nhẹ của cô, hơi thở như lan, phảng phất vào mặt anh, lại có một loại cảm

giác không hề an ổn chút nào.

Sự nóng nảy trong lòng anh bây giờ cũng từ từ bớt đi, thấy trên tay cô có đeo một chiếc vòng tay bằng ngọc phi thủy, bởi vì mấy ngày nay cô có vẻ gầy hẳn đi, nên cái vòng tay này có vẻ hơi lớn, hơi lỏng ở nơi cô tay.

Mặc dù là phi thủy nhưng thật ra lại là loại pha lê thủy* cực tốt, trong vắt như một hồ bích thủy, càng làm rực rỡ cổ tay trắng như tuyết của cô

***Pha lê thủy**

Dịch Liên Khải nói: “Cái này lúc đầu là ở trong sinh lễ, đúng không?”

Trước đây lúc Dịch gia địa vị xã hội đang rất hưng thịnh, lúc Tần Tang được cưới về, thì cô là con dâu út trong nhà. Lần trước hôn sự của đại thiếu phu nhân, bởi vì Dịch Liên Di liệt không đứng dậy được, cho nên cũng làm thật là đơn giản, mà Dịch Liên Thận lúc cưới thiếu phu nhân về, lại gặp đúng lúc đang có chiến tranh xảy ra, mà anh lại là đốc sư bên cạnh Dịch Kế Bối, tuy Dịch Liên Thận nghe lời cha thành hôn, nhưng hôn sự cũng rất qua loa đại khái.

Đến lúc Dịch Liên Khải kết hôn, thiên hạ lại thái bình, Dịch gia lúc này đã nắm chắc mấy tỉnh trong tay, cát cứ cả một phương, nên đây là khoảng thời gian rất vui vẻ. Mà Dịch Kế Bối lại rất cung tiểu nhi tử này của mình, cho nên thường hay nói với người bên cạnh rằng: “*Đây là con dâu út, dĩ nhiên cũng nên tổ chức linh đình một chút.*”

Dịch Kế Bối cả một đời kiêu hùng, từ trong loạn thế mà làm nên một phần sự nghiệp, tự nhiên cũng là phú khả địch quốc (**Giàu có như một quốc gia**). Cho nên trong sinh lễ của Dịch gia, vàng lá có mấy trăm cái hai bên tráp, mà hơn nữa còn đủ các loại kỳ trân đồ cổ, trang sức, ngọc thụ san hô... Sơ sơ cũng gần mười hai cái rương lớn.

Tần gia có thể leo lên được một gia đình hiển quý như vậy, nên đương nhiên cũng rất tận lực đối đãi, để cho bối cảnh đẹp thêm, không chỉ tặng cho Dịch gia số sinh lễ vừa đủ của hồi môn, mà thậm chí còn bán của cải và mấy mẫu ruộng tốt, đổi được hơn mười bàn hồi môn, cho xứng với Dịch gia.

Tần Tang biết, lão phụ nhà mình tuy biết rõ cô cũng không vui vẻ gì với hôn sự này, thế nhưng vẫn lấy nửa số tài sản trong nhà, đem cho cô gả vào Dịch gia.

Vì sợ bị người ngoài coi thường, nên lúc đặt mua của hồi môn, càng tận lực, vợ vét hết rất nhiều kỳ trân dị ngoạn, đem cho nữ nhi để tránh bị coi thường.

Bởi vì sinh lễ Dịch gia nhiều, đồ trang sức châu báu sáng bóng đều là vài tráp lớn, nên Tần gia cũng tặng lại của hồi môn không hề ít, Tần Tang từ xưa tới nay với mấy thứ này không hề để tâm tới, cho nên ngày hôm nay Dịch Liên Khải hỏi cô vòng này có phải ở trong đồng đồ sinh lễ kia không, cô không khỏi ngẩn người, mãi mới lên tiếng: “*Có lẽ là thế...*” Dịch Liên Khải lại khẽ thở dài, dùng ngón tay vuốt ve cái vòng tay kia, nói: “*Cái vòng tay này, vốn là của nương tôi.*”

Tần Tang xưa nay rất ít khi nghe thấy anh nhắc đến mẹ đẻ của mình, lần trước trong quán mỳ vẫn thán, cô cũng chỉ lỡ miệng hỏi thôi, cũng chẳng nói được mấy lời, nên cũng không có ý kéo dài.

Lúc cô vào Dịch gia, cũng biết chuyện này trong Dịch gia là chuyện rất kiêng kỵ, mà Dịch Liên Khải đối với chuyện này cũng thật là kiêng kỵ, dù sao thân phận của anh cũng chỉ là thứ xuất mà thôi, nên tự nhiên tính cách của anh cũng rất là tâm cao khí ngạo, đương nhiên cũng là để cho bản thân đỡ xấu hổ mà thôi. Vậy mà ngày hôm nay

Dịch Liên Khai lại đi nhắc tới mẹ đẻ mình, làm cô không khỏi thấy bất ngờ.

Dịch Liên Khai lại nhìn lên ánh sáng trắng trên song cửa, chậm rãi nói: “*Lúc nương tôi mất, đó cũng là thời điểm lạnh nhất trong năm, tôi vẫn còn nhớ rõ đêm đó cả đêm tuyết đều rơi, đến buổi sáng, trời lại rất trong.*”

Tần Tang thấy sắc mặt anh liền thấy giật mình, trong lòng nghĩ chuyện đã như thế này rồi, mình cùng anh nói chuyện cũng tốt. Thuận miệng hỏi: “*Đó là vào năm nào?*”

“*Mười sáu năm trước.*” Dịch Liên Khai lại ngưỡng mặt lên, giống như đang thờ dài vậy, “*Thoảng một cái mười sáu năm cũng đã qua rồi.*”

Tần Tang nghĩ thầm đến năm tang mẫu mà anh mới có 8 tuổi, Dịch gia tuy rằng mấy năm nay đều là đại phú đại quý, nhưng một đứa trẻ không có mẹ ruột ở bên cạnh như vậy, không khỏi khiến người ta cảm thấy có chút đáng thương, nên vươn tay ra, nhẹ nhàng vỗ về trên tay anh.

Dịch Liên Khai lại rất thờ ơ, chỉ ngẩn ngơ nhìn cái vòng tay kia chờ cả người ra.

Tần Tang cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy bộ dạng của anh như vậy, lại lo cho vết thương của anh đang bị đau, vì vậy hỏi: “*Anh có mệt hay không, nếu không để tôi đỡ anh nằm xuống nghỉ ngơi chút nhé?*”

Dịch Liên Khai lắc đầu, nói: “*Chuyện này tôi chưa từng nói qua với người khác, cũng đã từng nghĩ tới, e rằng cả đời này tôi cũng sẽ không đi nói cho người khác biết. Thế nhưng lúc này chúng ta bị nhốt lại chỗ này, lão đại không biết bao lâu nữa sẽ đi lấy mạng của tôi...*”

Tần Tang miễn cưỡng cười cười, an ủi anh nói: “*Dù sao vẫn chưa đến mức...*”

“*Nương tôi bị bọn họ hại chết.*” Dịch Liên Khai sắc mặt rất bình thường, thanh âm lại trầm thấp, nhưng vào trong tai của Tần Tang, lại như tiếng sấm rền vang.

Cô chưa từng nghĩ tới còn có chuyện như vậy xảy ra, chỉ nhìn lên mặt của Dịch Liên Khai, nhưng anh một chút biểu tình cũng không có.

“*Lúc ấy tôi còn rất nhỏ, bọn họ cho rằng tôi không biết gì, nhưng thật ra trong lòng tôi đều hiểu hết. Nương tôi lúc ở trong phủ, vẫn rất luôn kiêng kỵ, dù sao bà vẫn còn trẻ, lại mới sinh ra tôi, mà đại phu nhân mặc dù đã sinh ra hai đứa con trai, thế nhưng phụ thân tôi lại cùng nương phụ thê mặn nồng, nên đã sớm đối xử với đại phu nhân rất đậm bạc.*”

“*Nương tôi vốn xuất thân trong một gia đình lớn, nên bà tương đối giỏi việc đoán ý người qua lời nói sắc mặt, bà khắp nơi đều cẩn thận đề phòng, thế nhưng vẫn không thể nào tránh được vận nhất. Khi đó bởi vì tôi bị bệnh, bị đậu mùa. Phụ thân bởi vì chuyện công sự nên còn đang ở đại doanh bên sông Thương. Phu nhân lúc đó nói hai ca ca tôi đều chưa bị bệnh thủy đậu, vì vậy nhất quyết phải đưa tôi dời đi, cho nên mẹ tôi liền đi theo tôi dời ra ngoài.*”

“*Họ đưa tôi ra ngoài Dịch gia đi ra ngoài thành ở trong một thôn trang lý, ở đây tuy có phòng lớn, nhưng lại là nhà cũ, nam bắc đều rất khô ráo. Tôi lúc đó đang bị đậu mùa, nên chiếm một gian sương phòng. Bởi vì bà phải chăm sóc tôi, cho nên nương tôi cùng tôi ngủ lại trên một chiếc giường lò, ma ma già thì nằm một gian ở bên ngoài. Ngủ đến lúc nửa đêm, đột nhiên có một tràng âm ỉ vang lên, có một đám người cầm đuốc đến phá cửa. Mấy lão ma ma đều tưởng là quân ăn cướp, đang lúc loạn cả lên, bên ngoài đã đẩy cửa xông vào. Thì ra lại chính là quân gia chính phòng trong phủ, dẫn theo người không nói lời nào vào trong gian phòng, cùng nhau lục soát xung quanh tìm kiếm gì đó.*”

Nương tôi thấy tình hình như vậy, chỉ biết bế tôi không dám nói tiếng nào, đứng ở một bên. Tôi vẫn còn nhớ rõ tình hình đêm đó, trong phòng không có lấy một ánh đèn điện, trên giường lò chỉ đặt một ngọn đèn, ánh sáng của ngọn đèn bị gió thổi lung lay lay lắt, chiếu lên đám người kia giống như lũ hung thần ác sát, bọn họ lúc đó mặt mày đều rất hung tợn, tôi cả đời đều nhớ rõ.”

Anh nói đến đây, lại không tự chủ được dừng lại, Tần Tang nghe đến chỗ quan trọng, chỉ biết thờ dài một hơi.

Qua một lúc lâu, Dịch Liên Khai mới nói: “*Khi đó mẹ tôi đang đeo vòng tay, cũng là một chiếc với vòng tay phi thủy ngọc trên cổ tay em. Thứ này không phải là phụ thân mua cho bà, mà vốn là bà mang từ nhà mẹ đẻ sang. Vân gia tuy rằng đã suy tàn rồi, nhưng còn có mấy món đồ mà tổ tiên truyền lại, không thể đem đi cầm đồ được. Cái vòng tay này, là của hồi môn của nương tôi, nên bà rất yêu quý nó, lúc nào cũng đeo ở cổ tay không bỏ ra. Khi đó tôi bị đậu mùa lại còn sốt rất cao, sốt đến mê man cả đầu óc, chỉ nhớ rõ vòng tay này chạm vào mặt của tôi, lạnh như băng. Mà tay của nương tôi, cũng là lạnh như băng.*”

Nói đến đó, Dịch liên Khai lại dừng, Tần Tang liền nghĩ đến cái đêm đông lạnh lẽo mười sáu năm trước ấy, bà đeo vòng phi thủy này trên tay, lại ôm Dịch Liên Khai tuổi còn rất nhỏ, vừa lo âu thấp thỏm, có lẽ cũng không hề có chút sợ hãi nào, chỉ là khi đối mặt với vận mệnh của mình thì tránh cũng không tránh được.

Dịch Liên Khai thanh âm lại hết sức bình tĩnh, nhàn nhạt nói: “*Bọn họ cứ như vậy xét nhà như muốn tìm thấy một thứ gì đó vậy, rốt cuộc từ trong tủ giường lò* tìm ra một người. Người nọ là một nam nhân trẻ tuổi, hơn nữa còn là biểu đệ bà con xa của nương tôi. Tôi không nhận ra người kia, chỉ nghe bọn họ nói: “**Biểu cửu gia (Cậu họ)** nửa đêm rồi, mà lại trốn trong tủ làm cái gì đây?” Biểu cửu gia kia ở trong phòng cứ sợ hãi rụt rè mãi, một câu cũng không nói được.*”

***Tủ giường lò và giường lò, thật ra lúc bấy giờ hay có lò ở dưới cơ nhưng mình tìm k thấy**

“*Thật sự tôi chưa từng gặp qua hắn ta, nương tôi cũng rất ít khi cùng những thân thích bên nhà mẹ đẻ qua lại với nhau, bởi vì sẽ lo người khác đàm tiếu, dù sao từ khi Vân gia suy tàn rồi, thì thân thích cũng không thấy được mấy người, đại phu nhân lại không ưa gì bà. Thế nhưng người này làm sao nửa đêm lại trốn trong tủ được đây, khi đó tôi còn bé nên một chút cũng không nghĩ ra được. Tôi còn tưởng rằng hắn ta cùng tiểu hài tử như tôi, đang cùng nhau chơi trốn tìm.*”

“Thế nhưng nương tôi cả hai vành mắt đều đỏ, bà nói rằng: “Các người làm ra cái bẫy như vậy cho ta vào tròng, ta đương nhiên cũng hết đường chối cãi, thế nhưng ta muốn gặp mặt đại soái.” lúc đó nghe những lời này tôi còn không rõ, nhưng sau khi tôi đã trưởng thành rồi, tôi rút cuộc mới suy nghĩ cẩn thận lại. Thì ra bọn họ đã làm ra một cái bẫy cho nương, trước đó đem giấu người vào trong tủ, sau đó nửa đêm lại xông đến bắt thông dâm.”

“Khi đó phụ thân lại ở xa ngàn dặm, đại phu nhân làm sao có thể để cho nương ta chờ ông trở về được chứ? Chuyện này mặc dù là bà ta giật dây, thế nhưng lại được làm rất cẩn thận. Bà ta chỉ cần lên tiếng, chuyện như vậy, không thể giữ người được nữa, liền đem nương tôi đuổi ra ngoài phủ. Khi đó cha tôi đi có để lại một phụ tá đắc lực, họ Phạm, người trong phủ đều gọi hắn là Phạm tiên sinh. Bởi vì vị họ Phạm này bị sốt rét cho nên không cùng phụ thân đi qua sông Thương, mà lại ở lại Phù Viễn.”

“Hắn mấy đêm liền ở lại trong phủ, nói với đại phu nhân rằng: “mặc dù đây là việc nhà của đại soái, chúng tôi đều bất tiện hỏi đến, thế nhưng Tam di nương xưa nay vốn là người đại soái yêu quý, chuyện như vậy, cũng nên báo cáo lại cho đại soái biết.” Đại phu nhân với việc đối nhân xử thế cũng có chút thông minh lanh lợi, tích thủy bất lậu đáng hỏi khỉ*, còn nói nếu để cho phụ thân biết những chuyện vô liêm sỉ của nương ta làm ra, tất nhiên sẽ sinh tức giận, chỉ bằng cứ đuổi đi trước, chờ phụ thân về nhà rồi hẵng nói cho ông biết.”

(*giọt nước không lọt không nên giữ lại)

“Lúc này Phạm tiên sinh mới lên tiếng: “Đại soái trước khi đi đã từng đem tam công tử giao phó cho tôi, hôm nay tam di nương lại làm ra chuyện như vậy, chưa kể tới người bên ngoài, dù sao bà ấy cũng là mẹ ruột của tam công tử, thuộc hạ nhất định phải báo cáo lại cho đại soái biết.” Lúc này đại phu nhân mới biết rằng đại soái trong lòng đã có chút đề phòng bà, nên mới ngầm dự trữ an bài mọi chuyện như vậy, vì vậy đối với mẹ con chúng ta càng thêm căm hận không thôi, cái oán này, đã kết đủ lớn rồi. Cho nên không đợi đến khi phụ thân quay trở về, vị biểu cữu kia liền chết bệnh trong ngực không rõ lý do. Người đã chết rồi thì không còn ai đối chứng được nữa, nương ta mặc dù biết tất cả đều là do đại phu nhân giở thủ đoạn, thế nhưng lại không có chút biện pháp nào. Đợi đến khi phụ thân quay trở về, chuyện này đã trở thành một mớ hỗn loạn, ai nói cũng không rõ ràng được.”

“Mẫu thân ta xuất thân là con cháu Bát kỳ*, trong cuộc đời này coi trọng nhất là danh dự, từ khi gả cho phụ thân, tuy không phải là chính thất, thế nhưng cũng phu xướng phụ tùy, thì vẫn tương hòa, kiêm điệp tình thâm(tình cảm vợ chồng yêu thương lẫn nhau, phép ẩn dụ), cực kỳ xứng đôi. Từ sau lần bị đại oan này, tuy phụ thân không oán trách bà lấy một chữ, thế nhưng bà lại coi chuyện này là chuyện vô cùng nhục nhã, từ đó về sau không dám cùng phụ thân nói chuyện nữa. Suốt ngày chỉ biết nén ở trong lòng, bất quá chỉ nửa năm sau đó bệnh không dậy nổi. Bà bệnh được một thời gian, phụ thân mấy lần đến thăm bà, nhưng đều bị bà sai người ngăn ngoài cửa.”

***Bát kỳ nhà Thanh mọi người có thể xem nó như là thứ biểu thị quyền lực và quân sự chỉ có những nhân vật quan trọng trong nhà Thanh mới có.**

“Lúc bà mất, phụ thân khóc lớn một hồi, thế nhưng không quá nửa năm sau, liền cười từ di nương về. Ông ta cười từ di nương được một thời gian, tôi nhìn thấy ông ấy cười rất vui vẻ, nên trong lòng tôi luôn nghĩ rằng, cả đời này tôi cũng sẽ không lấy thêm vợ bé. Nương tôi bị bệnh không chịu gặp mặt ông ta một lần, cũng không phải giống như vị Lý phu nhân triều nhà Hán kia*, sợ ông ta không chịu chăm sóc cho tôi, mà là không thể tha thứ cho ông ta được. Đơn giản chỉ là khi ông ta nhận được điện khẩn của Phạm tiên sinh gửi đến, nếu như ông ta chịu lập tức quay trở về, hoặc là sai người đem vị biểu cữu kia đưa qua sông Thương, thì cũng sẽ không đến nỗi chết không có đối chứng như vậy, khiến cho nương tôi bị oan uổng như vậy. Nương tôi cả một đời kiên cường mạnh mẽ, không ngờ lại bị người ta cấu kết với nhau làm vẩn đục danh tiết, làm cho bà đang sống mà cũng phải tức chết, mà kẻ ép bà chết kia, lại chính là đại phu nhân.”

***Lý phu nhân bị bệnh không chịu gặp Hán Vũ Đế vì sợ ông thấy mình xấu sẽ không nhớ đến mình huống chi là ban ân huệ chăm sóc cho anh em trai mình. (Cụ thể hơn ở cuối bài)**

Tần Tang nghe anh nói xong một tràng dài như vậy, cảm giác như lần đầu mới nghe vậy, thậm chí ngay cả chuyện mười sáu năm trước kia, từ trong miệng anh liền nói ra một hồi, trong giọng nói không hề có chút sự hãi nào, nhưng quả thật từ khi nhà Thanh diệt vong không lâu, người dân vẫn còn có phần hơi bảo thủ, cố tuân theo lệ cũ.

Một vị thiếp bị chính thất hãm hại, đương nhiên là hết đường chối cãi rồi. Mà lại bị uất ức đến chết, trước khi chết cũng không muốn nhìn mặt trượng phu của mình một lần... Tần Tang không khỏi nghĩ rằng, vị mẹ chồng này của mình quả thật cũng cương liệt vô cùng.

“Bất quá ba năm sau, lão đại cũng bị ngã ngựa, biến thành một phế nhân. Trong phủ bọn hạ nhân đều nói thầm rằng, đây là bởi vì đại phu nhân bức từ tam di nương, cho nên mới có báo ứng như vậy. Đại phu nhân trong lòng cũng rất sợ hãi, cứ liên tục lập đàn làm phép, nói là thay lão đại tiêu trừ tai ương, nhưng thật ra là làm phép siêu độ cho nương tôi mà thôi. Tôi thấy bà ta ở phạt đường tự lẩm bẩm, chỉ cảm thấy rõ buồn cười. Bà ta dám làm ra chuyện như vậy, chẳng lẽ chưa từng nghĩ sẽ có báo ứng hay sao? Lão đại gặp chuyện không may, chính là báo ứng thứ nhất của bà ta.”

Tần Tang nghe đến đây, chỉ cảm thấy trên người rét run, không tự chủ được cầm tay anh.

Tay của Dịch Liên Khải cũng rất lạnh, thế nhưng hai gò má lại ửng đỏ, ngược lại rất giống như đang say rượu. Anh nói: “Cái gì mà thiện ác hữu báo chứ, tất cả đều là giả mà thôi. Bọn họ đều thiếu tôi một mạng, thế nhưng hôm nay kẻ liệt giường kia vẫn có thể đi tính toán tôi. Tôi nhiều năm như vậy đều cân nhắc suy nghĩ, thế mà cuối cùng vẫn thua một quân cờ.”

Tần Tang tâm tư phức tạp, chỉ có thể cố gắng an ủi anh nói: “Đã sớm là chuyện xưa rồi, anh không cần nghĩ nhiều như vậy làm gì. Nếu không phụ nhân ở dưới có linh thiêng, cũng sẽ cảm thấy bất an.”

Dịch Liên Khải hoàn toàn cười nhạt: “Nương tôi nếu như ở dưới thật sự có linh thiêng, có lẽ đã đứng dậy bóp chết tôi luôn cũng nên. Tôi dùng hết tâm tư, tính kế lâu như vậy, lại không tính đến kẻ liệt giường kia. Tôi không có khả năng, báo thù cho bà ấy cũng không sao, nhưng ngay cả mình cũng bị giữ lại ở chỗ này, đơn giản mà nói tôi.... Vô dụng đến cùng cực mà...”

Tần Tang biết anh ác độc như vậy, cũng là do gặm góp suốt mười sáu năm qua mà ra. Bản thân cô tuy lần đầu nghe thấy, mà kể cả người khác có nghe đi chăng nữa, cũng không ngờ rằng vị công tử ăn chơi đàng điếm này, thì ra trong lòng lại có ý chí lớn đến như vậy.

Thế nhưng thế sự vốn khó đoán, tuy anh đã dùng hết tâm tư, đem được Dịch Liên Thận đẩy đến Tây Bắc, thế nhưng đến hôm nay, lại rơi vào tầm bắn tên của Dịch Liên Di.

Chỉ có một cảm giác thương cảm đáng tiếc, ngay cả khuyên cũng không biết khuyên như thế nào.

Lúc xuất giá quả thật cô rất ghét cách đối nhân xử thế của Dịch Liên Khải. Đến lúc xảy ra binh biến ở Phù Viễn, anh được làm tổng tư lệnh liên quân, cô cũng làm ngơ

trước gia biến, đối với anh lại càng kiêng dè hơn. Thế nhưng hôm nay bị giam hãm tại nơi này, hai vợ chồng tuy đối lập nhau, thế nhưng anh lại đem mọi nỗi khổ riêng trong lòng tất cả nói hết cho cô, làm cho cô lại có chút cảm giác thương tiếc.

Huống hồ khi biết được anh đối với cô cũng nhất往昔 tình thâm, nếu không phải do cơ duyên xảo hợp (**cơ hội và duyên số**), thì chuyện như vậy anh cũng sẽ không đi nói cho cô biết làm gì.

Quả nhiên, lại nghe thấy Dịch Liên Khải nói: “*Lão đại chưa chán đã bỏ qua cho tôi, tôi chết cũng không hối tiếc, chỉ sợ đến lúc đó lại làm liên lụy đến em. Nếu em có thể sống mà ra ngoài...*” Nói đến đây, lại ngừng lại, rồi lại nói: “*Tôi biết mấy năm nay em đều chịu ủy khuất rồi, nếu như em có thể sống mà ra ngoài, hãy coi như trên đời này chưa từng gặp người như tôi, em tái giá với người khác cũng tốt, mà xuất ngoại cũng tốt, nói chung đừng...tự làm ủy khuất mình, em còn trẻ, tương lai vẫn còn rất tốt...*”

Tần Tang viên mặt hơi nóng lên, nói: “*Những lời không may mắn như vậy, đừng có nhắc đến nữa. Và lại lúc nhị ca ở đây, anh cũng làm như vậy với tôi...*”

Một lời chưa nói xong, Dịch Liên Khải lại cười khổ, nói: “*Nhị ca tuy rằng gian xảo, thế nhưng thật sự rất là sĩ diện, không muốn để cho người ngoài có cơ gây sự dẫu. Thế nhưng lão đại không giống vậy, Hắc đã nằm trên giường chực năm rồi nay rồi, cái loại nhân nhện này người bình thường không có khả năng chịu đựng được... Nếu tôi mà là hắc, đã hóa điên luôn rồi.*”

Tần Tang không tự chủ được cũng rùng mình, cô khẽ ngẩng mặt lên, nhìn thấy ánh sáng trắng chỗ song cửa, mà phát lạnh.

Tuy rằng đây là phòng bệnh cao cấp của bệnh viện, đều có một ống dẫn nước nóng, thế nhưng bên ngoài rất lạnh, nên tựa hồ cũng thấm thấu qua khung cửa sổ mà truyền tới.

Cô hơi đắn đo trong giọng nói, chậm rãi nói: “*May mắn hay là bất hạnh, đơn giản cũng không cần suy nghĩ nhiều làm gì. Tôi nghĩ, hai người chúng ta ở chỗ này, ngược lại so với tôi một mình ở Phù Viễn, còn tốt hơn nhiều. Lúc trước anh ở ngoài thành, tôi thì bị nhị ca giữ lại trong phủ, không biết anh sống chết thế nào rồi, cũng không biết tin tức của anh, khi đó tôi chỉ nghĩ, nếu chẳng may có chết, chắc anh cũng không biết...*”

Nói đến đây, cô ngược lại lại có chút xấu hổ, thế nhưng vì sao lại xấu hổ, kỳ thực cô cũng không rõ nữa. Vì vậy không nói nữa, chỉ miễn cưỡng cười cười.

Cô cùng Dịch Liên Khải từ lúc kết hôn đến giờ, cũng chưa từng nói chuyện như vậy với nhau, Dịch Liên khải nhìn cô không chớp mắt, mắt cũng không dời đi chỗ khác.

Tần Tang thấy anh nhìn mình như vậy, ngược lại thấy không được thoải mái, nói: “*Anh tại sao lại nhìn tôi như vậy chứ?*”

Dịch Liên Khải dường như đang nghĩ gì đó, một hồi lâu sau, lại như không có chuyện gì xảy ra chỉ cười, nói: “*Tôi sẽ đáp ứng em, từ này về sau sẽ không buông bỏ em. Mặc kệ mọi chuyện có tốt hay là xấu, tuyệt đối không bỏ em một mình.*”

Tần Tang nói: “*Ừ, anh đừng nói những lời này nữa, đỡ cho trong lòng lại loạn thêm.*”

Dịch Liên Khải “*Ừ.*” một tiếng

Chú thích:

Lý phu nhân

* Lý phu nhân còn được biết với thụy hiệu là Hiếu Vũ hoàng hậu, giỏi ca múa. Bà là một phi tần rất được sủng ái của Hán Vũ Đế Lưu Triệt nhà Tây Hán.

Khi Lý phu nhân bị bệnh, Hán Vũ Đế rất quan tâm, thường xuyên tới tận nơi thăm nom. Lý phu nhân dùng chăn che lấy mặt nói: “*Thần thiếp bị bệnh đã lâu, dung mạo đã xấu xí, không còn như trước nên không muốn để hoàng thượng nhìn thấy. Tâm nguyện duy nhất của thần thiếp là giao phó người anh và em trai của mình cho hoàng thượng*”. Không còn cách nào khác, Hán Vũ Đế đành phải thở dài ra về.

Sau khi Hán Vũ Đế ra về, chị gái của Lý phu nhân có ý trách bà đã làm phật lòng Hán Vũ Đế. Lý phu nhân trả lời:

“*Đàn bà là kẻ chỉ hay lấy nhan sắc thờ chồng. Nhan sắc kém, tình duyên sẽ phai nhạt. Nhà vua quyến luyến ta chỉ vì nhan sắc xinh đẹp lúc khỏe mạnh. Nay ta đau, nhan sắc suy kém, so với thiên hạ, ta là kẻ xấu hơn. Nhìn mặt ta, nhà vua sẽ chán, thì nào đâu còn tưởng nhớ đến ta mà ban ân huệ cho anh em ta nữa*”

Sau khi Lý phu nhân qua đời, Hán Vũ Đế một thời gian dài vẫn không quên được bà, còn làm một bài phú để bày tỏ sự thương xót của mình dành cho Lý phu nhân. Nhớ lời dặn dò của Lý phu nhân, nên sau bà qua đời, anh trai của bà là Lý Diên Niên nhờ tình thông âm nhạc nên được phong làm Hiệp luật đô

úy, phụ trách quản lý những người nghệ nhân ca múa trong cả nước.

Người anh cả của Lý phu nhân là Lý Quảng Lợi cũng được phong làm Nhị Sư tướng quân, sau đó nhờ có công được phong làm Hải Tây hầu .

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù* (*Sương Mù Vây Thành*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tần Tang thấy anh có vẻ hơi mệt mỏi, liền nói rằng: “*Đứng lên ngồi xuống lâu như vậy, miệng vết thương của anh còn chưa lành hẳn, vẫn là nên nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi.*”

Dịch Liên Khải gật đầu, Tần Tang đỡ anh đứng lên, Dịch Liên Khải vẫn như trước dựa lên vai cô, mượn lực chậm rãi đi trở về bên giường bệnh. Tần Tang đỡ anh nằm xuống, rồi thay anh cời trường sam, còn đem chăn giúp anh đắp lại.

Chỉ là một chuyện chuyện đơn giản như vậy thôi, nhưng bởi vì dịch liên khai sau khi bị thương đều mất hết sức lực, mà Tần Tang lại người yếu ớt, cho nên cả người không khỏi đều đổ mồ hôi.

Cũng may Dịch Liên Khải sau khi nằm xuống không được bao lâu, thì liền nhắm mắt ngủ rất say.

Tần Tang và anh nằm ở trên hai cái giường khác nhau, cô nghĩ thầm là mình chỉ định nghỉ ngơi một hồi thôi, thế nhưng lại bất tri bất giác, cũng ngủ thiếp đi luôn.

Cô trong lòng vốn rất ngổn ngang, cho nên khi ngủ, lại hoảng hốt một hồi nằm mơ thấy ác mộng. Trong mơ lại thấy mình lúc đang xuất giá, y phục xuất giá đồ thẩm, cô từng bước một từ dưới lầu đi lên. Cầu thang vừa dài vừa dốc đứng, cô trước giờ vốn không quen mặc cái loại quần dài kiểu như thế này, tuy rằng mình vẫn có thể đi mà kim linh (**Kim linh là mấy cái kim tuyến màu vàng trên áo cưới**) không dao động, thế nhưng dù sao cũng rất sợ giẫm lên vạt áo phía trước.

Đi chưa được mấy bước, áo chèn bên trong đã có một tầng mồ hôi lạnh. Mà lúc này lại thấy Dịch Liên Khải đang đứng ở dưới cầu thang, mặt rất lạnh lẽo cũng chẳng nói câu nào.

Tần Tang thấy bộ dạng kia của anh thật là rất kỳ quái, vì vậy liền đi tới nói chuyện với anh nhưng anh lại chẳng hề để ý tới mình. Kéo tay của anh lại, nhưng tay của anh lạnh buốt vô cùng.

Trong lòng cô đang rất hoảng loạn, cổ động nhẹ vào vạt áo của anh, nhưng ai ngờ mới chỉ nhẹ nhàng kéo ra thôi, mà cả người anh lại té ngã xuống đất, ngã nhào lên trên người của cô, lộ ra phần lưng sau có một vết thương to như một chén trà lớn, không biết đây là vết thương do đạn bắn hay là vết đao đâm nữa, thế nhưng máu tươi chảy ào ạt xuống sàn, trên sàn còn có một vũng máu rất lớn, có lẽ anh đã sớm không còn thở nữa rồi.

Anh thân thể cực kỳ suy yếu, toàn bộ đè ở trên người cô, mà cô chỉ biết hốt hoảng khóc lớn lên, cũng không biết rốt cuộc mình có khóc thành tiếng hay không nữa, nhưng chỉ cảm thấy yết hầu của mình nghẹn lại, liền gạt mình tỉnh giấc, hóa ra là mình đang nằm mơ.

Thế nhưng cảm giác có sức nặng đang đè lên bà vai lại rất thật, Dịch Liên Khải nghe thấy cô trong mơ kêu lên thành tiếng như vậy, lại còn vùng vẫy giãy giụa, cũng vì anh không thể đứng vững được, nên không biết làm thế nào chỉ đánh lay một bên bà vai của cô, lo lắng gọi tên của cô: “*Tiểu Tang! Tiểu Tang!*”

Tần Tang mở mắt ra mới biết hóa ra là mình đang mơ một giấc mộng Nam Kha, cô vẫn còn đang hơi nghẹn ngào, thế nên cũng thấy chút hổ thẹn, còn đang cảm thấy rất xấu hổ. Vì vậy liền lấy lại bình tĩnh, nói rằng: “*Đã đánh thức anh rồi sao?*”

“*Em còn ngủ chưa được nhiều lắm mà*” Dịch Liên Khải từ bên cạnh gối lấy ra một chiếc khăn tay, giúp cô lau lau mồ hôi lạnh trên trán, nói với cô: “*Tôi vừa mới ngủ thôi, chợt nghe thấy em khóc lớn lên, chắc lại bị bóng đè rồi. Ngồi dậy nhìn thấy em nói mê, liền đem em lay tỉnh dậy.*”

Tần Tang nói rằng: “*Đúng là bị bóng đè...*”

Một lời còn chưa dứt, Dịch Liên khai đã không chịu nổi nữa, liền nằm phục xuống bên cạnh giường, có khi đã động tới vết thương rồi, anh nhịn không được “*Hừ*” một tiếng.

Tần Tang vội vàng gấp gấp diu anh dậy, thế nhưng anh đau đến nói đầu đầy mồ hôi, Tần Tang hơi yếu sức, đỡ không nổi anh anh dậy. Vì vậy để anh nằm ngã xuống giường luôn.

Sau một hồi lộn xộn như vậy, Dịch Liên Khải lại thấy cô cả người có một tầng mồ hôi mịn, hai gò má của cô cũng đều gầy đến hõm cả đi, bên dưới mắt mơ hồ lại còn lộ ra chút thâm đen.

Anh biết cô từ trước đến nay giấc ngủ vô cùng nông, bây giờ lại nhiều ngày như vậy chưa được ngủ ngon giấc nào, lại còn phải chăm sóc mình mỗi ngày nữa, cô vốn xuất thân là một vị thiên kim tiểu thư, chưa từng phải trải qua thời gian gian khổ như vậy, vậy mà bây giờ cô lại phải chịu khổ như thế này, mà cũng không hề oán giận chút nào.

Lúc này thấy cô tóc mai bông cả lên, lại có một chút thương cảm không nói nên lời. Không nhịn được thờ dài, nói rằng: “*Tôi cùng em, ngủ thêm một chút nữa.*”

Tần Tang quả thực cũng mệt mỏi rồi, mấy ngày nay đều ngủ không được ổn, cô tuy rằng không quen có người ngủ cùng mình, hơn nữa cái giường trong phòng bệnh này lại rất là hẹp, thế nhưng khi Dịch Liên Khải đem cô ôm vào trong lòng, cô cách một lớp áo có thể nghe thấy tiếng tim anh đang đập, liền bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Ngủ một giấc liền ngủ thẳng tới mặt trời màu đỏ quá khung cửa sổ, mãi cho đến khi có vệ sĩ gõ cửa đưa nước nóng tới, hai người mới dần tỉnh lại.

Tần Tang hiếm có được giấc ngủ sâu như vậy, kéo lê dép đi xuống giường lấy nước nóng, Dịch Liên Khai cũng đã tỉnh lại, hỏi cô: “*Hôm qua em có ngủ được không?*”

“*Tôi ngủ rất ngon.*” Tần Tang hướng đến phía chậu đồ nước nóng vào, sau đó giúp Dịch Liên Khai rửa mặt, Dịch Liên Khai dường như lẩm bầm gì đó, nói rằng: “*Hôm nay đã là ngày thứ mười rồi, không biết lão đại đang có tính toán gì nữa.*”

Tần Tang tuy rằng trong miệng không nói gì, thế nhưng trong lòng cũng rất mơ hồ sốt ruột, mỗi ngày cứ như vậy lại càng khiến mình lo lắng hơn, không biết Dịch Liên Di đang hồ lô lý mại đích thị thập ma được*.***Hồ lô lý mại đích thị thập ma được có nghĩa là trong hồ lô bán loại được gì đây, cũng có nghĩa là không biết đối ph**

ương đang muốn làm gì (hay đang chuẩn bị làm gì). Vì có một loại hồ lô, sau khi trưởng thành ở giữa sẽ bị khô đến rỗng lại, chuyên được dùng để đựng thuốc viên hay là rượu. Chính là vì hồ lô có tác dụng như vậy cho nên rất thịnh hành ở thời cổ đại chuyên để đựng thuốc bán thuốc, hơn nữa các thầy thuốc đều nói là “Bất tri đạo tha ‘hồ lô lý mại đích thập ma được’” (Không biết trong hồ lô của hán có bán cái gì). Cũng vì thế mà hậu thế về sau đều dựa theo ý giải thích đó để nói đến việc không biết đối phương đang muốn làm gì.

Không nghĩ tới giữa trưa thứ hai, Dịch Liên Di đột nhiên lệnh cho một người đến đây, người này cả Dịch Liên Khai cũng biết, đây chính là một người vị thư kí của Dịch Kế Bồi, họ Đàm. Ông ta đối với Dịch Liên Khai vẫn hết sức khách khí, nói rằng: “*Công tử gia, đại gia lệnh cho tôi đến đây, muốn mời công tử gia hồi phủ nói chuyện một chút.*”

Dịch Liên Khai lười biếng ngẩng đầu nhìn hán một cái, nói rằng: “*Ta hiện tại đi lại bất tiện, lão đại nếu là thật sự muốn gặp ta, chỉ bằng mời anh ta qua đây một chuyến vậy.*”

Thư ký Đàm nghe anh nói như vậy, cũng biết rõ là đang định nói lắt léo đi.

Nhưng trong lòng hán cũng thừa biết, việc này không phải nhiệm vụ dễ làm, vị Tam thiếu gia này từ nhỏ đã bị đại soái làm hư rồi, chỉ sợ cái loại tính tình công tử gia kia của anh lại phát tác, thì không chừng lại khiến cho hán rơi vào tình thế khó xử gì cũng nên. Cho nên hán vẫn quyết định tự ra chủ ý riêng, hán vẫn chấp hành lễ nghi vô cùng kính cẩn: “*Công tử gia, lúc này không phải là lúc nên âm thầm làm gì. Tục ngữ có nói thời thời vụ giả vi tuần kiệt...*”**(kẻ thức thời mới là người tài giỏi)**

Dịch Liên Khai nói rằng: “*Người vốn là người của phụ soái ta, vậy mà lúc này lại để cho lão đại bức bách ta như vậy, cũng không sợ tương lai phụ soái biết được chuyện này, sẽ đi trách móc người hay sao?*”

Thư ký Đàm trước giờ đều biết Dịch Kế Bồi đối với đứa con út này của mình rất đối cung chiều, hơn nữa vị Tam thiếu gia này lại rất xảo trá tai quái, cũng không phải một nhân vật dễ đối phó, bất quá xưa nay cũng chỉ là kẻ bú rường bình hồ nháo mà thôi, hiếm khi thấy anh đề tâm đến bất cứ chuyện công sự gì. Lúc này thấy anh nói ra những câu hùng hồ dọa người như vậy, từ trước đến giờ chưa từng thấy chuyện như vậy, tựa hồ giống như biến thành một người khác vậy.

Cho nên thư ký Đàm không khỏi hơi hòa hoãn, nói rằng: “*Đây là việc nhà của hai vị thiếu gia, lẽ ra người ngoài như chúng tôi đây không nên hỏi đến, thế nhưng đại gia đã sai tôi đến, tự nhiên có đạo lý của đại gia. Tam công tử, tôi khuyên người vẫn là nên hồi phủ một chuyến thì hơn, dù sao đại soái vẫn còn đang bệnh.*”

Dịch Liên Khai cười lạnh nói: “*Anh ta cho rằng chỉ vì anh ta có được phụ thân trong tay, mà ta sẽ bảo sao nghe nấy đi gặp anh ta hay sao? Phụ thân tính nết ra sao, các người đều rõ hơn ai hết. Nếu ông ấy biết lão đại làm ra việc như thế này, chỉ sợ là đang sống sờ sờ ra lại bị chọc cho tức chết cũng nên. Người trở lại nói cho lão đại biết, muốn giết muốn lăng trì thì cũng tùy anh ta, dù cho ta cùng với phụ thân có đồng sinh cộng tử, nhưng ta cũng sẽ không đi gặp anh ta*”

Thư ký Đàm mỉm cười, nói: “*Hóa ra là tôi đã nói những chuyện không được thích hợp rồi, xin công tử gia thứ lỗi cho tôi. Chỉ có điều công tử gia hà tất phải nói những lời tức giận như vậy? Nếu người không để ý đến đại soái, thì cũng nên để ý đến tam thiếu phu nhân chứ. Tam Thiếu phu nhân chỉ là một nữ nhi yếu đuối, lại phải theo công tử gia lo lắng sợ hãi như vậy, công tử gia lẽ nào lại nhân tâm như vậy?*”

Dịch Liên Khai nghe ra trong lời nói của hán có ý uy hiếp, liền lạnh lùng nói: “*Người dám!*”

Thư ký Đàm khúm núm, nói rằng: “*Xin công tử gia vẫn là nên hồi phủ một chuyến, cũng để cho tôi ở trước mặt đại gia để bề ăn nói.*”

Dịch Liên Khai biết rõ là mình không thể không chấp nhận được, nhưng dù vậy trong lời nói, cũng không hề có ý muốn nhượng bộ.

Lúc này thấy thư ký Đàm mềm giọng nhờ cậy, nên cũng mượn cơ hội này xuống nước, nói rằng: “*Muốn ta quay về cũng được thôi, bất quá ta đang bị thương, không thể lên được ô tô bị xóc nảy.*”

Thư ký Đàm cung kính nói: “*Cái này không đáng lo, thuộc hạ sẽ lệnh cho ô tô đi chậm lại.*”

Dịch Liên Khải nói: “*Hôm nay trời lạnh như thế này, Thiếu phu nhân không chịu được gió lạnh, thế nhưng ta lại không an lòng để cô ấy một mình ở chỗ này.*”

Thư kí Đàm nói: “*Thiếu phu nhân tất nhiên là phải đi cùng công tử gia gặp đại gia rồi, xin công tử gia cứ yên tâm, thuộc hạ đã cho gọi người đem ô tô chạy đến phía trước rồi, tuyệt đối sẽ không để cho Thiếu phu nhân bị cảm lạnh đâu.*”

Dịch Liên Khải lại giờ thối cậu ả ra để trêu đùa bọn họ, đưa ra không những yêu cầu rất là vụn vặt, cuối cùng mới mới để cho vệ sĩ hộ tống xuống dưới, mang theo Tần Tang ngồi lên ô tô.

Tần Tang đã ra nông nổi như ngày hôm nay rồi, nên đối với chuyện sinh tử đã không còn để ý, cho nên cũng không hề thấy kinh hoàng lung tung gì mấy, ngược lại lại rất trấn định, chỉ coi như lần này giống những lần xuất môn bình thường khác mà thôi, cô cùng Dịch Liên Khải ngồi ô tô phía sau, tùy ý để cho đám vệ sĩ ở trước hô to, một đường gào thét mà đi qua.

Mấy ngày liên trời đều rất trong, lại thêm mùa đông của Phù Viễn không khí lại rất ẩm ướt, mấy ngày trước tuyết đã sớm tan trên đường nên rất lầy lội khó đi, nhưng trên đoạn đường đang đi này, đều là con đường rộng rãi thênh thang trong thành, tuyết đọng lại đã sớm đã bị nghiền nát chỉ còn lại bùn nước.

Tần Tang thấy xe đang đi vô cùng chậm, mà cửa hiệu hai bên đường, tất cả đều treo ván gỗ (**Ván gỗ để đóng cửa**), đầu đường càng vắng tanh hơn, hầu như ngay cả một người đi đường cũng không nhìn thấy.

Cô đánh mất ý bảo với Dịch Liên Khải, Dịch Liên Khải kỳ thật từ sớm cũng đã chú ý đến việc này rồi. Chẳng qua lúc này không tiện nói ra, chỉ là hướng cô ném lại một ánh nhìn.

Tần Tang trong lòng đang suy đoán, đầu phố lại vắng vẻ như vậy, có lẽ là bởi vì lí do giới nghiêm.

Biến cố đã xảy ra hơn mười ngày nay rồi, vậy mà trong thành Phù Viễn vẫn còn lệnh toàn thành giới nghiêm, có thể thấy được vị đại thiếu gia này cũng không thể không chế được thời cuộc, vừa nghĩ như thế, trong lòng cũng cảm thấy dần chậm lại, nghĩ đến sự tình nói không chừng vẫn còn có thể xoay chuyển được.

Xe đi mặc dù rất chậm, thế nhưng rốt cục vẫn đến Dịch gia lão trạch.

Tần Tang đã lâu rồi không hay đến lão trạch này nữa, chỉ cảm thấy dường như cũng không thay đổi gì nhiều.

Đợi đến lúc xuống xe, theo lẽ thường thì sẽ có nữ hầu tiến lên giúp một tay cho một tay, nhưng bây giờ lại chỉ thấy hai người vệ sĩ dìu đỡ Dịch Liên Khải xuống xe, cô vội vã mấy bước đi tới, Dịch Liên Khải vốn bước đi không được vững, nên được hai người vệ sĩ chống đỡ dìu đi, nhìn cô tiến đến, liền cầm tay cô, thấp giọng nói: “*Đừng lo.*”

Tần Tang lo lắng cho an nguy của Dịch Liên Khải, cho nên vẫn luôn đi theo phía sau anh, hai người vào đi qua đại sảnh, Dịch Liên Khải mặc dù có người dìu đỡ, thế nhưng vì anh bị trọng thương vẫn chưa lành hẳn, cho nên vừa đi mấy bước, đã thở hồng hộc rồi.

Đan định ngồi xuống chỗ của mình, đột nhiên bên trong có một người đi ra, người đó chính là thân tín của Dịch Liên Khải – Vệ đội trưởng.

Tần Tang thấy hắn, tự nhiên sắc mặt liền nửa phần không được tốt, chỉ nhàn nhạt liếc hắn một cái.

Vệ đội trưởng gia lễ xong xuôi, nói rằng: “*Đại công tử vừa mới đi ra ngoài, thỉnh Tam công tử đợi một chút.*”

Dịch Liên Khải hỏi: “*Anh ta thăng người lên chức vụ gì?*”

Vệ đội trưởng hết sức khó xử, cũng không đáp nói, xuôi tay lui qua một bên.

Trong phòng ngày thường không những có hệ thống sưởi hơi, mà ở chính giữa còn đặt một chậu than, bên trong chậu than than hồng cháy rất mạnh, lúc cháy có cả tiếng tách tách. Chậu than bằng đồng trắng là vật đã cũ rồi, tuy nhiên lại được điêu khắc rất tinh xảo, hoa văn trên đồng lại vừa phức tạp, còn rất là tinh tế.

Tần Tang nhìn chậu than ngăn cả người nhìn rất là say sưa, cô cũng không có chút gấp gáp gì, chỉ là đang lo âu. Dịch Liên Di trăm phương ngàn kế như vậy, không biết hôm nay còn có âm mưu quỷ kế gì đây.

Cũng không có chờ lâu lắm, liền nghe đến một loạt tiếng bước chân đang đi tới. Dịch Liên Di đi lại rất bất tiện, nên rất ít khi ra khỏi cửa phòng.

Tần Tang lúc được gã vào Dịch gia cũng chưa từng thấy qua anh ta mấy lần. Lúc này chỉ thấy hai người hầu nam mặc đồ đen, một trước một sau, mang thấy nâng một cái kiệu cũng không giống kiệu, ghế bành cũng không giống ghế bành, ngược giống như một cái bệ tron hoạt can*, chỉ bất quá có đồ trang trí trên nóc mà thôi.

***Hoạt can lại cái có hai người nâng trước và sau được làm bằng trúc, chuyên được dùng để du khách leo núi**

Tần Tang lúc đầu ngẩn người ra, mãi lúc sau mới bừng tỉnh hiểu ra, hoá ra đây là vật thường ngày để Dịch Liên Di đi ra đi vào.

Lúc này hai gã người hầu nam đã đứng lại, đem hoạt can ổn định để ở trên mặt đất, sau đó rút cây gậy dài ra.

Tần Tang lúc này mới có thể nhìn rõ Dịch Liên Di. Chỉ thấy tóc mai của anh có hơi trắng, vẫn như cũ mặc một bộ trường sam, màu đen trên cổ có lông chồn dựng thẳng lên dọc theo sườn khuôn, càng khiến cho sắc mặt của anh thêm vàng, tựa hồ giống như ngu không được ngon.

Tần Tang từ trước đến nay rất ít khi nhìn thấy vị này đại ca này, mặc dù có thấy, cũng không dám nhìn trực diện. Lúc trước đến đây, có phần hơi vội vã nên chỉ nói được với nhau có mấy lời, nhưng khi đó cô cũng không hề để ý nhiều đến sắc mặt và thần sắc của, nhưng hôm nay mới tỉ mỉ quan sát một lần.

Thấy anh ta nửa dựa nửa tựa vào lên trên chiếc kiệu trúc kia, trên chân lại có một đôi giày mới tinh. Toàn thân anh không có lực, nên hiển nhiên không có cách nào ngồi thẳng được, thế nhưng ánh mắt lại rất sắc bén, ở trên mặt anh lại có một vết sẹo, bây giờ lại đang nhìn chăm chú Dịch Liên Khai rồi nở nụ cười cười, nói rằng: “*Tam đệ đã lâu không gặp.*”

Dịch Liên Khai vẫn như cũ giọng điệu rất lười biếng, ngồi ở ghế cũng không thềm khom lưng, chỉ nói nói: “*Trên người ta đang có thương tích, không tiện đứng lên.*”

Dịch Liên Di cũng không hề để ý tới, ngược lại gật đầu với Tần Tang: “*Tam muội muội.*”

Tần Tang lại không muốn đánh mất lễ nghi, nên vẫn gọi một tiếng “*Đại ca*” rồi không nói thêm gì nữa.

Dịch Liên Di ho khan một tiếng, bọn hạ nhân trong phòng và cả vệ sĩ, tất cả đều lùi ra ngoài ngay lập tức, lúc Vệ đội trưởng lui ra ngoài, còn tiện tay đóng cửa.

Trạch tử vẫn như cũ thâm sâu rộng lớn, khiến cho trong phòng này càng trở nên yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng chuông mạ vang ở góc một tòa Tây Dương, cả tiếng rì rầm bước đi ở bên ngoài. Bên ngoài gió đánh vào song cửa sổ, thổi vào mặt kính hơi rung động.

Cũng không biết qua bao lâu sau, Dịch Liên Di mới lên tiếng: “*Lão tam, người đừng hiểu lầm, nỗ súng bắn thương người của người, không phải là do ta phải đi.*”

Dịch Liên Khai cười cười, cũng không có trả lời.

Dịch Liên Di dường như đang độc thoại, lại dường như đang than thở: “*Nói như vậy rồi mà người cũng không chịu tin ta, ta đem người giữ lại trong bệnh viện, thật ra là có ý tốt mà thôi.*”

Dịch Liên Khai lúc này mới nói: “*Vậy thì nên đa tạ đại ca rồi. Bất quá ta bị thương còn chưa lành, ta nghĩ ta nên trở về bệnh viện thì hơn!*”

“*Mười năm trước ta ngã từ trên ngựa xuống, rồi trở thành một phế nhân, khi đó ta đã chết tâm rồi. Nói thật với người, ta mỗi ngày đều nằm ở trên giường, đã sớm coi hư danh lợi lộc đều là phù phiếm rồi, thậm chí ngay cả vinh hoa phú quý, đối với ta mà nói, cũng không có tác dụng lấy nữa phần?” Dịch Liên Di chậm rãi nói, “Lão tam, bây giờ ta đánh lên sau lưng người một đòn như vậy, thực chất là ta muốn giết chết ý định hồi mã thương của lão nhị mà thôi (quay đầu lại bắt ngờ đâm thương vào kẻ địch). Nói thật với người! Thích khách kia là do lão nhị phái tới, từ sớm đã kịp lẩn trốn vào trong thành, chờ người xuất hiện sẽ cho người một phát súng. Khi ta nghe thấy người bị thương, liền sai người đem bệnh viện bao vây lại. Phụ thân đã ra thế kia rồi, nếu cả người cũng ngã xuống, Dịch gia chúng ta coi như xong cả rồi. Lão nhị nếu như nhân kẻ hờ này vào được trong thành, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.*”

Dịch Liên Khai dường như đang cười, nói: “*Đa tạ đại ca.*”

“*Ta biết người sẽ không chịu tin ta, dù sao ta với hắn ta cũng là cùng một mẹ sinh ra, ta biết người sẽ nghĩ vì sao ta lại đi giúp người nhưng lại không đi giúp hắn đúng hay không?” Dịch Liên Di giữa người dậy, nhưng do dưới chân anh đều mất hết cảm giác rồi, cho nên chỉ có hơi nhích nhích mà thôi, sau đó lại ngã ngựa ra sau ghế. “Ta cũng không ngại nói cho người biết một chuyện, ta từ trên ngựa ngã xuống, cũng là do lão nhị hại ta.*”

Dịch Liên Khai thoáng có chút rung động, chân mày nhấc lên, tựa hồ như định hỏi lại.

“*Đừng giả bộ hồ đồ với ta, sự việc đã đến mức này rồi, chúng ta nói thẳng với nhau đi.*” Dịch Liên Di nói, “*Người cũng biết rằng chính lão nhị đã hại ta thành một kẻ phế nhân như thế này, cho nên người từ sớm đã đề phòng lão nhị rồi, thậm chí còn ra một chiêu tương kế tựu kế hãm hại lão nhị nữa — đừng hỏi vì sao ta lại biết, chuyện gì xảy ra trong nhà này ta đều biết hết, nhưng có một số chuyện ta sẽ sẵn lòng nói ra, cũng có một số chuyện ta sẽ không nói ra đâu. Không chỉ mình ta biết việc này, mà ta đoán trong lòng phụ thân, có khi cũng mơ hồ biết chút ít. Cho nên đã nhiều năm như vậy, mặc dù ông ta chính vì muốn lưu lại một con đường lui, cũng thuận tiện có thể bảo toàn được cho người. Phụ thân đối với người, đúng là không bao giờ để cho người chịu thua thiệt.*”

“*Không ngờ được rằng lão nhị ngay cả chút tình phụ tử cũng không muốn niệm tình, ngược lại lại ra tay chiếm thế thượng phong trước, tới mức “bức vua thoái vị” luôn rồi, chà trách hắn lại khiến cho lão nhân gia tức đến trúng gió luôn. Nhưng lão nhị thiên tính vạn toàn, nhưng lại tính nhảm người, đã đem người rơi rớt tận ngoài thành Phù Viên, nhưng người lại đến rồi một tay thoát ra, dễ dàng đưa hắn đến tận Tây Bắc luôn. Lão tam, quả thật ta thấy rất vui mừng khi người đã ra chiêu này, ... ít nhất... cũng thay ta thở phào nhẹ nhõm một hơi. Chỉ là người giả bộ hồ đồ thật quá giỏi, giả trang một cái đã mấy chục năm nay, ngay cả phụ thân cũng cảm thấy người không đáng để xem trọng, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ giao chức vụ gì đó cho người, nhưng mà người ở trong đám huynh đệ chúng ta, lại là kẻ tâm cơ thâm trầm nhất. Người suốt ngày giả hồ đồ, nhưng lại làm nên chuyện, cũng không để bất cứ thứ gì dây dưa đến người ở lại trên đời.*”

Dịch Liên Khai ngồi ở chỗ kia, lúc này mới hơi hột cười cười, nói rằng: “*Đại ca, đây là đang khen ta, hay đang chê ta đây. Muốn nói đến tâm cơ thâm trầm, cả ta và lão nhị, chỉ sợ cộng cả lại cũng không theo kịp được đại ca. Đại ca mười năm nay luôn thâm tàng bất lộ, đúng thật đã khiến cho Liên Khai cảm thấy vô cùng bất phục.*”

Dịch Liên Di cười cười: “*Ta đem người giữ lại mấy ngày, ta biết trong lòng người đang rất oán giận ta. Nhưng cũng vì vết thương trên người của người không được tốt, nếu không ở trong bệnh viện dưỡng thương cho thật tốt, thì cũng không có cách đi làm bất cứ chuyện gì được. Ta cũng vì thân thể của người mà suy nghĩ dùm thôi.*”

Dịch Liên Khai nói: “*Thì ra đại ca còn có chuyện muốn giao cho ta làm, chỉ là không biết đại ca muốn ta đi tìm lão nhị thương lượng, hay là muốn ta đi tìm Lý*

Trọng Năm thương lượng đây?”

Dịch Liên Di cười ha ha, thân dưới của anh bị bại liệt, nên lúc cười lên cũng chỉ có lồng ngực là rung động, nhưng thanh âm lại rất vang, có vẻ rất vui sướng: “Lão tam à lão tam, phụ soái nói người thông minh nhưng lại rất hồ đồ, người ngay cả lão nhân gia cũng có thể lừa gạt được, người như người tinh khôn như vậy, có điểm nào giống với kẻ hồ đồ đây?”

Dịch Liên Khải cười nói: “Đại ca lúc này muốn ta làm việc cho đại ca, cho nên mới có ý khen ta mà thôi. Thật ra chỉ cần đại ca bảo ta làm gì, ta đương nhiên sẽ tận tâm tận lực mà làm, đại ca không cần dùng lời như vậy dỗ ngọt ta.”

Dịch Liên Di nhẹ nhàng gõ hai đầu ngón tay lên tay vịn, ngẩng đầu lên tựa như có điều phải suy nghĩ: “Người nếu như đã đoán ra, vậy thì huynh đệ chúng ta, cũng không nên giấu diếm thêm nữa. Không sai, hiện tại ta muốn người đi mời lão nhị về đây, dù sao ân oán cũng đã nhiều năm như vậy rồi, ta với hắn nhất định phải cổ đổi cổ, la đổi la* nói rõ mọi chuyện, mới xem như kết thúc được.”

(Cổ đổi cổ, la đổi la là để ẩn dụ cho việc đổi đầu hay xung đột lẫn nhau)

Dịch Liên Khải lắc đầu: “Đại ca đây là đang làm khó dễ ta hay sao, lão nhị là do ta dẫn người vây thành đuổi hắn bỏ chạy, nếu như muốn ta đi đến chỗ Lý thống soái nói tốt cho người ta, thì ta còn có thể nỗ lực thử một lần. Nhưng bảo ta đi tìm lão nhị trở về, đại ca nghĩ, hắn thù mới hận cũ phát tác ra ngoài, thì làm sao chịu nghe ta nói nửa câu đây? Ta vừa tốn công đi lại cũng thôi đi, nhưng lại làm trì hoãn đại sự của đại ca, thì như vậy cũng không ổn đâu.”

Dịch Liên Di mỉm cười nói: “Ta ở đây làm gì có đại sự gì, bất quá trong nhà chỉ có ba huynh đệ mà thôi, ta đây lại là một kẻ phế nhân, không biết còn có thể sống được mấy năm nữa đây, lão nhị ở bên ngoài làm ta thật sự rất lo lắng. Chỉ bằng cứ tìm hắn quay về đây, có chút lời muốn nói rõ ra với nhau, dù cho có chết cũng không thấy đáng tiếc.”

Dịch Liên Khải nói rằng: “Nếu đại ca đã giao phó cho ta việc này, ta đương nhiên là muốn thay đại ca đi chuyển này rồi. Bất quá tính khi lão nhị giao hoạt như vậy, ta đi tận lực khuyên nhủ hắn, nếu hắn không chịu về, thì ta cũng không còn cách nào khác.”

Dịch Liên Di vẫn mỉm cười như trước, nói rằng: “Chỉ cần người khuyên bảo hắn cho thật tốt, lão nhị sẽ không đến mức không biết điều vậy đâu.” Anh ta ngừng lại một chút, lại nói: “Bên ngoài binh hoang mã loạn, ta biết người rất lo lắng cho tam đệ muội. Cho nên cứ để tam đệ muội ở lại trong phủ đi, ta sẽ hạ lệnh cho người chăm sóc cho cô ấy thật tốt, người cứ yên tâm đi làm việc đi, chờ đến lúc người trở về, ta cam đoan với người tam muội sẽ không bị một chút hư tổn nào.”

Dịch Liên Khải cười nói: “Đại ca đối với ta đã chiếu cố như vậy, ta thật sự rất hài lòng”

Dịch Liên Di cũng cười nói: “Huynh đệ chúng ta đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy đâu.”

Hai người họ tuy nói chuyện vừa khách khí lại vừa thân thiết, thế nhưng trong lòng Tần Tang lại có từng đợt khí lạnh trào lên, Dịch Liên Di muốn Dịch Liên Khải đi làm việc này, rõ ràng là đang muốn mượn dao giết người mà. Chỉ sợ Dịch Liên Khải còn chưa thấy được Dịch Liên Thiện đã chết luôn trong loạn quân rồi cũng nên.

Nhưng nghe ý tứ trong lời nói của Dịch Liên Di rõ ràng là đang muốn giữ mình làm vật thế chấp, dùng chính mình để bắt ép Dịch Liên Khải.

Hai người nói chuyện mà trong lời nói đều là ý ở ngoài lời, lời nói đến giọt nước cũng không trôi lọt.

Cô giương mắt lên nhìn Dịch Liên Khải, nhưng anh lại không nhìn cô, chỉ tùm tùm cười nói: “Đã như vậy thì trạch nhật bất như chàng nhật*, ta sẽ lập tức lên đường ra khỏi thành. Chỉ là Tần Tang ở lại đây, cảm phiền đại ca cùng đại tẩu chiếu cố cho cô ấy nhiều hơn.”

(*vạn sự thuận theo tự nhiên)

Dịch Liên Di nói: “Tam đệ không cần lo lắng, trên người người đang bị thương, thời tiết lại như vậy mà ra khỏi thành, người là huynh trưởng như ta đây sao nỡ lòng nào.” Anh ta lại nói: “Để ta gọi người bày chút rượu và đồ ăn lên, rồi ta và tam đệ sẽ cùng nhau uống mấy chén, coi như là tiệc rượu tiễn đưa.”

Dịch Liên Khải nói: “Vậy xin cảm tạ đại ca, nhưng Dịch Liên Khải trên người đang bị thương, về phần uống rượu xin được miễn cho, tiệc tiễn biệt của đại ca cũng không dám nhận.”

Dịch Liên Di nói: “Ta suýt nữa đã quên mất thương thế của người. Bất quá người sắp đi xa rồi, chắc cũng có nhiều chuyện muốn nói với tam muội muội. Ta cũng không ở lại làm người không biết điều nữa, phòng của các người vẫn ở đó, chỉ bằng để ta gọi nhà bếp làm một nồi lẩu đưa qua, để vợ chồng son nhà các người ngồi ăn trong phòng, sáng mai người hãy ra ngoài thành!”

Dịch Liên Khải nói: “Đại ca suy nghĩ thật là chu đáo, chu đáo đến nỗi ngay cả Liên Khải cũng không còn gì để nói.”

Dịch Liên Di nói: “Ta cũng không làm trì hoãn việc vợ chồng trẻ các người nói lời tiễn biệt nữa, các người đi đi.”

Dịch Liên Khải lúc này mới nhìn Dịch Liên Di nói: “Đại ca đã chăm sóc cho ta như thế nào, cả đời này ta cũng sẽ không quên.”

Dịch Liên Di cười khẽ một tiếng: “Tam đệ quả là tuổi trẻ bông bột, mấy câu cả đời này, không thể nói đơn giản như thế được đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù* (*Sương Mù Vây Thành*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Anh dường như rất là mệt mỏi, thần sắc lạnh nhạt hẳn, phất phất tay, nói rằng: “*Các người đi đi.*”

Dịch Liên Khai bởi vì là con út, cho nên từ trước đến nay đều ở thượng phòng trong khuôn viên phía Tây. Từ hành lang đi tới, quanh co khúc khuỷu chỉ có một đường để đi. Anh bởi vì đang bị thương do đó bước đi rất khó khăn, cho nên Dịch Liên Di liền sai người dùng hoạt can (**cái này là cái kiệu**) khiêng anh đi, đi thẳng một mạch đưa bọn họ về phòng.

Tuy ở Phù Châu đang lúc ẩm áp, nhưng bởi vì mấy ngày liền trời đều có nhiều mây, cho nên vài cành hoa mai trong đình viện, tuy mới chỉ nở thưa thớt, thế nhưng khi bị gió bắc thổi qua, lại có vẻ cô đơn và mỏng như cốt lập (**bộ xương**)

Tần Tang đỡ tay vịn hoạt can, đi thẳng một đường, trong đầu đang lặng lẽ nghĩ ngợi, đợi đến lúc bọn họ đi đến phía trước tiểu viện, mới ngừng đầu lên.

Nơi đây vốn là nơi Dịch Liên Khai trước khi cưới đã từng ở, sau khi hai người kết hôn xong, lại được quét thêm một lớp vôi bên ngoài, thế nhưng bọn họ sau khi đám cưới xong liền ở lại luôn Xương Nghiệp, cho nên nhà ở nơi này quanh năm suốt tháng, phần lớn đều không có ai ở. Nhưng Dịch Liên Di cũng đã sai người cho vậy nước quét dọn lại, vậy nên căn phòng này cực kỳ sạch sẽ.

Trong viện lúc đầu có trồng vài cây hoa quế, nhưng do khí trời lại đang rất lạnh, dưới bậc thềm có trồng cỏ huyền nhưng tất cả đều bị khô héo cả lại, gió thổi lạnh thấu khe rung động.

Tần Tang nhìn qua cửa sổ thấy cây hoa quế cô đơn ở trong viện, lại thấy Dịch Liên Khai sắc mặt tái nhợt, vì vậy hỏi: “*Có phải vết thương còn đau hay không?*”

Dịch Liên Khai lắc đầu. Lúc này người do Dịch Liên Di sai tới cũng vừa mới đến, nên hai người lập tức im lặng không nói gì.

Nhà bếp biết khẩu vị của hai người bọn họ, cho nên có một người đưa đến nồi lẩu cá bạc cực lớn, ngoài ra còn có thêm một chút rau ăn nhẹ.

**Cá bạc*

Đặc biệt là có một đĩa rau trộn có một chút tắc kim qua (**thật ra kim qua là quả bí đỏ, nhưng ở đây lại miêu tả giống dưa chuột**), được Dịch Liên Khai từ xưa đến nay rất yêu thích. Tắc kim qua này thực ra được nuôi trồng trong nhà kính đến khi thành trái dưa chuột nhỏ, liền dùng hồ lửa vây quanh, cho nên khi đó chúng chậm rãi mọc ra dưa mầm, hằng năm cứ theo mùa đều mọc ra những quả dưa chuột nhỏ, nhỏ như nhâm sâm, vào những dịp đầu năm trời lạnh lại mọc lên như cây kim, cho nên mới được gọi là tắc kim qua.

Phòng bếp cho người bồi trí xong chén đĩa, thì liền lui ra ngoài, Dịch Liên Khai thấy Tần Tang ngồi ở chỗ kia đang ngoảnh nhìn đến xuất thần, lại nói: “*Cứ ăn cơm trước đã, trời cũng sắp tối rồi, cứ ăn cơm đã rồi giải quyết sau.*”

Tần Tang thấy anh thoải mái như vậy, vì vậy cũng tạm thời vứt bỏ hết về u sầu đi, ngồi xuống trước thay anh múc một chén canh.

Hai người hướng về phía nồi lẩu nóng hổi, nhưng do Dịch Liên Khai sau khi bị thương phải kiêng ăn rất nhiều thứ, nên tự nhiên cũng không có bao nhiêu là hứng thú ăn uống, mà Tần Tang cũng chẳng ăn được cái gì, nồi lẩu hơi bốc lên trắng xóa, hai người chỉ biết cầm đũa bắt chéo.

Một lúc lâu sau, vẫn là Dịch Liên Khai mở miệng nói trước, nói: “*Em yên tâm đi, tôi đã đồng ý chuyện gì với em, thì nhất định sẽ làm được.*”

Tần Tang đang thoáng có chút thất thần, nghe được những lời này của anh, ngược lại nửa ngày sau vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần, ngoảnh hỏi: “*Anh đáp ứng với tôi chuyện gì?*”

Dịch Liên Khai lại cười cười, nhưng cũng không trả lời. Ngược lại lại gấp tắc kim qua lên, nói rằng: “*Ngày xưa thấy thứ này, lại cảm thấy không hề yêu thích gì nó. Khi còn bé trong nhà tôi có rất nhiều điền trang, đều trồng cây trong nhà kính cả. Tôi còn nhớ rõ hàng năm cứ đến lúc tuyết rơi dày, trên điền trang đều phải người đưa tới nhà trong. Giống như loại tắc kim qua này vậy, đều được bọc trong sợi bông, đặt vào trong bát hạp tử* đưa vào trong nhà, có lẽ vì sợ trên đường đi sẽ bị hỏng do sương lạnh. Cả tắc kim qua, cả hoàng nha thái (**Cải thảo**), hàng năm vào ngày tết, đều không thể thiếu cả hai thứ này được. Mấy năm nay dùng sang loại oa lô (**nồi hơi**) kiểu mới, không còn dùng lò lửa nữa, cho nên loại cây này trồng ở trong nhà kính cũng không còn trồng nhiều nữa.*”

**Tát hạp tử:*

Tần Tang thấy anh lúc này còn có thể rủ rời nói về những thứ vớ vẩn này, không khỏi hơi ngạc nhiên.

Cứ như vậy mà qua loa cũng ăn xong bữa cơm, ánh sáng ngoài trời đang dần tắt, trong chốc lát trời liền tối hẳn đi, một lúc lâu sau, lại nghe thấy tiếng hạt mưa đập vào cửa sổ, thì ra là trời đang mưa.

Gian phòng này của bọn họ, ở phía Bắc gian phòng vốn có trồng thêm cây ngô đồng cùng chuối tây, nhưng lúc này cây ngô đồng lại không hề có lá, mà cây chuối tây năm ngoái bị khô héo nên cũng đã sớm bị cắt bỏ đi.

Cho nên hạt mưa liền đập thẳng vào cửa sổ thủy tinh, trong chốc lát, trời như mưa lớn hơn, mà trong phòng tuy là ánh đèn điện vẫn còn sáng, thế nhưng ánh sáng từ ngọn đèn lại có bóng vàng, cùng với bên ngoài cửa sổ cách đó không xa, có tiếng cây cối bị mưa gió thổi bay, trái lại làm cho nơi này giống như một cổ miếu bên trong chỉ có một ngọn đèn duy nhất vậy, truyền đến tai, đặc biệt lại có một một chút thể lương.

Tần Tang ngược lại lại nhớ tới lúc động phòng đêm tân hôn, trời cũng giống như thế này buổi tối mưa lạnh rả rích. Khi đó tâm tình của cô cũng tàn lụi giống như vậy.

Dịch gia là một gia đình văn minh, nhưng hôn lễ vẫn là theo tập tục thời xưa, có điều là cô cùng Dịch Liên Khải trước khi kết hôn với nhau, cũng đã từng gặp nhau mấy lần. Chẳng qua mỗi lần gặp nhau, thì lại luôn có cả những người khác ở đó.

Vì theo tập tục lúc trước khi cử hành hôn lễ phu thê mà muốn gặp mặt nhau, thì nhất định phải dẫn theo bằng hữu của riêng mình đến mới được gặp mặt.

Nhưng mà lúc này biệt ly, nếu như không nói những thứ vớ vẩn này, thì còn có cái gì khác để nói hay sao?

Cho nên cô cũng liền cười cười, nói rằng: “*Chờ lúc anh quay trở lại, nói không chừng đưa chuột ở phía Nam đều có thể bán rồi cũng nên.*” Bởi vì Phù Châu có tuyến đường sắt cùng đường thủy thông đến Giám Châu, mà Giám Châu lại ở phía Đông Nam, so với khí hậu ở Phù Viễn thì lại càng thêm âm áp ẩm ướt hơn, cho nên mới có một số loại rau dưa tới sớm hơn thời vụ, nên đa số rau dưa đều là từ Giám Châu vận chuyển đến Phù Viễn mà tới.

Dịch Liên Khải cắn đũa, nói rằng: “*Cũng không chắc là việc này có thể làm xong nhanh được, có thể mười ngày hoặc nửa tháng nữa tôi sẽ trở về, em cũng đừng quá lo lắng.*”

Bên dưới ánh đèn điện chiếu xuống cùng với hơi nước trong nồi lẩu hòa quyện lại, lộ ra hơi nóng bốc lên, khiến Tần Tang lại thấy sắc mặt anh dường như lại càng trắng hơn vài phần.

Rõ ràng đây là lời nói trấn an, nhưng trong lòng lại nặng nghìn cân tựa như có một tảng đá lớn vậy, dường như đè nặng lên.

Đầu tiên là có phần không khỏi xấu hổ, tiếp đến tuy đây là thời kỳ phương Tây đang thịnh hành, thời đại trâm anh đại hộ nhân gia, nhưng vẫn ít nhiều vẫn mang theo chút điệu bộ bảo thủ, nên không cho phép thiên kim tiểu thư xuất môn một mình.

Cho nên mỗi lần cùng Dịch Liên Khải ở cùng một chỗ, đều là nơi rục rờ gấm hoa, một phòng đầy người. Tình cờ đi tiệm ăn Tây ăn đồ Tây, cũng tránh không được mà gặp rất nhiều bằng hữu ở đó.

Vậy nên sau hôn lễ, đây là lần đầu tiên Tần Tang ở một mình mà được gặp mặt Dịch Liên Khải.

Khi đó ngoại trừ lúc mới gả vẫn còn thẹn thùng bên ngoài ra, thì đối lại lại có một cảm giác sợ hãi cùng mù mờ.

Cuộc sống tương lai ra làm sao, cô không có lấy nửa phần nắm chắc.

Nếu như gả cho người khác, mặc dù không đến mức cử án tề mi*, nhưng cô cũng sẽ không cảm thấy không có thực như thế này.

***Cử án tề mi** là từ điển tích Đời Đông Hán, bà “Mạnh Quang” dọn cơm cho chồng dâng lên ngang mày, tỏ lòng kính trọng. Chỉ sự vợ chồng kính trọng nhau (đối đãi như khách quý): “tương kính như tân”

Dịch gia mặc dù là một gia đình mới phát lên, thế nhưng trong thời đại loạn lạc như thế này, lại có thể một tay cầm binh quyền phong cương đại lại (**Tướng soái**), mà mình được gả tới một gia đình như vậy, cho nên lúc đó trong lòng, đều là vô cùng lo lắng bất an.

May mắn thay ngày đó Dịch gia khách khứa đến rất đông, tuy lễ tiết có hơi phiền phức, nhưng trong nhà vì đang có hôn sự, nên tự nhiên cũng cực kỳ náo nhiệt. Hôn nữ cảnh tượng lại rất huyền ảo, mãi cho đến nửa đêm vẫn còn chưa hết.

Khi đó trong lòng Tần Tang, luôn cảm thấy thất thượng bát hạ (**Ý chí bất ổn**). Tuy là tân nương tử chi có thể ngồi im ở chỗ kia, mà cô từ nhà mẹ đẻ tới cũng mang theo mấy người nữ hầu, bọn họ đều đang vây quanh lấy phòng tân hôn giữ đám nữ nhân lại, miễn cưỡng cũng cho là tạm ổn.

Nhưng đến lúc nửa đêm, sân khấu đằng trước đang hát hí, từ xa cứ một tiếng rồi lại nửa tiếng, truyền từ phía sau tới. Ngược lại lại giống như từ rất lâu về trước khi cô cùng phụ mẫu đi Danh viên xem hí vậy.

Danh viên hí đài được dựng ở trên sông rạch, nửa còn lại là Hồ, chiêng trống vang trời cùng với giọng hát uyển chuyển của con hát, tựa như cách một tầng lụa mỏng vậy, vừa mờ ảo lại vừa lạnh lẽo, lại có tiếng hí náo nhiệt khi truyền đến tai, lại cảm thấy có một tầng xa cách.

Cô ngồi ở chỗ kia, nghe thấy phía trước có tiếng hát lúc có lúc không, một câu nửa câu cứ ngắt quãng truyền tới, bên trong đáy lòng chỉ cảm thấy mù mịt, như là bị đập vào trong một khoảng không vậy, cuối cùng không biết trông cậy vào đâu.

Mãi cho đến lúc đêm khuya đã vắng người hơn, tiếng mưa gió dần lớn, nhưng đằng trước vẫn có tiếng hoan hô, rất rõ ràng rành mạch.

Khi đó cô đang suy nghĩ cái gì?

Đại khái hình như cũng không có nghĩ cái gì cả, chỉ là ngồi ở chỗ kia, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim*, cô còn nhớ rõ ngày đó nghe được phía trước hát toàn bộ đều là < **, rõ ràng lúc đầu là vở kịch hài hước, lời hát hát ra vô cùng náo nhiệt, nhưng có thể là bởi vì ở xa, tiếng trống từng từng, thương thương, từng từng, thương thương... Truyền vào tai, lại hoàn toàn giống như tiếng mưa rơi nghe đến mức mê lương.

***mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim** là đáng về xấu hổ hay cảm thấy xấu hổ

***Vở kịch <<Hoa Diễm Thác>>** đây là một vở kịch hài hước vui vẻ, cốt truyện dựa theo < (Tóm tắt nd thêm bên dưới)

Mưa càng lúc càng lớn, trong phòng tân hôn tuy là có đèn điện, thế nhưng vẫn dựa theo tập quán cũ, cho nên còn có thêm một đôi nến đỏ long phượng nữa. Dịch Liên Khải khi đó say mềm được người ta đỡ tiến vào, cô khi đó chắc là trong lòng cũng đã thờ dài một cái.

Dù sao hai người cũng coi như là người xa lạ với nhau, với tình hình như vậy mà gặp mặt nhau, dù sao cũng tốt hơn lúc vẫn còn tình tảo.

Khi đó cô cảm thấy, đời người tình tảo, còn không bằng cứ say như trước đi.

Dịch Liên Khải nói với cô câu nói đầu tiên, thì đã là sáng sớm hôm sau rồi.

Bọn họ khi đó cùng đến thượng phòng đi thỉnh an Dịch Kế Bối, sau đó lại trở về viện tử của mình. Trong phòng đúng lúc không có khách, nhà bếp lại đưa điểm tâm tới. Mả Chu lúc đó cũng không có ở đây, nên cô liền cầm muỗng lên thuận tiện ăn một muỗng cháo.

Chợt nghe Dịch Liên Khải nói: “*Muội muội, hôm qua ta đã say đến hồ đồ rồi, thật lòng xin lỗi muội.*”

Khi đó không biết cô đang nghĩ cái gì nhỉ? Chỉ nhớ chính mình lúc đó có hơi bối rối buông cái muỗng xuống, thậm chí hai bên lỗ tai cũng đỏ bừng cả lên, cũng không hề ngẩng đầu nhìn anh.

Đêm động phòng, làm trọng phụ mà lại uống say như chết, đem tân nương để ở một bên, hiển nhiên là rất thất lễ rồi. Anh nói những lời này, cũng đại khái là có ý muốn nói xin lỗi, nhưng khi cô nghe tới, lại cảm thấy đặc biệt chói tai.

Kỳ thật cô căn bản không muốn cùng cái loại người này sống hết đời cho đến khi kết hôn cũng như lúc vào động phòng, chỉ biết mình căn bản là không tình nguyện.

Ngày đó cô trả lời cái gì nhỉ? Có thể cũng không nói lời nào chẳng. Dù sao cô vẫn là một tân nương tử, mặc dù không nói thêm lời nào cũng rất là bình thường thôi, nên có lẽ anh cũng chỉ nghĩ khi ấy cô là đang xấu hổ mà thôi.

Bất quá đó là lần đầu tiên anh gọi cô là “mười muội”, mặc dù là biệt danh, nhưng cũng có ý tương kính tương thân.

Thế nhưng từ đó về sau, anh cũng không gọi cô như vậy nữa rồi. Lúc tình nồng như lửa, anh cũng chỉ nhiều lần gọi cô một tiếng “Tiểu Tang”. Nhưng về sau hai người lại dần dần xảy ra hiềm khích, nên không còn có cuộc sống ôn hòa nhã nhặn như vậy nữa.

Cô cũng không biết vì sao lúc này lại bắt đầu nhớ lại tình hình mấy năm về trước, có lẽ là do khi đó trời đều có mưa gió vào đêm giống vậy, cho nên cô mới nảy sinh cảm xúc như vậy.

Có lẽ là vì bây giờ nơi ở đã đổi khác, mà hai người cũng sắp biệt ly.

Cũng có lẽ nửa năm qua, rồi ren bất ổn, đã làm cho cô cuối cùng cũng cảm thấy dần yếu đuối đi.

Cô còn nhớ rõ buổi tối hôm đó, chính mình còn một thân một mình ngồi bên cạnh bàn, nhìn ánh nến đỏ, có mang theo một chút u ám.

Trong phòng tân hôn lúc đầu được bố trí rất là tráng lệ, nhưng lúc này cô lại một mình ngồi ở chỗ kia, nghe tiếng mưa lạnh đập vào cửa sổ, gió bắt đầu thổi có tiếng cây cối xào xạt.

Mà trên giường ở phía sau lưng, Dịch Liên Khải để nguyên quần áo như vậy mà nằm, say rượu ngủ say sưa.

Ở chỗ này nửa năm trước, cô nằm mơ cũng không có nghĩ tới, mình vào đêm động phòng hoa chúc, lại rơi vào cái tình cảnh như vậy.

Chính khi đó cô liền cảm thấy cả đời này của mình như kết thúc rồi, cửa sổ lẻ loi kèm với tiếng mưa, như đem chính mình chôn vùi lại ở tình cảnh này vậy.

Bất quá buổi tối hôm nay vẫn như trước cũng là mưa gió lúc đêm, chẳng qua lại là một ... tầng tâm tình khác cùng với thể lương.

Lúc này mặc dù lơ mơ không ngủ, nhưng hình như Dịch Liên Khải cũng chưa có ngủ, một lúc lâu sau, rốt cuộc nhện không được hỏi cô: “*Em còn chưa ngủ?*”

Tần Tang không biết vì sao, lại không muốn nói.

Dịch Liên Khải cũng giống như cô vậy không muốn nói, vươn tay ra, chậm rãi vỗ vỗ lưng áo của cô. Chấn gấm lạnh như băng, ngăn cách lòng bàn tay ấm của anh, ngược lại giống như đang vuốt ve an ủi.

Tần Tang lúc đầu cũng không dễ chìm vào giấc ngủ ngay được, nhưng đêm ở đây lạnh lẽo như vậy, có một người bồi ở bên cạnh như vậy, lại không khỏi cảm thấy vài phần an tâm, bất tri bất giác cuối cùng lơ mơ ngủ.

Ngủ một giấc cái đến tận khi phía Đông sáng trưng, chấn song cửa sổ phía trên lộ ra ánh sáng, Tần Tang chậm rãi tỉnh lại, trong nhất thời lại không biết trong người cảm thấy gì. Nhắm hai mắt dưỡng thần một chút, một lần nữa mở mắt ra, mới nhớ ra là đang ở lầu trạch tử.

Dịch Liên Khải lại tỉnh dậy trước cô.

Tần Tang thấy anh ngồi bên giường, không khỏi hỏi: “*Anh làm gì mà thức dậy sớm như vậy?*”

Dịch Liên Khải lại nói: “*Tôi có một vật muốn giao cho em.*”

Anh lúc này đang nắm tay lại, liền mở bàn tay ra cho cô xem.

Thì ra chỉ là một chiếc thìa bạc nhỏ, tuy là bạc đã biến thành màu đen, nhưng lại được chạm trổ quá mức đẹp đẽ như vậy thật khác với những cái thìa khác mà Tần Tang đã từng thấy qua, biết cái này không hề giống các đồ bạc khác đều phải có đủ bộ gì đó, đây vốn dĩ là cái thìa của đại hộ nhân gia hay cho tiểu hài tử dùng để ăn cơm.

Chỉ là cái này ở trong tay anh, lại càng đặc biệt tinh xảo hơn.

Mặc dù là vật cũ, nhưng mà chi tiết lại khá phức tạp, thân thìa được làm như hình lá chuối tây, cán thìa khắc thành hình lá cây trúc, điều khác quá mức đẹp đẽ, hình dạng lại lịch sự tao nhã, sau cùng đầu cán có một như ý vân đầu nhỏ nhỏ.

Tần Tang tuy tuổi còn trẻ, cũng coi như có kiến thức, biết vật như vậy trong nhà người bình thường cũng rất ít thấy, đoán là vị mẹ chồng bạc mệnh chưa từng gặp gỡ kia của mình, mang vật này từ Vân gia sang làm đồ cưới.

Quả nhiên Dịch Liên Khải nói rằng: “*Cái này là đồ khi còn bé hay dùng, mẹ tôi sau khi chết đi, không còn lưu lại cái gì cả. Một đôi vòng tay trước đây đã cho em rồi. Cái chuôi thìa này, là nhũ mẫu tôi thay tôi giữ lại làm kỷ niệm, khi còn bé không hiểu chuyện, tiện tay đặt trong bình hoa, kết quả kẹt ở bên trong, ngược lại không làm sao lấy ra được. Một thời gian sau, cũng đã quên mất. Sáng sớm hôm nay chợt nhớ tới, lắc lắc, thì ra nó vẫn ở trong bình hoa, vừa vặn lắc lắc, lập tức liền rơi ra, chỉ có điều là hơi đen thôi.*”

Gian nhà này của bọn họ có một tấm bình phong bằng lim, còn đặt thêm một đôi bình Liên Châu nữa hiện tại lại có một bình bị nghiêng đổ để ở một bên, cũng không biết thế nào anh lại chợt có ý nghĩ, đột nhiên nghĩ tới bên trong bình hoa này từng cất giấu một chiếc thìa bạc, liền lắc lắc nó liền rơi ra ngoài.

Tần Tang hiểu được ý tứ của anh, nhưng sáng sớm lại nói như vậy, tự nhiên lại là điềm vô cùng xấu.

Cô trong lòng không khỏi đau xót, không tự chủ được nói: “*Thế thì tôi thay anh giữ lấy trước đã, quay về cọ rửa sạch sẽ, vốn bạc này độ tinh khiết rất tốt, nói không chừng rửa một cái màu sắc sẽ tốt lên thôi.*”

Dịch Liên Khải không nói thêm gì, nghe cô trả lời như vậy, cũng chỉ gật đầu.

Lúc này gian ngoài người nữ hầu nghe thấy giọng của bọn họ, liền gõ cửa tiến đến, hầu hạ rửa mặt.

Trong chốc lát Dịch Liên Di liền sai người tới mời.

Theo quy củ Dịch gia, buổi sáng có trà hạt sen, Dịch Liên Khải mới ăn hai hạt táo đỏ trong trà hạt sen, liền nghe người hầu nói “Đại gia cho mời”, chậm rãi gác cái muối xuống, nói rằng: “*Gấp cái gì, đại soái đã thức dậy sớm, hẳn thức dậy còn sớm hơn. Từ trước đến giờ đều là giờ mao mới gọi, giờ này, còn chưa đến giờ mao nữa.*”

Người hầu trong nhà đều biết vị tam thiếu gia này tính tình không được tốt, cho nên cũng chỉ cười trừ mà thôi.

Dịch Liên Khải ăn xong chè hạt sen, lại súc miệng lần nữa, nhìn Tần Tang thay y phục, một lúc sau, mới nói: “*Tôi bây giờ phải đi rồi.*”

Tần Tang biết anh đi chuyến này là lãnh ít dữ nhiều, tuy trong lòng cô có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại nói không nên lời.

Dịch Liên Khải cũng không có bao nhiêu ý niệm lưu luyến khi chia tay, lúc đi, cũng không quay đầu lại. Vẫn như trước là có mấy tên người hầu dùng hoạt can khiêng đi, hướng thượng phòng mà đi.

Tần Tang ngồi bên cạnh bàn, cũng không biết ngồi bao lâu, mới chậm rãi mà đứng lên.

Trong tay cô lúc đầu đang nắm chặt chuỗi thìa bạc nhỏ, lúc này mới từ từ buông ra, hoa văn trên thìa bạc đã sớm in lên lòng bàn tay, cô có chút sợ run lên nhìn cây chuỗi thìa đã chết, trong lòng trống rỗng.

Lão trạch tử ở Phù Viễn này, lần trước cô bị Dịch Liên Thận giữ ở chỗ này, bây giờ lại bị Dịch Liên Di giữ lại ở chỗ này, mỗi lần ... lại

là một loại tư vị khác.

Có điều Dịch Liên Di cũng rất khách khí với cô, bởi vì nơi này không có nữ hầu nào hầu hạ, cho nên liền đem nữ hầu ở thượng phòng, phái hai người tới.

Chẳng được bao lâu sau, Đại thiếu phu nhân cũng đích thân tới.

Tần Tang bởi vì buổi tối ngủ không ngon giấc, cho nên nằm nghiêng nghỉ trong chốc lát, nghe người ta nói là Đại thiếu phu nhân tới, không thể không sửa sang lại rồi lập tức đứng lên, kéo vạt áo lại, hướng tới chỗ gương liếc mắt soi, lúc đó đại thiếu phu nhân đã đi tới cửa.

Đại thiếu phu nhân cũng không hề tay không mà tới, cô còn mang theo măng tươi mùa đông tới, nói là điền trang ở quê đưa tới, cho Tần Tang nếm thử món mới.

Bởi vì đối với chuyện bên ngoài không biết gì hết, cho nên vị đại thiếu phu nhân này, chỉ coi như là Tần Tang trở về đây ở mà thôi, nên cô vẫn giữ thái độ như trước.

Chi là vừa rồi thấy Tần Tang, đột nhiên lấy làm kinh ngạc, nói rằng: “*Ngày hôm qua hai người trở về muộn, ta không hề biết. Sáng sớm hôm nay mới nghe nói tam đệ cùng muội đã trở về, ta liền tới nhìn một chút – thời gian này không gặp, sao muội làm gầy thành như vậy rồi?*”

Tần Tang sờ sờ mặt, miễn cưỡng gượng cười nói: “*Đại khái là mấy ngày nay muội ngủ không ngon, cho nên mới gầy một chút.*”

Đại thiếu phu nhân nói rằng: “*Nghe nói tam đệ lại xuất môn đi làm việc, phải ta mà nói, làm sao phải khổ như thế chứ, đệ ấy bị thương đi đứng không linh hoạt, ai... Mấy việc gia môn này, dù sao đệ ấy cũng không chịu nghe người bên cạnh khuyên lấy một câu.*”

Cô ngồi ở chỗ này, nói chuyện với Tần Tang vài câu chuyện phiếm, Tần Tang liền cảm thấy tinh thần tốt hơn một chút.

Đêm qua tuy suốt đêm trời mưa, nhưng lúc trời sáng, trời rớt cuộc cũng trong rồi.

Dù sao cũng đã là tháng hai rồi, sắc trời trong ấm áp hẳn lên, trong phòng vốn là có ống dẫn khí thủy, hơn nữa lại có chậu than nữa, Đại thiếu phu nhân nói: “*Nơi này ngọt ngào quá, không nên ngồi một chỗ như vậy. Muội cũng đừng ở hoài trong phòng nữa, chúng ta đi ra ngoài tản bộ. Hôm nay với khí trời thế này, hoa mai trong sân chắc cũng đã nở rồi, muội đi ngắm một chút cũng khá thú vị.*”

Tần Tang làm gì có tâm tư mà đi thưởng mai, chẳng qua lúc trước khi Phù Viễn bị vây thành, cô cùng vị đại tẩu này cũng coi như là cùng vượt qua hoạn nạn.

Bây giờ tuy xảy ra chuyện của Dịch Liên Di, nhưng cô đối với vị đại tẩu này, lại không có ý oán hận gì cả.

Không chịu được vị đại tẩu này nhiều lần khuyên bảo, cô liền thay đổi xiêm y, cùng vị này đi đến hoa viên tản bộ.

Hoa viên này của Dịch gia, cô từ rất lâu rồi cũng chưa hề tới đây.

Lần trước là Dịch Liên Thận đưa cô đến lúc cô bị giữ trong phủ, ở hoa viên liên tục thiết yến. Hiện tại khí trời xuân se lạnh, mà lúc đó lại là lúc tàn thu, tự nhiên lại có một phong cảnh rất đối khác biệt.

Đại thiếu phu nhân tuy cũng hiểu biết, thế nhưng năm đó có học cũng là học từ thư ngũ kinh, cũng cùng với năm mà Tần Tang từ trường Tây đi ra, nên cũng không dễ nói chuyện với nhau.

Hai người đi dạo ở trong vườn hoa, xa xa thấy một góc bên ngoài tường phi lâu, có tháp thoáng vài cây thanh tùng phía sau, khiến Tần Tang đột nhiên nghĩ ngợi nhiều chuyện.

Đại thiếu phu nhân thấy cô nhìn tiểu lâu đằng kia, không khỏi thờ dài, nói rằng: “*Phu nhân của lão nhị đúng là tính khí thật là dễ kích động, nói thật lão nhị cũng rất có lỗi với cô ấy. Huỳnh đệ nhà mình cãi nhau thôi mà, cũng không phải sự tình gì to tát, vậy mà lại đem cô ấy để lại một mình ở trong phủ này, rồi đi thẳng một mạch. Tính nết nhị thiếu phu nhân, ai...*”

Tần Tang nhớ tới trước đây lúc nhị thiếu phu nhân tìm đến cái chết, bản thân mình cũng từng cho rằng hành động của Dịch Liên Khải thật không đúng.

Nhưng hiện tại chính mình lại ở trong tình cảnh này, với nhị tẩu trước kia có gì khác nhau đâu?

Chỉ sợ Dịch Liên Khai đã đi thì khó có thể trở về, mà bản thân mình ở nơi này, sợ cũng không chịu nổi.

Đại thiếu phu nhân đâu biết được tâm tư của cô, chỉ cho là cô đang thương cảm nghĩ tới tình nghĩa chị em đâu với nhau thôi, cho nên lời lời kéo kéo tay cô, nói với cô: “*Hiện tại linh đường của nhị thiếu phu nhân vẫn còn ở nơi đó, không thì muội đi bài lễ một chút, cũng coi như không uống phí tình cảm chị em trước đây.*”

Tần Tang nói rằng: “*Đó cũng là ý hay, đại tẩu đi cùng muội đi.*”

Đại thiếu phu nhân gật đầu, nói rằng: “*Mấy ngày nay bên ngoài đều là binh hoang mã loạn, ta cũng muốn đến chỗ nhị muội đốt lấy nén hương.*”

Hai người bọn họ liền dọc theo đường mòn cỏ xanh từ vườn đi tới, đi vòng qua phía trước tiểu lâu của nhị thiếu phu nhân trước đây, chỉ thấy cửa viện đang khép hờ, trong viện còn có đầy rẫy cây tùng bách xanh tươi, giống như phủ kín lấy áp chế cả không gian trong viện lại không để ánh mặt trời lọt qua.

Trong viện có đá xanh đi bộ khắp nơi, có một chút lá tùng màu vàng nhạt rơi xuống sân, còn có hai ba quả tùng nữa.

Phía bên trên thềm đá đã mọc rêu xanh, tối hôm qua trời có mưa, cho nên trên tấm đá hãy còn chút nước mưa, vô cùng yên tĩnh, gần như ngay cả một âm thanh cũng đều không nghe thấy được, chỉ có chiếc chuông đồng chỗ đầu mái hiên, bị gió thổi qua, kêu leng keng, leng keng...

Tần Tang chứng kiến tình cảnh như thế, trái lại lại giống như đang đi vào một ngôi chùa cổ vậy. Đại thiếu phu nhân nói rằng: “*Vài ngày qua không đến đây được, bọn hạ nhân đều lười biếng quá, trong viện này không có lấy ai quét tước qua.*”

Tần Tang nói rằng: “*Không quét tước cũng rất tốt, dù sao lá tùng cũng là vật thanh khiết.*”

Đại thiếu phu nhân rất tín Phật, nghe vậy liền không khỏi gật đầu. Cô dù sao cũng là dâu trưởng, cho nên tiến lên phía trước Tần Tang, đẩy cửa lâu ra.

Bên trong phòng trái lại vẫn rất sạch sẽ, vây quanh thành một đám màn che trắng như tuyết, một tia nắng từ cửa sổ hướng Nam chiếu tới, vô số hạt bụi bay trên không trung. Linh vị phía trước ngoại trừ có một ít hoa quả, thì còn đốt một chiếc đèn trường minh*

***Trường minh đăng hay còn gọi là đèn dong**

Hai người đẩy cửa vào, khiến ngọn đèn dầu có hơi hơi lay động, giống như ngay lập tức muốn tắt luôn vậy.

Đại thiếu phu nhân nói rằng: “*Đám người này thật là, sân không quét dọn thì cũng cho qua đi, vậy mà ngay cả linh đường cũng không có ai lo liệu cả.*” sau đó liền đi, tự mình cho thêm dầu vào trong đèn.

Sau đó mới cầm lấy một nén nhang, đốt rồi cắm vào trong lư hương trước linh cữu.

Tần Tang cũng cầm lấy một nén nhang, sau đó lặng lẽ khom người hành lễ.

Xem thêm về vở kịch

*Hội hoa điền, náo nhiệt không dứt, nha đầu tinh quái Xuân Lan, đi cùng Lưu gia tiểu thư Nguyệt Anh con của phú hộ Lưu Đức ở trên đường phố, dự định sẽ theo phong tục bản địa, khiến cho tiểu thư trên đường chọn được rể hiền. Nguyệt Anh nhìn trúng bạch diện thư sinh Trương Dương Biện Cơ trên đường lên kinh đi thi từng quần bày gian vẽ tranh, chủ tớ hai người quyết định về nhà hướng phụ mẫu kể lại câu chuyện, trước mắt sắp sửa hạnh phúc mãi mãi, ai ngờ quần gia trên đường đi mới rẽ lại hồ đồ, ngẫu nhiên lại đi mò tiểu bá vương Chu Thông. Chu Thông lệnh trong vòng 3 ngày phải đưa Lưu tiểu thư tới thành thân. Xuân Lan bày ra một kế, bảo Biện Cơ giả gái cùng tiểu thư nhà mình gặp gỡ, đính ước với nhau, thì Chu Thông lại đột nhiên tới cướp vợ, nhưng lại cướp nhầm Biện Cơ. Nói chung là cuối cùng Biện Cơ đỗ trạng nguyên, cùng Lưu tiểu thư kết nhân duyên.

– Chu Thông là 108 vị anh hùng Lương Sơn, biệt hiệu tiểu bá vương

Chương 19

Đại thiếu phu nhân do chân bị bó, nên đi một lát cũng thấy mệt.

Chậu than bên cạnh linh đường được đặt dưới một chiếc ghế vòng lớn, ban đầu đã được đặt sẵn bên linh đường để ngồi hóa vàng, bây giờ cô niệm một tiếng: “A di đà phật.”, rồi nói: “Nhị muội thứ lỗi cho ta bất kính, cho ta được ngồi nghỉ ở đây một chút.” cô lại chỗ ghế bành rồi ngồi xuống, sau đó liền quan tâm nói Tần Tang ngồi cùng mình.

Tần Tang thấy bên cạnh có đặt một giỏ tiền vàng, liền ngồi xỏm xuống, hướng về phía chậu than đốt một chút tiền vàng.

Đại thiếu phu nhân nhìn cô hóa vàng mãi cho nhị thiếu phu nhân, không chịu được liền bi thương, nói: “Lúc trước nhị muội sau khi bước vào cửa nhà, tình hình lúc đó ta còn vẫn còn nhớ rõ. Khi đó đại soái đang ở bên ngoài giao chiến, hỗn loạn vô cùng, vốn định là để chờ cho an ổn một chút, sẽ tiếp tục việc hôn sự. Nhưng khi nhị muội nghe nói rằng nhị đệ muốn ra tiền tuyến, liền lập tức muốn bàn việc hôn sự.”

“Khi đó trong nhà Lục di nương vẫn còn là đương gia, Lục di nương nói, đang lúc chiến tranh, lão gia lại không ở nhà, ngay cả tuyến đường sắt cũng không thông suốt, muốn có sinh lễ tốt một chút, cũng không có cách nào mua về được, mà cũng không thể qua loa như vậy được, chỉ sợ lại ủy khuất cho cô ấy. Thế nhưng nhị muội lại sai người chuyển lời lại, nói mình không vì những cái khác, mà bởi vì đang trong lúc chiến tranh, cho nên mới muốn lúc này xuất giá. Cô tuy không muốn nói ra lý do, nhưng người nhà đều hiểu, cô đây là có ý muốn cùng Dịch gia sống chết có nhau. Vậy nên lão gia liền đặc biệt điện tin báo về, lệnh cho nhị đệ thành hôn một lần nữa trước khi đi đến doanh trại. Sau này lão gia một mực nhắc tới chuyện này với ta, nói là nhị muội tuy là một vị thiên kim tiểu thư, nhưng làm người quả thật có nghĩa khí.”

Việc này, Tần Tang từ trước đến nay chưa từng biết đến. Chỉ là bây giờ nghe nói tới, hồng nhan đã sớm thành một nắm đất vàng, những chuyện trước kia, nhắc lại cũng chỉ thêm chói tai mà thôi, vị đại tẩu đại môn bất xuất nhị môn bất mại* này cứ liên tục nói đi nói lại.

* Chỉ những tiểu thư thời xưa không bao giờ dám bước chân ra khỏi nhà.

Cô nhìn ánh lửa chỗ đốt tiền vàng, dần dần tỏa ra làn khói xanh, trong lòng lại đang nghĩ, bản thân mình ở nơi này đốt tiền vàng cho nhị thiếu phu nhân, vậy tương lai lúc đến lượt mình, thì không biết là ai sẽ đốt cho mình đây.

Đại thiếu phu nhân nào biết được tâm tư trong lòng cô, chỉ hỏi han nói: “Lão nhị cũng thật là nhẫn tâm, bản thân lại bỏ đi một mình, nhị thiếu phu nhân dù có ngoan cường thế nào, rốt cuộc vẫn chỉ là một nữ nhân...” cô nói đến đây, Tần Tang đứng lúc bị sặc khói trong chậu than, liền ho khan một trận, đại thiếu phu nhân liền nói: “Ít tiền vàng này cũng coi như là có tấm lòng rồi, vong người chết cũng không chê nhiều chê ít đâu. Muội đừng ngồi xỏm như bà già ở đây nữa, lát nữa quay lại đốt nốt bộ sườn xám.” Tần Tang bị trận khói kia làm bị sặc, ho đến nỗi cả hai vành mắt đều đỏ. Nghe đại thiếu phu nhân nói như vậy, liền đứng dậy, phui bụi trên bộ sườn xám, nói: “Lúc đó nếu như muội khuyên nhị tẩu nhiều hơn một chút, có lẽ chuyện sẽ không ra thế này, ai...”

Đại thiếu phu nhân nói: “Cô ấy tự mình nghĩ quẩn trong lòng, khuyên nhủ cũng vô dụng thôi, muội cũng đừng quá để bụng.”

Tần Tang nói: “Muội muốn đi lên phòng trên lầu của nhị tẩu nhìn một lát, coi như tưởng niệm nốt lần cuối.”

Đại thiếu phu nhân chân vốn bị bó, nên không thích leo lên lầu, nghe những lời này không khỏi do dự.

Tần Tang liền bảo cô ở dưới lầu ngồi chờ, nói: “Muội cũng chỉ lên nhìn qua một lát, dù gì cũng đã từng là tỷ muội với nhau.”

Đại thiếu phu nhân gật đầu, nói: “Vậy muội lên đi, ta ở dưới này đợi muội.”

Tần Tang liền đi lên lầu, chỗ này vốn theo kiểu Tây Dương tiểu lầu, nên đều là bậc thang bằng đá cẩm thạch, được trải rất nhiều địa thảm dệt kim, chỉ là bậc thang ở lầu này, vừa hẹp lại vừa cao, mà khi bị ánh nắng từ dưới chiếu lên, bậc thang tựa hồ lại càng thêm cao vút như bước vào một chòm sáng chưa hề được biết đến vậy. Gió như bức tranh phong cảnh trong dòng phái phương Tây vậy, lại giống như đã từng thấy khung cảnh này trong giấc mơ vậy.

Tần Tang đi lên mười bậc thang, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của mình, giống như con mèo đang đi, nhẹ nhàng rơi xuống trên thảm trải sàn, nhỏ nhẹ kéo dài, hầu như không nghe thấy được.

Cô đi tới cửa lầu hai của thang gác, nhớ lại trước kia phòng ngủ của Nhị thiếu phu nhân là gian phòng thứ hai phía bên phải, nên cô đi qua hành lang vào tới.

Cuối hành lang là bầu trời xanh cùng với mây trắng, ánh mặt trời rực rỡ, ánh nắng vàng trong veo, từ phía cửa sổ chiếu vào.

Cô không tự chủ được mà đi tới, lại phát hiện ra cái cửa sổ của tiểu lầu này, hóa ra hướng ngay gần phía đối diện viện tử của Dịch Liên Khai.

Từ cao nhìn xuống, viện tử kia trông như một chậu cảnh.

Bốn bức tường màu trắng có ngói đen, ở trong viện tử có cây hóa quế, núi thạch ở phía tường sau, có mấy lá cây ngô đồng rơi xuống, còn có cỏ huyền nổi liền nhau dưới bậc thềm, ở nơi này thời tiết quang đãng, nhưng lại có màu âm đạm, phẳng phất giống một bức tranh thủy mặc đậm mực.

Gió từ trong tay áo thổi qua đây, thổi vạt áo của cô phàn phật thẳng đứng.

Tần Tang đột nhiên nổi lên ý nghĩ kì quái, cô hướng xuống dưới đáy gạch xanh nhìn thử xem, rốt cuộc bị xung động. Đầu vầng mắt hoa tựa bên cửa sổ, tuy hai mắt khép hờ rồi, nhưng ánh mặt trời vẫn chiếu vào trong mắt, chỉ thấy một mảnh hồng quang mờ mờ lung.

Cô mở mắt, nhìn từ xa rồi dừng lại ở trước đàn bồ câu, không có lấy một tiếng động, bay thật nhanh vút về phía chân trời, bay xa.

Nhị thiếu phu nhân ở trong tiểu lâu, e rằng cũng rất là cô tịch!

Dịch Liên Thận bận việc quân chính, quanh năm xã giao rất nhiều, khó tránh lại lạnh nhạt với kiều thê. Tần Tang từ trước đến nay cùng hai người chị dâu này không hề thân cận, lúc này đi đến nơi này, có một cảm giác kỳ quái, giống như đi vào trong giấc mộng của nhị thiếu phu nhân vậy, rõ ràng mình không hề quen thuộc gì ở đây hết thảy, nhưng trong lòng lại mơ hồ thấy.

Cô lúc đầu chỉ định nhìn một lát rồi xuống lầu, cũng không biết vì nguyên nhân gì, vẫn quay lại đi về phía phòng ngủ của Nhị thiếu phu nhân.

Từ sau cái chết của nhị thiếu phu nhân, nơi đây liền trở nên hiu quạnh không còn người tới đây nữa.

Ghế dựa, rương hòm trong phòng đều có một tầng bụi nhạt mỏng phủ xuống, trên giường phân nửa đều mặc lại trên trâm cài màn trướng, phân nửa lại rơi rớt xuống phía dưới, màn trướng trông không bị gió thổi hơi rung nhẹ nhẹ.

Tần Tang thấy ở phía Bắc có một mặt cửa sổ được mở ra, bởi vì hôm qua trời mưa, cho nên nước bắn vào làm ướt hết sàn nhà, có một ít vũng nước chia đều ra, ngược lại lại giống như ánh trăng. Mà ở bàn trang điểm ở hướng nam, còn có những lọ nước hoa ngoại, những bình thủy tinh cao cao thấp thấp được đặt ở đó, ngoài ra còn có một chiếc lược đặt ở đó, dường như vừa mới có người vẫn còn ngồi ở kia chải đầu.

Cô đứng trong phòng, nghĩ thầm thì ra đây chính là thất phòng thì ở đây, còn người thì đã đi xa.

Bởi vì đang nhìn vào bàn trang điểm, cho nên cô thuận tay kéo ngăn kéo ra, chỉ thấy trong ngăn kéo có đặt vài món trâm thoa ngọc trai, đều là những vật đã từng thấy nhị thiếu phu nhân đeo qua.

Ngoài ra còn có một tráp gỗ trầm hương, bên trong có một chiếc đồng hồ Tây Dương, hợp lại đều chỉ số 9, còn có mấy tấm đánh dấu sách chạm khắc kim hồ điệp.

Đều là vật các cô nương khuê phong bình thường đeo, Tần Tang thấy tấm đánh dấu sách chạm khắc bằng vàng tinh xảo đẹp đẽ, cho nên nhin không được cảm lên nhìn một lát.

“Nếu muội yêu thích, thì hãy cầm về đi coi như làm kỉ niệm.”

Tần Tang bị dọa giật mình, nhìn lại, thì ra là Đại thiếu phu nhân. Cô đi lên trên lầu nên có hơi hơi thờ dốt, thấy Tần Tang cầm cái đánh dấu sách trên tay, nói: “Muội đem cái hộp này cầm đi đi. Cũng là dựa theo quy củ cũ thôi, có thể đem đồ của cô ấy phân chia một phần, cho người trong nhà giữ làm kỉ niệm. Chỉ là khoảng thời gian này không được yên ổn, mà lão gia lại bệnh, cho nên không ai nhớ tới cả.”

Tần Tang cũng biết có quy củ như vậy thật, hơn nữa trong hộp không có thứ gì đáng tiền, đại tẩu nếu đã nói như vậy, coi như đây là đồ trưởng bối tặng cho. Vì vậy gạt đầu, đại thiếu phu nhân đem chiếc lược rằng ngà trên bàn trang điểm cầm đi, nói: “Ta lấy cái này, lát nữa lại kêu người đem đồ đặc của nhị thiếu phu nhân dọn sạch một chút, rồi đưa đi các phòng, ai...”

Tần Tang biết đại thiếu phu nhân là đương gia, còn rất nhiều chuyện vụn vặt bận rộn, cho nên đến lúc ăn cơm trưa, cô liền trở về viện tử của mình.

Tuy Dịch Liên Di đưa cô giữ lại trong phủ, nhưng bất quá anh ta cũng biết cô có chạy đằng trời được, cho nên cũng gọi vài người hầu tới hầu hạ cô, nhưng lại không giám sát hành động của cô. Tần Tang trở lại viện tử của mình, vừa quay đầu nhìn lại tiểu lâu kia của nhị thiếu phu nhân, chỉ thấy màu xanh bao quanh, một góc mai cong, có chị dâu mình ở đó, đã từng gần ngay gang tấc như vậy, không bao giờ gặp được nhau để cùng thân nhau hơn. Không hề nghĩ tới hai người hóa ra lại khác đường nhưng lại cùng đích. Chỉ là không biết rằng nhị thiếu phu nhân trong lòng, đến cuối cùng là loại tình cảnh gì.

Cô ở trong phủ vốn không có gì làm, từ trên giá sách lấy một cuốn sách cũ của Dịch Liên Khải đọc.

Dịch Liên Khải tuy học vấn không cao không có sách lược, thế nhưng lại được gia giáo rất nghiêm khắc, hơn nữa Dịch thị giàu có, cho nên văn thư lưu trữ rất dồi dào. Dịch Liên Khải tuy tính tình công tử, nhưng cũng thu nhặt được vài quyển Tổng thư. Còn có bản khắc gỗ phỏng theo thời Minh, đối chiếu vô cùng tỉ mỉ, là hàng tốt khó gặp.

Cô xem được nửa cuốn sách cũ, bỗng nhiên ngửi thấy mùi thơm thoang thoang, đích thị là mùi hương của Trầm thủy hương*. Liên nghĩ thầm trong phòng này không có đốt hương, tại sao lại có mùi Trầm thủy hương ở đây?

*Trầm thủy hương tên gọi khác là trầm hương

Trầm ngâm một lát, lại thấy ở trong phòng mình lộ ra cái tráp kia của nhị thiếu phu nhân, đang ở trên bàn, thì ra cái tráp này được làm từ gỗ trầm hương thượng hạng, lúc đầu chưa phát hiện ra, lúc này tâm tĩnh lặng, liền nghe thấy hàng loạt (bị thiếu)

(trong bản chính thật sự nó mở ngoặc là bị thiếu, mình tìm mãi chả thấy)

Nhị thiếu phu nhân xưa nay là một người tỉ mỉ thanh nhã, cho nên đồ đựng dụng cụ mới có dụng tâm đến vậy!

Cô nghĩ tới đây, không khỏi thờ dài một cái, thuận tay cầm tấm đánh dấu kẹp vào trong sách, sau đó xem lại cái đồng hồ Tây Dương trong hộp, bởi vì nhiều ngày không lên dây, cho nên đã sớm không còn hoạt động, mà đều chỉ về số 9, mặc dù đồng hồ bằng bạch đồng, nhưng bởi vì lâu không dùng, nên cũng đã sinh ra màu xanh thâm gi đồng.

Cô đem kim đồng hồ vặn ra khỏi số 9 một lúc, nhìn lại cái hộp gỗ trầm hương được chạm khắc hồ điệp, trông cực kỳ sống động. Ánh mặt trời từ chỗ chạm khắc bên trái hộp xuyên qua, chiếu lên trên mặt bàn, lại khiến cho bóng của từng con từng con bướm chiếu lên sống động, cánh hồ điệp nhàn nhạt cũng sống động theo, dường như vừa chạm tay vào, liền xòe cánh bay đi vậy.

Cô nhìn hoa văn của cái bóng, đột nhiên trong lòng hơi động, đem hết đồ trong hộp đổ hết ra ngoài, quả nhiên ở dưới đáy hộp, có một ấn ký hồ điệp, khắc vào đồ gỗ phía dưới, dường như chỉ là hoa văn trang trí. Cô lúc này mới đem từng tấm đánh dấu sách chạm khắc kim hồ điệp ra thử, thử không biết đến miếng thứ mấy, vừa vặn với

nói nói, vừa vận tiến vào, giống như được làm như một chiếc chìa khóa vậy.

Tần Tang trong lòng sớm đoán ra được ba bốn phần rồi, thấy tấm đánh dấu vừa cài vào sau đó đẩy hộp tron nhẵn như mặt gương, nên cô chạm vào hai bên, cuối cùng không biết chạm phải cơ quan nào, chỉ nghe thấy “kèn kẹt” một tiếng, bên trong hộp rớt cục cũng mở ra.

(đoạn này bị cắt, mình tìm các bản khác đều như vậy nên đừng thắc mắc hỏi mình nha, vì mình ko biết thật)

Gần lúc hoàng hôn lại có một trận mưa, cho nên từ rất sớm đã mở đèn điện. Tiếng mưa rơi ngoài đầu hiên nhỏ dần, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, sau đó liền thấy màn trong thượng phòng được má Tiễn vén lên, hướng về phía trong phòng nói: “Đại thiếu phu nhân, tam thiếu phu nhân tới.”

Rèm được kéo lên, bên ngoài mưa lạnh có sương mù tiện hướng người kéo tới không có một tiếng động, dường như có một màn sương vô hình vậy, đại thiếu phu nhân đứng lên, chỉ thấy bên ngoài mưa vẫn như trước dưới làn sương khói, trong viện có không ít cây cối, càng làm cho sương mù buổi chiều nặng nề hơn. Một người hầu gái vốn cầm cây dù che cho Tần Tang, lúc này dưới hành lang liền thu ô lại, trong phòng ánh đèn điện màu cam chiếu vào cây dù, chiếc dù có bọt nước mảnh nhỏ dường như có thêm một tầng cầu vồng rắng chiều. Đại thiếu phu nhân thấy Tần Tang mặc một chiếc áo khoác màu xanh lục, bên trong chỉ có một bộ đồ ngủ sùan xám dẹt kim, không khỏi nói: “Nhìn như cô về buổi tối sẽ lạnh hơn, tam muội sao lại mặc đồ mỏng manh như vậy? Nếu như xiêm y không đủ, thì phải người đi lấy là được.”

Tần Tang lại lắc đầu, đại thiếu phu nhân nói cô tới đây là cùng mình ăn cơm tối với nhau, liền cười nói: “Tối hôm nay cũng không có gì ngon cho muội ăn, hôm nay là ngày mười lăm, ta đều chuẩn bị toàn món chay.” Tần Tang bởi vì thấy trên bàn có đặt một cái bát to, đối diện với bên dưới đèn điện, cực kỳ bắt mắt, cô vốn cũng đang mang khuôn mặt có vài phần u sầu ốm đau, lúc này ngừng lại một chút, mới hỏi: “Đại tẩu đang bận rộn gì vậy? Muội đang làm phiền đến đại tẩu sao?”

“Tại cấp yến oa khiêu mao*.” đại thiếu phu nhân cười nói: “Muội tới đúng lúc lắm, mắt ta đều hoa cả rồi, đang định nghỉ ngơi một chút.”

*đây là hành động bỏ lông chim yến bị vương lại trên tổ yến lúc lấy về.

Tần Tang thấy trong tô kia, quả nhiên là lông chim yến, bên cạnh còn có một cái kẹp bạc nhỏ, bên cạnh lại còn có một tấm bông sợi nhỏ, phía trên lại lấm tấm, thì ra là lông chim yến cùng mảnh vụn đen nhỏ. Tần Tang thấy vậy nói: “Đại tẩu tự mình làm cái này sao, tại sao không gọi nhà bếp làm cho.”

Đại thiếu phu nhân nói: “Những người trong nhà bếp, dù có thiên đình vạn chúc*, cũng không sạch sẽ bằng chính mình tự đi làm lấy.”

*dạn đi dạn lại

Tần Tang không khỏi nói: “Đại tẩu đối với đại ca thực sự là rất tốt, chỗ nào cũng luôn luôn dụng tâm như vậy.” Đại thiếu phu nhân cười, nói: “Cái này trái lại lại không phải chung cách thủy cho người đó, mà là cho lão gia mà.”

Tần Tang nghe cô nói vậy, không khỏi ngẩn người. Đại thiếu phu nhân nói: “Đại ca quanh năm đều uống thuốc, không thể ăn mấy món như tổ yến được, đại phu có nói bệnh của lão gia, ăn tổ yến trái lại lại rất có lợi, cho nên ta kêu nhà bếp đi chung cách thủy cho lão gia một bát, dù sao ở đây buổi tối, ta cũng không có chuyện gì để làm, sợ bọn họ làm không sạch sẽ, liền tự mình làm.”

Tần Tang nói: “Đại tẩu người đối xử với ai, cũng đều tốt như vậy.” cô nói những lời này thật ra đều xuất phát từ đáy lòng, bởi vì cô hai lần bị giữ lại ở Dịch gia lão trạch, đại thiếu phu nhân đều đối với cô trước sau như một, đều trông nom hết sức chu đáo, cho nên trong lòng không khỏi cảm thán, dừng một chút nói: “Đại tẩu đối với muội cũng tốt như vậy.”

Đại thiếu phu nhân cười một tiếng, nói: “Nhà này là nhà của ta, trong nhà này mỗi người đều là thân nhân của ta, giống như muội vậy, là muội muội của ta, ta làm sao có thể đối xử với muội không tốt được?”

Tần Tang bởi vì lo lắng trong lòng, cũng không trả lời lại lời của cô. Bất quá cô lại bất tri bất giác liền ngồi xuống, thuận tay cầm cái kẹp lên, lấy tạp chất ở trong tổ yến ra. Lại nghe đại thiếu phu nhân nói: “Các người đều là người của thời đại mới, đều học qua tư tưởng mới, đều học Tân giáo, ta cũng chỉ là một cái chân bó, lại không làm được đại sự gì, đem mọi chuyện trong nhà trông nom thật tốt, cũng là bổn phận của ta.”

Tần Tang nghe cô nói vậy, không khỏi có chút khổ sở, chuyển hướng sang chuyện khác, thuận miệng hỏi: “ Muội trái lại lại chưa được biết, sao đại tẩu lại biết đại ca?”

Đại thiếu phu nhân nghe cô hỏi như vậy, lại không khỏi đỏ mặt, suy nghĩ rồi mới lên tiếng: “Lúc ấy ta còn nhỏ, đại ca muội cũng mới có mười mấy tuổi. Hai nhà chúng ta là thông gia tốt, cũng thường xuyên gặp mặt. Có hôm xê chiều, ta đi vào trong vườn bê cành mai, khi ấy còn bé bỏng bình bĩnh, không biết làm sao bản thân lại leo lên trên cây. Nha hoàn mụ mụ vây quanh một đồng, ta cứ không chịu đi xuống, kết quả ở đó là hết âm ỉ, đại ca muội đúng lúc đi vào, nói, muội muội, muội mau xuống đây! cẩn thận đừng ngã. Khi đó ngài ấy giống như ca ca của ta...” lúc cô nói chuyện, khắp mặt đều đỏ ửng lên, trong mắt có vẻ mơ hồ, quả nhiên là khoảng thời gian kia, trong cuộc đời cô là quãng thời gian đẹp nhất.

Tần Tang nhẹ giọng nói: “Thật chưa từng nghĩ qua, đại tẩu khi còn bé lại rất nghịch ngợm”

Đại thiếu phu nhân nói: “Khi còn bé người nào lại không có ba phần ngang bướng, nói đến nghịch ngợm, thì nhị muội mới đúng là nghịch ngợm”

Cô đột nhiên nhắc đến nhị thiếu phu nhân, Tần Tang không khỏi giật mình, thần sắc khê biến. Đại thiếu phu nhân lại hồn nhiên không biết, chỉ chăm chăm nói: “Nhị muội so với nhị đệ chỉ nhỏ hơn có một tuổi, ngược lại lại cùng tuổi với tam đệ, khi còn bé hai nhà thường hay lui tới chơi, ba người bọn chúng đến chỗ nào, chỗ đó liền gà chó không yên. Ta nhớ nhiều năm về trước trong sinh nhật của lão gia, trong phủ hát xướng tại phòng chính. Nhị muội theo chân thái thái bên sui gia cũng đến đây làm khách, lúc ấy cô ấy chỉ mới mười hai mười ba tuổi, không biết từ lúc nào, liền chạy tới hậu đài, lại lấy râu giả cắm ở trên trán, chum cái áo trắng đi hù tam đệ, làm tam đệ sợ giật mình, từ trên giả sơn rơi xuống, đúng lúc đem cái ôt đựng vào phía trên sơn thạch, vết thương dài khoảng chừng một tấc, máu chảy tràn ra... Làm cho cả nhà trên dưới bị hù chết khiếp. Đến bây giờ tam đệ trên đầu vẫn còn có vết sẹo, đều bị tóc che đi không nhìn thấy. Thấy đệ ấy bề đầu chảy máu, mọi người hoảng sợ liền tìm đại phu, cũng làm cho nhị muội không chịu vào nhà chơi, chúng ta còn hay nói đùa, nói tam đệ trái lại lại dọa cho người ta sợ chết khiếp.” Cô vì thấy sắc mặt Tần Tang tái nhợt, không khỏi hỏi: “Tam muội, có phải muội thấy lạnh hay không?” một mặt gọi: “Má Tiễn, cầm cho tam thiếu phu nhân cái áo bông tới.” Má Tiễn đáp ứng, trong chốc lát liền cầm áo bông tới, đại thiếu phu nhân cười nói: “Cái này là xiêm y của ta, tam muội đừng ghét bỏ, chề bai nha!”

Tần Tang khoác xiêm y ngồi ở kia, xem chuỗi phật châu được che đậy trên cổ tay đại thiếu phu nhân, xuất thần một hồi, còn nói: “Nhị ca cũng thật là một người tuyệt tình, nhị tẩu không còn, nhị ca đi như thế một thời gian rồi, nửa phần tin tức cũng không có, không biết chừng chuyện của nhị tẩu, nhị ca có khi không biết.”

Đại thiếu phu nhân nói: “Theo ta thì, huynh đệ ruột thịt có mấy người, còn cãi nhau đến thế này? Lão tam cũng thật là, cần gì phải bắt lão nhị đuổi đi. Lão nhị đúng là có một số chuyện làm không đúng, nhưng dù sao cũng là người một nhà, hà tất lại phải làm trò cười cho người ngoài xem. Lần này lão đại bảo đệ ấy đi đón lão nhị, ta thấy cũng tốt, huynh đệ của mình, hà có gì. Huống hồ lão gia bệnh tật như vậy, trong nhà lòng người đều hoảng hốt, nếu mà huynh đệ trong nhà còn hành hạ nhau, thì càng làm cho người ngoài chê cười nhìn vào.”

Tần Tang bắt đầu có tinh thần, hỏi: “Nhị tẩu trong nhà còn có người nào không, muội thật lòng muốn gặp.”

Đại thiếu phu nhân nói: “Thái thái bên sui gia vẫn còn sống, bất quá lão gia bên sui năm kia đã qua đời rồi, từ khi nhị muội xảy ra chuyện, thái thái bên sui nói vẫn đang còn bệnh trên giường thật không tốt lắm.

Ta trước có lúc phái người đi xem thử, nói là bị bệnh ho đờm, cũng chỉ kéo dài thêm được tí thời gian nữa thôi.”

Tần Tang nhân tiện nói: “Phiền đại tẩu qua chỗ đại ca nói một tiếng, muội muốn qua thăm thái thái bên sui, không biết có được hay không?”

Đại thiếu phu nhân cười nói: “Muội đi thăm thái thái bên sui gia thôi, làm gì mà còn muốn báo ngài ấy chứ?”

Tần Tang cười cười, nói: “Đại ca là con trưởng, hiện nay phụ thân lại bị bệnh, đại ca đang nhất gia chi chủ, đương nhiên là muội phải qua báo lại với đại ca một tiếng.”

Đại thiếu phu nhân cười nói: “Muội vẫn một mực khách khí, muội muốn ra ngoài, trực tiếp truyền đạt lại cho người chuẩn bị xe là được rồi, còn bày ra lễ tiết vô nghĩa như vậy nữa.”

Tần Tang nói: “Vẫn là nên nói cho đại ca một tiếng vẫn tốt hơn.”

Đại thiếu phu nhân thấy cô kiên trì như vậy, không khỏi bất ngờ, Tần Tang nghe thấy tiếng mưa gió bên ngoài không ngừng, chậm rãi thở dài, nói: “Mưa thế này chỉ sợ là không dứt.”

Đại thiếu phu nhân thấy bộ dạng của cô, chỉ nghĩ là cô đang lo cho Dịch Liên Khải, không khỏi hé miệng cười, thoải mái nói: “Yên tâm đi, qua mùa này tam đệ sẽ trở về.”

Tần Tang chậm rãi cười một cái, nói: “Trời tối rồi, muội phải trở về đây.”

Đại thiếu phu nhân nói: “Khí trời đang lạnh, lại mưa, ta sẽ không giữ muội lại ngồi lâu đâu.” còn nói: “Bộ y phục này nếu muội không ghét bỏ, cứ mặc như vậy trước đã, lạnh như thế, muội ngược lại ngay cả đồ da lông cũng không mặc, quay về gặp lạnh lại sinh ra bệnh tật. Muội như vậy khẩu vị cũng không hợp, ta chỗ này lại đang ăn chay, cũng không đưa thức ăn cho muội được, nếu muội muốn ăn cái gì, cứ việc phái người xuống phòng bếp. Phòng bếp suốt đêm đều không tắt lửa, đây là nhà mình rồi, vẫn không để chính mình thoải mái, cũng quá khách khí rồi.”

Tần Tang nói: “Cảm tạ đại tẩu.” vẫn như trước là người hầu che ô, tiễn cô về phòng. Cô đứng ở dưới hành lang, chờ người hầu bung dù, lúc này trời đã sớm tối dần, gió thổi qua lá cây, một mảnh thanh âm xào xạt, trên lá cây lúc này tích đầy nước mưa, bay là tả rơi xuống đất, ngược lại lại giống một trận mưa rào. Xuân hàn se lạnh, rồi đến tận buổi chiều, mưa gió lại càng như kim châm rét thấu xương, đại thiếu phu nhân đứng ở cửa xem Tần Tang được người hầu kia đỡ lão đảo bước đi, đi thẳng ra cổng viện, đến lúc không nhìn thấy nữa, mới đi vào.

Cô ăn xong đồ chay, một lần nữa rửa sạch tay, lại ngồi niệm kinh một giờ, chợt nghe má Tiền ở bên ngoài gọi: “Đại thiếu phu nhân.” cô vừa trải quyền kinh ra niệm xong, nghe vậy liền đem phật châu đặt trên bàn cúng, rồi mới đứng dậy, hỏi: “Chuyện gì?”

Má Tiền nói: “Má Hà theo tam thiếu phu nhân vừa tới, nói tam thiếu phu nhân trong người có chút không được tốt, đại thiếu phu nhân có đi xem qua hay không?”

Đại thiếu phu nhân không khỏi nói: “Không phải mới nãy còn yên lành sao, làm sao lúc này đã bị bệnh rồi? Ta đi qua thăm xem sao.”

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù* (*Sương Mù Vây Thành*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Cô vốn bàn chân bị bó, nên đi lại rất bất tiện, cũng may Dịch gia ngày trước đã sửa sang lại nơi ở cũ, nên có một đường hành lang thẳng, đi thẳng tới viện từ của Tần Tang, chỉ cần đi có hơn dặm nên tương đối nhẹ nhàng, phiến đá xanh trong viện tích đầy nước, chỗ này ban đầu ở dưới cửa hiên có treo một chiếc đèn, bởi vì bóng đèn không lớn lắm, bóng vàng chiếu lên trên vũng nước ở phiến đá xanh, trông có vẻ tĩnh lặng như mặt hồ. Má Tiền chưa kịp nói, đại thiếu phu nhân đã vén rèm lên, kêu lên một tiếng: “Tam muội.”

Tần Tang ban đầu đang ngủ ở trên giường, dường như nghe thấy tiếng đại thiếu phu nhân, vì vậy giùng giàng muốn đứng dậy, đại thiếu phu nhân đi vào, nhìn thấy cô đang mang giày, liền ngăn không cho cô đứng lên, nói: “Nhanh nằm xuống đi! Ta tới đây vốn để thăm muội, nếu ngồi dậy muội lại bị lạnh, việc gì phải khó thế.”

Các cô đang nói chuyện, má Hà tiến lên, giúp Tần Tang lấy một chiếc chăn cuốn quyền, đặt ở sau lưng cô, Tần Tang nửa nằm nửa dựa vào cái chăn, nói với mấy bà má: “Các người đúng là nhiều chuyện, có một chút xiu bệnh thôi mà lại đi nói cho tẩu ấy, làm phiền đại tẩu đến thăm ta.” Đại thiếu phu nhân thấy cô hai má đều hồng hồng, giống như bôi son vậy, vì vậy sờ sờ tay cô, không khỏi: “Ai đó” một tiếng, nói: “Làm sao lại nóng thành thế này, đúng là bị sốt rồi.”

Má Hà nói: “Thật ra là vừa nãy lúc quay trở bị trúng gió, hơn nữa cơm tối cũng không ăn cái gì cả, ăn được một chút liền nôn hết toàn bộ.” Tần Tang miễn cưỡng cười, nói: “Làm gì có yếu đuối như vậy chứ, lúc trở về đúng lúc gió lên, cho nên trong dạ dày mới không được thoải mái.”

Đại thiếu phu nhân nghe cô nói vậy thấy tinh thần cô cũng coi như tốt, nhưng vẫn cố gọi người cho mời bác sĩ tới, nhưng theo ý muốn của Tần Tang, cả đại phu cũng nhất định không muốn mời, ngủ một giấc dậy là tốt thôi. Đại thiếu phu nhân lại lo có chuyện không may xảy ra, cho nên cố tình mời một bác sĩ Tây Dương đến xem qua, quả nhiên là bị cảm mạo. Hỏi qua tình hình bệnh nhân, rồi thấy rằng không thể tiêm thuốc được, cho nên liền mở thuốc viên ra cho Tần Tang uống.

Đại thiếu phu nhân thấy Tần Tang uống thuốc xong liền trở về, rồi đến sáng sớm hôm sau, lại phái người đến hỏi thăm, kết quả báo lại Tần Tang suốt một đêm liền bị sốt, đến sáng sớm vẫn vờ đang mê man chưa tỉnh. Đại thiếu phu nhân trong lòng sốt ruột, nói: “Vậy phải làm gì mới được đây?” Má Tiền nói: “Vẫn là nên nhanh đưa người đến bệnh viện, đừng để kéo dài mà sinh bệnh.”

Đại thiếu phu nhân thăm dĩ vì nhiên*, vì vậy liền gọi người chuẩn bị ô tô, lúc này người hầu mới tiến vào nói: “Đại gia đã phân phó lại, ô tô trong nhà hết thầy đều không được phái ra ngoài.” Đại thiếu phu nhân vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Đây là vì lý do gì?” người hầu nói: “Bởi vì trong thành không được bình yên, cho nên đại gia không cho mọi người xuất môn a”

*âm thầm cảm giác được như vậy, biểu thị tán thành

Đại thiếu phu nhân nghe xong những lời này, bấy giờ liền đi về phía sau, đi qua phòng khách, có một gian nhà vô cùng rộng rãi, Dịch Liên Di thường ở chỗ này đọc sách, bởi vì anh ta thân thể yếu ớt, cho nên lúc này đại sảnh vẫn còn rất ẩm, bốn phía cửa sổ đều được đóng lại, trên bàn có một cái lò Đức, đốt cháy đàn hương, khói nhẹ bích xanh, từng làn từng làn bay lên trên cao. Đại thiếu phu nhân đã rất quen thuộc với chuyện này, lúc đi vào liền ho khan một tiếng, chỉ thấy Dịch Liên Di đang ngồi dưới cửa sổ, trong tay đang cầm một cuốn sách, tựa như đang ngâm vịnh, lại tựa như đang nghe tiếng mưa gió rả rích bên ngoài cửa sổ. Đại thiếu phu nhân nói với anh về bệnh của Tần Tang, còn nói đến cả việc phải phái xe đi, Dịch Liên Di nói: “Trong bệnh viện cũng không được yên ổn, trong ngoài thành đều đang rất loạn, lão tam lại không có ở nhà, nếu cô ta có việc gì không may xảy ra, ta làm sao ăn nói được với lão tam đây.”

Đại thiếu phu nhân nói: “Chuyện của nam nhân các người ta không xen vào, nhưng tam muội bị bệnh thành ra như vậy, không để cho muội ấy đi bệnh viện, lỡ xảy ra sự tình gì lẽ nào trong lòng ngài không thấy hổ thẹn sao?”

Dịch Liên Di lúc này mới để sách xuống, ngẩng đầu lên liếc nhìn đại thiếu phu nhân một cái. Đại thiếu phu nhân nói: “Ngài đã tạo nghiệt thế là đủ rồi, lão nhị cũng chẳng làm gì ngài, lão tam cũng đâu phải thiếu ngài cái gì. Huống hồ tam muội là một nữ nhân, có thể gây trở ngại gì đến ngài...”

Dịch Liên Di nói: “Nói rất hay, thế nào mà nghe trong lời nói lại có ý châm chọc mỉa mai* như thế?”

*vốn là gặp thương đái bông như đề nguyên nghe dở quá nên mình dịch luôn

Đại thiếu phu nhân không biết vì sao, đột nhiên liền rơi nước mắt: “Cả nhà, đều đi xa, phân tán khắp nơi, lão gia còn nằm ở chỗ này không nói chuyện được, nhị muội thì xương cốt còn chưa lành... đây đúng là tạo nghiệt gì rồi mà...”

Dịch Liên Di nhàn nhạt cười một cái: “Cái nhà này từ trong xương đã sớm thối rữa rồi, còn có gì tốt để nói đây. Ta từ lúc bị ngã ngựa, đã luôn biết, là sẽ có một ngày như thế này xảy ra rồi.”

Đại thiếu phu nhân lau nước mắt, nói: “Dù sao ta cũng muốn đưa tam muội đến bệnh viện.”

Dịch Liên Di đem sách ném lên trên bàn, nói: “Rồi sẽ đưa đi, khóc lóc suốt mướt cái gì. Cũng không có người nào cản bà đâu.”

Đại thiếu phu nhân nghe xong anh nói những lời này, chỉ đành lau khô nước mắt rồi đi ra sai người lấy xe đưa Tần Tang đến bệnh viện, lại thấy có chút lo lắng, cho nên đích thân cùng Tần Tang đi tới bệnh viện. Bệnh viện sau khi kiểm tra xong, nói là có khả năng đã chuyển thành viêm phổi rồi, cho nên cần nằm viện. Đại thiếu phu nhân liền sai người đi về nhà lấy y phục, mà Tần Tang vẫn mê man chưa tỉnh, cô liền ngồi trong phòng bệnh cùng Tần Tang.

Tần Tang mơ mơ màng màng tỉnh lại, lúc đó đã là buổi chiều, đại thiếu phu nhân thấy cô tỉnh lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói: “Có thể tỉnh lại rồi, lúc trước còn hôn ta một trận.”

Tần Tang vì thấy mình đang ở trong bệnh viện, mà đại thiếu phu nhân từ trước đến nay đều không quen đi ra khỏi cửa nhà bao giờ, cho nên liền áy náy hỏi: “Đại tẩu sao cũng tới đây?”

Mới mở miệng nói chuyện, liền tự đem chính mình dọa sợ, thì ra cô bị sốt rất nặng, đến cổ họng cũng bị ồm ồm đến không phát ra tiếng được. Má Tiền bưng lên một chén nước, nói: “Đại thiếu phu nhân lo lắng, nên vẫn cứ luôn ở lại chỗ này đây a.” Tần Tang nói: “Đã khổ cực cho đại tẩu rồi.” Đại thiếu phu nhân nghe thấy tiếng cô nói vẫn còn khàn, nói: “Người nói chuyện ít thôi!” lại chăm sóc Tần Tang nửa ngày trời, nhưng bởi vì cô còn là đương gia trong Dịch phủ, có vô số việc vặt phải làm, cho nên cô nói: “Ta về nhà nhìn qua một lát, tam muội ở đây nếu như muốn cái gì hoặc là muốn ăn gì, cứ việc phân phó sai người về nhà lấy.” cô nói xong, Tần Tang liền gật đầu, đại thiếu phu nhân đề má Hà lại chăm sóc cho cô, còn mình thì liền đi về nhà. Tần Tang ngủ gần một ngày, lúc này tuy vẫn còn sốt như trước, nhưng bù lại tinh thần lại tốt lên nhiều, cửa phòng bệnh vốn làm theo kiểu Tây Dương, phía trên có lắp một tấm vuông thủy tinh trong suốt, trên cửa thủy tinh có gắn rèm. Bởi vì để thuận tiện cho bác sĩ và y tá kiểm tra, cho nên cái rèm này liền được kéo lên, Tần Tang thấy bên ngoài có hai tên lính canh, liền hỏi má Hà: “Người bên ngoài là của nhà chúng ta sao?”

Má Hà gật đầu, nói: “Đại gia nói, hiện tại không được yên ổn, trong thành cũng rất loạn, cho nên có ý phái hai người này tới.”

Tần Tang biết rõ Dịch Liên Di phái người tới là để giám sát mình, nhưng với tình hình trước mắt cũng không thể nói toạc ra được, cô liền gật đầu nói: “Ta rất muốn ăn cháo.”

Má Hà gọi một tên lính đến, sai hắn đi về nhà lấy đồ, Tần Tang nói: “Người cũng nên về nhà một chuyến, tiện thể cầm bộ áo ngủ đến, vừa rồi ra mồ hôi, trên người bây giờ dính dính, ta phải đổi sang bộ quần áo khác mới được.” Má Hà chân chừ nói: “Đề tam thiếu phu nhân ở nơi này...” Tần Tang nói: “Đề y tá chăm sóc ta là được rồi.”

Má Hà liền đi ra ngoài kêu y tá vào, y tá tuy là người Trung Quốc nhưng lại rất thông thạo Tây văn. Tần Tang nói cổ họng bị đau nhức, không muốn nói nhiều, chỉ dựa vào giường nhắm mắt dưỡng thần. Y tá chuyển một ống dẫn bên trong có thuốc tới, thay cô đo nhiệt độ cơ thể. Má Hà thấy nơi này cũng không có việc gì của mình, cho nên liền đi về nhà lấy quần áo và đồ dùng hằng ngày. Tần Tang lúc đầu cũng chẳng mang nhiều quần áo về Dịch gia, lại thêm lúc trước đều là má Chu chăm sóc cho cô hằng ngày, cho nên ở Dịch gia lão trạch này, khó tránh mà đồ đạc không đầy đủ. Vậy nên bà tôn không ít công sức, lại bảo trù phòng chuẩn bị chút cháo trắng, dùng cặp lồng kiểu Nhật, chuẩn bị mang tới bệnh viện. Ai ngờ chưa ra khỏi cửa thạch gia môn, chợt thấy một người hầu thở hồng hộc chạy tới, nói với bà: “Nhanh, đại gia ở đằng trước gọi người lại hỏi.”

Má Hà trong lòng buồn bực nói: “Ta phải đi bệnh viện đưa cơm cho tam thiếu phu nhân, đại gia lúc này gọi ta lại làm gì?”

Người hầu nói: “Người còn không biết à! Tam thiếu phu nhân tìm mãi không thấy. Trong bệnh viện không tìm thấy người. Vừa mới có người trở về báo, đại gia đang tức giận kia kìa, gọi người lại để hỏi.”

Má Hà hoảng sợ, vội vã đi lên phía trước, chỉ thấy Dịch Liên Di đang nằm ngủ trên ghế, nửa ngửa nửa dựa vào, mà đại thiếu phu nhân đang đứng ở bên cạnh, Dịch Liên Di cũng không tỏ vẻ giận dữ, chỉ hỏi: “Tam thiếu phu nhân bảo người về để làm gì?”

“Tam thiếu phu nhân nói là muốn ăn cháo loãng, bảo tôi trở về lấy mấy món ăn sáng, tam thiếu phu nhân còn nói mang đến mấy bộ quần áo nữa.”

Dịch Liên Di trầm ngâm không nói, đại thiếu phu nhân nói: “Người là ta đưa đến bệnh viện, ngại oán trách thì oán trách một mình ta là được rồi, không cần lấy người khác ra trút giận.”

Dịch Liên Di cười cười, nói: “Lúc cô ta bị bệnh ta liền biết cô ta muốn trốn đi rồi, oán giận người có tác dụng gì? Vì tam muội này của chúng ta, hữu dũng hữu mưu, ta muốn cứng rắn ngăn cô ta lại cũng không phải việc khó, chỉ là bắt quá giữ cô ta lại cũng không có tác dụng gì nhiều. Lúc này chính cô ta tự trốn đi, nói không chừng lại là chuyện tốt.” Đại thiếu phu nhân nghe anh nói như vậy, bụng đầy nghi ngờ nhìn anh. Dịch Liên Di nói: “Vị tam đệ kia của ta giấu dốt hơn mười năm, gặp phải chuyện gì cũng đều tỏ thái độ không quan tâm. Nhưng hẳn đối với vị tam muội này lại là một tấm chân tình. Bắt quá ta cũng coi như hiểu lòng trắng sáng, thế nhưng trắng sáng lại chiếu kênh rạch rồi. Hẳn đối xử tử tế với tam muội, nhưng chưa hẳn tam muội lại đối xử như vậy với hẳn.”

Anh chậm rãi cười một cái: “Người cứ chờ xem, cô ta chưa chắc đã đi đến nhờ cậy lão tam đâu.”

Tần Tang ra mồ hôi cả người, lúc trốn ra khỏi bệnh viện, lại bị gió lạnh thổi vào, cho nên buổi chiều, lại lên cơn sốt, cô tuy là bị bệnh nên mơ mơ màng màng, nhưng trong lòng lại rất rõ. Nơi đây cửa sổ hướng Nam đối diện là một cây sồi xanh rất lớn, lá cây màu xanh lục, ra quả con con màu đỏ, bị gió thổi qua, lá cây liên xào xạc một góc - vang lên, Tần Tang nghe tiếng gió thổi, trong lòng chợt nghĩ, chả lẽ trời đang mưa sao?

Nhưng lại không phải mưa, trong phòng vô cùng yên ắng, chốc lát liền nghe được tiếng gậy cao gót dốc dốc, xa xa đủ để cô biết là ai đang đi tới, quả nhiên không ngoài suy đoán, thanh âm giày cao gót đi đến cạnh cửa, hơi dừng lại, sau đó liền gõ cửa một cái.

Tần Tang im lặng không lên tiếng, đứng dậy mở cửa ra. Mẫn Hồng Ngọc cười tủm tỉm nói: “Chỗ này của ta vốn nhỏ hẹp, gian nhà lại không được tốt cho lắm, không biết tam thiếu phu nhân ở có quen hay không?”

Tần Tang đối với cô rất khách khí, nói: “Mẫn tiểu thư quá khiêm tốn rồi, ta là vô duyên vô cớ đến nhờ cậy, Mẫn tiểu thư bằng lòng thu nạp ta, ta đã vô cùng cảm kích rồi.”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói: “Cái gì gọi là vô duyên vô cớ chứ, tam thiếu phu nhân mang theo khế ước nhà đất tới, khế ước mua bán nhà đất đều ở trong tay thiếu phu nhân, ngược lại là ta đào khách thành chủ, tu hú chiếm tổ chim khách, sao lại dám thắc mắc cho được.”

Tần Tang coi nét mặt của cô, chậm rãi nói: “Khế ước mua bán nhà đất của nơi này tại sao lại ở trong tay nhị tẩu của ta, nói thật, ta cũng rất hiếu kỳ đấy.”

(Có thể khế ước nhà đất ở trong cái hộp chương 19 chẳng)

Mẫn Hồng Ngọc cười nói: “Nếu ta nói rằng nơi này là do Nhị gia Dịch gia mua, hẳn có ý định kim ốc tàng kiều*, cho nên liền gọi ta đến ở chỗ này. Nói ra không biết thiếu phu nhân có tin hay là không?”

*Kim ốc tàng kiều (nhà vàng cất người đẹp), được lấy từ điển tích chuyện tình giữa Trần A Kiều và Hán Vũ đế Lưu Triệt (các bạn có thể lên wiki search Trần A Kiều là ra)

Tần Tang thờ dãi, nói: “Đã đến lúc này rồi, Mẫn tiểu thư cần gì phải gạt ta.”

Mẫn Hồng Ngọc “Phù” một tiếng rồi cười, nói: “Tam thiếu phu nhân là một người rất thông minh, nhưng những chuyện trên cuộc đời này, biết được càng ít, càng sống vui vẻ hơn.”

Tần Tang gật đầu, Mẫn Hồng Ngọc lúc này mới ngồi xuống ghế salon, cời găng tay ra, lấy ra một hộp thuốc lá ngoại quốc, mời Tần Tang trước, Tần Tang lắc đầu nói không, cô liền tự mình rút ra một điếu, đốt rồi hít một hơi, phảng phất vừa dễ chịu lại vừa thờ dãi. Cô đem điếu thuốc kẹp ở giữa hai ngón tay, sau đó nói cho Tần Tang: “Mấy ngày nữa đại sứ quán Anh quốc có điều thuyền rồi đi, ta nghĩ đây là cơ hội tốt, cho nên sai người đến đại sứ quán nói, xin bọn họ cho ta một chỗ ở trên thuyền, nhờ cậy mạng thiếu phu nhân đến Xương Nghiệp, ta nghĩ chỉ cần đến được Xương Nghiệp, tam thiếu phu nhân tự khắc có biện pháp đúng không?” Tần Tang trong lòng thế lương, lúc này mới lộ ra vẻ mặt: “Ta cũng vốn là cô nhi giống như người vậy, tôi chỗ nào cũng chẳng giống nhau. Lúc này nghĩ lại, thật chẳng có gì hứng thú.”

Mẫn Hồng Ngọc cười cười, nói: “Tam thiếu phu nhân xuất thân phú quý, xưa nay vốn là kim tôn ngọc quý, chúng tôi chỉ là đất bùn dưới chân thiếu phu nhân không sánh nổi đâu, việc gì phải nói lời như vậy. Đừng nói như vậy, những người như chúng tôi, thực sự cuộc sống rất là buồn chán. Tôi còn muốn sống được ngày nào hay ngày đấy, tam thiếu phu nhân lại đa sầu đa cảm rồi.”

Tần Tang cười cười, nói: “Mẫn tiểu thư là anh hùng phong trần, ngược lại so với những người như chúng ta, sống tự tại hơn rất nhiều.”

Mẫn Hồng Ngọc phì phì cười, rảnh rỗi xếp thành một hàng: “Thiếu phu nhân đã từng xem kịch đèn chiếu* chưa?”

*Đây là kịch đèn chiếu

Tần Tang bị cô hỏi bất thành lời như vậy, ngăn ra rồi mới lắc đầu. Mẫn Hồng Ngọc lại hít một hơi thuốc, thở ra một làn khói trắng, nói: “Nhân vật trong kịch đèn chiếu, đều được mạ vàng vẽ phượng lên, trông rất là sống động. Đế vương tướng chúa, tài tử giai nhân, cùng đánh lẫn nhau, ngược lại lại được một phen náo nhiệt. Đáng hận là, mỗi nhân vật trong kịch đèn chiếu chỉ là một hình nhân, tùy ý để cho người ta chi phối, nhất cử nhất động, kỳ thực ra đều là do người bên ngoài thao túng. Thiếu phu nhân đừng thấy ta có phòng lớn đồ ồ, gọi nó sai tỷ sai bảo người ta, mỗi ngày đều mặc như một bông hoa nhỏ, nhưng thật ra ta cũng chỉ là cái bóng trên sân khấu, đến lúc cần thì đánh, chả là cái thứ gì cả.”

Tần Tang không thấy ngại mấy câu nói của cô, mà còn có ý, có lòng khuyên bảo, nhưng trong một khoảng thời gian ngắn, lại không nghĩ ra được nào để khuyên cô ấy. Mẫn Hồng Ngọc cười lắc đầu, trên lỗ tai mảnh nhỏ có tua rua bằng vàng, giống như bảo tháp tựa mềm mại phe phẩy ở cổ cô, làm nổi bật lên cái cổ trắng như ngọc, ngưng trắng lại như mỡ, nụ cười này của cô, mỉa hoặc không ngờ, chỉ nói: “Tam thiếu phu nhân, con người của ta thích nói bậy, người đừng để trong lòng.”

Tần Tang lại khẽ gật đầu một cái, nói: “Con người sống cả đời, số phận ai mà không giống hình nhân chứ.”

Mẫn Hồng Ngọc im lặng một lát, bỗng nhiên phì cười, nói: “Đều tại ta không biết nói chuyện, lại khiến tam thiếu phu nhân sầu não rồi.” cô hơi dừng lại, phảng phất thờ ơ thông thường, “Kỳ thực ta có một chuyện thấy rất khó hiểu, tại sao tam thiếu phu nhân không đến Tây Bắc, rõ ràng công tử gia đang ở Tây Bắc, tam thiếu phu nhân sao không đến nhờ cậy đến hần, để phu thê đoàn viên với nhau?” Tần Tang cười cười, nói: “Anh ta có đại sự anh ta muốn làm, ta hà tất phải đi trì hoãn anh ta chứ.”

Mẫn Hồng Ngọc nghe xong những lời này, lại tựa như lý giải được cái gì đó, liền không truy vấn nữa chỉ nói: “Công tử gia tuy ở cách xa ngàn dặm, nhưng bắt quả còn có một người, ta biết hần vốn là bằng hữu cũ của tam thiếu phu nhân, cho nên có ý sai người đưa hần tới đây giải thích, không biết tam thiếu phu nhân, có nguyện ý gặp mặt hần một chút hay không?”

Tần Tang trên mặt không có một chút biểu hiện nào, trong lòng mơ hồ đoán được vài phần, bắt quả vẫn giống như trước cười cười, hỏi: “Bằng hữu cũ nào, trong thành này ta hầu như không hề có cố nhân.”

“Hần là sĩ quan phụ tá thân tín của công tử gia - Phan phó quan, hần lúc đầu ở bệnh viện dưỡng thương, công tử gia trước khi rời đi có nhờ ta chiếu cố hần, ta cũng là dốc hết sức, mới đưa được hần an toàn trốn ra, bây giờ đang ở cách nơi này không xa, không biết tam thiếu phu nhân, có nguyện ý cùng hần gặp mặt một lần hay không? Nói không chừng hần chịu sự phân phó của công tử gia, còn có lời gì muốn nói với tam thiếu phu nhân đấy.”

Tần Tang nghe cô nói trong lòng có kim như vậy, sớm đã biết thiệt hơn, nếu như chính mình cứ kiên trì không gặp, bản thân cũng không tránh khỏi khả nghi, nói: “Đã như vậy, vậy thì mời Phan phó quan tới gặp một lần cũng tốt.”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói: “Như vậy cũng tốt.” cô đứng dậy tự đi sắp xếp, chưa tới một lúc, liền có ô tô đến đón Phan Kiện Trì tới.

Đây là lần đầu tiên Tần Tang nhìn thấy vết thương của Phan Kiện Trì, chỉ thấy anh bề ngoài tiều tụy, hần là thương thế vẫn chưa lành. Phan Kiện Trì thấy cô, lại vẫn hết sức cung kính, vịn vào sô pha ở xa liền cung kính chào một cái: “Phu nhân.”

Tần Tang chỉ cảm thấy nước mắt rơi đến nơi rồi, sống sót sau tai nạn, gặp lại nhau lại là hoàn cảnh như vậy, nhưng lại không thể nói nhiều với nhau một chút. Lúc này thiên ngôn vạn ngữ, còn có ích lợi gì. Huống chi đang ở trong hiểm cảnh, khắp nơi đều là tai mắt, chỉ sợ mình và nhất cử nhất động của anh, đều bị Mẫn Hồng Ngọc nhìn thấy. Cô sợ lộ ra sơ hở gì, im lặng một lúc lâu, mới hỏi: “Lan Pha có nói đem cái gì cho ta không?”

Phan Kiện Trì nhìn cô, khoe miệng nhỏ có ý cười, sau một lúc lâu, mới lên tiếng: “Công tử gia nói, xin phu nhân nhất định phải bảo trọng,” anh ngưng một lúc lâu rồi nói thêm: “Ngài ấy còn nói--cuộc đời này có thể cùng phu nhân quen biết nhau, chính là việc không hồi hận nhất, tương lai bất luận thế sự thế nào đi nữa, cũng không hối tiếc.” nói đến hai chữ “bất hối”, trong mắt anh có lệ quang lấp lánh, chỉ lóe lên một chốc, liền quay lại khuôn mặt ý cười một lần nữa, nhìn Tần Tang.

Tần Tang lòng như dao cắt, qua một lúc lâu, chỉ khẽ gật đầu một cái nói: “Ta biết rồi.”

Mẫn Hồng Ngọc bỗng nhiên yếu ớt thở dài, nói: “Tam thiếu phu nhân một mình đi về phía Bắc, cũng là việc vô cùng nguy hiểm. Theo ta thấy, chỉ bằng Phan phó quan đi cùng thiếu phu nhân đi, như vậy trên đường cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Tần Tang nhìn Mẫn Hồng Ngọc một cái, chỉ thấy cô tự nhiên cười nói, nói: “Cứ làm như vậy đi, ta sai người đi đến đại sứ quán nói, có nhiều người một chút, cũng chẳng có gì ghê gớm cả.” Tần Tang trầm mặc trong một khoảng khắc, mới nói: “Mẫn tiểu thư đúng là nhiệt tình, cũng rất cẩn thận.”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Thiếu phu nhân đừng có coi ta thành người tốt, ta cũng là có một phần tâm tư tính toán mà thôi. Lúc này tam thiếu phu nhân gặp phải chuyện không may, ta giúp thiếu phu nhân một chút cũng không tính là tổn sức lắm. Nhưng tương lai về sau của ta, còn phải nhờ cậy tam thiếu phu nhân người cứu mạng.”

Tần Tang lúc này mới mỉm cười: “Ta trời gà còn không chết, làm sao có thể cứu mạng người.”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Tam thiếu phu nhân phúc tuệ hơn người, thêm nữa là một nữ trung hào kiệt, có ân tất báo. Ngày nào đó ta thật sự nguy hiểm đến tính mạng, tam thiếu phu nhân tất nhiên sẽ nỗ lực cứu ta rồi, cho nên tam thiếu phu nhân không cần phải áy náy, ta đây là cho vay cắt cổ, có lời lắm đấy.”

Cô nói đầy dí dỏm, Tần Tang cũng bắt quả cười một tiếng.

Tần Tang ở trong nhà của Mẫn Hồng Ngọc được hai ngày, tới ngày thứ ba, đột nhiên nghe thấy ngoài thành có tiếng pháo nổ lớn. Cô căn bản chỉ ru rú ở trong nhà, mỗi ngày đều ở trong phòng mình, nghe thấy tiếng lửa đạn, không khỏi vô cùng kinh ngạc. Đến lúc xế chiều, Mẫn Hồng Ngọc cũng quay về, về mặt cô nghiêm túc, nói với Tần Tang rằng: “Lý Trọng Năm phái binh vây thành, chỉ sợ muốn đánh một trận lớn đấy.” (lúc đầu mình dịch là LT Năm rồi, nên mình k muốn sửa thành Niên đầu, các bạn bỏ qua lỗi này nhé.)

Tần Tang thất kinh, nói: “Như vậy.”

“Lý Trọng Năm bằng bất cứ giá nào cũng chiếm xích*” Mẫn Hồng Ngọc lắc đầu: “Hần mở điện đối với toàn quốc nói là ‘&Khai nghĩa& không thừa nhận hiến pháp, cũng không thừa nhận người nhà Dịch gia trấn thủ, nói nhất định phải lấy lại Phù Viễn, tiêu diệt Dịch phi.’”

*theo mình search là quy tắc gấp, hai đầu thước dc nói vs nhau bởi đĩnh tán, có thể dùng để đo độ, ý nói của Tần Tang chắc nghĩ LT Năm muốn giúp DLK chăng??

Tần Tang lâm bầm: “Hần lật mặt, liền không có kị nữa...”

“Đương nhiên rồi.” Mẫn Hồng Ngọc gật đầu: “Cho dù Mạnh soái có chỉ huy quân đội tới cứu, chỉ sợ cũng không kịp. Hơn nữa nơi đóng giữ phía Bắc quan trọng hơn, chỉ sợ Mạnh soái có lòng mà không có sức thôi...” cô dừng lại một chút, nói: “Lãnh sự quân đội vàng lui ra nước ngoài, tối hôm nay thuyền cũng rời bến, tam thiếu phu nhân, xin chuẩn bị kỉ lưỡng, buổi tối ta đưa thiếu phu nhân cùng Phan phó quan lên thuyền.”

Đến buổi chiều, tiếng pháo ngày càng dày đặc, trên đường phố cũng đã sớm giới nghiêm. Mẫn Hồng Ngọc thần thông quảng đại, không biết từ nơi nào lấy được giấy thông hành, trực tiếp khai thông đường ô tô đi đến bến tàu. Xa xa đã thấy trên sông chiến hạm cùng cano cập bến, đều là từ lãnh sự quán các quốc gia phát tới, bởi vì biết trận này vốn không thể tránh được, cho nên mới đưa kiều bào về.

Trên bến tàu vô cùng hỗn loạn, quân đội đóng giữ Phù Viễn đặt trạm gác ở đầu đường, nghiêm ngặt kiểm tra, ngay cả có giấy thông hành xe cộ cũng không cho đi vào. Mà trạm gác sau đó chính là thủy quân các quốc gia khác gác, cũng có thể xem đây là phần đất của tổ giới công. Bởi vì chiến tranh sắp xảy ra, cho nên ngoại trừ kiều bào ở đây ra, còn có vô số người nhà giàu chạy nạn, hàng ngàn hàng vạn người trào lên trên bến tàu, khiến cho lộn xộn hỗn loạn. Chỉ nghe tiếng khóc hô của trẻ em phụ

nữ, tiếng gào tiếng khóc lớn xôn thành một đoàn. Mẫn Hồng Ngọc vốn là người thông minh cơ trí, nhìn thấy loạn tình huống này, sớm đã đem hai căn vàng thỏi từ trong túi áo ra, lấy cả hai quyển giấy thông hành đem nhét vào tay Tần Tang, nói: “Tam thiếu phu nhân, lúc này đang rất loạn, nhanh chân lên một chút qua cửa quan trọng hơn.” lại nhẹ nhàng đẩy Phan Kiện Tri, nói: “Bảo vệ cho tam thiếu phu nhân.”

Tần Tang bị dòng người chen lấn, sớm đã thấy bước chân bất ổn, may mà được Phan Kiện Tri kéo cô một cái, cô quay đầu lại nhìn một cái, chỉ thấy Mẫn Hồng Ngọc đối với mình quơ quơ tay, giống như là từ biệt, lại giống như thúc giục mình mau mau vào cửa. Mẫn Hồng Ngọc vốn mặc một bộ sườn xám chi bạc thêu hoa mai, chỉ thấy tay áo màu bạc vẩy vẩy, lộ ra vòng tay ngọc trai nhỏ nhỏ ở cổ tay, ở dưới đèn khí chợt hiện ra, buông thả chứa ánh xanh thảo điệp, cô vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, thoáng qua liền bị vài cặp trong dòng người, liền không nhìn thấy được.

Tần Tang quay đầu, bị dòng người cuốn mãi cho đến lưới sắt phía trước, nơi này kiểm tra càng nghiêm ngặt hơn. Vất vả lắm mới chen đến trước mặt, vệ binh lật xem giấy thông hành, cô đã sớm kẹp hai căn vàng ở trong giấy chứng nhận, người nọ cực nhanh tay, đem thỏi vàng cho tay áo nhét vào, lại nói với Tần Tang: “Người đi vào, còn hẳn không được phép!”

Tần Tang nhìn hẳn một cái, ý hẳn chỉ là Phan Kiện Tri, trong lòng không khỏi khẩn trương nói: “Hai chúng ta đi cùng nhau, vì sao anh ta lại không được phép vào?”

“Không cho phép chính là không cho phép.” người nọ đảo mắt một vòng, “Cấp trên có lệnh, đàn ông tuổi còn trẻ đều không cho phép xuất quan như nhau.”

Tần Tang còn định tranh cãi, Phan Kiện Tri đã đẩy lưng của cô, nói: “Em vào trước đi, ta quay lại sẽ tới liền.”

Tần Tang dưới tình thế cấp bách kéo tay áo anh, nói: “Muốn đi chúng ta cùng đi!”

Phan Kiện Tri không nói lời gì, kiên quyết đẩy ngón tay của cô ra, duỗi ngón tay làm cô đau, nói: “Đừng ngăn người nữa, đi mau!” Tần Tang còn muốn nói thêm gì nữa, đã bị anh kiên quyết đẩy một cái vào lưới sắt bên trong, cô gấp đến độ chính mình muốn khóc lớn lên, anh trong đám người chỉ kêu to: “Đi mau! Đi mau!” cô lại bị dòng người đẩy ra xa bốn năm trượng, không ngừng quay đầu nhìn, lúc đầu còn có thể thấy mặt Phan Kiện Tri, về sau càng nhiều người đi vào, cũng không nhìn thấy nữa.

Cô vẫn bị kẹp ở trong dòng người đến bờ của bến tàu, gió đêm như nghẹn ngào, lúc này mới cảm thấy trên mặt bị buốt, thì ra đã sớm rơi lệ đầy mặt rồi. Vô số người cảm theo hóm xiêng, kéo con cùng phụ nữ, một đường đi tới ván cầu tàu, cô ngăn người, lại không biết nên đi hướng nào, chỉ thấy dòng người cuộn trào mãnh liệt, trên bến tàu đều là những dòng người hoảng hốt. Mà trực giác thủy quân, thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách của cô, liền hỏi: “Lady, Can I help you?” hỏi cô liên tiếp ba lần, ngôn ngữ bên Tây vốn khó hiểu, cô nghe vào tai, qua một lúc lâu mới phản ứng lại được, thì ra về tàu bị cô nắm ở trong tay đã sớm bị miết thành một hàng rồi. Người binh lính kia thấy về tàu, liền chỉ dẫn cô đi tàu Anh Quốc.

Mặt sông gió lớn, thổi vào người mà thấu xương lạnh thấu qua tâm, phảng phất như từ chỗ huyết mạch sâu thẳm nhất đi tới, cô nắm thật chặt chiếc nón rộng vành, nước sông cuộn cuộn từ ván cầu phía dưới chảy qua, cũng vô cùng vô tận, sóng lớn không tiếng động. Lúc này xa xa tiếng pháo tựa như tiếng sấm rền thông thường vậy, một hồi nổi tiếp một hồi. Lái chính toàn thân đều mặc đồng phục đứng ở bên cầu tàu, tao nhã lễ phép nói: “Welcome aboard!” vô số người ở bên cạnh người cô đi tới, lúc này một viên pháo sáng xa xa xẹt qua phía chân trời, cắt qua sự vắng vẻ của màn đêm, chiếu xuống nước sông nổi lên một đạo hồng quang mơ hồ. Trong phút chốc cô lại nhớ tới phụ mẫu, nhớ tới Dịch Liên Khải, nhớ tới Lệ Vọng Bình, nhớ tới anh vừa rồi vội vàng gạt tay cô ra.

Cô đột nhiên liền hiểu ra, vì sao lúc Dịch Liên Khải bị ám sát, anh lại thay anh ta cầm hai phát súng, anh rõ ràng không cần làm vậy, anh rõ ràng là tới nằm vùng, anh rõ ràng đã nói qua, trên đời này có rất nhiều chuyện, đều so với tính mạng của anh còn quan trọng hơn. Nhưng anh dù sao vẫn làm trái lại lòng dạ của mình, làm ra những chuyện anh không nên làm.

Hai giọt nước mắt rơi xuống thật nhanh, có lẽ lặng lẽ rơi xuống vùng tối om của dòng sông kia, thoáng qua đã không thấy tăm hơi đâu. Cô lau lau nước mắt, sống có lẽ là một việc khó khăn nhất, nhưng cô biết cô phải sống khỏe mạnh. Cô cào cào lại tóc mai rồi bụ, hướng về phía buồng nhỏ đèn đuốc sáng trưng đi tới, đêm sự vô tận của bóng đêm, bỏ lại phía sau mình.

Phương hướng.

Chen chúc huyền ảo dòng người tụ tập lại càng nhiều, Mẫn Hồng Ngọc vốn mang giày cao gót, bị đẩy nhiều quá nên lao đảo, lại bị người ta đạp một cước, nhất thời ngã nhào trên mặt đất, người phía sau chỉ lo hướng tới phía trước mà đi, bỏ mặt gãi đạp lên cô mà đi qua, may mắn có người đứng lúc nâng cô lên, đưa cô từ dưới đất kéo lên, lại đưa cánh tay ra phía sau ngăn cản nhiều người khai thông đường đi, may là như thế, Mẫn Hồng Ngọc vạt áo trên sườn xám cũng có rất nhiều dấu chân đạp lên.

“Đúng là tìm đường chết mà!” Mẫn Hồng Ngọc lăm bầm mắng, một bên vỗ lên bộ sườn xám phui bụi. Ngẩng đầu lên đang định cảm tạ, ai biết khuôn mặt người vừa nâng mình dậy, lại là người mình - chính là Phan Kiện Tri, không khỏi ngăn ra, nói: “Tại sao người không đi?”

Trên bến tàu nhốn nháo hoảng loạn, mọi người đều hồi hải, ngay cả đèn đường cũng có vẻ ảm đạm không sáng nữa, buồn bã chiếu rọi xuống đám người hỗn loạn này, Phan Kiện Tri thấy không rõ nét mặt của cô, sau một lúc lâu, mới nghe anh hỏi lại: “Còn có? Vì sao cô chưa đi?”

Mẫn Hồng Ngọc cũng không trả lời, liền xoay người đi ra ngoài, Phan Kiện Tri đi theo cô một đường đi tới, dòng người hướng tới bến tàu như là thủy triều, chỉ có bọn họ ngược chiều đi ra. Không ngừng có người đụng vào người họ, cũng không ngừng có người bị rơi mất giày, hoặc là mất hóm xiêng. Xa xa lại truyền đến tiếng khóc của hải tử, cũng không chỉ có một đứa đang khóc, mọi người ai cũng hốt hoảng hồi hải, tựa như là tận thế. Bầu trời cách đó không xa có chùm ánh sáng lướt qua, là đèn pha ở chỗ gác đầu đường. Mà âm thanh tiếng pháo một hồi lại liên tiếp một hồi, ở giữa còn có kèm theo tiếng súng, như là đêm ba mươi từng nhà nổ pháo vậy, vang lên một hồi dây đặc, rồi lại nghỉ một hồi, lại vang lên một hồi. Càng xa về phía chân trời lại càng lộ ra hồng quang mơ hồ, giống như nơi nào bị cháy, Phan Kiện Tri liền biết, đó không phải là cháy, mà là pháo trận khai hỏa phát sáng, xem ra Lý Trọng Năm đã quyết định, không tiếc đầu tư toàn bộ hỏa lực, cũng muốn lấy thành Phủ Viễn.

Mẫn Hồng Ngọc không nhanh không chậm đi ra ngoài, thấy dòng người tựa như bày kiến, dày đặc toàn bộ bến tàu, ở giữa có tiếng trẻ em phụ nữ khóc nháo, tóc tai bù xù, vợ con ly tán, đủ các loại khác nhau, như là trong phim ảnh nước ngoài vậy, đầy biển bày cá bơi thành đoàn thành đoàn, mệnh mông vọt tới phía trước. Mà lại chỉ có bọn họ ngược chiều mà đi, hướng đi ngược lại với mọi người. Bởi vì không ngừng có người đụng vào người họ, cho nên Phan Kiện Tri đem cánh tay đưa ra, thay cô ngăn lại. Mẫn Hồng Ngọc thấy dưới tình hình như thế mà anh còn có thể duy trì một loại điệu bộ của quý ông như vậy, đúng là hiếm. Hai người ra sức chen ra hướng phía bên ngoài, nhưng do dòng người chen chúc, bọn họ lại đang đi ngược chiều, hai người cứ lao đảo như thế khá lâu, mới hoàn toàn từ trong đám đông đi ra ngoài. Bên ngoài dòng người lại hiếm hoi, ánh sáng lạnh lạnh, chiếu theo bọn họ ra ngoài. Phan Kiện Tri cứ tưởng là ánh trăng, ngẩng đầu lên nhìn mới biết thì ra trời không trăng không sao, ánh sáng này lại mơ hồ hết sức, từ bến tàu đằng kia chiếu qua đây, thì ra vẫn là ánh đèn đường như trước, chỉ là cách xa quá, cho nên càng mong đi chút. Mà Mẫn Hồng Ngọc mang một đôi giày cao gót, thanh âm đóc đóc ngược lại giống như tiếng trống nhỏ, đập tan đi bóng đêm sẫm tĩnh này. Tài xế vốn là chờ ở ô tô bên ngoài, thấy bọn họ đi vòng vào tới, lập tức vô cùng nhanh trí mở cửa xe. Mẫn Hồng Ngọc thấy Phan Kiện Tri theo lên xe, liền hỏi: “Tại sao đến nơi rồi, không phải mỗi người đều nên đi tìm đường thoát riêng sao, người theo ta làm cái gì?”

Phan Kiện Trì lại nói: “Lúc đó cô cứu tôi ra, tôi biết là cô đã đi thuyết phục Điều tứ tiểu thư. Điều Vũ Bình giúp cô lấy được giấy thông hành, nên cô mới có thể đem tôi từ trong phòng giam ra ngoài.”

Mẫn Hồng Ngọc cười cười, trong xe lúc đầu vô cùng tối tăm, nhưng ánh mắt của cô lại sáng long lanh, như là nước hồ trong trẻo có ánh trăng chiếu vào: “Ta đã sớm nói rồi, cái này cũng không cần phải cảm ơn ta, là tự bản lĩnh của người thôi, mê hoặc Điều tứ tiểu thư choáng váng đầu óc, cho nên ta đến cầu xin cô ta trên danh nghĩa của người, cô ta mới chịu đến thư phòng của cha mình, len lén đóng dấu một tấm giấy thông hành. Người ta vì người, làm cả những chuyện nguy hiểm đến tính mạng, cũng là vì si mê mà ra. Bất quá người thật là ngoan tâm bạc bẽo, lừa gạt tiểu cô nương nhà người ta ra thế này, cũng không đi nhân nhượng lại một câu.”

Phan Kiện Trì cũng không thêm đề ý lý do thoái thác của cô, chỉ nói: “Thiên hạ cũng có quá nhiều lời để nói rồi, đâu phải nơi nào cũng đều phải nhân nhượng lại chứ.”

Mẫn Hồng Ngọc chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ xe nhìn đoàn người ở bến tàu qua lại không dứt, nói: “Người xem những người này đi, tổ chim bị phá trứng còn có thể yên ổn sao, lúc đại họa tới, con kiến hôi còn tham sống, người vì sao lại không đi?”

“Trên đời này vốn có vài người nên sống thật tốt, giống như Tần Tang vậy.” lúc nhắc tới Tần Tang, âm điệu của anh thoáng bị kiềm lại. Lại chợt như trước, “Mà có vài người, nhất định là nên chết trong địa ngục, giống như tôi cô vậy.”

Mẫn Hồng Ngọc lại gất một tiếng, nói: “Ai muốn chết? Người muốn chết ta cũng không muốn phải đi cùng người!”

Phan Kiện Trì lại cười cười, nói: “Tôi biết cô bây giờ phải lập tức đi Tây Bắc, tôi sẽ đi chung với cô.”

Mẫn Hồng Ngọc rốt cục có mấy phần kinh ngạc, mặt của anh ẩn vào trong bóng đêm không rõ ràng, cô nhờ vào tia sáng mờ nhạt của đèn đường dầu hỏa chiếu vào trong cửa sổ xe, quan sát anh một chút, nói: “Lúc đầu ta hao tâm tốn sức lấy được hai tấm vé tàu, là để người cùng cô ta một đường đi khỏi mảnh đất thị phi này, cao bay xa chạy. Không hề nghĩ tới người hết lần này đến lần khác muốn lưu lại, còn muốn cùng ta đi Tây Bắc, người rốt cục muốn đi Tây Bắc làm gì?”

Phan Kiện Trì nói: “Dịch Liên Di buộc công tử gia phải đi Tây Bắc, chính là muốn mượn dao giết người. Hẳn dùng Tần Tang áp chế công tử gia, nên công tử gia không còn cách nào khác. Hiện giờ Tần Tang đi rồi, công tử có thể thoát thân.”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói: “Mở miệng liền một tiếng công tử gia, thật là khó cho người mấy tháng nay phải làm phó quan cho hắn, thật đúng là có tình có nghĩa.” cô yếu ớt thờ dãi, nói: “Công tử gia các người vận khí không được tốt, vừa vào đến Tây Bắc đã bị nhị công tử phát hiện, hiện tại hẳn đang bị nhị công tử nhốt tại trấn hàn quan nội.”

Phan Kiện Trì nói: “Sao lại là vận khí không tốt, chẳng lẽ không phải là do cô mật báo, nói cho Dịch Liên Thận hành tung của hắn sao? Cho nên Dịch Liên Thận đã sớm phái người theo dõi hành tung của hắn, đến bây giờ rồi cô cũng không cần mè nheo khóc chuột già từ bi. Cô bỏ qua Tần Tang cũng vì trên người cô ấy có thứ cô muốn, vật như vậy một ngày tới tay rồi, cô tuyệt đối không buông tha cho Dịch Liên Khai.”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói: “Ta ngược lại rất tò mò người là do ai phái tới. Lúc đầu ta chỉ thấy người cùng với thiếu phu nhân từng có giao hảo với nhau, hiện tại ta lại cảm thấy người biết quá nhiều, Người có biết? Sống trên đời này, nếu như biết quá nhiều, tính mạng lại càng dễ đoán mệnh.”

Phan Kiện Trì cười cười, nói: “Cô cho rằng vật gì đó cô lấy được là thật?”

Mẫn Hồng Ngọc bỗng ngừng đầu lên nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

“Hừ!” Mẫn Hồng Ngọc không nhịn được khẽ gất một tiếng, “Cái loại ăn chơi cợt nhả không có lương tâm đó, ai muốn đi cứu hắn chứ? Ta phải đi trấn Hàn Quan làm một cuộc đại mua bán món đồ thiên hạ đệ nhất, còn Dịch Liên Khai, nói thật, hắn dù chết trong biển lửa, cũng không phải chuyện của ta.”

Phan Kiện Trì ung dung thông thả lộ lóp vò cuối của cù khoai sọ, hỏi: “Cô nói cuộc đại mua bán đệ nhất thiên hạ, chẳng lẽ lại là cái thìa bạc kia?”

Mẫn Hồng Ngọc cười tủm tỉm nói: “Người cả câu đều khẳng định cái thìa kia không phải là tín vật, nhưng ta cảm thấy chính là nó, bất kể như thế nào, ta cũng phải thử một lần, còn người, nếu đã cam tâm tình nguyện bởi ta đi, ta tự nhiên cũng không có gì không vui.”

Phan Kiện Trì cười một tiếng, nói: “Tôi nói nếu như cô không tin, vậy ta liền chúc cô tâm tưởng sự thành, kỳ khai đắc thắng.”

Mẫn Hồng Ngọc “Hừ” một tiếng, không đề ý tới anh.

Một hồi lâu lúc đi đường, Mẫn Hồng Ngọc giống như thực sự vì anh mà sinh ra bức mình, không cùng anh nói chuyện, cũng không cùng Trần Đại nói chuyện. Ba người cầm đầu mà đi. Chỉ nghe tiếng xe kia lóc cóc cao su da, nghiền lên đá ở trên đường, bùm bùm vang dội. Trần Đại vẫn như cũ ngồi ở giường xe đánh con lừa, anh là một người hiền lành, cũng cảm thấy có cái gì không đúng ở chỗ này. Cho nên đánh xe một hồi, liền muốn ngừng đầu lên nhìn mặt trời một cái. Đường càng đi càng bình thản, càng đi càng rộng rãi, lúc xế chiều bọn họ đi qua hai trấn, nói là trấn, cũng chính là cùng một con đường, trên núi nông hộ buồn lá trà mang đồ xuống núi đem bán, nhưng thời điểm đầu xuân như vậy, trong trấn cũng không có chợ, chỉ thấy có mấy phường cửa hàng bán đậu hũ, buồn bã treo một tấm bảng hiệu, mà ngoài cửa có cái chảo dầu, vừa mới rán đậu hũ, còn có một cỗ mùi thơm ngọt nữa.

Mẫn Hồng Ngọc hồi lâu sinh khó chịu, lúc đi qua tấm đá xanh trên trấn, đột nhiên nhảy xuống xe, làm cho Trần Đại đang đánh xe sợ hết hồn. Luôn miệng “Hu”, một bên kéo dây cương, muốn kéo con lừa lại, con lừa rốt cuộc đi mấy bước về phía trước, mới dừng hẳn lại. Phan Kiện Trì quay đầu lại nhìn, thì ra Mẫn Hồng Ngọc đi mua một bọc đậu hũ rán, xoay người lại nhảy lên xe, mở cái túi bao kia, cười tủm tỉm nói: “Hai người có ăn đậu hũ rán hay không?”

Phan Kiện Trì không có tiếp lời, Trần Đại cũng vội vàng lắc đầu một cái, tiếp tục đánh con lừa đi về phía trước. Mẫn Hồng Ngọc ngồi một bên tháo túi bao, rồi ăn đậu hũ rán. Vừa mới cắn mấy cái đã không còn hứng thú, thờ dãi, đem đậu hũ chiên còn lại bọc lại, tiện tay quăng lên nền xe. Phan Kiện Trì thấy cô một bộ dạng buồn bực, vì vậy hỏi: “Vì sao lại không ăn?”

Mẫn Hồng Ngọc chột cười một cái, nói: “Khi còn bé ta đi theo cha xuống núi đi chợ, thật ra ngày thường cha đều đưa theo em trai, ngày đó bởi vì phải gánh ngũ cốc gạo xuống núi bán, cho nên mang theo ta. Bởi vì ta có thể gánh sọt ba mươi cân, em trai còn nhỏ, gánh không nổi cái sọt. Đến lúc lên trên chợ, đem ngũ cốc ra bán, đi qua quầy bán đậu hũ, người ta vậy ở nơi đó mua đậu hũ rán, ta cho tới bây giờ chưa thấy qua đậu hũ rán, chỉ thấy rất thú vị, nhìn mãi không chịu đi. Cha ta liền mua một khối đậu hũ rán cho ta ăn, bởi thêm một miếng tương. Ta cắn một cái, khiến đầu lưỡi bóng luôn, rất cay, nhưng lại không nóng ra, chỉ cảm thấy thứ này là thứ ăn ngon nhất trên đời. Thật là thơm à... Hương thơm ngay cả đầu lưỡi cũng cảm thấy mềm. một miếng đậu hũ rán ta ăn suốt nửa ngày, qua một thời gian mới cắn một miếng, mới cắn một phát, miếng cứng cũng ăn xong. Thẳng đến lúc cha đem đồ bán hết, ta cầm chéo áo ông đi trở về, trên đường đi nhìn thấy mái hiên nhà mình, mới đem một góc đậu hũ rán cuối cùng nuốt xuống bụng.” Phan Kiện Trì nghe cô nói vậy, liền thuận miệng nói: “Thật ra thì cha cô cũng thật là yêu cô.”

Mẫn Hồng Ngọc nhìn phương xa, cũng không tiếp lời, qua một hồi lâu, mới lên tiếng: “Khi đó ta liền muốn lớn nhanh một chút, sau khi lớn lên đi học làm đậu hũ, sau đó mang chảo dầu ra bán đậu hũ rán, như vậy ta muốn ăn bao nhiêu đậu hũ rán, là có thể ăn bấy nhiêu.”

Phan Kiện Trì nhìn về mặt thành khăn của cô, chắc hẳn lúc còn bé tuổi thơ rất gian khổ, làm cô chịu không ít đau khổ, cho nên nhiều năm qua như vậy mà cũng không quên được, vốn chỉ là một món ăn sần sùi, ở trên trần thấy đậu hũ rán, còn đặc biệt xuống xe mua một bọc. Anh không đành lòng nói thêm gì nữa, Mẫn Hồng Ngọc lại hướng về phía anh thân nhiên cười một tiếng, nói: “Thật ngờ ngẩn đến phát cáu nhỉ?”

Phan Kiện Trì lắc đầu một cái, nói: “Cũng không phải ngờ ngẩn cái gì, người ta khi còn bé, đều sẽ có vô số mơ ước.”

“Ta khi còn bé mơ ước lớn nhất chính là bày bán gian hàng đậu hũ rán, sau đó gả cho một người đàn ông tốt, an an bình bình sống qua ngày, thay hẳn sinh hai ba đứa trẻ, một bên bế đứa nhỏ nhất, một bên thổi kèn bán đậu hũ rán. Mỗi ngày buổi tối đóng cửa tiệm, liền đếm xem hôm nay kiếm được mấy đồng tiền. Có bao nhiêu đậu được mua, có bao nhiêu sổ sách phải ghi, nhà bên cạnh phía Tây tổ chức thọ yến muốn mấy chục khối đậu hũ, là khoan làm ăn lớn, nhà Đông bên cạnh dần chuẩn bị cho hán hai chén nước đậu hũ.” Cô vừa nói, trong mắt lộ ra vẻ buồn bã nói: “Ai mà biết được hôm nay ngay cả giấc mộng mong muốn cũng không có biện pháp làm được...”

Phan Kiện Trì nghe cô nói liền miễn như vậy, chỉ là yên lặng không nói, qua một lúc lâu, Mẫn Hồng Ngọc hỏi: “Còn người? Người khi bé có ước mơ gì?”

Phan Kiện Trì có chút mờ mịt cười một tiếng, nói: “Khi còn bé... Khi còn bé không hề hiểu chuyện, cũng không có ước mơ gì.”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Người cùng cô ấy rất cuộc quen biết như thế nào, nhất định là chuyện trước lúc cô ấy được gả đi đúng không?”

Phan Kiện Trì cười một tiếng, không hề tiếp lời. Mẫn Hồng Ngọc nói: “Ta biết người sẽ không nói ra, ta không hỏi nữa là được rồi.” Vì vậy mở túi bao, lại lấy một khối đậu hũ rán ra ăn. Cô ngồi dậy ăn đầy thích thú, tách ra một khối, ăn một khối, Phan Kiện Trì thấy đậu hũ rán có một mùi thơm nhàn nhạt cùng đậu tương, vẫn còn mùi hương, cũng không biết đi qua bao lâu rồi, nói: “Thật ra cũng không có gì không thể nói được.”

Mẫn Hồng Ngọc nhét mấy khối đậu hũ rán lên trước xe cho Trần Đại, lại cầm một khối, nhường lại cho Phan Kiện Trì, Phan Kiện Trì lắc đầu một cái, nói: “Tôi không thích ăn mấy món quà vật này.”

Mẫn Hồng Ngọc liền nói: “Vậy người cứ nói, dù sao chúng ta lần này cũng không có bao nhiêu cơ hội sống sót, nếu như người không nói, sẽ không ai biết nữa.”

Phan Kiện Trì cười một tiếng, nói: “Thật ra thì có một số chuyện, trải qua đủ rồi, có người biết hay không, cũng có liên can gì.”

Mẫn Hồng Ngọc cầm lá cây lau lau vết dầu trên ngón tay, cô vốn dựa hai đầu gối vào tay vịn xe mà ngồi, lúc này nghiêng người qua cười tủm tỉm, vừa làm nũng vừa giận nói: “Nói thì liền nói đi, ấp a ấp úng như vậy có gì giống nam tử hán chứ?” Phan Kiện Trì cười nói: “Cô không cần khách trương tôi, tôi nếu nói sẽ nói, cũng không có cái gì ấp a ấp úng. Thật ra thì tôi cùng cô ấy là bạn học.”

Mẫn Hồng Ngọc vỗ tay nói: “Cái này ta thích, bạn học trai cùng bạn học gái, thanh mai trúc mã, thật giống uyên ương hồ điệp trong tiểu thuyết.”

Phan Kiện Trì trái lại có chút ngoài ý muốn: “Cô còn xem cả tiểu thuyết?”

Mẫn Hồng Ngọc hừ một tiếng, nói: “Người cũng đừng quá xem thường người quá, chẳng lẽ những người như chúng ta, cũng không biết nhận biết nhiều mặt chữ được hay sao? Nếu không nhận được mặt chữ thì làm như thế nào để xướng hí văn đây? Đừng nói là xem tiểu thuyết, ta còn xem qua “Hong lâu mộng”. Bởi vì “Hong lâu mộng” cũng có nhân vật Hồng Ngọc, ban đầu ở trong phòng Bảo Ngọc, sau đó làm nữ nô cho Vương Hy Phượng, liền đổi tên thành tiểu Hồng. Mặc dù chỉ là một nha hoàn, nhưng nàng có thể nói được một câu rất hay: “Thiên lý đáp trường bằng, nhất hữu cá bất tán đích diên tịch.”

Phan Kiện Trì nghe lời này, càng trở nên kinh ngạc, nói: “Cô quả nhiên đã đọc “Hong lâu mộng”. Ngay cả những câu này cũng đều biết, đây là toàn thư đích văn nhân chi xử, thiên lý đáp trường bằng, nhất hữu cá bất tán đích diên tịch... ai, kỳ thực ngàn lời nói vàng rực, nói về tâm vốc rộng lớn thật không hết...”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Ta đâu chỉ biết những lời này, ta còn biết câu nói tham xuân kia: 'Giống như những nhân gia lớn vậy, nếu từ bên ngoài đánh tới, một lúc cũng thể giết được, đây là lời cổ nhân từng nói 'Bách tặc chi trùng, tử nhi bất cương', (trết trăm chân, chết đi còn không đuối)còn trong nhà tự diệt tự giết lẫn nhau, thì thể nào cũng sẽ thua cuộc!' đạo lý như vậy thật đúng, người nhìn Dịch gia xem, khai nha kiến phủ, phong cương đại lại, ngay cả tổng thống cũng không thể không cấp cho Dịch gia mấy phần mặt mũi, ở nơi này bên trong Giang Nam hành tỉnh, ai dám tùy tiện làm rung chuyển. Nhưng mấy vị thiếu gia huynh đệ Dịch gia gần tương đánh nhau, mình nháo việc nhà, âm ỉ không thể tách rời, mới thành ra như bây giờ vậy, ngay cả thành Phủ Viễn cũng không giữ được. Thập vạn binh lính, quay đầu lại, đều là người mình đánh người mình.”

Phan Kiện Trì nghe vào tai, càng ngạc nhiên nghi ngờ, chỉ để ý nhìn cô. Trong đầu nghĩ cô có kiến thức như vậy, khó trách không chịu yên ổn với phú quý, ngược lại lại đi gây rối loạn nội bộ. Nhưng nếu cô có kiến thức như vậy, tại sao lại làm việc hết sức khinh suất, lượn vòng ở giữa hai anh em Dịch gia? Anh nghĩ ngợi về việc đó, Mẫn Hồng Ngọc cười lắc đầu một cái, nói: “Ta lại nói lạc đề rồi, người chỉ cần kể chuyện của người thôi.”

Phan Kiện Trì nhớ tới lúc mình và Tần Tang mới quen, liền cảm thấy trong lòng một hồi ấm áp. Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy đường đi mờ mịt, một đường cát bằng phẳng, lại ở phía trước kéo dài mà đi. Mây trời đầu xuân lúc này đã ngã về hướng Tây. Xa xa vẫn còn sương mù như trước, làm cho trong rừng bằng phẳng che lấp hai ba hộ gia đình, bị ánh mặt trời mong mỏng chiếu một cái, rừng cây nhàn nhạt màu xám tro, giống như bức họa bằng bút chì của Tây Dương, mà bức tường màu trắng, miếng ngói màu than, nhưng đây lại không phải bức họa Tây Dương phong cảnh. Bên tai nghe tiếng lộc cộc, buổi chiều như vậy, ngược lại giống như có một loại thỏa hiệp phá lệ an tĩnh dường như. “Tôi lúc lần đầu tiên thấy cô ấy, lúc đó trong đại hội ở trường học. Tôi so với cô ấy lớn hơn một lớp, cho nên ngày đó là ngày hoan nghênh học sinh

nói tới, tôi được bầu làm đại diện, đi hoan nghênh học sinh mới, làm cả một bài diễn thuyết.”

Mẫn Hồng Ngọc không nhịn được hỏi: “Người bạn đầu ở trong trường học, hết sức nổi tiếng hả?”

Phan Kiện Trì gật đầu một cái, nói: “Cũng không hẳn là nổi tiếng, bất quá cùng bạn học thầy giáo sống chung hòa thuận, cho nên mới được thầy giáo coi trọng, cứ có diễn thuyết như vậy, đều gọi tôi đi.”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói: “Ta ngược lại có một vị sư huynh cùng nhau học hí, cũng hết sức thông minh, ở trong một đồng sư huynh đệ là xuất sắc nhất, cho nên sư phụ trong lòng hết sức yêu quý hẳn. Chắc hẳn thầy người cũng yêu quý người như vậy, đều là có một đệ tử đáng tự hào.”

Phan Kiện Trì nhàn nhạt cười một tiếng, nói: “Còn có cái gì tự hào để nói đâu, cho tới bây giờ, hai tay đều chả có gì, chẳng làm nên trò trống gì, đến nợ nước còn chưa trả được.”

Mẫn Hồng Ngọc không khỏi thờ dãi: “Xem kìa, đây chính là suy nghĩ của nam nhân các người, động một tí là suy nghĩ cái gì mà đền nợ nước. Ta phải nói rõ, nước lúc nào cần người đi báo, quốc gia lớn như vậy, những chính khách kia, quân phiệt kia còn không vội, người gấp cái gì?”

Phan Kiện Trì nhàn nhạt nói: “Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách. Cho dù tôi không có bản lĩnh gì, không thành cái đại sự gì, nhưng luôn muốn vì quốc gia, hết mình góp một phần sức lực.”

Câu nói này của anh tuy thanh âm không lớn lắm, cũng không có nhấn mạnh giọng, chỉ là bình thản như vậy nói ra, nhưng lại là chân thành, cứ như chuyện đương nhiên vậy. Mẫn Hồng Ngọc bị khí thế của anh lấn át, hồi lâu sau không có tiếp lời. Chỉ nghe bánh xe cao su cán qua đá vụn trên đường, tiếng vang rào rào, mà xe lại gặp ghềnh, anh mặc y khoa đầu què mùa, ngồi nghiêng ở trên xe, nhưng lại mang dáng vẻ ung dung trấn định, tựa như vẫn còn mặc quân trang, đối mặt với thiên quân vạn mã vậy.

Mẫn Hồng Ngọc không nói nữa lời, cách một hồi, Phan Kiện Trì nói: “Thật ra cô ấy khi đó nhỏ hơn một lớp, hơn nữa xuất thân phú quý, cũng không biết thế gian này nham hiểm thế nào. Tôi biết sau này hai người chúng tôi mặc dù nói chuyện rất hợp, nhưng cũng chỉ có thể coi đối phương là tri kỷ, cũng không có bất kỳ quy củ gì. Cái gọi là tự định suốt đời, cũng chỉ là trong lòng nàng biết, trong lòng ta biết mà thôi. Học hành mấy năm liền, đời ta vui vẻ nhất là mấy năm đó, sau đó... nhà gặp phải biến cố lớn...”

Mẫn Hồng Ngọc không nhịn được chen miệng hỏi: “Là kiểu biến cố lớn gì? Người có thể ra nước ngoài du học, nhà chắc hẳn cũng phải có tài lực chứ.”

Phan Kiện Trì gật đầu một cái, nói: “Chẳng qua là có người khởi binh, đốt nhà, người trong nhà đều chết hết... cái gọi là nhà, sớm đã không còn rồi.”

Anh nói mấy lời này vô cùng bình thản, Mẫn Hồng Ngọc nghe vào tai, lại có chút giống như đang chịu đựng, vì vậy cười một tiếng hỏi: “Người cùng cô ấy nếu tốt đẹp như vậy, sao sau đó lại xa nhau chứ?” Phan Kiện Trì nói: “Mỗi người có chí riêng.”

Mẫn Hồng Ngọc khe khẽ thờ dãi: “Mỗi người một chí riêng – thì ra là thật.”

Phan Kiện Trì nói: “Cô chỉ nói chuyện khi còn bé, nhưng không hề nói quá chuyện sau này lúc lớn lên. Theo cách nói của cô, lần này đi lãnh ít dữ nhiều, chỉ bằng cũng nói một chút chuyện của cô đi, nếu không tương lai lại không có người biết đến.”

Mẫn Hồng Ngọc nhẹ nhàng xì một cái, nói: “Cái gì mà lãnh ít dữ nhiều, người vừa mới nói ta kỳ khai đắc thắng mà, sao lúc này lại thanh khẩu bạch nha đi nguyên rủa ta? Chuyện tương lai của ta, còn dài còn xa lắm. Ta phải gả cho một người đàn ông tốt, sinh hai ba đứa trẻ...”

Phan Kiện Trì hỏi: “Sau đó bắc chảo dầu lên, hàng ngày bán đậu hũ rán?”

Một câu nói chưa dứt, anh cùng Mẫn Hồng Ngọc không nhịn được ha ha cười to, tiếng cười của hai người khiến Trần Đại đang dắt ngựa cũng không nhịn được quay lại nhìn, nhìn bọn họ đang cười cái gì. Phan Kiện Trì sau khi về nước, cho tới bây giờ cũng chưa từng càn rỡ cười to như vậy, mà Mẫn Hồng Ngọc cũng cười chảy nước mắt, rút khăn tay ra xoa xoa khóe mắt, nói: “Người như anh thật có thể khiến người khác cười vỡ ruột cơ đấy.”

Phan Kiện Trì cười nói: “Cô nếu thật kỳ khai đắc thắng, đại sự đã thành, vậy cả đời này cũng có thể không cần bán đậu hũ rán rồi.”

Mẫn Hồng Ngọc: “Ai nói vậy. Có lẽ ta chỉ muốn cùng Dịch Liên Thận làm một cuộc mua bán, đem đồ kia giao cho hắn, sau đó kiếm được chục vạn thoi vàng, để ở bên trong ngân hàng ngoại quốc, ta gửi tiết kiệm, rồi trở lại nông thôn, gả cho người làng hoàng, sau đó mở cửa hàng đậu hũ, mỗi ngày bán đậu hũ rán mưu sinh.”

Phan Kiện Trì không nhịn được cười lên tiếng: “Nói tới nói lui, thì ra vẫn là đậu hũ rán à!”

Mẫn Hồng Ngọc cũng âm thầm cười một tiếng, từ trong túi bao lấy miếng đậu hũ rán ra ăn, mập mờ không rõ thì thầm: “Tất cả mọi thứ đều là hạ phẩm, chỉ có đậu hũ rán mà thôi!”

Bọn họ vốn rất có khoảng cách, lúc này cùng trò chuyện, ngược lại lại tựa như gỡ bỏ hiềm khích lúc trước. Như vậy cười cười nói nói. Đến gần tối, quả nhiên đến huyện thành. Bình Giang mặc dù chỉ là một cái huyện thành, nhưng lại ở bên bờ Vĩnh Giang, cả trăm năm được gọi là thủy lục yếu trùng, bây giờ có đường sắt chạy qua, hết sức phồn hoa náo nhiệt. Lúc này sắc trời đã tối, Trần Đại cũng khẩn trương trở về nhà, Mẫn Hồng Ngọc liền cho anh ta mười tờ tiền giấy bạc, để cho anh ở trong khách sạn nghỉ một đêm rồi đi. Trần Đại cái gì cũng không chịu, cuối cùng rút cuộc vẫn lấy tiền, thu dọn xe, lập tức đứng dậy đi về. Phan Kiện Trì vốn nói là: “Vừa ra ngoài thành liền tối rồi.” Không biết tại sao Trần Đại vẫn cố ý đi, áp ứng nửa ngày, nói trên đường có tiệm xe ngựa, Phan Kiện Trì hỏi tương lại trên đường, quả nhiên đã từng thấy qua mấy gian hoang thôn dã. Đoán Trần Đại kia quen ở tiệm xe ngựa, chắc không chịu ở khách sạn, cho nên cũng không ép ở lại, chỉ thay anh mua chút bánh bao làm lương khô, đặt ở trên xe. Trong khách sạn cũng có thể mua giùm vé xe lửa, anh cùng Mẫn Hồng Ngọc ở trong hai gian phòng hảo hạng, nghỉ ngơi một đêm. Tới sáng sớm ngày thứ hai, lúc trả phòng khách sạn đưa cho họ hai tấm vé buồng xe hạng hai. Bọn họ liền đi thẳng đến trạm xe lửa, chờ lên tàu.

Mặc dù Phù Viễn chiến hỏa loạn xạ, nhưng tuyến đường sắt vẫn không dừng lại, buồng xe hạng hai lại thừa thớt. Phan Kiện Trì bỏ tiền mua một tờ báo, qua báo chỉ biết được Phù Viễn đã bị pháo binh vây lại, trong ngoài ngăn cách, chỉ có chiến hạm ngoại quốc mới có thể chở kiều dân đi. Tình hình trong thành, báo chí cũng không biết, chỉ biết hai bên đều đầu vô cùng kịch liệt, thương vong vô số.

Anh cầm tờ báo lên xe lửa, cùng Mẫn Hồng Ngọc tìm được chỗ ngồi xuống, thẳng đến lúc xe lửa chạy, trong buồng xe cũng không có được nhiều người. Chờng xe sách binh trà to đi đến khoang hạng nhất đưa nước sôi, anh liền kêu chờng xe giúp mình rót một ly trà. Trên xe có người tự bỏ tiền mua trà, cho nên chờng xe rất vui

lòng làm một vụ mua bán, một bên ngâm trà nói: “Bình hoang mã loạn, ngay cả người ngồi xe lửa cũng không có.”

Phan Kiện Tri liền mượn cơ hội hỏi: “Cuộc chiến đánh như thế nào rồi?”

Chường xe nói: “Không biết nữa, chúng ta ở xe lửa này, nguyên là từ phía tây đi xuống, không đi qua thành Phù Viễn, nếu không xe này cũng không đi được rồi. Chính vì như vậy, mà cũng ảnh hưởng thật lớn, mấy huyện bên ngoài thành Phù Viễn cũng không có mấy người lên xe đâu.”

Chường xe đưa trà, nhận hai hào tiền liền đi, Phan Kiện Tri vẫn trầm ngâm, Mẫn Hồng Ngọc đã đem tờ báo trong tay anh rút ra, chỉ nhìn, rồi liền bỏ xuống, nói: “Tờ báo này không biết viết cái gì, làm phiền người mang theo lên xe.”

Phan Kiện Tri nói: “Tuyến đường này đi trấn Hàn Quan, phải đi một ngày đến nửa đêm, trên đường có lúc nhàm chán. Mang theo báo, cũng có thể đọc qua một chút.”

Quả nhiên, xe lửa sáng sớm rời khỏi Bình Giang, một đường đi nhanh, mặc dù ngừng ở mấy trạm nhỏ, nhưng dừng một chút rồi lại đi, hai bên phong cảnh cũng không có gì để nhìn. Mẫn Hồng Ngọc thấy mọi thứ đều nhàm chán, không thể làm gì khác hơn là cầm tờ báo kia lên, lật qua lật lại nhiều lần. Trong buồng xe người dần dần nhiều lên, cũng không tiện nói nhiều lời. Lúc đến Thanh Định, ngoài cửa xe đều là tiếng rao hàng, có tiếng bán khoai lang trắng, có bán chữ kê từ, còn có bán mại qua từ đậu phộng thơm. Mẫn Hồng Ngọc mua một bọc hạt dưa ăn, dùng để giết thời gian.

Lúc đến Trấn Hàn Quan là lúc nửa đêm, xe lửa một đường hướng Tây mà đi, Giang Nam có chút sắc xuân mông manh, đã sớm vô ảnh vô tung. Đêm xuống nhiệt độ thấp hơn, trong buồng xe cũng lạnh lên, hành khách rồi rít mặc thêm quần áo. Mẫn Hồng Ngọc cũng phủ thêm áo choàng dài, chờ đi qua tiệm quyền quý, phong cảnh ngoài cửa sổ xe lại là một mảnh xơ xác tiêu điều vắng vẻ. Ruộng đồng bằng phẳng kéo dài ngàn dặm, đều là màu vàng đất mỡ mịt, gió thổi cát bụi tung bay, mà mùa này một chút màu xanh cũng không có. Chờ đến đêm, Phan Kiện Tri hoài nghi bên ngoài xe lửa có tuyết rơi, thật may là không có. Đoàn xe chậm rãi lái vào trấn Hàn quan, chỉ thấy người đứng gác ở bên xe đứng nghiêm, hơi nước trắng bọt bọt theo gió Bắc thổi tới, linh canh gác vạt áo choàng dài bị gió thổi tung đưa không ngừng. Phan Kiện Tri không hề nghĩ trên đài sẽ là tình hình như vậy, không khỏi quay đầu nhìn Mẫn Hồng Ngọc. Mẫn Hồng Ngọc hết sức trấn định, ung dung thông thả đeo găng tay đến khuy tay ngay ngắn, lại đội mũ lên. Tuy ở ngoài nơi đất khách, có một mặt đều hóa trang, nhưng bây giờ lại trở lại như lúc còn trong thành Phù Viễn, lần này lại đổi về cái vẻ chi phần hương nùng mỹ kiều đó, lông mày vây quanh, là đoá hoa nẫu đơn rực rỡ. Phan Kiện Tri vào thời điểm này, ngược lại cũng bình thản. Cho nên phụng bồi cô xuống xe, quả nhiên trên đài có người lại gần, cầm đầu bọn họ Phan Kiện Tri cũng biết người nọ, chính là phó quan của Dịch Liên Thận. Phó quan nói: “Mẫn tiểu thư trên đường đã vất vả rồi.” Liền tỏ ý bảo người phía sau tiến lên cầm hành lý của bọn họ.

Mẫn Hồng Ngọc khẽ lắc đầu một cái, nói: “Cứ để cho hần xách, đây là người làm của ta.”

Phó quan kia lúc này mới quan sát Phan Kiện Tri một cái, rõ ràng biết anh là ai, cho nên hơi lộ vẻ kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi cái gì nhiều, chỉ mau tranh người ra, làm một động tác tay “Mời”

Xe hơi ngừng ở bên ngoài trạm xe, hai người lên thẳng xe, Phan Kiện Tri một đường để ý, tuy là lúc nửa đêm, nhưng trong thành ánh đèn u ám, quan trọng hơn giao lộ đều có quân đội canh giữ, xem ra là có lệnh giới nghiêm. Anh biết Dịch Liên Thận đi Tây Bắc, mặc dù mang tàn quân không nhiều nhưng cũng có hơn mấy ngàn người. Nơi này là vùng quân sự trọng trấn, anh ta nếu như phụ thuộc vào Khương Song Hỷ, vẫn rất là có thực lực. Chặng qua Khương Song Hỷ tính tình đa nghi, lại chịu đem trấn Hàn Quan giao cho Dịch Liên Thận chiếm đóng, cũng coi như là một việc kỳ quặc.

Xe hơi không đi quá lâu một hồi liền đi vào một khu nhà đại viện, vẫn là phó quan kia thay bọn họ mở cửa xe, dẫn bọn họ đến một gian phòng, nói: “Hai vị trên đường khổ cực rồi, đêm khuya nghỉ ngơi sớm, sáng mai, nhị công tử sẽ gặp mặt hai vị.” Nói xong xoay người lui ra ngoài, còn thay bọn họ đóng cửa.

Phan Kiện Tri quan sát sơ qua, nơi này là kiểu nhà ở Tây Bắc thường gặp, một sáng một tối, bởi vì có lò sưởi, nên không cảm thấy lạnh. Hai gian phòng một đông một tây, đều được dọn dẹp sạch sẽ. Anh hơi chần chừ, Mẫn Hồng Ngọc đã nói: “Trên xe lửa không ngủ, cũng đủ mệt mỏi rồi, ta định ngủ trước, có chuyện gì để mai nói sau.” Vừa hướng phía anh khoát tay, tiến vào trong phòng phía đông. Phan Kiện Tri vì vậy vào nhà phía Tây. Nơi này tuy nhà không hề hoa lệ, nhưng cũng có kiểu phòng tắm ngoại quốc, cho nên anh tắm xong, rất nhanh liền ngủ.

Anh mặc dù ngủ, nhưng là người rất cảnh giác, không biết ngủ bao lâu, đột nhiên cảm thấy có người rón rén vào trong phòng, vì vậy híp mắt giả bộ ngủ, tay lạng lẽ mò xuống dưới gối, cầm khẩu súng, chờ người nọ đi tới giường, tay anh duỗi một cái liền bẻ tay người kia, rồi đem súng cướp có vào thái dương người nọ. Người nọ tuy hết sức đau, nhưng cũng không lớn tiếng kêu lên, anh cũng phát hiện ra người bị bẻ cánh tay thì ra là Mẫn Hồng Ngọc, vì vậy thu hồi súng, thấp giọng hỏi: “Cô tới làm gì?”

Mẫn Hồng Ngọc gờ một ngón tay ở bên mép, tỏ ý anh chớ có lên tiếng. Mặc dù đã là năm sáu giờ sáng, nhưng đêm Tây Bắc dài, bên ngoài vẫn như cũ bóng đêm đen thui, mặt trời còn chưa lên. Phan Kiện Tri nín thở, nghe trong sân có tiếng bước chân nhẹ nhàng, có thể là lính gác đang đi, cũng có thể là có người đang giám thị bọn họ.

Mẫn Hồng Ngọc kéo chăn qua, nằm thẳng trên giường. Phan Kiện Tri toàn thân không khỏi cứng đờ, không nhịn được hỏi bên tai cô: “Cô rốt cuộc muốn làm gì?”

Mẫn Hồng Ngọc ghé vào tai anh nói: “Dịch Liên Thận khẳng định muốn biết tại sao ta lại đem theo người, cho nên chúng ta phải để cho hần tin tưởng, lý do ta tại sao lại đem người tới.” Thanh âm cô vừa thấp vừa mềm, hơi thở phả vào viên tai của anh, hơi có chút cảm giác nhột. Anh mặc dù để phòng cô chơi thủ đoạn bịp bợm, nhưng lại thấy kỳ lạ, lại trách bản thân không có phép tắc, không nói gì thêm nữa, chẳng qua là nghiêng người bình tĩnh ngủ. Vừa có cảm giác liền ngủ say, hoặc có thể do vết thương chưa lành, mấy ngày liên tiếp trên xe vất vả, ở trên xe lửa lại không có cách nào nghỉ ngơi cho khỏe. Bây giờ đến nơi này, mặc dù là long đàm hồ huyết, nhưng có thể có tám nệm mềm mại có giường thoải mái như vậy, cho nên ngủ rất say. Đến lúc tỉnh, thì lại đang có người ở bên ngoài gõ cửa. Phan Kiện Tri mở mắt ra, bỗng nhiên thấy mình cùng Mẫn Hồng Ngọc cùng gối đầu trên gối, không nhịn được cả kinh, nhưng lập tức nhớ ra. Cho nên dần dần trấn tĩnh lại. Mẫn Hồng Ngọc cũng đã tỉnh, lười biếng duỗi cánh tay. Không biết trên người cô là mùi thơm gì, yếu ớt thẳng chóp mũi Phan Kiện Tri tiến tới, Phan Kiện Tri không kiềm được lùi về sau. Mẫn Hồng Ngọc giảo hoạt cười một tiếng, tiến đến càng gần mấy phần, hỏi: “Ta cũng đâu có cắn người, người sợ cái gì chứ?”

Phan Kiện Tri bây giờ đã có mấy phần hiểu về tính tình của cô, nên biết nếu mình càng xấu hổ, cô ngược lại sẽ càng trở nên háng hái hơn. Cho nên chỉ nhàn nhạt nói: “Không có gì, chỉ bất quá không quen cùng người khác ngủ chung thôi.”

Những lời này nói ra, Mẫn Hồng Ngọc nhịn không được cất tiếng cười to, thanh âm cô vón trong trẻo, cười lên giống chuông bạc vậy, lúc này bên ngoài có người đang gõ cửa tựa như dò xét: “Mẫn tiểu thư?”

Mẫn Hồng Ngọc lúc này mới lên tiếng hỏi: “Ai?”

“Nhị công tử sai tới tới, xem hai vị đã thức chưa. Nhị công tử ở dưới chuẩn bị tiệc rượu, muốn tiếp đón Mẫn tiểu thư.”

Mẫn Hồng Ngọc liền đáp: “Ta biết rồi.”

Cô tựa hồ tâm tình khá tốt, vừa dậy liền hát tiểu khúc, kéo lê đôi dép thêu, liền hướng phòng mình đi. Vì vậy Phan Kiện Trì cũng nhân cơ hội thức dậy tắm, anh dọn dẹp xong xuôi, lại đang ngồi ở giữa phòng một lúc, mới nhìn thấy màn cửa vén lên, Mẫn Hồng Ngọc đi ra.

Mẫn Hồng Ngọc ăn mặc trang điểm lộng lẫy, mặc một bộ áo choàng dài lông cáo, cổ áo ngắn gần rất nhiều phong lông, mơ hồ lộ ra áo bào gấm dệt, tóc lại được chải gọn gàng, thật một như ý kẻ thật thấp. Mặc dù không đeo bất kì châu báu nào, nhưng bên cạnh tóc mai có cài một đoá hồng, vị ngọt thơm phức. Cũng không biết trong vùng băng tuyết này, cô lấy đâu ra hoa tươi. Cô thấy Phan Kiện Trì nhìn mình, liền đắc ý cười một tiếng, kẹp lại tóc mai, lại kẹp một kim băng kim cương lấp lánh lên trên cổ áo, mới lên tiếng: “Đi thôi.”

Bên ngoài có phó quan do Dịch Liên Thận phái tới, thấy bọn họ mở cửa đi ra, liền làm một bộ dạng dẫn đường, vì vậy hai người bọn họ liền đi theo phó quan kia. Tòa trạch viện này cũng có chút niên đại, nhà cửa tinh xảo, khắp nơi đều gạch điêu lư hoa. Chẳng qua là trời đông giá rét, đôi mắt nhìn, xa xa quan lâu, gần bên núi, đều mờ mịt. Hai người đi xuyên qua đường mòn của đình, một mực đi về sau. Phan Kiện Trì dọc đường đi để ý, trong đầu ước chừng nhà này là nhà của một vị phú thương nhà Tấn Thanh, nếu không sao có thể khi phái thế này.

Phó quan dẫn bọn họ đến một sảnh khách, màn vừa vén lên, lại có một cỗ khí ám áp phả tới trên người. Trong sảnh khách sắp đặt một bàn tiệc rượu, cây tử đàn bàn bát tiên, phía trên trái cái mâm cầm tú, bày mấy cái đĩa cùng bầu rượu. Phó quan kia báo cáo một tiếng: “Mẫu tiểu thư đã đến.” Liền nghe được âm thanh lộp cộp, ngay sau đó trước mắt rõ ràng hơn, chính là Dịch Liên Thận đi tới.

Dịch Liên Thận thấy hai người bọn họ cũng không có vẻ gì kinh ngạc, chẳng qua gật đầu một cái, nói: “Ngồi đi.” Mẫn Hồng Ngọc cũng không khách khí liền ngồi xuống, Dịch Liên Thận cười một tiếng, ngồi ở vị trí chủ nhân, tự mình cầm bầu rượu trong tay, lại hướng Phan Kiện Trì nói: “Phan phó quan cũng tới đây! Cổ đại có Triệu Khuông Dẫn ngàn dặm đưa Kinh nương đi,* hiện nay lại có Phan phó quan người ngàn dặm đưa giai nhân tới, cũng thật là nghĩa khí khó tìm.”

*là vị Hoàng đế khai quốc của triều đại nhà Tống trong lịch sử Trung Quốc, ở ngôi từ năm 960 đến năm 976.

Phan Kiện Trì cũng không lên tiếng, chỉ ngồi xuống. Dịch Liên Thận nói: “Thấy hai vị không ngại ngàn dặm xa xôi tới, thật khiến ta cảm thấy hết sức cao hứng.” Anh vừa nói liền ngừng đầu lên, kêu một tiếng: “Tới đây!”

Phó quan liền tiến tới một bước, chào theo nghi thức quân đội, hỏi: “Nhị công tử có việc gì phân phó?”

“Mẫu tiểu thư đường xa tới, là vị khách hiếm, người nhanh mời tam đệ tới, thay ta tới đây tiếp khách.”

Phó quan kia lên tiếng đáp lại, Dịch Liên Thận tự mình chăm lo, chăm cho hai người chén rượu, lại tự mình châm một ly, nói: “Trần Hàn Quan ở Tây Bắc vắng vẻ, quả thật không so được với vật hoa thiên bảo ở Phù Viễn, cũng không có món ăn gì ngon, cho nên ta cũng chỉ sai người chuẩn bị chút rượu và chút thức ăn, mong hai vị không chê.”

Phan Kiện Trì không nói lời nào, chỉ thấy Dịch Liên Thận bung ly lên, nói: “Ta xin cạn trước!” Ngửa đầu liền đem rượu uống một hơi cạn. Thời gian đang lúc nói chuyện, đã nghe thấy tiếng bước chân, chính là phó quan kia dẫn theo Dịch Liên Khải đi vào.

Phan Kiện Trì sau sự kiện bị bắn, cũng chưa từng gặp qua Dịch Liên Khải, vừa thấy anh, không kìm được ngạc nhiên. Chỉ thấy Dịch Liên Khải tuy mặc một bộ quân trang áo choàng dài, nhưng cổ tay cổ chân lộ ra, tất cả đều là vết thương nặng, kể cả trên trán, cũng có một vết thương thật sâu, không biết là dùng dụng cụ hành hình gì mà bị thương, dài quá tấc, nhưng sâu vô cùng tận, hai bên da thịt đỏ thẫm, mặc dù đã không còn chảy máu, nhưng vết thương kia thật làm cho người ta không đành lòng nhìn. Anh từ sau khi bị thương vốn là rất gầy, bây giờ lại gầy giống như một bộ xương, bao gồm cả người tất cả đều bị thương, cho nên nhìn qua có hình dạng như ma quỷ vậy. Đứng ở nơi đó lão đảo muốn ngã, xa xa trên người liền hiện ra một mùi cỗ huyết thối rửa khiến người ta nôn mửa – vết thương trên người đã hóa mủ, anh đi một bước rồi ngừng lại một lát, thì ra ở chân còn bị đeo còng, còng xích sắt vừa nặng vừa thô, nặng chịch ở giữa hai chân. Đây là tội nhân bị tội nặng mới phải đeo còng chân, bởi vì xích sắt quá thực quá nặng, mài mất cả chân của anh đến đầm đìa máu, một bước lão đảo về phía trước tựa như bị kéo lại, khôi phục phân nửa bộ dạng của tặc giai công tước từ lúc đầu.

Phan Kiện Trì nhìn không được, đứng lên kêu thành tiếng: “Công tử gia!”

Dịch Liên Thận lại nhẹ nhàng gác đầu ngả vai, nói: “Phan phó quan, người đối với công tử gia của người đúng là hiếm có, ngược lại thật có tình có nghĩa.” Phan Kiện Trì bất động một lúc không nói, ngược lại Mẫn Hồng Ngọc thâm trầm thờ dài, nói: “Nhị công tử, ngài ấy rốt cuộc cũng là anh em máu mủ của ngài, ngài lại đem ngài ấy hành hạ thành cái bộ dạng này, cần gì phải như vậy chứ.”

Dịch Liên Thận cười một tiếng, cầm bình rượu tự mình châm một ly nói: “Mọi người đã ở đây thì nên song thuyết lượng thoái (công khai nói rõ), lão đại là kẻ ngu, chẳng hay biết gì, nhưng nhìn ta cũng giống kẻ ngu lắm hay sao. Ta biết đồ vật kia bị hấn giấu đi, hấn nhất định không giao ra, ta không thể làm gì khác hơn là cho người đi khuyên hấn. Hấn nếu không chịu nói cho những người đi khuyên hấn, thì tự nhiên không nhận được liên nghĩ ra phương pháp để hấn nói thôi. Chẳng ngờ tam đệ ta lại là một tên xương cốt cứng rắn, tính khí cũng không tốt, ta phải người khuyên tới khuyên lui, bất luận thế nào hấn cũng không chịu nói. Cho nên mới thành cái bộ dạng như hôm nay. Thật ra huynh đệ nhà mình mà, nếu hấn không làm khó dễ ta, thì sao ta phải làm khó hấn chứ?”

Mẫn Hồng Ngọc tựa hồ không nhúc nhích, thần sắc bình thường lấy đĩa gấp một miếng mộc nhĩ, nói: “Ngài muốn đồ thì cùng đâu có ở trên người hấn.”

“Ta biết.” Dịch Liên Thận nói, “Ta cho người bắt hấn, sau đó liền đem hấn trong ngoài đều lục soát một lần, quả thật không có.”

“Hấn đã bị đại gia đuổi ra khỏi Phù Viễn.” Mẫn Hồng Ngọc nhân nhạ nói, “Đồ dĩ nhiên là ở trong tay đại gia, ngài còn tin rằng hấn có thể mang ra ngoài, đưa cho ngài sao?”

Dịch Liên Thận vỗ tay cười nói: “Hồng Ngọc, người quả nhiên là nhanh nhạy. Không uống công tam đệ ta yêu thương người. Người mặc dù không cùng hấn nói chuyện, cũng không có cơ hội cùng hấn thông báo tin tức, nhưng người cùng hấn một lời giống nhau như đúc, chính là một mực khẳng định, vật kia ở trong tay đại ca.”

Mẫn Hồng Ngọc cười một tiếng, nói: “Ngài không tin thì thôi, ngài thật sự nghĩ đại gia là kẻ ngu sao? hấn là một người bệnh nhẫn nhục chịu đựng như vậy nhiều năm, nhưng lại đem được cả hai người đuổi ra khỏi thành Phù Viễn, ép đến đất biên cương bên này, ngài nói vậy này nếu không phải hấn cảm, thì còn có thể là ai cảm đây?”

Dịch Liên Thận nhân nhạ nói: “Những lời này của người để dễ người thì được, chúng ta như người nằm cùng một cái giường, người lúc nào muốn xoa mình, muốn than thở ta đều biết, chút tài mọn này, không thể mua riu qua mắt thợ được.”

Mẫn Hồng Ngọc nghe những lời này, không nhịn được mà phì nhỏ, nói: “Thật là không đúng đắn! Trước mặt những người này mà lại nói những lời khinh bạc như vậy.”

Dịch Liên Thận cười ha ha một tiếng, nói: “Ngươi ngược lại là một người đúng đắn sao, ở nơi này trừ ta ra, còn có hai người đàn ông ngươi ngồi cùng, ngươi làm ra chuyện khinh bạc, ta lại không thể nói những lời khinh bạc hay sao?”

Mẫn Hồng Ngọc về mặt hơi đỏ, chỉ nghe “ang” một tiếng, lúc này Dịch Liên Khải đem xích sắt chân hất một cái, ngồi thẳng xuống ghế, cầm bầu rượu lên rót cho mình một ly rượu. Cổ tay anh bị thương, cầm bầu rượu lên liền không ngừng run rẩy, rượu từ trong bình trực vẩy ra, rót một ly lại vẩy đi nửa ly, Phan Kiện Tri vội vàng nhận lấy bầu rượu, thay anh rót đầy một ly. Dịch Liên Khải mặt không cảm giác, bung rượu lên, chọt hướng tới đập vào đầu Phan Kiện Tri.

Phan Kiện Tri không né không tránh, là do Dịch Liên Khải bị thương dẫn đến vô lực, nên ly rượu cũng đập vào đầu Phan Kiện Tri, bắn rượu tung tóe đầy mặt anh. Dịch Liên Khải lần này dùng toàn lực, lão đạo liền nằm trên bàn ho khan ba đến năm tiếng, liền ói ra máu, hiển nhiên bị nội thương. Phan Kiện Tri không để ý tới trên mặt mình còn rượu, thấy trên bàn có khăn tay, liền cầm lên thay Dịch Liên Khải lau, Dịch Liên Khải đẩy tay anh, mắng: “Họ Phan, không cần ngươi giả mù sau mưa, ngươi bội tín nghĩa khí, chết không được từ tế.”

Phan Kiện Tri cũng không trả lời, Dịch Liên Thận lại cười nói: “Ngươi ở chỗ này vùng vẫy để giữ mạng, bị thương nặng như vậy, bị dây vô như vậy, chết không từ tế là ngươi mới đúng.”

Dịch Liên Khải luôn miệng ho khan, không nói ra lời. Mẫn Hồng Ngọc nhìn chỗ máu mà Dịch Liên Khải vừa ho ra, lại cười nói: “Nhị công tử cần gì làm vậy, truyền ra bên ngoài cũng không dễ nghe đâu.”

Dịch Liên Thận liếc cô một cái, hỏi: “Làm sao, ngươi đau lòng vì hắn à?”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Đúng vậy, ta chính là đau lòng cho hắn, ngài có tin hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Dịch Liên Thận cất tiếng cười to, nói: “Ta dĩ nhiên là tin rồi.” Hơi ngừng lại một chút, nói: “Nếu ngươi thật sự đau lòng vì hắn, chỉ bằng đem vật kia giao ra. Ta sẽ để cho ngươi mang hắn đi, từ đây về sau hai người song túc song phi, tiêu dao sung sướng hưởng thụ cuộc sống.”

Mẫn Hồng Ngọc cười lạnh nói: “Nhị công tử hồ đồ rồi, ta nếu thật sự là có món đồ kia, đương nhiên ta sẽ đi qua sông gặp Mộ Dung đốc quân rồi, cần gì phải chạy đến trấn Hàn Quan này hít gió Tây bắc chứ?”

Dịch Liên Thận nói: “Ngươi nếu quả thật không có món đồ kia, tự nhiên chạy tới trấn Hàn Quan này làm gì? Chẳng lẽ lại tới thay Dịch Liên Khải đưa tang sao?”

Mẫn Hồng Ngọc thần nhiên cười một tiếng, nói: “Không sai, ta chính là tới thay hắn đưa tang. Chuyện giữa ngươi này và ta, ngài chỉ biết có nửa, còn một nửa còn lại ngài không biết. Ngài không biết ta hận hắn đến tận răng sao? Ta nếu như không tận mắt nhìn thấy hắn chết, đòi này của ta sống quá uổng phí rồi.”

Dịch Liên Thận không nhịn được chắc chắc khen ngợi, quay mặt đối với Dịch Liên Khải nói: “Tam đệ, ngươi nhìn ngươi gây ra cái nợ phong lưu gì thế này, rốt cuộc khi nào mới có thể đòi lại được đây?”

Dịch Liên Khải nhú chặt mày, hình dáng thống khổ, cũng không nói nhiều, hai con mắt nhìn chăm chăm Mẫn Hồng Ngọc, trong ánh mắt tràn đầy sâu sắc ý hận, tựa hồ như muốn dùng ánh mắt, khoét thủng hai lỗ ở trên người cô. Dịch Liên Thận ung dung thông thả uống nửa chung rượu, lại gấp thức ăn tới ăn, nói: “Ta không biết đồ trên người ai, hay là ở đâu, nhưng các người phải đem đồ vật giao ra. Lão tam trên người không có đồ, ta biết. Thậm chí cả hai ngươi, ta vừa rồi mới sai người đi lúc soát hành lý hai người một chút, cũng không tìm thấy. Mặc dù đồ ấy không tìm thấy, nhưng cả ba người ở chỗ này, ta cũng không gặp. Lão tam ngươi sẽ không hồ đồ, đem đồ vật ấy giao cho tam muội chứ?”

Dịch Liên Khải đến lúc này mới cười một tiếng, anh cười làm động đến chỗ đau, chọt cau mày. Do ở trong sảnh khách này có treo đèn treo thủy tinh, nên thấy rất rõ, nụ cười này của anh, loáng thoáng còn có khí độ vô cùng anh tuấn của đại quý công tử ngày xưa tấu mã. Anh nói: “Lão nhị, ngươi cảm thấy ta sẽ đem vật đó giao cho Tân Tang sao?”

“Ta cũng cảm thấy không thể nào.” Dịch Liên Khải hết sức bình tĩnh nói, “Ngươi biết rõ đó là một mầm tai họa, ngươi nếu đem đồ ấy cho cô ta, thì sẽ chà khác nào để cô ta rước lấy họa sát thân, cho nên ngươi sẽ không đưa đồ cho cô ta.”

Dịch Liên Khải gật đầu một cái, nói: “Không ai hiểu ta như nhị ca.”

Dịch Liên Thận nhoen miệng cười, nói: “Huynh đệ một nhà, cần gì phải khen ta như vậy.”

Lời hai người họ nói, tựa như vẫn còn như đang ở trong thành Phù Viễn vậy, như lúc còn ở trong phủ đốc quân, thân thiết như hai anh em vậy. Mẫn Hồng Ngọc nhìn thấy Dịch Liên Khải cảm xúc đến phát run, không khỏi để ý nhìn kỹ vết thương bị cắt trên cổ tay anh, mặc dù dùng băng vải quấn lại, nhưng hiển nhiên vẫn thấy vết máu đã thấm ướt nhiều ngày, băng vải kia đã sẫm thành màu đen. Dịch Liên Khải nhìn thấy cô chú ý đến vết thương trên tay Dịch Liên Khải, liền cười nói: “Vị tam đệ này của ta thâm tàng bất lộ, thật ra khả năng bắn súng của hắn rất tốt, không chỉ có thể trái phải có thể bắn súng, mà hơn nữa tay trái của hắn nổ súng còn chính xác hơn tay phải, hai súng liên kích có thể trăm bước xuyên thủng, ngươi có biết hay không?” Mẫn Hồng Ngọc tỉnh bơ nói: “Công tử gia quả thật thương pháp không tệ.”

“Đáng tiếc hắn từ nay về sau không mở súng bắn được nữa rồi!” Dịch Liên Thận cảm thấy, xa xa gạt một cái, “Gân tay trái, gân tay phải của hắn, đều bị cắt đứt rồi, mặc dù ta đã kêu đại phu thay hắn nối lại thật tốt rồi, nhưng mà hắn hôm nay đến cả ly rượu còn bung không xong, đừng nói chỉ là sau này cầm súng.”

Anh ở đây cười cười nói ra những lời này, Phan Kiện Tri tỉnh tỉnh kiên cường, cũng không nhịn được thần sắc khẽ biến, rốt cuộc không nhịn được, đứng lên lớn tiếng nói:

“Dịch Liên Thận, sao ngươi có thể độc ác như vậy?”

“Ác độc?” Dịch Liên Thận mí mắt rũ xuống, khoe miệng tựa như có một nụ cười kín đáo, “Ngươi có bao giờ thấy xà nhân* chưa? Bọn họ so với rắn còn độc ác hơn, có thể còn độc hơn cả rắn. Nói đến độc ác, em trai ruột của ta cũng không kém hơn so với ta là bao đâu... Các ngươi có biết đại ca ta làm sao mà từ trên lưng ngựa rơi xuống không? Trong phủ mọi người đều nói là ta hại đại ca, nói hữu tử từ hữu nhân**, ngay cả phụ thân đại nhân, cha ruột ta, cũng nghi ngờ có phải ta cố tình với huynh đệ mình làm ra chuyện mất hết nhân tính như vậy không. Cho nên lão đầu từ một mực trở về che chở hấn, đem hấn đề ở Xương Nghiệp, chung quy đề đề phòng ta, thậm chí còn định giải tán hết đám lính dưới quyền ta, để cho hấn quay về làm chủ soái. Thật ra ông trời oan uổng như vậy, ta còn có thể hướng ai nói đây? Năm ấy tam đệ mới mười một tuổi, một đứa trẻ mười một tuổi, làm ra chuyện mưu hại anh cả như vậy, ai mà tin cơ chứ?”

*vốn là hoàn xà đích nhân nhưng khó dịch quá nên mình cũng không viết nghĩa ra.

**Hữu tử từ hữu nhân ý chỉ lời đồn thổi

Dịch Liên Khải lúc này mới lạnh lùng nhìn Dịch Liên Thận một cái, nói: “Ngươi biết ta ở bàn đạp động tay chân, nhưng cũng không đi nói cho lão đại biết, chẳng phải ngươi cũng chỉ mong hấn chết hay sao.”

Dịch Liên Thận lắc đầu than thở: “Tam đệ, làm tron một cái bàn đạp, nhiều lắm chỉ khiến cho lão đại lao đao chút mà thôi, sao có thể để cho hấn nằm liệt trên giường mười mấy năm không thể nhúc nhích được.”

Dịch Liên Khải nhàn nhạt nói: “Cho nên phải đa tạ nhị ca năm đó âm thầm giúp ta một tay.”

Dịch Liên Thận thờ dãi một tiếng, nói: “Ta biết trong lòng ngươi xem thường, cho là ta cùng hấn là anh em cùng một mẹ, ta cần gì phải làm ra chuyện như vậy. Nhưng ngươi có nghĩ tới hay không... Lão đại thuở nhỏ thông minh hiểu học, lão đầu từ thường hay nói hấn là “Ngô gia bạch ngạch câu”**, mà tam đệ ngươi, mặc dù từ nhỏ chẳng nói năng gì, nhưng lão đầu từ vẫn thật lòng thương ngươi, đi khắp nơi gửi ngươi đi, có thể lừa gạt được người khác, nhưng sao có thể gạt được ta đây? Ta so với lão đại sinh sau hai năm, cha không đau, mẹ không thương, nếu mình không tự tìm đường ra, trong nhà này cũng không có chỗ cho ta dung thân. Ngươi còn nhớ hay không, chúng ta ở tại trong vườn hoa nhỏ phủ đông đi vào trong viện Lục thúc, hấn là em trai ruột của lão đầu từ. Không nhớ nổi phải không, nếu ta không đề cập tới, ngươi sớm đã quên Lục thúc đáng đáp ra sao rồi, Lục thúc kia sống qua ngày, so với quân gia, người làm của chúng ta còn không bằng. Ngươi cho rằng hấn không bằng lão đầu từ sao, ông cũng hùng thao vĩ lược, cũng một bụng văn chương, hấn cũng văn võ song toàn, cũng biết cưỡi ngựa bắn súng. Nhưng lúc đó hấn ở tiền tuyến đánh trận, lão đầu từ liền cử thế đưa hấn từ tiền tuyến lừa trở về, cũng lừa bịp giam lỏng hấn nhiều năm như vậy. Lão đầu từ đâu có ngu đâu, hấn đem lục thúc giữ lại, rõ ràng là thay lão đại để lại một đường lui. Cho nên ta biết một khi lão đại ngồi lên vị trí của lão đầu từ, người đầu tiên hấn đối phó chắc chắn là ta. Đa hỏ thân huynh đệ, thượng trượng phụ tử bình, ha ha, phòng anh em mình, so với phòng cướp còn lợi hại hơn.”*bạch ngạch câu là thanh niên anh tuấn có triển vọng

Dịch Liên Khải nhàn nhạt nói: “Ngươi không cần nhiều lời, ta nếu là như vậy, việc đầu tiên cũng là giết ngươi, cho nên ngươi bây giờ làm nhục ta, cũng đúng thôi. Chỉ bất quá huynh đệ đánh nhau, ngươi cũng không chịu để cho ta thống khoái, thật sự quá là lễ mễ.”

Dịch Liên Thận cười lạnh nói: “Ngươi muốn trách phải trách lão đầu từ, ai bảo hấn đem đồ giao cho ngươi chứ? Ngươi nếu không chịu đem đồ giao ra, ta không thể làm gì khác hơn là phải nghĩ đủ mọi cách cạy miệng ngươi ra.”

Dịch Liên Khải bỗng nhiên quay mặt, hướng về phía Mẫn Hồng Ngọc cười một tiếng, nói: “Ta biết bây giờ đồ đang ở trong tay ngươi, ngươi nên đưa cho lão nhị, đỡ đỡ cho hấn bắt ta chịu tội vật vãnh.”

Mẫn Hồng Ngọc thân nhiên cười một tiếng, nói: “Đừng nói đồ có ở trong tay ta hay không, giả dụ như đồ ở trong tay ta, ta cũng không thể lấy ra đổi lấy tính mạng này của ngươi được!”

Dịch Liên Khải cũng không đề ý tới. Ngược lại Dịch Liên Thận tựa như hết sức bằng lòng, cười nói: “Nếu như không cần tính mạng của hấn, thì ngươi muốn đổi với cái gì?”

Mẫn Hồng Ngọc thờ dãi: “Nó không có ở nơi này, ngươi dùng một tòa kim son để đổi, ta liền lấy ra!”

Dịch Liên Thận nói: “Ngươi muốn kim son còn không dễ sao, chỉ cần ngươi chịu đem đồ vật giao ra, ngươi muốn bao nhiêu thỏi vàng cũng được, muốn bạc nguyên cũng được, tùy tiện cho ngươi ra giá.”

Mẫn Hồng Ngọc ung dung cười một tiếng, lại gấp chút thức ăn, nói: “Mặc dù đồ không ở chỗ ta, nhưng liên quan đến tung tích của nó, ta cũng biết một chút. Chẳng qua đây cũng không phải đồ tầm thường gì, mà là Dịch gia lão đầu từ để lại một đường lui. Có thể mượn hùng binh mười vạn, có thể hiệu lệnh Giang Tả, cũng có thể khiến cho quân đội Mộ Dung cũng phải chịu chèn ép, ngươi nói vật như vậy, là trị giá mười vạn bạc trắng, hay là mười vạn hoàng kim?”

Dịch Liên Thận cười nhạo một tiếng, nói: “Ồ trong tay ngươi cũng không có giá trị bằng nửa hào.”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Nếu không đáng giá nửa hào, vậy ngài cần gì phải hùng hổ dọa người như vậy, dù thế nào cũng phải đem vật này tìm ra?”

Dịch Liên Thận cười lạnh một tiếng, nói: “Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, chính ngươi tự mình chui vào lưới, đứng trách ta không khách khí.”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Nhị công tử, ngài đừng hù dọa ta nha, ta là người nhát gan, thần kinh của ta rất yếu ớt. Ta chỉ là một cô gái yếu đuối, nếu ngài đem những cực hình kia trên người tam công tử một nửa đối phó ta, ta đoán ta không chịu nổi đâu. Cho nên trước khi tới ta liền đưa ra quyết định, chỉ cần ngài động thủ, ta liền ăn viên thuốc hoàn kia. Kia là viên thuốc do người nga làm ra, nghe nói vừa vào miệng liền khí tức. Ta chết như vậy cũng được thôi, nhưng nếu ngài muốn tìm tung tích vật kia, thì so với lên trời còn khó hơn.”

Dịch Liên Thận đã sớm đoán được Mẫn Hồng Ngọc nếu dám đến, chắc đã đem đồ giấu ở nơi khác rồi cho nên anh im lặng hồi lâu, cười ha ha một tiếng: “Ngươi tuổi còn trẻ, như hoa như ngọc như vậy, chết thật là đáng tiếc.” Mẫn Hồng Ngọc trầm tĩnh nói: “Ta cũng không muốn chết đâu, nhưng là nhị công tử ngài quá thật muốn lấy hình ra để thi hành, ta tự nhận ta không chịu được cực hình, chỉ bằng chết thống khoái bây giờ còn hơn.”

Dịch Liên Thận nhàn nhạt nói: “Ngươi như vậy rốt cuộc muốn cái gì, mới chịu giao đồ ra?”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Nhị công tử nói chuyện thẳng thắn, vậy ta sẽ không vòng vo, ta muốn hấn.” Vừa nói vừa đưa tay chỉ Dịch liên Khải.

Dịch Liên Thận ha ha cười to, đối với Dịch Liên Khai nói: “Tam đệ à tam đệ, ta thật là phục ngươi, ngươi hôm nay ra nông nỗi này rồi, mà vẫn có đàn bà liều mình tới cứu ngươi. Ngươi rốt cuộc quá thu hút người khác hay không thu hút đây?”

Dịch Liên Khai cười lạnh một tiếng: “Ngươi cho rằng đồ thật sự ở trong tay cô ta? Ngươi cho rằng cô ta thật muốn mang ta đi?”

Dịch Liên Thận lại cười nói: “Ngươi đừng nói như vậy, tại sao ngươi lại không tin cô ta chứ?”

Dịch Liên Khai nói: “Cô ta nếu như thật sự từng thích ta một lần, ta cũng sẽ tin tưởng cô ta, đáng tiếc cô ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thích ta.”

Dịch Liên Thận hỏi: “Vậy người cô ta thích là ai?”

Dịch Liên Khai cười lạnh một tiếng: “Hai người các ngươi ca xướng cũng đủ rồi, dù hôm nay có bái đường thành thân, ta cũng sẽ nói một tiếng chúc mừng. Đồ ở nơi nào ta chắc chắn sẽ không nói, muốn giết muốn lãng tử tùy các ngươi.” Nói xong anh đứng lên, nói: “Ta trở về phòng giam đây, mấy vị cứ từ từ mà dùng.”

Anh vừa đứng lên, xích sắt trên chân liền “leng keng” vang lên, Dịch Liên Thận trầm mặc cũng không nói lời nào, Phan Kiện Trì lại nói: “Nhị công tử, ta cũng đi vào trong ngục hầu hạ công tử gia, làm phiền ngài rồi.”

Dịch Liên Thận hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi đúng là trung thành, ngươi thích thì đi đi, nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, đó là từ ngục, đã đi vào thì đừng nghĩ sống mà đi ra.”

Phan Kiện Trì đứng lên, phui một cái vạt áo trên bộ y phục vừa rồi bị đổ rượu, nhàn nhạt nói: “Phan mỗ nếu đã tới, cũng chưa từng nghĩ tới phải sống ra ngoài.” Nói xong đi tới bên người Dịch Liên Khai đỡ anh ra ngoài.

Nói là từ ngục, thật ra cũng không đáng sợ như tưởng tượng, bất quá là một tòa viện tử được trồng chùng nghiêm mật, trên cửa sổ đều lắp lưới sắt, ngay cả cửa đều là đúc sắt, góc chết cũng bọc sắt, bọn họ vừa đi tới, cửa liền “Lạch cạch” một tiếng rồi đóng lại. Phan Kiện Trì nhìn bốn phía, chỉ thấy trong phòng khá chỉnh tề, lò sưởi chiếm nửa bên nhà, trên giường để chăn nệm, tuy không hoa lệ, nhưng cũng sạch sẽ. Anh đỡ Dịch Liên Khai lên trên giường ngồi xuống, Dịch Liên Khai giờ tay lên cho anh một cái tát, anh mặc dù tay vô lực, nhưng Phan Kiện Trì cũng không né tránh, cho nên “Bốp” một tiếng, cuối cùng bị tát.

Dịch Liên Khai tựa hồ đề nén tức giận, nói: “Ai kêu ngươi tới? Ngươi vì sao không đi Xương Nghiệp?”

Phan Kiện Trì ngừng lại một chút, mới nói: “Không lên được thuyền.” “Không lên được thuyền tại sao ngươi không nghĩ cách? Chẳng lẽ lại để cho cô ấy một thân một mình lên thuyền? Không lên được thuyền ngươi liền tới nơi này chịu chết sao?”

“Tôi không phải đi tìm cái chết.” Phan Kiện Trì nói: “Hai người so với một người thế nào cũng có biện pháp, tôi muốn cứu anh ra ngoài.”

“Đừng có nằm mơ!”

Phan Kiện Trì ngắm nhìn bốn phía, từ ô nhỏ trong cửa sổ thấy trong sân canh gác sâm nghiêm, thật sự không thể nghĩ ra biện pháp, hướng chỉ nơi này cũng không phải chỗ nói chuyện. Anh ngồi chồm hổm xuống nhìn mắt cá chân bị thương của Dịch Liên Khai, suy nghĩ một chút, đột nhiên cởi nút áo bông ra, xé rách vạt áo sơ mi, muốn đem cái còng vướng víu kia quấn lại, cứ như vậy, cái xích sắt cũng sẽ không mài thương mắt cá chân của anh nữa, Dịch Liên Khai nhìn thấy anh ngồi xổm ở nơi đó, cẩn thận dùng chút vải quần lấy xích sắt, không nhìn được cười nhạt: “Ngu xuẩn!”

Phan Kiện Trì thẳng người lên, nói: “Tôi cũng không phải tới cứu anh, tôi chẳng qua là tới vì một cái ân huệ. Tôi thiếu Tần Tang, cho nên không thể để cho anh chết được.”

Dịch Liên Khai một cước liền đá vào ngực anh, trực tiếp đạp khiến Phan Kiện Trì lao đảo, Dịch Liên Khai cắn răng nghiêng lợi nói: “Ta hối hận một chuyện, chính là lúc đầu không bắn một phát súng đánh chết ngươi, mà lại để cho ngươi sống lâu thêm một năm! Ngươi cho là ta không biết ngươi có chú ý gì sao! Ngươi cho rằng ta không biết ngươi là hạng người gì sao?”

Phan Kiện Trì cười một tiếng: “Công tử gia, tiết kiệm chút sức lực đi, dưỡng thương tốt đã rồi nói sau.”

Mặc dù anh với Dịch Liên Khai kính cẩn quá mức, nhưng Dịch Liên Khai tính tình nóng nảy, hơn nữa bị giam ở chỗ này, bộc phát tàn ác mười phần. Cho nên không phải đánh chính là mắng, dùng mọi cách làm nhục, nhưng Phan Kiện Trì cũng không để ý chút nào.

Ngày hôm đó cai ngục mang thức ăn tới, Dịch Liên Khai tức miệng mắng to, giờ tay liền đem canh nóng ném lên người Phan Kiện Trì, may thay quần áo mùa đông mặc thật dày, nên cũng không thấy nóng, nhưng thức ăn lại dầm dĩa cả người, hết sức hỗn loạn. Phan Kiện Trì liền đem thức ăn phui một cái, bình thân thay Dịch Liên Khai lấy thêm com, nhưng Dịch Liên Khai ngay cả chén cũng đập, lại chửi rủa mắng anh một trận. Cai ngục kia bận bịu thu nhặt chén đĩa bể, chốc lát sau lại đưa thức ăn tới, lần này là một bộ chén đĩa bạc tinh xảo, cai ngục kia nói: “Nhị công tử nói, công tử gia nhất thời nổi giận, cho nên ngài ấy bảo đổi sang đồ bạc, một là đập cũng không bể, hai là vạn nhất có người xấu hạ độc trong đồ ăn, ngài ấy cũng không bị bắt chết.”

Phan Kiện Trì bị ngục tốt mang đi ra ngoài, ngục tốt kia đối với Phan Kiện Trì nói: “Phan phó quan, nhị công tử nói, vị tam thiếu gia này tính khí không được tốt, chỉ khổ cho Phan phó quan, cũng may Phan phó quan cũng biết tính khí tam công tử, tất nhiên sẽ không chê bai... Còn nữa, nhị công tử kêu tôi mang Phan phó quan đi tắm rửa thay bộ quần áo, trời đông đừng để lạnh lại bị bệnh, lại đem bệnh lây qua cho Tam công tử sẽ không tốt.” Phan Kiện Trì bị ngục tốt kia đưa đi ra ngoài, nhưng lại như cũ đưa anh đến căn phòng đêm trước, chẳng qua là không thấy Mẫn Hồng Ngọc. Anh cũng không hỏi nhiều, tắm rồi thay quần áo, mới vừa tắm rửa liền nhẹ hàng khoan khoái đi ra, chỉ thấy ở bên ngoài có một người đang ngồi, chính là Dịch Liên Thận.

Anh thấy Dịch Liên Thận tựa hồ không có bất kỳ bất ngờ gì, nhàn nhạt nói thành tiếng: “Nhị công tử.”

Dịch Liên Thận lấy ra bao thuốc lá bạc tói, rút một điếu thuốc lá, ở trên bàn từ từ dùng một chút, nhưng không vội châm lửa, nói: “Phan tiên sinh, ta vẫn cảm thấy ngươi là một người thông minh, cho nên ta một mực không muốn vội biết, ngươi làm sao lại tới bước đường này.”

Phan Kiện Trì nói: “Nhị công tử có lời xin nói thẳng, không cần vòng vo.”

“Được.” Dịch Liên Thận từ từ ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm ở trong ánh mắt anh, “Đồ ở nơi nào.”

“Tôi không biết.” Phan Kiện Trì nói: “Bất kể ngài có tin hay không, tôi thật sự là không biết.”

Dịch Liên Thận khẽ mỉm cười: “Phan tiên sinh, ngài và ta đã có một thỏa thuận với nhau. Ta an bài cho ngài một màn ám sát, ngài liệu mình đi cứu Dịch Liên Khải, một khi xong chuyện, hẳn nhất định đối với ngài vô cùng tín nhiệm. Ban đầu ngài đem cái kế hoạch này nói thiên hoa loạn trụ (ba hoa chích chòe), bây giờ ngài đối với ta lại nói không biết ư?”

“Sau khi bị thương ta không có khả năng gặp được Dịch Liên Khải, hơn nữa hẳn đối với ta cũng không hề hoàn toàn tín nhiệm. Hẳn biết tôi cùng Tần Tang có tình xưa, hẳn cho là tôi sẽ đi Xương Nghiệp, nhưng tôi bây giờ lại đột nhiên chạy tới nơi này, cho nên hẳn liền nảy sinh nghi ngờ.”

“Thật ra thì ta cũng có chút nghi ngờ.” Dịch Liên Thận hơi nghiêng về phía trước, “Ngươi chính là phó quan phụ tá của hắn, ngài cùng tam đệ muội có duyên xưa với nhau, theo lý thuyết ngài hẳn phải giúp hắn, tại sao ngài lại muốn cùng ta hợp tác chứ?”

“Mối thù đoạt vợ.”

Dịch Liên Thận đột nhiên cười một tiếng: “Lấy lời như vậy của ngài đi gạt người khác còn được, nhưng gạt ta thì miễn đi. Nói đi, ngài rút cuộc là do ai phải tội. Lý Trọng Năm? Khương Song Hi? Hay là Mộ Dung Thần?.” Phan Kiện Trì thần nhiên nói: “Vây ta cũng mờ lòng ra vậy, tôi chẳng phải do ai phải tội cả, mong muốn của tôi là lần nữa lập hiến, chính phủ tuyên cử hợp pháp, cầm quân sự và chính trị chủ nghĩa như bây giờ.”

Dịch Liên Thận bừng tỉnh hiểu ra: “Thì ra ngài là người của Đảng cách mạng.”

“Cho nên, nhị công tử, ta nguyện ý cùng ngài hợp tác. Lý Trọng Năm thế lực lớn, hẳn cứng rắn công hạ Phù Viễn, liền sẽ có được điện báo độc lập, chiếm giữ một phương. Nhưng nếu như nhị công tử lấy được món đồ kia, dĩ nhiên có thể diệt trừ Lý Trọng Năm, bất quá ta hy vọng, nếu như ngài giúp ta lấy được thứ ngài muốn, ngài phải ủng hộ chúng ta lập hiến lần nữa.”

“Không có vấn đề gì. “ Dịch Liên Thận hết sức nhẹ nhàng nói: “Ta cùng mấy lão già ấy bất đồng, cá nhân ta là tán thành cầm quân chính trị như bây giờ, lần nữa lập hiến, khôi phục lại tuyên cử nội các. “

* quân chánh thời này là thuộc kiểu ai có nhiều quân hơn thì có quyền lực lớn trong tay

Phan Kiện Trì gật đầu một cái: “Như vậy tôi sẽ toàn lực giúp đỡ, tương trợ nhị công tử.”

“Nhưng mà hẳn không tin ngài, làm sao sẽ nói thật với ngài.”

Phan Kiện Trì khẽ mỉm cười một cái, nói: “Nhị công tử yên tâm, đồ khẳng định không có trên người hắn. Hẳn trước khi đi, khẳng định đã đem đồ an bài thỏa đáng rồi, cho nên hẳn bây giờ mới không có chút sợ hãi nào, để nhị công tử tùy ý dùng hình, hẳn cũng sẽ không nói.”

“Vây ngài có biện pháp gì?”

“Tam công tử bình sinh nặng tình, thật sự chỉ có một mình Tần Tang, nếu như chúng ta có thể hiệp lực khống chế Tần Tang, không sợ hẳn không nói ra.” “Nhưng bây giờ chỉ sợ Tần Tang đã đến Xương Nghiệp, Cao Bội Đức xưa nay đối với lão cha trung thành vô cùng, chưa chắc sẽ chịu để ta mua chuộc dưới trướng được mà đem người giao ra. Mẫn Hồng Ngọc này được việc thì không có bại việc thì có thừa, ta để cho cô ta đem Tần Tang đưa đến, cô ấy lại đem Tần Tang đưa đi, ta nếu không lộ ra cô ta ra, thì liền không mang họ Dịch.”

Phan Kiện Trì tựa hồ thoáng bất ngờ, nói: “Thì ra Mẫn tiểu thư cũng là người của nhị công tử sao?”

Dịch Liên Thận “Hừ” một tiếng, nói: “Cô ta sao có thể coi là người của ta được, ta đem cô ta để bên người lão tam, trông cậy rằng cô ta có thể trở thành một nước cờ hay, kết quả cô ta ngược lại cùng lão tam cùng phe với nhau. Cổ làm cái chuyện ăn cây táo rào cây sung kia, tiện nhân kia, sớm muộn ta cũng sẽ một phát súng bắn chết cô ta. Ngài nói xem đồ có thể ở chỗ của cô ta hay không.”

Phan Kiện Trì suy nghĩ một chút, nói: “Tôi biết cô ta cầm lấy một món đồ của Tần Tang, nhưng không biết có phải món đồ đó hay không.”

Dịch Liên Thận lắc đầu một cái, nói: “Đồ tuyệt đối sẽ không đưa cho Tần Tang, tính tình lão tam ta biết, hẳn càng yêu thích Tần Tang, càng sẽ không đem đồ để ở chỗ cô ấy, sợ mang đến tai họa cho cô ta. Tam đệ này của ta, là người tinh tế thông minh, chỉ là có chút hơi si tâm quá. Ngay cả lão đại đều biết lấy Tần Tang ra để lợi dụng điểm yếu uy hiếp hắn, cho nên hẳn sẽ không đem đồ đưa cho Tần Tang đâu.”

“Vây thì chỉ còn một cách, kêu Cao Bội Đức đưa Tần Tang đến để đổi lấy Dịch Liên Khải, Cao chủ soái nợ ân của Dịch soái sâu sắc như vậy, tất nhiên sẽ chịu đáp ứng trao đổi rồi. Đến lúc đó chỉ cần Tần Tang ở trong tay nhị công tử, nếu có tính mạng cô ta trong tay, tam công tử có thể không dám nghe theo hay sao.” “Ngươi không phải cùng Tần Tang có ân tình xưa hay sao? Dịch Liên Thận cười một tiếng, “làm như vậy, há chẳng phải phân nửa đều không có lấy chút thương hoa tiếc ngọc nào sao?”

Phan Kiện Trì nói: “Đại trượng phu làm việc, sao có thể để ý đến nhi nữ thường tình. Vì đại cuộc lo nghĩ, không thể làm gì khác hơn là hi sinh cô ta.”

Dịch Liên Thận nhìn anh hồi lâu, thấy anh thần sắc thản nhiên, mới lên tiếng: “Các người các ngài, thật là loạn đến nỗi ta không thể hiểu nổi.” Anh lại lắc đầu nói: “Chủ ý này của ngài không thú vị chút nào, Dịch Liên Khải nếu quả thật không muốn sống, ai cũng không ngăn được hắn, chỉ sợ chưa kịp làm gì hắn đã vội chết rồi.”

Phan Kiện Trì khẽ mỉm cười: “Kế này nếu dùng đúng lúc, chỉ sợ Dịch Liên Khải không trúng bẫy cũng phải trúng. Nói sao Cao chủ soái cũng có thâm tình, với Dịch Liên Khải, hay với Tần Tang mà nói cũng biết nặng nhẹ thế nào. Huống chi Cao đại soái là chủ soái nhiều năm ở đơn vị cũ, nếu như Nhị công tử thành tâm đối đãi, nói không chừng hẳn cũng sẽ vứt bỏ thành kiến, giúp Nhị công tử một tay.”

“Ngài có cách gì để Cao Bội Đức chịu giúp ta? Ban đầu ở trong thành Phù Viễn, lúc cha bệnh tình nguy kịch, hẳn cũng không chịu giúp cho ta, nếu không phải, nếu không phải Mộ Dung Thần trên danh nghĩa phải đi xuống Giang Nam, nói không chừng hẳn liền điều binh tới thành Phù Viễn để đánh rồi.” Dịch Liên Thận nói, “Tên này rất ngoan cố, không biết lão tam đã cho hắn cái gì tốt đẹp, mà hắn lại trung thành như vậy. Rõ ràng hẳn là thuộc hạ cũ của phụ soái, đáng lẽ chuyện của ta và lão tam, hẳn cũng không nên thiên vị mới đúng.”

Phan Kiện Trì nói: “Nhị công tử, thứ cho tôi nói lời không hay, chỉ sợ đại soái trong tay còn có đồ gì đó đưa cho Cao chủ soái rồi, nếu không Cao chủ soái cũng không

đến nỗi bên nặng bên nhẹ như vậy. Nhị công tử cũng là con của đại soái, lại ở trong quân đội nhiều năm, Dịch Liên Khải con nít miệng còn hôi sữa, tuy được Cao chủ soái chiều cố, nhưng ai cũng hiểu được, Dịch Liên Khải không phải là tướng lĩnh tài giỏi gì. Theo lẽ thường, nhị công tử lôi kéo hẳn như vậy, hẳn nếu như không thiên vị với nhị công tử, thì cũng sẽ đưa ra được một cái nhìn công bằng thôi. Nếu Cao chủ soái cố ý làm khó nhị công tử, vậy khẳng định là bởi vì đại soái đã từng phân phó, chỉ bảo hẳn không được cùng nhị công tử kết giao tới lui với nhau.” Dịch Liên Thận trầm ngâm nói: “Nói như vậy, ngược lại có mấy phần đạo lý. Nói lão cha thiên vị lão tam, cũng không phải chỉ có một hai chuyện. Nhưng bất qua chuyện đến bây giờ, món đồ kia ta chưa tìm ra, ta trong lòng thật không thoải mái.”

Phan Kiệt Tri nói: “Dịch Liên Khải bây giờ đã là tù nhân của nhị công tử, tôi ngược lại có một chủ ý, chính là không biết Nhị công tử có nguyện ý nghe một chút ý kiến vụng về của tôi không?”

Dịch Liên Thận lại cười: “Ý người nói chính là...”

Phan Kiệt Tri nói: “Nếu đồ không có ở trên người của Dịch Liên Khải, vậy nhị công tử không ngại diễn một màn “Tróc phóng tào” tương kế tựu kế một màn kịch hay.”

*Tróc phóng tào là một vở kịch dựa theo “Tam quốc diễn nghĩa” kể về việc Tào Tháo đi ám sát Đồng Trác không thành, đi qua huyện Mậu Bình bị Trần Cung phát hiện. Trần Cung bị lòng trung thành của Tào Tháo làm cảm động, liền bỏ trốn theo y. Đi đến một thành địa phương kết giao với huynh đệ nhà Lữ gia, Lữ bá phụ phân phó giết theo đón tiếp, Tào Tháo nghe thấy tiếng mài dao, tưởng họ có ý giết mình, liền hạ thủ giết hết Lữ gia. Trần Cung thấy mình đã nhìn nhầm người trong đêm kiến bỏ đi.

Dịch Liên Thận nheo mắt lại, từ từ nói: “Ý người nói...”

“Nếu không thả tam công tử, thì làm sao tìm được món đồ quan trọng đó chứ?” Phan Kiệt Tri nói: “Dịch Liên Khải tính cách quái gở, vốn lại đa nghi, nên không có lấy một ai thực sự thân tín, nếu không cũng sẽ không bị đại thiếu gia dễ dàng như trở bàn tay tính kế như vậy. Theo ý kiến của tại hạ, đồ nhất định sẽ không giao cho Mẫn Hồng Ngọc. Người cô độc như hẳn, cực kỳ biết lo trước tính sau, vạn vạn sẽ không yên tâm đem giao đồ cho người ngoài, theo tôi thấy, đồ sẽ không ở chỗ Mẫn tiểu thư, cũng không biết có ở chỗ Tần Tang đó không, chỉ bằng nếu như nhị công tử không ngại tương kế tựu kế, giả vờ trúng kế, thả cho Dịch Liên Khải chạy đi. Hẳn một khi thoát thân, tất nhiên sẽ nghĩ tới nơi để món đồ đó, lúc đó nhị công tử liền bọ ngựa bắt ve sâu đường hoàng ở phía sau, cả người cả vật đều lấy được, cũng không phải việc khó gì. Và lại cũng có thể thử Mẫn Hồng Ngọc đó một lần, đồ rốt cuộc có ở chỗ cô ta hay không, thử một lần như vậy liền biết, coi như là nhất cử lưỡng tiện.” Dịch Liên Thận nói: “Chủ ý của người cũng không tệ, bất quá rốt cuộc như thế nào mới “Tróc phóng tào” được?”

Phan Kiệt Tri liền ba từ hai câu, đem toàn bộ kế hoạch nói cho Dịch Liên Thận. Dịch Liên Thận nghe xong, chỉ trầm ngâm không nói, cũng từ chối cho ý kiến. Phan Kiệt Tri thấy hẳn như vậy, liền hỏi: “Nhị công tử không tin tôi?”

“Ngay cả người mình yêu quý cũng còn có thể bán đứng mình, ta dĩ nhiên là không tin rồi.” Dịch Liên Thận lãnh đạm nói, “Họ Phan, người diễn xuất thật tốt, trở về trong ngục mà toan tính đi.”

Phan Kiệt Tri không nói nhiều, biết nói cũng vô dụng. Xoay người đẩy cửa, đi theo lính canh trở lại trong ngục như trước, vừa mới vào cửa liền phát hiện, Mẫn Hồng Ngọc đang ở trong phòng, cô đứng xa xa trước kháng (giường lò), ánh mắt hồng hồng, giống như đang khóc. Phan Kiệt Tri mặc dù cùng cô kết giao không lâu, nhưng cũng biết tính tình cô kiên cường, sẽ không phải loại phụ nữ tùy tiện khóc lóc, nên không khỏi có chút ngạc nhiên. Anh nhìn thấy Dịch Liên Khải vẫn để mặc nguyên quần áo ngủ ở trên giường lò, hai mắt khép hờ, hô hấp dồn dập - bởi vì bị thương rất nặng, cho nên anh mỗi lần thở đều rất khó sở, không biết là đã ngủ chưa.

Vì vậy Phan Kiệt Tri liền hướng Mẫn Hồng Ngọc hơi gật đầu một cái, hỏi: “Mẫn tiểu thư, sao cô lại tới đây rồi?”

Mẫn Hồng Ngọc chân ngừng lại một lát, nói: “Người nguyên ý chết ở chỗ này, thì cứ chết ở chỗ này đi. Ta lấy vật đó đổi một trăm ngàn đồng bạc trắng, nửa đời sau tiền tiêu như nước, cũng đủ để ta thỏa mãn rồi.”

Dịch Liên Khải tựa như không nghe thấy, Phan Kiệt Tri cũng không nói nhiều, Mẫn Hồng Ngọc cắn răng một cái, hướng Phan Kiệt Tri nói: “Hắn không muốn sống, người có muốn đi theo ta hay không?”

Phan Kiệt Tri chỉ làm như không hiểu: “Đi tới chỗ nào đây?”

“Ta vốn định để cả ba người chúng ta trở về toàn thân, nhưng xem ra không được rồi.”

Mẫn Hồng Ngọc trấn định chút, rút tay lấy khăn tay ra lau khóe mắt, nói: “Hắn nếu đã không muốn sống, người cùng ta cao chạy xa bay đi.”

Phan Kiệt Tri nói: “Nơi này bốn bức tường cao bao quanh, làm sao có thể cao chạy xa bay đây?”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Ta cùng Dịch Liên Thận đã thỏa thuận xong rồi, hẳn sẽ để hai chúng ta đi, chờ chúng ta đến nơi an toàn, ta liền nói nơi để món đồ đó cho hẳn.” “Đồ ngu xuẩn!” Dịch Liên Khải ngủ ở nơi đó rốt cuộc cũng mở miệng, thanh âm trầm thấp vô lực, nhưng hết sức rõ ràng. Mẫn Hồng Ngọc cười một tiếng: “Người cho là ta không làm được sao? Ta sẽ đến đại sứ quán, gửi phách điện báo cho hẳn, nói cho hẳn đi đến nơi nào để lấy.”

Phan Kiệt Tri nói: “Dịch Liên Thận sẽ không tin cô.”

“Nhưng hẳn đem chúng ta nhốt lại chỗ này, cũng không lấy được đồ. Trước mắt Lý Trọng Năm đã tấn công vào thành Phù Viễn, hẳn muốn không hành động, cũng không còn kịp nữa rồi.”

Dịch Liên Khải nhắm mắt lại, tựa hồ ngủ nhưng lại không ngủ, cũng không nói lời nào, tựa hồ đối với lời của hai người bên cạnh anh đều không để ở trong lòng chút nào. Mẫn Hồng Ngọc thấy bộ dạng như vậy của anh, không kiềm được tức giận, dậm chân nói: “Người cứ ngủ cho ngon rồi chết ở chỗ này đi!” Rồi xoay người đi ra cửa sổ lớn tiếng nói: “Người đâu!”

Chỉ nghe thấy tiếng bước chân, chỉ chốc lát liền xuất hiện một lính canh, là lính canh, đương nhiên vẫn cúi ăn mặc tàm thường như vậy, đứng ở nơi đó cung kính hỏi: “Mẫn tiểu thư có gì phân phó?” Mẫn Hồng Ngọc nói: “Ta đói bụng rồi, đem một bàn đồ ăn ngon tới.”

Lính canh kia hỏi: “Là đưa đến phòng tiểu thư sao ạ?”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Đưa tới đây.”

Lính canh kia đáp ứng một tiếng rồi đi, qua nửa giờ sau, quả nhiên quay trở lại. Lúc này phía sau liền hai đầu bếp đi theo sau, trong tay xách một cái hộp, lính canh kia

liền đem cái bàn trên chính giữa cái kháng trải khăn trải bàn, hai đầu bếp liền mở cái hộp, đem thức ăn nóng lạnh bày ra, trừ bốn đĩa thức ăn lạnh ra, bốn loại trái cây sấy khô thì còn có mấy món nóng, còn có một tô cháo gà chưng nhân sâm Cao Ly. Lĩnh canh kia nói: “Phòng bếp nói, còn có vị ca nữa nhưng do đang hầm, nên một lúc nữa mới đưa tới. Mời tiểu thư dùng bữa trước.”

Mẫn Hồng Ngọc gật đầu một cái, đầu bếp liền bày đĩa xuống, nhẹ nhàng đặt trên một kệ sứ để đĩa, rồi mới cầm hộp không lui xuống.

Mẫn Hồng Ngọc cũng không khách khí, múc trước một chén canh, nói: “Ăn trước đi, ăn no rồi lát chúng ta thảo luận kỹ hơn.”

Phan Kiện Tri thấy điệu bộ cô như vậy, cũng không thấy kỳ quái, mặc dù cùng cô quen biết không lâu, nhưng cũng biết cô là loại người không sợ trời sợ đất. Chỉ thấy cô đẩy Dịch Liên Khai một cái, nói: “Phải làm bộ điệu như vậy sao? Ngươi nếu không ăn cơm no, thì lấy đâu ra khí lực cùng nhị ca ngươi đấu trí so đũa khí đây.” Dịch Liên Khai không hề để ý đến cô, vẫn như cũ quay mặt vào bên trong, tựa như đang ngủ. Mẫn Hồng Ngọc thấy anh như vậy, liền “Hừ” một tiếng, cảm muốn lên, tự mình ném thử một miếng cháo gà, nói: “Cái này không tệ.” Lại gọi Phan Kiện Tri, “Phan phó quan, nghe nói buổi trưa hân đem thức ăn ném hết, hại ngươi đói bụng, ngồi xuống ăn một chút lấp bụng đi.”

Phan Kiện Tri không đáp lời, Mẫn Hồng Ngọc hạ đĩa như gió, đem thức ăn gấp lên ném hết một lần, nói: “Tốt lắm, ta cũng ăn trước rồi, dù là có độc, cũng là ta chết trước.”

Phan Kiện Tri thấy cô như vậy, mới chậm rãi nói: “Nhị công tử sẽ không hạ độc đâu.”

Mẫn Hồng Ngọc cầm đĩa gấp một miếng đầy thịt, lại cười nói: “Đúng vậy, nếu như hân muốn hạ độc, chỉ sợ chỉ muốn hạ độc chết một mình ta thôi.”

Cô nói cười chậm chậm, tựa hồ không tức giận, vừa nói chuyện, vừa uống canh. Một lát sau, phòng bếp đưa vi cá tới, Mẫn Hồng Ngọc đổ một đĩa giấm lên, lại gấp một miếng cá, khen: “Chô này làm vi cá thật không tệ, bắt quá hầm thời gian không đủ, còn thiếu chút nóng.”

Cô vừa nói vừa ăn, nhưng Dịch, Phan cả hai người không đáp lời. Mẫn Hồng Ngọc cuối cùng cũng đẩy chén đĩa ra, nói: “Ta ăn no rồi.”

Phan Kiện Tri thoáng cười khỏ, Dịch Liên Khai vẫn như cũ không nhúc nhích ở đó, tựa hồ đối với người bên cạnh không cảm giác. Mẫn Hồng Ngọc thấy anh từ đầu tới cuối thờ ơ, không kiềm được tức giận, nói: “Người như ngươi đúng là không biết thức thời, hôm nay ngươi bị rơi vào ngục tù, trừ ta ra, ở đâu sẽ có người tới cứu ngươi chứ?”

Dịch Liên Khai lúc này mới “Hừ” một tiếng, ngay cả mắt cũng lười mở ra, lại chậm rãi nói: “Ngươi nào phải tới cứu người, rõ ràng là tới hại người.”

Mẫn Hồng Ngọc thấy anh chịu tiếp lời, cũng không im lặng mà lên tiếng, hết sức mừng rỡ, nói: “Dĩ nhiên là tới cứu ngươi rồi, ngươi không tin thì hỏi Phan phó quan xem.”

Dịch Liên Khai chỉ nói một câu như vậy, rồi cuộc cũng không trả lời cô. Mẫn Hồng Ngọc dùng chăm phương ngàn ké, nhưng anh vẫn như trước vẫn không nói một câu nào, chỉ đành hậm hực bỏ đi.

Cô sau khi rời đi, lĩnh canh liền vào dọn dẹp bàn, Phan Kiện Tri ngồi ở trên giường lò, thấy bọn họ dùng hộp thức ăn đem bát đĩa dọn dẹp đi ra ngoài, thu dọn chỉnh tề, lần nữa đem cửa khóa lại. Nghe được âm thanh khóa cửa, Phan Kiện Tri cũng không động, mà Dịch liên Khai vẫn nằm ở đó, hô hấp đều đều, tựa như đang ngủ.

Ước chừng qua nửa giờ sau, Phan Kiện Tri nhảy xuống kháng, đi quanh ngục nhìn quanh, chỉ thấy trong sân lĩnh canh đi đi lại lại, tuần tra cẩn mật, nhưng do Dịch Liên Khai bị giam lại nhiều ngày, cũng do Dịch Liên Thận từng có lệnh giới nghiêm, cho nên không có ai liếc mắt nhìn, chỉ nghiêm túc đi tuần mà thôi.

Phan Kiện Tri nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Dịch Liên Khai con ngươi khẽ động, nhưng cũng không mở mắt ra. Phan Kiện Tri khẽ gọi một tiếng “Tam công tử”. Dịch Liên Khai vẫn như cũ không động đậy, Phan Kiện Tri trong lòng gấp gấp, mới đem đồ giấu trong tay từ từ đưa tới trong tay chỗ Dịch Liên Khai, Dịch Liên Khai ngón tay run lên, bỗng nhiên mở mắt. Mỗi tựa hồ hơi động, thanh âm lại thấp không nghe rõ: “Từ đâu mà có?”

Phan Kiện Tri chỉ nói: “Vừa mới rồi.”

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Dịch Liên Khai giờ mới hiểu được điệu bộ diễn kịch kia của Mẫn Hồng Ngọc, thì ra là vì muốn thừa dịp chuẩn bị giao vật này cho Phan Kiện Tri. Anh liếc nhìn nòng súng tối om om kia, lắc đầu một cái, nói: “Người đàn bà này.”

Phan Kiện Tri không biết ý anh là gì, chỉ làm bộ muốn nghỉ ngơi, ở bên giường đất nằm xuống, nằm xuống ngay đối diện Dịch Liên Khai, giảm thấp thanh âm nói: “Công tử gia, chúng ta nghĩ cách xông ra ngoài đi. Bị giam hãm chỗ này cũng chết, xông ra nói không chừng còn có một phần sống.”

Dịch Liên Khai không hề đáp lời, chỉ đem cây súng nhỏ trong tay anh đẩy một cái, Phan Kiện Tri trong lòng nóng nảy, nói: “Công tử gia, việc này không thể chậm trễ. Nếu không đi còn không biết Dịch Liên Thận còn dùng khổ hình nào nữa, chúng ta đi thôi.”

Dịch Liên Khai như cũ không nói, Phan Kiện Tri nói nhỏ: “Công tử gia không suy nghĩ chút gì sao, chỉ cần nghĩ một chút đến thiếu phu nhân, cô ấy còn đang chờ ngài.”

Dịch Liên Khai mới nhìn anh một cái, nhàn nhạt nói: “Không đi được.”

Phan Kiện Tri thấp giọng nói: “Không thử làm sao biết? Chúng ta đem khóa cửa phá ra, lúc này xông ra, địa thế nhà ngục này lúc tôi tiến vào đã quan sát qua, mặc dù

tường cao, nhưng chỗ ở của Dịch Liên Thận, cách nơi này mấy tầng, chờ lúc bọn họ xông ra không chừng chúng ta đã ra tới cửa sau rồi.”

Dịch Liên Khải như cũ không nói, Phan Kiện Tri nói: “Công tử gia xưa nay vốn cương quyết quyết đoán, vì sao hôm nay lại do dự không quyết định vậy?”

Dịch Liên Khải như cũ không nói, Phan Kiện Tri không kiềm được nóng nảy: “Công tử gia, nếu còn không đi là không đi được nữa đâu.”

Dịch Liên Khải hừ một tiếng, tựa hồ vết thương vẫn còn đau. Phan Kiện Tri không nói lời nào, lớn tiếng kêu lên: “Người đầu mau! Công tử gia ngã đi rồi!” Anh kêu liên hai tiếng, chỉ thấy bên ngoài tiếng bước chân vội vàng, ba người tiến vào, cầm đầu chính là lính canh đem com lúc này, người nọ thấy Dịch Liên Khải nằm ở giường đất không nhúc nhích, cho là anh bị ngã đi thật, vì vậy tiến lên kiểm tra.

Hắn mới vừa tới bên giường đất, còn chưa cúi người xuống, liền cảm thấy ngang hông một vật cứng, kinh ngạc không kiềm chế được sùng sốt một chút, như vậy trong nháy mắt, Dịch Liên Khải đã nhảy lên một cái, gối cùm trong tay, hung hăng đập đầu hắn. Cùm kia tất cả đều được chế bằng gang, hết sức nặng nề, nên nhất thời máu chảy đầy mặt, “Rầm” một tiếng liền ngã xuống đất. Mà hai tên lính khác chưa kịp kêu lên, Phan Kiện Tri gối tay lên, “Pằng” hai phát súng, một người bị súng bắn ngã. Dịch Liên Khải nắm lấy hai cây trường thương trong tay hai người kia, Phan Kiện Tri lấy một cây súng sắt khác của lính canh, kéo cánh cửa khép hờ ra, giành xông ra ngoài trước. Bên ngoài trong sân lính canh tuần tra nghe được tiếng súng, sớm biết không ổn, rồi rít hướng bên này chạy tới, nhưng Phan Kiện Tri thương pháp tuyệt diệu, một người một thương bắn phát một, hướng về phía trước mấy người liền bị bắn ngã, đám còn lại khiếp đảm, tứ tán khắp nơi tìm chỗ nấp.

Phan Kiện Tri biết hai cổ tay của Dịch Liên Khải bị thương, không cách nào cầm súng bắn nhắm, cho nên dẫn đầu xông vào trước. Hai người ẩn thân ở sau trụ hành lang, đạn của anh đã dùng hết, liền xoay tay xuống hông, cầm trường thương lên kéo cò súng, ném ánh mắt hướng về phía Dịch Liên Khải.

Dịch Liên Khải mặc dù trước giờ chưa từng cùng anh phối hợp qua, nhưng lại lập tức biết được ý định của anh. Anh mặc dù hai cổ tay vô lực, nổ súng cũng không được, nhưng bụng súng lên bắn qua loa, đám lính canh còn lại cả kinh không dám thờ ơ, chỉ nghe vó đạn tung tóe, “Pằng pằng” loạn các hướng, không ngừng rơi trên mặt đất.

Phan Kiện Tri từ chỗ mình đang bắn, đã sớm tự mình lẩn qua, lẩn tới hành lang bên kia, mượn cây cột che, một người một thương, lại bắn chết hết mấy người. Anh thương pháp rất chuẩn, còn sót lại hai người cảm như hén, ôm đầu rúc sau cửa sổ, nhưng lại không dám mạo hiểm đi ra tìm người nổ súng. Cứ như vậy trong chớp lát, Dịch Liên Khải nắm lấy cơ hội xông tới. Phan Kiện Tri một phát súng bắn nát khóa cửa viện, cùng Dịch Liên Khải cùng nhau xông thẳng đánh ra ngoài.

Bọn họ hai người vừa mới ra cửa viện, chỉ lo lắng gặp phải đại đội lính canh, kết quả đi mấy bước, bỗng nhiên nghe thấy góc phía Tây Bắc một mảnh ồn ào náo động, có người kêu to: “Kho đạn cháy rồi!” Chỉ thấy trên đầu khói đen dày đặc cuộn cuộn, không ngừng có lửa thừa tiếng súng vang lên. Vừa nhìn hướng Tây, một mảng khói mù tối om nhà cửa đều bị khói mù bao phủ. Thề lửa nhìn không nhỏ, bọn họ như vậy xông ra gặp biết bao nhiêu người, chắc hẳn những người khác đều đi đến kho đạn chữa cháy, mà cho dù có người nghe thấy tiếng súng, cũng không màng tới xem xét.

Bọn họ thừa dịp loạn một mực đi về phía sau, trong hành lang thỉnh thoảng gặp mấy tên lính canh, đều bị Phan Kiện Tri một người một thương bắn chết, đạn nhát không ít. Nơi này tuy từng của Dịch Liên Thận đều mang theo trang bị đầy đủ hết, vũ khí cũng đầy đủ. Phan Kiện Tri công mấy khẩu súng, treo mấy túi đạn lên, mà Dịch liên Khải chỉ nhát hai khẩu súng, hết sức vững chắc đi theo sau lưng anh.

Phan Kiện Tri mặc dù không rõ địa hình trong sân, nhưng biết loại nhà này, từ đây đi về phía sau nhất định có cửa sau, cho nên cùng Dịch Liên Khải cùng nhau đi xuyên qua tầng tầng lớp lớp sân. Lại đánh lại đi. Vừa mới tới gần hậu viện, chợt nghe “ầm” một tiếng vang thật lớn, mặt đất tựa như bị rung chấn, cửa sổ thủy tinh lấp phía ngoài phòng bị vỡ “lanh canh” khắp các hướng, trên nóc nhà miếng ngói rớt xuống mấy khối, “đùng đùng” đập xuống đất, làm cho người ta thật kinh hãi. Phan Kiện Tri tất nhiên là biết kho đạn nổ rồi, nhưng anh chỉ không biết kho đạn kia cất bao nhiêu đạn và thuốc nổ, chắc hẳn sẽ còn nổ rất nhiều lần nữa, cho nên càng không thể chậm trễ, chỉ thúc giục Dịch Liên Khải: “Đi mau.” Dịch Liên Khải nhìn thấy phía Tây Bắc ánh lửa ngút trời, khói dày đặc cuộn cuộn, tựa hồ như cả gian nhà bị sụp hết vậy, nhưng chỉ trầm ngâm, hỏi: “Là Mẫn Hồng Ngọc sao?”

Phan Kiện Tri lắc đầu một cái, nói: “Không biết.” Hai người bọn họ cũng chỉ sợ đêm dài lắm mộng, cho nên dùng súng đánh vỡ khóa hậu viện phía sau, Phan Kiện Tri vội vã hướng ra phía ngoài nhìn, thấy giữa hẻm không người, liền đẩy cửa xoay người hướng Dịch Liên Khải vẫy vẫy tay.

Sắp tới hoàng hôn, trong thành nghe âm thanh súng nổ, các cửa hàng đã sớm đóng cửa, đường đi cũng bị chặn. Nơi này vốn chính là trọng trấn quân sự, hơn nữa lại nhiều năm liên tục chiến sự, cho nên dân chúng liền có một loại thói quen đề dặt cẩn thận, vừa nghe đến tiếng súng liền đóng cửa, khóa không ra khỏi nhà. Cho nên bọn họ một đường đi qua ngõ hẻm, chỉ thấy đầu đường trống không, không có lấy một người một xe.

Phan Kiện Tri trong lòng nóng nảy, biết trấn Hàn Quan địa phương nhỏ hẹp, lại ở giữa hai quả núi, nếu để Dịch Liên Thận phục hồi lại tinh thần đóng cửa lại, bọn họ sẽ bị bao vây trong thành, thì rõ ràng dù có mọc thêm cánh cũng không thoát 得, cho nên trước mắt chỉ cách xông ra cửa quan mà đi. Nhưng đầu đường cũng không có lấy một con ngựa một xe, làm thế nào mà xông ra cửa quan đây, thật đúng là hết đường xoay xở. Đang thời điểm suy tư, Dịch Liên Khải đột nhiên phát bệnh ho khan, người hơi sụp xuống. Anh vốn đang bụng trường thương, thật may có trường thương chống xuống đất, mới không bị ngã nhào. Phan Kiện Tri vội vàng đỡ anh, chỉ thấy Dịch Liên Khải một tay che miệng, nhưng vẫn răng lắc đầu một cái, tựa hồ có ý rằng mình không sao. Phan Kiện Tri biết trên người anh có vết thương, đoán rằng anh đi theo mình xông ra như vậy, đã mệt mỏi hết sức rồi. Anh trong bụng nóng nảy, suy nghĩ phải đến nơi nào để tìm một chiếc xe ngựa, đang tính toán như vậy. Chợt nghe thấy tiếng kèn xe vang lên. Nhìn thấy một chiếc xe Jeep quân dụng, vội vã hướng phía bọn họ tiến tới.

Phan Kiện Tri cho là thuộc hạ của Dịch Liên Thận, cho nên một tay nâng Dịch Liên Khải, một tay khác đem súng ngừng một lát, “Rắc” một tiếng đem đạn lên nòng, muốn cách kính chắn gió đem người trong xe bắn gục, rồi lấy xe thoát đi. Chiếc xe kia xông thẳng tới, tốc độ cũng không hề giảm, tựa như muốn đem bọn họ đụng chết ngay. Phan Kiện Tri một tay ôm súng cũng yên tâm, cho nên mắt thấy xe xông thẳng tới cũng không hoảng hốt, chỉ đợi xe tới gần một chút liền nổ súng bắn. Chỉ thấy xe càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, gần đến cơ hồ ngay cả mặt người lái xe cũng nhìn thấy rõ. Người lái xe đột nhiên thắt xe, chỉ nghe thấy bánh xe “Kít” vang lên, gắng gượng đem xe hơi dừng lại, người nọ trong xe đi ra, kêu lên, “Mau lên đây!”

Thì ra là Mẫn Hồng Ngọc. Cô mặc quần áo của lính trong quân đội của Dịch Liên Thận, Phan Kiện Tri cơ hồ không nhận ra được. Cho đến khi nghe được tiếng của cô mới ngẩn người ra. Mẫn Hồng Ngọc nhảy xuống xe, nhặt dưới đất một cây trường thương mà bọn họ ném xuống, Phan Kiện Tri vội vàng đỡ Dịch Liên Khải lên xe, Mẫn Hồng Ngọc tiến tay đem cây thương để vị trí bên cạnh tài xế, sau đó cho xe chạy, đem xe hơi quay lại một hướng, trực tiếp hướng cửa thành quan ải lái đi. Phan Kiện Tri thấy cô lái xe động tác hết sức trôi chảy, không khỏi nói: “Cô vậy mà cũng biết lái xe?” Suy nghĩ một chút thấy những lời này tựa hồ hết sức bất kính, đành thêm một câu, “Cô tại sao lại tới?”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói một tiếng, nói: “Chính vì nhất điểm từ bị tâm, vị kiến công tử đáo lai lâm.” Bởi vì có trong kịch hát hồng hát tử, nên câu hát tử này nhà nhà đều biết, mặc dù Phan Kiện Tri không hay xem hí, cũng biết đây là trích đoạn trong “Năng nhân tử”, nguyên là thập tam muội thấy An công tử bị lừa đi ra Hắc Phong Cương, cho nên vội vàng đuổi theo, muốn cứu hắn một mạng bằng hát xướng. Lúc này Phan Kiện Tri thấy cô còn có tâm tư ca hát, đoán rằng trong lòng cô có dự định, lại nói: “Buổi biểu diễn hôm nay của cô, ngược lại thật giống thập tam muội.”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói: “Phải rồi, trở ra thành đi mới tính được một nửa rồi, còn một nửa còn lại, ba người chúng ta không được khinh suất, mới tính là thành.”

Cô lái xe chạy thẳng tới thành quan, xa xa thấy quan ải phải trước có rào thép gai, liền hơi giảm tốc độ xe. Đem cửa sổ thủy tinh kéo xuống một nửa, chìa tay ra một tờ giấy thông hành xanh, xa xa liền hướng về phải lính gác trạm gác: “Mau mau mở cửa! Trong thành có gian tế phóng hỏa, ta phục sự tư lệnh, ra khỏi thành cầu cứu quân đồng minh.”

Quan tuần trạm sớm nghe được tiếng kho đạn nổ, cũng thấy phòng thủ thành bộ tư lệnh khói tuôn ra dày đặc. Cho nên không có lòng nghi ngờ, liền lập tức bỏ dây thép gai ra, để bọn họ nghênh ngang đi.

Ra khỏi thành là đường vàng rộng rãi, một đường thẳng hướng Đông. Mẫn Hồng Ngọc đem xe lái nhanh, Tây Bắc khô hạn, mặc dù lúc này là đã là đầu xuân, nhưng không có mưa, cho nên sau xe toàn đất cát, thật giống như hoàng long cuộn cuộn. Phan Kiện Trì quay đầu nhìn lại, chỉ thấy quan ải vững chắc, nặng trĩu đang chiếu vào cổng thành, ánh tà dương đỏ thẫm, chiếu lên cả cổng thành như lông trong ánh lửa vậy, cổng thành quan ải nguyên lai là được xây từ đời Minh, qua các triều đại nhà Thanh đều được nhiều lần sửa chữa. Mặc dù ở trong sa mạc Gobi, phong khói ngàn dặm, từ xa xa nhìn lại, lại thấy một thành trì vô cùng tráng lệ nguy nga. Bây giờ cổng thành nguy nga dần dần đi ra khỏi tầm mắt, nhưng trong lòng anh vẫn căng như dây nỏ, lại một mực không thể bỏ xuống được, vì vậy quay đầu đối với Mẫn Hồng Ngọc nói: “Nơi này đi về phải Đông vài trăm dặm đều là bình nguyên, không có gì cản trở, Dịch Liên Thận chỉ sợ liền lập tức đuổi tới.”

Mẫn Hồng Ngọc cắn răng nói: “Đuổi thì cứ để cho hán đuổi tới thôi! Tôi một mình chúng ta liền hợp sức lại, chung quy vẫn không để hán chiếm lợi ích được.”

Phan Kiện Trì tốt nghiệp trường quân sự ra, am hiểu binh pháp, nghe được cô nói như vậy, không khỏi lắc đầu một cái: “Nếu có người tiếp ứng chúng ta thì tốt...” Anh biết Mẫn Hồng Ngọc làm việc này cũng không dễ gì, không chỉ đưa cho mình khẩu súng, mà còn đi đốt kho đạn, lại lừa người mở cổng thành, nếu như không có nội ứng, thì bằng một cô gái yếu đuối như vậy, sao có thể đơn thương độc mã được, tựa hồ có chút khó tin, cho nên anh mới nói một câu như vậy.

Mẫn Hồng Ngọc chậm rãi nói: “Ta biết người muốn nói cái gì, ta không có đồng bọn, người cũng đừng xuyên tạc lời của ta.”

Phan Kiện Trì nói: “Cô thật đã quá đa nghi rồi, mọi người hôm nay đều ở trên một chiếc thuyền rồi, đồng bọn của cô thì chẳng khác nào đồng bọn của tôi, tại sao tôi lại phải đi xuyên tạc lời của cô?”

Mẫn Hồng Ngọc cười một tiếng: “Mọi người đều ở trên cùng một thuyền à? Ta không thấy thế.”

Phan Kiện Trì không muốn cùng cô hao phí miệng lưỡi tranh luận, chỉ thấy Dịch Liên Khai thần sắc tàn tạ, sắc mặt trắng bệch, sau khi lên xe nằm nghiêng ở đó không nói một lời, chắc hẳn anh rất khó khăn để gắng gượng, vì vậy thấp giọng hỏi: “Công tử gia vết thương lại bị đau sao?”

Dịch Liên Khai khẽ lắc đầu một cái, tỏ ý rằng mình vô sự. Nhưng hô hấp của anh ngắn ngủi nặng nề, Phan Kiện Trì nghe được, biết anh có vết thương khác, mình có thuốc nhưng cũng không tiện dừng lại để cho anh nghỉ ngơi. Mọi thứ, bắt đầu đi đành coi áo choàng dài, đệm sau ót của Dịch Liên Khai, muốn cho anh ngồi thoải mái một chút.

Bởi vì lái xe quá nhanh, cho nên xe lắc lư rất nhiều. Bọn họ một đường đi hướng Tây nhanh như tên, nhìn mặt trời dần dần ngã về phía Tây, đất đai hiện ra một màu thê lương, trời tối dần.

Đêm xuống đường càng khó đi, thật may phương Bắc bầu trời quang đãng thông suốt, trời tối màu xanh đậm, giống như là nền đồ sứ chìm trong nước, mờ mờ thâm thẳm màu sắc trơn bóng. Một ngôi sao sáng ngời ở trên cao, Mẫn Hồng Ngọc nhìn rõ sắc trời, lại tiếp tục đi về phía trước. Về hoang vu trên bình nguyên lại chỉ có mình bọn họ lái một chiếc xe hơi. Khắp nơi không có nhà, hai bên đường đều là cát sỏi. Lúc này ngay cả nửa cây con nhỏ cũng không sinh trưởng, càng cảm thấy có cảm giác hoang vu. Đèn xe chỉ có thể thấy một đoạn đường ngắn, còn đường này hàng năm đều là xe ngựa đi qua, giữa có hai rãnh sâu do xe tạo ra, xe hơi đi tới đây, liền gặp ghềnh, nhấp nhô, lắc lư rất nhiều. Phan Kiện Trì ngược lại vẫn ổn, nhưng Dịch Liên Khai tựa hồ tinh thần có vẻ không cảm cự nổi, chỉ chốc lát liền mơ màng thiếp đi. Phan Kiện Trì muốn cùng Mẫn Hồng Ngọc đổi tay lái, muốn cho cô nghỉ ngơi chốc lát. Nhưng thấy loáng thoáng ánh sáng, chỉ thấy cô hai mắt nhắm lại nhìn về phía trước, vô cùng chăm chú, khóe miệng hơi nhếch lên. Cô vốn đang mặc quân phục, nên càng lộ ra vẻ cương nghị. Phan Kiện Trì cuối cùng không mở miệng hỏi nữa, lái xe như vậy đi hơn nửa đêm, Mẫn Hồng Ngọc rốt cuộc đem xe dừng lại.

Phan Kiện Trì vốn rất lo lắng, vì vậy hỏi: “Có phải xe hết xăng rồi không?”

Mẫn Hồng Ngọc cũng không lên tiếng, nhảy xuống xe, ven đường có một sườn núi nhỏ, cô leo lên trên sườn núi, ngẩng đầu lên nhìn sao đầy trời. Phan Kiện Trì lúc này mới biết cô bị mù phương hướng. Anh thấy Dịch Liên Khai đang mơ màng ngủ say, tựa hồ tạm thời cũng không tỉnh, vì vậy cũng xuống xe, leo lên sườn núi đó. Đêm lạnh Tây Bắc, gió Bắc lạnh thấu xương, anh không mặc áo choàng dài, bị gió thổi một cái, nhất thời cảm thấy tóc gáy dựng đứng hết lên, nhưng vẫn cố nhẫn nại. Đất ở trên sườn núi là cát sỏi chất đồng mà thành, đi một bước trượt một cái, khó khăn lắm mới đến sườn núi, Mẫn Hồng Ngọc quay đầu nhìn anh một chút, trên mặt không có vẻ gì kinh ngạc, anh vì vậy hỏi Mẫn Hồng Ngọc: “Nên đi về phía Bắc hay là vẫn nên đi về phía Nam đây?”

Phan Kiện Trì ngửa đầu nhìn bầu trời, nhanh chóng nhận ra thất tinh bắc đẩu, nói: “Đi thôi, tôi biết đường.” Mẫn Hồng Ngọc cũng không lên tiếng, đi xuống đồi tiến tới chỗ xe hơi đi tới, nhưng không biết tại sao trượt chân một cái, Phan Kiện Trì thấy cô lao đao, kêu một tiếng “Cẩn thận!” Lanh tay lẹ mắt bắt lấy tay áo cô, nhưng do quán tính lớn, Mẫn Hồng Ngọc vẫn bị té ngã xuống đất, liền lụy anh thiếu chút nữa cũng ngã nhào.

Mẫn Hồng Ngọc té ngã lộn nhào một cái, nhưng lại ngã ngồi lên trên cát sỏi, Phan Kiện Trì vốn muốn đỡ cô đứng lên, nhưng do anh cả ngày không uống một giọt nước nào, hơn nữa cả một ngày đường đi lại bận bịu, nên bây giờ chỉ cảm thấy kiệt sức, kéo cô một cái nhưng không kéo lên được, cứ ngồi ở trên cát sỏi mãi như thế.

Mẫn Hồng Ngọc trùm kín áo bông trên người, cô vốn mặc quân phục của quân đội Dịch Liên Thận, lại khoác một cái áo bông vàng lớn, bên hông treo một túi dây đạn nịt da, lại có thêm hai phần oai hùng. Cô thấy Phan Kiện Trì lạnh đến không ngừng thở ra khói, vì vậy lấy nón bông trên đầu xuống đưa cho anh. Phan Kiện Trì lắc đầu, nói: “Cô mang đi.”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Tôi đội lại lớn quá.”

Phan Kiện Trì biết rõ cô là đang mượn cớ, nhưng tính tình cô vốn hi hi vô vô thường, chỉ sợ cô lại nổi giận, vì vậy dứt khoát nhận lấy. Đeo lên quả nhiên ấm áp nhiều, Mẫn Hồng Ngọc nói: “Thật ra thì người cũng là hướng về món đồ kia phải không?”

Phan Kiện Trì không ngờ cô sẽ hỏi những lời này, nên ngăn người, đáp: “Cô chẳng lẽ không phải?”

Mẫn Hồng Ngọc giống như nghe được lời nói buồn cười, nhẹ nhàng cười một tiếng: “nếu mọi người đều cùng chung chí hướng như vậy chỉ bằng đi ra sau xe xích cây súng, để ở trên trán Dịch Liên Khải, để hắn khai ra vật kia là được rồi.”

Phan Kiện Tri nói: “Cô cùng công tử gia quen biết nhau lâu, chẳng lẽ vẫn không rõ tính tình của anh ta sao? Cô nhìn nhị công tử nghiêm hình tra khảo, anh ta cũng không hỏi được một chữ nào? Làm như vậy cũng không có ích lợi gì.”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói: “Người rốt cuộc là biết đồ đó không ở trong tay ta lúc nào?”

Phan Kiện Tri cũng cười cười, nói: “Ta đã sớm nói, thứ cô cảm không phải thứ cô muốn.” Mẫn Hồng Ngọc nói: “Nhưng bây giờ người đó đã ở trong tay ta, ta muốn có nó, chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.”

Phan Kiện Tri lạnh lùng nói: “Chưa chắc!”

Mẫn Hồng Ngọc hoàn toàn không thèm để ý tới, nói: “Ta biết, bàn về thương pháp ta không sánh bằng người. Bất quá như người đã nói, bây giờ chúng ta đã ở cùng một chiếc thuyền, người nếu bây giờ giết ta, cũng không có cách nào mang Dịch Liên Khải đi cả.”

Phan Kiện Tri gật đầu: “Không sai, cô nếu bây giờ giết ta, cô cũng không cách nào mang Dịch Liên Khải đi.”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Vậy không bằng chúng ta hợp tác, nếu tìm được tung tích vật đó, mỗi người nửa cũng tốt.”

Phan Kiện Tri hỏi ngược lại: “Cô có cách gì hỏi được tung tích của nó?”

Mẫn Hồng Ngọc thờ dãi, nói: “Ở trên cõi đời này, ta không có cách nào để cho Dịch tam công tử nói cho ta biết, hắn rốt cuộc đem vật quan trọng như vậy đặt ở nơi nào. Bất quá ta nghĩ nếu một người tới hỏi, có khi hắn lại chịu nói.”

Phan Kiện Tri tỉnh bơ, hỏi ngược lại: “Ý cô nói là Tần Tang?”

Mẫn Hồng Ngọc gật đầu một cái: “Trừ tam thiếu phu nhân của chúng ta ra, người ngoài bất kể có mềm hay cứng đòi hỏi, Dịch Liên Khải cũng sẽ không nói.”

Phan Kiện Tri hỏi: “Cô vừa nói là muốn hợp tác là có ý gì?”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Chúng ta phải để Dịch Liên Khải gặp Tần Tang một lần.”

Phan Kiện Tri phả ra khói, thời tiết giá rét trong nháy mắt ngưng kết thành sương mù, anh nói: “Nơi này cách Xương Nghiệp cả ngàn dặm, muốn cho hai người họ gặp nhau ngay lập tức, nói dễ vậy sao.”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Nơi này cách Xương Nghiệp rất là xa, nhưng để cho Dịch Liên Khải gặp Tần Tang một lần cũng không phải việc gì khó.”

Phan Kiện Tri nghe cô hỏi hột nói ra một câu như vậy, không kiềm được thần sắc đại biến. Mẫn Hồng Ngọc khẽ cười một tiếng, nói: “Phan công tử, ta thấy người đối với tam thiếu phu nhân, cũng chưa đến nỗi dứt tình. Vừa nghe thấy chính chuyện có liên quan đến cô ấy, sắc mặt người đều thay đổi.” Phan Kiện Tri hỏi: “Rốt cuộc cô đã an bài cho cô ấy như thế nào?”

Mẫn Hồng Ngọc nói cái giọng kiêu hoàn toàn không quan tâm: “Cũng không như thế nào cả. Mặc dù ban đầu ta lấy được hai tấm vé thuyền, nhưng ta biết tám phần người sẽ không theo tam thiếu phu nhân cùng lên thuyền. Tam thiếu phu nhân cùng ta không giống nhau, cô ta là nữ nhân yếu đuối, cảnh vàng là ngọc, không giống ta quen đi đây đi đó. Ta không yên tâm để cô ta lên thuyền một mình, nếu có chuyện gì xảy ra, ta làm sao đảm đương nổi trách nhiệm này...”

Phan Kiện Tri nghe cô ung dung thong thả nói, trong bụng lo lắng như lửa đốt, nhưng ngoài mặt vẫn hết sức bình tĩnh, chỉ hỏi: “Vậy bây giờ cô ấy đang ở đâu?”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Cô ấy hiện giờ đang ở đâu à, nói xa không xa, gần không gần... chỉ sợ lúc này đã đến trán Hàn Quan rồi.”

Phan Kiện Tri nghe được câu nói này, nổi giận công tâm, không nhịn được giơ tay lên hung hăng cho Mẫn Hồng Ngọc một cái tát. Mẫn Hồng Ngọc không tránh anh động thủ, mặc dù mặt gương lên, nhưng như trước không hề tránh đi, chỉ nghe một tiếng bập tai thanh thúy, nhất thời trên gương mặt đau rất. Phan Kiện Tri một đòn này đánh ra, lại hối hận vì đã làm vậy, thấy Mẫn Hồng Ngọc bụm mặt đứng ở đó, vội vàng cổ nển tức giận nói: “Đã có lỗi với cô.”

“Đánh thì cũng đã đánh, cái gì mà có lỗi với cô chứ.” Mẫn Hồng Ngọc giống như không hề tức giận, ngược lại cười một tiếng, “Nói như vậy, người là người đàn ông thứ hai vì Tần Tang mà động thủ đánh ta.”

Phan Kiện Tri tâm loạn như ma, nhưng vào giờ phút này, lại không thể không theo lời cô nói. Anh lo lắng cho Tần Tang đành an ủi, nói: “Cô rốt cuộc muốn thế nào?”

“Kế hoạch của ta không phải giống kế hoạch của người sao?” Mẫn Hồng Ngọc ung dung thong thả nói: “Người không phải khuyên Dịch Liên Thận giả vờ để cho người cướp ngục, mang Dịch Liên Khải đi. Sau đó từ miệng hắn lừa nói ra tung tích vật đó sao? Nếu như dùng cách này liền có thể cùng Cao đại soái trao đổi người. Cao đại soái vốn nợ sâu sắc ân tình của đại soái, tất nhiên sẽ dùng Tần Tang để đổi với Dịch Liên Khải. Chú ý người nghĩ, người ra kế hoạch, người đối với Dịch Liên Thận nói ra toàn bộ đại kế, ta chỉ thay người làm trước thời hạn chút thôi, người vì sao lại thẹn quá hóa giận động thủ đánh người chứ?” Phan Kiện Tri không nghĩ tới cô sẽ đem việc này đầu đuôi nói rõ ràng như vậy, anh suy nghĩ rất nhanh, đã nghĩ đến Mẫn Hồng Ngọc cùng Dịch Liên Thận sớm có tình xưa, nguyên lai hai người họ đã sớm thông đồng nên tức giận, mình rốt cuộc để cho người đàn bà này lừa, cô cuối cùng vẫn bán đứng mình cùng Dịch Liên Khải. Anh nói: “Thì ra cô thực sự cùng Dịch Liên Thận cùng một phe với nhau.”

“Trong lòng người chưa biết chừng lại đang chờ ta.” Mẫn Hồng Ngọc lại nhẹ cười khẽ một tiếng: “Nếu không phải Dịch Liên Thận ngầm cho phép, ta từ đầu làm sao có bản lĩnh, mang súng vào cho người? Nếu không phải Dịch Liên Thận ngầm cho phép, sao kho đạn biết bốc cháy? Nếu không phải Dịch Liên Thận cho phép, đầu đường quan ải canh phòng sâm nghiêm như vậy làm sao lại dễ dàng xông ra? Người không phải hỏi ta có đồng bọn hay không sao? Đồng bọn của ta dĩ nhiên chính là Dịch Liên Thận. Bất quá không giống với người nghĩ, cho là ta làm vậy vì Dịch Liên Thận. Đàn ông Dịch gia, người nào cũng là kẻ bạc tình bạc nghĩa, Dịch Liên Khải cũng vậy, mà Dịch Liên Thận cũng vậy. Dưới mắt chúng lúc ta hữu dụng, hắn sẽ tự nhiên đối với ta khách khí, đến lúc vô dụng, so với một con chó cũng không bằng đâu. Hắn tương kế tựu kế như vậy, dĩ nhiên là có ý tưởng của ta, chẳng phải cũng là có ý tưởng của người nữa sao? Chẳng lẽ người một chút cũng không nghĩ ngờ sao? Chẳng lẽ người cảm thấy một người như ta có bản lĩnh có thể tiếp ứng đem được cả hai người ra ngoài sao? Chẳng lẽ người dọc đường đi chưa từng nghĩ có thể như vậy thuận lợi chạy thoát sao? Người rõ ràng trong lòng đã nảy sinh nghi ngờ, vì sao không nói? Chẳng phải là người cũng đang tương kế tựu kế, chẳng phải là người luôn yên lặng theo dõi

mọi chuyện sao? Người như ngươi như vậy là không tốt đâu, vừa muốn câu cá lớn, lại muốn giả làm chính nhân quân tử, làm bộ làm tịch ngay thẳng, thật là không thú vị.”

Phan Kiệt Trì ngờ vực cô trong chốc lát, nói: “Dịch Liên Khải nếu tỉnh lại, cô định làm sao ăn nói với anh ta đây?”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói: “Còn có cái gì để nói? Đương nhiên khuyên hắn đem vật đó lấy ra, tốt nhất đưa cả vị kim tôn ngọc quý thiếu phu nhân đưa tới trao đổi. Nếu không... vị thiếu phu nhân của hắn có thiếu một sợi tóc nào, ta cũng không dám đảm bảo đâu...”

“Ngươi không dám đảm bảo được, nhưng ta thì dám đảm bảo!”

Mẫn Hồng Ngọc kinh ngạc quay đầu, thấy Dịch Liên Khải không biết từ khi nào đã xuống xe, lúc này đứng ở sau lưng cô. Anh một tay chống trường thương, một tay khác bưng một khẩu súng, trên cánh tay quần đạn, mà trường thương trong tay đã lên nòng. Họng súng đen ngòm đối diện Mẫn Hồng Ngọc, mặc dù hai tay anh vô lực, nhưng nếu như hô đồ nổ súng bất, cách gần như vậy, ắt cũng sẽ bắn trúng Mẫn Hồng Ngọc. Dịch Liên Khải thần sắc mệt mỏi, tựa hồ hết sức chán nản, nhưng từng câu từng chữ, phá lệ rõ ràng: “Ta dám đảm bảo, Tần Tang nếu như thiếu một sợi tóc, ngươi sẽ ít đi một sợi, nếu cô ấy mất đi một đầu ngón tay, ngươi cũng sẽ ít đi một đầu ngón tay. Nếu cô ấy mất mạng, ngươi cũng không cần sống nữa, vừa khéo có thể chôn theo cô ấy.”

Mẫn Hồng Ngọc đưa mắt nhìn anh hồi lâu, đột nhiên “phốc” lên cười một tiếng, nói: “Cô ta rốt cuộc có chỗ nào tốt, mà ngươi lại mê đến thần hồn điên đảo như vậy, ngay cả mạng cũng không cần?”

Dịch Liên Khải “Hừ” một tiếng, không để ý đến cô, chỉ phàn phó Phan Kiệt Trì: “Lái xe trở về trấn Hàn Quan.”

Phan Kiệt Trì ngăn ra, nói: “Công tử gia, chuyện này nên thảo luận kỹ hơn.”

Dịch Liên Khải cũng không tức giận, chỉ kiên định nói một lần nữa: “Lái xe trở về trấn Hàn Quan.”

Phan Kiệt Trì không chần chờ nữa, chỉ Mẫn Hồng Ngọc hỏi: “Vậy còn cô ta?”

“Buộc lại, cho ngồi ở phía sau.”

- - - - -

Chương 24 dài quá nên mình chia ra làm 2 phần vừa làm xong liền up luôn, hi vọng mai làm nốt đc phần 2.

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù* (*Sương Mù Vây Thành*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Phan Kiệt Trì xoay người đi lên xe lấy sợi dây tới, thấy Mẫn Hồng Ngọc thần sắc kiên nghị, vẫn như cũ không giúp được gì chỉ cười nhạt, liền nói: “Mẫn tiểu thư, chuyện này là do cô quá đáng trước, cũng không thể oán chúng tôi.” Nói xong cầm sợi dây, đem Mẫn Hồng Ngọc buộc thật chặt, đến khi cô đi tới bên cạnh xe, liền trói cả chân cô lại. Dịch Liên Khải bưng trường thương, lúc này mới tiện tay bắt lấy một vật, không khách khí chút nào nhét vào trong miệng Mẫn Hồng Ngọc. Mẫn Hồng Ngọc cũng không giãy giụa, tựa hồ đã không còn đếm xỉa nữa, đem sinh tử mặc kệ không nghĩ tới.

Phan Kiệt Trì mặc dù cho tới giờ trước mặt Dịch Liên Khải chưa từng lái qua xe, nhưng Dịch Liên Khải đã sớm biết anh biết lái xe, chỉ hướng về phía anh nhấc mặt lên, rồi tự mình ngồi phía sau. Phan Kiệt Trì biết ý đồ của anh, vì vậy nổ máy xe, đi vòng về hướng Tây, một đường đi thẳng hướng trấn Hàn Quan.

Đường đi trở về tựa hồ ngày càng dài đằng đẵng, đã quá nửa đêm, khắp nơi tĩnh mịch, bốn phía đều không có tiếng động. Chỉ thấy màn đêm rủ xuống bao quanh, ánh sao sáng chói, nhỏ vun điểm chấm, tựa hồ càng làm cho gió rét mang đến cái lạnh thấu xương. Phan Kiệt Trì mặc dù một đêm không ngủ, nhưng vẫn cố đánh thức tinh thần mình, hết sức khống chế phương hướng, tăng thêm tốc độ hướng trấn Hàn Quan mà đi. Dịch Liên Khải mặc dù ngồi ở đằng sau, nhưng không có ngủ. Phan Kiệt Trì mấy lần quay đầu, cũng chỉ nhìn thấy ánh mắt anh ta lấp lánh, tựa hồ như đang có điều suy nghĩ. Bọn họ đi hơn nửa đêm, xe hơi rốt cuộc càng ngày càng chậm, tựa hồ hết xăng. Phan Kiệt Trì dừng xe lại, nhảy xuống xe kiểm tra bình xăng, sau đó nói cho Dịch Liên Khải: “Không còn xăng.”

Dịch Liên Khải chân mày giương lên, hống sóng trường thương trong tay chống trên bàn chân Mẫn Hồng Ngọc, tựa hồ rất bình tâm hỏi: “Xăng ở chỗ nào?”

Mẫn Hồng Ngọc trong miệng nhét một vật, giùng giằng lắc đầu một cái, tỏ ý không biết, Dịch Liên Khải không chút do dự liền bóp cò, chỉ nghe “oàng” một tiếng vang lớn, đạn کیا xuyên qua bàn chân Mẫn Hồng Ngọc, đánh thủng tấm thép dưới nền xe hơi, chỉ thấy máu tươi chảy ra như nước, Mẫn Hồng Ngọc không cảm cự nổi, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Phan Kiệt Trì đem xe hơi kiểm tra trong và ngoài, rốt cuộc ở phía cuối ruộng hành lý tìm được bình xăng, vì vậy xách bình xăng đi thêm vào xe. Sau khi thêm dầu xong thì lên xe, anh thấy Mẫn Hồng Ngọc hôn mê chưa tỉnh, vì vậy lắc đầu một cái, tựa hồ như không hiểu tại sao cô nhất định phải làm vậy. Rõ ràng trên xe còn dầu, nhưng lại muốn chọc giận Dịch Liên Khải.

Dịch Liên Khải tựa hồ thấy hết tâm tư của anh, nhưng cũng không nhiều lời, chỉ nói: “Lái xe.”

Như vậy một đêm trôi rất nhanh, rốt cuộc đến lúc bình minh, đã chạy về trấn Hàn Quan.

Tây Bắc ánh mặt trời đến muộn, phía đông chỉ có màu trắng bạc, bầu trời đầy sao tựa hồ sắp bị che phủ, chỉ thấy ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua bầu trời, một phần đất sáng lên. Cứ ngỡ ngỡ hoang dã như vậy, trời cũng đất tựa hồ ngay cả ranh giới cũng trở nên hỗn độn không rõ, đôi mắt nhìn lại, chỉ là một đường xám tro. Bầu trời màu xanh xám, mặt đất đen xám, mà ánh sáng màu hồng tựa hồ như trong nháy mắt lóe ra từ ranh giới với mặt đất, vẽ lên bầu trời màu sắc tươi đẹp. Bọn họ vốn từ hướng Tây mà đi, đến gần trấn Hàn Quan, chỉ thấy ánh sáng của ánh mặt trời chiếu lên công thành, sáng ngời có vẻ trong veo, ngược với cái liếc nhìn một cái vào ánh nắng chiều hôm trước. Chỉ là bình minh vào mùa xuân, bóng đám mây mỏng tím xuyên qua màu đỏ, mơ hồ tựa như màu hồ phách vậy, đem cả trấn hàn Quan chìm trong đó.

Xa xa thanh âm thê lương, là tiếng lạc đà đang xuất quan, “Leng keng, leng keng”, là tiếng chuông trên cổ lạc đà. Dịch Liên Khai đi chuyển tay chân, đẩy xe toàn là máu của Mẫn Hồng Ngọc, khiến cho giày ông trên chân anh cũng bị nhuộm đỏ, bởi vì thời tiết giá rét, nên đã sớm đông lại, Mẫn Hồng Ngọc tình tình kiên nhẫn, mặc dù bị bắn một phát súng, gắng gượng đau đến bất tỉnh. Sau đó lại tỉnh lại hai lần, nhưng lại không nói một lời, cũng không cầu xin tha thứ, trên mặt không lộ ra vẻ đau đớn. Dịch Liên Khai biết cô từ rất lâu rồi, cho nên cũng không lấy làm lạ gì.

Phan Kiện Trì nhìn xa đến cái lồng màu vàng nhạt trong ánh nắng ở trần Hàn Quan, vì vậy hỏi: “Công tử gia, làm thế nào đây?”

Dịch Liên Khai sau khi bị thương, sắc mặt vốn không được tốt, lúc này sắc mặt lại càng tái nhợt hơn. Anh dùng nòng súng chọc Mẫn Hồng Ngọc, nói: “Đi, đi nói cho Dịch Liên Thân. Nói ngay lập tức rằng hắn muốn cái gì, chúng ta đàm phán lần nữa.”

Mẫn Hồng Ngọc mặc dù đã sớm tỉnh lại, trên trán đầy giọt mồ hôi lạnh, nhưng lại cười lạnh liên tục.

Dịch Liên Khai móc vật trong miệng cô ra, nói: “Ngươi không muốn đi cũng được. Dù sao ta nhìn ngươi liền thấy ghét rồi. Lúc này bắn một phát súng giết chết ngươi, chúng ta liền hết nợ.”

Mẫn Hồng Ngọc mặc dù đau đến thanh âm phát run, nhưng vẫn ráng nói: “Ngươi sẽ không bắn chết ta, ngươi giữ ta lại còn có chỗ dùng.”

Dịch Liên Khai cười nhạt: “Ngươi vẫn tự biết mình đây, ta sẽ không để cho ngươi bị bắn chết, quá tiện nghi cho ngươi rồi. Ngươi làm ra chuyện như vậy, ta đem ngươi đi thiên đao vạn quả, cũng là quá nhẹ cho ngươi rồi.”

Mẫn Hồng Ngọc cười một cái. Chẳng qua nụ cười này, bởi vì cổ nện thống khổ, trên mặt quặn đau. Chi sợ là so với khóc càng khó nhìn hơn. Phan Kiện Trì đã xuống xe, mở cửa xe, nói, “Công tử gia, hãy để cho tôi đi.”

“Ngươi đi có tác dụng gì chứ?”

Phan Kiện Trì tựa hồ vững chắc, nói: “Bọn họ không biết vật đó không có ở chỗ tôi.”

“Chỉ cần ta còn sống, Dịch Liên Thân cũng sẽ biết, đồ không có ở trong tay ngươi.” Dịch Liên Khai tựa hồ lơ đãng, “Hắn không phải là muốn ép ta trở lại sao? Nếu như nhị ca ta đã có thịnh tình như vậy, ta tất nhiên không thể phụ lòng hắn được.”

Phan Kiện Trì nói: “Công tử gia, nếu như ngài cố chấp muốn vào thành như vậy, ta sẽ không thể phụng bồi được nữa. Hai người chúng ta, không thể bị vây hãm hết ở bên trong được, ta ở lại bên ngoài, còn có thể tiếp ứng được.” Dịch Liên Khai nhìn anh chăm chú trong chốc lát, bỗng nhiên gật đầu một cái, nói: “Được rồi, người có chí riêng, chúng ta lúc này từ biệt.”

Phan Kiện Trì cúi người thật thấp theo tác phong hành xử của phương Tây, nói: “Công tử gia yên tâm, núi cao thủy trường, nhất định sẽ có lúc gặp lại.” Anh sau khi nói xong liền xoay người, sải bước đón ánh nắng mặt trời đi về hướng Đông, Dịch Liên Khai neho mắt lại, nhìn một hồi, chỉ cảm thấy ánh mặt trời chiếu vào mình không mở mắt được, vì vậy quay đầu xong, thấy Mẫn Hồng Ngọc vẫn vẹo ở đó, trên mặt uể oải. Anh không muốn cùng cô nói chuyện, vì vậy chống súng, ngồi thẳng vào vị trí lái xe, lần nữa khởi động xe.

Cửa thành quan mặc dù có vọng gác, nhưng khi thấy xe hơi bọn họ vào thành, nhưng lại là đáng về kiến quái bất quái, ngay cả giấy chứng nhận cũng không kiểm tra, liền mang rào gai thép mở ra cho bọn họ tiến vào. Dịch Liên Khai lái xe thẳng đến khu phòng thủ thành bộ tư lệnh. Xe hơi hơi ngừng lại ở ngoài cửa lớn, nơi này sau khi bị lửa đốt vẫn còn lưu lại mùi khói vẫn chưa tan hết, ngửi ở chớp mũi khiến người ta cảm thấy hết sức khó chịu. Dịch Liên Khai thấy tường viện đồ sộ rơi xuống một nửa, bây giờ đang có đội thợ mộc đang dựng cái giá, ở nơi đó gấp rút sửa chữa. Anh quan sát chốc lát, bỗng nhiên cửa trung mở ra, hai đội lính tuần phòng xếp hàng đi ra, Dịch Liên Thân mang theo phó quan, từ trong cửa đi ra đón, tựa hồ trên mặt đều là nụ cười, thật xa liền kêu một tiếng “Tam đệ.”

“Nhị ca đa lễ.” Dịch Liên Khai tựa hồ có chút mệt mỏi, chống súng nói, “Ta biết nhị ca có chuyện với người đàn bà này, cho nên ngay cả cô ta ta cũng đem về theo.”

Dịch Liên Thân đỡ tay anh tựa hồ rất thân mật, nói: “Tam đệ trên người bị thương, còn vì chuyện của ta mà vất vả như vậy, thật làm cho huynh trưởng như ta thật xấu hổ.” Hai người nắm tay đi vào cửa trung, Dịch Liên Thân nói, “Nói thật đúng lúc, ngày hôm qua tam đệ ngươi vừa đi, tam đệ muội đã tới rồi. Trời xui đất khiến, không để cho hai vợ chồng các ngươi gặp mặt, ta vốn cảm thấy hết sức ảo não, không nghĩ tới tam đệ ngươi lại quay về, có thể thấy vợ chồng tình thâm, ông trời tác thành nên duyên, thật làm cho người làm anh hết sức hâm mộ.”

Dịch Liên Khai nói: “Nhị ca đây là đang trách cứ ta không chăm sóc kỹ nhị tẩu sao?”

Dịch Liên Thân ha ha cười to, nói: “Tam đệ ngươi đúng là suy nghĩ nhiều rồi.” Bọn họ đi thẳng đến sảnh khách phía Tây, chính là chỗ cũ mà Dịch Liên Khai bị nhốt. Dịch Liên Thân nói: “Em dâu ở nơi này. À, ngươi cũng biết hôm qua đột nhiên kho đạn bốc cháy, ngay cả bộ tư lệnh của ta cũng bị sụp mất một nửa. Cũng may cái nhà này của tam đệ ngươi vẫn bình yên vô sự. Không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là đem em dâu an bài ở chỗ này, ngươi cũng biết, chỗ này nhỏ hẹp đơn sơ, thật là ừy khuất em dâu.”

Dịch Liên Khai ngưng mắt nhìn cửa sổ kia, đột nhiên trong lồng ngực đau đớn, luôn miệng ho khan, liền ho khan ra một bùm máu tươi, rồi dần dần ngớt đi. Dịch Liên Thân thấy vẻ mặt suy sụp của anh, liền nói: “Em dâu ở trong phòng, ta cũng không cùng ngươi đi vào, vợ chồng các ngươi nay xa cách gặp lại nhau, có lời gì riêng tư, cũng có thể nói với nhau một chút.”

Dịch Liên Khai mỉm cười một cái, nói: “Cảm ơn nhị ca.” Nơi này cửa phòng không hề bị khóa lại, nhưng Dịch Liên Khai biết Dịch Liên Thân đã mai phục sẵn trọng binh rồi, tuyệt đối không cho mình trốn ra nữa. Từ lúc từ biệt ở Phủ Viễn, cũng chưa gặp qua Tần Tang, mặc dù trong lòng anh nhớ nhung, nhưng sâu trong nội tâm, thật sự không muốn gặp lại cô ở trong hiểm cảnh này, cho nên anh do dự chốc lát, mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Trong phòng ánh sáng âm u, anh từ chỗ sáng đi vào, qua một lúc mới thích ứng, thấy trên giường đất có một người đang nằm. Trong lồng ngực anh tim đột nhiên thỉnh thoảng đập, nghĩ đến Dịch Liên Thân tình tình tàn nhẫn, nói không chừng đã giết chết Tần Tang, lại bắt được mình quay lại thành, chính là một hòn đá giết chết hai con chim. Vừa nghĩ thế nhất thời cảm thấy sợ hãi cực điểm, lại không có dũng khí đi về trước một bước. Anh trong lòng không ngừng an ủi mình, nếu giết chết Tần Tang, đối với Dịch Liên Thân chỉ có trăm hại mà không có lợi, tất sẽ không làm như vậy. Nghĩ như vậy trong chốc lát, trong phòng yên lặng tựa như chốn hoang vu, mà tiếng tim đập đều nghe rõ ràng. Anh cơ hồ không có dũng khí đi lên phía trước, nhìn một chút xem rốt cuộc người kia có phải Tần Tang hay không, chỉ biết đứng ở nơi đó, chỉ có một loại mệt mỏi như bắt lực vậy.

Người trên giường đất tựa hồ cũng phát hiện điều gì, hỏi một câu: “Là ai?”

Một tiếng lọt vào tai, tựa như Luân Âm Nhất Bàn vậy, Dịch Liên Khải chỉ cảm thấy đời người, cũng không có hai chữ dễ nghe như thế này. Chỉ cần một tiếng như vậy, anh đã nghe ra chính là âm thanh của Tần Tang, nhất thời cảm thấy vui mừng như điên, đem tất cả cả mọi thứ trước mắt tạm thời ném đi. Anh hết sức điều hòa hô hấp, để cho giọng mình vững vàng, nói: “Là ta.”

Tần Tang nghe ra chính là thanh âm của anh, nhưng phảng phất có chút khó tin, đứng dậy xuống giường đất tiến tới anh hai bước, rốt cuộc cũng thấy rõ ràng đúng là anh, không khỏi đưa tay nắm tay anh, nói: “Thật sự là anh?” Dịch Liên Khải không biết nên đáp lại câu hỏi này như thế nào, chỉ ngửi thấy mùi thơm phức trên tóc cô, ngón tay chạm được vào ống áo cô, chỉ cảm thấy chất liệu may mềm mại trơn bóng. Mặc dù trong phòng tối, không thấy rõ quần áo cô đang mặc, nhưng xem ra cô chưa bị bắt kỳ uy khuất gì, không kiếm được thờ phào nhẹ nhõm, vì vậy hỏi: “Sao em lại tới nơi này?”

Tần Tang nói: “Lên thuyền không được bao lâu thì gặp phải kiểm tra, rất nhiều người bọn ta bị bắt giam, thật may ta có mang theo tiền, mua chuộc người ta. Chẳng qua là sau đó tìm chỗ nghỉ trọ lại gặp cướp đường, sau khi bị bắt, liền bị đưa tới nơi này. Thấy nhị ca, hẳn chỉ cho ta chỗ này nghỉ ngơi. Cuối cùng hôm nay anh đã tới rồi.”

Dịch Liên Khải cười nhạt: “Cái gì mà cướp đường chứ, chỉ là có kẻ gian mà thôi.”

Tần Tang mặc dù nhu nhược, nhưng cũng lảng máng biết tình hình trước mắt. Cô hỏi: “Nhị ca đem anh giam lại bao lâu rồi?”

Dịch Liên Khải không muốn đề cho cô nghi ngờ, chỉ nói: “Không có, nhị ca có chuyện muốn ta giúp cho hắn, cho nên mới bắt em đưa tới. Hắn đã như vậy thì ta nên đáp ứng hắn mới phải, đến lúc đó hắn tự nhiên sẽ đề em đi.”

Tần Tang tựa hồ ngần ngại, qua một lúc lâu mới hỏi: “Vậy anh không đi với ta?”

Dịch Liên Khải miễn cưỡng nói: “Ta đã đáp ứng thay hắn đi làm công chuyện, tất nhiên không thể đi cùng em.”

Tần Tang nói: “Vậy ta cũng không đi.” Cô dừng lại một lúc, mới lên tiếng, “Ta ở đây với anh.”

Dịch Liên Khải chỉ cảm thấy lòng như dao cắt, ở dưới tình cảnh này, lời gì cũng không thể nói nhiều. Anh mỉm cười nói: “Nói lời ngu ngốc. Em thái bình, ta mới có thể dễ dàng đi làm công chuyện, Em muốn ở cùng ta, có rất nhiều điều không tiện.”

Tần Tang vốn là người cơ trí, nghe được giọng anh lúc nói chuyện, không kiếm được hồ nghi, hỏi: “Có phải nhị ca uy hiếp anh làm gì không?”

“Hắn cũng không đến nỗi uy hiếp.” Dịch Liên Khải an ủi nói, “Bất quá chỉ bắt ta đi chuyển lời cho đại ca, hẳn tức giận ta không thích giúp hắn mà thôi.” Tần Tang biết rõ Dịch Liên Khải cùng Dịch Liên Thận có mối thù trùng trùng, biết mình không nên hỏi, nhưng vẫn như cũ không nhịn được nói: “Có phải nhị tẩu hay không?” Dịch Liên Khải cố ý cười một tiếng, nói: “Chuyện của nhị tẩu em chớ quan tâm, nhị ca người này, sẽ không đề tư tình nữ nhi ở trong lòng. Nói sao thì cũng là nhị tẩu suy nghĩ không thông, dù cho hắn có giận cá chém thớt cũng không làm gì ta, hẳn còn phải trông cậy ta thay hắn làm công chuyện.”

Tần Tang “oh” một tiếng, Dịch Liên Khải thấy cô đáng vẻ mờ mịt lúng túng, chỉ cảm thấy không đành lòng, vì vậy đổi chủ đề hỏi cô: “Em đi dọc đường, không bị uy khuất gì chứ?”

Tần Tang chỉ sợ anh lo lắng, cho nên lắc đầu một cái, chỉ nói: “Bọn họ vẫn luôn đối với ta khách khí, vẫn luôn để ý nhìn mặt mũi của nhị ca.”

Dịch Liên Khải cười nói: “Đến như vậy rồi, em còn kêu hắn nhị ca.”

Tần Tang nói: “Cũng bởi vì hắn là nhị ca của anh.” Cô nói những lời này ý tứ hết sức rõ ràng, Dịch Liên Khải chưa bao giờ thấy cô ôn tồn không muốn xa rời thế này, nhưng ở trong giây phút này, càng không thể đề cho cô cảm thấy không thể rời xa mình được. Anh chỉ coi như không hiểu, nắm tay cô nói: “Em có mệt không, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?”

Tần Tang lắc đầu một cái, Dịch Liên Khải vốn mệt mỏi vô cùng, trên đường đều là kiên cường chống đỡ, bây giờ tâm lực hao tổn, chỉ cảm thấy toàn thân như nhũn ra, không kiếm được nói: “Ta đi chuyển có chút mệt mỏi, thật muốn nằm một lúc.” Tần Tang nghe được anh nói vậy, liền lấy gối trên giường đất rời qua, thay anh mở chân ra. Dịch Liên Khải vốn là chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi chốc lát, thế nhưng gối chân là do Tần Tang từng nằm qua, anh nghiêng đầu đặt xuống, ngửi được trên gối tựa hồ còn có mùi tóc cô sót lại, vẫn còn ấm. Anh đẩy lòng buông lỏng một chút, bất tri bất giác liền ngủ.

Anh mặc dù ngủ rất say, nhưng vẫn giống như tỉnh cảnh cũ, nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên cảm giác được trời mưa, hạt mưa hơi ấm, rơi ở trên mặt, anh từ từ mở mắt, thì ra không phải trời mưa, mà là nước mắt Tần Tang, đang rơi trên mặt anh. Anh không khỏi nói: “Em khóc cái gì chứ?” Tần Tang cảm thấy mình rất xấu hổ, vì vậy rút khăn tay lau nước mắt, nói: “Không có gì, chỉ là trong lòng có chút không thoải mái.” Cô ngừng lại, nói: “Lúc thuyền rời xa thành Phù Viễn, ta còn tưởng rằng, không còn được thấy anh nữa.”

Dịch Liên Khải nhàn nhạt nói: “Không thấy được há chẳng phải tốt hơn sao.”

Tần Tang miễn cưỡng cười một tiếng. Dịch Liên Khải nói: “Em có ý trung nhân, ta đã sớm biết. Đúng vậy, là ta nghĩ cách khiến em cùng bạn học nam đó chia rẽ nhau; đúng vậy, là ta nghĩ cách đến nhà các người diên toàn bộ sung làm quân truan; đúng vậy, là ta sai người đi lừa cha em, để cho hắn làm ăn thất bại. Nếu không làm như vậy, sao em chịu gả cho ta? Em biết không sau đó ta ở trên núi gặp lại Lệ Vọng Bình, hắn nói, hắn muốn báo thù, ta hỏi hắn báo thù cái gì, hắn nói mối thù đoạt vợ. Khi đó ta lại suy nghĩ, người bình thường trên cõi đời này chưa chắc nhịn được, nhưng hắn thì làm được. Bất quá chuyện này cũng thú vị, cho nên ta cho hắn làm phó quan, ta muốn nhìn một chút, xem hai người các người ở dưới mắt ta, kết quả có thể chơi trò bịp bợm gì.” Tần Tang nghe anh nói thản nhiên nói, tựa hồ không phân nửa giấu diếm, nhưng khi tự mình nghe chuyện đó, lại càng sinh ra một loại tuyệt vọng. Cô lâm bảm nói: “Thì ra anh đều biết.”

Dịch Liên Khải nói: “Đúng vậy, ta biết hết, nhưng ta nếu không giả bộ hồ đồ, sao em có thể chịu ngoan ngoan ở lại bên ta?”

Tần Tang hỏi: “Như vậy Lệ Vọng Bình đâu? Người đưa anh ta đi đâu rồi?”

Dịch Liên Khải nói: “Ta giết hắn rồi.”

Tần Tang nhìn anh, tựa hồ như đang phán đoán thật giả trong giọng nói anh. Dịch Liên Khải nói: “Ta hướng trên trán hắn bắn một phát súng, nhất thời đầu vỡ toang, ‘Pằng!’ Thật là thông khoái.”

“Anh có phải đang lừa ta hay không?”

Dịch Liên Khai cười nhạt: “Lão nhị ép ta giết hân, chẳng lẽ ta có thể mặc kệ tính mạng của mình để đi cứu hân?”

Tần Tang khẽ lắc đầu một cái, tựa hồ cũng không tin, Dịch Liên Khai nói: “Thật ra thì ta luôn muốn biết, nếu hai người chúng ta cùng gặp nguy hiểm, em rốt cuộc sẽ cứu ai. Bây giờ nhìn lại, em sẽ không cứu ta.”

Tần Tang nhàn nhạt cười một tiếng, nói: “Ta tưởng rằng ngươi đã thay đổi, thì ra ngươi không có thay đổi.”

Dịch Liên Khai tựa hồ có chút mệt mỏi, nhắm mắt lại dưỡng thần. Tần Tang nói: “Tính mạng ở trong mắt ngươi, có phải nhỏ bé ti tiện như con kiến hôi hay không. Ngươi vì sao lại còn muốn tới gặp ta? Chỉ bằng giống như nhị ca vậy, lúc đi để một mình nhị tẩu ở lại, là phúc hay họa, tự cô ấy lo lấy. Nhị ca nếu đã bắt ta tới đây, ngươi vì sao còn muốn tới gặp ta?”

“Ta tới gặp em, thì hân sẽ không hại tính mạng của em.” Dịch Liên khai nói, “Một ngày vợ chồng là cả đời, ta vẫn hy vọng em có thể sống khỏe mạnh.”

Tần Tang chỉ thấy vạn niệm câu hỏi, Dịch Liên Khai vừa nói: “Chúng ta duyên phận xem như đã cạn. Đưa bé dụ sao mới hơn ba tháng, em nguyện ý sinh nó ra cũng tốt, đi bệnh viện làm phẫu thuật phá đi cũng tốt, mặc cho em làm gì. Nếu như em nguyện ý sinh ra, ta sẽ để một trăm đồng tiền cho em làm phí nuôi dưỡng.” Tần Tang hết sức chán ghét, chỉ nói: “Ta không muốn tiền của ngươi.”

“Em không muốn cũng được.” Dịch Liên Khai giọng hết sức ung dung, “Bắt quá về sau em đừng hối hận.”

Tần Tang không nói thêm gì, chỉ dựa ở trên bàn kháng, tựa như có điều suy nghĩ. Dịch Liên Khai không muốn gặp cô, nhắm mắt lại, lần nữa lại ngủ thật say.

Anh ngủ giấc này thẳng đến tận buổi chiều. Mới vừa đến thời điểm mở đèn, Dịch Liên Thận liền sai người tới, nói: “Nhị công tử có chuẩn bị một bàn tiệc rượu, thay tam công tử cùng thiếu phu nhân đón gió tẩy trần.” Dịch Liên Khai ngủ hơn nửa ngày, tinh thần đã tốt hơn. Đứng lên rửa mặt, liền đối với Tần Tang nói: “Đi thôi, Nhị ca mời ăn cơm, cũng không thể không đi được.”

Tần Tang trầm mặt đi theo anh ra cửa, đêm xuân hơi rét, cô xiêm y đơn bạc, Dịch Liên Khai cởi áo choàng dài của mình xuống cho cô, cô tức giận, cũng không chịu nhận, đi theo vệ binh bước nhanh về phía trước.

Dịch Liên Thận ngược lại rất khách khí, tự mình đứng ở mái hiên nghênh đón, nhất là với Tần Tang, lại là mười phần thân sĩ, trước đỡ Tần Tang một cái, lại hỏi chừng: “Trời lạnh như thế này, tam thiếu phu nhân không mặc áo bông, tại sao lại không cầm áo choàng dài cho thiếu phu nhân?” Lập tức có người đứng lên lấy áo choàng dài quân đội màu vàng. Tần Tang biết Dịch Liên Thận so với Dịch Liên Khai càng khó nắm bắt hơn, cho nên lúc này không hợp để sinh sự, nên cũng nhận lấy, còn nói: “Cảm ơn nhị ca.”

Dịch Liên Thận vẫn rất có phong độ, để cho bọn họ vào trong phòng, thì ra bên cạnh bàn đã sớm có người ngồi, thì ra là Mẫn Hồng Ngọc. Cô mặc dù sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn tìm tìm cười, nói: “Tam thiếu phu nhân là khách quý từ xa đến, nhưng chân ta có hơi bất tiện, không đứng lên nghênh đón được.”

Dịch Liên Thận nói: “Ngươi cứ an tâm ngồi đi, dù sao trước mắt cũng không có người ngoài.”

Mẫn Hồng Ngọc liếc anh một cái, nói: “Coi ngài kia, tam công tử dĩ nhiên không phải là người ngoài, tam thiếu phu nhân tất nhiên cũng không phải người ngoài, nhưng dù sao ta cũng là người ngoài mà.” Dịch Liên Thận cười một tiếng, không hề tiếp lời. Lúc này Dịch Liên Khai cười lạnh một tiếng, nói: “Coi như là hát Hồng Môn yển đi, cũng không cần mất đi mây lại như vậy.” Dịch Liên Thận lắc đầu một cái nói: “Tam đệ, Hồng Môn yển là của Hạng Vũ cùng Lưu Bang, chúng ta anh em gặp nhau, sao có thể nói là Hồng Môn yển đây?” Dịch Liên Khai không đáp lại anh ta nữa, cả bốn người đều ngồi xuống, người hầu mờ mờ từng cái nấp chén ra, có đủ các món ngon, ở giữa có một nồi lẩu, nước dùng sôi sùng sục, sương nóng trắng bay lên cao.

Dịch Liên Thận tay cầm đũa, nói: “Tam muội là khách ở xa tới, đây là ở trong quân đội, không thể làm gì hơn đành làm đơn giản thôi. Thật may tam đệ cũng biết, nên mong rằng tam muội đừng phiền lòng.”

Tần Tang đáp mấy câu khách sáo, bốn người mặc dù một bàn đầy đồ ăn ngon, nhưng Tần Tang lại có tâm sự, mà Dịch Liên Khai căn bản ngay cả đũa cũng lười gắp, đến nỗi Mẫn Hồng Ngọc, cũng làm ra vẻ. Chỉ có Dịch Liên Thận đã ăn liền mấy khối thịt dê, nói: “Trần Hàn Quan nội này không có cái gì ngon để ăn, chỉ có lẩu thịt dê còn có danh tiếng. Các người ở quan nội cũng không ăn được đâu, sao không ném thử nhiều một chút?”

Dịch Liên Khai lười biếng đỡ đũa, tựa hồ cũng không có hứng thú, Tần Tang tâm sự nặng nề, nhìn Dịch Liên Thận một cái, lại nhìn Mẫn Hồng Ngọc một cái. Dịch Liên Thận để đũa buông xuống, nói: “Xem ra lời không nói rõ, các người đều không có tâm tư ăn uống. Được chúng ta liền nói chuyện cho rõ ràng nào.”

Tần Tang lặng lẽ đỡ cúc áo trước ngực lên, cái áo choàng dài này mặc dù đã là số nhỏ nhất, nhưng cô mặc lên người vẫn có chút lớn, cho nên không quen, muốn bóp bóp một bên vạt áo. Dịch Liên Thận nói: “Tam muội, tam đệ này mặc dù lòng không xấu, nhưng tính khí thật không tốt, không biết hân đã nói qua cho cô chưa?”

Tần Tang lạnh lùng hỏi: “Đã nói gì?”

Dịch Liên Thận thờ dãi, nói: “Mẫn tiểu thư khẳng định chính là hồng nhan tri kỷ của tam đệ, ngày hôm qua không biết hai người xảy ra chuyện gì cãi vã, tính khí tam đệ muội cũng biết đấy, liền cầm súng hướng Mẫn tiểu thư bắn một phát, muội nhìn xem, Mẫn tiểu thư chân bị thương thế kia. Theo lý, ta không nên thừa nước đục, nhưng muội cũng biết Mẫn tiểu thư là giác nhi (kiểu diễn viên đó) mà, đều dựa vào lên đài mà kiếm cơm. Xương hí mà, chú trọng “Xương niệm tổ đã”, thầy thuốc nói, một phát này bắn xuống đã làm tổn thương xương, dù tương lai có khỏi hân, cũng sợ không thể “Tổ” mà cũng không thể “Đã”. Cô ấy là một nữ nhân yêu đuối, ngay cả lên đài kiếm cơm cũng không thể kiếm, muội nói nên làm gì bây giờ.” Tần Tang bỗng nhiên cười một tiếng, nói: “Nhị ca xưa nay vốn thương hoa tiếc ngọc, chỉ bằng ta thay nhị ca làm mối, sẽ để Mẫn tiểu thư gả cho nhị ca làm tiểu thiếp, cũng coi như là một đoạn giai thoại.”

Cô còn chưa nói dứt lời, Dịch Liên Khai đã “Phốc” một tiếng bật cười. Dịch Liên Thận thì không kiềm được ha ha còi to, nói: “Tam muội muội thật là lợi hại, ta mới vừa nói phân nửa, muội liền cản lại. Mẫn tiểu thư cùng tam đệ xưa này qua lại thân thiết, ta làm anh trai, đoạt người yêu của em, còn ra cái thể thống gì nữa chứ?”

Tần Tang trầm mặc, nói: “Đoạt người yêu em trai dĩ nhiên không ra thể thống gì rồi, nhưng là anh, cứ cố chấp muốn cưới đi thái thái cho em mình, vậy là cái thể thống gì đây?”

Dịch Liên Thận cười nói: “Tam muội muội trước đừng nóng giận, lời của ta muội dĩ nhiên không tin. Bắt quá muội không ngại hỏi tam đệ một chút, xem hân có nguyện ý

cười Mẫn tiểu thư hay không.”

Dịch Liên Khải lười biếng nói: “Nhị ca nếu đã có ý tốt mai mối như vậy, ta dĩ nhiên nguyện ý.”

Dịch Liên Thận cười chum chim đối với Tần Tang nói: “Tam muội muội, muội xem, ngay cả chính hần cũng cam tâm tình nguyện.”

Tần Tang cười nhạt, nói: “Cưới vợ thế nào phải cáo với phụ mẫu. Thậm chí khi cưới thiếp, không chỉ có bả m bảo bề trên, mà còn phải chính thê gật đầu đồng ý, Dịch Liên Khải còn chưa đưa hưu thê cho ta, thì ta chung quy vẫn là chính thê của anh ta, nếu cha mẹ chồng ra nói chuyện, ta cũng đành chịu. Ngài mặc dù là anh, nhưng trong chuyện hôn nhân này, ta cũng không phải người độ lượng rộng rãi. Nhị ca cố muốn ly gián vợ chồng chúng ta, truyền ra ngoài, nhị ca không sợ danh tiếng không tốt sao?”

Dịch Liên Thận lắc đầu liên tục, cười nói: “Đúng là chưa mùi giấm...” Tần Tang đứng lên nói: “Thì ra nhị ca bày tiệc rượu này, không phải Hồng Môn yến mà là mai yến. Nếu là làm mai, đây chính là chuyện nhà. Thứ cho Tần Tang thất lễ, chuyện này trừ khi cho ta một hưu thê, nếu không ta vạ vạ không cho. Mời nhị ca tôn trọng một chút, cũng xin nhị ca thứ lỗi cho ta không tiếp chuyện được!”

Cô xoay người đi hai bước, vừa quay đầu hướng Dịch Liên Khải tròn mắt nhìn: “Anh ngồi ở chỗ đó, chẳng lẽ thật sự muốn lấy người đàn bà kia làm di thái thái sao?”

Dịch Liên Khải đứng lên, miễn cưỡng hướng Dịch Liên Thận cung kính khom người, nói: “Nhị ca, lệnh khuê phòng khó vì phạm, thứ cho ta không tiếp chuyện được.” liền cùng Tần Tang cùng nhau, đi ra ngoài cửa.

- - - - -

Còn hai chương nữa sẽ cố làm nốt làm quà Noel tặng các bạn vậy. :)))

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Được một vệ binh đưa thẳng về phòng, Dịch Liên Khải lúc này mới cười nói: “Trước đây không cảm thấy, hôm nay mới phát hiện thì ra em vốn là một bình giấm.”

Tần Tang không hề quan tâm đến anh, chỉ lăm lăm ngồi ở trên giường đất, một tay chống má, tựa hồ đang suy nghĩ tâm sự gì đó. Một lúc sau mới lên tiếng: “Anh từng cùng ta nói qua.”

Dịch Liên Khải nghe cô nói một câu không đầu không đuôi, không kiềm được hỏi: “Cái gì?”

Tần Tang ngược trông mắt lên nhìn anh: “Anh từng nói qua, anh chính là được di thái thái sinh ra, cho nên anh tuyệt đối không lập thêm Di thái thái. Chuyện này rõ ràng là Dịch Liên Thận ép anh, anh tuyệt đối sẽ không tình nguyện. Hần rốt cuộc muốn làm cái gì? Mẫn Hồng Ngọc thật là do anh đã thương sao?”

Dịch Liên Khải một lát sau, mới lên tiếng: “Đúng vậy.”

Tần Tang lại hỏi: “Anh vì sao lại nổ súng bắn cô ta bị thương chứ?”

Dịch Liên Khải nhàn nhạt nói: “Ta thấy cô ta không vừa mắt.”

Tần Tang cũng không nói thêm gì nữa, lại qua một lúc lâu, mới tựa như vừa quyết định, hướng anh nói: “Nhị ca có phải nắm đằng chuôi của anh trong tay hay không? Lệ Vọng Bình có phải cũng do anh ta giết? Anh vì sao lại lừa gạt ta?”

“Lệ Vọng Bình là do chính ta giết.”

“Đã là vợ chồng, anh cho tới bây giờ còn không chịu nói thật với ta sao? Hần đến tột cùng là muốn cái gì, hay là muốn anh thay hần làm chuyện gì, anh nói cho ta biết, hai người cuối cùng thật sự thương lượng điều gì.”

Dịch Liên Khải vẫn dửng dưng như cũ đó, nói: “Chuyện của ta em bớt can thiệp vào đi, em chỉ cần để ý tốt chính bản thân mình là được.” Nhưng anh đã đáp ứng ta.” Tần Tang nói, “Anh từng nói qua, từ nay về sau sẽ không bỏ ta lại nữa. Bất kể tình thế tốt hay xấu, tuyệt đối không một mình bỏ ta lại nữa.”

Dịch Liên Khải trầm mặc chốc lát, mới tựa hồ áy náy cười một tiếng, nói: “Vợ chồng vốn là chim trong cùng một rừng, đại nạn đến đầu mọi người đều tự bay.”

Tần Tang trong lòng kết trăm nỗi, nhưng sau khi Dịch Liên Khải nói những lời này, tựa hồ rất mệt mỏi, anh để nguyên quần áo ngủ, không để ý tới cô nữa. Cô một mình một người ngồi cạnh bàn, mãi cho tới khi ngày tới dần lại, lại nghe thấy tiếng bước chân vang, thì ra là phó quan của Dịch Liên Thận, hần nói: “Tam công tử, nhị công tử mời ngài đi qua một chuyện.”

Dịch Liên Khải còn chưa lên tiếng, Tần Tang đã đáp lời nói: “Ta cũng phải đi.”

Dịch Liên Khải đột nhiên xoay người lại, hung hăng cho Tần Tang một cái tát. Một cái bạt tai này đánh rất ác, Tần Tang trong tai có tiếng ơng ơng, thật lâu mới hoàn hồn lại. Từ lúc kết hôn đến nay, Dịch Liên Khải mặc dù đối với cô âm dương quái khí, nhưng rất ít khi động thủ, lần trước ở trên xe lừa cũng bắt quá chi là đánh một phát đập một cước, cũng không đập trúng chỗ hiểm, hôm nay một cái đánh này đánh cho khóe miệng cô bị rách ra, máu mẩn chất rôm ở miệng, cô có chút choáng váng hoa mắt, chỉ nhìn anh.

Một cú này có lẽ dùng hơi quá sức, Dịch Liên Khải ngực phập phồng, không biết là đang kiềm chế ho khan, hay đang mất sức. Cho nên qua một lúc lâu sau, anh mới điều hòa hô hấp, khàn giọng nói: “Coi như ta có lỗi với em.”

Anh xoay người đi ra ngoài, Tần Tang lần này gần như tỉnh lại, ngay cả khóc cũng quên mất, chỉ ngẩn ngơ nhìn anh ra ngoài. Phó quan của Dịch Liên Thận mang vệ binh, xách một ngọn đèn dầu sắt, ngọn đèn dầu kia xuyên qua kính, giống như là đom đóm hóa trùng trong mùa hè, một vệt tròn le lói, thấy thân ảnh gầy gò của Dịch Liên Khải, từ từ xa dần, cuối cùng biến mất chìm trong bóng đêm.

Dịch Liên Khải đi đến sân trong của Dịch Liên Thận, chỉ thấy đèn đuốc yên ắng, bóng đêm sầm tĩnh, tựa như bốn bề vắng lặng. Anh bước lên thềm, phó quan kia liền thay anh đẩy cửa ra. Chỉ thấy Dịch Liên Thận ngồi một mình dưới ánh đèn, tự rót rượu tự uống. Dịch Liên Khải cũng không khách khí, ngay tại cạnh bàn ngồi xuống, nói: “Ta biết ngươi muốn cái gì, nhưng ngươi cũng phải đáp ứng ta hai chuyện.”

Dịch Liên Thận ném đĩa xuống, nói: “Nói đi.”

“Thứ nhất, để Tần Tang đi.”

Dịch Liên Thận cười một tiếng, nói: “Đòi người tất phải sinh tình si. Ngươi làm như vậy vì cô ta, cô ta thì không nhìn thấy tình cảm đó, tại sao phải khổ như vậy chứ?” Dịch Liên Khải cười cười, nói: “Ta đang không muốn để cô ấy thấy tình cảm đó. Ta vốn không sống được lâu, nếu cô ấy nhớ ta thì tốt, nhưng chỉ sợ nửa đời sau sẽ không hạnh phúc. Chỉ bằng để cho cô ấy hận ta, ta vừa chết, cô ấy sẽ thông thống khoái khoái lập gia đình, ngược lại cũng tốt.”

Dịch Liên Thận sắc mặt khế nhúc nhích, không khỏi lắc đầu một cái: “Lão tam, ta thật sự không hiểu ngươi.”

“Người có chí riêng.” Dịch Liên Khải nhàn nhạt nói, “Giống như Yến Văn rõ ràng thích ngươi, nhưng lại giúp ta bán đứng ngươi vậy. Ngươi cũng không hiểu.”

Dịch Liên Thận đột nhiên đứng lên, Dịch Liên Khải nói: “Lão nhị, ta biết ngươi vì chuyện này mà căm ghét ta. Cũng vì chuyện này, ắt sẽ muốn mạng ta. Ngươi không hiểu nhị tẩu nghĩ gì, thành thật mà nói ta cũng hiểu.”

Dịch Liên Khải tự mình rót một ly rượu, từ từ nói: “Khi đó chúng ta đều còn nhỏ, là thật nhỏ, vốn không hiểu chuyện. Có chút không hiểu chuyện, tỷ như khi đó, ta là thật lòng kính trọng nhị ca, lại tỷ như, khi đó nhị ca cũng thật lòng yêu thương qua ta.”

Dịch Liên Thận nhàn nhạt nói: “Chuyện đã qua rồi, nói làm chi.”

Dịch Liên Khải gạt một cái: “Được không nhắc tới.” Anh nói, “Ta muốn ngươi đáp ứng việc thứ hai, chính là giết Mẫn Hồng Ngọc.”

Dịch Liên Thận cười nói: “Ngươi thật sự nửa đời cũng không thương hoa tiếc ngọc sao?”

“Người đàn bà này lá gan càng ngày càng lớn, nếu cô ta bán đứng ta, thì sẽ bán đứng được ngươi thôi. Cô ta không phải vì tình mà tới, cũng không phải vì tiền mà tới, cô ta căn bản là một người điên.” Dịch Liên Khải nói, “Bây giờ không giết cô ta, tương lai cô ta sẽ giết ngươi.”

“Trong lòng ngươi tức giận vì cô ta đem em dâu quay trở lại, cho nên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta. Ta biết.” Dịch Liên Thận nói, “Ta sẽ để cho ngươi làm ngay bây giờ.” Dịch Liên Khải cười nói: “Đem dài làm rộng, ngươi biết tính khí ta một khắc cũng không chờ được, muốn là sẽ làm ngay bây giờ.”

Dịch Liên Thận đưa mắt nhìn anh chốc lát, nói: “Được!” Lập tức kêu lên, “Người đâu!”

Phó quan liền đi nhanh về trước một bước, Dịch Liên Thận phân phó hần đưa Mẫn Hồng Ngọc đến, phó quan kia liền đi.

Dịch Liên Khải châm một ly rượu, đưa cho Dịch Liên Thận, nói: “Nhị ca, đa tạ ngươi đáp ứng ta hai chuyện này, ta sẽ vui vẻ giao đồ cho ngươi.”

Dịch Liên Thận nói: “Được, trở về ta sẽ để cho ngươi tận mắt thấy Tần Tang đi, cũng để cho ngươi yên tâm an nghỉ.”

Dịch Liên Khải lắc đầu một cái, nói: “Ta cả đời này đã còn an nghỉ được nữa rồi.”

Anh cười khổ một cái, nói “Ta làm ra chuyện như vậy, làm chiến hòa lại nổi lên, là bất nhân; bán đứng bạn bè, là bất nghĩa; chia cắt quốc gia, là bất trung; làm anh em ngăn cách cãi vã, là bất hiếu. Bất nhân bất nghĩa bất trung bất hiếu, ta chết còn sướng, chỉ sợ làm khó cô ấy còn sống, mà phải đeo trên lưng tội danh như vậy.”

Dịch Liên Thận nói: “Vậy ta sẽ để ngươi yên tâm, ta sẽ đem cô ấy đưa đến chỗ Cao đại soái như trước, có Cao đại soái che chở, không đến mức có ai dám làm khó cô ấy.”

Dịch Liên Khải gạt đầu một cái: “Như vậy thì cảm ơn nhị ca nhiều.”

Dịch Liên Thận cười một tiếng: “Ngươi không cần cảm tạ ta. ban đầu trong thành Phù Viễn ngươi án binh bất động, thả ta đi, ta còn nợ ngươi một cái ân huệ mà thôi.”

Anh em hai người họ nói chuyện, một bên liền đem thức ăn đồ nhắm tới, say đến nóng cả lỗ tai, chỉ nghe tiếng gió thổi lương bên ngoài cửa sổ, Dịch Liên Khải không khỏi nói: “Có vẻ như sắp có tuyết rồi.”

Dịch liên Thận gạt đầu một cái, nói: “Đúng vậy.”

Trần Hàn Quan ở Tây Bắc, lúc trời lạnh rét, đang lúc hoa đào tháng ba đang nở theo lịch cũ tuần hoàn, còn có tuyết xuân rơi xuống, cho nên được gọi là “Đào hoa tuyết”. Lúc này bất quá mới cuối tháng hai, cho nên có tuyết rơi cũng không có gì lạ. Dịch Liên Khải đứng dậy đẩy cửa sổ ra, chỉ thấy dải mây rủ xuống, vòng lại che đi mặt trăng lưỡi liềm lúc ẩn lúc hiện. Gió rét đập vào mặt thổi tới, thổi vào bên trong nồi lửa than, hơi phát ra tiếng “Tích tách”. Dịch Liên Thận thanh âm ngân nga: “Tần thì minh nguyệt hán thì quan, vạn lý trường chinh vị hoàn. Dẫn sử long thành phi tương tại, bất giáo hồ mã độ âm sơn.” Dịch Liên Khải khẽ mỉm cười, nói: “Anh em trong nhà chúng ta, chỉ có nhị ca là được phụ thân đại nhân chân truyền, thật là có mấy phần phong thái nhà nho.”

Dịch Liên Thận cười nói: “Phải rồi, đều là người nhà cả, chẳng lẽ ta lại không biết ngươi? Khi còn bé ở trong trường tự, bản tới làm thơ ngâm câu, ngươi là đệ nhất. Chỉ là sau đó ngươi nhào lên không chịu học, thật ra nói tới thông minh nhất phải là ngươi, ngay cả cha cũng bị lừa gạt, cho rằng ngươi là một kẻ bất tài, rõ ràng ngươi sinh ra phải như Tôn Trọng Mưu* mới đúng.”

*Tôn Quyền có tên tự là Trọng Mưu, quân chủ đầu tiên của nhà Ngô, em trai của Tôn Sách và là anh của Tôn phu nhân - là vợ thực chúa Lưu Bị.

Dịch Liên Khải nói: “Khi còn bé ở trong trường tư, cũng đã để cho nhị ca chịu thua thiệt phối hợp với ta.”

Bọn họ hai người khách khí nói với nhau chuyện cũ, nói tới chuyện lúc trước, tựa hồ lại như anh em ruột thịt. Lại cơ hồ lời nói lại không liên hệ gì với nhau, Dịch Liên Khải từ trong cửa sổ thấy phó quan tự mình xách một ngọn đèn bão, dẫn Mẫn Hồng Ngọc quanh co đi tới. Chân cô bị thương bất tiện, đành để từ từ mà đi, xa xa nhìn lại, chỉ thấy ngọn đèn bão chiếu vào đường gạch xanh nguyệt môn bên ngoài, mà Mẫn Hồng Ngọc mặc đồ bông kín đáo, đội một chiếc nón rộng vành màu sắc đơn giản, có thêm lông trắng bởi vì ban đêm gió lớn, cô đội mũ trùm đầu rộng vành, ngược lại tựa như cung nữ đồ trong bàn vẽ chiều quân, lững thững đi tới, từng bước từng bước.

Dịch liên Thận cũng đi bên cửa sổ, thấy một bức tranh như vậy, không kiềm được ngâm: “Nguyệt đi hoa ánh động” (trăng đi hoa cũng đi theo)

Dịch Liên Khải tiếp lời: “Nghị thị ngọc nhân lai.” (Có lẽ là người đẹp tới.)

Bọn họ bên nhìn nhau cười, Mẫn Hồng Ngọc nghe được bọn họ nói chuyện, thấy bọn họ kẻ sóng vai ở trước cửa sổ, cũng chỉ thản nhiên cười một tiếng, một bên thêm bước lên, một bên cười vang nói: “Hai vị công tử thật là nhã hứng, đêm rét như vậy, lại mở cửa sổ, cũng không sợ bị cảm lạnh, lại còn đọc thơ.”

Dịch Liên Thận khẽ mỉm cười, nói: “Nếu như không ra cửa sổ, sao có thể nhìn thấy người tới đây.”

Mẫn Hồng Ngọc ngẩng đầu liếc anh một cái, nói: “Cuộc đời này chỉ có mình nhị công tử khi nói chuyện có thể dễ cho người khác vui vẻ.” Dịch Liên Thận liền đề tay lên trên vai Dịch liên Khải, nói: “Nhìn đi, người ta đang trách người không chịu dễ cô ta kia.”

Dịch Liên Khải không cười nói, một lúc sau sai vệ binh mở cửa, phó quan dẫn Mẫn Hồng Ngọc vào. Cô đem nón vành rộng lấy xuống, mái tóc đen dài như mây búi thành búi tóc, lại có nét giống mỹ nhân trong phim điện ảnh Tây Dương. Cô nói: “Đem cửa sổ đóng lại đi, lạnh lắm.”

Dịch Liên Thận cười nói: “Dù sao mỹ nhân cũng đã tới, nghe người vậy, đem cửa sổ đóng lại.”

Dịch Liên Khải lại nói: “Không, mở ra ngắm trăng sáng đi.”

Dịch liên Thận lắc đầu một cái, không để ý đến nó nữa. Liền xoay người tự mình đỡ Mẫn Hồng Ngọc ngồi xuống, lại kêu người lấy thêm ly dĩa. Mẫn Hồng Ngọc cũng không cần cho phép, tự mình nâng bình rượu, châm một ly, lại cau mày nói: “Thì ra là hoàng tử, ta ngược lại muốn ném thử thiêu đao từ cửa quan ngoại đây.”

Dịch Liên Thận nói: “Có rượu cho người uống đã là tốt lắm rồi, còn đòi thiêu tam giản tử (chọn với lựa), Nói sao thiêu đao từ cũng là rượu mạnh, cô nương nhà người uống chỉ sợ ngay lập tức liền say thôi.”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói: “Say quá thì thật vừa vặn, có chém đầu cũng không thấy đau đớn.”

Dịch Liên Thận cười hi hi, quay đầu hướng Dịch Liên Khải nói: “Làm sao đây? Một đóa giải ngữ hoa * như vậy, người làm sao làm thế được đây?”

*Giải Ngữ hoa ý chỉ mấy nữ nhân hát xướng hoa từ bé.

Dịch Liên Khải không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn trăng, gió lạnh lay động vạt áo anh, anh chỉ giống như có điều đang suy nghĩ. Mẫn Hồng Ngọc nói: “Nhị công tử không phải không biết, Tam công tử đang hận chết ta, có thể đoán được tất sẽ không bỏ qua cho ta cái mạng này. Việc đến nước này rồi, muốn giết muốn chém mặc cái người.”

Dịch Liên Thận cười nói: “Lúc ấy người khẳng khẳng không chịu tin ta, hôm nay đã tin hay chưa?”

Mẫn Hồng Ngọc khẽ mỉm cười: “Nhị công tử quả nhiên cùng tam công tử là anh em ruột thịt, Hồng Ngọc nguyện thua cuộc, không còn lời nào để nói.”

Dịch Liên Thận liền xoay người lại đối với Dịch Liên Khải nói: “Lão tam, sao người lại không hỏi ta một chút, ta cũng Hồng Ngọc đánh cược cái gì?” Dịch Liên Khải lạnh nhạt nói: “Còn có cái gì để hỏi bây giờ, tất nhiên là người cùng cô ta thương lượng, giả vờ thả người, để cho cô ta mang ta đi. Nếu như ta không quay trở lại, người sẽ không phải người đuổi theo ta nữa.”

Dịch Liên Thận gật đầu một cái, nói: “Đoán không sai.” Anh bùi ngùi thờ dài một tiếng, “Lúc ấy Hồng Ngọc cố ý muốn ta tha cho người một mạng, ta nói hoặc là lấy đồ để đổi, hoặc là lấy Tàn Tang để đổi. Cô ta không chịu tin rằng người sẽ vì Tàn Tang bỏ đi tính mạng của mình, cho nên liền đồng ý đưa Tàn Tang tới, đổi người đi ra ngoài. Kết quả người vừa ra khỏi trấn Hân Quan, không đến ba trăm dặm, liền quay trở lại.” Anh hướng Mẫn Hồng Ngọc nói: “Người xem, người là một mảnh si tâm, hần đến phân nửa cũng không cảm kích. Không chỉ không cảm kích mà còn căm ghét người, bởi vì người đem Tàn Tang lừa trở lại.”

Mẫn Hồng Ngọc cười một tiếng: “Lúc ấy cũng là ta đã có ý tưởng đưa Tàn Tang đưa lên thuyền, ta đưa cô ấy lừa trở lại, cũng coi như là công quá tương đề đi*. Dĩ nhiên tam thiếu phu nhân nếu rơi vào trong tay đại gia, không đến mức hung hiểm giống như hôm nay.”

*ý chỉ công lao và lỗi lầm triệt tiêu lẫn nhau.

Dịch Liên Thận lại thờ dài: “Nói đến đại ca, ta lại thấy lo âu. Hần một mình kháng địch, không biết tình hình bây giờ thế nào. Nếu như Lý Trọng Năm ngọc đá cùng vỡ, dùng pháo binh nổ thành, thì thành Phù Viễn chỉ còn một mảnh ngói vụn, ta làm sao để không phụ lòng phụ thân đại nhân, không phụ lòng trăm họ Phù Châu đây? Hồng Ngọc, bây giờ lão tam đồng ý đem đồ giao ra, nên ta không thể không đáp ứng hần hai chuyện.”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói: “Chắc hẳn chuyện đầu tiên chính là để tam thiếu phu nhân đi, thứ hai chính là giết ta.”

Dịch Liên Thận hướng Dịch Liên Khải nói: “Người nhìn một chút đi, thật là một người tâm can thủy tinh, còn có lời gì để nói nữa đây?” Dịch Liên Khải chỉ nhàn nhạt cười, Mẫn Hồng Ngọc không chớp mắt nhìn anh một hồi, rồi thờ dài: “Ta cho dù có là tâm can thủy tinh, thì hần cũng là một người lòng dạ sắt đá vô nhân tính. Thủy tinh đụng phải sắt đá, chẳng phải đều tan xương nát thịt, không có kết quả tốt sao.”

Dịch Liên Khải lúc này mới quay mặt lại đối với cô cười một tiếng, nói: “Cảm ơn.”

“Công tử gia.” Mẫn Hồng Ngọc vịn bàn đứng lên, hướng Dịch Liên Khải cúi người, “Hồng Ngọc đứng ra phải cảm ơn ngài. Nếu không phải nhờ ngài, ban đầu lúc Lục Khiếu phượng phái người tới phá sân khấu, có lẽ ta đã không sống nổi rồi. Nếu không phải nhờ ngài, có lẽ ta lúc này đến cả cái mạng để xin cơm cũng không còn. Nếu

không phải nhờ ngài, ta cũng sẽ không biết trời đất rộng lớn, ngoài hát xướng rạp hát ra, còn có những thứ tốt hơn.”

Dịch Liên Khái vươn người tránh qua, không nhận lễ của cô, chỉ nói: “Ta mặc dù đã cứu ngươi, nhưng lúc đó cũng không phải có chủ ý tốt gì. Nói đến những năm vừa qua, ngươi cũng đã làm thay ta rất nhiều chuyện, chúng ta sòng phẳng rồi.”

Mẫn Hồng Ngọc gật đầu một cái, nói: “Công tử gia ân oán rõ ràng, không muốn chiếm lấy cô gái yếu đuối như ta, chuyện này là do ta không biết thỏa mãn, đáng đời ta bị đến mức như bây giờ.” Cô lại nhìn Dịch Liên Thận một cái, “Hồng Ngọc chỉ có chút vật ngoài thân, nhưng đều là do chư vị công tử tặng cho, chỉ có cái giọng này, là của mình. Sắp chia tay, Hồng Ngọc nguyện ý vì hai vị công tử hát thương cùng hí, để không uổng phí đã từng quen biết nhau.”

Dịch Liên Khái cũng không đáp lời, ngược lại Dịch Liên Thận nói: “Nói mà thấy thật đáng thương, nếu ngươi đã cao hứng hát, thì ngươi cứ hát đi.”

Mẫn Hồng Ngọc hướng anh cúi người, vẫn còn lễ phép theo cách cũ, yêu kiều chúm chím hỏi: “Không biết công tử nguyện ý nghe hí gì đây?”

Dịch Liên Thận nhìn Dịch Liên Khái, Dịch Liên Khái vẫn như cũ không nói một lời. Dịch Liên Thận nói: “Cứ đơn giản hát bài sớ trường của ngươi là được.” Mẫn Hồng Ngọc nghĩ sơ qua, nói: “Vây đề ta xướng ‘Hong nương’ đi.” Cô đỡ bàn đứng dậy, áy náy cười một tiếng, “Chân này còn bị thương, không thể động đậy được, ta chỉ có thể đứng như vậy hát, dù sao hai vị công tử đều không phải người ngoài chắc sẽ không chê đâu.”

Dịch Liên Thận châm một ly rượu nói: “Hát đi, hát xong chúng ta lại uống rượu.”

Mẫn Hồng Ngọc hơi ngưng thần một lát, liền khẽ hé đôi môi đỏ mọng, uyển chuyển hát: “Tiểu thư tiểu thư người đa phong thái, quân thủy nha quân thủy nha phong nhã tài ba. Phong lưu không cần mua nghìn bạc, nguyệt di hoa ảnh ngọc lai nhân. Kim tiêu khâu tước tương tư trái, nhất song tình lữ xưng tâm hoài. Lão phụ nhân mang hôn nhân lại, hảo nhân duyên vô tình địa bị sách khai. Nhĩ khán tiểu thư cả ngày sầu mi đại, na trương thân tử bệnh đặc thị cốt sầu như sài. Bất kê lão phu nhân gia pháp lợi hại, ngã hồng nương thành tựu bọn họ cá nước hài hòa.” (cái này câu hí nào khó hiểu mình mới dịch, mình không dịch hẳn ra vì nó không hay)

Đoạn này chính là ở giữa “Hong nương”, có thể nói là nhà nhà đều biết, ai ai cũng biết, hơn nữa còn là kịch hay sớ trường của Mẫn Hồng Ngọc, mỗi lần hát xướng hí, đều hát cuối. Cô thành danh từ sớm, giọng rất có thiên phú, hơn nữa xuất thân chính quy lại được danh sư chỉ dạy, đoạn này xướng tự rõ ràng, giọng điệu uyển chuyển, hết sức êm tai. Dịch Liên Thận một bên nghe trứ, một bên thay cô gõ nhịp, mà Dịch Liên Khái lại đứng ở bên cửa sổ, lại giống như không nghe thấy gì. Dịch Liên Thận nghe hết sức mê say, một mực dùng răng đưa gỗ nhẹ cạnh bàn, chờ cô hát xong một đoạn lớn, mới kêu lên một tiếng “Hay!”

Mẫn Hồng Ngọc thân nhiên cười một tiếng, nói: “Hát không được khá, may mà còn có công tử nghe.”

Dịch Liên Thận nói: “Hát rất khá!” Lại nói, “Ngươi đừng để ý đến lão tam, hẳn nghe xướng hay như vậy mà không nghe, cứ đứng bên cửa sổ đón gió lạnh, đó mới thật là hết thuốc chữa.”

Mẫn Hồng Ngọc lại thân nhiên cười một tiếng. Dịch Liên Thận bưng ly lên, đưa cho Mẫn Hồng Ngọc, nói: “Tới đây, cầm cái ly rượu nóng này uống, rồi hát thêm một bộ ‘Khảo hồng’”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói: “Đa tạ nhị công tử.” Cô đưa tay đón ly rượu, như là vô tình, chỉ “Ai ô” một tiếng, ly rượu kia không kịp tiếp lấy, “Ùm” một tiếng rơi vào bên trong nồi lẩu trên bàn, văng canh nóng tung tóe. Dịch Liên Thận theo bản năng lùi về sau, Mẫn Hồng Ngọc đã giơ tay lật ngược bàn. Trên bàn chén đĩa thức ăn rào rào rơi xuống đất, Dịch Liên Thận né tránh không kịp, thiếu chút nữa trượt té, một tay đưa lên sờ sững sau eo, một tay kia liền bắt lấy băng ghế. Lại có người nhanh hơn anh một bước, đã dùng nòng súng lạnh băng để ở trên đầu anh. Thanh âm của Mẫn Hồng Ngọc như là đang xướng vậy trong veo uyển chuyển, cũng không có nửa phần khẩn trương thất sắc: “Nhị công tử, ta biết tay ngươi nhanh, cho chỉ cần ngươi nhúc nhích, thì ta liền nổ súng.” Lúc này bên ngoài vệ binh nghe được tiếng huyền não trong nhà, mà chen nhau đi vào, chỉ thấy Mẫn Hồng Ngọc cầm súng chĩa vào Dịch Liên Thận, không nhìn được cùng kéo cò súng. Dịch Liên Thận phát phát tay, những vệ binh kia đều lui ra ngoài. Dịch Liên Thận ngược lại không quá khẩn trương, cười cười một tiếng, nói: “Ngươi là người đàn bà thứ hai dám chĩa súng vào đầu ta.”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Bớt nói nhảm. Cho người chuẩn bị xe, ngươi tự mình đưa ta xuất quan.”

Dịch Liên Thận nhìn Dịch Liên Khái một cái, chỉ thấy anh điềm tĩnh, tựa hồ không định làm gì, căn bản không quan tâm trong phòng này đang trời long đất nổ thế nào, chỉ là chấp tay nhìn ngoài cửa sổ. Dịch Liên Thận vì vậy chép miệng, hỏi: “Ngươi không mang theo hân mã đi luôn sao?”

Mẫn Hồng Ngọc cười nhạt: “Trời rộng người không chung đường, còn có cái gì để nói đây.”

Dịch Liên Thận tỉnh bơ, nói: “Ngươi vì sao không hỏi một chút, người đàn bà đầu tiên chĩa súng vào ta, rốt cuộc là ai?”

Mẫn Hồng Ngọc “Hừ” một tiếng, nói: “Thiếu đông xa tây, mau gọi người chuẩn bị xe.”

Dịch Liên Thận nói: “Người đàn bà đầu tiên trên đời này dám chĩa súng vào ta chính là tam đệ muội của ta, người mà ngươi hận nhất.”

Mẫn Hồng Ngọc không có vẻ kinh ngạc, cũng không để ý tới câu nói của anh. Chỉ thức giục anh: “Đứng lên, từ từ đứng lên.”

Dịch liên Thận hết sức nghe lời, từ từ đứng thẳng người, vừa nói: “Từ nơi này đến cửa lớn, còn cách ba trăm bước. Mỗi một bước đi, ta đều có thể xoay người đoạt súng, cũng có thể có người ở trong bóng tối. Dùng súng trường bắn vỡ đầu ngươi. Ngươi cho là ngươi có thể yên ổn uy hiếp ta rồi đi sao?”

Mẫn Hồng Ngọc tựa hồ hết sức tỉnh táo: “Dù sao cũng phải thử một lần.”

Dịch Liên Thận nói: “Vũ đạo động thương, không phải chuyện đàn bà nên làm.”

Mẫn Hồng Ngọc nhẹ nhàng dùng sức, súng kia liền đi vào án đường của anh, cô nói: “Đừng nói nữa, đi!”

Dịch Liên Thận từ từ lùi về phía sau, Mẫn Hồng Ngọc nói: “Tam công tử, phiền ngài hỗ trợ mở cửa ra.” Cô nói hai lần liền, Dịch Liên Khái cũng đều như không nghe thấy, Dịch Liên Thận cười nói: “Nhìn kia, hẳn không thèm đếm xỉa lại ngươi.” Mẫn Hồng Ngọc lạnh lùng nói: “Tam công tử, ngươi nếu ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không chịu giúp ta, cũng đừng đề ta nói ra lời gì hay ho.”

Dịch Liên Khái lúc này mới lười biếng nhìn cô một lát, rốt cuộc đi ra mở cửa. Chỉ nghe “Két” một tiếng cửa mở ra, bên ngoài đều là vệ binh, mấy chục khẩu súng đen ngòm chĩa về phía cửa. Thấy Dịch Liên Thận vẫn bị uy hiếp, những người đó không dám nổ súng, hai bên giằng co.

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Chuẩn bị xe.”

Dịch Liên Thận cười nói: “Choi đã chưa?” Anh lời còn chưa dứt, Mẫn Hồng Ngọc hơi biến sắc, Dịch Liên Thận đã bắt ngờ phát cẩu, hai tay như chớp đỡ nòng súng. Mẫn Hồng Ngọc bóp cò, chỉ nghe “Ầm” một tiếng, súng kia đã bị Dịch Liên Thận nâng lên, hướng về phía bầu trời, đạn bắn xuyên ngôi nhà, chấn động đến nỗi xà nhà bụi rơi la chã. Dịch Liên Thận xoay tay một tay đoạt, đã đem súng kéo trong tay, bay lên đá một cước vào Mẫn Hồng Ngọc, cô té ngã trên đất, bên ngoài súng trỗi lên, nhất thời máu tươi văng tung tóe, Mẫn Hồng Ngọc lập tức bị trúng mấy phát súng, thấy đã không còn sống nổi.

Dịch Liên Thận xua tay chặn lại, vệ binh lúc này mới ngừng bắn, thẳm trong phòng cũng bị bắn nát, thẳm nhuần máu tươi, chậm rãi dọc theo gạch xanh bên dưới tấm thảm. Mẫn Hồng Ngọc cũng chưa ngưng thở, chỉ là nằm đó thờ hồn hên, Dịch Liên Thận cầm vật nhỏ chạm trổ của Tây Dương, đến gần cô ngồi xổm xuống, nói với cô: “Thật ra tam đệ kia của ta rõ ràng có cơ hội giúp ngươi, tại sao hắn lại không chịu ra tay chứ? Các ngươi hai người liên thủ cũng có thể chế ngự ta, mang Tần Tang nghênh ngang mà đi. Ngươi biết vì sao hắn lại không giúp ngươi chứ? Bởi vì hắn không tin ngươi. Tam đệ này của ta trời tính lạnh nhạt, ngươi đưa Tần Tang đến chỗ ta, hắn liền biết không tin ngươi nữa. Cho nên lúc ngươi không chế ta, hắn căn bản không muốn giúp ngươi.”

Mẫn Hồng Ngọc trước ngực máu ồ ồ chảy xuống đất, nhưng ánh mắt lại nhìn Dịch Liên Khải. Dịch Liên Thận liền hướng Dịch Liên Khải ngoắc tay: “Xem ra cô ta còn có lời muốn nói với ngươi, ngươi cũng sắp chết rồi, ngươi lại nghe một chút đi.”

Dịch Liên Khải khẽ nhủ mảy, đi thẳng đến trước người. Mẫn Hồng Ngọc ráng cười một tiếng, nói: “Tam công tử, ngài đừng nghe nhị công tử nói, ta không trách ngài. Vốn dĩ là ta muốn mang ngài đi, nhưng ta biết, ngài sẽ không tin tưởng ta, cho nên ta muốn tự mình thử một lần... Ngài từng nói qua, đàn bà cũng là người, đào kép cũng là người, không thử một lần làm sao biết... Biết rằng mình không làm được...” Cô ho khan kịch liệt, ho ra rất nhiều bọt máu, ánh mắt rã rời, thanh âm dần mờ hồ, “Đấy là... Đấy là lúc ngài dạy ta cười ngửa từng nói... Cả đời này, người đàn ông đầu tiên nói với ta như vậy, chỉ là ngài...”

Dịch Liên Khải mặc dù trong lòng giận cô, khi thấy đáng vẻ hấp hối lúc này câu cô, cũng không cảm thấy hà tiện, chỉ lãnh đạm nói: “Ngươi không nên dính vào bên trong chuyện này.”

“Ta nếu... Nếu khi đó... Tự mình đưa Tần Tang đi Xương Nghiệp... Ngài cũng sẽ... Cũng sẽ có một chút cảm kích ta...” Mẫn Hồng Ngọc thanh âm nhỏ dần, “Nhưng ta không cam lòng... Ta không cam lòng...” Trong ánh mắt cô bỗng nhiên như có ánh hào quang: “Không thử một lần, làm sao biết mình không làm được... Mặc dù ngài sẽ hận ta...” Cô hô hấp ngày càng ngắn ngủi: “... Ta không hối hận...”

Dịch Liên Khải từ từ đứng lên, Mẫn Hồng Ngọc tựa hồ hít một hơi thật sâu, trong giọng nói tựa hồ muốn vạn ôn như: “Lan Pha... Ta không hối hận... Thật...”

Cô nói xong câu này, từ từ nghiêng đầu qua, tay cũng vô lực rũ ở trong vũng máu. Có vệ binh tiến lên kiểm tra, kiểm tra hơi thở của cô, báo cáo nói: “Tư lệnh, người đàn bà này đã chết.”

- - - - -

Buồn thay cho một câu nói “Không thử làm sao biết....”

Trong lúc lượn lờ youtube mình có nghe được bài hát “Hí Hoa Ngữ” kia đoạn hí kịch rất hay nên mới chia sẻ vào đây

“Tuyệt hân giang, thương thay giai nhân bạch gia

Đánh đổi xuân hoa bước bạc, tất cả chỉ vì chàng biệt ly...”

Bạn đang đọc truyện *Sương Mâu (Sương Mâu Vây Thành)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

“Đưa xuống đi.” Dịch Liên Thận coi như không có, đối với Dịch Liên Khải nói, “Hai chuyện đã xong một chuyện rồi. Thừa dịp tuyệt còn chưa xuống, chúng ta đem chuyện còn lại làm luôn.”

Dịch Liên Khải nói: “Cũng tốt. Tần Tang vừa đến Xương Nghiệp, sau khi đã an toàn rồi, ta mới có thể đem đồ giao cho ngươi.”

Dịch Liên Thận nói: “Điều đó là tất nhiên rồi.”

Dịch Liên Thận nói: “Ngươi của ta ở quan ngoại, ngươi chỉ cần chuẩn bị xe, đồ đầy xăng, hấn sẽ hộ tống đưa Tần Tang đi. Sau khi đến Xương Nghiệp, hấn sẽ báo cáo lại cho ta, khi đó ta sẽ đem đồ giao cho ngươi.”

Dịch Liên Thận cau mày nói: “Điều này hơi khó trong tình thế này. Bây giờ thế cục vạn biến, kéo dài thêm nữa, món đồ đó có khi chỉ còn là một tấm giấy vụn.”

Dịch Liên Khải cười nhạt: “Ồ trong kho bảo hiểm ở ngân hàng Thụy Sĩ cũng đã là cả triệu ung* dương rồi. Sao có thể là một nắm giấy vụn được? Chỉ cần ngươi trình tín vật ra, ngân hàng liền mở chốt an toàn của quỹ. Đến lúc đó dù là Lý Trọng Năm đem thành Phù Viên đánh thành cái tổ ong, thì ngươi cầm một khoản tiền lớn như vậy, đừng nói là một thành Phù Viên, ngay cả hành tinh Phù Châu, chỉ sợ cũng xây mới hết luôn được.”

*tiền chim ung là tiền bằng bạc thời xưa lưu hành ở các thành phố của Trung Quốc, mặt chính có hình con chim ung

Dịch Liên Thận nói: “Nếu không như thế này đi, chúng ta mỗi người nhượng bộ một bước. Ngươi của ngươi mang Tần Tang rời đi, ngươi liền đem tung tích vật đó nói cho ta. Ta phái người đi lấy, cũng cần có thời gian. Ngươi biết đánh giặc là lừa đốt chân mảy, lúc bị Lý Trọng Năm đánh được vào trong thành Phù Viên, thì cho dù ta có cầm cả triệu ung dương cũng không có chỗ dùng. Cho dù có tạm thời qua nước láng giềng mượn binh, chỉ sợ cũng không còn kịp nữa rồi.” Dịch Liên Khải tựa hồ trầm

ngâm bất định, Dịch Liên Thận nói: “Ta cũng đã tin ngươi rồi, sao ngươi lại không tin ta chứ?”

Dịch Liên Khải rút cuộc quyết định: “Được! Nhưng ta muốn tận mắt nhìn Tần Tang đi.”

Dịch Liên Thận nói: “Chuyện này có gì khó khăn chứ? Chúng ta cùng lên trên thành, ngươi kêu người của ngươi ra ngoài cửa thành tiếp ứng. Đứng trên cao, nhìn càng xa hơn. Sau khi bọn họ đi được mấy giờ ngươi liền nói cho ta, lúc đấy ta cho dù phái người đuổi theo cũng không kịp nữa rồi.”

Dịch Liên Khải cười nhạt: “Ngươi nếu thật sự muốn phái người đuổi theo, ta còn có thể làm gì được đây.”

Dịch Liên Thận nói: “Nếu như ngươi giao đồ ra, ta còn làm khó em đâu làm gì chứ? Hoài bích kỳ tội*, ngay cả ngọc cũng không có, ngay cả ngươi ta cũng sẽ không làm khó, huống chi là em đâu.”

*Mang ngọc mắc tội ý chỉ người tài giỏi lập nên công trạng lại bị khép tội.

Dịch Liên Khải rút cuộc cười một tiếng: “Nếu như vậy, đa tạ nhị ca.”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, bên trong phòng đã quét sạch sẽ, vệ binh đã cuốn lại tấm thảm đầy máu tươi, lại trải một tấm thảm mới lên, mọi thứ giống như chưa từng xảy ra. Dịch Liên Thận hỏi: “Nếu được thì mời em đâu đến đây? Hay là ngươi trở về một chuyến, chỉ sợ còn có chút lời riêng tư, ngươi còn muốn nói với cô ấy.”

Dịch Liên Khải chỉ hơi trầm ngâm, rút cuộc lắc đầu một cái, nói: “Không được, ta không muốn thấy cô ấy, cứ đưa cô ấy đi đi.”

Dịch Liên Thận hỏi: “Vậy người của ngươi đâu? Ngươi cũng không đi gặp hấn, dặn dò vài lời sao?”

Dịch Liên Khải khẽ mỉm cười, nói: “Hắn sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, không cần dặn dò.”

Dịch Liên Thận suy nghĩ một chút, nhưng như cũ sai người đi mời Tần Tang. Dịch Liên Khải nghe anh phân phó vệ binh, cũng không cản trở gì thêm. Tần Tang vốn đang trần trụi chưa ngủ được, sau đó lại nghe trong viện đột nhiên có tiếng sủng, hơi cả kinh bất định, lúc này vệ binh mang lời tới, cô liền lập tức mặc áo choàng dài, đi tới. Chỉ thấy trong phòng đèn đuốc sáng sủa, Dịch Liên Thận cùng Dịch Liên Khải đứng sòng vai, Dịch Liên Thận mặt như cũ mỉm cười, mà Dịch Liên Khải thần sắc lãnh đạm, tựa hồ như hai người vừa có chút tranh chấp. Cô nghi ngờ trong lòng, nhưng vẫn theo lễ cũ cúi chào một cái, kêu một tiếng: “Nhị ca.”

Dịch Liên Thận nói: “Sắp có chiến tranh, ý của tam đệ là nơi này không được yên ổn, cũng không thể giữ ngươi ở lại, vẫn nên như trước đưa ngươi đi Xương Nghiệp.”

Tần Tang nhìn Dịch Liên Khải một cái, nói: “Đã như vậy, ta cùng hấn ở cùng nhau, nếu đi thì cùng đi.”

Dịch Liên Thận nói: “Tam đệ còn có một số việc phải thay ta đi làm, cho nên chỉ sợ không thể đi cùng em đâu.”

Tần Tang nói: “Nhị ca là anh lớn, nếu lúc trước Lan Pha có không phải đã bắt kính với nhị ca, thì ta sẽ thay hấn chịu tội bắt kính đó. Nhị ca, phụ thân đại nhân bệnh nặng chưa lành, thành Phủ Viễn sớm muộn cũng sẽ lâm nguy, vào thời điểm này, anh em đánh nhau, chỉ có tram hại vô ích...”

Dịch Liên Thận hơi nhíu mày, xoay mặt đối với Dịch Liên Khải nói: “Đàn bà thể này, vậy mà ngươi lại thích.”

Dịch Liên Khải lúc này mới từ tốn nói: “Ta cũng không thích, cho nên mới muốn gửi đi xa.”

Dịch Liên Thận lắc đầu một cái, đối với Tần Tang nói: “Tam muội muội, đừng nói nữa, chuyện của nam nhân. Ngươi đừng nên quan tâm nữa. Đi thôi, ta phái người đưa ngươi ra khỏi thành, có người ở ngoài thành sẽ đón ngươi, đưa ngươi đi Xương Nghiệp.”

Tần Tang nhìn Dịch Liên Khải, tựa hồ mong anh nói chuyện, Dịch Liên Khải cũng không nhìn cô, chỉ nhìn hướng khác, tựa hồ lòng có chút không yên, chỉ nói: “Bên ngoài thành người chờ cô là Phan Kiện Trì, ta tác thành cho hai người các ngươi.”

Tần Tang người hơi chấn động chút, tựa như không tin nhìn anh.

“Hưu thư ta cũng sẽ không viết, cô đi cùng hấn đi, có lấy hấn làm chồng hay không, hay là có đi ra nước ngoài, ta cũng không quan tâm.”

Tần Tang không biết tại sao, tâm loạn như ma, lúc cô một mình ở Phủ Viễn lên thuyền, chỉ có một ước nguyện có thể một mình đi xa, cách xa những thứ này không cần phiền não nữa. Nhưng lần này gặp lại Dịch Liên Khải, chẳng biết vì sao tâm tư lại có phần đổi khác, có thể là nghi ngờ anh vẫn ở trong hiểm cảnh như trước, có lẽ là bởi vì anh dung mạo tiêu sái, nhưng khi anh thấy cô, rõ ràng cũng không nói được lời gì hay. Lúc cô cùng anh sống chung, luôn là cô tránh anh, nhưng cho đến ngày hôm nay, lúc anh muốn tránh cô. Cô lại không hiểu mình rốt cuộc nghĩ gì, qua một lúc lâu sau, lên tiếng: “Ta sẽ không gả cho anh ta.” “Ta không quan tâm.” Dịch Liên Khải kéo tay cô, cô trong mắt đã có lệ quang, dung dung nhìn anh, mang vẻ hi vọng, chỉ mong anh thay đổi ý định, nhưng anh nắm tay cô, đem vòng phi thủy kéo ra, cô thần sắc không kiềm được liền thay đổi. Vòng phi thủy kia thật chặt, Tần Tang sau khi mang thai, vóc người nở nang, cô nắm lấy vòng phi thủy kia, hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Dịch Liên Khải đẩy tay cô, cô mơ hồ đoán được ý anh, cho nên không chịu buông tay. Anh gắng gượng cố đẩy ngón tay cô ra. Cô vừa tức vừa sốt ruột, anh đã đem vòng phi thủy kéo ra, vuốt xuống một chiếc, rồi lại vuốt một chiếc khác xuống, anh dùng hết sức, tay kia tuột vòng ra chỗ miệng cổ tay. Tần Tang có chút ngẩn ra, bị anh cứng rắn đẩy ngón tay ra còn có chút đau, tầm mắt đã dần dần mơ hồ, mà ở trong đáy mắt của Dịch Liên Khải, lại phảng phất cười, mang theo vẻ thống khoái, cười thật là hời hợt. Anh đem một đôi vòng kia gỡ xuống, cầm ở trong tay, vòng tay va vào nhau, phát ra tiếng lanh canh trong trẻo của ngọc phi thủy. Cô mơ hồ đoán ra được điều gì, vươn tay đoạt lại đôi vòng kia, Dịch Liên Khải đẩy tay cô ra, không nhìn tới cô một cái, liền ném xuống đất.

Chỉ nghe “Choang” một tiếng, vang lên giòn tan, một đôi vòng đã bể đến nát bét. Anh lạnh nhạt nói: “Phu thê chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, cũng giống như cái vòng này vậy.”

Tần Tang hoảng hốt lùi về sau một bước, tựa hồ không thể tin được, nhìn anh, không thể tin anh sẽ nói ra lời như vậy. Dịch Liên Khải nói: “Ta mệt mỏi rồi, cô đi đi.”

Tần Tang nước mắt rút cuộc cũng rơi, một giọt rồi một giọt rơi xuống đất.

Dịch Liên Khải không nhìn được cô cứ khóc thút thít, quay mặt đi, đối với Dịch Liên Thận nói: “Nhị ca, đưa cô ấy đi đi.”

Dịch Liên Thận tình ngộ thờ dài, đối với Tần Tang nói: “Tam muội muội, xin mời.”

Trên công thành có gió lớn, thổi đến trong lòng người đều là giá rét. Dịch Liên Khải thấy Tần Tang ra khỏi thành, xe hơi đậu ở chỗ đó, đèn xe sáng trong, nhìn theo hình bóng cô, vô cùng cô tịch. Dịch Liên Thận thấy anh để mắt nhìn kỹ, nói: “Đây đúng là tự làm khổ mình mà, ngay cả lời cũng không chịu nói rõ với cô ấy.”

Dịch Liên Khải nói: “Nói rõ ràng, cô ấy sẽ không chịu đi.”

Dịch Liên Thận lắc đầu: “Đúng là trời sinh tính tình cô độc mà.”

Dịch Liên Khải nhàn nhạt cười nói: “Nhị ca, nói những lời này không sai, ta chính là trời sinh tính tình cô độc.”

Dịch Liên Thận không lên tiếng nữa, nhìn Tần Tang một mình đứng trong gió rét, gió thổi áo choàng dài trên người của cô bay lên, lưng đưa phát phới, tựa hồ như lúc này ngay cả cô cũng sẽ bị thổi đi theo vậy. Dịch Liên Khải nói: “Nhị ca, mượn súng của người dùng một chút.” Dịch Liên Thận hơi suy nghĩ một chút, từ trong bao súng rút súng ra đưa cho anh. Dịch Liên Khải đem súng lên nòng, từ từ hạ thấp tay. Dịch Liên Thận thấy anh đưa họng súng nhắm về phía Tần Tang, không khỏi hết sức bất ngờ.

Dịch Liên Khải nói: “Nhị ca, ban đầu người từ trong thành Phủ Viễn rút đi, vì sao lại không mang theo Yến Vân?”

Dịch Liên Thận không ngờ anh lại hỏi lời như vậy, không ngờ tới cũng không muốn đáp lại, nhưng chỉ trong chốc lát, vẫn nói: “Nếu cô ấy đã hai lòng, chi bằng ta để cho cô ấy đi.”

“Nhưng ta lại không nghĩ như vậy.” Dịch Liên Khải hơi nheo mắt lại, tay cầm vững vô cùng, nhắm ngay mi tâm của Tần Tang. Ngón tay đã dần dùng sức, “Người nói ta trời sinh tính tình cô độc, đây không phải là do trời sinh. Lúc ấy phụ thân oan uổng mẫu thân ta, không cho bà ấy nói một lời, uất ức mà chết đi. Văn quân hữu nhị ý, cổ lai trường quyết tuyệt*.” Lúc đó ta đã biết, ta cả đời này, chỉ sợ sẽ cùng cô ấy như vậy, tuyệt đối không nhân nhượng.”

*câu này ở trong “Bạch đầu ngâm” do quân vương nước Lương Hán (Tây Hán và Đông Hán) Trác Văn Quân, ý là: “Nghe nói người hai lòng, cho nên ta cùng người đoạn tuyệt.”

Dịch Liên Thận buột miệng kêu lên: “Tam đệ!”

“Đoàng!” Họng súng tóe ra ánh lửa, đạn rít lên hướng dưới thành mà bay đi, Tần Tang nghe thấy tiếng súng vang lên, không kiềm được ngẩng đầu. Dịch Liên Thận cúi đầu về bên thành tường, chỉ thấy đạn lướt qua tóc mai của Tần Tang bay đi, Tần Tang chỉ cảm thấy bên tai nóng lên, tựa như có lưỡi dao sắc bén đi qua, không kiềm được đưa tay sờ một cái, nhưng chỉ thấy cô đánh rớt một bên bông tai. Cô không biết người nào nổ súng, ngẩng đầu hướng lên trên công thành nhìn lại, chỉ thấy một mảng đen nhánh, bóng đêm âm trầm, cái gì cũng không nhìn thấy được. Đang lúc nghi ngờ kinh sợ, đột nhiên trong bóng tối có người nhào tới, đem cô lôi vòng ra chỗ đèn pha, cô kinh hãi dùng sức giãy giụa, nhưng người nọ che miệng cô lại, ở bên tai cô nói: “Tiểu Tang, là tôi.”

Phan Kiện Tri... Không là Lệ Vọng Bình, cô không biết mình đang nghĩ gì, lại nói: “Ta phải quay lại!”

Lệ Vọng Bình tay giống như vòng sắt vậy, giữ cô thật chặt không để cô đi, anh quát khê cô: “Tần Tang! Em mà trở về là sẽ chết!”

“Anh đừng quân ta! Ta phải quay lại!” Phát súng kia làm cho cô sinh ra rung mình, “Dịch Liên Khải vẫn ở trong thành, anh ấy không biết thế nào rồi!” “Anh ta sẽ tới.” Lệ Vọng Bình giữ cô thật chặt, “Là anh ta bảo tôi mang em đi, qua hai ngày nữa anh ta thoát thân sẽ tìm tới chúng ta!”

“Ta không tin!” Tần Tang chẳng biết tại sao lại cuồng loạn đứng lên, “Anh ta đem vòng ném vỡ! Anh ta nói tình nghĩa vợ chồng, ân đoạn nghĩa tuyệt! Anh ta sẽ không tới! Anh ta đã từng nói sẽ không bỏ ta lại, anh ta rõ ràng đã đáp ứng ta. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, anh ta sẽ tuyệt đối không làm vậy... Các người đều ở đây gạt ta! Nếu không phải anh ấy sắp chết, sẽ tuyệt đối không kêu anh tới! Các người đều ở đây gạt ta!”

Lệ Vọng Bình cắn răng, đánh một chưởng ở giữa gáy cô, Tần Tang nhất thời hôn mê, anh đem Tần Tang bế lên xe hơi, nổ máy liền đi thẳng.”

Đèn xe hơi sáng trong tựa như hai chùm sáng trắng, từ từ xa dần, chùm tia sáng dần dần co lại thành vòng sáng, vóng sáng lại dần dần co lại thành điểm sáng, càng ngày càng mờ hồ, càng ngày càng không thấy rõ, đến cuối cùng, tan ra vào màn đêm dày đặc vô cùng, cũng không còn nhìn thấy nữa.

Dịch Liên Khải đem súng đưa trả lại cho Dịch Liên Thận, Dịch Liên Thận nhận lấy súng, nhưng như có điều suy nghĩ hỏi: “Cả hai tay người đều bị ta làm hư, lúc nổ súng đã không còn chính xác nữa, một phát kia có thể sẽ bắn chết cô ấy, người đã nghĩ cái gì vậy?”

Dịch Liên Khải cười một tiếng: “Một phát súng này, ta vốn định bắn chết cô ấy, kết quả cô ấy mạng lớn, vậy thì để cô ấy đi đi.”

Dịch Liên Thận thần sắc hơi động, bỗng nhiên nói: “Người nói láo! Đồ ở nơi nào? Có phải sớm đã không còn ở chỗ của người?”

Dịch Liên Khải cười nói: “Nhị ca, đồ tất nhiên vẫn còn, sáng mai, người phải người đi lấy đi.”

Dịch Liên Thận cầm súng nhắm Dịch Liên Khải, lạnh lùng nói: “Ta cũng hiểu được, nếu như không có ý định đánh lại, người tuyệt đối sẽ không để người khác đưa Tần Tang đi, trừ khi người đã quyết định không muốn sống nữa, nếu không người tuyệt đối sẽ không đem Tần Tang giao vào trong tay người khác. Đồ rốt cuộc ở nơi nào? Nói! Nếu không bây giờ ta liền kêu người đưa cô ta về, để cho vợ chồng các người thành một đôi uyên ương đồng mệnh!” Dịch Liên Khải nói: “Mấy tháng trước, Mộ Dung Thần sai con trai ông ta Mộ Dung Phong đến Phủ Viễn. Chúng ta đã nói chuyện với nhau. Mộ Dung gia mấy năm nay bình định đất Bắc, khước tán rất chi là lợi hại, mặc dù bọn họ đánh giặc không tệ, nhưng cùng người của lão Mao một trận đánh xuống. Thực sự lúc này cũng rất là hao tổn.”

Dịch Liên Thận trách mắng: “Đừng nói nhảm! Đồ ở đâu?”

“Ta đưa cho Mộ Dung Phong rồi.”

“Nói bậy! Chứng chỉ cả triệu ung dương, người lại cho một kẻ ngoại tộc địch nhân sao?”

“Đối với người mà nói là ngoại tộc địch nhân. Nhưng đối với ta là đồng minh.” Dịch Liên Khải nói, “Phụ thân đại nhân để lại đường lui này, vốn là để phòng khi có gia biến, Cả triệu đồng này có thể mua được cả nội các nước láng giềng, cả triệu đồng này có thể đánh được cả hai trận lớn. Người muốn khoản tiền này làm gì, ta trong lòng đều biết rất rõ. Bất quá đáng tiếc, lúc ta giao cho Mộ Dung Phong, ta đã thông báo qua ngân hàng. Trừ khi thấy người trong tay cầm tín vật, nếu không dù bất kỳ ai, cũng

đừng nghĩ đến mở kết an toàn của quỹ.”

Dịch Liên Thận xoay người kêu: “Người đâu!” Dịch Liên Khái đột nhiên ôm lấy eo anh, định đoạt súng anh ta đang cầm trong tay, Dịch Liên Thận bắn mấy phát súng, đều bắn lên trời, làm giật mình một đám quạ ở xa, “O o” kêu loạn lên, bay xung quanh. Chung quanh vệ binh đều xông lên, nhưng Dịch Liên Thận cùng Dịch Liên Khái quay qua quay lại đánh nhau, bọn chúng không dám nổ súng, chỉ sợ bắn lầm Dịch Liên Thận sẽ bị thương.

Dịch Liên Thận quay hòng súng, rút cuộc bắn vào đùi của Dịch Liên Khái, Dịch Liên Khái cũng không buông tay, ngược lại dùng cái chân không bị thương còn lại đá vào đầu gối của anh ta. Dịch Liên Thận lao đảo quỹ xoàng, kêu to: “Đừng để ý đến ta, mau phái người đuổi theo...” Một câu nói chưa nói xong, đột nhiên người nhẹ đi, thì ra Dịch Liên Khái dùng sức ôm lấy anh, trở tay chống một cái, đã nhảy qua tường thành điệp tri*.

*điệp là tường ngăn trên thành, tri là tường cao một trượng, dài ba trượng. Tiếng gió từ bên tai thổi qua, Dịch Liên Thận liền nổ hai phát súng, cả hai người đều nhanh chóng rơi xuống. Dịch Liên Thận kêu lên một tiếng, Dịch Liên Khái chỉ im hơi lặng tiếng, cười một cái.

Hai người ngã mạnh trên mặt đất, bông tuyết dần dần rơi xuống, bầu trời tựa như mới thức dậy, giống như là trên cửa sổ dán mình sa vào đầu mùa hè, mơ hồ có bóng bông hoa xuyên qua giấy cửa sổ chiếu vào, có thể là, còn có một hai cánh hoa vẫn xuống rụng trên cây đào, bay qua ô vuông cửa sổ đáp xuống, thì ra lại là bông tuyết. Lạnh như băng rơi trên mặt anh, Dịch liên Khái hướng mặt về phía bầu trời, trời lam sắc u ám, giống như là một viên đá quý trong suốt, có thể là chất liệu chiếc áo dài mà Tần Tang đã từng mặc, anh nhớ lại cảm giác chất áo ở trong tay, cũng lạnh như vậy, trơn bóng không tiếng động, cũng không có âm thanh vãi cọ vào nhau. Mỗi lần anh nhớ tới cô, luôn là những chi tiết không hề có liên quan tới nhau, còn chuyện thật sự quan trọng, anh lại không nhớ nổi. Giống như là khi còn bé vẫn nhớ tới dáng vẻ của nẫu thân, sau khi lớn lên nhìn thấy hình của bà, chỉ cảm thấy đó là người xa lạ, rõ ràng cùng người âm áp trong trí nhớ không giống nhau, chỉ có một chuyện anh vẫn nhớ, là một nhánh hoa đã sớm vùi dần mùi hương. Có thể là mới một khắc anh còn nhớ rõ, lúc cô vẫn còn ở bên cạnh anh, anh nhớ tới lúc anh vuốt đôi vòng xoàng, ngón tay cô lạnh như băng, còn có ánh mắt hoảng hốt của cô, một khắc kia, rõ ràng là cô đau, đấy mắt cô rõ ràng là thương tâm. Anh ngược lại nghĩ dù cho cô có thương tâm lúc đôi vòng kia vỡ nát bét, anh từng nghĩ qua, cũng đáng. Bất kể cô có hận anh hay không, có một khắc kia, cũng đáng. Tuyết rơi, không biết Tần Tang có cảm thấy lạnh không, đây là một chút ý thức còn sót lại của anh. Gió cuốn bông tuyết bay đi, gặp phải máu, liền không bay nổi nữa, tuyết tan vào trong máu, sau đó từ từ ngấm xuống đất.

Gặp nhau

Lúc Tần Tang tỉnh lại, đã ở trên thuyền rồi. Cô không cùng Lê Vọng Bình nói chuyện nữa, chỉ muốn một mình, trên công thành là ai nổ súng? Là Dịch Liên Khái sao? Nếu như anh một phát bắn chết mình, lại giống với tính tình xưa nay của anh. Nhưng tại sao lại bắn trật chứ? Có lẽ là anh cố ý bắn trật sao? Anh sẽ cố ý bắn trật sao? Giống như khi anh nói vậy, ân đoạn nghĩa tuyệt sao?

Ba năm vợ chồng, đến hôm nay, thế nào là ân đoạn, thế nào là nghĩa tuyệt?

Loạn thế như vậy, anh đem cô đưa đi, như vậy rốt cuộc anh sẽ đi đến nơi nào chứ? Là muốn ở lại trấn Hàn Quan cùng Dịch Liên Thận đánh trận, rồi lại đi làm con tốt thì, đưa đến tiền tuyến trên chiến trường sao?

Cô cảm thấy mình không thể nghĩ gì nữa, một khi nghĩ đến, thì sẽ gần như sụp đổ, nhưng lại không thể dừng suy nghĩ này lại. Mà Lê Vọng Bình lại như biết rõ tâm sự của cô, chỉ nói với cô: “Anh ta sẽ tới, anh ta đã đáp ứng anh rồi.”

Anh cũng đã từng đáp ứng cô, anh từng nói qua, từ nay về sau sẽ không bỏ cô lại nữa. Bất kể tình thế tốt hay xấu, tuyệt đối không bỏ cô lại một mình nữa.

Nhưng câu nói sau cùng của anh chỉ nói mỗi: “Ta mệt mỏi rồi, cô đi đi.”

Cô vẫn luôn cảm thấy xem thường đoạn hôn nhân này, đoạn tình cảm này, cho đến bây giờ đều xem thường. Bởi vì cô không thích, bởi vì cô không muốn, liên quan đến Dịch Liên Khái, cô đều cảm thấy có cũng được mà không có cũng được. Nhưng cô rõ ràng biết, chỉ cần cô chịu, anh sẽ luôn tiếp nhận cô, giống như cô biết rằng dù cô có đi thiên sơn vạn thủy, thì anh vẫn luôn ở chỗ đó đợi cô. Chữ tình khó nói, chữ tình cũng khó giải, cô vốn rất ung dung về chuyện này, đến hôm nay lại thành không xác định được. Anh nếu như không đợi cô nữa, anh nếu như bỗng nhiên không muốn cô, anh lại đột nhiên nói một lời rồi.

Sau đó lại để cho cô đi

Cô lại không thể không bị anh đưa đi.

Thì ra anh thật không cần cô nữa rồi.

Cô cảm thấy mười ngày này, so với mười năm càng khó chịu hơn, càng làm cho người ta càng già đi. Đem mỗi một chữ anh nói ra suy nghĩ cẩn thận, đem mỗi một chuyện anh làm ra suy nghĩ cẩn thận, cuối cùng lại nghĩ lúc anh ném bẻ đôi vòng kia, ân đoạn nghĩa tuyệt, nụ cười thống khoái trên mặt anh, như thể thứ ném bẻ không phải là vòng ngọc, mà là thứ đã ràng buộc giam cầm anh từ rất lâu rồi. Tại sao anh lại cảm thấy như buông bỏ gánh nặng? Có lẽ lúc mình ở đó, đối với anh, thật ra chỉ là một thứ níu kéo anh lại.

Sông nước mênh mông tựa như băng chảy vô tận, cô luôn trầm mặc suy nghĩ, rốt cuộc là đúng hay là sai chứ? Nếu như bây giờ xoay người lại có thể gặp lại anh hay không? Nếu như có cơ hội gặp anh, cô sẽ nói ra lời trong lòng mình muốn nói hay không?

Thuyền đi trên sông được hai ba ngày, mới đến địa giới phòng ngự Phù quân. Nửa đường còn bị chặn lại hai lần, bởi vì đang lúc chiến sự, đối với thuyền các nước trung lập, đôi bên cũng chưa từng gây khó dễ cho nhau. Lê Vọng Bình trên đường đi đều mang theo hòn đá trong lòng, chờ đến khu vực sông nơi phòng ngự Phù quân, mới dần dần buông xuống. Mỗi khi thuyền cập bờ, hay là bến tàu ở thị trấn lớn, liền mưa bão để xem. Đầu tiên là điện tuyến tuyên bố độc lập của Lý Trọng Năm, sau đó là thành Phù Viễn bị hủy bởi phái binh, người chết chồng lên nhau. Qua một ngày, báo lại nói là Dịch Liên Thận cùng quân đội tuyên chiến với Lý Trọng Năm, hai bên ở Tây Bắc giao đấu, nhưng Dịch Liên Thận quân đội thực lực có hạn, cho nên một phát đoàn quân phiệt khác của Khương Song Hỷ cũng tham gia vào, bãi chiến trường này càng ngày càng lớn, càng ngày càng ác liệt.

Tần Tang mấy ngày liền tiếp tìm kiếm, nhưng các nhà báo in đều không có phân nửa tin tức gì của Dịch Liên Khái. Các tuyến đường đi của quân phiệt đều có điện thường xuyên, bên nào có cho là mình đúng. Nội các hoàn toàn mất khống chế, đầu tiên là Tổng thống có điện tới cả nước từ chức, sau đó là nội các tất cả đều từ chức, Lý Trọng Năm một bên tuyên bố bầu lại nghị viện quốc hội, một bên lại kéo trọng binh tới gần Xương Nghiệp. Các tỉnh phía Nam dồn dập cử binh, có điện tuyên bố độc lập, mà phương Bắc do Mộ Dung Thần cầm đầu kẻ thừa phái quân phiệt, tuyên bố muốn ở Kiền Bình bầu cử quốc hội.

Tóm lại thời buổi loạn lạc, Tần Tang có chút mệt mỏi. Nước sông vô tận cuộn cuộn mãi không chạm đất băng băng đi, giống như mang tất cả ý nghĩ của cô đi vậy, cô đã

cảm thấy kiệt sức. Ở nơi này trong thời cuộc hỗn loạn này, thật là tương lai mờ mịt.

Bấy giờ thuyền cuối cùng cũng tới Xương Nghiệp, Tàn Tang đứng ở trên boong thuyền, nhìn hai bờ sông cột buồm mọc như rừng thành quách lại như tranh vẽ, có một loại cảm giác thoáng cái như cách cả một đời người. Mấy tháng trước rồi đi, lúc trở về, Giang thành đã vào lúc mới đầu cảnh xuân, bờ sông lá cây vàng nhạt như mới hồi sinh rủ xuống, khói phủ xuống mướt đậm trường đề, xanh um tươi tốt, phản chiếu xuống dòng sông mang theo ý xuân. Mà trên đề hương thơm lan ra, chỉ thấy hai ba đứa trẻ, cầm con điều thả đống, đón gió trường giang, bay cực cao cực xa. Bất luận thế sự thay đổi thế nào, mùa xuân như cũ lại tới thế gian. Tàn Tang không kiềm được nhớ tới thơ thời Đường: “Vô tình tới thị thái thành liễu, y cựu yên lung thập lý đề.” (lại tả cảnh rồi T.T)

Quả thật là dù như thế nào, vô luận thời cuộc loạn ra sao, xuân quang vẫn như cũ là một mảnh phong cảnh tươi đẹp. Chỗ cô ở gần chân vệt thân thuyền lớn, mực nước rất sâu. Ngừng ở lòng sông, cũng không thể dựng cầu tàu, cho nên có thuyền tam bản tới, nhận đón khách xuống thuyền. Tàn Tang lúc đi cũng không có bao nhiêu hành lý, cho nên cũng không gấp xuống thuyền, đợi người trên thuyền đều đi xuống hết rồi, Lệ Vọng Bình mới đỡ cô ung dung ngồi bên bờ thuyền tam bản. Chỉ thấy bên tàu phong cảnh phồn vinh, vô số thuyền bè bận rộn chờ hàng, còn có thuyền chở luân phiên khách cập bến, người nước ngoài lui tới như dật cửi, xe hơi đỗ lại giống như đàn trận dài, rộn ràng huyền ảo, so với đêm hôm đó ở Phù Viễn hốt hoảng lên thuyền, đúng là như hai thế giới vậy.

Cô trong đầu nghĩ, chiến hỏa lan rộng kéo dài, quan cảnh thái bình như vậy có thể kéo dài đến khi nào chứ? Xương Nghiệp vốn là đường lớn thông chín tỉnh, hai sông lại là vùng quan sự trọng yếu, chỉ sợ sớm muộn cũng giống như Phù Viễn vậy, pháo binh tiến đánh thành. Bấy giờ giống như món ăn tươi mới ngon lành, được lửa nấu kĩ vậy. Cô đưa mắt nhìn dòng người như dật cửi, trong đầu nghĩ nếu như mình không quay trở về thì sao, lúc này xoay người đi, giữa biển người mờ mịt, có thể từ đây về sau cũng không cần phiền não nữa. Nhưng sinh tử của Dịch Liên Khải còn không biết, mà tình hình trước mắt mình như vậy, rốt cuộc nên làm thế nào đây?

Đang do dự chưa quyết định, chợt nghe thấy một loạt tiếng còi xe vang lên, một chiếc xe hơi màu đen lái tới đỗ lại, trên xe có người nhảy xuống, vội vàng hăm hở nói: “Tìm được cô rồi.”

Cô định thần nhìn lại, thì ra là Cao Thiệu Hiền. Mấy tháng không gặp, anh mặc âu phục áo may ô, rõ ràng là một công tử văn nhã, nhưng đầu đầy mồ hôi, xuất hiện vẫn như trước là một cậu học sinh ngây thơ. Anh mắt đen nhánh thẳng tập nhìn cô, đầy mắt tràn đầy ân cần. Thấy cô nhận ra mình, Cao Thiệu Hiền cảm thấy vô cùng có lỗi, theo lễ phép Tây phương cúi chào, nói: “Phu nhân hảo.”

Tàn Tang cũng rất khách sáo đáp một câu: “Cao thiếu gia hảo.”

Cao Thiệu Hiền nói: “Nơi này không phải chỗ nói chuyện, mời phu nhân lên xe.”

Tàn Tang trong lòng hết sức kỳ quái, đợi sau khi lên xe hơi, mới biết thì ra vào buổi sáng nửa tháng trước Mẫn Hồng Ngọc đã điện báo cho Cao Bội Đức, Cao Bội Đức coi trọng ân nghĩa của Dịch gia sâu sắc, mặc dù đối với thế cục Phù Viễn xoay chuyển đất trời, nhưng khi nghe tam thiếu phu nhân Dịch gia dùng thuyền của Anh Quốc quay trở về Xương Nghiệp, lập tức sai người mỗi ngày đều đến bến tàu đợi. Mà Cao Thiệu Hiền nghe được tin này, liền hướng cha mình muốn tới. Anh mỗi ngày đều phải đến bến tàu xem mấy lần, mỗi chiếc thuyền vào cảng đều nhìn quanh, cho tới hôm nay cũng đã sắp tuyệt vọng, lại không còn dũng khí đến bến tàu nữa, chẳng qua còn ôm chút hy vọng, cho nên như trước mỗi ngày đều tới xem chút, vạn vạn không nghĩ tới hôm nay thật sự có thể đón Tàn Tang.

Tàn Tang hết sức cảm kích nói: “Cảm ơn Cao thiếu gia, hôm nay... Hôm nay...” Cô nói liên tục hai chữ “Hôm nay”, nhưng cuối cùng chỉ thờ dài yếu ớt, nhìn ngoài cửa xe lướt qua cảnh đường phố, không nói nữa. Cao Thiệu Hiền biết cô lo lắng cho an nguy Dịch Liên Khải, vì vậy an ủi cô nói: “Không có tin tức chính là tin tức tốt nhất. Cha tôi đã sai trợ thủ đắc lực đi Tây Bắc, đang hết sức hỏi thăm tung tích của công tử gia, thiếu phu nhân không cần quá lo lắng.”

Cao Thiệu Hiền đưa cô tới Dịch trạch trong thành Xương Nghiệp, mấy người ở Dịch gia thấy cô như thấy phương hoàng vậy, ôm lấy cô đi vào phòng, má Hàn lại trực rơi nước mắt: “Thiếu phu nhân, người trở về rồi.” Cao Thiệu Hiền thấy tình hình như vậy, không tiện ngồi lâu, lúc này liền cáo từ. Mà Lệ Vọng Bình thấy cô thần sắc mệt mỏi, liền nói: “Tôi cũng cáo từ trước, xin em yên tâm, tôi nhất định sẽ cố hết sức nghe ngóng tin tức của anh ấy.”

Tàn Tang gật đầu một cái, nói: “Đa tạ.”

Lệ Vọng Bình cười một cái, tựa như có chút phiền muộn, qua một lúc lâu, mới lên tiếng: “Đây là lần đầu tiên em vì anh ấy mà hướng tôi nói cảm ơn.”

Tàn Tang từ từ nói: “Anh ta biết rõ anh là ai, nhưng lại không có giết anh.”

Lệ Vọng Bình nói: “Cho ên tôi sẽ thay em đi hỏi thăm, xin yên tâm, người của chúng tôi ở Tây Bắc cũng có quan hệ quen biết, nhất định có thể nghe ngóng được.”

Tàn Tang hỏi: “Bây giờ anh phải đi đến nơi nào?”

Lệ Vọng Bình nói: “Chiến hỏa đã đốt, tất nhiên là đi địa phương hiểm yếu nhất. Quốc gia hưng vong, thất phu đều có trách nhiệm, lần này tôi vì quan hệ riêng tư mà không có hết sức, cho nên bây giờ phải đi làm tròn trách nhiệm.”

Tàn Tang cũng không hỏi anh muốn đi nơi nào nữa, chỉ nói: “Nếu vậy, xin cẩn thận.”

Lệ Vọng Bình cúi người một cái, nói: “Dịch phu nhân, xin bảo trọng.” Anh đưa mắt nhìn Tàn Tang chốc lát, xoay người bước nhanh.

Tàn Tang mấy ngày liên tiếp đi đường vất vả, vô cùng mệt mỏi. Người làm trong nhà thấy cô trở về, cũng cảm thấy an tâm. Má Hàn hầu hạ cô tắm rửa thay quần áo, lại giúp cô lấy máy sấy tóc tới làm khô tóc, nói: “Thiếu phu nhân, người nghỉ một chút đi, ta thấy sắc mặt người cực kỳ mệt mỏi.”

Tàn Tang quả thật mệt mỏi ngay cả lời cũng không muốn nói, chỉ “ừ” một tiếng, liền phục ở trên giường ngủ thật say. Má Hàn thay cô đắp chăn lên, buông rèm cửa sổ xuống, rồi mới rón rén ra khỏi phòng. Tàn Tang ngủ một lần rất ngon, lại không mơ, ngủ thẳng đến hơn mười giờ mới tỉnh lại. Tỉnh lại chỉ thấy cửa sổ có ánh sáng màu trắng nhạt, bên ngoài giống như không có ánh nắng nào, trong đầu nghĩ chẳng lẽ mình ngủ một mạch đến tận khi trời tối? Đẩy cửa sổ ra nhìn một cái, bốn phía bóng đêm âm trầm, trên trời là trăng sáng, ánh sáng nhạt trên cửa sổ thì ra là ánh trăng.

Ánh trăng chiếu vào trong lòng, nhưng lại trong trẻo lạnh lạnh. Cô ôm cánh tay mình, không kiềm được cảm thấy có mấy phần lạnh lẽo. Xương Nghiệp vốn là ẩm áp hơn Phù Viễn, so với trấn Hàn Quan, lại là hai tiết trời giống nhau, vào mùa xuân, Xương Nghiệp vào ban đêm trong thành hơi rét mà thôi. Cô nghe được trong bụi cỏ dưới lầu, đã có tiếng côn trùng thì thầm, thì ra mùa xuân quả thật đã tới.

Cô mang về thêm một cái áo choàng, thấy đồ mình mang về để trên bàn. Cô trở về không mang theo hành lý gì, chỉ có cái túi xách này, nhưng chưa từng rời người. Mặc dù ở trên Hàn Quan bị Dịch Liên Thận phái người lục soát qua một lần, nhưng do cô cũng không mang theo vũ khí gì, cho nên túi xách này như cũ trả lại cho cô. Cô mở

túi ra, bên trong có hai thỏi vàng nặng chịch, cô liền bỏ qua một bên. Ngoài ra còn có hộp hồ điệp hap tử của nhị thiếu phu nhân, cô đem hộp lấy ra, để nó tắm dưới ánh trăng, phía trên có hai con bướm rất sống động, chỉ chực chờ xòe cánh bay đi.

Hộp cô từng lên mở ra một lần, lúc này mở ra lại càng dễ dàng, đem chìa khóa mở chốt ra, bên trong có một tấm khế ước mua bán nhà, địa chỉ chính là nơi ở của Mẫn Hồng Ngọc. Cô lúc đó gần như định đem tờ khế ước nhà này tặng cho Mẫn Hồng Ngọc, nhưng cô ấy kiên quyết không lấy. Cái gọi là cô gái chốn phong trần, nói chung Hồng Ngọc cũng coi à một cô gái như vậy. Cô còn nhớ lúc ấy Mẫn Hồng Ngọc cười một tiếng nói: “Thiếu phu nhân, ta bây giờ chính là đang ngồi trong lòng vàng, trong lòng chi có thể là chim mà thôi, có tờ khế ước nhà này hay không, cũng không quan trọng.”

Lúc ấy mình đã nói cái gì nhỉ? Bất quá chỉ là không nói được lời nào mà thôi. Hướng về phía cô gái biết hết như vậy, có ích gì nếu nói thêm nữa cơ chứ?

Cô đem khế ước nhà dời đi, phía dưới chính là một chiếc khăn tay được gấp lại chỉnh tề.

Cô phỏng đoán là của nhị thiếu phu nhân, cô chỉ nhìn một lần, nhưng mỗi chữ mỗi câu, trong lòng không khỏi trầm trở, nghĩ tới ngàn vạn lần.

“Tam ca, không có khăn tay, người liền nổi giận lôi đình, ngay cả nhũ mẫu Trương người cũng đuổi về quê. Ta khi đó liền quyết, tuyệt đối không đem cái khăn tay này trả lại cho người. Ta đứng là một kẻ trộm, ta trộm đi đồ vật người coi là quan trọng nhất, đáng tiếc là, ta lại không trộm được trái tim của người.”

Khăn tay này là kiểu Tây Dương, khi đó là đồ thời thượng nhất đẹp nhất, mẫu thân nhờ người từ nước ngoài mang về, cô chỉ được cho cái này. Cô cầm khăn tay, cách nhiều năm như vậy, hoa văn đường dệt vẫn rõ ràng như vậy, vẫn đẹp như mới.

Cô như thấy mình vào năm bảy tám tuổi, bởi vì bị sốt mà lên cơn sốt, cho nên bị mẹ kéo tới phòng khám ngoại quốc truyền thuốc. Ngày nào cũng phải đi, mỗi lần đi, đều gặp một cậu con trai mười hai mười ba tuổi, trên đầu bị thương, cho nên mỗi ngày đều phải đi tới phòng khám truyền thuốc chống viêm.

Đứa bé trai đó xuất thân thế gia vọng tộc, cho nên mỗi lần đi trừ nhũ mẫu ra còn có hai bà má đi theo. Do là thiếu gia nhà thế gia, dĩ nhiên tính khí rất có chấp, lúc chích ống tiêm truyền thuốc luôn mím môi, một tiếng cũng không kêu. Máy người đi theo đưa trẻ đó không theo ý hắn, mỗi lần hắn đều giùng giàng dầy vò vị nhũ mẫu kia cả người đầm mồ hôi, chỉ đành kêu to: “Tam thiếu gia của ta, truyền thuốc xong sẽ không còn đau nữa đâu! Tiểu tử tông của ta! Ngài đừng cứng đầu...”

Thật ra cô biết hắn không phải là sợ đau, cũng không phải do bắt ép, mà bởi vì có lần đúng lúc Tần Tang vừa chọc kim để truyền, hắn đúng lúc đó tròn to mắt nhìn cô. Mẫu thân cô vỗ lưng cô dỗ dành cô trong lòng: “Con nít ngoan không khóc.” Khi đó hắn liền quay mặt đi, cô lúc đó mới bảy tám tuổi, chẳng biết tại sao lại biết, hắn không có mẫu thân, cho nên mới nhìn mẹ con cô như vậy.

Cổ lẽ là vì thương tiếc, cũng có lẽ là bởi vì tính trẻ con mềm yếu, cho nên ngày đó khi hắn tiêm, cánh tay đụng vào ghế tựa, đem cùi chỏ lì lợm đánh bị thương, cô liền lấy khăn tay thay hắn bọc lại, nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ với hắn: “Tiểu ca ca, người đừng như vậy, làm đau mình, mẹ người nếu như biết, trong lòng cũng không vui.”

Cuối cùng cô truyền xong, cũng không tới phòng khám bệnh nữa, về sau, cả nhà dời đến Xương Nghiệp. Về sau cô hoàn toàn quên mất lúc bé từng có chuyện như vậy.

Bây giờ, cô lại nhớ tới, nhớ tới khi đó hắn hỏi qua tên cô.

Cô nói ta tên Tần Tang, Tần tang đề lục chi*. Đồng âm với leng keng, mỗi lần nghe đến câu thơ này, cha lúc nào cũng sẽ khen cô khôn khéo.

*Câu thơ này ở trong bài Xuân tứ của Lý Bạch, ý là Dâu Tần nháy tháp xanh lơ một màu (cả đoạn thơ mình đề ở cuối)

Mà hắn cũng cười cô một tiếng, tựa như khen tên cô dễ nghe. Hai người quay lưng vào nhau cùng bôi thuốc mỡ băng tay, ống chích dậm thuốc nước từng giọt từng giọt nhỏ xuống, hắn cũng cô xếp hàng ngồi trên ghế, phòng khám bệnh yên tĩnh. Hộ lý bụng kẹo đi vào, cho hai người bọn họ mỗi người một viên, khen ngợi nói: “Hai tiểu đại nhân, thật ngoan!”

Ngoài cửa sổ gió nhẹ mềm mại, xuân quang rạng rỡ, cây kẹo trái cây ngoại quốc rất ngọt, ngậm ở trong miệng, cứng cứng, nửa ngày mới tan ra, ăn không hết. Nhưng hắn không lột viên kẹo kia ra ăn, đợi đến khi cô ăn xong rồi, mới lặng lẽ đưa tay, đưa viên kẹo trong tay mình cho cô.

Anh trên cánh tay còn đeo khăn tay của cô, cô vẫn còn nhớ lòng bàn tay anh, trắng nõn mềm mại, thật không giống với tay con trai. Mặc dù cô chưa từng hỏi qua tên anh, anh lại nói: “Khối kẹo này cho người ăn, ta tên Dịch Liên Khai.”

Xuân tứ

Yên thảo như bích ti

Tần tang đề lục chi

Đương quân hoài quy nhật

Thị thiếp đoạn trường thi

Xuân phong bất tương thức

Hà sự nhập la vi

Dịch Nghĩa

Cô Yên giống như tơ biếc

Dâu Tần nhánh tháp xanh

Trong lúc chàng đang mong ngày về

Cũng là lúc thiếp buồn đứt ruột

Gió xuân đã chẳng quen biết nhau

Sao còn nhập vào màn lụa

- -Bản dịch của Tần Đà--

Cuối cùng cũng đã hoàn quyền này rồi. Chúc các bạn Giáng sinh vui vẻ nhé. Còn 1 chương lời cuối sách và ngoại truyện nữa.

:))))

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Thật ra không định viết lời cuối sách này đâu, là một người bạn rất thân, coi như là độc giả đầu tiên của “Sương mù vây thành” sau khi xem xong vẫn tha thiết hỏi: “Sau đó thì sao?”

Tôi hỏi ngược lại: “sau đó cái gì?”

Dịch Liên Thận chết chưa? Dịch Liên Di nữa? Chuyện của Dịch gia nữa?

Cô hỏi tôi một chuỗi vấn đề, hỏi đến tôi ở trong điện thoại không ngừng cười: “Chuyện sau đó, “Không kịp nói yêu em” không phải bên trong có viết sao?”

Cô cảm thấy không tương tượng nói: “Không kịp nói yêu em” bên trong chỗ nào có?”

Tất nhiên là có, tỷ như Dịch Liên Thận dựa vào Khương Song Hỷ, ở bên trong mười năm sau “không kịp nói yêu em”, vì kiêng kỵ chỗ Mộ Dung Phong, mà lấy pháo phá thành Phù Viễn, dẫn đến sinh linh đồ than, Lý Trọng Năm cuối cùng bị tiêu diệt trong tay Mộ Dung gia. Ở trong “Nếu như phút giây ấy, ta không gặp người.” Câu chuyện về Mộ Dung gia càng rõ ràng nguyên vẹn hơn, hết thấy tất cả đã qua, Mộ Dung thị truyền lại cho con cháu, độc chiếm thiên hạ, nhưng thật ra, cũng chẳng qua là để cho người biết đừng thương tâm.

Núi sông vạn dặm, bóng đêm sắp hết, mấy chục năm phong vân biến huyền, ai năm tháng trường hà không phải là một viên cát sỏi nhỏ?

Bày đặt hát thật tốt, người viết ca cũng là kẻ giả đứng đắn, người nghe ca cũng là người vô tình nhất.

Mà viết về câu chuyện đời người, chẳng qua chỉ là cắt một đoạn cổ mộng cho người nhìn, là chén sứ trắng có hương hoa nhài phiêu diêu, là chán chường cảm sách giờ ngọc nằm mơ dài, là ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu hoa mai, là ba ly hai ngọn đèn rượu nhạt, sao dịch lại gió đêm vội vã?

Uống xong ly rượu này, nếu người hỏi ta, sau đó thì sao?

Chỗ nào còn có sau đó?

Khúc chung nhân bất kiến, giang thượng sở phong thanh.

Câu chuyện viết tới chỗ này, tự nhiên không cần nhiều thêm một chữ nữa, nhìn thấy người xong tự nhiên sẽ suy nghĩ, thế sự mờ mịt, ngày mai cách son nhạc. Là hơi sương mù vĩnh viễn trên sông, cách lớp sương mù này, bờ bên kia người hay chuyện, đều là ảo ảnh, có thể ngắm nhưng không thể lại gần. Mấy năm không viết chuyện thời đại này, lúc bắt đầu viết, đã sớm dự đoán trước kết cục như vậy. Đây không phải một cái kết yên lành của niên đại này, yêu không phải, hận cũng không thể, anh hùng thiên hạ, mỹ nhân trường hận.

Lệ bi trường sinh điện hạ đa.

Tần Tang còn chờ đợi Dịch Liên Khải, cô rút cuộc không biết, người nhảy xuống trên lầu Hàn Quan kia, mình đã vĩnh viễn không đợi được người kia nữa.

Khả liên vô định hà biên cốt, do thị xuân khuê mộng lý nhân.

Thật ra tôi luôn muốn thêm đoạn bên ngoài viết vào, đoạn đó bên ngoài được phát hành trong tạp chí “Hạn độ thụ lạc”, tên gọi “Tự bị tiền duyên ngộ”, chỉ dành le que mấy ngàn chữ, nói hết trần duyên chuyện xưa.

Nếu như mọi người thấy, nhất định sẽ cảm thấy bưng bình hiểu ra, thì ra là như vậy.

Cõi đời này tất cả mọi chuyện, cũng là như vậy, thì ra là như vậy.

Đây là một giấc mộng haongf'long, lúc tỉnh mộng, mời người khép lại trang sách, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, mỉm cười.

Từng có người thích qua thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Tựa như tiền duyên nợ

“Nhị gia, đây là vị Thập Bát Toán”.

Dịch Thư Tăng thật ra rất khách khí, trên ghế ngồi khom người: “Thập tướng công mời ngồi”. Sau đó tỉ mỉ đánh giá qua Thập Bát Toán, chỉ thấy nét mặt hần vàng vàng, hai hàng lông mi cháy xém, trên ngón tay còn có vết tích của lọ thuốc hít *, thế nhưng ăn mặc lại thập phần ngăn nắp sạch sẽ, ngoại trừ cái kính râm Tây Dương tròn trịa ở trên mặt ra, nhìn qua cũng không nghĩ đây là người mù.

*lọ thuốc hít

“Nhị gia khách khí rồi” Thập Bát Toán chậm rãi cung kính nói: “Nhị gia cát tường”. Tiểu đồng đứng bên cạnh không lên tiếng diu ông ngồi xuống, Dịch Thư Tăng liền sai người đưa đến hơn một một cái bát tự, thỉnh lão đoán mệnh. Thập Bát Toán bảo tiểu đồng đọc ngày sinh tháng đẻ lên, tỉ mỉ tính ra, mỗi một cái bát tự một, Dịch Thư Tăng đều hỏi thập phần tỉ mỉ.

Tính đến cái bát tự thứ bảy, Thập Bát Toán bỗng nhíu mày, tựa hồ như muốn nói lại thôi.

Dịch Thư Tăng nhìn sắc mặt, vì vậy nói: “Thập tướng gia cứ nói xin đừng ngại”.

“Cái bát tự này chẳng hay là nam hay là nữ”.

Dịch Thư Tăng mặt không biến sắc: “Là nữ nhi thì sao?”

“Nếu như là một cô nương, thì vô cùng tốt lành, có điều sẽ khắc phụ mẫu, nên cho làm con thừa tự của người khác mới tốt được. Đến năm hai mươi tư tuổi có một đại kiếp nạn, nếu không có trợ ngại thì chuyện hôn nhân vô cùng tốt.”

“Vậy nếu như là nam hài tử thì sao?”

Thập Bát Toán chậm chạp nói rằng: “Nếu như là một nam hài tử, tương lại vô cùng vượt trội. Thực không dám giấu diếm, tại hạ suốt mười mấy năm qua, đã xem vô số bát tự rồi, nhưng chỉ trog vòng một năm nay, kể cả cái bát tự này, thì đã có sinh thần của hai người làm lão nạp kính ngạc nhất”.

“Oh? Không biết tại sao lão lại ngạc nhiên như thế?”.

Thập Bát Toán nói: “Hai cái bát tự này, đều là hiếm trung hữu quý (Tức trong dữ có lành), hơn nữa còn là đại quý”.

Dịch Thư Tăng trầm mặc trong chốc lát, hỏi: “Hiếm trung hữu quý? Cái này giải thích ra làm sao?”

Thập Bát Toán nói rằng: “Dùng bát tự của vị quý gia này mà nói thì, nếu như là nam hài tử thì phải đề phòng chuyện mặt mày bị tổn thương. Chỉ cần an an bình bình đến năm 18 tuổi, trên mặt không bị thương hay bị sẹo gì, tương lai ắt có đại phú, đại quý” “Đại quý ở đây là quý như thế nào?”.

Thập Bát Toán nói từng chữ từng chữ: “Quý không tả nổi”.

Dịch Thư Tăng cười cười, nói rằng: “Đây là con gái thứ hai của ta. Lão nói con bé khắc phụ mẫu, ngoại trừ cho làm con thừa tự cho người khác ra, còn có biện pháp khác không?”

“Nếu như không có khả năng cho làm con thừa tự, chỉ có thể xuất gia tu hành thôi. Lệnh tiểu thư với phụ mẫu duyên vô cùng mỏng, nếu như còn ở trong nhà nói không chừng sẽ gặp họa”.

Dịch Thư Tăng gật đầu, lúc này mới để ý tới Thập Bát Toán vốn không nhìn thấy, vì vậy hỏi: “Lão vừa mới nói gặp qua hai cái bát tự khiến lão kính ngạc, vậy còn cái bát tự còn lại thì như thế nào?”.

Thập Bát Toán cung kính đáp: “Người đó ở tại phương Bắc, cũng coi như là gia đình thế gia vọng tộc, vừa khéo mới sinh được một tiểu thiếu gia, vì vậy sắp xếp cho lão đi tính bát tự cho”.

“Oh? Vậy rốt cuộc bát tự kia kì lạ ở chỗ nào?”

“Vị tiểu thiếu gia kia, bát tự cùng vị kia của nhà ngài là như nhau, đều là quý không tả nổi”.

“Thế nào là quý không tả nổi?” Dịch Thư Tăng cười nói: “Lão nói quý không tả nổi thì có lẽ cũng không đáng giá cho lắm”.

Thập Bát Toán khom người, nghẹo đầu cười nói: “Nhị gia chê bai lão nạp là người giang hồ thích khoa môi múa mép, đương nhiên làm sao thích nghe lão nạp giải thích”.

Dịch Thư Tăng cười cười, nói: “Lão thật ra là một người thành thật”. Lại hỏi: “Lão nói cái bát tự kia cũng là hiếm trung hữu quý, vậy hiếm ở đây là như thế nào?”.

“Cái bát tự kia, là Đắc thất giả dương nhận nhi ái ẩn thụ, văn võ song toàn, cơ được dân được, tự mình nỗ lực gây dựng sự nghiệp. Phàm những ai được thất sát sao Dương Nhận chiếu vào, đều có tướng vương giả. Duy nhất là chuyện vợ con duyên lại mỏng, thả ngũ hành thương kim (ý là dùng kim để khắc chế ngũ hành) ngược lại có thể hóa giải được”.

“Cách hóa giải như thế nào?”

“Vật tùy thân nhất định phải là bằng vàng, không rời một giây nào, đến tận khi trưởng thành. Hơn nữa bình thường không được tặng bất kì cái gì bằng vàng cho người khác. Nếu như một ngày có tặng cho người khác thì tất có đại họa”.

Dịch Thư Tăng khá có hứng thú, lại hỏi: “Vậy nếu như tặng vàng cho người khác, sẽ nguy hiểm đến tính mạng không?”

“Tính mạng thì không đến nỗi, chỉ là cả đời này tuy rằng công cao chức trọng, nhưng đều tự nhiên không vui, cả đời đều cô đơn lẻ loi.”

Dịch Thư Tăng cười nói: “Đào cũng có chút ý nghĩa đấy.”

Sau khi tiễn Thập Bát Toán đi, Dịch Thư Tăng trở lại chính phòng, lúc này tẩu tẩu phái bọn nha hoàn đem trái cây lên, thấy ông tiến đến, liền hỏi: “Đều tính xong hết rồi sao?”

“Đều tính qua hết rồi”. Dịch Thư Tăng nói: “Cả ba anh em còn có bát tự của cả đại tiểu thư, nhị tiểu thư, xen lẫn còn có bát tự của mấy nha hoàn, người hầu nữa, cũng khiến lão ta tính toán một hồi mới xong được.” Thập Bát Toán nói như thế nào?”.

Dịch Thư Tăng nhỏ giọng nói, sau đó đem cái bát tự thứ bảy có ý giờ tới kể lại một lần, Dịch phu nhân xung quanh lông mày nhíu lại mặt nhăn lại, nói: “Cái bát tự này... Thập Bát Toán thật sự nói như vậy?”

Dịch Thư Tăng nói: “Tẩu tẩu nên bỏ ngoài tai thôi, lão Thập Bát Toán kia cũng chỉ là một tên giang hồ tướng số, cũng coi như bói chơi vậy thôi. Bát tự của tam công tử, chắc cũng không đến mức quý không tả nổi đâu. Hơn nữa có cậu con trai nào hồi bé không sút mẻ lưng tung, trên mặt không bị gì đến tận năm mười tám tuổi được chứ, tẩu xem có đúng không? Và lại Thập Bát Toán cũng có coi qua một mệnh, so với cái này càng là quý hơn”.

Dịch phu nhân tựa hồ giật mình, hỏi: “Bát tự của ai?”.

“Lão ta không nói, đệ cũng không tiện hỏi nhiều”. Dịch Thư Tăng nói: “Nhưng cái bát tự kia cũng là hiểm trung hữu quý, thiếu kim. Nên bên người lúc nào cũng cần phải mang theo đồ bằng vàng, đệ nghe lão ba hoa chích chòe chả biết thật hay giả nữa?”

Dịch phu nhân trầm ngâm, nói: “Việc này tuyệt đối đừng nói cho đại ca đệ biết”.

Dịch Thư Tăng gật đầu: “Đệ hiểu”.

Vào tháng chạp, một ngày lại càng dài thêm ra. Ngày đó là ngày cúng tế tổ tiên của Dịch gia, từ trên xuống dưới ai ai cũng bận tới mất tới mũi. Mấy vú nương dẫn các vị thiếu gia và tiểu thư đều đi vào trong phòng khách, chờ lát nữa sẽ khấn đầu bái lạy. Đại thiếu gia Dịch Liên Di vì đã vào gia thực (Là chỗ để cho con em vào học, cho nên gọi chỗ chái học là gia thực) đọc sách, cả người đều mang dáng dấp của một người lớn, quy quy củ củ ngồi ở đằng đó, uống trà ăn điểm tâm. Mà con thứ hai của Dịch Kế Bối – Dịch Liên Thận chỉ hơn con thứ ba Dịch Liên Khai đôi mươi tuổi là cùng, hai nhũ từ này không biết vì chuyện gì mà ằm ỉ cả lên, Dịch Liên Di nhíu mày, liền kêu vú nương: “Đem chúng nó lôi đi đi, phiền chết đi được”.

Vú Trương khẩn trương tiến tới chỗ Dịch Liên Khai, kéo tay Dịch Liên Khai nói: “Tam công tử ngoan nào, chúng ta đi ăn điểm tâm thôi, đừng cãi nhau ằm ỉ với ca ca nữa”.

“Ta không phải ca ca của hần!” Dịch Liên Thận lớn tiếng nói: “Hần là tiện chủng do vợ bé sinh ra!”

Tiếng nói vừa dứt, Dịch Liên Khai đã vội tránh tay của vú Trương ra, như chú dê con giật dử, hướng thẳng tới Dịch Liên Thận mà húc tới. Vú Trương liền hét lên: “Tam công tử...”, đầu vừa chạm vào, Dịch Liên Khai đã đem Dịch Liên Thận đụng ngã té ở trên mặt đất. Dịch Liên Thận dù sao cũng chỉ lớn hơn Dịch Liên Khai vài tuổi, ngã xuống đã xoay người bò lên, giáng một đấm đánh vào mặt Dịch Liên Khai.

Người hầu hai bên vội vàng kéo hai đứa trẻ ra, cãi nhau huyên náo một hồi, đột nhiên rèm cửa được kéo ra, theo sau là nha đầu thượng phòng nói: “Phu nhân tới!”

Dịch Liên Thận vừa thấy mẫu thân liền “Oa” một tiếng, khóc lớn lên, chạy vội tới trong lòng của mẫu thân, khóc: “Nương, hần đánh con”.

“Người không biết đánh lại sao?” Dịch phu nhân ánh mắt sắc bén, nhìn thấy Dịch Liên Khai hai gò má sưng đỏ, rồi sau đó trách mắng nhũ từ: “Người vốn là huynh trưởng, sao lại đi đánh đệ đệ của mình? Lớn rồi, không được khóc. Má Trần lấy khăn mặt tới, lau mặt cho nhị công tử.” Dịch Liên Thận bụm môi chả nói lời nào, Dịch phu nhân vậy vậy: “Tam công tử qua đây, để cho ta xem nào”.

Dịch Liên Khai dù mới bốn tuổi, lại đứng yên ở đó, vú Trương liền lên tiếng giục cậu, nhưng cậu cũng chỉ đứng đó. Dịch phu nhân cười cười, ngày tết vốn rất bận rộn, bà xoay người đi ra ngoài luôn. Đến hành lang, nô tì thân cận nói: “Mặt đã sưng phù như vậy, không biết là có tính hay không?” (ý là có ứng với lời ông thầy số kia không).

Dịch phu nhân trừng cô ta một cái, nô tì kia biết mình lỡ lời, không dám nói thêm nữa. Dịch phu nhân đã chậm rãi đi tới cửa nguyệt môn*, nhàn nhạt nói: “Đứa trẻ kia vốn âm trầm, nó với mẹ nói đều giống như nhau, đều là trời sinh tính khí cô độc rồi. Theo ta thấy, tương lai chưa chắc đã có tiền đồ gì.”

Nói đúng ra, Dịch phu nhân nét mặt vẫn như cũ. Năm mới đến mọi thứ đều được chuẩn bị đầy đủ, kể cả là anh em Dịch Liên Di, Dịch Liên Thận đều có đồ mới, đồ của Dịch Liên Khai cũng không ít hơn một phần nào. Cứ đến dịp cúng tuần, anh em kết nghĩa của Dịch Kế Bối – Mộ Dung Thần lại đến uống rượu, bởi vì đều là thông gia chi hảo của nhau (bằng hữu tốt), Mộ Dung Thần vừa đất gia quyến tới, nên Dịch phu nhân cũng kêu ba đứa trẻ ra ngoài gặp khách.

Mộ Dung Thần bởi vì sinh ra đều là năm nữ nhi, tự trêu mình sinh được cả một cái kĩ viện. Năm kia rốt cuộc cũng sinh được một cậu con trai, nên vô cùng vui vẻ, hiển nhiên không cần phải nói. Lần này tới cũng đất theo tiểu thiếu gia này đến, tiểu thiếu gia tên Mộ Dung Phong, nhũ danh hay gọi là tiểu lục tử, vừa mới được một tuổi, đã tập tễnh biết đi, còn chưa nói lời. Dịch Liên Di cho rằng mình là người lớn, vì vậy không thèm để ý tới, mà Dịch Liên Thận đối với trẻ con trước giờ cũng không có hứng thú chơi cùng, nên chỉ còn Dịch Liên Khai, miễn cưỡng nghe lời phụ thân chơi cùng tiểu hài tử này một lúc. Mộ Dung Phong rất thích Dịch Liên Khai, cầm hạt dưa trong tay lấy hạt bên trong cho cậu, nói “Ăn, ăn”. Dịch Liên Khai cầm lấy hạt dưa, để hết lên bàn. Mộ Dung phu nhân ở một bên nhìn tới, cực kì vui vẻ, nói: “Tam công tử nhẫn nại như vậy thật là rất đáng yêu”.

Dịch Kế Bối cười nói: “Cũng vì nó là đứa bé nhất nhà, chưa từng được làm ca ca, nên lại cảm thấy mới lạ thú vị thôi”.

Dịch Liên Khai nghe được hai chữ “Ca ca”, liền cảm thấy không vui, bỏ đi không quay đầu lại. Dịch Kế Bối liền cười nói: “Thấy chưa, không nên khen nó, nếu không nó

lại ngang ngược bỏ đi như thế đấy“. Mộ Dung Phong thấy cậu bỏ đi, chịu không được xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới, ôm lấy hông của cậu, rồi cầm cái vòng vàng trên cổ mình đưa cho cậu, nói: “Cho anh!”

“Ta không muốn!”

Mộ Dung phu nhân cười bế Mộ Dung Phong lên, nói: “Cái này không thể cho ca ca được, chúng ta cho tam ca cái khác nhé.” Sau đó bà cời đôi bạch ngọc tiểu nga* xuống, nói: “Lại đây, cho tam công tử cái này để chơi“. Dịch Kế Bối nói: “Làm sao mà dám đòi hỏi tẩu phu nhân cái gì được chứ“. Mộ Dung Thần liền ngăn cản nói: “Cho hài tử kia coi như là quà gặp mặt thôi mà, đừng nói khách khí như thế chứ“. Sau đó lại cười nói: “Nếu không phải thầy tướng mù đã nói qua, thì ta cũng không ngại để tiểu lục cho tam công tử cái đồ đâu.”*Đôi bạch ngọc tiểu nga

“Cái gì mà liên quan đến thầy tướng số mù?”

“Haizz tại đệ muội của đệ kia, nghe cái gì mà Thập Bát Toán đoán mệnh rất chuẩn, liền sai người mời tới xem bát tự cho tiểu lục, kết quả Thập Bát Toán ba hoa chích chòe một hồi, nói cái gì mà đại phú đại quý, không chỉ có vậy, mà mệnh còn thiếu kim, nên nhất định phải mang theo bên người đồ bằng vàng, không còn cách nào khác đành để nó đeo cái vòng vàng lên người“.

Dịch Kế Bối cười nói: “Bọn nhỏ đều hay mang những thứ thế này, nên ngược lại cũng thật sự không phiền phức chút nào“.

“Phiền phức chứ, Thập Bát Toán còn nói, cả đời này không được để cho nó đưa đồ bằng vàng cho người khác. Nếu không tất có đại hiểm, còn nói huyền diệu không giải thích được, cho dù thế nào ta cũng không tin“.

“Ninh khả tín kỳ hữu, bất khả tín kỳ vô” (Thà tin chuyện có căn cứ, còn hơn tin chuyện vô căn cứ). Mộ Dung phu nhân dịu dàng mỉm cười nói: “Cho dù thế nào cũng chỉ là không đưa vàng cho người khác thôi, chúng ta vẫn nên đề phòng một chút, cũng chả có gì bất tiện cả.”

Mộ Dung Thần lắc đầu cười với Dịch Kế Bối, nói thêm: “Đệ xem ý của người đàn bà này, nếu như hài tử này lớn lên, làm sao đề phòng được nó đưa cái gì cho người khác được?”

Mộ Dung phu nhân nói: “Ông thầy tướng số có nói, kim khí mang đến năm mười tám tuổi có thể không đeo, nhưng từ đó về sau nó không được mang theo kim khí, đặc biệt không được tặng kim khí đó cho người nó quan tâm“.

Mộ Dung Thần cười nói: “Nàng thì biết cái gì, số trời đã định, khó lòng phòng bị hết được, đâu thể cái gì cũng đề phòng được“.

Dịch Kế Bối cười nói: “Thầy tướng số đã nói, không nghe cũng chả làm sao“.

Lập tức mọi người đều vui cười hân hoan, ngoài cửa sổ tuyết trắng rơi chậm chậm, trong viện một cây mai, đang nở rộ, hương mai ập đến tinh tế. Mộ Dung phu nhân nhìn ra cây mai bên ngoài cửa sổ, không khỏi nghĩ đến một câu của tiền nhân:

“Kim niên hoa thắm khứ niên hồng.

Khả tích minh niên hoa canh hảo,

Tri dữ thù đồng?”

(Dịch Nghĩa)

Năm nay hoa hồng hơn năm ngoái

Chỉ tiếc rằng năm sau hoa sẽ lại đẹp hơn nữa

Biết ngấm cùng ai

(Lãng đào hoa- Âu Dương Tu)

Sang năm hi vọng vẫn có thể như cũ cùng phu quân và hài tử vui vẻ như vậy, ý nghĩ vui vẻ rộ lên trong lòng Mộ Dung phu nhân.

(Đây hoàn toàn là lời của tác giả, mình thêm bớt cho dễ hiểu chứ nội dung đúng là như vậy)

Viết ở câu kế tiếp: Về một đoạn về bát tự của Mộ Dung Phong, tức “Đắc thất giá dương nhận nhi ái ấn thụ” v.vv, nhưng thật ra đây là bát tự của vua Khang Hi, bởi vì không hiểu về tướng số, viết văn nhất định lại phải có, nên không thể làm gì khác hơn là mượn qua dùng một chút.

Dịch Kế Bối xưng Mộ Dung phu nhân là “Tẩu phu nhân” là đúng lễ tiết rồi, Mộ Dung Thần kêu thê tử của mình khi nói với Dịch Kế Bối là “Đệ muội” cũng đúng lễ tiết luôn, điều này không phải BUG. (lỗi)

Mộ Dung Phong quả nhiên là ứng với lời của Thập Bát Toán, anh đem đồng hồ vàng cho Tinh Uyển, vậy là từ này về sau vạn kiếp bất phục, cả đời thương tâm, cả đời người cô đơn.

Về phần Dịch Liên Khải sao.... Hoan nghênh mọi người xem xong “Mé Vụ Vi Thành”, sẽ bùng tình hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

“Hừ!” Mẫn Hồng Ngọc không nhịn được khẽ gắt một tiếng, “Cái loại ăn chơi cợt nhả không có lương tâm đó, ai muốn đi cứu hần chứ? Ta phải đi trấn Hàn Quan làm một cuộc đại mua bán món đồ thiên hạ đệ nhất, còn Dịch Liên Khai, nói thật, hần dù chết trong biển lửa, cũng không phải chuyện của ta.”

Phan Kiện Trì ung dung thông thả lột lớp vỏ cuối của củ khoai sọ, hỏi: “Cô nói cuộc đại mua bán đệ nhất thiên hạ, chẳng lẽ lại là cái thìa bạc kia?”

Mẫn Hồng Ngọc cười tủm tỉm nói: “Người cả câu đều khẳng định cái thìa kia không phải là tín vật, nhưng ta cảm thấy chính là nó, bất kể như thế nào, ta cũng phải thử một lần, còn người, nếu đã cam tâm tình nguyện bởi ta đi, ta tự nhiên cũng không có gì không vui.”

Phan Kiện Trì cười một tiếng, nói: “Tôi nói nếu như cô không tin, vậy ta liền chúc cô tâm tưởng sự thành, kỳ khai đắc thắng.”

Mẫn Hồng Ngọc “Hừ” một tiếng, không để ý tới anh.

Một hồi lâu lúc đi đường, Mẫn Hồng Ngọc giống như thực sự vì anh mà sinh ra bức mình, không cùng anh nói chuyện, cũng không cùng Trần Đại nói chuyện. Ba người cầm đầu mà đi. Chỉ nghe tiếng xe kia lóc cóc cao su da, nghiền lên đá ở trên đường, bùm bùm vang dội. Trần Đại vẫn như cũ ngồi ở giường xe đánh con lừa, anh là một người hiền lành, cũng cảm thấy có cái gì không đúng ở chỗ này. Cho nên đánh xe một hồi, liền muốn ngẩng đầu lên nhìn mặt trời một cái. Đường càng đi càng bình thản, càng đi càng rộng rãi, lúc xế chiều bọn họ đi qua hai trấn, nói là trấn, cũng chính là cùng một con đường, trên núi nông hộ buồn lá trà mang đồ xuống núi đem bán, nhưng thời điểm đầu xuân như vậy, trong trấn cũng không có chợ, chỉ thấy có mấy phường cửa hàng bán đậu hũ, buồn bã treo một tấm bảng hiệu, mà ngoài cửa có cái chảo dầu, vừa mới rán đậu hũ, còn có một cỗ mùi thơm ngọt nữa.

Mẫn Hồng Ngọc hồi lâu sinh khó chịu, lúc đi qua tấm đá xanh trên trấn, đột nhiên nhảy xuống xe, làm cho Trần Đại đang đánh xe sợ hết hồn. Luôn miệng “Hu”, một bên kéo dây cương, muốn kéo con lừa lại, con lừa rút cuộc đi mấy bước về phía trước, mới dừng hẳn lại. Phan Kiện Trì quay đầu lại nhìn, thì ra Mẫn Hồng Ngọc đi mua một bọc đậu hũ rán, xoay người lại nhảy lên xe, mở cái túi bao kia, cười tủm tỉm nói: “Hai người có ăn đậu hũ rán hay không?”

Phan Kiện Trì không có tiếp lời, Trần Đại cũng vội vàng lắc đầu một cái, tiếp tục đánh con lừa đi về phía trước. Mẫn Hồng Ngọc ngồi một bên tháo túi bao, rồi ăn đậu hũ rán. Vừa mới cắn mấy cái đã không còn hứng thú, thờ dãi, đem đậu hũ chiên còn lại bọc lại, tiện tay quăng lên nền xe. Phan Kiện Trì thấy cô một bộ dạng buồn bực, vì vậy hỏi: “Vì sao lại không ăn?”

Mẫn Hồng Ngọc chợt cười một cái, nói: “Khi còn bé ta đi theo cha xuống núi đi chợ, thật ra ngày thường cha đều đưa theo em trai, ngày đó bởi vì phải gánh ngũ cốc gạo xuống núi bán, cho nên mang theo ta. Bởi vì ta có thể gánh sọt ba mươi cân, em trai còn nhỏ, gánh không nổi cái sọt. Đến lúc lên trên chợ, đem ngũ cốc ra bán, đi qua quầy bán đậu hũ, người ta vây ở nơi đó mua đậu hũ rán, ta cho tới bây giờ chưa thấy qua đậu hũ rán, chỉ thấy rất thú vị, nhìn mãi không chịu đi. Cha ta liền mua một khối đậu hũ rán cho ta ăn, bồi thêm hột tiêu tương. Ta cắn một cái, khiến đầu lưỡi bóng luôn, rất cay, nhưng lại không nôn ra, chỉ cảm thấy thứ này là thứ ăn ngon nhất trên đời. Thật là thơm à... Hương thơm ngay cả đầu lưỡi cũng cảm thấy mềm. một miếng đậu hũ rán ta ăn suốt nửa ngày, qua một thời gian mới cắn một miếng, mới cắn một phát, miếng cứng cũng ăn xong. Thẳng đến lúc cha đem đồ bán hết, ta cầm chéo áo ông đi trở về, trên đường đi nhìn thấy mái hiên nhà mình, mới đem một góc đậu hũ rán cuối cùng nuốt xuống bụng.” Phan Kiện Trì nghe cô nói vậy, liền thuận miệng nói: “Thật ra thì cha cô cũng thật là yêu cô.”

Mẫn Hồng Ngọc nhìn phương xa, cũng không tiếp lời, qua một hồi lâu, mới lên tiếng: “Khi đó ta liền muốn lớn nhanh một chút, sau khi lớn lên đi học làm đậu hũ, sau đó mang chảo dầu ra bán đậu hũ rán, như vậy ta muốn ăn bao nhiêu đậu hũ rán, là có thể ăn bấy nhiêu.”

Phan Kiện Trì nhìn về mặt thành khăn của cô, chắc hẳn lúc còn bé tuổi thơ rất gian khổ, làm cô chịu không ít đau khổ, cho nên nhiều năm qua như vậy mà cũng không quên được, vốn chỉ là một món ăn sần sùi, ở trên trấn thấy đậu hũ rán, còn đặc biệt xuống xe mua một bọc. Anh không đành lòng nói thêm gì nữa, Mẫn Hồng Ngọc lại hướng về phía anh thân nhiên cười một tiếng, nói: “Thật ngờ ngẩn đến phát cáu nhỉ?”

Phan Kiện Trì lắc đầu một cái, nói: “Cũng không phải ngờ ngẩn cái gì, người ta khi còn bé, đều sẽ có vô số mơ ước.”

“Ta khi còn bé mơ ước lớn nhất chính là bày bán gian hàng đậu hũ rán, sau đó gả cho một người đàn ông tốt, an an bình bình sống qua ngày, thay hẳn sinh hai ba đứa trẻ, một bên bé đứa nhỏ nhất, một bên thổi kèn bán đậu hũ rán. Mỗi ngày buổi tối đóng cửa tiệm, liền đếm xem hôm nay kiếm được mấy đồng tiền. Có bao nhiêu đậu được mua, có bao nhiêu sổ sách phải ghi, nhà bên cạnh phía Tây tổ chức thọ yến muốn mấy chục khối đậu hũ, là khoản làm ăn lớn, nhà Đông bên cạnh dọn chuẩn bị cho hần hai chén nước đậu hũ.” Cô vừa nói, trong mắt lộ ra vẻ buồn bã nói: “Ai mà biết được hôm nay ngay cả giấc mộng mong muốn cũng không có biện pháp làm được...”

Phan Kiện Trì nghe cô nói liên miên như vậy, chỉ là yên lặng không nói, qua một lúc lâu, Mẫn Hồng Ngọc hỏi: “Còn người? Người khi bé có ước mơ gì?”

Phan Kiện Trì có chút mờ mịt cười một tiếng, nói: “Khi còn bé... Khi còn bé không hề hiểu chuyện, cũng không có ước mơ gì.”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Người cùng cô ấy rất cuộc quen biết như thế nào, nhất định là chuyện trước lúc cô ấy được gả đi đúng không?”

Phan Kiện Trì cười một tiếng, không hề tiếp lời. Mẫn Hồng Ngọc nói: “Ta biết người sẽ không nói ra, ta không hỏi nữa là được rồi.” Vì vậy mở túi bao, lại lấy một khối đậu hũ rán ra ăn. Cô ngồi dậy ăn đây thích thú, tách ra một khối, ăn một khối, Phan Kiện Trì thấy đậu hũ rán có một mùi thơm nhàn nhạt cùng đậu tương, vẫn còn mùi hương, cũng không biết đi qua bao lâu rồi, nói: “Thật ra cũng không có gì không thể nói được.”

Mẫn Hồng Ngọc nhét mấy khối đậu hũ rán lên trước xe cho Trần Đại, lại cầm một khối, nhường lại cho Phan Kiện Trì, Phan Kiện Trì lắc đầu một cái, nói: “Tôi không thích ăn mấy món quà vật này.”

Mẫn Hồng Ngọc liền nói: “Vậy người cứ nói, dù sao chúng ta lần này cũng không có bao nhiêu cơ hội sống sót, nếu như người không nói, sẽ không ai biết nữa.”

Phan Kiện Trì cười một tiếng, nói: “Thật ra thì có một số chuyện, trải qua đủ rồi, có người biết hay không, cũng có liên can gì.”

Mẫn Hồng Ngọc cảm là cây lau lau vết dầu trên ngón tay, cô vốn dựa hai đầu gối vào tay vịn xe mà ngồi, lúc này nghiêng người qua cười tủm tỉm, vừa làm nũng vừa giận nói: “Nói thì liền nói đi, ập a ập ứng như vậy có gì giống nam tử hán chứ?” Phan Kiện Trì cười nói: “Cô không cần khích tướng tôi, tôi nếu nói sẽ nói, cũng không có cái gì ập a ập ứng. Thật ra thì tôi cùng cô ấy là bạn học.”

Mẫn Hồng Ngọc vỗ tay nói: “Cái này ta thích, bạn học trai cùng bạn học gái, thanh mai trúc mã, thật giống nguyên ương hồ điệp trong tiểu thuyết.”

Phan Kiện Trì trái lại có chút ngoài ý muốn: “Cô còn xem cả tiểu thuyết?”

Mẫn Hồng Ngọc hừ một tiếng, nói: “Người cũng đừng quá xem thường người quá, chẳng lẽ những người như chúng ta, cũng không biết nhận biết nhiều mặt chữ được hay sao? Nếu không nhận được mặt chữ thì làm như thế nào để xướng hí văn đây? Đừng nói là xem tiểu thuyết, ta còn xem qua “Hồng lâu mộng”. Bởi vì “Hồng lâu mộng” cũng có nhân vật Hồng Ngọc, ban đầu ở trong phòng Bảo Ngọc, sau đó làm nữ nô cho Vương Hy Phượng, liền đổi tên thành tiểu Hồng. Mặc dù chỉ là một nha hoàn, nhưng nàng có thể nói được một câu rất hay: “Thiên lý đáp trường bằng, nhất hữu cá bất tán đích diên tịch.”

Phan Kiện Trì nghe lời này, càng trở nên kinh ngạc, nói: “Cô quả nhiên đã đọc “Hồng lâu mộng”. Ngay cả những câu này cũng đều biết, đây là toàn thư đích văn nhân chi xử, thiên lý đáp trường bằng, nhất hữu cá bất tán đích diên tịch... ăi, kỳ thực ngàn lời nói vàng rực, nói về tâm vốc rộng lớn thật không hết...”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Ta đâu chỉ biết những lời này, ta còn biết câu nói tham xuân kia: “Giống như những nhân gia lớn vậy, nếu từ bên ngoài đánh tới, một lúc cũng thế giết được, đây là lời cổ nhân từng nói “Bách túc chi trùng, từ nhi bất cương”, (rết trăm chân, chết đi còn không đuối)còn trong nhà tự diệt tự giết lẫn nhau, thì thế nào cũng sẽ thua cuộc!” đạo lý như vậy thật đúng, người nhìn Dịch gia xem, khai nha kiến phủ, phong cương đại lại, ngay cả tổng thống cũng không thể không cấp cho Dịch gia mấy phần mặt mũi, ở nơi này bên trong Giang Nam hành tỉnh, ai dám tùy tiện làm rung chuyển. Nhưng mấy vị thiếu gia huynh đệ Dịch gia ngăn tường đánh nhau, mình nhào việc nhà, âm ỉ không thể tách rời, mới thành ra như bây giờ vậy, ngay cả thành Phủ Viễn cũng không giữ được. Thập vạn binh lính, quay đầu lại, đều là người mình đánh người mình.”

Phan Kiện Trì nghe vào tai, càng ngạc nhiên nghi ngờ, chỉ để ý nhìn cô. Trong đầu nghĩ cô có kiến thức như vậy, khó trách không chịu yên ổn với phú quý, ngược lại lại đi gây rối loạn nội bộ. Nhưng nếu cô có kiến thức như vậy, tại sao lại làm việc hết sức khinh xuất, lượn vòng ở giữa hai anh em Dịch gia? Anh nghĩ ngợi về việc đó, Mẫn Hồng Ngọc cười lắc đầu một cái, nói: “Ta lại nói lạc đề rồi, người chỉ cần kể chuyện của người thôi.”

Phan Kiện Trì nhớ tới lúc mình và Tần Tang mới quen, liền cảm thấy trong lòng một hồi ám áp. Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy đường đi mờ mịt, một đường cát bằng phẳng, lại ở phía trước kéo dài mà đi. Mây trắng trôi đầu xuân lúc này đã ngã về hướng Tây. Xa xa vẫn còn sương mù như trước, làm cho trong rừng bằng phẳng che lấp hai ba hộ gia đình, bị ánh mặt trời mong mỏng chiếu một cái, rừng cây nhàn nhạt màu xám tro, giống như bức họa bằng bút chì của Tây Dương, mà bức tường màu trắng, miếng ngói màu than, nhưng đây lại không phải bức họa Tây Dương phong cảnh. Bên tai nghe tiếng lộc cộc, buổi chiều như vậy, ngược lại giống như có một loại thỏa hiệp phá lệ an tĩnh dường như. “Tôi lúc lần đầu tiên thấy cô ấy, lúc đó trong đại hội ở trường học. Tôi so với cô ấy lớn hơn một lớp, cho nên ngày đó là ngày hoan nghênh học sinh mới tới, tôi được bầu làm đại diện, đi hoan nghênh học sinh mới, làm cả một bài diễn thuyết.”

Mẫn Hồng Ngọc không nhịn được hỏi: “Người ban đầu ở trong trường học, hết sức nổi tiếng hả?”

Phan Kiện Trì gật đầu một cái, nói: “Cũng không hẳn là nổi tiếng, bất quá cùng bạn học thầy giáo sống chung hòa thuận, cho nên mới được thầy giáo coi trọng, cứ có diễn thuyết như vậy, đều gọi tôi đi.”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói: “Ta ngược lại có một vị sư huynh cùng nhau học hí, cũng hết sức thông minh, ở trong một đồng sư huynh đệ là xuất sắc nhất, cho nên sư phụ trong lòng hết sức yêu quý hẳn. Chắc hẳn thầy người cũng yêu quý người như vậy, đều là có một đệ tử đáng tự hào.”

Phan Kiện Trì nhàn nhạt cười một tiếng, nói: “Còn có cái gì tự hào để nói đâu, cho tới bây giờ, hai tay đều chả có gì, chẳng làm nên trò trống gì, đến nợ nước còn chưa trả được.”

Mẫn Hồng Ngọc không khỏi thờ dãi: “Xem kìa, đây chính là suy nghĩ của nam nhân các người, động một tí là suy nghĩ cái gì mà đền nợ nước. Ta phải nói rõ, nước lúc nào cần người đi báo, quốc gia lớn như vậy, những chính khách kia, quân phiệt kia còn không vội, người gấp cái gì?”

Phan Kiện Trì nhàn nhạt nói: “Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách. Cho dù tôi không có bản lĩnh gì, không thành cái đại sự gì, nhưng luôn muốn vì quốc gia, hết mình góp một phần sức lực.”

Câu nói này của anh tuy thanh âm không lớn lắm, cũng không có nhấn mạnh giọng, chỉ là bình thản như vậy nói ra, nhưng lại là chân thành, cứ như chuyện đương nhiên vậy. Mẫn Hồng Ngọc bị khí thế của anh lấn át, hồi lâu sau không có tiếp lời. Chỉ nghe bánh xe cao su cán qua đá vụn trên đường, tiếng vang rào rào, mà xe lại gấp gheñh, anh mặc y khoa đầu què mùa, ngồi nghiêng ở trên xe, nhưng lại mang dáng vẻ ung dung trấn định, tựa như vẫn còn mặc quân trang, đối mặt với thiên quân vạn mã vậy.

Mẫn Hồng Ngọc không nói nửa lời, cách một hồi, Phan Kiện Trì nói: “Thật ra cô ấy khi đó nhỏ hơn một lớp, hơn nữa xuất thân phú quý, cũng không biết thế gian này nham hiểm thế nào. Tôi biết sau này hai người chúng tôi mặc dù nói chuyện rất hợp, nhưng cũng chỉ có thể coi đối phương là tri kỷ, cũng không có bất kỳ quy củ gì. Cái gọi là tự định suốt đời, cũng chỉ là trong lòng nàng biết, trong lòng ta biết mà thôi. Học hành mấy năm liền, đời ta vui vẻ nhất là mấy năm đó, sau đó... nhà gặp phải biến cố lớn...”

Mẫn Hồng Ngọc không nhịn được chen miệng hỏi: “Là kiểu biến cố lớn gì? Người có thể ra nước ngoài du học, nhà chắc hẳn cũng phải có tài lực chứ.”

Phan Kiện Trì gật đầu một cái, nói: “Chẳng qua là có người khởi binh, đốt nhà, người trong nhà đều chết hết... cái gọi là nhà, sớm đã không còn rồi.”

Anh nói mấy lời này vô cùng bình thản, Mẫn Hồng Ngọc nghe vào tai, lại có chút giống như đang chịu đựng, vì vậy cười một tiếng hỏi: “Người cùng cô ấy nếu tốt đẹp như vậy, sao sau đó lại xa nhau chứ?” Phan Kiện Trì nói: “Mỗi người có chí riêng.”

Mẫn Hồng Ngọc khe khẽ thở dài: “Mỗi người một chí riêng – thì ra là thật.”

Phan Kiện Trì nói: “Cô chỉ nói chuyện khi còn bé, nhưng không hề nói quá chuyện sau này lúc lớn lên. Theo cách nói của cô, lần này đi lãnh ít dữ nhiều, chi bằng cũng nói một chút chuyện của cô đi, nếu không tương lai lại không có người biết đến.”

Mẫn Hồng Ngọc nhẹ nhàng xì một cái, nói: “Cái gì mà lãnh ít dữ nhiều, người vừa mới nói ta kỳ khai đắc thắng mà, sao lúc này lại thanh khẩu bạch nha đi nguyên rủa ta? Chuyện tương lai của ta, còn dài còn xa lắm. Ta phải gả cho một người đàn ông tốt, sinh hai ba đứa trẻ...”

Phan Kiện Trì hỏi: “Sau đó bắc chảo dầu lên, hàng ngày bán đậu hũ rán?”

Một câu nói chưa dứt, anh cùng Mẫn Hồng Ngọc không nhịn được ha ha cười to, tiếng cười của hai người khiến Trần Đại đang dắt ngựa cũng không nhịn được quay lại nhìn, nhìn bọn họ đang cười cái gì. Phan Kiện Trì sau khi về nước, cho tới bây giờ cũng chưa từng cười to như vậy, mà Mẫn Hồng Ngọc cũng cười chảy nước mắt, rút khăn tay ra xoa xoa khóe mắt, nói: “Người như anh thật có thể khiến người khác cười vỡ ruột cơ đấy.”

Phan Kiện Tri cười nói: “Cò nếu thật kỳ khai đắc thắng, đại sự đã thành, vậy cả đời này cũng có thể không cần bán đậu hũ rán rồi.”

Mẫn Hồng Ngọc: “Ai nói vậy. Có lẽ ta chỉ muốn cùng Dịch Liên Thận làm một cuộc mua bán, đem đồ kia giao cho hắn, sau đó kiếm được chục vạn thoi vàng, để ở bên trong ngân hàng ngoại quốc, ta gửi tiết kiệm, rồi trở lại nông thôn, gả cho người đáng hoàng, sau đó mở cửa hàng đậu hũ, mỗi ngày bán đậu hũ rán mưu sinh.”

Phan Kiện Tri không nhịn được cười lên tiếng: “Nói tới nói lui, thì ra vẫn là đậu hũ rán à!”

Mẫn Hồng Ngọc cũng âm thầm cười một tiếng, từ trong túi bao lấy miếng đậu hũ rán ra ăn, mập mờ không rõ thì thầm: “Tất cả mọi thứ đều là hạ phẩm, chỉ có đậu hũ rán mà thôi!”

Bọn họ vốn rất có khoảng cách, lúc này cùng trò chuyện, ngược lại lại tựa như gỡ bỏ hiềm khích lúc trước. Như vậy cười cười nói nói. Đến gần tối, quả nhiên đến huyện thành. Bình Giang mặc dù chỉ là một cái huyện thành, nhưng lại ở bên bờ Vĩnh Giang, cả trăm năm được gọi là thủy lục yếu trùng, bây giờ có đường sắt chạy qua, hết sức phồn hoa náo nhiệt. Lúc này sắc trời đã tối, Trần Đại cũng khăn trương trở về nhà, Mẫn Hồng Ngọc liền cho anh ta mười tờ tiền giấy bạc, để cho anh ở trong khách sạn nghỉ một đêm rồi đi. Trần Đại cái gì cũng không chịu, cuối cùng rút cuộc vẫn lấy tiền, thu dọn xe, lập tức đứng dậy đi về. Phan Kiện Tri vốn nói là: “Vừa ra ngoài thành liền tối rồi.” Không biết tại sao Trần Đại vẫn có ý đi, ấp úng nửa ngày, nói trên đường có tiệm xe ngựa, Phan Kiện Tri hồi tưởng lại trên đường, quả nhiên đã từng thấy qua mấy gian hoang thôn dã. Đoán Trần Đại kia quen ở tiệm xe ngựa, chắc không chịu ở khách sạn, cho nên cũng không ép ở lại, chỉ thay anh mua chút bánh bao làm lương khô, đặt ở trên xe. Trong khách sạn cũng có thể mua giùm vé xe lửa, anh cùng Mẫn Hồng Ngọc ở trong hai gian phòng hào hạng, nghỉ ngơi một đêm. Tối sáng sớm ngày thứ hai, lúc trả phòng khách sạn đưa cho họ hai tấm vé buồng xe hạng hai. Bọn họ liền đi thẳng đến trạm xe lửa, chờ lên tàu.

Mặc dù Phù Viễn chiến hỏa loạn xạ, nhưng tuyến đường sắt vẫn không dừng lại, buồng xe hạng hai lại thừa thớt. Phan Kiện Tri bỏ tiền mua một tờ báo, qua báo chí biết được Phù Viễn đã bị pháo binh vây lại, trong ngoài ngăn cách, chỉ có chiến hạm ngoại quốc mới có thể chở kiều dân đi. Tình hình trong thành, báo chí cũng không biết, chỉ biết hai bên đều đầu vô cùng kịch liệt, thương vong vô số.

Anh cầm tờ báo lên xe lửa, cùng Mẫn Hồng Ngọc tìm được chỗ ngồi xuống, thẳng đến lúc xe lửa chạy, trong buồng xe cũng không có được nhiều người. Chương xe sách binh trà to đi đến khoang hạng nhất đưa nước sôi, anh liền kêu chương xe giúp mình rót một ly trà. Trên xe có người tự bỏ tiền mua trà, cho nên chương xe rất vui lòng làm một vụ mua bán, một bên ngâm trà nói: “Bình hoang mã loạn, ngay cả người ngồi xe lửa cũng không có.”

Phan Kiện Tri liền mượn cơ hội hỏi: “Cuộc chiến đánh như thế nào rồi?”

Chương xe nói: “Không biết nữa, chúng ta ở xe lửa này, nguyên là từ phía tây đi xuống, không đi qua thành Phù Viễn, nếu không xe này cũng không đi được rồi. Chính vì như vậy, mà cũng ảnh hưởng thật lớn, mấy huyện bên ngoài thành Phù Viễn cũng không có mấy người lên xe đâu.”

Chương xe đưa trà, nhận hai hào tiền liền đi, Phan Kiện Tri vẫn trầm ngâm, Mẫn Hồng Ngọc đã đem tờ báo trong tay anh rút ra, chỉ nhìn, rồi liền bỏ xuống, nói: “Tờ báo này không biết viết cái gì, làm phiền người mang theo lên xe.”

Phan Kiện Tri nói: “Tuyến đường này đi trấn Hàn Quan, phải đi một ngày đến nửa đêm, trên đường có lúc nhàm chán. Mang theo báo, cũng có thể đọc qua một chút.”

Quả nhiên, xe lửa sáng sớm rời khỏi Bình Giang, một đường đi nhanh, mặc dù ngừng ở mấy trạm nhỏ, nhưng dừng một chút rồi lại đi, hai bên phong cảnh cũng không có gì để nhìn. Mẫn Hồng Ngọc thấy mọi thứ đều nhàm chán, không thể làm gì khác hơn là cầm tờ báo kia lên, lật qua lật lại nhiều lần. Trong buồng xe người dần dần nhiều lên, cũng không tiện nói nhiều lời. Lúc đến Thanh Định, ngoài cửa xe đều là tiếng rao hàng, có tiếng bán khoai lang trắng, có bán chữ kê từ, còn có bán mại qua từ đậu phộng thơm. Mẫn Hồng Ngọc mua một bọc hạt dưa ăn, dùng để giết thời gian.

Lúc đến Trấn Hàn Quan là lúc nửa đêm, xe lửa một đường hướng Tây mà đi, Giang Nam có chút sắc xuân mông manh, đã sớm vô ảnh vô tung. Đêm xuống nhiệt độ thấp hơn, trong buồng xe cũng lạnh lên, hành khách rồi rít mặc thêm quần áo. Mẫn Hồng Ngọc cũng phủ thêm áo choàng dài, chờ đi qua tiệm quyền quý, phong cảnh ngoài cửa sổ xe lại là một mảnh xơ xác tiêu điều vắng vẻ. Ruộng đồng bằng phẳng kéo dài ngàn dặm, đều là màu vàng đất mỡ mịt, gió thổi cát bụi tung bay, mà mùa này một chút màu xanh cũng không có. Chờ đến đêm, Phan Kiện Tri hoài nghi bên ngoài xe lửa có tuyết rơi, thật may là không có. Đoàn xe chậm rãi lái vào trấn Hàn quan, chỉ thấy người đứng gác ở bên xe đứng nghiêm, hơi nước trắng bọt bọt theo gió Bắc thổi tới, linh canh gác vật áo choàng dài bị gió thổi tung đưa không ngừng. Phan Kiện Tri không hề nghĩ trên đài sẽ là tình hình như vậy, không khỏi quay đầu nhìn Mẫn Hồng Ngọc. Mẫn Hồng Ngọc hết sức trấn định, ung dung thông thả đeo gang tay đến khuỷu tay ngay ngắn, lại đội mũ lên. Tuy ở ngoài nơi đất khách, có một mặt đều hóa trang, nhưng bây giờ lại trở lại như lúc còn trong thành Phù Viễn, lần này lại đổi về cái vẻ chi phần hương nùng mỹ kiều đó, lông mày vây quanh, là đoá hoa nẫu đơn rực rỡ. Phan Kiện Tri vào thời điểm này, ngược lại cũng bình thản. Cho nên phụng bồi cô xuống xe, quả nhiên trên đài có người lại gần, cầm đầu bọn họ Phan Kiện Tri cũng biết người nọ, chính là phó quan của Dịch Liên Thận. Phó quan nói: “Mẫn tiểu thư trên đường đã vất vả rồi.” Liền tỏ ý bảo người phía sau tiến lên cầm hành lý của bọn họ.

Mẫn Hồng Ngọc khẽ lắc đầu một cái, nói: “Cứ để cho hắn xách, đây là người làm của ta.”

Phó quan kia lúc này mới quan sát Phan Kiện Tri một cái, rõ ràng biết anh là ai, cho nên hơi lộ vẻ kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi cái gì nhiều, chỉ mau tranh người ra, làm một động tác tay “Mời”

Xe hơi ngừng ở bên ngoài trạm xe, hai người lên thẳng xe, Phan Kiện Tri một đường để ý, tuy là lúc nửa đêm, nhưng trong thành ánh đèn u ám, quan trọng hơn giao lộ đều có quân đội canh giữ, xem ra là có lệnh giới nghiêm. Anh biết Dịch Liên Thận đi Tây Bắc, mặc dù mang tàn quân không nhiều nhưng cũng có hơn mấy ngàn người. Nơi này là vùng quân sự trọng trấn, anh ta nếu như phụ thuộc vào Khương Song Hỷ, vẫn rất là có thực lực. Chẳng qua Khương Song Hỷ tính tình đa nghi, lại chịu đem trấn Hàn Quan giao cho Dịch Liên Thận chiếm đóng, cũng coi như là một việc kỳ quặc.

Xe hơi không đi quá lâu một hồi liền đi vào một khu nhà đại viện, vẫn là phó quan kia thay bọn họ mở cửa xe, dẫn bọn họ đến một gian phòng, nói: “Hai vị trên đường khổ cực rồi, đêm khuya nghỉ ngơi sớm, sáng mai, nhị công tử sẽ gặp mặt hai vị.” Nói xong xoay người lui ra ngoài, còn thay bọn họ đóng cửa.

Phan Kiện Tri quan sát sơ qua, nơi này là kiểu nhà ở Tây Bắc thường gặp, một sáng một tối, bởi vì có lò sưởi, nên không cảm thấy lạnh. Hai gian phòng một đông một tây, đều được dọn dẹp sạch sẽ. Anh hơi chán chừ, Mẫn Hồng Ngọc đã nói: “Trên xe lửa không ngủ, cũng đủ mệt mỏi rồi, ta định ngủ trước, có chuyện gì để mai nói sau.” Vừa hướng phía anh khoát tay, tiến vào trong phòng phía đông. Phan Kiện Tri vì vậy vào nhà phía Tây. Nơi này tuy nhà không hề hoa lệ, nhưng cũng có kiểu phòng tắm ngoại quốc, cho nên anh tắm xong, rất nhanh liền ngủ.

Anh mặc dù ngủ, nhưng là người rất cảnh giác, không biết ngủ bao lâu, đột nhiên cảm thấy có người rón rén vào trong phòng, vì vậy híp mắt giả bộ ngủ, tay lạng lẽ mò xuống dưới gối, cầm khẩu súng, chờ người nọ đi tới giường, tay anh duỗi một cái liền bẻ tay người kia, rồi đem súng cướp có vào thái dương người nọ. Người nọ tuy hét sức đau, nhưng cũng không lớn tiếng kêu lên, anh cũng phát hiện ra người bị bẻ cánh tay thì ra là Mẫn Hồng Ngọc, vì vậy thu hồi súng, thấp giọng hỏi: “Cò tới làm gì?”

Mẫn Hồng Ngọc giờ một ngón tay ở bên mép, tò ý anh chớ có lên tiếng. Mặc dù đã là năm sáu giờ sáng, nhưng đêm Tây Bắc dài, bên ngoài vẫn như cũ bóng đêm đen thui, mặt trời còn chưa lên. Phan Kiện Trì nín thở, nghe trong sân có tiếng bước chân nhè nhẹ, có thể là lính gác đang đi, cũng có thể là có người đang giám thị bọn họ.

Mẫn Hồng Ngọc kéo chăn qua, nằm thẳng trên giường. Phan Kiện Trì toàn thân không khỏi cứng đờ, không nhin được hoi bên tai cô: “Cô rốt cuộc muốn làm gì?”

Mẫn Hồng Ngọc ghé vào tai anh nói: “Dịch Liên Thận khẳng định muốn biết tại sao ta lại đem theo người, cho nên chúng ta phải để cho hắn tin tưởng, lý do ta tại sao lại đem người tới.” Thanh âm cô vừa thấp vừa mềm, hơi thở phả vào viên tai của anh, hơi có chút cảm giác nhột. Anh mặc dù để phòng cô chơi thủ đoạn bịp bợm, nhưng lại thấy kỳ lạ, lại trách bản thân không có phép tắc, không nói gì thêm nữa, chẳng qua là nghiêng người bình tĩnh ngủ. Vừa có cảm giác liền ngủ say, hoặc có thể do vết thương chưa lành, mấy ngày liên tiếp trên xe vất vả, ở trên xe lừa lại không có cách nào nghỉ ngơi cho khỏe. Bây giờ đến nơi này, mặc dù là long đàm hồ huyết, nhưng có thể có tâm nệm mềm mại có giường thoải mái như vậy, cho nên ngủ rất say. Đến lúc tỉnh, thì lại đang có người ở bên ngoài gõ cửa. Phan Kiện Trì mở mắt ra, bỗng nhiên thấy mình cùng Mẫn Hồng Ngọc cùng gối đầu trên gối, không nhin được cả kinh, nhưng lập tức nhớ ra. Cho nên dần dần trấn tĩnh lại. Mẫn Hồng ngọc cũng đã tỉnh, lười biếng duỗi cánh tay. Không biết trên người cô là mùi thơm gì, yếu ớt thẳng chóp mũi Phan Kiện Trì tiến tới, Phan Kiện Trì không kiềm được lùi về sau. Mẫn Hồng Ngọc giao hoạt cười một tiếng, tiến đến càng gần mấy phần, hỏi: “Ta cũng đâu có cần người, người sợ cái gì chứ?”

Phan Kiện Trì bây giờ đã có mấy phần hiểu về tính tình của cô, nên biết nếu mình càng xấu hổ, cô ngược lại sẽ càng trở nên hăng hái hơn. Cho nên chỉ nhàn nhạt nói: “Không có gì, chỉ bất quá không quen cùng người khác ngủ chung thôi.”

Những lời này nói ra, Mẫn Hồng Ngọc nhin không được cất tiếng cười to, thanh âm cô vồn trong trẻo, cười lên giống chuông bạc vậy, lúc này bên ngoài có người đang gõ cửa tựa như dò xét: “Mẫn tiểu thư?”

Mẫn Hồng Ngọc lúc này mới lên tiếng hỏi: “Ai?”

“Nhị công tử sai tôi tới, xem hai vị đã thức chưa. Nhị công tử ở dưới chuẩn bị tiệc rượu, muốn tiếp đón Mẫn tiểu thư.”

Mẫn Hồng Ngọc liền đáp: “Ta biết rồi.”

Cô tựa hồ tâm tình khá tốt, vừa dậy liền hát tiểu khúc, kéo lê đôi dép thêu, liền hướng phòng mình đi. Vì vậy Phan Kiện Trì cũng nhân cơ hội thức dậy tắm, anh dọn dẹp xong xuôi, lại đang ngồi ở giữa phòng một lúc, mới nhin thấy màn cửa vén lên, Mẫn Hồng Ngọc đi ra.

Mẫn Hồng Ngọc ăn mặc trang điểm lộng lẫy, mặc một bộ áo choàng dài lông cáo, cổ áo ngắn gần rất nhiều phong lông, mơ hồ lộ ra áo bào gấm dệt, tóc lại được chải gọn gàng, thất một như ý kế thật thấp. Mặc dù không đeo bất kì châu báu nào, nhưng bên cạnh tóc mai có cài một đoá hồng, vị ngọt thơm phức. Cũng không biết trong vùng băng tuyết này, cô lấy đâu ra hoa tươi. Cô thấy Phan Kiện Trì nhin mình, liền đặc ý cười một tiếng, kẹp lại tóc mai, lại kẹp một kim băng kim cương lấp lánh lên trên cổ áo, mới lên tiếng: “Đi thôi.”

Bên ngoài có phó quan do Dịch Liên Thận phái tới, thấy bọn họ mở cửa đi ra, liền làm một bộ dạng dẫn đường, vì vậy hai người bọn họ liền đi theo phó quan kia. Tòa trạch viện này cũng có chút niên đại, nhà cửa tinh xảo, khắp nơi đều gạch điêu lư hoa. Chẳng qua là trời đông giá rét, dỗi mắt nhin, xa xa quan lâu, gần bên núi, đều mờ mịt. Hai người đi xuyên qua đường mòn của đình, một mực đi về sau. Phan Kiện Trì dọc đường đi để ý, trong đầu ước chừng nhà này là nhà của một vị phú thương nhà Tấn Thanh, nếu không sao có thể khí phái thế này.

Phó quan dẫn bọn họ đến một sảnh khách, màn vừa vén lên, lại có một cỗ khí ẩm áp phả tới trên người. Trong sảnh khách sắp đặt một bàn tiệc rượu, cây tử đàn bàn bát tiên, phía trên trái cái mâm cẩm tú, bày mấy cái đĩa cùng một bầu rượu. Phó quan kia báo cáo một tiếng: “Mẫn tiểu thư đã đến.” Liền nghe được âm thanh lộp cộp, ngay sau đó trước mắt rõ ràng hơn, chính là Dịch Liên Thận đi tới.

Dịch Liên Thận thấy hai người bọn họ cũng không có vẻ gì kinh ngạc, chẳng qua gật đầu một cái, nói: “Ngồi đi.” Mẫn Hồng Ngọc cũng không khách khí liền ngồi xuống, Dịch Liên Thận cười một tiếng, ngồi ở vị trí chủ nhân, tự mình cầm bầu rượu trong tay, lại hướng Phan Kiện Trì nói: “Phan phó quan cũng tới đây! Cô đại có Triệu Khuông Dẫn ngàn dặm đưa Kinh nương đi,* hiện nay lại có Phan phó quan người ngàn dặm đưa giai nhân tới, cũng thật là nghĩa khí khó tìm.”

*là vị Hoàng đế khai quốc của triều đại nhà Tống trong lịch sử Trung Quốc, ở ngôi từ năm 960 đến năm 976.

Phan Kiện Trì cũng không lên tiếng, chỉ ngồi xuống. Dịch Liên Thận nói: “Thấy hai vị không ngại ngàn dặm xa xôi tới, thật khiến ta cảm thấy hết sức cao hứng.” Anh vừa nói liền ngừng đầu lên, kêu một tiếng: “Tới đây!”

Phó quan liền tiến tới một bước, chào theo nghi thức quân đội, hỏi: “Nhị công tử có việc gì phân phó?”

“Mẫn tiểu thư đường xa tới, là vị khách hiếm, người nhanh mời tam đệ tới, thay ta tới đây tiếp khách.”

Phó quan kia lên tiếng đáp lại, Dịch Liên Thận tự mình chăm lo, chăm cho hai người chén rượu, lại tự mình châm một ly, nói: “Trần Hàn Quan ở Tây Bắc vắng vẻ, quả thật không so được với vật hoa thiên bảo ở Phù Viễn, cũng không có món ăn gì ngon, cho nên ta cũng chỉ sai người chuẩn bị chút rượu và chút thức ăn, mong hai vị không chê.”

Phan Kiện Trì không nói lời nào, chỉ thấy Dịch Liên Thận bung ly lên, nói: “Ta xin cạn trước!” Ngửa đầu liền đem rượu uống một hơi cạn. Thời gian đang lúc nói chuyện, đã nghe thấy tiếng bước chân, chính là phó quan kia dẫn theo Dịch Liên Khai đi vào.

Phan Kiện Trì sau sự kiện bị bắn, cũng chưa từng gặp qua Dịch Liên Khai, vừa thấy anh, không kim được ngạc nhiên. Chỉ thấy Dịch Liên Khai tuy mặc một bộ quân trang áo choàng dài, nhưng cổ tay cổ chân lộ ra, tất cả đều là vết thương nặng, kể cả trên trán, cũng có một vết thương thật sâu, không biết là dùng dụng cụ hành hình gì mà bị thương, dài quá tấc, nhưng sâu vô cùng tận, hai bên da thịt đỏ thẫm, mặc dù đã không còn chảy máu, nhưng vết thương kia thật làm cho người ta không đành lòng nhin. Anh từ sau khi bị thương vốn là rất gầy, bây giờ lại gầy giống như một bộ xương, bao gồm cả người tất cả đều bị thương, cho nên nhin qua có hình dạng như ma quỷ vậy. Đứng ở nơi đó lao đảo muốn ngã, xa xa trên người liền hiện ra một mùi cỗ huyết thối rửa khiến người ta nôn mửa – vết thương trên người đã hóa mủ, anh đi một bước rồi ngừng lại một lát, thì ra ở chân còn bị đeo còng, còng xích sắt vừa nặng vừa thô, nặng chịch ở giữa hai chân. Đây là tội nhân bị tội nặng mới phải đeo còng chân, bởi vì xích sắt quả thực quá nặng, mài mất cả chân của anh đến đầm đìa máu, một bước lao đảo về phía trước tựa như bị kéo lại, khôi phục phần nửa bộ dạng của trọc thể giai công tử lúc đầu.

Phan Kiện Trì nhin không được, đứng lên kêu thành tiếng: “Công tử gia!”

Dịch Liên Thận lại nhẹ nhàng gác đầu ngả voi, nói: “Phan phó quan, người đối với công tử gia của người đứng là hiếm có, ngược lại thật có tình có nghĩa.” Phan Kiện Tri bất động một lúc không nói, ngược lại Mẫn Hồng Ngọc thâm trầm thờ dài, nói: “Nhị công tử, ngài ấy rất cuộc cũng là anh em máu mủ của ngài, ngài lại đem ngài ấy hành hạ thành cái bộ dạng này, cần gì phải như vậy chứ.”

Dịch Liên Thận cười một tiếng, cầm bình rượu tự mình châm một ly nói: “Mọi người đã ở đây thì nên song thuyết lượng thoái (công khai nói rõ), lão đại là kẻ ngu, chẳng hay biết gì, nhưng nhìn ta cũng giống kẻ ngu lắm hay sao. Ta biết đồ vật kia bị hấn giấu đi, hấn nhất định không giao ra, ta không thể làm gì khác hơn là cho người đi khuyên hấn. Hấn nếu không chịu nói cho những người đi khuyên hấn, thì tự nhiên không nhận được liên nghĩ ra phương pháp để hấn nói thôi. Chẳng ngờ tam đệ ta lại là một tên xương cốt cứng rắn, tính khí cũng không tốt, ta phải người khuyên tới khuyên lui, bất luận thế nào hấn cũng không chịu nói. Cho nên mới thành cái bộ dạng như hôm nay. Thật ra huynh đệ nhà mình mà, nếu hấn không làm khó dễ ta, thì sao ta phải làm khó hấn chứ?”

Mẫn Hồng Ngọc tựa hồ không nhúc nhích, thần sắc bình thường lấy đầu gối một miếng mộc nhĩ, nói: “Ngài muốn đồ thì cũng đâu có ở trên người hấn.”

“Ta biết.” Dịch Liên Thận nói, “Ta cho người bắt hấn, sau đó liền đem hấn trong ngoài đều lục soát một lần, quả thật không có.”

“Hấn đã bị đại gia đuổi ra khỏi Phù Viễn.” Mẫn Hồng Ngọc nhân dịp nói, “Đồ dĩ nhiên là ở trong tay đại gia, ngài còn tin rằng hấn có thể mang ra ngoài, đưa cho ngài sao?”

Dịch Liên Thận vỗ tay cười nói: “Hồng Ngọc, người quả nhiên là nhanh nhạy. Không uống công tam đệ ta yêu thương người. Người mặc dù không cùng hấn nói chuyện, cũng không có cơ hội cùng hấn thông báo tin tức, nhưng người cùng hấn một lời giống nhau như đúc, chính là một mực khẳng định, vật kia ở trong tay đại ca.”

Mẫn Hồng Ngọc cười một tiếng, nói: “Ngài không tin thì thôi, ngài thật sự nghĩ đại gia là kẻ ngu sao? hấn là một người bệnh nhần nhục chịu đựng như vậy nhiều năm, nhưng lại đem được cả hai người đuổi ra khỏi thành Phù Viễn, ép đến đất biên cương bên này, ngài nói vậy này nếu không phải hấn cảm, thì còn có thể là ai cảm đây?”

Dịch Liên Thận nhân dịp nói: “Những lời này của người để dễ người thì được, chúng ta như người nằm cùng một cái giường, người lúc nào muốn xoay mình, muốn than thở ta đều biết, chút tài mọn này, không thể múa rìu qua mắt thợ được.”

Mẫn Hồng Ngọc nghe những lời này, không nhận được mà phi nhỏ, nói: “Thật là không đứng đắn! Trước mặt những người này mà lại nói những lời khinh bạc như vậy.”

Dịch Liên Thận cười ha ha một tiếng, nói: “Người ngược lại là một người đứng đắn sao, ở nơi này trừ ta ra, còn có hai người đàn ông người ngồi cùng, người làm ra chuyện khinh bạc, ta lại không thể nói những lời khinh bạc hay sao?”

Mẫn Hồng Ngọc vẻ mặt hơi đổi, chỉ nghe “ang” một tiếng, lúc này Dịch Liên Khái đem xích sắt chân hắt một cái, ngồi thẳng xuống ghế, cầm bầu rượu lên rót cho mình một ly rượu. Cô tay anh bị thương, cầm bầu rượu lên liền không ngừng run rẩy, rượu từ trong bình trực vẩy ra, rót một ly lại vẩy đi nửa ly, Phan Kiện Tri vội vàng nhận lấy bầu rượu, thay anh rót đầy một ly. Dịch Liên Khái mặt không cảm giác, bung rượu lên, chợt hướng tới đập vào đầu Phan Kiện Tri.

Phan Kiện Tri không né không tránh, là do Dịch Liên Khái bị thương dẫn đến vô lực, nên ly rượu cũng đập vào đầu Phan Kiện Tri, bắn rượu tung tóe đầy mặt anh. Dịch Liên Khái lần này dùng toàn lực, lão đạo liền nằm trên bàn ho khan ba đến năm tiếng, liền ói ra máu, hiển nhiên bị nội thương. Phan Kiện Tri không để ý tới trên mặt mình còn rượu, thấy trên bàn có khăn tay, liền cầm lên thay Dịch Liên Khái lau, Dịch Liên Khái đẩy tay anh, mắng: “Họ Phan, không cần người giả mù sau mưa, người bội tín nghĩa khí, chết không được từ tế.”

Phan Kiện Tri cũng không trả lời, Dịch Liên Thận lại cười nói: “Người ở chỗ này vùng vẫy để giữ mạng, bị thương nặng như vậy, bị dày vò như vậy, chết không từ tế là người mới đứng.”

Dịch Liên Khái luôn miệng ho khan, không nói ra lời. Mẫn Hồng Ngọc nhìn chỗ máu mà Dịch Liên Khái vừa ho ra, lại cười nói: “Nhị công tử cần gì làm vậy, truyền ra bên ngoài cũng không dễ nghe đâu.”

Dịch Liên Thận liếc cô một cái, hỏi: “Làm sao, người đau lòng vì hấn à?”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Đúng vậy, ta chính là đau lòng cho hấn, ngài có tin hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Dịch Liên Thận cất tiếng cười to, nói: “Ta dĩ nhiên là tin rồi.” - Hơi ngừng lại một chút, nói: “Nếu người thật sự đau lòng vì hấn, chỉ bằng đem vật kia giao ra. Ta sẽ để cho người mang hấn đi, từ đây về sau hai người song túc song phi, tiêu dao sung sướng hưởng thụ cuộc sống.”

Mẫn Hồng Ngọc cười lạnh nói: “Nhị công tử hồ đồ rồi, ta nếu thật sự là có món đồ kia, đương nhiên ta sẽ đi qua sông gặp Mộ Dung đốc quân rồi, cần gì phải chạy đến trấn Hàn Quan này hít gió Tây bắc chứ?”

Dịch Liên Thận nói: “Người nếu quả thật không có món đồ kia, tự nhiên chạy tới trấn Hàn Quan này làm gì? Chẳng lẽ lại tới thay Dịch Liên Khái đưa tang sao?”

Mẫn Hồng Ngọc thâm nhiên cười một tiếng, nói: “Không sai, ta chính là tới thay hấn đưa tang. Chuyện giữa người này và ta, ngài chỉ biết có nửa, còn một nửa còn lại ngài không biết. Ngài không biết ta hận hấn hận đến tận răng sao? Ta nếu như không tận mắt nhìn thấy hấn chết, đời này của ta sống quá uổng phí rồi.”

Dịch Liên Thận không nhận được tám tám khen ngợi, quay mặt đối với Dịch Liên Khái nói: “Tam đệ, người nhìn người gây ra cái nợ phong lưu gì thế này, rốt cuộc khi nào mới có thể đòi lại được đây?”

Dịch Liên Khái nhú chặt mày, hình dáng thống khổ, cũng không nói nhiều, hai con mắt nhìn chăm chăm Mẫn Hồng Ngọc, trong ánh mắt tràn đầy sâu sắc ý hận, tựa hồ

như muốn dùng ánh mắt, khoét thủng hai lỗ ở trên người cô.

Dịch Liên Thận ung dung thông thả uống nửa chung rượu, lại gấp thức ăn tới ăn, nói: “Ta không biết đồ trên người ai, hay là ở đâu, nhưng các người phải đem đồ vật giao ra. Lão tam trên người không có đồ, ta biết. Thậm chí cả hai người, ta vừa rồi mới sai người đi lúc soát hành lý hai người một chút, cũng không tìm thấy. Mặc dù đồ ấy không tìm thấy, nhưng cả ba người ở chỗ này, ta cũng không gặp. Lão tam người sẽ không hò đồ, đem đồ vật ấy giao cho tam muội chứ?”

Dịch Liên Khai đến lúc này mới cười một tiếng, anh cười làm động đến chỗ đau, chột cau mày. Do ở trong sảnh khách này có treo đèn thủy tinh, nên thấy rất rõ, nụ cười này của anh, loáng thoáng còn có khí độ vô cùng anh tuấn của đại quý công tử ngày xưa tâu mã. Anh nói: “Lão nhị, người cảm thấy ta sẽ đem vật đó giao cho Tần Tang sao?”

“Ta cũng cảm thấy không thể nào.” - Dịch Liên Khai hết sức bình tĩnh nói: “Người biết rõ đó là một mầm tai họa, người nếu đem đồ ấy cho cô ta, thì sẽ chà khác nào để cô ta rước lấy họa sát thân, cho nên người sẽ không đưa đồ cho cô ta.”

Dịch Liên Khai gạt đầu một cái, nói: “Không ai hiểu ta như nhị ca.”

Dịch Liên Thận nhoèn miệng cười, nói: “Huynh đệ một nhà, cần gì phải khen ta như vậy.”

Lời hai người họ nói, tựa như vẫn còn như đang ở trong thành Phù Viễn vậy, như lúc còn ở trong phủ đốc quân, thân thiết như hai anh em vậy. Mẫn Hồng Ngọc nhìn thấy Dịch Liên Khai cảm động đến phát run, không khỏi để ý nhìn kỹ vết thương bị cắt trên cổ tay anh, mặc dù dùng băng vải quấn lại, nhưng hiển nhiên vẫn thấy vết máu đã thấm ướt nhiều ngày, băng vải kia đã sẫm thành màu đen. Dịch Liên Thận nhìn thấy cô chú ý đến vết thương trên tay Dịch Liên Khai, liền cười nói: “Vị tam đệ này của ta thâm tàng bất lộ, thật ra khả năng bắn súng của hắn rất tốt, không chỉ có thể trái phải có thể bắn súng, mà hơn nữa tay trái của hắn nổ súng còn chính xác hơn tay phải, hai súng liên kích có thể trăm bước xuyên thủng, người có biết hay không?”

Mẫn Hồng Ngọc tỉnh bơ nói: “Công tử gia quả thật thương pháp không tệ.”

“Đáng tiếc hắn từ nay về sau không mở súng bắn được nữa rồi!” - Dịch Liên Thận cảm động, xa xa gạt một cái: “Gân tay trái, gân tay phải của hắn, đều bị cắt đứt rồi, mặc dù ta đã kêu đại phu thay hắn nối lại thật tốt rồi, nhưng mà hắn hôm nay đến cả ly rượu còn bung không xong, đừng nói chỉ là sau này cầm súng.”

Anh ta ở đây cười cười nói ra những lời này, Phan Kiện Trì tỉnh tỉnh kiên cường, cũng không nhìn được thần sắc khế biến, rốt cuộc không nhìn được, đứng lên lớn tiếng nói: “Dịch Liên Thận, sao người có thể độc ác như vậy?”

“Ác độc?” Dịch Liên Thận mí mắt rũ xuống, khóe miệng tựa như có một nụ cười kín đáo, “Người có bao giờ thấy xà nhân (1) chưa? Bọn họ so với rắn còn độc ác hơn, có thể còn độc hơn cả rắn. Nói đến độc ác, em trai ruột của ta cũng không kém hơn so với ta là bao đâu... Các người có biết đại ca ta làm sao mà từ trên lưng ngựa rơi xuống không? Trong phủ mọi người đều nói là ta hại đại ca, nói hửu tị từ hửu nhân (2), ngay cả phụ thân đại nhân, cha ruột ta, cũng nghi ngờ có phải ta cố tình với huynh đệ mình làm ra chuyện mất hết nhân tính như vậy không. Cho nên lão đầu từ một mực trở về che chở hắn, đem hắn để ở Xương Nghiệp, chung quy để đề phòng ta, thậm chí còn định giải tán hết đám lính dưới quyền ta, để cho hắn quay về làm chủ soái. Thật ra ông trời oan uổng như vậy, ta còn có thể nói với ai đây? Năm ấy tam đệ mới mười một tuổi, một đứa trẻ mười một tuổi, làm ra chuyện mưu hại anh cả như vậy, ai mà tin cơ chứ?”

Dịch Liên Khai lúc này mới lạnh lùng nhìn Dịch Liên Thận một cái, nói: “Người biết ta ở bàn đạp động tay chân, nhưng cũng không đi nói cho lão đại biết, chẳng phải người cũng chỉ mong hắn chết hay sao.”

Dịch Liên Thận lắc đầu than thở: “Tam đệ, làm tron một cái bàn đạp, nhiều lắm chỉ khiến cho lão đại lao đao chút mà thôi, sao có thể để cho hắn nằm liệt trên giường mười mấy năm không thể nhúc nhích được.”

Dịch Liên Khai nhàn nhạt nói: “Cho nên phải đa tạ nhị ca năm đó âm thầm giúp ta một tay.”

Dịch Liên Thận thờ dãi một tiếng, nói: “Ta biết trong lòng người xem thường, cho là ta cùng hắn là anh em cùng một mẹ, ta cần gì phải làm ra chuyện như vậy. Nhưng người có nghĩ tới hay không... Lão đại thuở nhỏ thông minh hiểu học, lão đầu từ thường hay nói hắn là “Ngô gia bạch ngạch câu” (3). Mà tam đệ người, mặc dù từ nhỏ chẳng nói năng gì, nhưng lão đầu từ vẫn thật lòng thương người, đi khắp nơi gửi người đi, có thể lừa gạt được người khác, nhưng sao có thể gạt được ta đây? Ta so với lão đại sinh sau hai năm, cha không đau, mẹ không thương, nếu mình không tự tìm đường ra, trong nhà này cũng không có chỗ cho ta dung thân. Người còn nhớ hay không, chúng ta ở tại trong vườn hoa nhỏ phủ đông đi vào trong viện Lục thúc, hắn là em trai ruột của lão đầu từ. Không nhớ nổi phải không, nếu ta không đề cập tới, người sớm đã quên Lục thúc đáng đáp ra sao rồi, Lục thúc kia sống qua ngày, so với quần gia, người làm của chúng ta còn không bằng. Người cho rằng hắn không bằng lão đầu từ sao, ông cũng hùng thao vĩ lược, cũng một bụng văn chương; hắn cũng văn võ song toàn, cũng biết cười ngựa bắn súng. Nhưng lúc đó hắn ở tiền tuyến đánh trận, lão đầu từ liền cứ thế đưa hắn từ tiền tuyến lừa trở về, cũng lừa bịp giam lỏng hắn nhiều năm như vậy. Lão đầu từ đâu có ngu đâu, hắn giữ lại Lục thúc, rõ ràng là thay lão đại để lại một đường lui. Cho nên ta biết một khi lão đại ngồi lên vị trí của lão đầu từ, người đầu tiên hắn đối phó chắc chắn là ta. Đả hổ thân huynh đệ, thượng trận phụ tử binh, ha ha, phòng anh em mình, so với phòng cướp còn lợi hại hơn.”

Dịch Liên Khai nhàn nhạt nói: “Người không cần nhiều lời, ta nếu là như vậy, việc đầu tiên cũng là giết người, cho nên người bây giờ làm nhục ta, cũng đúng thôi. Bất quá huynh đệ đánh nhau, người cũng không chịu để cho ta thống khoái, thật sự quá là lễ mễ.”

Dịch Liên Thận cười lạnh nói: “Người muốn trách phải trách lão đầu từ, ai bảo hắn đem đồ giao cho người chứ? Người nếu không chịu đem đồ giao ra, ta không thể làm gì khác hơn là phải nghĩ đủ mọi cách cạy miệng người ra.”

Dịch Liên Khai bỗng nhiên quay mặt, nhìn về phía Mẫn Hồng Ngọc cười một tiếng, nói: “Ta biết bây giờ đồ đang ở trong tay người, người nên đưa cho lão nhị, đỡ để cho hắn bắt ta chịu tội vật vãnh.”

Mẫn Hồng Ngọc thản nhiên cười một tiếng, nói: “Đừng nói đồ có ở trong tay ta hay không, giả dụ như đồ ở trong tay ta, ta cũng không thể lấy ra đòi lấy tính mạng này của người được!”

Dịch Liên Khai cũng không để ý tới. Ngược lại Dịch Liên Thận tựa như hết sức bằng lòng, cười nói: “Nếu như không cần tính mạng của hắn, thì người muốn đổi với cái gì?”

Mẫn Hồng Ngọc thờ dãi: “Nó không có ở nơi này, người dùng một tòa kim sơn để đổi, ta liền lấy ra!”

Dịch Liên Thận nói: “Người muốn kim sơn còn không dễ sao, chỉ cần người chịu đem đồ vật giao ra, người muốn bao nhiêu thỏi vàng cũng được, muốn bạc nguyên cũng

được, tùy tiện cho người ra giá.”

Mẫn Hồng Ngọc ung dung cười một tiếng, lại gấp chút thức ăn, nói: “Mặc dù đồ không ở chỗ ta, nhưng liên quan đến tung tích của nó, ta cũng biết một chút. Chẳng qua đây cũng không phải đồ tầm thường gì, mà là Dịch gia lão đầu tử để lại một đường lui. Có thể mượn hùng binh mười vạn, có thể hiệu lệnh Giang Tả, cũng có thể khiến cho quân đội Mộ Dung cũng phải chịu chèn ép, người nói vật như vậy, là trị giá mười vạn bạc trắng, hay là mười vạn hoàng kim?”

Dịch Liên thận cười nhạo một tiếng, nói: “Ồ trong tay người cũng không có giá trị bằng nửa hào.”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Nếu không đáng giá nửa hào, vậy ngài cần gì phải hùng hổ dọa người như vậy, dù thế nào cũng phải đem vật này tìm ra?”

Dịch Liên Thận cười lạnh một tiếng, nói: “Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, chính người tự mình chui vào lưới, đừng trách ta không khách khí.”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Nhị công tử, ngài đừng hù dọa ta nha, ta là người nhát gan, thần kinh của ta rất yếu ớt. Ta chỉ là một cô gái yếu đuối, nếu ngài đem những cực hình kia trên người tam công tử một nửa đổ phó ta, ta đoán ta không chịu nổi đâu. Cho nên trước khi tới, ta liền đưa ra quyết định, chỉ cần ngài động thủ, ta liền ăn viên thuốc hoàn kia. Đây là viên thuốc do người Nga làm ra, nghe nói vừa vào miệng liền khí tức. Ta chết như vậy cũng được thôi, nhưng nếu ngài muốn tìm tung tích vật kia, thì so với lên trời còn khó hơn.”

Dịch Liên Thận đã sớm đoán được Mẫn Hồng Ngọc nếu dám đến, chắc đã đem đồ giấu ở nơi khác rồi cho nên anh im lặng hồi lâu, cười ha ha một tiếng: “Người tuổi còn trẻ, như hoa như ngọc như vậy, chết thật là đáng tiếc.”

Mẫn Hồng Ngọc trầm tĩnh nói: “Ta cũng không muốn chết đâu, nhưng là nhị công tử ngài quả thật muốn lấy hình ra để thi hành, ta tự nhận ta không chịu được cực hình, chỉ bằng chết thống khoái bây giờ còn hơn.”

Dịch Liên Thận nhàn nhạt nói: “Người như vậy rốt cuộc muốn cái gì, mới chịu giao đồ ra?”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Nhị công tử nói chuyện thẳng thắn, vậy ta sẽ không vòng vo, ta muốn hán.” - Vừa nói vừa đưa tay chỉ Dịch liên Khải.

Dịch Liên Thận ha ha cười to, đối với Dịch Liên Khải nói: “Tam đệ à tam đệ, ta thật là phục người, người hôm nay ra nông nổi này rồi, mà vẫn có đàn bà liều mình tới cứu người. Người rốt cuộc quá thu hút người khác hay không thu hút đây?”

Dịch Liên Khải cười lạnh một tiếng: “Người cho rằng đồ thật sự ở trong tay cô ta? Người cho rằng cô ta thật muốn mang ta đi?”

Dịch Liên Thận lại cười nói: “Người đừng nói như vậy, tại sao người lại không tin cô ta chứ?”

Dịch Liên Khải nói: “Cô ta nếu như thật sự từng thích ta một lần, ta cũng sẽ tin tưởng cô ta, đáng tiếc cô ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thích ta.”

Dịch Liên Thận hỏi: “Vậy người cô ta thích là ai?”

Dịch Liên Khải cười lạnh một tiếng: “Hai người các người ca xướng cũng đủ rồi, dù hôm nay có bái đường thành thân, ta cũng sẽ nói một tiếng chúc mừng. Đồ ở nơi nào ta chắc chắn sẽ không nói, muốn giết muốn lăng trì tùy các người.” - Nói xong anh đứng lên, nói: “Ta trở về phòng giam đây, mấy vị cứ từ từ mà dùng.”

Anh vừa đứng lên, xích sắt trên chân liền “leng keng” vang lên, Dịch Liên Thận trầm mặc cũng không nói lời nào, Phan Kiện Tri lại nói: “Nhị công tử, ta cũng đi vào trong ngục hầu hạ công tử gia, làm phiền ngài rồi.”

Dịch Liên Thận hừ lạnh một tiếng, nói: “Người đúng là trung thành, người thích thì đi đi, nhưng ta có thể nói cho người biết, đó là tử ngục, đã đi vào thì đừng nghĩ sống mà đi ra.”

Phan Kiện Tri đứng lên, phui một cái vạt áo trên bộ y phục vừa rồi bị đổ rượu, nhàn nhạt nói: “Phan mỗ nếu đã tới, cũng chưa từng nghĩ tới phải sống ra ngoài.” - Nói xong đi tới bên người Dịch Liên Khải đỡ anh ra ngoài.

Nói là tử ngục, thật ra cũng không đáng sợ như tưởng tượng, bất quá là một tòa viện tử được trông chừng nghiêm mật, trên cửa sổ đều lắp lưới sắt, ngay cả cửa đều là sắt đúc, góc chết cũng bọc sắt. Bọn họ vừa đi tới, cửa liền “lạch cạch” một tiếng rồi đóng lại. Phan Kiện Tri nhìn bốn phía, chỉ thấy trong phòng khá chỉnh tề, lò sưởi chiếm nửa bên nhà, trên giường kê chăn nệm, tuy không hoa lệ, nhưng cũng sạch sẽ. Anh đỡ Dịch Liên Khải lên trên giường ngồi xuống, Dịch Liên Khải giờ tay lên cho anh một cái tát. Anh mặc dù tay vô lực, nhưng Phan Kiện tri cũng không né tránh, cho nên “bốp” một tiếng, cuối cùng bị tát.

Dịch Liên Khải tựa hồ đè nén tức giận, nói: “Ai kêu người tới? Người vì sao không đi Xương Nghiệp?”

Phan Kiện Tri ngừng lại một chút, mới nói: “Không lên được thuyền.”

“Không lên được thuyền tại sao người không nghĩ cách? Chẳng lẽ lại để cho cô ấy một thân một mình lên thuyền? Không lên được thuyền người liền tới nơi này chịu chết sao?”

“Tôi không phải đi tìm cái chết.” - Phan Kiện Tri nói: “Hai người so với một người thế nào cũng có biện pháp, tôi muốn cứu anh ra ngoài.”

“Đừng có nằm mơ!”

Phan Kiện Tri ngắm nhìn bốn phía, từ ô nhỏ trong cửa sổ thấy trong sân canh gác sâm nghiêm, thật sự không thể nghĩ ra biện pháp, huống chi nơi này cũng không phải chỗ nói chuyện. Anh ngồi chồm hóm xuống, nhìn mắt cá chân bị thương của Dịch Liên Khải, suy nghĩ một chút, đột nhiên cởi nút áo bông ra, xé rách vạt áo sơ mi, muốn đem cái còng vướng víu kia quấn lại, cứ như vậy, cái xích sắt cũng sẽ không mài thương mất cá chân của anh nữa.

Dịch Liên Khải nhìn thấy anh ngồi xổm ở nơi đó, cẩn thận dùng chút vải quấn lấy xích sắt, không nhịn được cười nhạt: “Ngu xuẩn!”

Phan Kiện Tri thẳng người lên, nói: “Tôi cũng không phải tới cứu anh, tôi chẳng qua là tới vì một cái ân huệ. Tôi thiếu Tần Tang, cho nên không thể để cho anh chết được.”

Dịch Liên Khai một cước liền đá vào ngực anh, trực tiếp đập khiến Phan Kiện Trì lao đảo. Dịch Liên Khai cắn răng nghiêng lợi nói: “Ta hối hận một chuyện, chính là lúc đầu không bắn một phát súng đánh chết ngươi, mà lại để cho ngươi sống lâu thêm một năm! Ngươi cho là ta không biết ngươi có chủ ý gì sao! Ngươi cho rằng ta không biết ngươi là hạng người gì sao?”

Phan Kiện Trì cười một tiếng: “Công tử gia, tiết kiệm chút sức lực đi, dưỡng thương tốt đã rồi nói sau.”

Mặc dù anh với Dịch Liên Khai kính cẩn quá mức, nhưng Dịch Liên Khai tính tình nóng nảy, hơn nữa bị giam ở chỗ này, bộc phát tàn ác mười phần. Cho nên không phải đánh chính là mắng, dùng mọi cách làm nhục, nhưng Phan Kiện Trì cũng không để ý chút nào.

Ngày hôm đó, cai ngục mang thức ăn tới, Dịch Liên Khai tức miệng mắng to, giơ tay liền đem canh nóng ném lên người Phan Kiện Trì, may thay quần áo mùa đông mặc thật dày, nên cũng không thấy nóng, nhưng thức ăn lại đầm đìa cả người, hết sức hỗn độn. Phan Kiện Trì liền đem thức ăn phui một cái, bình thân thay Dịch Liên Khai lấy thêm com, nhưng Dịch Liên Khai ngay cả chén cũng đập, lại chửi rủa mắng anh một trận.

Cai ngục kia bận bịu thu nhặt chén đĩa bể, chốc lát sau lại đưa thức ăn tới, lần này là một bộ chén đĩa bạc tinh xảo, cai ngục kia nói: “Nhị công tử nói, công tử gia nhất thời nổi giận, cho nên ngài ấy bảo đổi sang đồ bạc, một là đập cũng không bể, hai là vạn nhất có người xấu hạ độc trong đồ ăn, ngài ấy cũng không bị bắt chết.”

Phan Kiện Trì bị ngục tốt dẫn đi ra ngoài, ngục tốt kia đối với Phan Kiện Trì nói: “Phan phó quan, nhị công tử nói, vị tam thiếu gia này tính khí không được tốt, chỉ khổ cho Phan phó quan, cũng may Phan phó quan cũng biết tính khí tam công tử, tất nhiên sẽ không chê bai... Còn nữa, nhị công tử kêu tôi mang Phan phó quan đi tắm rửa thay bộ quần áo, trời đông đừng để lạnh lại bị bệnh, lại đem bệnh lây qua cho Tam công tử sẽ không tốt.”

Phan Kiện Trì bị ngục tốt kia đưa đi ra ngoài, nhưng lại như cũ đưa anh đến căn phòng đêm trước, chẳng qua là không thấy Mẫn Hồng Ngọc. Anh cũng không hỏi nhiều, tắm rồi thay quần áo, mới vừa tắm rửa liền nhẹ hàng khoan khoái đi ra, chỉ thấy ở bên ngoài có một người đang ngồi, chính là Dịch Liên Thận.

Anh thấy Dịch Liên Thận tựa hồ không có bất kỳ bất ngờ gì, nhàn nhạt nói thành tiếng: “Nhị công tử.”

Dịch Liên Thận lấy ra bao thuốc lá bạc tới, rút một điếu thuốc lá, ở trên bàn từ từ dùng một chút, nhưng không vội châm lửa, nói: “Phan tiên sinh, ta vẫn cảm thấy ngươi là một người thông minh, cho nên ta một mực không muốn vội biết, ngươi làm sao lại tới bước đường này.”

Phan Kiện Trì nói: “Nhị công tử có lời xin nói thẳng, không cần vòng vo.”

“Được.” - Dịch Liên Thận từ từ ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm ở trong ánh mắt anh: “Đồ ở nơi nào?”

“Tôi không biết.” - Phan Kiện Trì nói: “Bất kể ngài có tin hay không, tôi thật sự là không biết.”

Dịch Liên Thận khẽ mỉm cười: “Phan tiên sinh, ngươi và ta đã có một thỏa thuận với nhau. Ta an bài cho ngươi một màn ám sát, ngươi liệu mình đi cứu Dịch Liên Khai, một khi xong chuyện, hẳn nhất định đối với ngươi vô cùng tín nhiệm. Ban đầu ngươi đem cái kế hoạch này nói thiên hoa loạn trụ, bây giờ ngươi đối với ta lại nói không biết ư?”

“Sau khi bị thương ta không có khả năng gặp được Dịch Liên Khai, hơn nữa hẳn đối với ta cũng không hề hoàn toàn tín nhiệm. Hẳn biết tôi cùng Tần Tang có tình xưa, hẳn cho là tôi sẽ đi Xương Nghiệp, nhưng tôi bây giờ lại đột nhiên chạy tới nơi này, cho nên hẳn liền nảy sinh nghi ngờ.”

“Thật ra thì ta cũng có chút nghi ngờ.” - Dịch Liên Thận hơi nghiêng về phía trước: “Ngươi chính là phó quan phụ tá của hắn, ngươi cùng tam đệ muội có duyên xưa với nhau, theo lý thuyết ngươi hẳn phải giúp hắn, tại sao ngươi lại muốn cùng ta hợp tác chứ?”

“Mối thù đoạt vợ.”

Dịch Liên Thận đột nhiên cười một tiếng: “Lấy lời như vậy của ngươi đi gạt người khác còn được, nhưng gạt ta thì miễn đi. Nói đi, ngươi rốt cuộc là do ai phái tới. Lý Trọng Năm? Khương Song Hi? Hay là Mộ Dung Thần?”

Phan Kiện Trì thân nhiên nói: “Vậy ta cũng mở lòng ra vậy, tôi chẳng phải do ai phái tới cả, mong muốn của tôi là lần nữa lập hiến, chính phủ tuyên cử hợp pháp, cảm quân sự và chính trị chủ nghĩa như bây giờ.”

Dịch Liên Thận bừng tỉnh hiểu ra: “Thì ra ngươi là người của Đảng cách mạng.”

“Cho nên, nhị công tử, ta nguyện ý cùng người hợp tác. Lý Trọng Năm thế lực lớn, hẳn cứng rắn công hạ Phù Viễn, sẽ có được điện báo độc lập, chiếm giữ một phương. Nhưng nếu như nhị công tử lấy được món đồ kia, dĩ nhiên có thể diệt trừ Lý Trọng Năm, bất quá ta hy vọng, nếu như ngài giúp ta lấy được thứ ngài muốn, ngài phải ủng hộ chúng ta lập hiến lần nữa.”

“Không có vấn đề gì.” - Dịch Liên Thận hết sức nhẹ nhàng nói: “Ta cùng mấy lão già ấy bất đồng, cá nhân ta là tán thành cảm quân chính trị như bây giờ, lần nữa lập hiến, khôi phục lại tuyên cử nội các.”

Phan Kiện Trì gật đầu một cái: “Như vậy tôi sẽ toàn lực giúp đỡ, tương trợ nhị công tử.”

“Nhưng mà hẳn không tin ngươi, làm sao sẽ nói thật với ngươi.”

Phan Kiện Trì khẽ mỉm cười một cái, nói: “Nhị công tử yên tâm, đồ khẳng định không có trên người hắn. Hẳn trước khi đi, khẳng định đã đem đồ an bài thỏa đáng rồi, cho nên hẳn bây giờ mới không có chút sợ hãi nào, để nhị công tử tùy ý dùng hình, hẳn cũng sẽ không nói.”

“Vậy ngươi có biện pháp gì?”

“Tam công tử bình sinh nặng tình, thật sự chỉ có một mình Tần Tang. Nếu như chúng ta có thể hiệp lực khống chế Tần Tang, không sợ hắn không nói ra.”

“Nhưng bây giờ chỉ sợ Tần Tang đã đến Xương Nghiệp, Cao Bội Đức xưa nay đối với lão cha trung thành vô cùng, chưa chắc sẽ chịu để ta mua chuộc dưới trướng được mà đem người giao ra. Mẫn Hồng Ngọc này được việc thì không có bại việc thì có thừa, ta để cho cô ta đem Tần Tang đưa đến, cô ấy lại đem Tần Tang đưa đi, ta nếu không lộ da cô ta ra, thì liền không mang họ Dịch.”

Phan Kiện Tri tựa hồ thoáng bất ngờ, nói: “Thì ra Mẫn tiểu thư cũng là người của nhị công tử sao?”

Dịch Liên Thận “Hừ” một tiếng, nói: “Cô ta sao có thể coi là người của ta được. Ta đem cô ta để bên người lão tam, trông cậy rằng cô ta có thể trở thành một nước cờ hay, kết quả cô ta ngược lại cùng lão tam một phe với nhau. Cô làm cái chuyện ăn cây táo rào cây sung kia, tiện nhân kia, sớm muộn ta cũng sẽ một phát súng bắn chết cô ta. Người nói xem đồ có thể ở chỗ của cô ta hay không.”

Phan Kiện Tri suy nghĩ một chút, nói: “Tôi biết cô ta cầm lấy một món đồ của Tần Tang, nhưng không biết có phải món đồ đó hay không.”

Dịch Liên Thận lắc đầu một cái, nói: “Đồ tuyệt đối sẽ không đưa cho Tần Tang, tính tình lão tam ta biết, hắn càng yêu thích Tần Tang, càng sẽ không đem đồ để ở chỗ cô ấy, sợ mang đến tai họa cho cô ta. Tam đệ này của ta, là người tỉnh táo thông minh, chỉ là có chút hơi si tâm quá. Ngay cả lão đại đều biết lấy Tần Tang ra để lợi dụng điểm yếu uy hiếp hắn, cho nên hắn sẽ không đem đồ đưa cho Tần Tang đâu.”

“Vậy thì chỉ còn một cách, kêu Cao Bội Đức đưa Tần Tang đến để đổi lấy Dịch Liên Khai. Cao chủ soái nợ ân của Dịch soái sâu sắc như vậy, tất nhiên sẽ chịu đáp ứng trao đổi rồi. Đến lúc đó chỉ cần Tần Tang ở trong tay nhị công tử, nếu có tính mạng cô ta trong tay, tam công tử có thể không dám nghe theo hay sao.”

“Người không phải cùng Tần Tang có ân tình xưa hay sao?” - Dịch Liên Thận cười một tiếng: “Làm như vậy, há chẳng phải phân nửa đều không có lấy chút thương hoa tiếc ngọc nào sao?”

Phan Kiện Tri nói: “Đại trưởng phu làm việc, sao có thể để ý đến nhi nữ thường tình. Vì đại cuộc lo nghĩ, không thể làm gì khác hơn là hi sinh cô ta.”

Dịch Liên Thận nhìn anh hồi lâu, thấy anh thần sắc thản nhiên, mới lên tiếng: “Các người các người, thật là loạn đến nỗi ta không thể hiểu nổi.” - Anh ta lại lắc đầu nói: “Chú ý này của người không thủ vị chút nào, Dịch Liên Khai nếu quả thật không muốn sống, ai cũng không ngăn được hắn, chỉ sợ chưa kịp làm gì hắn đã vội chết rồi.”

Phan Kiện Tri khẽ mỉm cười: “Kể này nếu dùng đúng lúc, chỉ sợ Dịch Liên Khai không trúng bẫy cũng phải trúng. Nói sao Cao chủ soái cũng có thâm tình, với Dịch Liên Khai, hay với Tần Tang mà nói cũng biết nặng nhẹ thế nào. Huống chi Cao đại soái là chủ soái nhiều năm ở đơn vị cũ, nếu như Nhị công tử thành tâm đổi đổi, nói không chừng hắn cũng sẽ vứt bỏ thành kiến, giúp Nhị công tử một tay.”

“Người có cách gì để Cao Bội Đức chịu giúp ta? Ban đầu ở trong thành Phù Viễn, lúc cha bệnh tình nguy kịch, hắn cũng không chịu giúp cho ta. Nếu không phải Mộ Dung Thần trên danh nghĩa phải đi xuống Giang Nam, nói không chừng hắn liền điều binh tới thành Phù Viễn để đánh rồi.” - Dịch Liên Thận nói: “Tên này rất ngoan cố, không biết lão tam đã cho hắn cái gì tốt đẹp, mà hắn lại trung thành như vậy. Rõ ràng hắn là thuộc hạ cũ của phụ soái, đáng lẽ chuyện của ta và lão tam, hắn cũng không nên thiên vị mới đúng.”

Phan Kiện Tri nói: “Nhị công tử, thứ cho tôi nói lời không hay, chỉ sợ đại soái trong tay còn có đồ gì đó đưa cho Cao chủ soái rồi, nếu không Cao chủ soái cũng không đến nỗi bên nặng bên nhẹ như vậy. Nhị công tử cũng là con của đại soái, lại ở trong quân đội nhiều năm, Dịch Liên Khai con nít miệng còn hôi sữa, tuy được Cao chủ soái chiều chuộng, nhưng ai cũng hiểu được, Dịch Liên Khai không phải là tướng lĩnh tài giỏi gì. Theo lẽ thường, nhị công tử lôi kéo hắn như vậy, hắn nếu như không thiên vị với nhị công tử, thì cũng sẽ đưa ra được một cái nhìn công bằng thôi. Nếu Cao chủ soái có ý làm khó nhị công tử, vậy khẳng định là bởi vì đại soái đã từng phản phò, chỉ bảo hắn không được cùng nhị công tử kết giao tới lui với nhau.”

Dịch Liên Thận trầm ngâm nói: “Nói như vậy, ngược lại có mấy phần đạo lý. Nói lão cha thiên vị lão tam, cũng không phải chỉ có một hai chuyện. Nhưng bắt qua chuyện đến bây giờ, món đồ kia ta chưa tìm ra, ta trong lòng thật không thoải mái.”

Phan Kiện Tri nói: “Dịch Liên Khai bây giờ đã là tù nhân của nhị công tử, tôi ngược lại có một chủ ý, chính là không biết Nhị công tử có nguyện ý nghe một chút ý kiến vụng về của tôi không.”

Dịch Liên Thận lại cười: “Ý người nói chính là...”

Phan Kiện Tri nói: “Nếu đồ không có ở trên người của Dịch Liên Khai, vậy nhị công tử không ngại diễn một màn “Tróc phóng tào” (4) tương kế tựu kế một màn kịch hay.”

Dịch Liên Thận nheo mắt lại, từ từ nói: “Ý người nói...”

“Nếu không thả tam công tử, thì làm sao tìm được món đồ quan trọng đó chứ?” - Phan Kiện Tri nói: “Dịch Liên Khai tính cách quái gở, vốn lại đa nghi, nên không có lấy một ai thực sự thân tín, nếu không, cũng sẽ không bị đại thiếu gia dễ dàng như trò bàn tay tính kế như vậy. Theo ý kiến của tại hạ, đồ nhất định sẽ không giao cho Mẫn Hồng Ngọc. Người cô độc như hắn, cực kỳ biết lo trước tính sau, vạn vạn sẽ không yên tâm đem giao đồ cho người ngoài. Theo tôi thấy, đồ sẽ không ở chỗ Mẫn tiểu thư, cũng không biết có ở chỗ Tần Tang đó không. Chỉ bằng nếu như nhị công tử không ngại tương kế tựu kế, giả vờ trúng kế, thả cho Dịch Liên Khai chạy đi. Hắn một khi thoát thân, tất nhiên sẽ nghĩ tới nơi để món đồ đó, lúc đó nhị công tử liền bộ ngựa bắt ve sâu đường hoàng ở phía sau, cả người cả vật đều lấy được, cũng không phải việc khó gì. Và lại cũng có thể thử Mẫn Hồng Ngọc một lần, đồ rốt cuộc có ở chỗ cô ta hay không, thử một lần như vậy liền biết, coi như là nhất cử lưỡng tiện.”

Dịch Liên Thận nói: “Chủ ý của người cũng không tệ, bất quá rốt cuộc như thế nào mới “Tróc phóng tào” được?”

Phan Kiện Tri liền ba từ hai câu, đem toàn bộ kế hoạch nói cho Dịch Liên Thận. Dịch Liên Thận nghe xong, chỉ trầm ngâm không nói, cũng từ chối cho ý kiến. Phan Kiện Tri thấy hắn như vậy, liền hỏi: “Nhị công tử không tin tôi?”

“Ngay cả người mình yêu quý cũng còn có thể bán đứng mình, ta dĩ nhiên là không tin rồi.” - Dịch Liên Thận lãnh đạm nói: “Họ Phan, người diễn xuất thật tốt, trở về trong ngục mà toan tính đi.”

Phan Kiện Tri không nói nhiều, biết nói cũng vô dụng. Anh xoay người đẩy cửa, đi theo lính canh trở lại trong ngục như trước, vừa mới vào cửa liền phát hiện, Mẫn Hồng Ngọc đang ở trong phòng. Cô đứng xa xa trước giường lò, ánh mắt hồng hồng, giống như đang khóc. Phan Kiện Tri mặc dù cùng cô kết giao không lâu, nhưng cũng biết tính tình cô kiên cường, sẽ không phải loại phụ nữ tùy tiện khóc lóc, nên không khỏi có chút ngạc nhiên. Anh nhìn thấy Dịch Liên Khai vẫn để mặc nguyên quần áo ngủ ở trên giường lò, hai mắt khép hờ, hô hấp dồn dập. Bởi vì bị thương rất nặng, cho nên anh mỗi lần thở đều rất khó sở, không biết là đã ngủ chưa.

Vì vậy Phan Kiện Tri liền hướng Mẫn Hồng Ngọc hơi gật đầu một cái, hỏi: “Mẫn tiểu thư, sao cô lại tới đây rồi?”

Mẫn Hồng Ngọc chân ngừng lại một lát, nói: “Người nguyện ý chết ở chỗ này, thì cứ chết ở chỗ này đi. Ta lấy vật đó đổi một trăm ngàn đồng bạc trắng, nửa đời sau tiền

tiêu như nước, cũng đủ để ta thỏa mãn rồi.”

Dịch Liên Khai tựa như không nghe thấy, Phan Kiện Trì cũng không nói nhiều, Mẫn Hồng Ngọc cắn răng một cái, nhìn Phan Kiện Trì nói: “Hắn không muốn sống, ngươi có muốn đi theo ta hay không?”

Phan Kiện Trì chỉ làm như không hiểu: “Đi tới chỗ nào đây?”

“Ta vốn định để cả ba người chúng ta trở về toàn thây, nhưng xem ra không được rồi.”

Mẫn Hồng Ngọc trấn định chút, rút tay lấy khăn tay ra lau khôe mắt, nói: “Hắn nếu đã không muốn sống, ngươi cùng ta cao chạy xa bay đi.”

Phan Kiện Trì nói: “Nơi này bốn bức tường cao bao quanh, làm sao có thể cao chạy xa bay đây?”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Ta cùng Dịch Liên Thận đã thỏa thuận xong rồi, hắn sẽ để hai chúng ta đi, chờ chúng ta đến nơi an toàn, ta liền nói nơi để món đồ đó cho hắn.”

“Đồ ngu xuẩn!” - Dịch Liên Khai ngủ ở nơi đó rốt cuộc cũng mở miệng, giọng nói trầm thấp vô lực, nhưng hết sức rõ ràng.

Mẫn Hồng Ngọc cười một tiếng: “Ngươi cho là ta không làm được sao? Ta sẽ đến đại sứ quán, gửi phách điện báo cho hắn, nói cho hắn đi đến nơi nào để lấy.”

Phan Kiện Trì nói: “Dịch Liên Thận sẽ không tin cô.”

“Nhưng hắn đem chúng ta nhốt lại chỗ này, cũng không lấy được đồ. Trước mắt Lý Trọng Năm đã tấn công vào thành Phù Viễn, hắn muốn không hành động, cũng không còn kịp nữa rồi.”

Dịch Liên Khai nhắm mắt lại, tựa hồ ngủ nhưng lại không ngủ, cũng không nói lời nào, tựa hồ đối với lời của hai người bên cạnh, anh đều không để ở trong lòng chút nào.

Mẫn Hồng Ngọc thấy bộ dạng như vậy của anh, không kiềm được tức giận, giậm chân nói: “Ngươi cứ ngủ cho ngon rồi chết ở chỗ này đi!” - Rồi xoay người đi ra cửa sổ lớn tiếng nói: “Người đâu!”

Chỉ nghe thấy tiếng bước chân, chỉ chốc lát liền xuất hiện một lính canh. Là lính canh, đương nhiên vẫn lối ăn mặc tầm thường như vậy, đứng ở nơi đó cung kính hỏi: “Mẫn tiểu thư có gì phân phó?”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Ta đói bụng rồi, đem một bàn đồ ăn ngon tới.”

Lính canh kia hỏi: “Là đưa đến phòng tiểu thư sao ạ?”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Đưa tới đây.”

Lính canh kia đáp ứng một tiếng rồi đi, qua nửa giờ sau, quả nhiên quay trở lại. Lúc này phía sau có hai đầu bếp đi theo, trong tay xách một cái hộp. Lính canh kia liền đem cái bàn trên chính giữa cái kháng trái khăn trải bàn, hai đầu bếp liền mở cái hộp, đem thức ăn nóng lạnh bày ra. Trừ bốn đĩa thức ăn lạnh ra, bốn loại trái cây sấy khô thì còn có mấy món nóng, còn có một tô cháo gà chưng nhân sâm Cao Ly.

Lính canh kia nói: “Phòng bếp nói, còn có vị cá nữa nhưng do đang hầm, nên một lúc nữa mới đưa tới. Mời tiểu thư dùng bữa trước.”

Mẫn Hồng Ngọc gạt đầu một cái, đầu bếp liền bày đĩa xuống, nhẹ nhàng đặt trên một kệ sứ để đĩa, rồi mới cầm hộp không lui xuống.

Mẫn Hồng Ngọc cũng không khách khí, múc trước một chén canh, nói: “Ăn trước đi, ăn no rồi lát chúng ta thảo luận kỹ hơn.”

Phan Kiện Trì thấy điệu bộ cô như vậy, cũng không thấy kỳ quái, mặc dù cùng cô quen biết không lâu, nhưng cũng biết cô là loại người không sợ trời sợ đất. Chỉ thấy cô đẩy Dịch Liên Khai một cái, nói: “Phải làm bộ điệu như vậy sao? Ngươi nếu không ăn cơm no, thì lấy đầu ra khỉ lực cùng nhị ca ngươi đấu trí so đùng khí đây.”

Dịch Liên Khai không hề để ý đến cô, vẫn như cũ quay mặt vào bên trong, tựa như đang ngủ.

Mẫn Hồng Ngọc thấy anh như vậy, liền “Hừ” một tiếng, cảm muốn lên, tự mình ném thử một miếng cháo gà, nói: “Cái này không tệ.” - Lại gọi Phan Kiện Trì: “Phan phó quan, nghe nói buổi trưa hắn đem thức ăn ném hết, hại ngươi đói bụng, ngồi xuống ăn một chút lấp bụng đi.”

Phan Kiện Trì không đáp lời, Mẫn Hồng Ngọc hạ đầu như gió, đem thức ăn gấp lên ném hết một lần, nói: “Tốt lắm, ta cũng ăn trước rồi, dù là có độc, cũng là ta chết trước.”

Phan Kiện Trì thấy cô như vậy, mới chậm rãi nói: “Nhị công tử sẽ không hạ độc đâu.”

Mẫn Hồng Ngọc cầm đĩa gấp một miếng đầy thịt, lại cười nói: “Đúng vậy, nếu như hắn muốn hạ độc, chỉ sợ chỉ muốn hạ độc chết một mình ta thôi.”

Cô nói cười chậm chậm, tựa hồ không tức giận, vừa nói chuyện, vừa uống canh. Một lát sau, phòng bếp đưa vị cá tới, Mẫn Hồng Ngọc đồ một đĩa giấm lên, lại gấp một miếng cá, khen: “Chỗ này làm vị cá thật không tệ, bắt quá hăm thời gian không đủ, còn thiếu chút nóng.”

Cô vừa nói vừa ăn, nhưng Dịch, Phan cả hai người không đáp lời. Mẫn Hồng Ngọc cuối cùng cũng đẩy chén đĩa ra, nói: “Ta ăn no rồi.”

Phan Kiện Trì thoáng cười khỏ, Dịch Liên Khai vẫn như cũ không nhúc nhích ở đó, tựa hồ đối với người bên cạnh không cảm giác. Mẫn Hồng Ngọc thấy anh từ đầu tới cuối thờ ơ, không kiềm được tức giận, nói: “Người như ngươi đúng là không biết thức thời, hôm nay ngươi bị rơi vào ngục tù, trừ ta ra, ở đâu sẽ có người tới cứu ngươi chứ?”

Dịch Liên Khai lúc này mới “Hừ” một tiếng, ngay cả mắt cũng lười mở ra, lại chậm rãi nói: “Ngươi nào phải tới cứu người, rõ ràng là tới hại người.”

Mẫn Hồng Ngọc thấy anh chịu tiếp lời, cũng không im lặng mà lên tiếng, hết sức mừng rỡ, nói: “Dĩ nhiên là tới cứu ngươi rồi, ngươi không tin thì hỏi Phan phó quan xem.”

Dịch Liên Khái chỉ nói một câu như vậy, rồi cuộc cũng không trả lời cô. Mẫn Hồng Ngọc dùng trăm phương ngàn kế, nhưng anh vẫn như trước vẫn không nói một câu nào, chỉ đành hậm hực bỏ đi.

Cô sau khi rời đi, lính canh liền vào dọn dẹp bàn. Phan Kiện Trì ngồi ở trên giường lò, thấy bọn họ dùng hộp thức ăn đem bát đĩa dọn dẹp đi ra ngoài, thu dọn chỉnh tề, lần nữa khóa cửa lại. Nghe được âm thanh khóa cửa, Phan Kiện Trì cũng không động, mà Dịch liên Khái vẫn nằm ở đó, hô hấp đều đều, tựa như đang ngủ.

Ước chừng qua nửa giờ sau, Phan Kiện Trì nhảy xuống kháng, đi quanh ngục nhìn quanh, chỉ thấy trong sân lính canh đi đi lại lại, tuần tra cẩn mật. Nhưng do Dịch Liên Khái bị giam lại nhiều ngày, cũng do Dịch Liên Thận từng có lệnh giới nghiêm, cho nên không có ai liếc mắt nhìn, chỉ nghiêm túc đi tuần mà thôi.

Phan Kiện Trì nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Dịch Liên Khái con người khê động, nhưng cũng không mở mắt ra. Phan Kiện Trì khẽ gọi một tiếng “Tam công tử.”

Dịch Liên Khái vẫn như cũ không động đậy, Phan Kiện Trì trong lòng gấp gáp, mới đem đồ giấu trong tay từ từ đưa tới trong tay chỗ Dịch Liên Khái. Dịch Liên Khái ngón tay run lên, bỗng nhiên mở mắt, môi tựa hồ hơi động, thanh âm lại thấp không nghe rõ: “Từ đâu mà có?”

Phan Kiện Trì chỉ nói: “Vừa mới rồi.”

(1) Vốn là hoàn xà đích nhân nhưng khó dịch quá nên mình cũng không viết nghĩa ra.

(2) Hữu tị từ hữu nhân ý chỉ lời đồn thổi

(3) Bạch ngạch câu là thanh niên anh tuấn có triển vọng

(4) Tróc phóng tào là một vở kịch dựa theo “Tam quốc diễn nghĩa” kể về việc Tào Tháo đi ám sát Đổng Trác không thành, đi qua huyện Mậu Bình bị Trần Cung phát hiện. Trần Cung bị lòng trung thành của Tào Tháo làm cảm động, liền bỏ trốn theo y. Đi đến một thành địa phương kết giao với huynh đệ nhà Lữ gia, Lữ bá phụ phản phò giết heo đón tiếp, Tào tháo nghe thấy tiếng mài dao, tưởng họ có ý giết mình, liền hạ thủ giết hết Lữ gia. Trần Cung thấy mình đã nhìn nhầm người trong đêm liền bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Sương Mâu* (*Sương Mâu Vây Thành*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Dịch Liên Khái giờ mới hiểu được điệu bộ diễn kịch kia của Mẫn Hồng Ngọc, thì ra là vì muốn thừa dịp chuẩn bị giao vật này cho Phan Kiện Trì. Anh liếc nhìn nòng súng tối om om kia, lắc đầu một cái, nói: “Người đàn bà này...”

Phan Kiện Trì không biết ý anh là gì, chỉ làm bộ muốn nghỉ ngơi, nằm xuống ở bên giường đất, ngay đối diện Dịch Liên Khái, giảm thấp âm thanh, nói: “Công tử gia, chúng ta nghĩ cách xông ra ngoài đi. Bị giam hãm chỗ này cũng chết, xông ra nói không chừng còn có một phần sống.”

Dịch Liên Khái không hề đáp lời, chỉ đem cây súng nhỏ trong tay anh ta đẩy một cái. Phan Kiện Trì trong lòng nóng nảy, nói: “Công tử gia, việc này không thể chậm trễ. Nếu không đi còn không biết Dịch Liên Thận còn dùng khúc hình nào nữa, chúng ta đi thôi.”

Dịch Liên Khái vẫn không nói, Phan Kiện Trì nói nhỏ: “Công tử gia không suy nghĩ chút gì sao, chỉ cần nghĩ một chút đến thiếu phu nhân, cô ấy còn đang chờ ngài!”

Dịch Liên Khái mới nhìn anh ta một cái, nhàn nhạt nói: “Không đi được.”

Phan Kiện Trì thấp giọng nói: “Không thử làm sao biết? Chúng ta phá khóa cửa, sau đó xông ra. Địa thế nhà ngục này lúc tôi tiến vào đã quan sát qua, mặc dù tường cao, nhưng chỗ ở của Dịch Liên Thận, cách nơi này mấy tầng, chờ lúc bọn họ xông ra không chừng chúng ta đã ra tới cửa sau rồi.”

Dịch Liên Khái như cũ không nói, Phan Kiện Trì nói: “Công tử gia xưa nay vốn cương quyết quyết đoán, vì sao hôm nay lại do dự không quyết định vậy?”

Dịch Liên Khái vẫn không nói, Phan Kiện Trì không kiềm được nóng nảy: “Công tử gia, nếu còn không đi là không đi được nữa đâu.”

Dịch Liên Khái hừ một tiếng, dường như vết thương vẫn còn đau. Phan Kiện Trì không nói lời nào, lớn tiếng kêu lên: “Người đâu nhanh lên! Công tử gia ngắt đi rồi!”

Phan Kiện Trì kêu liên hai tiếng, chỉ nghe bên ngoài tiếng bước chân vội vàng. Ba người tiến vào, cầm đầu chính là lính canh đem cơm lúc nãy. Người nọ thấy Dịch Liên Khái nằm ở giường đất không nhúc nhích, cho là anh bị ngắt đi thật, vì vậy tiến lên kiểm tra.

Hắn mới vừa tới bên giường đất, còn chưa cúi người xuống, liền cảm thấy ngang hông một vật cứng, kinh ngạc không kiềm chế được sùng sột. Trong nháy mắt, Dịch Liên Khái đã nhảy lên một cái, gối cùm trong tay, hung hăng đập đầu hắn. Cùm kia được chế bằng gang, vô cùng nặng nề, nên nhất thời máu chảy đầy mặt.

“Rầm” một tiếng, hắn liền ngã xuống đất. Mà hai tên lính khác chưa kịp kêu lên, Phan Kiện Trì giong tay lên. “Pằng” hai phát súng, một người bị súng bắn ngã. Dịch Liên Khái nắm lấy hai cây trường thương trong tay hai người kia, Phan Kiện Trì lấy một cây súng sắt khác của lính canh, kéo cánh cửa khép hờ ra, xông ra ngoài trước.

Bên ngoài, lính canh tuần tra nghe được tiếng súng, sớm biết không ổn, vội rút chạy tới, nhưng Phan Kiện Trì thương pháp tuyệt diệu, một người một thương bắn phát một, mấy người phía trước liền bị bắn ngã, đám còn lại khiếp đảm, tứ tán khắp nơi tìm chỗ nấp.

Phan Kiện Trì biết hai cổ tay của Dịch Liên Khái bị thương, không cách nào cầm súng bắn nhắm, cho nên dẫn đầu xông vào trước. Hai người ẩn thân ở sau trụ hành lang,

đạn của anh ta đã dùng hết, liền xoay tay xuống hông, cảm trường thương lên kéo cò súng, ném ánh mắt về phía Dịch Liên Khải.

Dịch Liên Khải mặc dù trước giờ chưa từng cùng Phan Kiện Tri phối hợp, nhưng lại lập tức biết được ý định của anh ta. Dịch Liên Khải mặc dù hai cổ tay vô lực, nổ súng cũng không được, nhưng búng súng lên bắn qua loa, đám lính canh còn lại cả kinh không dám thở mạnh, chỉ nghe vô đạn tung tóe, “Pằng pằng” loạn các hướng, không ngừng rơi trên mặt đất.

Phan Kiện Tri từ chỗ mình đang bắn, đã sớm tự mình lẩn qua, lẩn tới hành lang bên kia, mượn cây cột che, một người một thương, lại bắn chết hết mấy người. Phan Kiện Tri thương pháp rất chuẩn, còn sót lại hai người cầm như hén, ôm đầu rúc sau cửa sổ, nhưng lại không dám mạo hiểm đi ra tìm người nổ súng. Cứ như vậy trong chốc lát, Dịch Liên Khải nắm lấy cơ hội xông tới. Phan Kiện Tri một phát súng bắn nát khóa cửa viện, cùng Dịch Liên Khải cùng nhau xông thẳng ra ngoài.

Bọn họ hai người vừa mới ra cửa viện, chỉ lo lắng gặp phải đại đội lính canh, kết quả đi mấy bước, bỗng nhiên nghe thấy góc phía Tây Bắc một mảnh ồn ào náo động, có người kêu to: “Kho đạn cháy rồi!”

Chỉ thấy trên đầu khói đen dày đặc cuộn cuộn, không ngừng có lửa thừa tiếng súng vang lên. Vừa nhìn hướng Tây, một mảng khói mù tối om nhà cửa đều bị khói mù bao phủ. Thế lửa nhìn không nhỏ, bọn họ như vậy xông ra gặp biết bao nhiêu người, chắc hẳn những người khác đều đi đến cho kho đạn chữa cháy, mà cho dù có người nghe thấy tiếng súng, cũng không màng tới xem xét.

Bọn họ thừa dịp loạn một mực đi về phía sau, trong hành lang thỉnh thoảng gặp mấy tên lính canh, đều bị Phan Kiện Tri một người một thương bắn chết, đạn nhật không ít. Nơi này, tùy tùng của Dịch Liên Thận đều mang theo trang bị đầy đủ hết, vũ khí cũng đầy đủ. Phan Kiện Tri công mấy khẩu súng, treo nấy túi đạn lên, mà Dịch liên Khải chỉ nhặt hai khẩu súng, hết sức vững chắc đi theo sau lưng anh ta.

Phan Kiện Tri mặc dù không rõ địa hình trong sân, nhưng biết loại nhà này, từ đây đi về phía sau nhất định có cửa sau, cho nên cùng Dịch Liên Khải cùng nhau đi xuyên qua tầng tầng lớp lớp sân. Lại đánh lại đi. Vừa mới tới gần hậu viện, chợt nghe “ầm” một tiếng vang thật lớn, mặt đất tựa như bị rung chấn, cửa sổ thủy tinh lấp phía ngoài phòng bị vỡ “lanh canh” khắp các hướng. Trên nóc nhà, miếng ngói rớt xuống mấy khối, “đùng đùng” đập xuống đất, làm cho người ta thật kinh hãi.

Phan Kiện Tri tất nhiên là biết kho đạn nổ rồi, nhưng anh chỉ không biết kho đạn kia cất bao nhiêu đạn và thuốc nổ, chắc hẳn sẽ còn nổ rất nhiều lần nữa, cho nên càng không thể chậm trễ, chỉ thúc giục Dịch Liên Khải: “Đi mau.”

Dịch Liên Khải nhìn thấy phía Tây Bắc ánh lửa ngút trời, khói dày đặc cuộn cuộn, tựa hồ như cả gian nhà bị sụp hết vậy, nhưng chỉ trầm ngâm, hỏi: “Là Mẫn Hồng Ngọc sao?”

Phan Kiện Tri lắc đầu một cái, nói: “Không biết.”

Hai người bọn họ cũng chỉ sợ đêm dài lắm mộng, cho nên dùng súng đánh vỡ khóa hậu viện phía sau. Phan Kiện Tri vội vã hướng ra phía ngoài nhìn, thấy giữa hẻm không người, liền đẩy cửa xoay người về phía Dịch Liên Khải vội vã tay.

Sắp tới hoàng hôn, trong thành nghe âm thanh súng nổ, các cửa hàng đã sớm đóng cửa, đường đi cũng bị chặn. Nơi này vốn chính là trọng trấn quân sự, hơn nữa lại nhiều năm liên tục chiến sự, cho nên dân chúng liền có một loại thói quen đề dặt cẩn thận, vừa nghe đến tiếng súng liền đóng cửa, không ra khỏi nhà. Cho nên bọn họ một đường đi qua ngõ hẻm, chỉ thấy đầu đường trống không, không có lấy một người một xe.

Phan Kiện Tri trong lòng nóng nảy, biết trấn Hàn Quan là địa phương nhỏ hẹp, lại ở giữa hai quả núi, nếu để Dịch Liên Thận phục hồi lại tinh thần đóng cửa lại, bọn họ sẽ bị bao vây trong thành, thì rõ ràng dù có mọc thêm cánh cũng không thoát được, cho nên trước mắt chỉ cách xông ra cửa quan mà đi.

Nhưng đầu đường cũng không có lấy một con ngựa một xe, làm thế nào mà xông ra cửa quan đây, thật đúng là hết đường xoay xở. Đang thời điểm suy tư, Dịch Liên Khải đột nhiên phát bệnh ho khan, người hơi sụp xuống. Dịch Liên Khải vốn đang búng trường thương, thật may có trường thương chống xuống đất, mới không bị ngã nhào.

Phan Kiện Tri vội vàng đỡ anh, chỉ thấy Dịch Liên Khải một tay che miệng, nhưng vẫn ráng lắc đầu một cái, tựa hồ có ý rằng mình không sao. Phan Kiện Tri biết trên người Dịch Liên Khải có vết thương, đoán rằng anh đi theo mình xông ra như vậy, đã mệt mỏi hết sức rồi. Trong bụng nóng nảy, Phan Kiện Tri suy nghĩ phải đến nơi nào để tìm một chiếc xe ngựa, đang tính toán như vậy, chợt nghe thấy tiếng kèn xe vang lên. Nhìn thấy một chiếc xe Jeep quân dụng, Phan Kiện Tri vội vã tiến về phía bọn họ.

Phan Kiện Tri cho là thuộc hạ của Dịch Liên Thận, cho nên một tay nâng Dịch Liên Khải, một tay khác đem súng ngừng một lát, “Rắc” một tiếng đem đạn lên nòng, muốn cách kính chắn gió bắn gục người trong xe, rồi đoạt lấy xe đoạt.

Chiếc xe kia xông thẳng tới, tốc độ cũng không hề giảm, tựa như muốn đụng chết bọn họ ngay. Phan Kiện Tri một tay ôm súng cũng yên tâm, cho nên mắt thấy xe xông thẳng tới cũng không hoảng hốt, chỉ đợi xe tới gần một chút liền nổ súng bắn. Chỉ thấy xe càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, gần đến cơ hồ ngay cả mặt người lái xe cũng nhìn thấy rõ. Người lái xe đột nhiên thắng xe, chỉ nghe thấy bánh xe “Kít” vang lên, xe hơi gắng gượng dừng lại, người nọ trong xe đi ra, kêu lên: “Mau lên đây!”

Thì ra là Mẫn Hồng Ngọc. Cô mặc quần áo của lính trong quân đội của Dịch Liên Thận, nên Phan Kiện Tri không nhận ra được, cho đến khi nghe được tiếng của cô mới nhận người ra.

Mẫn Hồng Ngọc nhảy xuống xe, nhặt dưới đất một cây trường thương mà bọn họ ném xuống, Phan Kiện Tri vội vàng đỡ Dịch Liên Khải lên xe. Mẫn Hồng Ngọc tiện tay đem cây thương để vị trí bên cạnh tài xế, sau đó cho xe chạy. Xe hơi quay lại một hướng, trực tiếp chạy về hướng cửa thành quan ai.

Phan Kiện Tri thấy cô lái xe động tác hết sức trôi chảy, không khỏi nói: “Cô vậy mà cũng biết lái xe?” - Suy nghĩ một chút thấy những lời này tựa hồ hết sức bất kính, đành thêm một câu: “Cô tại sao lại tới?”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói một tiếng, nói: “Chính vì nhất điểm từ bị tâm, vị kiến công từ đáo lại lâm”

Bởi vì có trong kịch hát hồng hát tử, nên câu hát tử này nhà nhà đều biết, mặc dù Phan Kiện Tri không hay xem hí, cũng biết đây là trích đoạn trong “Năng nhân trụ.” Nguyên nhân là thập tam muội thấy An công tử bị lừa đi ra Hắc Phong Cương, cho nên vội vàng đuổi theo, muốn cứu hắn một mạng bằng hát xướng. Lúc này Phan Kiện Tri thấy cô còn có tâm tư ca hát, đoán rằng trong lòng cô có dự tính, lại nói: “Buổi biểu diễn hôm nay của cô, ngược lại thật giống thập tam muội.”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói: “Phải rồi, thoát ra ngoài thành mới tính được một nửa rồi, còn một nửa còn lại, ba người chúng ta không được khinh suất, mới tính là thành.”

Cô lái xe chạy thẳng tới thành quan, xa xa thấy quan ải phía trước có rào thép gai, liền hơi giảm tốc độ xe. Cô ké xuống cửa sổ thủy tinh một nửa, chìa tay ra một tờ giấy thông hành xanh, xa xa liền hướng về phía lính gác trạm gác: “Mau mau mở cửa! Trong thành có gian tế phóng hỏa, ta phục sự tư lệnh, ra khỏi thành cầu cứu quân đồng minh.”

Quan tuần trạm sớm nghe được tiếng kho đạn nổ, cũng thấy phòng thủ thành bộ tư lệnh khói tuôn ra dày đặc, cho nên không có lòng nghi ngờ, liền lập tức bỏ dây thép gai ra, để bọn họ nghênh ngang đi.

Ra khỏi thành là đường vàng rộng rãi, một đường thẳng hướng Đông, Mẫn Hồng Ngọc lái xe lái. Tây Bắc khô hạn, mặc dù lúc này là đã là đầu xuân, nhưng không có mưa, cho nên sau xe toàn đất cát, thật giống như hoàng long cuộn cuộn.

Phan Kiện Tri quay đầu nhìn lại, chỉ thấy quan ải vững chắc, nắng chiều đang chiếu vào cổng thành, ánh tà dương đỏ thẫm, chiếu lên cả cổng thành như lồng trong ánh lửa vậy. Cổng thành quan ải vốn được xây từ đời Minh, qua các triều đại nhà Thanh đều được sửa chữa nhiều lần. Mặc dù ở trong sa mạc Gobi, phong khói ngàn dặm, từ xa xa nhìn lại, lại thấy một thành trì vô cùng tráng lệ nguy nga. Bây giờ cổng thành nguy nga dần dần đi ra khỏi tầm mắt, nhưng trong lòng anh ta vẫn căng như dây nỏ, lại một mực không thể bỏ xuống được, vì vậy quay đầu nói với Mẫn Hồng Ngọc: “Nơi này đi về phía Đông vài trăm dặm đều là bình nguyên, không có gì cản trở, chỉ sợ Dịch Liên Thận lập tức đuổi tới.”

Mẫn Hồng Ngọc cắn răng nói: “Đuổi thì cứ để cho hắn đuổi tới thôi! Tôi một mình chúng ta liền hợp sức lại, chung quy vẫn không để hắn chiếm lợi ích được.”

Phan Kiện Tri tốt nghiệp trường quân sự ra, am hiểu binh pháp, nghe được cô nói như vậy, không khỏi lắc đầu một cái: “Nếu có người tiếp ứng chúng ta thì tốt...”

Anh biết Mẫn Hồng Ngọc làm việc này cũng không dễ gì, không chỉ đưa cho mình khẩu súng, mà còn đi đốt kho đạn, lại lừa người mở cổng thành, nếu như không có nội ứng, thì cô gái yếu đuối như vậy, sao có thể đơn thương độc mã được, tựa hồ có chút khó tin, cho nên anh mới nói một câu như vậy.

Mẫn Hồng Ngọc chậm rãi nói: “Ta biết người muốn nói cái gì, ta không có đồng bọn, người cũng đừng xuyên tạc lời của ta.”

Phan Kiện Tri nói: “Cô thật đã quá đa nghi rồi, mọi người hôm nay đều ở trên một chiếc thuyền rồi, đồng bọn của cô thì chẳng khác nào đồng bọn của tôi, tại sao tôi lại phải đi xuyên tạc lời của cô?”

Mẫn Hồng Ngọc cười một tiếng: “Mọi người đều ở trên cùng một thuyền à? Ta không thấy thế.”

Phan Kiện Tri không muốn cùng cô hao phí miệng lưỡi tranh luận, chỉ thấy Dịch Liên Khai thần sắc tàn tạ, sắc mặt trắng bệch, sau khi lên xe nằm nghiêng ở đó không nói một lời, chắc hẳn anh rất khó khăn để gắng gượng, vì vậy thấp giọng hỏi: “Công tử gia, vết thương lại bị đau sao?”

Dịch Liên Khai khẽ lắc đầu một cái, tỏ ý rằng mình vô sự. Nhưng hô hấp của anh ngắn ngủi nặng nề, Phan Kiện Tri nghe được, biết anh có vết thương khác, mình có thuốc nhưng cũng không tiện dừng lại để cho anh nghỉ ngơi. Phan Kiện Tri bắt đầu đi đánh còi áo choàng dài, đệm sau ót của Dịch Liên Khai, muốn cho anh ngồi thoải mái một chút.

Bởi vì lái xe quá nhanh, cho nên xe lắc lư rất nhiều. Bọn họ một đường đi hướng Tây nhanh như tên, nhìn mặt trời dần dần ngã về phía Tây, đất đai hiện ra một màu thê lương, trời tối dần.

Đêm xuống đường càng khó đi, thật may phương Bắc bầu trời quang đãng thông suốt, trời tối màu xanh đậm, giống như là nền đồ sứ chìm trong nước, mơ hồ thăm thẳm màu sắc trơn bóng. Một ngôi sao sáng ngời ở trên cao, Mẫn Hồng Ngọc nhìn rõ sắc trời, lại tiếp tục đi về phía trước.

Về hoang vu trên bình nguyên lại chỉ có mình bọn họ lái một chiếc xe hơi. Khắp nơi không có nhà, hai bên đường đều là cát sỏi. Lúc này ngay cả nửa cây con nhỏ cũng không sinh trưởng, càng cảm thấy có cảm giác hoang vu. Đèn xe chỉ có thể thấy một đoạn đường ngắn, còn đường này hàng năm đều là xe ngựa đi qua, giữa có hai rãnh sâu do xe tạo ra, xe hơi đi tới đây, liền gấp ghe, mấp mô, lắc lư rất nhiều.

Phan Kiện Tri ngược lại vẫn ổn, nhưng Dịch Liên Khai dường như tinh thần có vẻ không cầm cự nổi, chỉ chốc lát liền mơ màng thiếp đi. Phan Kiện Tri muốn cùng Mẫn Hồng Ngọc đổi tay lái, muốn cho cô nghỉ ngơi chốc lát, nhưng thấy loáng thoáng ánh sao, chỉ thấy có hai mắt ngưng lại nhìn về phía trước, vô cùng chăm chú, khóe miệng hơi nhếch lên.

Cô vốn đang mặc quân phục, nên càng lộ ra vẻ cương nghị. Phan Kiện Tri cuối cùng không mở miệng hỏi nữa. Lái xe như vậy đi hơn nửa đêm, Mẫn Hồng Ngọc rút cuộc dừng xe lại.

Phan Kiện Tri vốn rất lo lắng, vì vậy hỏi: “Có phải xe hết xăng rồi không?”

Mẫn Hồng Ngọc cũng không lên tiếng, nhảy xuống xe, ven đường có một sườn núi nhỏ, cô leo lên trên sườn núi, ngẩng đầu lên nhìn sao đầy trời. Phan Kiện Tri lúc này mới biết cô bị mù phương hướng. Phan Kiện Tri thấy Dịch Liên Khai đang mơ màng ngủ say, dường như tạm thời cũng không tỉnh, vì vậy cũng xuống xe, leo lên sườn núi đó.

Đêm lạnh Tây Bắc, gió Bắc lạnh thấu xương. Phan Kiện Tri không mặc áo choàng dài, bị gió thổi một cái, nhất thời cảm thấy tóc gáy dựng đứng hết lên, nhưng vẫn cố nhẫn nại. Đứng ở trên sườn núi là cát sỏi chất đống mà thành, đi một bước trượt một cái, khó khăn lắm mới đến sườn núi.

Mẫn Hồng Ngọc quay đầu nhìn Phan Kiện Tri một chút, trên mặt không có vẻ gì kinh ngạc, vì vậy hỏi: “Nên đi về phía Bắc hay là vẫn đi về phía Nam đây?”

Phan Kiện Tri ngửa đầu nhìn bầu trời, nhanh chóng nhận ra thất tình bắc đẩu, nói: “Đi thôi, tôi biết đường.”

Mẫn Hồng Ngọc cũng không lên tiếng, đi xuống đồi, tiến tới chỗ xe hơi, nhưng không biết tại sao trượt chân một cái. Phan Kiện Tri thấy cô lao đảo, kêu một tiếng: “Cẩn thận!” - Lanh tay lẹ mắt bắt lấy tay áo cô, nhưng do quán tính lớn, Mẫn Hồng Ngọc vẫn bị té ngã xuống đất, liền lụy anh ta thiếu chút nữa cũng ngã nhào.

Mẫn Hồng Ngọc té ngã lộn nhào một cái, nhưng lại ngã ngồi lên trên cát sỏi, Phan Kiện Tri vốn muốn đỡ cô đứng lên, nhưng do anh cả ngày không uống một giọt nước nào, hơn nữa cả một ngày đường đi lại bận bịu, nên bây giờ chỉ cảm thấy kiệt sức, kéo cô một cái nhưng không kéo lên được, cứ ngồi ở trên cát sỏi mãi như thế.

Mẫn Hồng Ngọc trùm kín áo bông trên người. Cô vốn mặc quân phục của quân đội Dịch Liên Thận, lại khoác một cái áo bông vàng lớn, bên hông treo một túi dây đạn

nét da, lại có thêm hai phần oai hùng. Cô thấy Phan Kiện Trì lạnh đến không ngừng thở ra khói, vì vậy lấy nón bông trên đầu xuống đưa cho anh. Phan Kiện Trì lắc đầu, nói: “Cô đội đi.”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Tôi đội lại lớn quá.”

Phan Kiện Trì biết rõ cô là đang mượn cớ, nhưng tính tình cô vốn hi nộ vô thường, chỉ sợ cô lại nổi giận, vì vậy dứt khoát nhận lấy, đeo lên quả nhiên ấm áp nhiều. Mẫn Hồng Ngọc nói: “Thật ra thì ngươì cũng là hướng về món đồ kia phải không?”

Phan Kiện Trì không ngờ cô sẽ hỏi những lời này, nên ngăn người, đáp: “Cô chẳng lẽ không phải?”

Mẫn Hồng Ngọc giống như nghe được lời nói buồn cười, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Nếu mọi người đều cùng chung chí hướng như vậy thì đi ra sau xe xách cây súng, để ở trên trần Dịch Liên Khai, để hấn khai ra vật kia là được rồi.”

Phan Kiện Trì nói: “Cô cùng công tử gia quen biết nhau lâu, chẳng lẽ vẫn không rõ tính tình của anh ta sao? Cô nhìn nhị công tử nghiêm hình tra khảo, anh ta cũng không hỏi được một chữ nào? Làm như vậy cũng không có ích lợi gì.”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói: “Ngươi rốt cuộc là biết đồ đó không ở trong tay ta lúc nào?”

Phan Kiện Trì cũng cười cười, nói: “Tôi đã sớm nói, thứ cô cảm không phải thứ cô muốn.”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Nhưng bây giờ người đó đã ở trong tay ta, ta muốn có nó, chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.”

Phan Kiện Trì lạnh lùng nói: “Chưa chắc!”

Mẫn Hồng Ngọc hoàn toàn không thêm đề ý tới, nói: “Ta biết, bàn về thương pháp, ta không sánh bằng ngươi. Bất quá như ngươi đã nói, bây giờ chúng ta đã ở cũng một chiếc thuyền, ngươi nếu bây giờ giết ta, cũng không có cách nào mang Dịch Liên Khai đi.”

Phan Kiện Trì gật đầu: “Không sai, cô nếu bây giờ giết ta, cô cũng không có cách nào mang Dịch Liên Khai đi.”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Vậy không bằng chúng ta hợp tác, nếu tìm được tung tích vật đó, mỗi người nửa cũng tốt.”

Phan Kiện Trì hỏi ngược lại: “Cô có cách gì hỏi được tung tích của nó?”

Mẫn Hồng Ngọc thờ dãi, nói: “Ở trên cõi đời này, ta không có cách nào để cho Dịch tam công tử nói cho ta biết, hấn rốt cuộc đem vật quan trọng như vậy đặt ở nơi nào. Bất quá ta nghĩ nếu một người tới hỏi, có khi hấn lại chịu nói”.

Phan Kiện Trì tỉnh bơ, hỏi ngược lại: “Ý cô nói là Tần Tang?”

Mẫn Hồng Ngọc gật đầu một cái: “Trừ tam thiếu phu nhân của chúng ta ra, người ngoài bất kể có mềm hay cứng đòi hỏi, Dịch Liên Khai cũng sẽ không nói”.

Phan Kiện Trì hỏi: “Cô vừa nói là muốn hợp tác là có ý gì?”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Chúng ta phải để Dịch Liên Khai gặp Tần Tang một lần.”

Phan Kiện Trì phả ra khói, thời tiết giá rét trong nháy mắt ngưng kết thành sương mù, anh nói: “Nơi này cách Xương Nghiệp cả ngàn dặm, muốn cho hai người họ gặp nhau ngay lập tức, nói dễ vậy sao.”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Nơi này cách Xương Nghiệp rất là xa, nhưng để cho Dịch Liên Khai gặp Tần Tang một lần cũng không phải việc gì khó.”

Phan Kiện Trì nghe cô hỏi hột nói ra một câu như vậy, không kiềm được thần sắc đại biến. Mẫn Hồng Ngọc khẽ cười một tiếng, nói: “Phan công tử, ta thấy ngươi đối với tam thiếu phu nhân, cũng chưa đến nỗi dứt tình. Vừa nghe thấy chính chuyện có liên quan đến cô ấy, sắc mặt ngươi đều thay đổi.”

Phan Kiện Trì hỏi: “Rốt cuộc cô đã an bài cho cô ấy như thế nào?”

Mẫn Hồng Ngọc nói cái giọng kiêu hoàn toàn không quan tâm: “Cũng không như thế nào cả. Mặc dù ban đầu ta lấy được hai tấm vé thuyền, nhưng ta biết tám phần ngươi sẽ không theo tam thiếu phu nhân cùng lên thuyền. Tam thiếu phu nhân cùng ta không giống nhau, cô ta là nữ nhân yếu đuối, cảnh vàng lá ngọc, không giống ta quen đi đây đi đó. Ta không yên tâm để cô ta lên thuyền một mình, nếu có chuyện gì xảy ra, ta làm sao đảm đương nổi trách nhiệm này...”

Phan Kiện Trì nghe cô ung dung thông thả nói, trong bụng lo lắng như lửa đốt, nhưng ngoài mặt vẫn hết sức bình tĩnh, chỉ hỏi: “Vậy bây giờ cô ấy đang ở đâu?”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Cô ấy hiện giờ đang ở đâu à, nói xa không xa, gần không gần... chỉ sợ lúc này đã đến trấn Hàn Quan rồi.”

Phan Kiện Trì nghe được câu nói này, nổi giận công tâm, không nhịn được giơ tay lên hung hăng cho Mẫn Hồng Ngọc một cái tát. Mẫn Hồng Ngọc không tránh anh động thủ, mặc dù mặt giương lên, nhưng không hề tránh đi. Chỉ nghe một tiếng bập tai thanh thúy, nhất thời trên gương mặt đau rất.

Phan Kiện Trì đánh ra một đòn này, lại hối hận vì đã làm vậy, thấy Mẫn Hồng Ngọc bụm mặt đứng ở đó, vội vàng cố nén tức giận nói: “Đã có lỗi với cô.”

“Đánh thì cũng đã đánh, cái gì mà có lỗi với cô chứ.” - Mẫn Hồng Ngọc giống như không hề tức giận, ngược lại cười một tiếng: “Nói như vậy, ngươi là người đàn ông thứ hai vì Tần Tang mà động thủ đánh ta.”

Phan Kiện Trì tâm loạn như ma, nhưng vào giờ phút này, lại không thể không theo lời cô nói. Anh lo lắng cho Tần Tang đành an ủi, nói: “Cô rốt cuộc muốn thế nào?”

“Kế hoạch của ta không phải giống kế hoạch của ngươi sao?” - Mẫn Hồng Ngọc ung dung thông thả nói: “Ngươi không phải khuyên Dịch Liên Thận giả vờ để cho ngươi cướp ngục, mang Dịch Liên Khai đi. Sau đó từ miệng hấn lừa nói ra tung tích vật đó sao? Nếu như dùng cách này liền có thể cùng Cao đại soái trao đổi người. Cao đại soái vốn nợ sâu sắc ân tình của đại soái, tất nhiên sẽ dùng Tần Tang để đổi với Dịch Liên Khai. Ngươi nghĩ, ngươi ra kế hoạch, ngươi đối với Dịch Liên Thận nói ra toàn

bộ đại kế, ta chỉ thay người làm trước thời hạn chút thôi. Người vì sao lại thẹn quá hóa giận động thủ đánh người chứ?”

Phan Kiện Tri không ngờ cô sẽ đem việc này đầu đuôi nói rõ ràng như vậy, anh suy nghĩ rất nhanh, đã nghĩ đến Mẫn Hồng Ngọc cùng Dịch Liên Thận sớm có tình xưa, thì ra hai người họ đã sớm thông đồng nên tức giận, mình rốt cuộc để cho người đàn bà này lừa, cô cuối cùng vẫn bán đứng mình cùng Dịch Liên Khải. Anh nói: “Thì ra cô thực sự cùng Dịch Liên Thận một phe với nhau.”

“Trong lòng người chưa biết chừng lại đang chờ ta.” - Mẫn Hồng Ngọc lại nhẹ cười khẽ một tiếng: “Nếu không phải Dịch Liên Thận ngầm cho phép, ta từ đầu làm sao có bản lĩnh, mang súng vào cho người? Nếu không phải Dịch Liên Thận ngầm cho phép, sao kho đạn biết bốc cháy? Nếu không phải Dịch Liên Thận cho phép, đầu đường quan ải canh phòng sâm nghiêm như vậy làm sao lại dễ dàng xông ra? Người không phải hỏi ta có đồng bọn hay không sao? Đồng bọn của ta dĩ nhiên chính là Dịch Liên Thận. Bất quá không giống với người nghĩ, cho là ta làm vậy vì Dịch Liên Thận. Đàn ông Dịch gia, người nào cũng là kẻ bạc tình bạc nghĩa, Dịch Liên Khải cũng vậy, mà Dịch Liên Thận cũng vậy. Dưới mắt chúng, lúc ta hữu dụng, hẳn sẽ tự nhiên đối với ta khách khí, đến lúc vô dụng, so với một con chó cũng không bằng đâu. Hẳn tương kế tựu kế như vậy, dĩ nhiên là có ý tưởng của ta, chẳng phải cũng là có ý tưởng của người nữa sao?”

Chẳng lẽ người một chút cũng không nghi ngờ sao? Chẳng lẽ người cảm thấy một người như ta có bản lĩnh có thể tiếp ứng đem được cả hai người ra ngoài sao? Chẳng lẽ người dọc đường đi chưa từng nghĩ có thể như vậy thuận lợi chạy thoát sao? Người rõ ràng trong lòng đã nảy sinh nghi ngờ, vì sao không nói? Chẳng phải là người cũng đang tương kế tựu kế, chẳng phải là người luôn yên lặng theo dõi mọi chuyện sao? Người như người vậy là không tốt đâu, vừa muốn câu cá lớn, lại muốn giả làm chính nhân quân tử, làm bộ làm tịch ngay thẳng, thật là không thú vị.”

Phan Kiện Tri ngờ vực cô trong chớp lát, nói: “Dịch Liên Khải nếu tỉnh lại, cô định làm sao ăn nói với anh ta đây?”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói: “Còn có cái gì để nói? Đương nhiên khuyên hẳn lấy ra vật đó, tốt nhất đưa cả vị kim tôn ngọc quý thiếu phu nhân tới trao đổi. Nếu không... vị thiếu phu nhân của hẳn có thiếu một sợi tóc nào, ta cũng không dám đảm bảo đâu...”

“Người không dám đảm bảo được, nhưng ta thì dám đảm bảo!”

Mẫn Hồng Ngọc kinh ngạc quay đầu, thấy Dịch Liên Khải không biết từ khi nào đã xuống xe, lúc này đứng ở sau lưng cô. Anh một tay chống trường thương, một tay khác bưng một khẩu súng, trên cánh tay quần đạn, mà trường thương trong tay đã lên nòng. Họng súng đen ngòm đối diện Mẫn Hồng Ngọc, mặc dù hai tay anh vô lực, nhưng nếu như hồ đồ nổ súng bậy, cách gần như vậy, ắt cũng sẽ bắn trúng Mẫn Hồng Ngọc.

Dịch Liên Khải thần sắc mặt mũi, tựa hồ hết sức chán nản, nhưng từng câu từng chữ, vô cùng rõ ràng: “Ta dám đảm bảo, Tàn Tang nếu như thiếu một sợi tóc, người sẽ ít đi một sợi. Nếu cô ấy mất đi một đầu ngón tay, người cũng sẽ ít đi một đầu ngón tay. Nếu cô ấy mất mạng, người cũng không cần sống nữa, vừa khéo có thể chôn theo cô ấy.”

Mẫn Hồng Ngọc đưa mắt nhìn anh hồi lâu, đột nhiên “phốc” lên cười một tiếng, nói: “Cô ta rốt cuộc có chỗ nào tốt, mà người lại mê đến thần hồn điên đảo như vậy, ngay cả mạng cũng không cần?”

Dịch Liên Khải “Hừ” một tiếng, không để ý đến cô, chỉ phân phó Phan Kiện Tri: “Lái xe trở về trấn Hàn Quan.”

Phan Kiện Tri ngăn ra, nói: “Công tử gia, chuyện này nên thảo luận kỹ hơn.”

Dịch Liên Khải cũng không tức giận, chỉ kiên định nói một lần nữa: “Lái xe trở về trấn Hàn Quan.”

Phan Kiện Tri không chần chờ nữa, chỉ Mẫn Hồng Ngọc hỏi: “Vậy còn cô ta?”

“Buộc lại, cho ngồi ở phía sau.”

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù* (*Sương Mù Vây Thành*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32

Phan Kiện Tri xoay người đi lên xe lấy sợi dây tới, thấy Mẫn Hồng Ngọc thần sắc kiên nghị, vẫn không giúp được gì chỉ cười nhạt, liền nói: “Mẫn tiểu thư, chuyện này là do cô quá đáng trước, cũng không thể oán chúng tôi.” - Nói xong cầm sợi dây, buộc thật chặt Mẫn Hồng Ngọc, đến khi cô đi tới bên cạnh xe, liền trói cả chân cô lại.

Dịch Liên Khải cảm trường thương, lúc này mới tiện tay bắt lấy một vật, không khách khí chút nào nhét vào trong miệng Mẫn Hồng Ngọc. Mẫn Hồng Ngọc cũng không giãy giụa, tựa hồ đã không còn đêm xía nữa, mặc kệ sinh tử không nghĩ tới.

Phan Kiện Tri mặc dù từ trước tới giờ chưa từng lái xe trước mặt Dịch Liên Khải, nhưng Dịch Liên Khải đã sớm biết anh ta biết lái xe, chỉ nhấc mắt lên hướng về phía anh, rồi tự mình ngồi phía sau. Phan Kiện Tri biết ý đồ của anh, vì vậy nổ máy xe, đi vòng về hướng Tây, một đường đi thẳng hướng trấn Hàn Quan.

Đường đi trở về tựa hồ ngày càng dài đằng đẵng, đã quá nửa đêm, khắp nơi tĩnh mịch, bốn phía đều không có tiếng động. Chỉ thấy màn đêm rù xuồng bao quanh, ánh sao sáng chói, nhỏ vụn điểm chấm, tựa hồ càng làm cho gió rét mang đến cái lạnh thấu xương. Phan Kiện Tri mặc dù một đêm không ngủ, nhưng vẫn cố đánh thức tinh thần mình, hết sức khống chế phương hướng, tăng thêm tốc độ hướng trấn Hàn Quan mà đi.

Dịch Liên Khải mặc dù ngồi ở đằng sau, nhưng không có ngủ. Phan Kiện Tri mấy lần quay đầu, cũng chỉ nhìn thấy ánh mắt anh ta lấp lánh, tựa hồ như đang có điều suy nghĩ. Bọn họ đi hơn nửa đêm, xe hơi rốt cuộc càng ngày càng chậm, tựa như hết xăng. Phan Kiện Tri dừng xe lại, nhảy xuống xe kiểm tra bình xăng, sau đó nói cho Dịch Liên Khải: “Không còn xăng.”

Dịch Liên Khải chân mày giương lên, hòng sáng trường thương trong tay chống trên bàn chân Mẫn Hồng Ngọc, dường như rất bình tâm hỏi: “Xăng ở chỗ nào?”

Trong miệng Mẫn Hồng Ngọc hết một vật, giùng giàng lắc đầu một cái, tò ý không biết, Dịch Liên Khai không chút do dự liền bóp cò, chỉ nghe “oàng” một tiếng vang lớn, đạn kia xuyên qua bàn chân Mẫn Hồng Ngọc, đánh thủng tấm thép dưới nền xe hơi. Chỉ thấy máu tươi chảy ra như nước, Mẫn Hồng Ngọc không cảm cự nổi, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Phan Kiện Tri kiểm tra xe hơi trong và ngoài, rốt cuộc ở phía cuối rương hành lý tìm được bình xăng, vì vậy xách bình xăng đi thêm vào xe. Sau khi thêm xăng xong thì lên xe, anh thấy Mẫn Hồng Ngọc hôn mê chưa tỉnh, vì vậy lắc đầu một cái, tựa hồ như không hiểu tại sao cô nhất định phải làm vậy. Rõ ràng trên xe còn xăng, nhưng lại muốn chọc giận Dịch Liên Khai.

Dịch Liên Khai tựa hồ thấy hết tâm tư của anh, nhưng cũng không nhiều lời, chỉ nói: “Lái xe.”

Cứ như vậy một đêm trôi rất nhanh, rốt cuộc đến lúc bình minh, đã chạy về trấn Hàn Quan.

Ánh mặt trời Tây Bắc đến muộn, phía đông chỉ có màu trắng bạc, bầu trời đầy sao tựa hồ sắp bị che phủ, chỉ thấy ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua bầu trời, một phần đất sáng lên. Cứ mệnh mông hoang đã như vậy, trời cùng đất dường như ngay cả ranh giới cũng trở nên hỗn độn không rõ, đôi mắt nhìn lại, chỉ là một đường xám tro. Bầu trời màu xanh xám, mặt đất đen xám, mà ánh sáng màu hồng tựa hồ như trong nháy mắt lóe ra từ ranh giới với mặt đất, về lên bầu trời màu sắc tươi đẹp. Bọn họ vốn từ hướng Tây mà đi, đột nhiên trấn Hàn quan, chỉ thấy ánh sáng của ánh mặt trời chiếu lên cổng thành, sáng ngời có vẻ trong veo, ngược với cái liếc nhìn một cái vào ánh nắng chiều hôm trước. Chỉ là bình minh vào mùa xuân, bóng đám mây mỏng tím xuyên qua màu đỏ, mơ hồ tựa như màu hồ phách vậy, đem cả trấn hàn Quan chìm trong đó. Xa xa thanh âm thê lương, là tiếng lạc đà đang xuất quan, “leng keng, leng keng”, là tiếng chuông trên cổ lạc đà.

Dịch Liên Khai đi chuyển tay chân, đẩy xe toàn là máu của Mẫn Hồng Ngọc, khiến cho giày ống trên chân anh cũng bị nhuộm đỏ, bởi vì thời tiết giá rét, nên đã sớm đông lại, Mẫn Hồng Ngọc tỉnh tỉnh kiên nhẫn, mặc dù bị bắn một phát súng, gắng gượng đau đến bất tỉnh. Sau đó, cô tỉnh lại hai lần, nhưng lại không nói một lời, cũng không cầu xin tha thứ, trên mặt không lộ ra vẻ đau đớn. Dịch Liên Khai biết cô từ rất lâu rồi, cho nên cũng không lấy làm lạ gì.

Phan Kiện Tri nhìn xa đến cái lồng màu vàng nhạt trong ánh nắng ở trấn Hàn Quan, vì vậy hỏi: “Công tử gia, làm thế nào đây?”

Dịch Liên Khai sau khi bị thương, sắc mặt vốn không được tốt, lúc này sắc mặt lại càng tái nhợt hơn. Anh dùng nòng súng chọc Mẫn Hồng Ngọc, nói: “Đi, đi nói cho Dịch Liên Thận. Nói ngay lập tức rằng hắn muốn cái gì, chúng ta đàm phán lần nữa.”

Mẫn Hồng Ngọc mặc dù đã sớm tỉnh lại, trên trán đầy giọt mồ hôi lạnh, nhưng lại cười lạnh liên tục.

Dịch Liên Khai móc vật trong miệng cô ra, nói: “Ngươi không muốn đi cũng được. Dù sao ta nhìn ngươi liền thấy ghét rồi. Lúc này bắn một phát súng giết chết ngươi, chúng ta liền hết nợ.”

Mẫn Hồng Ngọc mặc dù đau đến thanh âm phát run, nhưng vẫn ráng nói: “Ngươi sẽ không bắn chết ta, ngươi giữ ta lại còn có chỗ dùng.”

Dịch Liên Khai cười nhạt: “Ngươi vẫn tự biết mình đây, ta sẽ không để cho ngươi bị bắn chết, quá tiện nghi cho ngươi rồi. Ngươi làm ra chuyện như vậy, ta đem ngươi đi thiên đao vạn quả, cũng là quá nhẹ cho ngươi rồi.”

Mẫn Hồng Ngọc cười một cái. Chẳng qua nụ cười này, bởi vì cổ nện thống khổ, trên mặt quặn đau. Chỉ sợ là so với khóc càng khó nhìn hơn. Phan Kiện Tri đã xuống xe, mở cửa xe, nói: “Công tử gia, hãy để cho tôi đi.”

“Ngươi đi có tác dụng gì chứ?”

Phan Kiện Tri tựa hồ vững chắc, nói: “Bọn họ không biết vật đó không có ở chỗ tôi.”

“Chỉ cần ta còn sống, Dịch Liên Thận cũng sẽ biết, đồ không có ở trong tay ngươi.” - Dịch Liên Khai tựa hồ lơ đãng: “Hắn không phải là muốn ép ta trở lại sao? Nếu như nhị ca ta đã có thịnh tình như vậy, ta tất nhiên không thể phụ lòng hắn được.”

Phan Kiện Tri nói: “Công tử gia, nếu như ngài cố chấp muốn vào thành như vậy, ta sẽ không thể phụng bồi được nữa. Hai người chúng ta, không thể bị vây hãm hết ở bên trong được, ta ở lại bên ngoài, còn có thể tiếp ứng được.”

Dịch Liên Khai nhìn anh chăm chú trong chốc lát, bỗng nhiên gật đầu một cái, nói: “Được rồi, người có chí riêng, chúng ta lúc này từ biệt.”

Phan Kiện Tri cúi người thật thấp theo tác phong hành xử của phương Tây, nói: “Công tử gia yên tâm, núi cao thủy trường, nhất định sẽ có lúc gặp lại.” - Anh sau khi nói xong liền xoay người, sải bước đón ánh nắng mặt trời đi về hướng Đông.

Dịch Liên Khai neho mắt lại, nhìn một hồi, chỉ cảm thấy ánh mặt trời chiếu vào mình không mờ mắt được, vì vậy quay đầu xong, thấy Mẫn Hồng Ngọc vịn vịn ở đó, trên mặt uể oải. Anh không muốn cùng cô nói chuyện, vì vậy chống súng, ngồi thẳng vào vị trí lái xe, lần nữa khởi động xe.

Cửa thành quan mặc dù có vọng gác, nhưng khi thấy xe hơi bọn họ vào thành, nhưng lại là đáng về kiến quái bất quái, ngay cả giấy chứng nhận cũng không kiểm tra, liền mở rào gai thép ra cho bọn họ tiến vào. Dịch Liên Khai lái xe thẳng đến khu phòng thủ thành bộ tư lệnh. Xe hơi ngừng lại ở ngoài cửa lớn, nơi này sau khi bị lửa đốt vẫn còn lưu lại mùi khói vẫn chưa tan hết, ngửi ở chớp mũi khiến người ta cảm thấy hết sức khó chịu.

Dịch Liên Khai thấy tường viện đồ sụp rơi xuống một nửa, bây giờ đang có đội thợ mộc đang dựng cái giá, gấp rút sửa chữa ở nơi đó. Anh quan sát chốc lát, bỗng nhiên cửa trung mở ra, hai đội lính tuần phòng xếp hàng đi ra, Dịch Liên Thận mang theo phó quan, từ trong cửa đi ra đón, tựa hồ trên mặt đều là nụ cười, thật xa liền kêu một tiếng: “Tam đệ.”

“Nhị ca đa lễ.” - Dịch Liên Khai tựa hồ có chút mệt mỏi, chống súng nói: “Ta biết nhị ca có chuyện với người đàn bà này, cho nên ngay cả cô ta, ta cũng đem về theo.”

Dịch Liên Thận đỡ tay anh tựa hồ rất thân mật, nói: “Tam đệ trên người bị thương, còn vì chuyện của ta mà vất vả như vậy, thật làm cho huynh trưởng như ta thật xấu hổ.”

Hai người nắm tay đi vào cửa trung, Dịch Liên Thận nói: “Nói thật đúng lúc, ngày hôm qua tam đệ ngươi vừa đi, tam đệ muội đã tới rồi. Trời xui đất khiến, không để cho hai vợ chồng các ngươi gặp mặt, ta vốn cảm thấy hết sức ảo não, không nghĩ tới tam đệ ngươi lại quay về, có thể thấy vợ chồng tình thâm, ông trời tác thành nên duyên, thật làm cho người làm anh hết sức hâm mộ.”

Dịch Liên Khải nói: “Nhị ca đây là đang trách cứ ta không chăm sóc kỹ nhị tẩu sao?”

Dịch Liên Thận ha ha cười to, nói: “Tam đệ ngươi đúng là suy nghĩ nhiều rồi.”

Bọn họ đi thẳng đến sảnh khách phía Tây, chính là chỗ cũ mà Dịch Liên Khải bị nhốt. Dịch Liên Thận nói: “Em dâu ở nơi này. Ôi, ngươi cũng biết hôm qua đột nhiên kho đạn bốc cháy, ngay cả bộ tư lệnh của ta cũng bị sụp mất một nửa. Cũng may cái nhà này của tam đệ ngươi vẫn bình yên vô sự. Không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là an bài em dâu ở chỗ này, ngươi cũng biết, chỗ này nhỏ hẹp đơn sơ, thật là ủy khuất em dâu.”

Dịch Liên Khải ngưng mắt nhìn cửa sổ kia, đột nhiên trong lồng ngực đau đớn, luôn miệng ho khan, liền ho khan ra một bùm máu tươi, rồi dần dần ngớt đi. Dịch Liên Thận thấy vẻ mặt suy sụp của anh, liền nói: “Em dâu ở trong phòng, ta cũng không cùng ngươi đi vào, vợ chồng các ngươi nay xa cách gặp lại nhau, có lời gì riêng tư, cũng có thể nói với nhau một chút.”

Dịch Liên Khải mím môi một cái, nói: “Cảm ơn nhị ca.”

Nơi này, cửa phòng không hề bị khóa lại, nhưng Dịch Liên Khải biết Dịch Liên Thận đã mai phục sẵn trọng binh rồi, tuyệt đối không cho mình trốn ra nữa. Từ lúc từ biệt ở Phù Viễn, cũng chưa gặp qua Tần Tang, mặc dù trong lòng anh nhớ nhung, nhưng sâu trong nội tâm, thật sự không muốn gặp lại cô ở trong hiểm cảnh này. Cho nên anh do dự chốc lát, mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Trong phòng ánh sáng âm u, anh từ chỗ sáng đi vào, qua một lúc mới thích ứng, thấy trên giường đất có một người đang nằm. Trong lồng ngực anh tim đột nhiên thỉnh thoảng đập, nghĩ đến Dịch Liên Thận tính tình tàn nhẫn, nói không chừng đã giết chết Tần Tang, lại bắt được mình quay lại thành, chính là một hòn đá giết chết hai con chim. Vừa nghĩ thế, anh nhất thời cảm thấy sợ hãi cực điểm, lại không có dũng khí đi về trước một bước. Anh ở trong lòng không ngừng an ủi mình, nếu giết chết Tần Tang, đối với Dịch Liên Thận chỉ có trăm hại mà không có lợi, tất sẽ không làm như vậy. Anh nghĩ như vậy trong chốc lát, trong phòng yên lặng tựa như chốn hoang vu, mà tiếng tim đập đều nghe rõ ràng. Anh cơ hồ không có dũng khí đi lên phía trước, nhìn một chút xem rốt cuộc người kia có phải Tần Tang hay không, chỉ biết đứng ở nơi đó, chỉ có một loại mệt mỏi như bắt lực vậy.

Người trên giường đất tựa như cũng phát hiện điều gì, hỏi một câu: “Là ai?”

Một tiếng lọt vào tai, tựa như Luân Âm Nhất Bàn vậy, Dịch Liên Khải chỉ cảm thấy đời người cũng không có hai chữ dễ nghe như thế này. Chỉ cần một tiếng như vậy, anh đã nghe ra chính là âm thanh của Tần Tang, nhất thời cảm thấy vui mừng như điên, tất cả cả mọi thứ trước mắt tạm thời ném đi. Anh hết sức điều hòa hô hấp, để cho giọng mình vững vàng, nói: “Là anh.”

Tần Tang nghe ra chính là giọng nói của anh, nhưng phảng phất có chút khó tin, đứng dậy xuống giường đất, tiến tới anh hai bước, rốt cuộc cũng thấy rõ ràng đúng là anh, không khỏi đưa tay nắm tay anh, nói: “Thật sự là anh?”

Dịch Liên Khải không biết nên đáp lại câu hỏi này như thế nào, chỉ ngửi thấy mùi thơm phức trên tóc cô, ngón tay chạm được vào ống áo cô, chỉ cảm thấy chất liệu may mềm mại trơn bóng. Mặc dù trong phòng tối, không thấy rõ quần áo cô đang mặc, nhưng xem ra cô chưa bị bắt kỳ ủy khuất gì, không kiềm được thở phào nhẹ nhõm, vì vậy hỏi: “Sao em lại tới nơi này?”

Tần Tang nói: “Lên thuyền không được bao lâu thì gặp phải kiểm tra, rất nhiều người bị bắt giam, thật may em có mang theo tiền, mua chuộc người ta. Chẳng qua là sau đó tìm chỗ nghỉ trọ lại gặp cướp đường, sau khi bị bắt, liền bị đưa tới nơi này. Thấy nhị ca, hẳn chỉ cho em chỗ này nghỉ ngơi. Cuối cùng hôm nay anh đã tới rồi.”

Dịch Liên Khải cười nhạt: “Cái gì mà cướp đường chứ, chỉ là có kẻ gian mà thôi.”

Tần Tang mặc dù nhu nhược, nhưng cũng lảng máng biết tình hình trước mắt. Cô hỏi: “Nhị ca giam anh bao lâu rồi?”

Dịch Liên Khải không muốn đề cho cô nghi ngờ, chỉ nói: “Không có, nhị ca có chuyện muốn anh giúp cho hần, cho nên mới bắt em đưa tới. Hần đã như vậy thì anh nên đáp ứng hần mới phải, đến lúc đó hần tự nhiên sẽ đề em đi.”

Tần Tang tựa hồ ngần ngại, qua một lúc lâu mới hỏi: “Vậy anh không đi với em?”

Dịch Liên Khải miễn cưỡng nói: “Anh đã đáp ứng thay hần đi làm công chuyện, tất nhiên không thể đi cùng em.”

Tần Tang nói: “Vậy em cũng không đi.” - Cô dừng lại một lúc, mới lên tiếng: “Em ở đây với anh.”

Dịch Liên Khải chỉ cảm thấy lòng như dao cắt, trong tình cảnh này, lời gì cũng không thể nói nhiều. Anh mỉm cười nói: “Nói lời ngu ngốc. Em thái bình, anh mới có thể dễ dàng đi làm công chuyện. Em muốn ở cùng anh, có rất nhiều điều không tiện.”

Tần Tang vốn là người cơ trí, nghe được giọng anh lúc nói chuyện, không kiềm được hồ nghi, hỏi: “Có phải nhị ca uy hiếp anh làm gì không?”

“Hần cũng không đến nỗi uy hiếp.” - Dịch Liên Khải an ủi nói: “Bất quá chỉ bắt ta đi chuyển lời cho đại ca, hần tức giận ta không thích giúp hần mà thôi.”

Tần Tang biết rõ Dịch Liên Khải cùng Dịch Liên Thận có mối thù trùng trùng, biết mình không nên hỏi, nhưng vẫn không nhịn được nói: “Có phải nhị tẩu hay không..”

Dịch Liên Khải có ý cười một tiếng, nói: “Chuyện của nhị tẩu em chớ quan tâm, nhị ca... người này, sẽ không để tư tình nữ nhi ở trong lòng. Nói sao thì cũng là nhị tẩu suy nghĩ không thông, dù cho hần có giận cá chém thớt cũng không làm gì anh, hần còn phải trông cậy anh thay hần làm công chuyện.”

Tần Tang “à” một tiếng, Dịch Liên Khải thấy cô đáng vẻ mờ mịt lúng túng, chỉ cảm thấy không đành lòng, vì vậy đổi chủ đề hỏi cô: “Em đi dọc đường, không bị ủy khuất gì chứ?”

Tần Tang chỉ sợ anh lo lắng, cho nên lắc đầu một cái, chỉ nói: “Bọn họ vẫn luôn đối với em khách khí, vẫn luôn để ý nhìn mặt mũi của nhị ca.”

Dịch Liên Khải cười nói: “Đến như vậy rồi, em còn kêu hần nhị ca.”

Tần Tang nói: “Cũng bởi vì hần là nhị ca của anh.”

Cô nói những lời này ý tứ hết sức rõ ràng, Dịch Liên Khai chưa bao giờ thấy cô ôn tồn không muốn xa rời thế này, nhưng ở trong giây phút này, càng không thể để cho cô cảm thấy không thể rời xa mình được. Anh chỉ coi như không hiểu, nắm tay cô nói: “Em có mệt không, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?”

Tần Tang lắc đầu một cái, Dịch Liên Khai vốn mệt mỏi vô cùng, trên đường đều là kiên cường chống đỡ, bây giờ tâm lực hao tổn, chỉ cảm thấy toàn thân như nhũn ra, không kiềm được nói: “Anh đi chuyển có chút mệt mỏi, thật muốn nằm một lúc.”

Tần Tang nghe được anh nói vậy, liền lấy gối trên giường đặt dưới chân, thay anh mở chăn ra. Dịch Liên Khai vốn là chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi chốc lát, thế nhưng gối chân là do Tần Tang từng nằm qua, anh nghiêng đầu đặt xuống, ngủ được trên gối tựa như còn có mùi tóc cô sót lại, vẫn còn ấm. Đấy lòng anh buông lỏng một chút, bắt tri bất giác liền ngủ.

Anh mặc dù ngủ rất say, nhưng vẫn giống như tỉnh cảnh cũ, nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên cảm giác được trời mưa, hạt mưa hơi ẩm, rơi ở trên mặt. Anh từ từ mở mắt, thì ra không phải trời mưa, mà là nước mắt Tần Tang, đang rơi trên mặt anh. Anh không khỏi nói: “Em khóc cái gì chứ?”

Tần Tang cảm thấy mình rất xấu hổ, vì vậy rút khăn tay lau nước mắt, nói: “Không có gì, chỉ là trong lòng có chút không thoải mái.” - Cô ngừng lại, nói: “Lúc thuyền rời xa thành Phù Viễn, em còn tưởng rằng, không còn được thấy anh nữa.”

Dịch Liên Khai nhàn nhạt nói: “Không thấy được há chẳng phải tốt hơn sao.”

Tần Tang miễn cưỡng cười một tiếng.

Dịch Liên Khai nói: “Em có ý trung nhân, anh đã sớm biết. Đúng vậy, là anh nghĩ cách khiến em cùng bạn học nam đó chia rẽ nhau. Đúng vậy, là anh nghĩ cách đến nhà các người diễn sung làm quân truân. Đúng vậy, là anh sai người đi lừa cha em, để cho ông làm ăn thất bại. Nếu không làm như vậy, sao em chịu gả cho anh? Em biết không, sau đó anh ở trên núi gặp lại Lệ Vọng Bình, hắn nói, hắn muốn báo thù. Anh hỏi hắn báo thù cái gì, hắn nói mới thù đoạt vợ. Khi đó, anh lại suy nghĩ, người bình thường trên cõi đời này chưa chắc nhận được, nhưng hắn thì làm được. Bất quá chuyện này cũng thú vị, cho nên anh cho hắn làm phó quan, anh muốn nhìn một chút, xem hai người các người ở dưới mắt ta, kết quả có thể chơi trò bịp bợm gì.”

Tần Tang nghe anh nói thần nhiên nói, tựa hồ không giấu diếm, nhưng khi tự mình nghe chuyện đó, lại càng sinh ra một loại tuyệt vọng. Cô lẩm bẩm nói: “Thì ra anh đều biết.”

Dịch Liên Khai nói: “Đúng vậy, anh biết hết, nhưng anh nếu không giả bộ hồ đồ, sao em có thể chịu ngoan ngoan ở lại bên anh?”

Tần Tang hỏi: “Như vậy Lệ Vọng Bình đâu? Anh đưa anh ta đi đâu rồi?”

Dịch Liên Khai nói: “Anh giết hắn rồi.”

Tần Tang nhìn anh, tựa hồ như đang phán đoán thật giả trong giọng nói anh. Dịch Liên Khai nói: “Anh bắn trên trán hắn một phát súng, nhất thời đầu vỡ toang. Pằng! Thật là thống khoái.”

“Anh có phải đang lừa em hay không?”

Dịch Liên Khai cười nhạt: “Lão nhị ép anh giết hắn, chẳng lẽ anh có thể mặc kệ tính mạng của mình để đi cứu hắn?”

Tần Tang khẽ lắc đầu một cái, tựa như cũng không tin, Dịch Liên Khai nói: “Thật ra thì anh luôn muốn biết, nếu hai người chúng tôi cùng gặp nguy hiểm, em rốt cuộc sẽ cứu ai. Bây giờ nhìn lại, em sẽ không cứu anh.”

Tần Tang nhàn nhạt cười một tiếng, nói: “Em tưởng rằng anh đã thay đổi, thì ra anh không có thay đổi.”

Dịch Liên Khai tựa hồ có chút mệt mỏi, nhắm mắt lại dưỡng thần. Tần Tang nói: “Tính mạng ở trong mắt anh, có phải nhỏ bé ti tiện như con kiến hôi hay không. Anh vì sao lại còn muốn tới gặp em? Không bằng giống như nhị ca vậy, lúc đi để một mình nhị tẩu ở lại, là phúc hay họa, tự cô ấy lo lấy. Nhị ca nếu đã bắt em tới đây, anh vì sao còn muốn tới gặp em?”

“Anh tới gặp em, thì hắn sẽ không hại tính mạng của em.” - Dịch Liên khai nói: “Một ngày vợ chồng là cả đời, anh vẫn hy vọng em có thể sống khỏe mạnh.”

Tần Tang chỉ thấy vạn niệm câu hỏi, Dịch Liên Khai vừa nói: “Chúng ta duyên phận xem như đã cạn. Đứa bé dù sao mới hơn ba tháng, em nguyện ý sinh nó ra cũng tốt, đi bệnh viện làm phẫu thuật phá đi cũng tốt, mặc cho em làm gì. Nếu như em nguyện ý sinh ra, anh sẽ để một trăm đồng tiền cho em làm phí nuôi dưỡng.”

Tần Tang hết sức chán ghét, chỉ nói: “Em không muốn tiền của anh.”

“Em không muốn cũng được.” Dịch Liên Khai nói với giọng hết sức ung dung: “Bất quá về sau em đừng hối hận.”

Tần Tang không nói thêm gì, chỉ dựa ở trên bàn kháng, tựa như có điều suy nghĩ. Dịch Liên Khai không muốn gặp cô, nhắm mắt lại, lần nữa lại ngủ thật say.

Anh ngủ giấc này đến tận buổi chiều. Vừa đến thời điểm mở đèn, Dịch Liên Thận liền sai người tới, nói: “Nhị công tử có chuẩn bị một bàn tiệc rượu, thay tam công tử cùng thiếu phu nhân đón gió tẩy trần.”

Dịch Liên Khai ngủ hơn nửa ngày, tinh thần đã tốt hơn, đứng lên rửa mặt, liền nói với Tần Tang: “Đi thôi, Nhị ca mời ăn cơm, cũng không thể không đi được.”

Tần Tang trầm mặt đi theo anh ra cửa. Đêm xuân hơi rét, cô xiêm y đơn bạc, Dịch Liên Khai cời áo choàng dài của mình xuống cho cô, cô tức giận, cũng không chịu nhận, đi theo vệ binh bước nhanh về phía trước.

Dịch Liên Thận ngược lại rất khách khí, tự mình đứng ở mái hiên nghênh đón, nhất là với Tần Tang, lại là mười phần thân sĩ, trước đỡ Tần Tang một cái, lại hỏi chừng: “Trời lạnh như thế này, tam thiếu phu nhân không mặc áo bông, tại sao lại không cầm áo choàng dài cho thiếu phu nhân?” - Lập tức có người đứng lên lấy áo choàng dài quân đội màu vàng.

Tần Tang biết Dịch Liên Thận so với Dịch Liên Khai càng khó nắm bắt hơn, cho nên lúc này không hợp để sinh sự, nên cũng nhận lấy, còn nói: “Cảm ơn nhị ca.”

Dịch Liên Thận vẫn rất có phong độ, để cho bọn họ vào trong phòng. Thì ra bên cạnh bàn đã sớm có người ngồi, hóa ra là Mẫn Hồng Ngọc. Cô ta mặc dù sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn tìm tìm cười, nói: “Tam thiếu phu nhân là khách quý từ xa đến, nhưng chân ta có hơi bất tiện, không đứng lên nghênh đón được.”

Dịch Liên Thận nói: “Người cứ an tâm ngồi đi, dù sao trước mắt cũng không có người ngoài.”

Mẫn Hồng Ngọc liếc anh một cái, nói: “Coi ngài kia, tam công tử dĩ nhiên không phải là người ngoài, tam thiếu phu nhân tất nhiên cũng không phải người ngoài, nhưng dù sao ta cũng là người ngoài mà.”

Dịch Liên Thận cười một tiếng, không hề tiếp lời.

Lúc này Dịch Liên Khai cười lạnh một tiếng, nói: “Coi như là hát Hồng Môn yến đi, cũng không cần mắt đi mày lại như vậy.”

Dịch Liên Thận lắc đầu một cái nói: “Tam đệ, Hồng Môn yến là của Hạng Vũ cùng Lưu Bang, chúng ta anh em gặp nhau, sao có thể nói là Hồng Môn yến đây?”

Dịch Liên Khai không đáp lại anh ta nữa, cả bốn người đều ngồi xuống. Người hầu mở từng cái nắp chén ra, có đủ các món ngon, ở giữa có một nồi lẩu, nước dùng sôi sùng sục, sương nóng trắng bay lên cao.

Dịch Liên Thận tay cầm đũa, nói: “Tam muội là khách ở xa tới, đây là ở trong quân đội, không thể làm gì hơn đành làm đơn giản thôi. Thật may tam đệ cũng biết, nên mong rằng tam muội đừng phiền lòng.”

Tần Tang đáp mấy câu khách sáo. Bốn người mặc dù một bàn đầy đồ ăn ngon, nhưng Tần Tang lại có tâm sự, mà Dịch Liên Khai căn bản ngay cả đũa cũng lười gắp, đến nỗi Mẫn Hồng Ngọc, cũng làm ra vẻ. Chỉ có Dịch Liên Thận đã ăn liền mấy khối thịt dê, nói: “Trần Hàn Quan nội này không có cái gì ngon để ăn, chỉ có lẩu thịt dê còn có danh tiếng. Các người ở quan nội cũng không ăn được đâu, sao không ném thử nhiều một chút?”

Dịch Liên Khai lười biếng đỡ đũa, tựa hồ cũng không có hứng thú. Tần Tang tâm sự nặng nề, nhìn Dịch Liên Thận một cái, lại nhìn Mẫn Hồng Ngọc một cái. Dịch Liên Thận để đũa buông xuống, nói: “Xem ra lời không nói rõ, các người đều không có tâm tư ăn uống. Được, chúng ta liền nói chuyện cho rõ ràng nào.”

Tần Tang lặng lẽ đỡ cốc áo trước ngực lên, cái áo choàng dài này mặc dù đã là số nhỏ nhất, nhưng cô mặc lên người vẫn có chút lớn, cho nên không quen, muốn bóp bóp một bên vạt áo. Dịch Liên Thận nói: “Tam muội, tam đệ này mặc dù lòng không xấu, nhưng tính khí thật không tốt, không biết hẳn đã nói qua cho cô chưa?”

Tần Tang lạnh lùng hỏi: “Đã nói gì?”

Dịch Liên Thận thở dài, nói: “Mẫn tiểu thư khẳng định chính là hồng nhan tri kỷ của tam đệ, ngày hôm qua không biết hai người xảy ra chuyện gì cãi vã, tính khí tam đệ, muội cũng biết đấy, liền cầm súng bắn Mẫn tiểu thư một phát. Muội nhìn xem, chân Mẫn tiểu thư bị thương thế kia. Theo lý, ta không nên thừa nước đục, nhưng muội cũng biết Mẫn tiểu thư là giác mà, đều dựa vào lên đài mà kiếm cơm. Xương hí mà, chú trọng “Xương niệm tổ đã.”, thầy thuốc nói, một phát này bắn xuống đã làm tổn thương xương, dù tương lai có khỏi hẳn, cũng sợ không thể “Đã”. Cô ấy là một nữ nhân yếu đuối, ngay cả lên đài kiếm cơm cũng không thể kiếm, muội nói nên làm gì bây giờ.”

Tần Tang bỗng nhiên cười một tiếng, nói: “Nhị ca xưa nay vốn thương hoa tiếc ngọc, không bằng tôi thay nhị ca làm mối, sẽ để Mẫn tiểu thư gả cho nhị ca làm tiểu thiếp, cũng coi như là một đoạn giai thoại.”

Cô còn chưa nói dứt lời, Dịch Liên Khai đã “phốc” một tiếng bật cười. Dịch Liên Thận thì không kiềm được ha ha cười to, nói: “Tam muội muội thật là lợi hại, ta mới vừa nói phân nửa, muội liền cản lại. Mẫn tiểu thư cùng tam đệ xưa này qua lại thân thiết, ta làm anh trai, đoạt người yêu của em, còn ra cái thể thống gì nữa chứ?”

Tần Tang trầm mặc, nói: “Đoạt người yêu em trai dĩ nhiên không ra thể thống gì rồi, nhưng còn anh, cố chấp muốn cưới đi thái thái cho em mình, vậy là cái thể thống gì đây?”

Dịch Liên Thận cười nói: “Tam muội muội trước đừng nóng giận, lời của ta muội dĩ nhiên không tin. Bất quá muội không ngại hỏi tam đệ một chút, xem hẳn có nguyện ý cưới Mẫn tiểu thư hay không.”

Dịch Liên Khai lười biếng nói: “Nhị ca nếu đã có ý tốt mai mối như vậy, ta dĩ nhiên nguyện ý.”

Dịch Liên Thận cười chum chim đối với Tần Tang nói: “Tam muội muội, muội xem, ngay cả chính hắn cũng cam tâm tình nguyện.”

Tần Tang cười nhạt, nói: “Cưới vợ thế nào phải cáo với phụ mẫu. Thậm chí khi cưới thiếp, không chỉ có bẩm báo bề trên, mà còn phải chính thể gặt đầu đồng ý. Dịch Liên Khai còn chưa đưa hươu thê cho tôi, thì tôi vẫn là chính thê của anh ta. Nếu cha mẹ chồng ra nói chuyện, tôi cũng đành chịu. Ngài mặc dù là anh, nhưng trong chuyện hôn nhân này, tôi cũng không phải người độ lượng rộng rãi. Nhị ca cố muốn ly gián vợ chồng chúng tôi, truyền ra ngoài, nhị ca không sợ danh tiếng không tốt sao?”

Dịch Liên Thận lắc đầu liên tục, cười nói: “Đúng là chưa mùi giấm...”

Tần Tang đứng lên nói: “Thì ra nhị ca bày tiệc rượu này, không phải Hồng Môn yến mà là mai yến. Nếu là làm mai, đây chính là chuyện nhà. Thứ cho Tần Tang thất lễ, chuyện này trừ khi cho tôi một hươu thê, nếu không tôi vạn vạn không cho. Mời nhị ca tôn trọng một chút, cũng xin nhị ca thứ lỗi cho tôi không tiếp chuyện được!”

Cô xoay người đi hai bước, vừa quay đầu tròn mắt nhìn Dịch Liên Khai: “Anh ngồi ở chỗ đó, chẳng lẽ thật sự muốn lấy người đàn bà kia làm di thái thái sao?”

Dịch Liên Khai đứng lên, miễn cưỡng nhìn Dịch Liên Thận cung kính khom người, nói: “Nhị ca, lệnh khuê phòng khó vì phạm, thứ cho ta không tiếp chuyện được.” - Liền cùng Tần Tang đi ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Được một vệ binh đưa thẳng về phòng, Dịch Liên Khải lúc này mới cười nói: “Trước đây không cảm thấy, hôm nay mới phát hiện thì ra em vốn là một bình giấm.”

Tần Tang không hề quan tâm đến anh, chỉ lằm lũi ngồi ở trên giường đất, một tay chống má, tựa hồ đang suy nghĩ tâm sự gì đó, một lúc sau mới lên tiếng: “Anh từng nói với em”

Dịch Liên Khải nghe cô nói một câu không đầu không đuôi, không kiềm được hỏi: “Cái gì?”

Tần Tang ngược trông mắt lên nhìn anh: “Anh từng nói, anh chính là được di thái thái sinh ra, cho nên anh tuyệt đối không lập thêm di thái thái. Chuyện này rõ ràng là Dịch Liên Thận ép anh, anh tuyệt đối sẽ không tình nguyện. Hắn rút cuộc muốn làm cái gì? Mẫn Hồng Ngọc thật là do anh đã thương sao?”

Dịch Liên Khải một lát sau, mới lên tiếng: “Đúng vậy.”

Tần Tang lại hỏi: “Anh vì sao lại nổ súng bắn cô ta bị thương chứ?”

Dịch Liên Khải nhàn nhạt nói: “Anh thấy cô ta không vừa mắt.”

Tần Tang cũng không nói thêm gì nữa, lại qua một lúc lâu, tựa như vừa quyết định, nhìn anh nói: “Nhị ca có phải nắm đằng chuôi của anh trong tay hay không? Lệ Vọng Bình có phải cũng do anh ta giết? Anh vì sao lại lừa gạt em?”

“Lệ Vọng Bình là do chính anh giết.”

“Đã là vợ chồng, anh cho tới bây giờ còn không chịu nói thật với em sao? Hắn đến tột cùng là muốn cái gì, hay là muốn anh thay hắn làm chuyện gì, anh nói cho em biết, hai người cuối cùng thật sự thương lượng điều gì.”

Dịch Liên Khải vẫn dửng dưng như cũ đó, nói: “Chuyện của anh, em bớt can thiệp vào đi, em chỉ cần để ý tốt chính bản thân mình là được.”

“Nhưng anh đã đồng ý em” - Tần Tang nói: “Anh từng nói, từ nay về sau sẽ không bỏ em lại nữa. Bất kể tình thế tốt hay xấu, tuyệt đối không một mình bỏ em lại nữa.”

Dịch Liên Khải trầm mặc chốc lát, mới tựa hồ áy náy cười một tiếng, nói: “Vợ chồng vốn là chìm trong cùng một rừng, đại nạn đến đầu mọi người đều tự bay.”

Tần Tang trong lòng kết trăm nỗi, nhưng sau khi Dịch Liên Khải nói những lời này, tựa hồ rất mệt mỏi, anh để nguyên quần áo ngủ, không để ý tới cô nữa. Cô một mình một người ngồi cạnh bàn, mãi cho tới khi ngày tới dần lại, lại nghe thấy tiếng bước chân vang, thì ra là phó quan của Dịch Liên Thận, hắn nói: “Tam công tử, nhị công tử mời ngài đi qua một chuyện.”

Dịch Liên Khải còn chưa lên tiếng, Tần Tang đã đáp lời nói: “Tôi cũng phải đi.”

Dịch Liên Khải đột nhiên xoay người lại, hung hăng cho Tần Tang một cái tát. Một cái bạt tai này đánh rất ác, Tần Tang trong tai có tiếng ong ong, thật lâu mới hoàn hồn lại. Từ lúc kết hôn đến nay, Dịch Liên Khải mặc dù đối với cô âm dương quái khí, nhưng rất ít khi động thủ. Lần trước ở trên xe lửa cũng bắt quả chỉ là đánh một phát đập một cước, cũng không đập trúng chỗ hiểm. Hôm nay, một cái đánh này đánh cho khóe miệng cô bị rách ra, máu mẩn chất rôm ở miệng, cô có chút choáng váng hoa mắt, chỉ nhìn anh.

Một cú này có lẽ dùng hơi quá sức, Dịch Liên Khải ngực phập phồng, không biết là đang kiềm chế ho khan, hay đang mất sức. Cho nên qua một lúc lâu sau, anh mới điều hòa hô hấp, khàn giọng nói: “Coi như anh có lỗi với em.”

Anh xoay người đi ra ngoài, Tần Tang lần này gần như tỉnh lại, ngay cả khóc cũng quên mất, chỉ ngẩn ngơ nhìn anh ra ngoài. Phó quan của Dịch Liên Thận dẫn vệ binh, xách một ngọn đèn dầu sắt. Ngọn đèn dầu kia xuyên qua kính, giống như là đom đóm hòa trùng trong mùa hè, một vệt tròn le lói, thấy thân ảnh gầy gò của Dịch Liên Khải, từ từ xa dần, cuối cùng biến mất chìm trong bóng đêm.

Dịch Liên Khải đi đến sân trong của Dịch Liên Thận, chỉ thấy đèn đuốc yên ắng, bóng đêm sầm tĩnh, tựa như bốn bề vắng lặng. Anh bước lên thềm, phó quan kia liền thay anh đẩy cửa ra. Chỉ thấy Dịch Liên Thận ngồi một mình dưới ánh đèn, tự rót rượu tự uống. Dịch Liên Khải cũng không khách khí, ngồi xuống ngay cạnh bàn, nói: “Ta biết ngươi muốn cái gì, nhưng ngươi cũng phải đáp ứng ta hai chuyện.”

Dịch Liên Thận ném đũa xuống, nói: “Nói đi.”

“Thứ nhất, để Tần Tang đi.”

Dịch Liên Thận cười một tiếng, nói: “Đời người tất phải sinh tình si. Ngươi làm như vậy vì cô ta, cô ta thì không nhìn thấy tình cảm đó, tại sao phải khổ như vậy chứ?”

Dịch Liên Khải cười cười, nói: “Ta đang không muốn để cô ấy thấy tình cảm đó. Ta vốn không sống được lâu, nếu cô ấy nhớ ta thì tốt, nhưng chỉ sợ nửa đời sau sẽ không hạnh phúc. Chỉ bằng để cho cô ấy hận ta, ta vừa chết, cô ấy sẽ thống khoái lập gia đình, ngược lại cũng tốt.”

Dịch Liên Thận sắc mặt khể nhúc nhích, không khỏi lắc đầu một cái: “Lão tam, ta thật sự không hiểu ngươi.”

“Người có chí riêng.” - Dịch Liên Khải nhàn nhạt nói: “Giống như Yến Vân rõ ràng thích ngươi, nhưng lại giúp ta bán đứng ngươi vậy. Ngươi cũng không hiểu.”

Dịch Liên Thận đột nhiên đứng lên, Dịch Liên Khải nói: “Lão nhị, ta biết ngươi vì chuyện này mà căm ghét ta. Cũng vì chuyện này, ắt sẽ muốn mạng ta. Ngươi không hiểu nhị tẩu nghĩ gì, thành thật mà nói ta cũng hiểu.”

Dịch Liên Khải tự mình rót một ly rượu, từ từ nói: “Khi đó chúng ta đều còn nhỏ, là thật nhỏ, vốn không hiểu chuyện. Có chút không hiểu chuyện, tỷ như khi đó, ta là thật lòng kính trọng nhị ca, giả như, khi đó nhị ca cũng thật lòng yêu thương ta.”

Dịch Liên Thận nhàn nhạt nói: “Chuyện đã qua rồi, nói làm gì.”

Dịch Liên Khải gật một cái: “Được, không nhắc tới.” - Anh nói: “Ta muốn người đáp ứng việc thứ hai, chính là giết Mẫn Hồng Ngọc.”

Dịch Liên Thận cười nói: “Người thật sự không thương hoa tiếc ngọc sao?”

“Người đàn bà này là gan càng ngày càng lớn, nếu cô ta bán đứng ta, thì sẽ bán đứng được người thôi. Cô ta không phải vì tình mà tới, cũng không phải vì tiền mà tới, cô ta cần bản là một người điên.” - Dịch Liên Khải nói: “Bây giờ không giết cô ta, tương lai cô ta sẽ giết người.”

“Trong lòng người tức giận vì cô ta dặt em dêu quay trở lại, cho nên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta. Ta biết.” - Dịch Liên Thận nói: “Ta sẽ để cho người làm ngay bây giờ.”

Dịch Liên Khải cười nói: “Đêm dài lắm mộng, người biết tính khí ta một khắc cũng không chờ được, muốn là sẽ làm ngay bây giờ.”

Dịch Liên Thận đưa mắt nhìn anh chốc lát, nói: “Được!” - Lập tức kêu lên: “Người đâu!”

Phó quan liền đi nhanh về trước một bước, Dịch Liên Thận phất pho hất đưa Mẫn Hồng Ngọc đến, phó quan kia liền đi.

Dịch Liên Khải châm một ly rượu, đưa cho Dịch Liên Thận, nói: “Nhị ca, đa tạ người đồng ý ta hai chuyện này, ta sẽ vui vẻ giao đồ cho người.”

Dịch Liên Thận nói: “Được, khi trở về, ta sẽ để cho người tận mắt thấy Tần Tang đi, cũng để cho người yên tâm an nghỉ.”

Dịch Liên Khải lắc đầu một cái, nói: “Ta cả đời này đã không còn an nghỉ được nữa rồi.” - Anh cười khổ một cái, nói: “Ta làm ra chuyện như vậy, làm chiến hỏa lại nổi lên, là bất nhân; bán đứng bạn bè, là bất nghĩa; chia cắt quốc gia, là bất trung; làm anh em ngăn cách cãi vã, là bất hiếu. Bất nhân bất nghĩa bất trung bất hiếu, ta chết còn sướng, chỉ sợ làm khó cô ấy còn sống, mà phải đeo trên lưng tội danh như vậy.”

Dịch Liên Thận nói: “Vậy ta sẽ để người yên tâm, ta sẽ đưa cô ấy đến chỗ Cao đại soái như trước, có Cao đại soái che chở, không đến mức có ai dám làm khó cô ấy.”

Dịch Liên Khải gật đầu một cái: “Như vậy thì cảm ơn nhị ca nhiều.”

Dịch Liên Thận cười một tiếng: “Người không cần cảm tạ ta. Ban đầu trong thành Phù Viễn, người án binh bất động, thả ta đi, ta còn nợ người một cái ân huệ mà thôi.”

Anh em hai người họ nói chuyện, một bên liền đem thức ăn đồ nhắm tới, say đến nóng cả lỗ tai, chỉ nghe tiếng gió thê lương bên ngoài cửa sổ. Dịch Liên Khải không khỏi nói: “Có vẻ như sắp có tuyết rơi.”

Dịch liên Thận gật đầu một cái, nói: “Đúng vậy.”

Trần Hàn Quan ở Tây Bắc, lúc trời lạnh rét, đang lúc hoa đào tháng ba đang nở theo lịch cũ tuần hoàn, còn có tuyết xuân rơi xuống, cho nên được gọi là “Đào hoa tuyết.” Lúc này chỉ mới cuối tháng hai, cho nên có tuyết rơi cũng không có gì lạ. Dịch Liên Khải đứng dậy đẩy cửa sổ ra, chỉ thấy dải mây rũ xuống, vòng lại che đi mặt trăng lười lười lúc ẩn lúc hiện. Gió rét đập vào mặt thổi tới, thổi vào bên trong nồi lửa than, hơi phát ra tiếng “tích tách.”

Dịch Liên Thận ngân nga: “Tần thì minh nguyệt hán thì quan, vạn lý trường chinh vị hoàn. Dẫn sử long thành phi tương tại, bất giáo hồ mã độ âm sơn.”

Dịch Liên Khải khẽ mỉm cười, nói: “Anh em trong nhà chúng ta, chỉ có nhị ca là được phụ thân đại nhân chân truyền, thật là có mấy phần phong thái nhà nho.”

Dịch Liên Thận cười nói: “Phải rồi, đều là người nhà cả, chẳng lẽ ta lại không biết người? Khi còn bé ở trong trường tư, bản tới làm thơ ngâm câu, người là đệ nhất. Chỉ là sau đó người nháo lên không chịu học, thật ra nói tới thông minh nhất phải là người, ngay cả cha cũng bị lừa gạt, cho rằng người là một kẻ bất tài, rõ ràng người sinh ra phải như Tôn Trọng Mưu* mới đúng.”

Dịch Liên Khải nói: “Khi còn bé ở trong trường tư, cũng đã để cho nhị ca chịu thua thiệt phối hợp với ta.”

Bọn họ hai người khách khí nói với nhau chuyện cũ, nói tới chuyện lúc trước, tựa hồ lại như anh em ruột thịt. Đường như lời nói lại không liên hệ gì với nhau, Dịch Liên Khải từ cửa sổ thấy phó quan tự mình xách một ngọn đèn bão, dẫn Mẫn Hồng Ngọc quanh co đi tới. Chân cô bị thương bất tiện, đành từ từ mà đi, xa xa nhìn lại, chỉ thấy ngọn đèn bão chiếu vào đường gạch xanh nguyệt môn bên ngoài. Mà Mẫn Hồng Ngọc mặc đồ bông kín đáo, đội một chiếc nón rộng vành màu sắc đơn giản, có thêm lông trắng. Bởi vì ban đêm gió lớn, có đội mũ trùm đầu rộng vành, ngược lại tựa như cung nữ đồ trong bàn vẽ chiều quân, lững thững đi tới, từng bước từng bước.

Dịch liên Thận cũng đi bên cửa sổ, thấy một bức tranh như vậy, không kiềm được ngâm: “Nguyệt đi hoa ảnh động.”

Dịch Liên Khải tiếp lời: “Nghi thị ngọc nhân lai.”

Bọn họ bên nhìn nhau cười, Mẫn Hồng Ngọc nghe được bọn họ nói chuyện, thấy bọn họ kẻ sóng vai ở trước cửa sổ, cũng chỉ thản nhiên cười một tiếng, một bên thêm bước lên, một bên cười vang nói: “Hai vị công tử thật là nhã hứng, đêm rét như vậy, lại mở cửa sổ, cũng không sợ bị cảm lạnh, lại còn đọc thơ.”

Dịch Liên Thận khẽ mỉm cười, nói: “Nếu như không ra cửa sổ, sao có thể nhìn thấy người tới đây.”

Mẫn Hồng Ngọc ngẩng đầu liếc anh một cái, nói: “Cuộc đời này chỉ có mình nhị công tử khi nói chuyện có thể dễ cho người khác vui vẻ.”

Dịch Liên Thận liền để tay lên trên vai Dịch liên Khải, nói: “Nhìn đi, người ta đang trách người không chịu đỡ cô ta kia.”

Dịch Liên Khải không cười nói, một lúc sau sai vệ binh mở cửa, phó quan dẫn Mẫn Hồng Ngọc vào. Cô lấy nón vành rộng xuống, mái tóc đen dài như mây bụi thành bụi tóc, lại có nét giống mỹ nhân trong phim điện ảnh Tây Dương. Cô nói: “Đóng cửa sổ lại đi, lạnh lắm.”

Dịch Liên Thận cười nói: “Dù sao mỹ nhân cũng đã tới, nghe người vậy, đóng cửa sổ lại.”

Dịch Liên Khải lại nói: “Không, mở ra ngắm trăng sáng đi.”

Dịch liên Thận lắc đầu một cái, không để ý đến nữa, liền xoay người tự mình đỡ Mẫn Hồng Ngọc ngồi xuống, lại kêu người lấy thêm ly đĩa. Mẫn Hồng Ngọc cũng không cần cho phép, tự mình nâng bình rượu, châm một ly, lại cau mày nói: “Thì ra là hoàng tử, ta ngược lại muốn ném thử thiêu đao từ của quan ngoại đấy.”

Dịch Liên Thận nói: “Có rượu cho ngươi uống đã là tốt lắm rồi, còn đòi thiêu tam giản tử. Nói sao thiêu đao từ cũng là rượu mạnh, cô nương nhà ngươi uống chỉ sợ ngay lập tức say thôi.”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói: “Say quá thì thật vừa vặn, có chém đầu cũng không thấy đau đớn.”

Dịch Liên Thận cười hi hi, quay đầu nhìn Dịch Liên Khải nói: “Làm sao đây? Một đóa giải ngữ hoa ** như vậy, ngươi làm sao làm thế được đây?”

Dịch Liên Khải không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn trăng, gió lạnh lay động vạt áo anh, anh chỉ giống như có điều đang suy nghĩ.

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Nhị công tử không phải không biết, Tam công tử đang hận chết ta, có thể đoán được sẽ không bỏ qua cho ta cái mạng này. Việc đến nước này rồi, muốn giết muốn chém mặc các người.”

Dịch Liên Thận cười nói: “Lúc ấy ngươi khẳng khái không chịu tin ta, hôm nay đã tin hay chưa?”

Mẫn Hồng Ngọc khẽ mỉm cười: “Nhị công tử quả nhiên cùng tam công tử là anh em ruột thịt, Hồng Ngọc nguyện thua cuộc, không còn lời nào để nói.”

Dịch Liên Thận liền xoay người lại, nhìn Dịch Liên Khải nói: “Lão tam, sao ngươi lại không hỏi ta một chút, ta cùng Hồng Ngọc đánh cược cái gì?”

Dịch Liên Khải lạnh nhạt nói: “Còn có cái gì để hỏi bây giờ, tất nhiên là ngươi cùng cô ta thương lượng, giả vờ thả người, để cho cô ta mang ta đi. Nếu như ta không quay trở lại, ngươi sẽ không phải người đuổi theo ta nữa.”

Dịch Liên Thận gật đầu một cái, nói: “Đoán không sai.” - Hắn cúi người thờ dài một tiếng: “Lúc ấy Hồng Ngọc cố ý muốn ta tha cho ngươi một mạng, ta nói hoặc là lấy đồ để đổi, hoặc là lấy Tàn Tang để đổi. Cô ta không chịu tin rằng ngươi sẽ vì Tàn Tang bỏ đi tính mạng của mình, cho nên liền đồng ý đưa Tàn Tang tới, đổi ngươi đi ra ngoài. Kết quả ngươi vừa ra khỏi trấn Hàn Quan, không đến ba trăm dặm, liền quay trở lại.”

Dịch Liên Thận nhìn Mẫn Hồng Ngọc nói: “Ngươi xem, ngươi là một mảnh si tâm, hẳn đến phân nửa cũng không cảm kích. Không chỉ không cảm kích mà còn căm ghét ngươi, bởi vì ngươi lừa Tàn Tang trở lại.”

Mẫn Hồng Ngọc cười một tiếng: “Lúc ấy cũng là ta đã có ý tưởng đưa Tàn Tang lên thuyền, ta lừa cô ấy trở lại, cũng coi như là công quá tương đề đi***. Dĩ nhiên tam thiếu phu nhân nếu rơi vào trong tay đại gia, không đến mức hung hiểm giống như hôm nay.”

Dịch Liên Thận lại thờ dài: “Nói đến đại ca, ta lại thấy lo âu. Hẳn một mình kháng địch, không biết tình hình bây giờ thế nào. Nếu như Lý Trọng Năm ngọc đá cùng vỡ, dùng pháo binh nổ thành, thì thành Phù Viên chỉ còn một mảnh ngói vụn, ta làm sao để không phụ lòng phụ thân đại nhân, không phụ lòng trăm họ Phù Châu đây? Hồng Ngọc, bây giờ lão tam đồng ý giao đồ, nên ta không thể không đồng ý hẳn hai chuyện.”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói: “Chắc hẳn chuyện đầu tiên chính là để tam thiếu phu nhân đi, thứ hai chính là giết ta.”

Dịch Liên Thận nhìn Dịch Liên Khải nói: “Ngươi nhìn một chút đi, thật là một người tâm can thủy tinh, còn có lời gì để nói nữa đây?”

Dịch Liên Khải chỉ nhàn nhạt cười, Mẫn Hồng Ngọc không chớp mắt nhìn anh một hồi, rồi thờ dài: “Ta cho dù có là tâm can thủy tinh, thì hẳn cũng là một người lòng dạ sắt đá vô nhân tính. Thủy tinh đụng phải sắt đá, chẳng phải đều tan xương nát thịt, không có kết quả tốt sao.”

Dịch Liên Khải lúc này mới quay mặt lại đối với cô cười một tiếng, nói: “Cảm ơn.”

“Công tử gia.” - Mẫn Hồng Ngọc vịn bàn đứng lên, nhìn Dịch Liên Khải cúi người: “Hồng Ngọc đứng ra phải cảm ơn ngài. Nếu không phải nhờ ngài, ban đầu lúc Lục Khiếu phường phái người tới phá sân khấu, có lẽ ta đã không sống nổi rồi. Nếu không phải nhờ ngài, có lẽ ta lúc này đến cả cái mạng để xin cơm cũng không còn. Nếu không phải nhờ ngài, ta cũng sẽ không biết trời đất rộng lớn, ngoài hát xướng rạp hát ra, còn có những thứ tốt hơn.”

Dịch Liên Khải vươn người tránh qua, không nhận lễ của cô, chỉ nói: “Ta mặc dù đã cứu ngươi, nhưng lúc đó cũng không phải có chủ ý tốt gì. Nói đến những năm vừa qua, ngươi cũng đã làm thay ta rất nhiều chuyện, chúng ta sống phẳng rồi.”

Mẫn Hồng Ngọc gật đầu một cái, nói: “Công tử gia ân oán rõ ràng, không muốn chiếm lấy cô gái yếu đuối như ta, chuyện này là do ta không biết thỏa mãn, đáng đời ta bị đến mức như bây giờ.”

Cô lại nhìn Dịch Liên Thận một cái: “Hồng Ngọc chỉ có chút vật ngoài thân, nhưng đều là do chư vị công tử tặng cho, chỉ có cái giọng này, là của mình. Sắp chia tay, Hồng Ngọc nguyện ý vì hai vị công tử hát thượng cùng hí, để không uổng phí đã từng quen biết nhau.”

Dịch Liên Khải cũng không đáp lời, ngược lại Dịch Liên Thận nói: “Nói mà thấy thật đáng thương, nếu ngươi đã cao hứng hát, thì ngươi cứ hát đi.”

Mẫn Hồng Ngọc nhìn anh cúi người, vẫn còn lễ phép theo cách cũ, yêu kiều chúm chím hỏi: “Không biết công tử nguyện ý nghe hí gì đây?”

Dịch Liên Thận nhìn Dịch Liên Khải, Dịch Liên Khải vẫn không nói một lời. Dịch Liên Thận nói: “Cứ đơn giản hát bài sớ trường của ngươi là được.”

Mẫn Hồng Ngọc nghĩ sơ qua, nói: “Vây để ta xướng “Hồng nương” đi.” - Cô đỡ bàn đứng dậy, áy náy cười một tiếng: “Chân này còn bị thương, không thể động dậy được, ta chỉ có thể đứng như vậy hát, dù sao hai vị công tử đều không phải người ngoài chắc sẽ không chê đâu.”

Dịch Liên Thận châm một ly rượu nói: “Hát đi, hát xong chúng ta lại uống rượu.”

Mẫn Hồng Ngọc hơi ngưng thần một lát, liền khẽ hé đôi môi đỏ mọng, uyển chuyển hát: “Tiểu thư tiểu thư người đa phong thái, quân thủy nha quân thủy nha phong nhã tài ba. Phong lưu không cần mua nghìn bạc, nguyệt di hoa ảnh ngọc lại nhân. Kim tiêu khâu trước tương tư trái, nhất song tình lữ xưng tâm hoài. Lão phụ nhân mang hôn

nhân lại, hào nhân duyên vô tình địa bị sách khai. Nhĩ khán tiểu thư cả ngày sầu mi đại, na trương thân tử bệnh đắc thị cốt sầu như sai. Bất kể lão phu nhân gia pháp lợi hại, ngã hồng nương thành tựu bọn họ cá nước hài hòa.”

Đoạn này chính là ở giữa “Hồng nương”, có thể nói là nhà nhà đều biết, ai ai cũng biết, hơn nữa còn là kịch hay sở trường của Mẫn Hồng Ngọc, mỗi lần hát xướng hí, đều hát cuối. Cô thành danh từ sớm, giọng rất có thiên phú, hơn nữa xuất thân chính quy lại được danh sư chỉ dạy, đoạn này xướng tự rõ ràng, giọng điệu uyển chuyển, hết sức êm tai.

Dịch Liên Thận một bên nghe trứ, một bên thay cô gõ nhịp, mà Dịch Liên Khải lại đứng ở bên cửa sổ, lại giống như không nghe thấy gì. Dịch Liên Thận nghe hết sức mê say, một mực dùng răng đũa gõ nhẹ cạnh bàn, chờ cô hát xong một đoạn lớn, mới kêu lên một tiếng: “Hay!”

Mẫn Hồng Ngọc thân nhiên cười một tiếng, nói: “Hát không được khá, may mà còn có công tử nghe.”

Dịch Liên Thận nói: “Hát rất khá!” - Lại nói: “Ngươi đừng để ý đến lão tam, hẳn nghe xướng hay như vậy mà không nghe, cứ đứng bên cửa sổ đón gió lạnh, đó mới thật là hết thuốc chữa.”

Mẫn Hồng Ngọc lại thân nhiên cười một tiếng. Dịch Liên Thận bùng ly lên, đưa cho Mẫn Hồng Ngọc, nói: “Tới đây, cầm cái ly rượu nóng này uống, rồi hát thêm một bộ “Khảo hồng”.”

Mẫn Hồng Ngọc cười nói: “Đa tạ nhị công tử.” - Cô đưa tay đón ly rượu, như là vô tình, chỉ “Ồ” một tiếng, ly rượu kia không kịp tiếp lấy, “Ừm” một tiếng rơi vào bên trong nồi lẩu trên bàn, văng canh nóng tung tóe.

Dịch Liên Thận theo bản năng lùi về sau, Mẫn Hồng Ngọc đã giơ tay lật ngược bàn. Trên bàn chén đĩa thức ăn rào rào rơi xuống đầy đất. Dịch Liên Thận né tránh không kịp, thiếu chút nữa trượt té, một tay đưa lên sờ sủng sau eo, một tay kia liền bắt lấy băng ghế. Lại có người nhanh hơn anh một bước, đã dùng nòng súng lạnh băng để ở trên đầu anh.

Giọng nói của Mẫn Hồng Ngọc như là đang xướng vậy trong veo uyển chuyển, cũng không có nửa phần khẩn trương thất sắc: “Nhị công tử, ta biết tay ngươi nhanh, cho nên chỉ cần ngươi nhúc nhích, thì ta liền nổ súng.”

Lúc này bên ngoài vệ binh nghe được tiếng huyền não trong nhà, mà chen nhau đi vào, chỉ thấy Mẫn Hồng Ngọc cầm súng chĩa vào Dịch Liên Thận, không nhìn được cùng kéo cò súng.

Dịch Liên Thận phát phát tay, những vệ binh kia đều lùi ra ngoài. Dịch Liên Thận ngược lại không quá khẩn trương, cười cười một tiếng, nói: “Ngươi là người đàn bà thứ hai dám chĩa súng vào đầu ta.”

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Bớt nói nhảm. Cho người chuẩn bị xe, ngươi tự mình đưa ta xuất quan.”

Dịch Liên Thận nhìn Dịch Liên Khải một cái, chỉ thấy anh điềm tĩnh, tựa hồ không định làm gì, căn bản không quan tâm trong phòng này đang trời long đất nổ thế nào, chỉ là chấp tay nhìn ngoài cửa sổ. Dịch Liên Thận vì vậy chép miệng, hỏi: “Ngươi không mang theo hân mã đi luôn sao?”

Mẫn Hồng Ngọc cười nhạt: “Trời rộng người không chung đường, còn có cái gì để nói đây.”

Dịch Liên Thận tinh bơ, nói: “Ngươi vì sao không hỏi một chút, người đàn bà đầu tiên chĩa súng vào ta, rốt cuộc là ai?”

Mẫn Hồng Ngọc “Hừ” một tiếng, nói: “Thiếu đông xa tây, mau gọi người chuẩn bị xe.”

Dịch Liên Thận nói: “Người đàn bà đầu tiên trên đời này dám chĩa súng vào ta chính là tam đệ muội của ta, người mà ngươi hận nhất.”

Mẫn Hồng Ngọc không có vẻ kinh ngạc, cũng không để ý tới câu nói của anh. Chỉ thúc giục hân: “Đứng lên, từ từ đứng lên.”

Dịch liên Thận hết sức nghe lời, từ từ đứng thẳng người, vừa nói: “Từ nơi này đến cửa lớn, còn cách ba trăm bước. Mỗi một bước đi, ta đều có thể xoay người đoạt súng, cũng có thể có người ở trong bóng tối, dùng súng trường bắn vỡ đầu ngươi. Ngươi cho là ngươi có thể yên ổn uy hiếp ta rồi đi sao?”

Mẫn Hồng Ngọc tựa hồ hết sức tinh táo: “Dù sao cũng phải thử một lần.”

Dịch Liên Thận nói: “Vũ đạo động thương, không phải chuyện đàn bà nên làm.”

Mẫn Hồng Ngọc nhẹ nhàng dùng sức, súng kia liền đi vào án đường của anh, cô nói: “Đừng nói nữa, đi!”

Dịch Liên Thận từ từ lùi về phía sau, Mẫn Hồng Ngọc nói: “Tam công tử, phiền ngài hỗ trợ mở cửa ra.”

Cô nói hai lần liền, Dịch Liên Khải cũng đều như không nghe thấy, Dịch Liên Thận cười nói: “Nhìn kìa, hẳn không thèm đếm xỉa lại ngươi.”

Mẫn Hồng Ngọc lạnh lùng nói: “Tam công tử, ngươi nếu ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không chịu giúp ta, cũng đừng để ta nói ra lời gì hay ho.”

Dịch Liên Khải lúc này mới lười biếng nhìn cô một lát, rốt cuộc đi ra mở cửa. Chỉ nghe “Két” một tiếng cửa mở ra, bên ngoài đều là vệ binh, mấy chục khẩu súng đen ngòm chĩa về phía cửa. Thấy Dịch Liên Thận vẫn bị uy hiếp, những người đó không dám nổ súng, hai bên giằng co.

Mẫn Hồng Ngọc nói: “Chuẩn bị xe.”

Dịch Liên Thận cười nói: “Chơi đã chưa?”

Lời còn chưa dứt, Mẫn Hồng Ngọc hơi biến sắc, Dịch Liên Thận đã bất ngờ phát cáu, hai tay như chớp đỡ nòng súng. Mẫn Hồng Ngọc bóp cò, chỉ nghe “Ầm” một tiếng, súng kia đã bị Dịch Liên Thận nâng lên, hướng về phía bầu trời, đạn bắn xuyên ngôi nhà, chấn động đến nỗi xà nhà bụi rơi lả chĩa.

Dịch Liên Thận xoay một tay đoạt, đã cướp súng kéo trong tay, bay lên đá một cước vào Mẫn Hồng Ngọc. Cô té ngã trên đất, bên ngoài súng trỗi lên, nhất thời máu

tươi văng tung tóe, Mẫn Hồng Ngọc lập tức bị trúng mấy phát súng, thấy đã không còn sống nổi.

Dịch Liên Thận xoa tay chặn lại, vệ binh lúc này mới ngừng bắn, thẳm trong phòng cũng bị bắn nát, thẳm nhून máu tươi, chậm rãi chảy dọc theo gạch xanh bên dưới tấm thảm. Mẫn Hồng Ngọc cũng chưa ngưng thở, chỉ là nằm đó thờ hồn hên.

Dịch Liên Thận cầm vật nhỏ chạm trổ của Tây Dương, đến gần cô ngồi xổm xuống, nói với cô: “Thật ra tam đệ kia của ta rõ ràng có cơ hội giúp ngươi, tại sao hần lại không chịu ra tay chứ? Các ngươi hai người liên thủ cũng có thể chế ngự ta, mang Tần Tang nghênh ngang mà đi. Ngươi biết vì sao hần lại không giúp ngươi chứ? Bởi vì hần không tin ngươi. Tam đệ này của ta trời tính lạnh nhạt, ngươi đưa Tần Tang đến chỗ ta, hần liền biết không tin ngươi nữa. Cho nên lúc ngươi không chế ta, hần cần bản không muốn giúp ngươi.”

Mẫn Hồng Ngọc trước ngực máu ồ ồ chảy xuống đất, nhưng ánh mắt lại nhìn Dịch Liên Khái. Dịch Liên Thận liền nhìn Dịch Liên Khái ngoắc tay: “Xem ra cô ta còn có lời muốn nói với ngươi, ngươi cũng sắp chết rồi, ngươi lại nghe một chút đi.”

Dịch Liên Khái khẽ nhún mày, đi thẳng đến trước người. Mẫn Hồng Ngọc ráng cười một tiếng, nói: “Tam công tử, ngài đừng nghe nhị công tử nói, ta không trách ngài. Vốn dĩ là ta muốn mang ngài đi, nhưng ta biết, ngài sẽ không tin tưởng ta, cho nên ta muốn tự mình thử một lần... Ngài từng nói qua, đàn bà cũng là người, đào kép cũng là người, không thử một lần làm sao biết... Biết rằng mình không làm được...” - Cô ho khan kịch liệt, ho ra rất nhiều bọt máu, ánh mắt rã rời, giọng nói dần mờ hồ: “Đây là... Đây là lúc ngài dạy ta cười ngửa từng nói... Cả đời này, người đàn ông đầu tiên nói với ta như vậy, chỉ là ngài...”

Dịch Liên Khái mặc dù trong lòng giận cô, khi thấy dáng vẻ hấp hối lúc này của cô, cũng không cảm thấy hả giận, chỉ lãnh đạm nói: “Ngươi không nên dính vào chuyện này.”

“Ta nếu... Nếu khi đó... Tự mình đưa Tần Tang đi Xương Nghiệp... Ngài cũng sẽ... Cũng sẽ có một chút cảm kích ta...” - Giọng nói Mẫn Hồng Ngọc nhỏ dần: “Nhưng ta không cam lòng... Ta không cam lòng...” - Trong ánh mắt cô bỗng nhiên như có ánh hào quang: “Không thử một lần, làm sao biết mình không làm được... Mặc dù ngài sẽ hận ta...” - Cô hô hấp ngày càng ngắn ngủi: “...Ta không hối hận...”

Dịch Liên Khái từ từ đứng lên, Mẫn Hồng Ngọc tựa hồ hít một hơi thật sâu, trong giọng nói tựa hồ muôn vạn ôn nhu: “Lan Pha... Ta không hối hận... Thật...”

Cô nói xong câu này, từ từ nghiêng đầu qua, tay cũng vô lực rũ ở trong vũng máu. Có vệ binh tiến lên kiểm tra, kiểm tra hơi thở của cô, báo cáo nói: “Tur lệnh, người đàn bà này đã chết.”

Chú thích:

* Tôn Quyền có tên tự là Trọng Mưu, quân chủ đầu tiên của nhà Ngô, em trai của Tôn Sách và là anh của Tôn phu nhân - là vợ chúa Lưu Bị.

** Giải Ngữ hoa ý chỉ mấy nữ nhân hát xướng hoa từ bé.

*** Ý chỉ công lao và lỗi lầm triệt tiêu lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

“Đưa xuống đi.” - Dịch Liên Thận coi như không có, đối với Dịch Liên Khái nói: “Hai chuyện đã xong một chuyện rồi. Thừa dịp tuyết còn chưa xuống, chúng ta làm chuyện còn lại luôn.”

Dịch Liên Khái nói: “Cũng tốt. Tần Tang vừa đến Xương Nghiệp, sau khi đã an toàn rồi, ta mới có thể giao đồ giao ngươi.”

Dịch Liên Thận nói: “Điều đó là tất nhiên rồi.”

Dịch Liên Khái nói: “Người của ta ở quan ngoại, ngươi chỉ cần chuẩn bị xe, đồ đầy xăng, anh sẽ hộ tống đưa Tần Tang đi. Sau khi đến Xương Nghiệp, anh sẽ báo cáo lại cho ta, khi đó ta sẽ đem đồ giao cho ngươi.”

Dịch Liên Thận cau mày nói: “Điều này hơi khó trong tình thế này. Bây giờ thế cục vạn biến, kéo dài thêm nữa, món đồ đó có khi chỉ còn là một tấm giấy vụn.”

Dịch Liên Khái cười nhạt: “Ồ trong kho bảo hiểm ở ngân hàng Thụy Sĩ cũng đã là cả triệu ung* dương rồi. Sao có thể là một nắm giấy vụn được? Chỉ cần ngươi trình tin vật ra, ngân hàng liền mở chốt an toàn của quỹ. Đến lúc đó dù là Lý Trọng Năm đánh thành Phù Viên thành cái tổ ong, thì ngươi cầm một khoản tiền lớn như vậy, đừng nói là một thành Phù Viên, ngay cả hành tỉnh Phù Châu, chỉ sợ cũng xây mới hết luôn được.”

Dịch Liên Thận nói: “Nếu không như thế này đi, chúng ta mỗi người nhượng bộ một bước. Người của ngươi mang Tần Tang rời đi, ngươi liền đem tung tích vật đó nói cho ta. Ta phái người đi lấy, cũng cần có thời gian. Ngươi biết đánh giặc là lừa đốt chân mày, lúc bị Lý Trọng Năm đánh được vào trong thành Phù Viên, thì cho dù ta có cầm cả triệu ung dương cũng không có chỗ dùng. Cho dù có tạm thời qua nước láng giềng mượn binh, chỉ sợ cũng không còn kịp nữa rồi.”

Dịch Liên Khái tựa hồ trầm ngâm bất định, Dịch Liên Thận nói: “Ta cũng đã tin ngươi rồi, sao ngươi lại không tin ta chứ?”

Dịch Liên Khái rốt cuộc quyết định: “Được! Nhưng ta muốn tận mắt nhìn Tần Tang đi.”

Dịch Liên Thận nói: “Chuyện này có gì khó khăn chứ? Chúng ta cùng lên trên thành, ngươi kêu người của ngươi ra ngoài cửa thành tiếp ứng. Đứng trên cao, nhìn càng xa

hon. Sau khi bọn họ đi được mấy giờ người liền nói cho ta, lúc đấy ta cho dù phái người đuổi theo cũng không kịp nữa rồi.”

Dịch Liên Khải cười nhạt: “Người nếu thật sự muốn phái người đuổi theo, ta còn có thể làm gì được đây.”

Dịch Liên Thận nói: “Nếu như người giao đồ ra, ta còn làm khó em đâu làm gì chứ? Hoài bích kỳ tội**, ngay cả ngọc cũng không có, ngay cả người ta cũng sẽ không làm khó, huống chi là em đâu.”

Dịch Liên Khải rút cuộc cười một tiếng: “Nếu như vậy, đa tạ nhị ca.”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, bên trong phòng đã quét sạch sẽ, vệ binh đã cuốn lại tấm thảm đầy máu tươi, lại trải một tấm thảm mới lên, mọi thứ giống như chưa từng xảy ra. Dịch Liên Thận hỏi: “Nếu được thì mời em đâu đến đây? Hay là người trở về một chuyến, chỉ sợ còn có chút lời riêng tư, người còn muốn nói với cô ấy.”

Dịch Liên Khải chỉ hơi trầm ngâm, rút cuộc lắc đầu một cái, nói: “Không được, ta không muốn thấy cô ấy, cứ đưa cô ấy đi đi.”

Dịch Liên Thận hỏi: “Vậy người của người đâu? Người cũng không đi gặp anh, dặn dò vài lời sao?”

Dịch Liên Khải khẽ mỉm cười, nói: “Anh sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, không cần dặn dò.”

Dịch Liên Thận suy nghĩ một chút, nhưng vẫn sai người đi mời Tần Tang, Dịch Liên Khải nghe anh phân phó vệ binh, cũng không cản trở gì thêm. Tần Tang vốn đang trần trụi chưa ngủ được, sau đó lại nghe trong viện đột nhiên có tiếng sủng, hơi cả kinh bất định, lúc này vệ binh đưa lời tới, cô liền lập tức mặc áo choàng dài, đi tới. Chỉ thấy trong phòng đèn đuốc sáng sủa trưng, Dịch Liên Thận cùng Dịch Liên Khải đứng sững vai. Dịch Liên Thận mặt như cũ mỉm cười, mà Dịch Liên Khải thần sắc lãnh đạm, tựa hồ như hai người vừa có chút tranh chấp. Cô nghi ngờ trong lòng, nhưng vẫn theo lễ cũ cúi chào một cái, kêu một tiếng: “Nhị ca.”

Dịch Liên Thận nói: “Sắp có chiến tranh, ý của tam đệ là nơi này không được yên ổn, cũng không thể giữ cô ở lại, vẫn nên như trước đưa cô đi Xương Nghiệp.”

Tần Tang nhìn Dịch Liên Khải một cái, nói: “Đã như vậy, tôi cùng anh ta ở cùng nhau, nếu đi thì cùng đi.”

Dịch Liên Thận nói: “Tam đệ còn có một số việc phải thay ta đi làm, cho nên chỉ sợ không thể đi cùng em đâu.”

Tần Tang nói: “Nhị ca là anh lớn, nếu lúc trước Lan Pha đã bắt kính với nhị ca, thì ta sẽ thay anh chịu tội bắt kính đó. Nhị ca, phụ thân đại nhân bệnh nặng chưa lành, thành Phủ Viễn sớm muộn cũng sẽ lâm nguy, vào thời điểm này, anh em đánh nhau, chỉ có thảm hại vô ích...”

Dịch Liên Thận hơi nhú mày, xoay mặt đối với Dịch Liên Khải nói: “Đàn bà thể này, vậy mà người lại thích.”

Dịch Liên Khải lúc này mới từ tốn nói: “Ta cũng không thích, cho nên mới muốn gửi đi xa.”

Dịch Liên Thận lắc đầu một cái, nói với Tần Tang: “Tam muội muội, đừng nói nữa, chuyện của nam nhân. Người đừng nên quan tâm nữa. Đi thôi, ta phái người đưa cô ra khỏi thành, có người ở ngoài thành sẽ đón cô, đưa cô đi Xương Nghiệp.”

Tần Tang nhìn Dịch Liên Khải, dường như mong anh nói chuyện. Dịch Liên Khải cũng không nhìn cô, chỉ nhìn hướng khác, tựa hồ trong lòng có chút không yên, chỉ nói: “Bên ngoài thành người chờ cô là Phan Kiện Trì, ta tác thành cho hai người các người.”

Tần Tang người hơi chấn động chút, tựa như không tin nhìn anh.

“Hưu thư ta cũng sẽ không viết, cô đi cùng anh đi, có lấy anh làm chồng hay không, hay là có đi ra nước ngoài, ta cũng không quan tâm.”

Tần Tang không biết tại sao, tâm loạn như ma, lúc cô một mình ở Phủ Viễn lên thuyền, chỉ có một ước nguyện có thể một mình đi xa, cách xa những thứ này không cần phiền não nữa. Nhưng lần này gặp lại Dịch Liên Khải, chẳng biết vì sao tâm tư lại có phần đổi khác, có thể là nghi ngờ anh vẫn ở trong hiểm cảnh như trước, có lẽ là bởi vì anh dung mạo tiêu tụy. Nhưng khi anh thấy cô, rõ ràng cũng không nói được lời gì hay. Lúc cô cùng anh sống chung, luôn là cô tránh anh, nhưng cho đến ngày hôm nay, lúc anh muốn tránh cô, cô lại không hiểu mình rút cuộc nghĩ gì, qua một lúc lâu sau, lên tiếng: “Tôi sẽ không gả cho anh ta.”

“Tôi không quan tâm.”

Dịch Liên Khải kéo tay cô, trong mắt cô đã có lệ quang, đứng đứng nhìn anh, mang vẻ hi vọng, chỉ mong anh thay đổi ý định, nhưng anh nắm tay cô, kéo vòng phi thúy ra, cô thần sắc không kiềm được liền thay đổi. Vòng phi thúy kia thật chặt, Tần Tang sau khi mang thai, vóc người nở nang, cô nắm lấy vòng phi thúy kia, hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Dịch Liên Khải đẩy tay cô, cô mơ hồ đoán được ý anh, cho nên không chịu buông tay. Anh gắng gượng cố đẩy ngón tay cô ra. Cô vừa tức vừa sốt ruột, anh đã đem vòng phi thúy kéo ra, vuốt xuống một chiếc, rồi lại vuốt một chiếc khác xuống, anh dùng hết sức, tay kia tuột vòng ra chỗ miệng cổ tay. Tần Tang có chút ngẩn ra, bị anh cứng rấn đẩy ngón tay ra còn có chút đau, tầm mắt đã dần dần mơ hồ, mà ở trong đáy mắt của Dịch Liên Khải, lại phảng phất cười, mang theo vẻ thống khoái, cười thật là hời hợt. Anh gỡ một đôi vòng kia xuống, cầm ở trong tay, vòng tay va vào nhau, phát ra tiếng lanh canh trong treo của ngọc phi thúy. Cô mơ hồ đoán ra được điều gì, vươn tay đoạt lại đôi vòng kia, Dịch Liên Khải đẩy tay cô ra, không nhìn tới cô một cái, liền ném xuống đất.

Chỉ nghe “choang” một tiếng, vang lên giòn tan, một đôi vòng đã bể đến nát bét. Anh lạnh nhạt nói: “Phu thê chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, cũng giống như cái vòng này vậy.”

Tần Tang hoảng hốt lùi về sau một bước, tựa hồ không thể tin được, nhìn anh, không thể tin anh sẽ nói ra lời như vậy. Dịch Liên Khải nói: “Tôi mệt mỏi rồi, cô đi đi.”

Nước mắt Tần Tang rút cuộc cũng rơi, một giọt rồi một giọt rơi xuống đất.

Dịch Liên Khải không nhìn được cô cứ khóc thút thít, quay mặt đi, nói với Dịch Liên Thận: “Nhị ca, đưa cô ấy đi đi.”

Dịch Liên Thận tình ngộ thở dài, đối với Tần Tang nói: “Tam muội muội, xin mời.”

Trên công thành có gió lớn, thổi đến trong lòng người đều là giá rét. Dịch Liên Khải thấy Tần Tang ra khỏi thành, xe hơi đậu ở chỗ đó, đèn xe sáng trưng, nhìn theo hình

bóng cô, vô cùng cô tịch. Dịch Liên Thận thấy anh nên để mắt nhìn kỹ, nói: “Đây đúng là tự làm khổ mình mà, ngay cả lời cũng không chịu nói rõ với cô ấy.”

Dịch Liên Khải nói: “Nói rõ ràng, cô ấy sẽ không chịu đi.”

Dịch Liên Thận lắc đầu: “Đúng là trời sinh tính tình cô độc mà.”

Dịch Liên Khải nhàn nhạt cười nói: “Nhị ca nói những lời này không sai, ta chính là trời sinh tính tình cô độc.”

Dịch Liên Thận không lên tiếng nữa, nhìn Tần Tang một mình đứng trong gió rét, gió thổi áo choàng dài trên người của cô bay lên, đung đưa phất phới, tựa hồ như lúc này ngay cả cô cũng sẽ bị thổi đi theo vậy.

Dịch Liên Khải nói: “Nhị ca, mượn súng của người dùng một chút.”

Dịch Liên Thận hơi suy nghĩ một chút, rút súng từ trong bao súng ra đưa cho anh. Dịch Liên Khải lên nòng, từ từ hạ thấp tay. Dịch Liên Thận thấy anh đưa họng súng nhắm về phía Tần Tang, không khỏi hết sức bất ngờ.

Dịch Liên Khải nói: “Nhị ca, ban đầu người từ trong thành Phù Viễn rút đi, vì sao lại không mang theo Yến Vân?”

Dịch Liên Thận không ngờ anh lại hỏi lời như vậy, không ngờ tới cũng không muốn đáp lại, nhưng chỉ trong chớp lát, vẫn nói: “Nếu cô ấy đã hai lòng, không bằng ta để cho cô ấy đi.”

“Nhưng ta lại không nghĩ như vậy.” - Dịch Liên Khải hơi nheo mắt lại, tay cầm vững vô cùng, nhắm ngay mi tâm của Tần Tang. Ngón tay đã dần dùng sức: “Người nói ta trời sinh tính tình cô độc, đây không phải là do trời sinh. Lúc ấy phụ thân oan uổng mẫu thân ta, không cho bà ấy nói một lời, uất ức mà chết đi. Văn quân hữu nhị ý, cổ lai tương quyết tuyệt***. Lúc đó ta đã biết, ta cả đời này, chỉ sợ sẽ cùng cô ấy như vậy, tuyệt đối không nhân nhượng.”

Dịch Liên Thận buột miệng kêu lên: “Tam đệ!”

“Đoàng!”

Họng súng tóe ra ánh lửa, đạn rít lên hướng dưới thành mà bay đi. Tần Tang nghe thấy tiếng súng vang lên, không kiềm được ngẩng đầu. Dịch Liên Thận cúi đầu về bên thành tường, chỉ thấy đạn lướt qua tóc mai của Tần Tang bay đi, Tần Tang chỉ cảm thấy bên tai nóng lên, tựa như có lưỡi dao sắc bén đi qua, không kiềm được đưa tay sờ một cái, nhưng chỉ thấy cô đánh rớt một bên bông tai. Cô không biết người nào nổ súng, ngẩng đầu nhìn lên trên cổng thành, chỉ thấy một mảng đen nhánh, bóng đêm âm trầm, cái gì cũng không nhìn thấy được. Đang lúc nghi ngờ kinh sợ, đột nhiên trong bóng tối có người nhào tới, đem cô lôi vòng ra chỗ đèn pha, cô kinh hãi dùng sức giãy giụa, nhưng người nọ che miệng cô lại, ở bên tai cô nói: “Tiểu Tang, là tôi.”

Phan Kiện Tri... Không là Lệ Vọng Bình, cô không biết mình đang nghĩ gì, lại nói: “Ta phải quay lại!”

Lệ Vọng Bình tay giống như vòng sắt vậy, giữ cô thật chặt không để cô đi, anh quát khê cô: “Tần Tang! Em mà trở về là sẽ chết!”

“Anh đừng quân ta! Ta phải quay lại!” - Phát súng kia làm cho cô sinh ra rung mình: “Dịch Liên Khải vẫn ở trong thành, anh ấy không biết thế nào rồi!”

“Anh ta sẽ tới.” - Lệ Vọng Bình giữ cô thật chặt: “Là anh ta bảo tôi mang em đi, qua hai ngày nữa anh ta thoát thân sẽ tìm tới chúng ta!”

“Ta không tin!” - Tần Tang chẳng biết tại sao lại cuồng loạn đứng lên: “Anh ta ném vỡ vòng! Anh ta nói tình nghĩa vợ chồng, ân đoạn nghĩa tuyệt! Anh ta sẽ không tới! Anh ta đã từng nói sẽ không bỏ ta lại, anh ta rõ ràng đã đồng ý ta. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, anh ta sẽ tuyệt đối không làm vậy... Các người đều ở đây gạt ta! Nếu không phải anh ấy sắp chết, sẽ tuyệt đối không kêu anh tới! Các người đều ở đây gạt ta!”

Lệ Vọng Bình cắn răng, đánh một chưởng ở giữa gáy cô, Tần Tang nhất thời hôn mê, anh bế Tần Tang lên xe hơi, nổ máy liền đi thẳng.

Đèn xe hơi sáng trong tựa như hai chùm sáng trắng, từ từ xa dần, chùm tia sáng dần dần co lại thành vòng sáng, vóng sáng lại dần dần co lại thành điểm sáng, càng ngày càng mơ hồ, càng ngày càng không thấy rõ, đến cuối cùng, tan ra vào màn đêm dày đặc vô cùng, cũng không còn nhìn thấy nữa.

Dịch Liên Khải đưa súng trả lại cho Dịch Liên Thận, Dịch Liên Thận nhận lấy súng, nhưng dường như có điều suy nghĩ hỏi: “Cả hai tay người đều bị ta làm hư, lúc nổ súng đã không còn chính xác nữa, một phát kia có thể sẽ bắn chết cô ấy, người đã nghĩ cái gì vậy?”

Dịch Liên Khải cười một tiếng: “Một phát súng này, ta vốn định bắn chết cô ấy, kết quả cô ấy mạng lớn, vậy thì để cô ấy đi đi.”

Dịch Liên Thận thần sắc hơi động, bỗng nhiên nói: “Người nói láo! Đồ ở nơi nào? Có phải sớm đã không còn ở chỗ của người?”

Dịch Liên Khải cười nói: “Nhị ca, đồ tất nhiên vẫn còn, sáng mai, người phái người đi lấy đi.”

Dịch Liên Thận cầm súng nhắm Dịch Liên Khải, lạnh lùng nói: “Ta cũng hiểu được, nếu như không có ý định đánh lại, người tuyệt đối sẽ không để người khác đưa Tần Tang đi, trừ khi người đã quyết định không muốn sống nữa, nếu không người tuyệt đối sẽ không giao Tần Tang vào trong tay người khác. Đồ rớt cuộc ở nơi nào? Nói! Nếu không bây giờ ta liền kêu người đưa cô ta về, để cho vợ chồng các người thành một đôi uyên ương đồng mệnh!”

Dịch Liên Khải nói: “Mấy tháng trước, Mộ Dung Thần sai con trai ông ta là Mộ Dung Phong đến Phù Viễn. Chúng ta đã nói chuyện với nhau. Mộ Dung gia mấy năm nay bình định đất Bắc, khước tán rất là lợi hại, mặc dù bọn họ đánh giặc không tể, nhưng cùng người của lão Mao một trận đánh xuống, thực sự lúc này cũng rất là hao tổn.”

Dịch Liên Thận trách mắng: “Đừng nói nhảm! Đồ ở đâu?”

“Ta đưa cho Mộ Dung Phong rồi.”

“Nói bậy! Chúng chi cả triệu ung dương, người lại cho một kẻ ngoại tộc địch nhân sao?”

“Đối với người mà nói là ngoại tộc địch nhân, nhưng đối với ta là đồng minh.” - Dịch Liên Khải nói: “Phụ thân đại nhân để lại đường lui này, vốn là để phòng khi có gia

biển. Cả triệu đồng này có thể mua được cả nội các nước láng giềng, cả triệu đồng này có thể đánh được cả hai trận lớn. Người muốn khoản tiền này làm gì, ta trong lòng đều biết rất rõ. Bất quá đáng tiếc, lúc ta giao cho Mộ Dung Phong, ta đã thông báo qua ngân hàng, trừ khi thấy người trong tay cầm tín vật, nếu không dù bất kỳ ai, cũng đừng nghĩ đến mở két an toàn của quỹ.”

Dịch Liên Thận xoay người kêu: “Người đâu!”

Dịch Liên Khải đột nhiên ôm lấy eo anh, định đoạt súng anh ta đang cầm trong tay, Dịch Liên Thận bắn mấy phát súng, đều bắn lên trời, làm giật mình một đám quạ ở xa, “O o” kêu loạn lên, bay xung quanh. Vệ binh chung quanh đều xông lên, nhưng Dịch Liên Thận cùng Dịch Liên Khải quay qua quay lại đánh nhau, bọn chúng không dám nổ súng, chỉ sợ bắn lầm Dịch Liên Thận sẽ bị thương.

Dịch Liên Thận quay hòng súng, rút cuộc bắn vào đùi của Dịch Liên Khải, Dịch Liên Khải cũng không buông tay, ngược lại dùng cái chân không bị thương còn lại đá vào đầu gối của anh ta.

Dịch Liên Thận lao đảo quỹ xuống, kêu to: “Đừng để ý đến ta, mau phái người đuổi theo...”

Một câu nói chưa nói xong, đột nhiên người nhẹ đi, thì ra Dịch Liên Khải dùng sức ôm lấy anh, trở tay chống một cái, đã nhảy qua tường thành điệp trệ****.

Hai người ngã mạnh trên mặt đất, bông tuyết dần dần rơi xuống, bầu trời tựa như mới thức dậy, giống như là trên cửa sổ dán mình sa vào đầu mùa hè, mơ hồ có bóng bông hoa xuyên qua giấy cửa sổ chiếu vào. Có thể là còn có một hai cánh hoa vẫn xuống rụng trên cây đào, bay qua ô vuông cửa sổ đáp xuống, thì ra lại là bông tuyết. Lạnh như băng rơi trên mặt anh, Dịch liên Khải hướng mặt về phía bầu trời, trời lam sắc u ám, giống như là một viên đá quý trong suốt, có thể là chất liệu chiếc áo dài mà Tần Tang đã từng mặc. Anh nhớ lại cảm giác chất áo ở trong tay, cũng lạnh như vậy, trơn bóng không tiếng động, cũng không có âm thanh vaị cọ vào nhau. Mỗi lần anh nhớ tới cô, luôn là những chi tiết không hề liên quan tới nhau, còn chuyện thật sự quan trọng, anh lại không nhớ nổi. Giống như là khi còn bé vẫn nhớ tới dáng vẻ của mẫu thân, sau khi lớn lên nhìn thấy hình của bà, chỉ cảm thấy đó là người xa lạ, rõ ràng cùng người âm áp trong trí nhớ không giống nhau, chỉ có một chuyện anh vẫn nhớ, là một nhánh hoa đã sớm vui dần mùi hương. Có thể là mới một khắc anh còn nhớ rõ, lúc cô vẫn còn ở bên cạnh anh, anh nhớ tới lúc anh vuốt đôi vòng xuống, ngón tay cô lạnh như băng, còn có ánh mắt hoảng hốt của cô. Một khắc kia, rõ ràng là cô đau, đáy mắt cô rõ ràng là thương tâm.

Anh ngược lại nghĩ dù cho cô có thương tâm lúc đôi vòng kia vỡ nát bét, anh từng nghĩ rằng cũng đáng. Bất kể cô có hận anh hay không, có một khắc kia, cũng đáng. Tuyết rơi, không biết Tần Tang có cảm thấy lạnh không, đây là một chút ý thức còn sót lại của anh. Gió cuốn bông tuyết bay đi, gặp phải máu, liền không bay nổi nữa, tuyết tan vào trong máu, sau đó từ từ ngấm xuống đất.

- - -

Lúc Tần Tang tỉnh lại, đã ở trên thuyền rồi. Cô không cùng Lê Vọng Bình nói chuyện nữa, chỉ muốn một mình, trên công thành là ai nổ súng? Là Dịch Liên Khải sao? Nếu như anh một phát bắn chết mình, lại giống với tính tình xưa nay của anh. Nhưng tại sao lại bắn trật chứ? Có lẽ là anh cố ý bắn trật sao? Anh sẽ cố ý bắn trật sao? Giống như khi anh nói vậy, ân đoạn nghĩa tuyệt sao?

Ba năm vợ chồng, đến hôm nay, thế nào là ân đoạn, thế nào là nghĩa tuyệt?

Loạn thế như vậy, anh đưa cô đi, như vậy rốt cuộc anh sẽ đi đến nơi nào chứ? Là muốn ở lại trấn Hàn Quan cùng Dịch Liên Thận đánh trận, rồi lại đi làm con tốt thí, đưa đến tiền tuyến trên chiến trường sao?

Cô cảm thấy mình không thể nghĩ gì nữa, một khi nghĩ đến, thì sẽ gần như sụp đổ, nhưng lại không thể dừng suy nghĩ này lại. Mà Lê Vọng Bình lại như biết rõ tâm sự của cô, chỉ nói với cô: “Anh ta sẽ tới, anh ta đã đồng ý với anh rồi.”

Anh cũng đã từng đáp ứng cô, anh từng nói từ nay về sau sẽ không bỏ cô lại nữa. Bất kể tình thế tốt hay xấu, tuyệt đối không bỏ cô lại một mình nữa. Nhưng câu nói sau cùng của anh chỉ nói mỗi: “Ta mệt mỏi rồi, cô đi đi.”

Cô vẫn luôn cảm thấy xem thường đoạn hôn nhân này, đoạn tình cảm này, cho đến bây giờ đều xem thường. Bởi vì cô không thích, bởi vì cô không muốn, liên quan đến Dịch Liên Khải cô đều cảm thấy có cũng được mà không có cũng được. Nhưng cô rõ ràng biết, chỉ cần cô chịu, anh sẽ luôn tiếp nhận cô, giống như cô biết rằng dù cô có đi thiên sơn vạn thủy, thì anh vẫn luôn ở chỗ đó đợi cô. Chữ tình khó nói, chữ tình cũng khó giải, cô vốn rất ung dung về chuyện này, đến hôm nay lại thành không xác định được. Anh nếu như không đợi cô nữa, anh nếu như bỗng nhiên không muốn cô, anh lại đột nhiên nói một lời rồi, sau đó lại để cho cô đi. Cô lại không thể không bị anh đưa đi. Thì ra anh thật không cần cô nữa rồi.

Cô cảm thấy mười ngày này, so với mười năm càng khó chịu hơn, càng làm cho người ta càng già đi. Đem mỗi một chữ anh nói ra suy nghĩ cẩn thận, đem mỗi một chuyện anh làm ra suy nghĩ cẩn thận, cuối cùng lại nghĩ lúc anh ném bẻ đôi vòng kia, ân đoạn nghĩa tuyệt, nụ cười thối khoai trên mặt anh, như thể thứ ném bẻ không phải là vòng ngọc, mà là thứ đã ràng buộc giam cầm anh từ rất lâu rồi. Tại sao anh lại cảm thấy như buông bỏ gánh nặng? Có lẽ lúc mình ở đó, đối với anh, thật ra chỉ là một thứ níu kéo anh lại.

Sông nước mênh mông tựa như băng chảy vô tận, cô luôn trầm mặc suy nghĩ, rốt cuộc là đúng hay là sai chứ? Nếu như bây giờ xoay người lại có thể gặp lại anh hay không? Nếu như có cơ hội gặp anh, cô sẽ nói ra lời trong lòng mình muốn nói hay không?

Thuyền đi trên sông được hai ba ngày mới đến địa giới phòng ngự Phù quân. Nửa đường còn bị chặn lại hai lần, bởi vì đang lúc chiến sự, đối với thuyền các nước trung lập, đôi bên cũng chưa từng gây khó dễ cho nhau. Lê Vọng Bình trên đường đi đều mang theo hòn đá trong lòng, chờ đến khu vực sông nơi phòng ngự Phù quân, mới dần dần buông xuống. Mỗi khi thuyền cập bờ, hay là bên tàu ở thị trấn lớn, liền mua báo để xem. Đầu tiên là điện tuyến tuyên bố độc lập của Lý Trọng Năm, sau đó là thành Phù Viễn bị hủy bởi phái bình, người chết chồng lên nhau. Qua một ngày, báo lại nói là Dịch Liên Thận cùng quân đội tuyên chiến với Lý Trọng Năm, hai bên ở Tây Bắc giao đấu, nhưng quân đội Dịch Liên Thận thực lực có hạn, cho nên một phát đoàn quân phiệt khác của Khương Song Hỷ cũng tham gia vào, bãi chiến trường này càng ngày càng lớn, càng ngày càng ác liệt.

Tần Tang mấy ngày liền tiếp tìm kiếm, nhưng các báo in đều không có phân nửa tin tức gì của Dịch Liên Khải. Các tuyến đường đi của quân phiệt đều có điện thường xuyên, bên nào có cho là mình đúng. Nội các hoàn toàn mất khống chế, đầu tiên là Tổng thống có điện tới cả nước từ chức, sau đó là nội các tất cả đều từ chức. Lý Trọng Năm một bên tuyên bố bầu lại nghị viện quốc hội, một bên lại kéo trọng binh tới gần Xương Nghiệp. Các tỉnh phía Nam dồn dập cử binh, có điện tuyên bố độc lập, mà phương Bắc do Mộ Dung Thần cầm đầu kế thừa phái quân phiệt, tuyên bố muốn ở Kiển Bình bầu cử quốc hội.

Tóm lại thời buổi loạn lạc, Tần Tang có chút mệt mỏi. Nước sông vô tận cuộn cuộn mãi không chạm đất bằng bằng đi, giống như mang tất cả ý nghĩ của cô đi vậy, cô đã cảm thấy kiệt sức. Ở nơi này trong thời cuộc hỗn loạn này, thật là tương lai mờ mịt.

Bấy giờ thuyền cuối cùng cũng tới Xương Nghiệp, Tần Tang đứng ở trên boong thuyền, nhìn hai bờ sông cột buồm mọc như rừng thành quách lại như tranh vẽ, có một loại cảm giác thoáng cái như cách cả một đời người. Mấy tháng trước rồi đi, lúc trở về, Giang thành đã vào lúc mới đầu cảnh xuân, bờ sông lá cây vàng nhạt như mới hồi sinh rủ xuống, khói phủ xuống nườm nượm trường đê, xanh um tươi tốt, phản chiếu xuống dòng sông mang theo ý xuân. Mà trên đê hương thơm lan ra, chỉ thấy hai ba đứa trẻ, cầm con diều thả đỏ, đón gió trường giang, bay cực cao cực xa. Bất luận thế sự thay đổi thế nào, mùa xuân vẫn trở lại thế gian. Tần Tang không kiềm được nhớ tới thơ thời Đường: “Vô tình tới thị thái thành liễu, y cù yền lung thập lý đê.”

Quả thật là dù như thế nào, vô luận thời cuộc loạn ra sao, xuân quang vẫn như cũ là một mảnh phong cảnh tươi đẹp. Chỗ cô ở gần chân vệt thân thuyền lớn, mực nước rất sâu, ngừng ở lòng sông, cũng không thể dựng cầu tàu, cho nên có thuyền tam bản tới, nhận đón khách xuống thuyền. Tần Tang lúc đi cũng không có bao nhiêu hành lý, cho nên cũng không gấp xuống thuyền, đợi người trên thuyền đều đi xuống hết rồi, Lê Vọng Bình mới đỡ cô ung dung ngồi bên bờ thuyền tam bản. Chỉ thấy bên tàu phong cảnh phồn vinh, vô số thuyền bè bận rộn dỡ hàng, còn có thuyền chở luân phiên khách cập bến, người nước ngoài lui tới như dật cửi, xe hơi đỗ lại giống như đàn trận dài, rộn ràng huyền ảo, so với đêm hôm đó ở Phù Viễn hốt hoảng lên thuyền, đúng là như hai thế giới vậy.

Cô trong đầu nghĩ, chiến hỏa lan rộng kéo dài, quan cảnh thái bình như vậy có thể kéo dài đến khi nào chứ? Xương Nghiệp vốn là đường lớn thông chín tỉnh, hai sông lại là vùng quân sự trọng yếu, chỉ sợ sớm muộn cũng giống như Phù Viễn vậy, pháo binh tiến đánh thành. Bấy giờ giống như món ăn tươi mới ngon lành, được lửa nấu kỹ vậy. Cô đưa mắt nhìn dòng người như dật cửi, trong đầu nghĩ nếu như mình không quay trở về thì sao, lúc này xoay người đi, giữa biển người mờ mịt, có thể từ đây về sau cũng không cần phiền não nữa. Nhưng sinh tử của Dịch Liên Khai còn không biết, mà tình hình trước mắt mình như vậy, rốt cuộc nên làm thế nào đây?

Đang do dự chưa quyết định, chợt nghe thấy một loạt tiếng còi xe vang lên, một chiếc xe hơi màu đen lái tới đỗ lại, trên xe có người nhảy xuống, vội vàng hăm hở nói: “Tìm được cô rồi.”

Cô định thần nhìn lại, thì ra là Cao Thiệu Hiền. Mấy tháng không gặp, anh mặc âu phục áo may ô, rõ ràng là một công tử văn nhã, nhưng đầu đầy mồ hôi, xuất hiện vẫn như trước là một cậu học sinh ngày thơ. Ánh mắt đen nhánh thẳng tắp nhìn cô, đẩy mắt trần đầy ân cần. Thấy cô nhận ra mình, Cao Thiệu Hiền cảm thấy vô cùng có lỗi, theo lễ phép Tây phương cúi chào, nói: “Phu nhân chào.”

Tần Tang cũng rất khách sáo đáp một câu: “Cao thiếu gia chào.”

Cao Thiệu Hiền nói: “Nơi này không phải chỗ nói chuyện, mời phu nhân lên xe.”

Tần Tang trong lòng hết sức kỳ quái, đợi sau khi lên xe hơi, mới biết thì ra vào buổi sáng nửa tháng trước Mẫn Hồng Ngọc đã điện báo cho Cao Bội Đức. Cao Bội Đức coi trọng ân nghĩa của Dịch gia sâu sắc, mặc dù đối với thế cục Phù Viễn xoay chuyển đất trời, nhưng khi nghe tam thiếu phu nhân Dịch gia dùng thuyền của Anh Quốc quay trở về Xương Nghiệp, lập tức sai người mỗi ngày đều đến bến tàu đợi. Mà Cao Thiệu Hiền nghe được tin này, liền nói với cha rằng mình muốn tới. Anh mỗi ngày đều phải đến bến tàu xem mấy lần, mỗi chiếc thuyền vào cảng đều nhìn quanh, cho tới hôm nay cũng đã sắp tuyệt vọng, lại không còn dừng khí đến bến tàu nữa, chẳng qua còn ôm chút hy vọng, cho nên như trước mỗi ngày đều tới xem chút, không nghĩ tới hôm nay thật sự có thể đón Tần Tang.

Tần Tang hết sức cảm kích nói: “Cảm ơn Cao thiếu gia, hôm nay... Hôm nay...”

Cô nói liên tục hai chữ “Hôm nay”, nhưng cuối cùng chỉ thờ dài yếu ớt, nhìn ngoài cửa xe lướt qua cảnh đường phố, không nói nữa.

Cao Thiệu Hiền biết cô lo lắng cho an nguy Dịch Liên Khai, vì vậy an ủi cô nói: “Không có tin tức chính là tin tức tốt nhất. Cha tôi đã sai trợ thủ đặc lực đi Tây Bắc, đang hết sức hỏi thăm tung tích của công tử gia, thiếu phu nhân không cần quá lo lắng.”

Cao Thiệu Hiền đưa cô tới Dịch trạch trong thành Xương Nghiệp, mấy người ở Dịch gia thấy cô như thấy phượng hoàng vậy, ôm lấy cô đi vào phòng, má Hàn lại trực rơi nước mắt: “Thiếu phu nhân, người trở về rồi.”

Cao Thiệu Hiền thấy tình hình như vậy, không tiện ngồi lâu, lúc này liền cáo từ. Mà Lê Vọng Bình thấy cô thần sắc mệt mỏi, liền nói: “Tôi cũng cáo từ trước, xin em yên tâm, tôi nhất định sẽ cố hết sức nghe ngóng tin tức của anh ấy.”

Tần Tang gật đầu một cái, nói: “Đa tạ.”

Lê Vọng Bình cười một cái, tựa như có chút phiền muộn, qua một lúc lâu, mới lên tiếng: “Đây là lần đầu tiên em vì anh ấy mà nói với tôi lời cảm ơn.”

Tần Tang từ từ nói: “Anh ta biết rõ anh là ai, nhưng lại không có giết anh.”

Lê Vọng Bình nói: “Cho nên tôi sẽ thay em đi hỏi thăm, xin yên tâm, người của chúng tôi ở Tây Bắc cũng có quan hệ quen biết, nhất định có thể nghe ngóng được.”

Tần Tang hỏi: “Bây giờ anh phải đi đến nơi nào?”

Lê Vọng Bình nói: “Chiến hỏa đã đốt, tất nhiên là đi địa phương hiểm yếu nhất. Quốc gia hưng vong, thất phu đều có trách nhiệm, lần này tôi vì quan hệ riêng tư mà không có hết sức, cho nên bây giờ phải đi làm tròn trách nhiệm.”

Tần Tang cũng không hỏi anh muốn đi nơi nào nữa, chỉ nói: “Nếu vậy, xin cẩn thận.”

Lê Vọng Bình cúi người một cái, nói: “Dịch phu nhân, xin bảo trọng.” - Anh đưa mắt nhìn Tần Tang chốc lát, xoay người bước nhanh.

Tần Tang mấy ngày liên tiếp đi đường vất vả, vô cùng mệt mỏi. Người làm trong nhà thấy cô trở về, cũng cảm thấy an tâm. Má Hàn hầu hạ cô tắm rửa thay quần áo, lại giúp cô lấy máy sấy tóc tới làm khô tóc, nói: “Thiếu phu nhân, người nghỉ một chút đi, ta thấy sắc mặt người cực kỳ mệt mỏi.”

Tần Tang quả thật mệt mỏi, ngay cả lời cũng không muốn nói, chỉ “ừ” một tiếng, liền phục ở trên giường ngủ thật say. Má Hàn thay cô đắp chăn lên, buông rèm cửa sổ xuống, rồi mới rón rén ra khỏi phòng.

Tần Tang ngủ một lần rất ngon, lại không mơ, ngủ thẳng đến hơn mười giờ mới tỉnh lại. Cô tỉnh lại chỉ thấy cửa sổ có ánh sáng màu trắng nhạt, bên ngoài giống như không có ánh nắng nào, trong đầu nghĩ chẳng lẽ mình ngủ một mạch đến tận khi trời tối? Cô đẩy cửa sổ ra nhìn một cái, bốn phía bóng đêm âm trầm, trên trời là trăng sáng, ánh sáng nhạt trên cửa sổ thì ra là ánh trăng.

Ánh trăng chiếu vào trong lòng, nhưng lại trong trẻo lành lạnh. Cô ôm cánh tay mình, không kiềm được cảm thấy có mấy phần lạnh lẽo. Xương Nghiệp vốn là ám áp hơn Phù Viễn, so với trấn Hàn Quan, lại là hai tiết trời giống nhau. Vào mùa xuân, Xương Nghiệp ban đêm hơi rét mà thôi. Cô nghe được trong bụi cỏ dưới lầu, đã có tiếng côn trùng thì thầm, thì ra mùa xuân quả thật đã tới.

Cô muốn mặc thêm một cái áo choàng, thấy đồ mình mang về để trên bàn. Cô trở về không mang theo hành lý gì, chỉ có cái túi xách này, nhưng chưa từng rời người. Mặc dù ở trấn Hàn Quan bị Dịch Liên Thận phái người lục soát qua một lần, nhưng do cô cũng không mang theo vũ khí gì, cho nên túi xách này như cũ trả lại cho cô. Cô mở túi ra, bên trong có hai thỏi vàng nặng chịch, cô liền bỏ qua một bên. Ngoài ra còn có hộp hồ điệp hap tử của nhị thiếu phu nhân, cô lấy hộp ra, để nó tắm dưới ánh trăng, phía trên có hai con bướm rất sống động, chỉ chực chờ xóc cánh bay đi.

Chiếc hộp này cô từng lên mở ra một lần, lúc này mở ra lại càng dễ dàng, lấy chìa khóa mở chốt ra, bên trong có một tấm khế ước mua bán nhà, địa chỉ chính là nơi ở của Mẫn Hồng Ngọc. Cô lúc đó gần như định đem tờ khế ước nhà này tặng cho Mẫn Hồng Ngọc, nhưng cô ấy kiên quyết không lấy. Cái gọi là cô gái chốn phong trần, nói chung Hồng Ngọc cũng coi như là một cô gái như vậy. Cô còn nhớ lúc ấy Mẫn Hồng Ngọc cười một tiếng nói: “Thiếu phu nhân, ta bây giờ chính là đang ngồi trong lòng vàng, trong lòng chỉ có thể là chim mà thôi, có tờ khế ước nhà này hay không, cũng không quan trọng.”

Lúc ấy mình đã nói cái gì nhỉ? Bất quá chỉ là không nói được lời nào mà thôi. Nhìn về phía cô gái biết hết như vậy, có ích gì nếu nói thêm nữa cơ chứ?

Cô đem khế ước nhà dời đi, phía dưới chính là một chiếc khăn tay được gấp lại chỉnh tề.

Cô phỏng đoán là của nhị thiếu phu nhân, cô chỉ nhìn một lần, nhưng mỗi chữ mỗi câu, trong lòng không khỏi trầm trồ, nghĩ tới ngàn vạn lần.

“Tam ca, không có khăn tay, người liền nói giận lời đình, ngay cả nhũ mẫu Trương người cũng đuổi về quê. Ta khi đó liền quyết, tuyệt đối không đem cái khăn tay này trả lại cho người. Ta đúng là một kẻ trộm, ta trộm đi đồ vật người coi là quan trọng nhất, đáng tiếc là, ta lại không trộm được trái tim của người.”

Khăn tay này là kiểu Tây Dương, khi đó là đồ thời thượng nhất, đẹp nhất, mẫu thân nhờ người từ nước ngoài mang về, cô chỉ được cho cái này. Cô cầm khăn tay, cách nhiều năm như vậy, hoa văn đường dệt vẫn rõ ràng như vậy, vẫn đẹp như mới.

Cô như thấy mình vào năm bảy tám tuổi, bởi vì bị sốt mà lên cơn sốt, cho nên bị mẹ kéo tới phòng khám ngoại quốc truyền thuốc. Cô ngày nào cũng phải đi, mỗi lần đi, đều gặp một cậu con trai mười hai mười ba tuổi, trên đầu bị thương, cho nên mỗi ngày đều phải đi tới phòng khám truyền thuốc chống viêm.

Đưa bé trai đó xuất thân thế gia vọng tộc, cho nên mỗi lần đi trừ nhũ mẫu ra còn có hai bà má đi theo. Do là thiếu gia nhà thế gia, dĩ nhiên tính khí rất cổ chấp, lúc chính ông tiêm thuốc luôn mím môi, một tiếng cũng không kêu. Máy người đi theo đưa trẻ đó không theo ý anh, mỗi lần anh đều giùng giàng dầy vò vị nhũ mẫu kia cả người đầm mồ hôi, chỉ đành kêu to: “Tam thiếu gia của ta, truyền thuốc xong sẽ không còn đau nữa đâu! Tiểu tử tông của ta! Ngài đừng cứng đầu...”

Thật ra cô biết anh không phải là sợ đau, cũng không phải do bắt ép, mà bởi vì có lần đúng lúc Tần Tang vừa chọc kim để truyền, anh đúng lúc đó trợn to mắt nhìn cô. Mẫu thân cô vỗ lưng cô dỗ dành cô trong lòng: “Con nít ngoan không khóc.” - Khi đó anh liền quay mặt đi, cô lúc đó mới bảy tám tuổi, chẳng biết tại sao lại biết, anh không có mẫu thân, cho nên mới nhìn mẹ con cô như vậy.

Cô lẽ là vì thương tiếc, cũng có lẽ là bởi vì tính trẻ con mềm yếu, cho nên ngày đó khi anh tiêm, cánh tay đụng vào ghế tựa, đem cùi chỏ lì lợm đánh bị thương, cô liền lấy khăn tay thay anh bọc lại, nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ với anh: “Tiểu ca ca, người đừng như vậy, làm đau mình, mẹ người nếu như biết, trong lòng cũng không vui.”

Cuối cùng cô truyền xong, cũng không tới phòng khám bệnh nữa, về sau, cả nhà dời đến Xương Nghiệp. Về sau cô hoàn toàn quên mất lúc bé từng có chuyện như vậy.

Bây giờ, cô lại nhớ tới, nhớ tới khi đó anh hỏi qua tên cô.

Cô nói ta tên Tần Tang, Tần tang đề lục chi***** đồng âm với leng keng, mỗi lần nghe đến câu thơ này, cha lúc nào cũng sẽ khen cô khôn khéo.

Mà anh cũng cười với cô một tiếng, tựa như khen tên cô dễ nghe. Hai người quay lưng vào nhau cùng bôi thuốc mỡ bằng tay, ông chính đâm thuốc nước từng giọt từng giọt nhỏ xuống, anh cùng cô xếp hàng ngồi trên ghế, phòng khám bệnh yên tĩnh. Hộ lý bụng kẹo đi vào, cho hai người bọn họ mỗi người một viên, khen ngợi nói: “Hai tiểu đại nhân, thật ngoan!”

Ngoài cửa sổ gió nhẹ mềm mại, xuân quang rạng rỡ, cây kẹo trái cây ngoại quốc rất ngọt, ngâm ở trong miệng, cứng cứng, nửa ngày mới tan ra, ăn không hết. Nhưng anh không lột viên kẹo kia ra ăn, đợi đến khi cô ăn xong rồi, mới lặng lẽ đưa tay, đưa viên kẹo trong tay mình cho cô.

Trên cánh tay anh còn đeo khăn tay của cô, cô vẫn còn nhớ lòng bàn tay anh, trắng nõn mềm mại, thật không giống với tay con trai. Mặc dù cô chưa từng hỏi qua tên anh, anh lại nói: “Khối kẹo này cho cô ăn, tôi tên Dịch Liên Khải.”

* Tiền chim ưng là tiền bằng bạc thời xưa lưu hành ở các thành phố của Trung Quốc, mặt chính có hình con chim ưng

** Mang ngọc mắc tội ý chỉ người tài giỏi lập nên công trạng lại bị khép tội.

*** Câu này ở trong “Bạch đầu ngâm” do quân vương nước Lưỡng Hán (Tây Hán và Đông Hán) Trác Văn Quân, ý là: “Nghe nói người hai lòng, cho nên ta cùng người đoạn tuyệt.”

**** Điệp là tường ngăn trên thành, trĩ là tường cao một trượng, dài ba trượng. Tiếng gió từ bên tai thổi qua, Dịch Liên Thận liền nổ hai phát súng, cả hai người đều nhanh chóng rơi xuống. Dịch Liên Thận kêu lên một tiếng, Dịch Liên Khải chỉ im hơi lặng tiếng, cười một cái.

***** Câu thơ này ở trong bài Xuân tứ của Lý Bạch, ý là Dâu Tần nhảy thấp xanh lơ một màu.

Xuân tứ

Yên thảo như bích ti

Tần tang đề lục chi

Đương quân hoài quy nhật

Thị thiếp đoạn trường thi

Xuân phong bất tương thức

Hà sự nhập la vi

Dịch Nghĩa:

Cò Yên giống như tơ biếc

Dâu Tằm nhánh thấp xanh

Trong lúc chàng đang mong ngày về

Cũng là lúc thiếp buồn đứt ruột

Gió xuân đã chẳng quen biết nhau

Sao còn nhập vào màn lụa.

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Thật ra không định viết lời cuối sách này đâu, là một người bạn rất thân, coi như là độc giả đầu tiên của “Sương mù vây thành” sau khi xem xong vẫn tha thiết hỏi: “Sau đó thì sao?”

Tôi hỏi ngược lại: “Sau đó cái gì?”

Dịch Liên Thận chết chưa? Dịch Liên Di nữa? Chuyện của Dịch gia nữa?

Cô hỏi tôi một chuỗi vấn đề, hỏi đến nỗi khiến tôi ở trong điện thoại không ngừng cười: “Chuyện sau đó, “Không kịp nói yêu em” không phải bên trong có viết sao?”

Cô cảm thấy không tương tượng nổi: “Không kịp nói yêu em” bên trong chỗ nào có?”

Tất nhiên là có, tỷ như Dịch Liên Thận dựa vào Khương Song Hỷ, trong mười năm sau “không kịp nói yêu em”, vì kiêng kỵ chỗ Mộ Dung Phong, mà lấy pháo phá thành Phù Viễn, dẫn đến sinh linh đồ than, Lý Trọng Năm cuối cùng bị tiêu diệt trong tay Mộ Dung gia. Trong “Nếu như phút giây ấy, ta không gặp người”, câu chuyện về Mộ Dung gia càng rõ ràng nguyên vẹn hơn, tất cả đã qua. Mộ Dung thị truyền lại cho con cháu, độc chiếm thiên hạ, nhưng thật ra, cũng chẳng qua là để cho người biết đừng thương tâm.

Núi sông vạn dặm, bóng đêm sắp hết, mấy chục năm phong vân biến huyền, ai năm tháng trường hà không phải là một viên cát sỏi nhỏ?

Bày đặt hát thật tốt, người viết ca cũng là kẻ già đứng đắn, người nghe ca cũng là người vô tình nhất.

Mà viết về câu chuyện đời người, chẳng qua chỉ là cắt một đoạn cổ mộng cho người nhìn, là chén sứ trắng có hương hoa nhài phiêu diêu, là chán chường cảm sách giờ ngọc nằm mơ dài, là ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu hoa mai, là ba ly hai ngọn đèn rượu nhạt, sao dịch lại gió đêm vội vã?

Uống xong ly rượu này, nếu người hỏi ta, sau đó thì sao?

Chỗ nào còn có sau đó?

Khúc chung nhân bất kiến, giang thượng sở phong thanh.

Câu chuyện viết tới chỗ này, tự nhiên không cần nhiều thêm một chữ nữa, nhìn thấy người xong tự nhiên sẽ suy nghĩ, thế sự mờ mịt, ngày mai cách son nhạc. Là hơi sương mù vĩnh viễn trên sông, cách lớp sương mù này, bờ bên kia người hay chuyện, đều là ảo ảnh, có thể ngắm nhưng không thể lại gần. Mấy năm không viết chuyện thời đại này, lúc bắt đầu viết, đã sớm dự đoán trước kết cục như vậy. Đây không phải một cái kết yên lành của niên đại này, yêu không phải, hận cũng không thể, anh hùng thiên hạ, mỹ nhân trường hận.

Lệ bi trường sinh điện hạ đa.

Tần Tang còn chờ đợi Dịch Liên Khải, cô rút cuộc không biết, người nhảy xuống trên lầu Hàn Quan kia, mình đã vĩnh viễn không đợi được người kia nữa.

Khả liên vô định hà biên cốt, do thị xuân khuê mộng lý nhân.

Thật ra tôi luôn muốn thêm đoạn bên ngoài viết vào, đoạn đó bên ngoài được phát hành trong tạp chí “Hạn độ thực lập”, tên gọi “Tự bị tiền duyên ngộ”, chỉ dành le que

mấy ngàn chữ, nói hết trần duyên chuyện xưa.

Nếu như mọi người thấy, nhất định sẽ cảm thấy bưng tình hiểu ra, thì ra là như vậy.

Cõi đời này tất cả mọi chuyện, cũng là như vậy, thì ra là như vậy.

Đây là một giấc mộng hoang đường, lúc tỉnh mộng, mọi người khép lại trang sách, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, mỉm cười.

Từng có người thích thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù (Sương Mù Vây Thành)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

“Nhị gia, đây là vị Thập Bát Toán.”

Dịch Thư Tăng thật ra rất khách khí, trên ghế ngồi khom người: “Thập tướng công mời ngồi.” - Sau đó ti mi đánh giá Thập Bát Toán, chỉ thấy nét mặt hần vàng vàng, hai hàng lông mi cháy xém, trên ngón tay còn có vết tích của lọ thuốc hít*, thế nhưng ăn mặc lại vô cùng gọn gàng, sạch sẽ, ngoại trừ cái kính râm Tây Dương tròn trịa ở trên mặt ra, nhìn qua cũng không nghĩ đây là người mù.

“Nhị gia khách khí rồi!” - Thập Bát Toán chậm rãi cung kính nói: “Nhị gia cát tường.”

Tiểu đồng đứng bên cạnh không lên tiếng dù ông ngồi xuống, Dịch Thư Tăng liền sai người đưa đến hơn một một cái bát tự, thỉnh lão đoán mệnh. Thập Bát Toán bảo tiểu đồng đọc ngày sinh tháng đẻ lên, ti mi tính ra, mỗi một cái bát tự, Dịch Thư Tăng đều hỏi vô cùng tỉ mỉ.

Tính đến cái bát tự thứ bảy, Thập Bát Toán bỗng nhú mày, tựa hồ như muốn nói lại thôi.

Dịch Thư Tăng nhìn sắc mặt, vì vậy nói: “Thập tướng gia cứ nói xin đừng ngại.”

“Cái bát tự này chẳng hay là nam hay là nữ.”

Dịch Thư Tăng mặt không biến sắc: “Là nữ nhi thì sao?”

“Nếu như là một cô nương, thì vô cùng tốt lành, có điều sẽ khắc phụ mẫu, nên cho làm con thừa tự của người khác mới tốt được. Đến năm hai mươi tư tuổi có một đại kiếp nạn, nếu không có trở ngại thì chuyện hôn nhân vô cùng tốt.”

“Vậy nếu như là nam hài tử thì sao?”

Thập Bát Toán chậm chạp nói rằng: “Nếu như là một nam hài tử, tương lai vô cùng vượt trội. Thực không dám giấu diếm, tại hạ suốt mười mấy năm qua, đã xem vô số bát tự rồi, nhưng chỉ trong vòng một năm nay, kể cả cái bát tự này, thì đã có sinh thần của hai người làm lão nạp kinh ngạc nhất”.

“Ồ? Không biết tại sao lão lại ngạc nhiên như thế?”

Thập Bát Toán nói: “Hai cái bát tự này, đều là hiếm trung hữu quý, hơn nữa còn là đại quý”.

Dịch Thư Tăng trầm mặc trong chốc lát, hỏi: “Hiếm trung hữu quý? Cái này giải thích ra làm sao?”

Thập Bát Toán nói rằng: “Dùng bát tự của vị quý gia này mà nói thì nếu như là nam hài tử thì phải đề phòng chuyện mặt mày bị tổn thương. Chỉ cần an bình đến năm 18 tuổi, trên mặt không bị thương hay bị sẹo gì, tương lai ắt có đại phú, đại quý.”

“Đại quý ở đây là quý như thế nào?”

Thập Bát Toán nói từng chữ từng chữ: “Quý không tả nổi.”

Dịch Thư Tăng cười cười, nói rằng: “Đây là con gái thứ hai của ta. Lão nói con bé khắc phụ mẫu, ngoại trừ cho làm con thừa tự cho người khác ra, còn có biện pháp khác không?”

“Nếu như không có khả năng cho làm con thừa tự, chỉ có thể xuất gia tu hành thôi. Lệnh tiểu thư với phụ mẫu duyên vô cùng mỏng, nếu như còn ở trong nhà nói không chừng sẽ gặp họa.”

Dịch Thư Tăng gật đầu, lúc này mới để ý tới Thập Bát Toán vốn không nhìn thấy, vì vậy hỏi: “Lão vừa mới nói gặp qua hai cái bát tự khiến lão kinh ngạc, vậy còn cái bát tự còn lại thì như thế nào?”

Thập Bát Toán cung kính đáp: “Người đó ở tại phương Bắc, cũng coi như là gia đình thế gia vọng tộc, vừa khéo mới sinh được một tiểu thiếu gia, vì vậy sắp xếp cho lão đi tính bát tự cho.”

“Ồ? Vậy rốt cuộc bát tự kia kì lạ ở chỗ nào?”

“Vị tiểu thiếu gia kia, bát tự cùng vị kia của nhà ngài là như nhau, đều là quý không tả nổi.”

“Thế nào là quý không tả nổi?” - Dịch Thư Tăng cười nói: “Lão nói quý không tả nổi thì có lẽ cũng không đáng giá cho lắm.”

Thập Bát Toán khom người, nghẹo đầu cười nói: “Nhị gia chê bai lão nạp là người giang hồ thích khua môi múa mép, đương nhiên làm sao thích nghe lão nạp giải thích.”

Dịch Thư Tăng cười cười, nói: “Lão thật ra là một người thành thật.” - Lại hỏi: “Lão nói cái bát tự kia cũng là hiểm trung hữu quý, vậy hiểm ở đây là như thế nào?”

“Cái bát tự kia, là Đắc thất giả dương nhận nhị đãi ẩn thụ, văn võ song toàn, có được dân được, tự mình nỗ lực gây dựng sự nghiệp. Phàm những ai được thất sát sao Dương Nhận chiếu vào, đều có tướng vương giả. Duy nhất là chuyện vợ con duyên lại mỏng, thả ngũ hành thương kim ngược lại có thể hóa giải được.”

“Cách hóa giải như thế nào?”

“Vật tùy thân nhất định phải là bằng vàng, không rời một giây nào, đến tận khi trưởng thành. Hơn nữa bình thường không được tặng bất kì cái gì bằng vàng cho người khác. Nếu như một ngày có tặng cho người khác thì tất có đại họa.”

Dịch Thư Tăng khá có hứng thú, lại hỏi: “Vậy nếu như tặng vàng cho người khác, sẽ nguy hiểm đến tính mạng không?”

“Tính mạng thì không đến nỗi, chỉ là cả đời này tuy rằng công cao chức trọng, nhưng đều tự nhiên không vui, cả đời đều cô đơn lẻ loi.”

Dịch Thư Tăng cười nói: “Đạo cũng có chút ý nghĩa đây.”

Sau khi tiễn Thập Bát Toán đi, Dịch Thư Tăng trở lại chính phòng, lúc này tẩu tẩu phái bọn nha hoàn đem trái cây lên, thấy ông tiến đến, liền hỏi: “Đều tính xong hết rồi sao?”

“Đều tính qua hết rồi.” - Dịch Thư Tăng nói: “Cả ba anh em còn có bát tự của cả đại tiểu thư, nhị tiểu thư, xen lẫn còn có bát tự của mấy nha hoàn, người hầu nữa, cũng khiến lão ta tính toán một hồi mới xong được.”

“Thập Bát Toán nói như thế nào?”

Dịch Thư Tăng nhỏ giọng nói, sau đó đem cái bát tự thứ bảy cố ý gợn tới kể lại một lần, Dịch phu nhân lông mày nhíu lại mặt nhăn lại, nói: “Cái bát tự này... Thập Bát Toán thật sự nói như vậy?”

Dịch Thư Tăng nói: “Tẩu tẩu nên bỏ ngoài tai thôi, lão Thập Bát Toán kia cũng chỉ là một tên giang hồ tướng số, cũng coi như bói chơi vậy thôi. Bát tự của tam công tử, chắc cũng không đến mức quý không tả nổi đâu. Hơn nữa có cậu con trai nào hồi bé không sút mẻ lưng tung, trên mặt không bị gì đến tận năm mười tám tuổi được chứ, tẩu xem có đúng không? Và lại Thập Bát Toán cũng có coi qua một mệnh, so với cái này càng là quý hơn.”

Dịch phu nhân tựa hồ giật mình, hỏi: “Bát tự của ai?”

“Lão ta không nói, đệ cũng không tiện hỏi nhiều.” - Dịch Thư Tăng nói: “Nhưng cái bát tự kia cũng là hiểm trung hữu quý, thiếu kim. Nên bên người lúc nào cũng cần phải mang theo đồ bằng vàng, đệ nghe lão ba hoa chích chòe chả biết thật hay giả nữa?”

Dịch phu nhân trầm ngâm, nói: “Việc này tuyệt đối đừng nói cho đại ca đệ biết.”

Dịch Thư Tăng gật đầu: “Đệ hiểu.”

Vào tháng chạp, một ngày lại càng dài thêm ra. Ngày đó là ngày cúng tế tổ tiên của Dịch gia, từ trên xuống dưới ai ai cũng bận tới mất tới mũi. Mấy vú nương dẫn các vị thiếu gia và tiểu thư đều đi vào trong phòng khách, chờ lát nữa sẽ khấn đầu bái lạy. Đại thiếu gia Dịch Liên Di vì đã vào gia thực đọc sách, cả người đều mang dáng dấp của một người lớn, quy củ ngồi ở nơi đó, uống trà ăn điểm tâm. Mà con thứ hai của Dịch Kế Bối - Dịch Liên Thận chỉ hơn con thứ ba Dịch Liên Khai độ hai tuổi là cùng, hai nhai tử này không biết vì chuyện gì mà ầm ĩ cả lên. Dịch Liên Di nhíu mày, liền kêu vú nương: “Đem chúng nó lôi đi đi, phiền chết đi được.”

Vú Trương khăn trang điểm tới chỗ Dịch Liên Khai, kéo tay Dịch Liên Khai nói: “Tam công tử ngoan nào, chúng ta đi ăn điểm tâm thôi, đừng cãi nhau ầm ĩ với ca ca nữa.”

“Ta không phải ca ca của hần!” - Dịch Liên Thận lớn tiếng nói: “Hần là tiện chủng do vợ bé sinh ra!”

Tiếng nói vừa dứt, Dịch Liên Khai đã vội tránh tay của vú Trương ra, như chú dê con giật dứ, hướng thẳng tới Dịch Liên Thận mà húc tới. Vú Trương liền hét lên: “Tam công tử...”

Đầu vừa chạm vào, Dịch Liên Khai đã đem Dịch Liên Thận đụng ngã té ở trên mặt đất. Dịch Liên Thận dù sao cũng chỉ lớn hơn Dịch Liên Khai vài tuổi, ngã xuống đã xoay người bò lên, giáng một đấm đánh vào mặt Dịch Liên Khai.

Người hầu hai bên vội vàng kéo hai đứa trẻ ra, cãi nhau huyên náo một hồi, đột nhiên rèm cửa được kéo ra, theo sau là nha đầu thượng phòng nói: “Phu nhân tới!”

Dịch Liên Thận vừa thấy mẫu thân liền “Oa” một tiếng, khóc lớn lên, chạy vội tới trong lòng của mẫu thân, khóc: “Nương, hần đánh con.”

“Người không biết đánh lại sao?” - Dịch phu nhân ánh mắt sắc bén, nhìn thấy Dịch Liên Khai hai gò má sưng đỏ, rồi sau đó trách mắng nhị tử: “Người vốn là huynh trưởng, sao lại đi đánh đệ đệ của mình? Lớn rồi, không được khóc. Má Trần lấy khăn mặt tới, lau mặt cho nhị công tử.”

Dịch Liên Thận bùi môi chả nói lời nào, Dịch phu nhân vẫy vẫy: “Tam công tử qua đây, để cho ta xem nào.”

Dịch Liên Khai dù mới bốn tuổi, nhưng lại đứng yên ở đó, vú Trương liền lên tiếng giục cậu, nhưng cậu cũng chỉ đứng đó. Dịch phu nhân cười cười, ngày tết vốn rất bận rộn, bà xoay người đi ra ngoài luôn. Đèn hành lang, nó thì thân cận nói: “Mặt đã sưng phù như vậy, không biết là có tính hay không?”

Dịch phu nhân trừng cô ta một cái, nó thì kia biết mình lỡ lời, không dám nói thêm nữa. Dịch phu nhân đã chậm rãi đi tới cửa nguyệt môn, nhàn nhạt nói: “Đứa trẻ kia vốn âm trầm, nó với mẹ nó đều giống như nhau, đều là trời sinh tính khí cô độc rồi. Theo ta thấy, tương lai chưa chắc đã có tiền đồ gì.”

Nói đúng ra, Dịch phu nhân nét mặt vẫn như cũ. Năm mới đến mọi thứ đều được chuẩn bị đầy đủ, kể cả anh em Dịch Liên Di, Dịch Liên Thận đều có đồ mới, đồ của Dịch Liên Khai cũng không ít hơn một phần nào. Cứ đến dịp cúng tuần, anh em kết nghĩa của Dịch Kế Bối - Mộ Dung Thần lại đến uống rượu, bởi vì đều là thông gia chi hảo của nhau, Mộ Dung Thần vừa dặt gia quyến tới, Dịch phu nhân cũng kêu ba đứa trẻ ra ngoài gặp khách.

Mộ Dung Thần bởi vì sinh ra đều là năm nữ nhi, tự trêu mình sinh được cả một cái kĩ viện. Năm kia rốt cuộc cũng sinh được một cậu con trai, nên vô cùng vui vẻ, hiển nhiên không cần phải nói. Lần này tới cũng dặt theo tiểu thiếu gia này đến, tiểu thiếu gia tên Mộ Dung Phong, như danh hay gọi là tiểu lục tử, vừa mới được một tuổi, đã tập tễnh biết đi, còn chưa nói sõi. Dịch Liên Di cho rằng mình là người lớn, vì vậy không thêm đề ý tới, mà Dịch Liên Thận đối với trẻ con trước giờ cũng không có hứng thú chơi cùng, nên chỉ còn Dịch Liên Khai, miễn cưỡng nghe lời phụ thân chơi cùng tiểu hài tử này một lúc. Mộ Dung Phong rất thích Dịch Liên Khai, cầm hạt dưa trong tay lấy hạt bên trong cho cậu, nói “Ăn, ăn.”

Dịch Liên Khai cầm lấy hạt dưa, để hết lên bàn. Mộ Dung phu nhân ở một bên nhìn tới, cực kì vui vẻ, nói: “Tam công tử nhẩn nại như vậy thật là rất đáng yêu.”

Dịch Kế Bối cười nói: “Cũng vì nó là đứa bé nhất nhà, chưa từng được làm ca ca, nên cảm thấy thú vị thôi.”

Dịch Liên Khai nghe được hai chữ “Ca ca”, liền cảm thấy không vui, bỏ đi không quay đầu lại. Dịch Kế Bối liền cười nói: “Thấy chưa, không nên khen nó, nếu không nó lại ngang ngược bỏ đi như thế đấy.”

Mộ Dung Phong thấy cậu bỏ đi, chịu không được xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới, ôm lấy hông của cậu, rồi cầm cái vòng vàng trên cổ mình đưa cho cậu, nói: “Cho anh!”

“Ta không muốn!”

Mộ Dung phu nhân cười bế Mộ Dung Phong lên, nói: “Cái này không thể cho ca ca được, chúng ta cho tam ca cái khác nhé.”

Sau đó bà cười đôi bạch ngọc tiểu nga* xuống, nói: “Lại đây, cho tam công tử cái này để chơi.”

Dịch Kế Bối nói: “Làm sao mà dám đòi hỏi tâu phu nhân cái gì được chứ.”

Mộ Dung Thần liền ngăn cản nói: “Cho hài tử kia coi như là quà gặp mặt thôi mà, đừng nói khách khí như thế chứ.” - Sau đó lại cười nói: “Nếu không phải thầy tướng mũn đã nói, thì ta cũng không ngại để tiểu lục cho tam công tử cái đó đâu.”

“Cái gì mà liên quan đến thầy tướng số mũ?”

“Ồi, tại đệ muội của đệ kia, nghe cái gì mà Thập Bát Toán đoán mệnh rất chuẩn, liền sai người mời tới xem bát tự cho tiểu lục, kết quả Thập Bát Toán ba hoa chích chòe một hồi, nói cái gì mà đại phú đại quý, không chỉ có vậy, mà mệnh còn thiếu kim, nên nhất định phải mang theo bên người đồ bằng vàng, không còn cách nào khác đành để nó đeo cái vòng vàng lên người.”

Dịch Kế Bối cười nói: “Bọn nhỏ đều hay mang những thứ thế này, nên ngược lại cũng thật sự không phiền phức chút nào.”

“Phiền phức chứ, Thập Bát Toán còn nói, cả đời này không được để cho nó đưa đồ bằng vàng cho người khác. Nếu không tất có đại hiểm, còn nói huyền diệu không giải thích được, cho dù thế nào ta cũng không tin.”

“Ninh khả tín kỳ hữu, bất khả tín kỳ vô” - Thà tin chuyện có căn cứ, còn hơn tin chuyện vô căn cứ.

Mộ Dung phu nhân dịu dàng mỉm cười nói: “Cho dù thế nào cũng chỉ là không đưa vàng cho người khác thôi, chúng ta vẫn nên đề phòng một chút, cũng chả có gì bất tiện cả.”

Mộ Dung Thần lắc đầu cười với Dịch Kế Bối, nói thêm: “Đề xem ý của người đàn bà này, nếu như hài tử này lớn lên, làm sao đề phòng được nó đưa cái gì cho người khác được?”

Mộ Dung phu nhân nói: “Ông thầy tướng số có nói, kim khí mang đến năm mười tám tuổi có thể không đeo, nhưng từ đó về sau nó không được mang theo kim khí, đặc biệt không được tặng kim khí đó cho người nó quan tâm.”

Mộ Dung Thần cười nói: “Nàng thì biết cái gì, số trời đã định, khó lòng phòng bị hết được, đâu thể cái gì cũng đề phòng được.”

Dịch Kế Bối cười nói: “Thầy tướng số đã nói, không nghe cũng chả làm sao.”

Lập tức mọi người đều vui cười hân hoan, ngoài cửa sổ tuyết trắng rơi chậm chậm, trong viện một cây mai, đang nở rộ, hương mai ập đến tinh tế. Mộ Dung phu nhân nhìn ra cây mai bên ngoài cửa sổ, không khỏi nghĩ đến một câu của tiền nhân:

“Kim niên hoa thắm khứ niên hồng.

Khả tích minh niên hoa canh hảo,

Tri dữ thù đồng?”

Dịch Nghĩa:

Năm nay hoa hồng hơn năm ngoái

Chỉ tiếc rằng năm sau hoa sẽ lại đẹp hơn nữa

Biết ngắm cùng ai?

(Lãng đào hoa - Âu Dương Tu)

Sang năm hi vọng vẫn có thể cùng phu quân và hài tử vui vẻ như vậy, ý nghĩ vui vẻ rộ lên trong lòng Mộ Dung phu nhân.

Mộ Dung Phong quả nhiên là ứng với lời của Thập Bát Toán, anh đem đồng hồ vàng cho Tĩnh Uyển, vậy là từ này về sau vạn kiếp bất phục, cả đời thương tâm, cả đời người cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Sương Mù* (*Sương Mù Vây Thành*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.